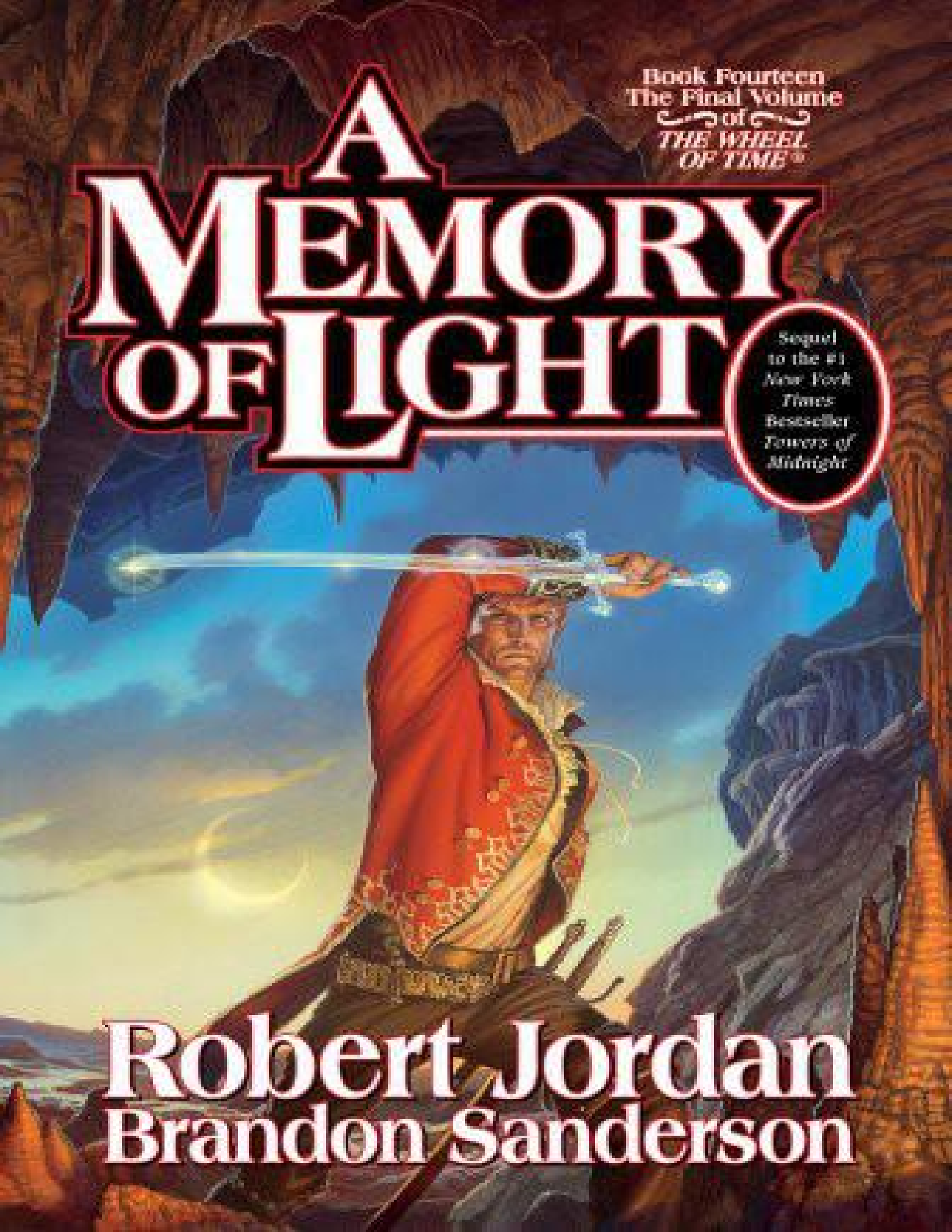
Book Fourteen
The Final Volume
of
THE WHEEL OF TIME®
A MEMORY OF LIGHT
Sequel to the #1 New York Times Bestseller Towers of Midnight
Robert Jordan
Brandon Sanderson

Cuprins

O amintire a luminii Robert Jordan și Brandon Sanderson
Prolog de Grace și Banners Fallen
1 Spre est, a suflat vântul
2 Alegerea unui Ajah
3 Un loc periculos
4 Avantaje ale unei obligațiuni
5 Pentru a cere o binefacere
6 Un talent
7 In grosimea ei
8 Orașul acela mocnit
9 A muri bine
10 Utilizarea dragonilor
11 Doar o altă sabie de vânzare
12 Un ciob de moment
13 Ce trebuie făcut
14 doze de Forkroot
15 Gâtul tău într-un cordon
16 O tăcere ca un țipăt
17 Mai bătrân, mai învechit
18 Să te simți irosit
19 Alegerea unui plasture
20 In Thakan'dar
21 Nu este o greșeală de ignorat
22 Wyld
23 La marginea timpului
24 Pentru a ignora prevestirile
25 de fragmente rapide
26 Considerații
27 Foc prietenos
28 Prea mulți bărbați
29 Pierderea unui deal
30 Calea Prădătorului
31 O furtună de apă
32 O floare-păianjen galben
33 Tabac al Prințului
34 Drifting
35 Un rânjet practicat
36 Lucruri de neschimbat
37 Ultima bătălie
38 Locul care nu a fost

39 Cei care luptă
40 Fratele lupului
41 Un zâmbet
42 Imposibilitati
43 Un câmp de sticlă
44 Doi meşteri
45 Vrici de ceață
46 A Trezi
47 Privind fluxul care se contorsionează
48 O lance stralucita
49 Lumină și umbră
Epilog pentru a vedea răspunsul

Adnotare

Din 1990, când The Wheel of Time® a lui Robert Jordan a izbucnit în lume cu prima sa carte, *The Eye of the World* , cititorii au anticipat scenele finale ale acestei extraordinare saga, care s-a vândut în peste patruzeci de milioane de exemplare în peste treizeci de limbi.

Când Robert Jordan a murit în 2007, toți se temeau că aceste scene finale nu vor fi scrise niciodată. Dar lucrând din notele și partile lăsate de Jordan, scriitorul fantasy consacrat Brandon Sanderson a intervenit pentru a finaliza capodopera. Cu *The Gathering Storm* (Cartea a 12-a) și *Towers of Midnight* (Cartea a 13-a) în spate, ambele fiind bestsellerurile cu copertă cartonată numărul 1 *din New York Times* , Sanderson recreează acum viziunea pe care Robert Jordan a lăsat-o în urmă.

Editat de văduva lui Jordan, care a editat toate cărțile lui Jordan, *A Memory of Light* va încânta, va captiva și va satisface profund toate legiunile de cititori din Jordan.

Roata Timpului se întoarce, iar Veacurile vin și trec.

Ceea ce a fost, ce va fi și ce este, s-ar putea încă să cadă sub Umbră.

Lasă Dragonul să călătorească din nou pe vânturile timpului.

- O amintire a luminii
  - Prolog
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16

- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- Epilog

O amintire a luminii
Robert Jordan și Brandon

Sanderson

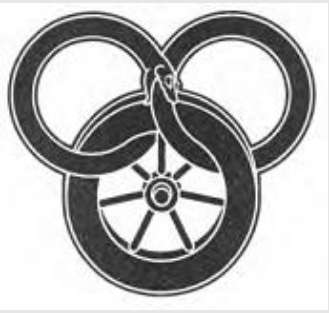

Pentru Harriet,
lumina vieții domnului Jordan,
și pentru Émily,
lumina mea.

Și Umbra a căzut asupra Țării și Lumea a fost ruptă piatră din piatră. Oceanele au fugit, iar munții au fost înghițiți, iar națiunile au fost împrăștiate în cele opt colțuri ale lumii. Luna era ca sângele, iar soarele era ca cenușa. Mările fierbeau, iar cei vii îi invidiau pe morți. Totul s-a spulberat și toată, cu excepția memoriei, s-a pierdut, și o amintire mai presus de toate celelalte, despre cel care a adus Umbra și Spărgerea Lumii. Și l-au numit Dragon.

— din Aleth nin Taerin alt a Camora,

Ruperea Lumii.

Autor necunoscut, Epoca a Patra.

Prolog
de Grace și Banners Fallen

Bayrd apăsă moneda între degetul mare și arătător. A fost complet enervant să simți *zdrobirea metalului.*

Și-a îndepărtat degetul mare. Cuprul dur își purta acum în mod clar amprenta, reflectând lumina incertă a torței. Se simțea înfrigurat, de parcă ar fi petrecut o noapte întreagă într-o pivniță.

Stomacul îi mârâia. Din nou.

Vântul de nord s-a înălțat, făcând torțe să stropească. Bayrd stătea cu spatele la o stâncă mare, lângă centrul lagărului de război. Oamenii flămânzi mormăiau în timp ce își încălzeau mâinile în jurul gropilor de foc; rațiile se stricaseră de mult. Alți soldați din apropiere au început să-și așeze tot metalul – săbii, cleme de armură, zale – pe pământ, ca pânza de uscat. Poate că sperau că, atunci când soarele răsare, va schimba materialul înapoi la normal.

Bayrd rostogoli o singură monedă într-o minge între degete. *Lumina ne păstrează,* se gândi el. *Lumina* . . . A aruncat mingea pe iarbă, apoi s-a întins și a ridicat pietrele cu care lucrase.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat aici, Karam, se răsti Lordul Jarid. Jarid și consilierii lui stăteau în apropiere, în fața unei mese acoperite cu hărți. „Vreau să știu cum s-au apropiat atât de mult și vreau capul reginei acelei nenorocite Aes Sedai!” Jarid bătu cu pumnul pe masă. Odată, ochii lui nu arătaseră o asemenea fervoare nebună. Presiunea tuturor – rațiile pierdute, lucrurile ciudate din nopți – îl schimba.

În spatele lui Jarid, cortul de comandă zăcea în grămada. Părul lui Jarid – crescut lung în timpul exilului – s-a eliberat, cu fața scăldată în lumina zdrențuită a torțelor. Bucăți de iarbă moartă încă se lipeau de haina lui de când ieșise târâind din cort.

Slujitori derutați au cules de vârfurile de fier ale cortului, care — ca tot metalul din tabără — deveniseră moi la atingere. Inelele de montare ale cortului se întinseseră și se rupseră ca ceara caldă.

Noaptea mirosea rău. De învechire, de încăperi în care nu mai intraseră de ani de zile. Aerul unei poieni nu ar

trebui să miroasă a praf străvechi. Stomacul lui Bayrd mârâi din nou. Ușoară, dar i-ar fi plăcut să aibă ceva de mâncare. Și-a pus atenția asupra muncii sale, lovindu-și una dintre pietre pe cealaltă.

El ținea pietrele așa cum îl învățase bătrânul lui pappil când era băiat. Sentimentul că piatra lovește piatra a ajutat să îndepărteze foamea și răceala. Cel puțin ceva era încă solid pe lumea asta.

Lordul Jarid îi aruncă o privire, încruntat. Bayrd era unul dintre cei zece oameni pe care Jarid insistase să-l păzească în noaptea aceasta. — Voi *avea* capul lui Elayne, Karam, spuse Jarid, întorcându-se înapoi către căpitanii săi. „Această noapte nefirească este opera vrăjitoarelor ei.”

"Capul ei?" Vocea sceptică a lui Eri se auzi din lateral. „Și cum, mai exact, îți va aduce cineva capul?”

Lordul Jarid se întoarse, la fel ca și ceilalți din jurul mesei luminate cu torțe. Eri se uită la cer; pe umăr, purta semnul mistrețului de aur care încărca înaintea unei sulițe roșii. Era semnul gărzii personale a lordului Jarid, dar vocea lui Eri nu purta prea mult respect. „Ce va folosi ca să-și elibereze capul, Jarid? Dinții lui?"

Tabăra s-a oprit la linia oribil de insubordonată. Bayrd și-a oprit pietrele, ezitând. Da, se vorbise despre cât de neîntrerupt devenise Lordul Jarid. Dar asta?

Jarid pufâi, faţa devenind roşie de furie. „Îndrăznești să folosești un asemenea ton cu mine? Unul dintre propriii mei *gardieni* ?”

Eri a continuat să inspecteze cerul plin de nori.

— Ai rămas cu plata pentru două luni, se răsti Jarid, dar vocea îi tremura. „Scăpat de grad și pus în serviciu la latrine până la noi ordine. Dacă îmi răspunzi din nou, îți voi tăia limba.”

Bayrd tremura de vântul rece. Eri era cea mai bună pe care o aveau în ceea ce mai rămăsese din armata lor rebelă. Ceilalți gardieni se târșâră, privind în jos.

Eri se uită spre lord și zâmbi. Nu-a scos un cuvânt, dar, cumva, nu a trebuit. Să-i taie limba? Fiecare fragment de metal din tabără devenise moale ca untura. Cuțitul lui Jarid zăcea pe masă, răsucit și deformat – se întinsese subțire când îl smulsese din teacă. Haina lui Jarid clapă, deschisă; avusese nasturi argintii.

„Jarid. . .” spuse Karam. Un tânăr domn al unei case minore loial lui Sarand, avea o față slabă și buze mari. "Chiar crezi . . . chiar crezi că aceasta a fost opera lui Aes Sedai? Tot metalul din tabără?”

— Desigur, a lătrat Jarid. „Ce altceva ar fi? Nu-mi spune că crezi poveștile alea despre foc de tabără. Ultima bătălie? Phaw.” Se uită înapoi la masă. Desfăşurată acolo, cu pietricele cântărind colţurile, era o hartă a lui Andor.

Bayrd se întoarse spre pietrele lui. *Snap, snap, snap.* Ardezie și granit. A fost nevoie de muncă pentru a găsi secțiuni potrivite din fiecare, dar Pappil îl învățase pe Bayrd să recunoască toate tipurile de piatră. Bătrânul se simțise trădat când tatăl lui Bayrd plecase și devenise măcelar în oraș, în loc să-și păstreze meseria de familie.

Ardezie moale, netedă. Granit accidentat, crestat. Da, unele lucruri din lume erau încă solide. Câteva lucruri. În aceste zile, nu te puteai baza pe foarte multe. Odinioară domnii imobili erau acum moi ca . . . Ei bine, moale ca metalul. Cerul se agita de întuneric, iar bărbații curajoși – bărbații la care Bayrd își ridicase privirea de mult – tremurau și scânceau în noapte.

— Sunt îngrijorat, Jarid, spuse Davies. Un bărbat mai în vârstă, Lordul Davies era la fel de aproape ca oricine să fie confidentul lui Jarid. „Nu am văzut pe nimeni de zile întregi. Nu fermier, nu soldat al reginei. Ceva se intampla. Ceva gresit."

— Ea a îndepărtat oamenii, mârâi Jarid. „Se pregătește să se arunce.”

— Cred că ne ignoră, Jarid, spuse Karam, privind spre cer. Norii încă se agitau acolo. Păreau că luni de zile de când Bayrd nu văzuse un cer senin. „De ce s-ar deranja? Oamenii noștri mor de foame. Mâncarea continuă să se strice. Semnele-"

— Încearcă să ne strângă, spuse Jarid, cu ochii mari de fervoare. „Aceasta este opera Aes Sedai”.

În tabără a venit brusc liniștea. Tăcere, cu excepția pietrelor lui Bayrd. Nu se simțise niciodată bine ca măcelar, dar își găsise o casă în garda domnului său. Tăierea vacilor sau tăierea bărbaților, cele două erau izbitor de asemănătoare. Îl deranja cât de ușor trecuse de la unul la altul.

Snap, snap, snap.

Eri se întoarse. Jarid îl privi bănuitor pe gardian, de parcă gata să strige o pedeapsă mai aspră.

Nu a fost întotdeauna atât de rău, nu-i așa? se gândi Bayrd. *El dorea tronul pentru soția sa, dar ce domn nu ar vrea?* Era greu să privești dincolo de nume. Familia lui Bayrd a urmat familia Sarand cu respect timp de generații.

Eri s-a îndepărtat cu pași mari de la postul de comandă.

"Unde crezi ca pleci?" urla Jarid.

Eri se întinse la umăr și smulse ecusonul paznicului Sarand. A aruncat-o deoparte și a părăsit lumina torței, îndreptându-se spre noapte, spre vânturile din nord.

Majoritatea bărbaților din lagăr nu se culcaseră. Stăteau în jurul focurilor, dorind să fie aproape de căldură și lumină. Câțiva cu vase de lut au încercat să fiarbă tăieturi de iarbă, frunze sau fâșii de piele ca ceva, orice, de mâncat.

S-au ridicat să o privească pe Eri plecând.

— Dezertor, scuipă Jarid. „După tot ce am trecut, acum pleacă. Doar pentru că lucrurile sunt dificile."

— Oamenii mor de *foame,* Jarid, repetă Davies.

"Sunt conștient. Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai spus despre problemele cu fiecare *respirație sângeroasă pe care o ai."* Jarid și-a șters fruntea cu palma tremurândă, apoi și-a trântit-o pe harta. „Va trebui să lovim unul dintre orașe; nu există o fugă de ea, nu acum că știe unde suntem. Whitebridge. O vom lua și o vom reaproviziona. Aes Sedai-ul ei trebuie să fie slăbit după cascadoria pe care au făcut-o în seara asta, altfel ar fi atacat.

Bayrd mijii ochii în întuneric. Alți bărbați stăteau în picioare, ridicând sferturi sau cârlige. Unii au mers fără arme. Au adunat rulouri de dormit, și-au ridicat pachetele de haine pe umeri. Apoi au început să iasă din tabără, trecerea lor tăcută, ca mișcarea fantomelor. Fără zgomot de zale sau cataramе pe armură. Metalul dispăruse. De parcă sufletul ar fi fost dezbrăcat din el.

„Elayne nu îndrăznește să se miște împotriva noastră în forță", a spus Jarid, convingându-se poate. „Trebuie să fie ceartă în Caemlyn. Toți acei mercenari pe care i-ai raportat, Shiv. Revolte, poate. Elenia va lucra împotriva lui Elayne, desigur. Whitebridge. Da, Whitebridge va fi perfect.

„O ținem, vezi tu, și tăiem națiunea în jumătate. Recrutăm acolo, lipim bărbații din vestul Andorului de steag. Mergi la . . . cum se numește locul? Cele Două Râuri. Ar trebui să găsim mâini capabile acolo." Jarid adulmecă. „Am auzit că nu au văzut un lord de zeci de ani. Dă-mi patru luni și voi avea o armată cu care să fiu socotită. Destul că nu va îndrăzni să ne lovească cu vrăjitoarele ei. . . "

Bayrd își ridică piatra la lumina torțelor. Trucul pentru a crea un vârf de lance bun a fost să începi spre exterior și să-ți faci drum înăuntru. Desenase forma potrivită cu cretă pe ardezie, apoi lucrase spre centru pentru a termina

forma. De acolo, ai trecut de la lovire la atingere, tunzând bucăți mai mici.

Terminase o parte mai devreme; această a doua jumătate era aproape gata. Aproape că-și auzea pappilul șoptindu-i, *Suntem din piatră, Bayrd. Indiferent ce spune tatăl tău. În adâncul sufletului, suntem din piatră.*

Mai mulți soldați au părăsit tabăra. Ciudat, cât de puțini dintre ei au vorbit. Jarid observă în cele din urmă. S-a ridicat drept și a apucat una dintre torțe, ținând-o sus. "Ce fac ei? Vânătoare? Nu am văzut niciun joc de săptămâni. Puneți capcane, poate?

Nimeni nu a răspuns.

— Poate că au văzut ceva, mormăi Jarid. „Sau poate ei cred că au făcut-o. Nu voi mai suporta să vorbesc despre spirite sau alte prostii; vrăjitoarele creează apariții pentru a ne tulbura. Asta este. . . asta trebuie să fie.”

Foșnetul venea din apropiere. Karam sapa în cortul lui căzut. A venit cu un pachet mic.

„Karam?” spuse Jarid.

Karam aruncă o privire către Lordul Jarid, apoi își coborî ochii şi începu să-i lege o pungă cu monede la talie. S-a oprit și a râs, apoi l-a golit. Monedele de aur din interior se topiseră într-un singur bulgăre, ca urechile de porc într-un borcan. Karam a pus în buzunar acest bulgăre. A pescuit în pungă și a scos un inel. Piatra prețioasă roșie ca sângele din centru era încă bună. — Probabil că în zilele noastre nu va fi suficient pentru a cumpăra un măr, mormăi el.

— *Cer* să știu ce faci, mârâi Jarid. „Asta e lucrul tău?” Le făcu semn către soldații care plecau. — Înscenezi o revoltă, nu-i așa?

— Nu e treaba mea, spuse Karam, părând rușinat. „Și nici nu este chiar al tău. Sunt . . . Imi pare rau."

Karam se îndepărtă de lumina torțelor. Bayrd se trezi surprins. Lordul Karam și Lordul Jarid fuseseră prieteni din copilărie.

Lordul Davies a urmat, alergând după Karam. Avea de gând să încerce să-l rețină pe tânărul? Nu, a căzut în pas lângă Karam. Au dispărut în întuneric.

„O să te vânez pentru asta!” strigă Jarid după ei, cu o voce stridentă. Frenetic. „Voi fi consort cu Regina! Niciun om nu vă va da, nici unui membru al Caselor voastre, adăpost sau ajutor timp de zece generații!”

Bayrd se uită înapoi la piatra din mână. Mai rămâne doar un pas, netezirea. Un vârf de lance bun avea nevoie de

ceva netezire pentru a fi periculos. A scos o altă bucată de granit pe care o ridicase în acest scop și a început să o zgârie cu grijă de-a lungul părții laterale a ardeziei.

Se pare că îmi amintesc asta mai bine decât m-am așteptat, se gândi el în timp ce Lordul Jarid continua să deranjeze.

Era ceva puternic în realizarea vârfului de lance. Simplul act părea să respingă întunericul. În ultima vreme, Bayrd și restul taberei fuseseră o *umbră* . De parca . . . de parcă nu ar putea sta în lumină, indiferent cum ar încerca. Se trezea în fiecare dimineață simțindu-se de parcă cineva pe care îl iubea ar fi murit cu o zi înainte.

Te-ar putea zdrobi, acea disperare. Dar actul de a crea ceva – orice – a ripostat. Acesta a fost o modalitate de a provoca. . . *l.* Cel despre care niciunul dintre ei nu a vorbit. Cel pe care îl știau cu toții era în spatele ei, indiferent de ce a spus Lordul Jarid.

Bayrd se ridică. Ar vrea să facă mai multe neteziri mai târziu, dar vârful de lance chiar arăta bine. Și-a ridicat mâna de suliță de lemn – lama de metal căzuse eliberată când răul a lovit tabăra – și a trântit noul vârf de lance la loc, așa cum îl învățase pappilul lui cu toți acei ani în urmă.

Ceilalți paznici îl priveau. „Vom avea nevoie de mai multe dintre acestea”, a spus Morear. „Dacă ești dispus.”

Bayrd dădu din cap. „La ieșire, ne putem opri pe coasta dealului unde am găsit ardezia.”

Jarid se opri în cele din urmă să țipe, cu ochii mari în lumina torțelor. "Nu. Tu ești garda mea personală. Nu mă vei sfida!”

Jarid a sărit după Bayrd, cu crima în ochi, dar Morear și Rosse l-au prins pe lord din spate. Rosse se uită îngrozit la propriul său act revoltător. Nu a dat drumul, totuși.

Bayrd a pescuit câteva lucruri de lângă căptușeala lui. După aceea, dădu din cap către ceilalți, iar ei i s-au alăturat – opt bărbați din garda personală a lordului Jarid, târându-l însuși pe stăpânul pulverizator prin rămășițele taberei. Au trecut pe lângă focuri mocnite și corturi căzute, abandonate de bărbați care se îndreptau acum în întuneric în număr mai mare, îndreptându-se spre nord. În vânt.

La marginea taberei, Bayrd a ales un copac frumos și robust. Le-a făcut cu mâna celorlalți, iar ei au luat frânghia pe care o luase și l-au legat pe Lordul Jarid de copac. Bărbatul a pufnit până când Morear l-a călușat cu o batistă.

Bayrd se apropie. A băgat o oală în curbura brațului lui Jarid. „Nu te lupta prea mult sau vei renunța la asta,

Domnul meu. Ar trebui să puteți împinge călușul – nu pare prea strâns – și să înclinați burduful pentru a bea. Iată, voi scoate dopul.”

Jarid se uită cu tunet la Bayrd.

— Nu este vorba despre tine, domnule, spuse Bayrd. „M-ai tratat întotdeauna bine cu familia mea. Dar, aici, nu te putem lăsa să urmărești și să-ți faci viața dificilă. Trebuie doar să facem ceva, iar tu îi oprești pe toată lumea să o facă. Poate că cineva ar fi trebuit să spună ceva mai devreme. Ei bine, asta e gata. Uneori, lași carnea să atârne prea mult și trebuie să dispară toată coada.”

A dat din cap către ceilalți, care au fugit să adune cearceafuri. Îl îndreptă pe Rosse spre aflorimentul de ardezie din apropiere și îi spuse ce să caute în piatra bună de vârf de lance.

Bayrd se întoarse către Lordul Jarid, care se lupta. „Aceasta nu sunt vrăjitoare, Domnul meu. Aceasta nu este Elayne. . . Presupun că ar trebui să-i spun Regina. Amuzant, mă gândesc la o persoană destul de tânără ca ăsta ca regină. Aș fi preferat să o arunc în genunchi la un han decât să mă înclin în fața ei, dar Andor va avea nevoie de un conducător care să-l urmeze până la Ultima Bătălie și nu este soția ta. Imi pare rau."

Jarid s-a lăsat în legături, furia părând să curgă sânge din el. Acum plângea. Lucru ciudat de văzut, asta.

„Voi spune oamenilor că trecem – dacă trecem de vreunul – unde ești,” a promis Bayrd, „și că probabil că ai niște bijuterii pe tine. S-ar putea să vină după tine. S-ar putea.” El a ezitat. „Nu ar fi trebuit să stai în cale. Toată lumea pare să știe ce urmează, în afară de tine. Dragonul renaște, vechile legături sunt rupte, vechile jurăminte sunt eliminate. . . și voi fi *spânzurat* înainte să-l las pe Andor să mărșăluiască la Ultima Bătălie fără mine.”

Bayrd a plecat, mergând în noapte, ridicându-și noua suliță pe umăr. *Oricum, am un jurământ mai vechi decât cel pentru familia ta. Un jurământ pe care Dragonul însuși nu l-a putut anula.* A fost un jurământ față de pământ. Pietrele erau în sângele lui și sângele lui în pietrele acestui Andor.

Bayrd i-a adunat pe ceilalți și au plecat spre nord. În spatele lor, noaptea, stăpânul lor scâncea, singur, în timp ce fantomele începură să treacă prin tabără.

Talmanes trase de frâiele lui Selfar, făcându-l pe cal să danseze și să scuture din cap. Roanul părea dornic. Poate că Selfar a simțit starea de spirit anxioasă a stăpânului său.

Aerul nopții era plin de fum. Fum și țipete. Talmanes a mărșăluit trupa de-a lungul unui drum înfundat cu refugiați pătați de funingine. Se mișcau ca niște bucăți într-un râu noroios.

Oamenii trupei i-au privit îngrijorați pe refugiați. „Stabil!” le strigă Talmanes. „Nu putem să sprintăm până la Caemlyn. Stabil!” Îi conduse pe bărbați cât de repede a îndrăznit, aproape la alergare. Armura lor zgomonea. Elayne luase cu ea jumătate din Bandă pe Câmpul Merrilor, inclusiv pe Estean și cea mai mare parte a cavaleriei. Poate că anticipase că trebuie să se retragă repede.

Ei bine, Talmanes nu avea prea mult folos pentru cavalerie pe străzi, care, fără îndoială, erau la fel de înfundate ca acest drum. Selfar pufni și clătină din cap. Erau aproape acum; zidurile orașului chiar în față — negre în noapte — ținute într-o lumină furioasă. Era ca și cum orașul ar fi fost un focar.

Prin har și steaguri căzute, gândi Talmanes cu un fior. Nori uriași de fum se înălțau peste oraș. Asta a fost rău. Mult mai rău decât atunci când Aiel veniseră după Cairhien.

Talmanes îi dădu în cele din urmă capul lui Selfar. Roanul a galopat o vreme pe marginea drumului; apoi Talmanes, fără tragere de inimă, și-a forțat drumul, ignorând cererile de ajutor. Timpul petrecut cu Mat l-a făcut să-și dorească să le poată oferi mai mult acestor oameni. Era de-a dreptul ciudat efectul pe care Mat-rim Cauthon l-a avut asupra unei persoane. Talmanes privea oamenii de rând într-o lumină foarte diferită acum. Poate pentru că încă nu știa pe bună dreptate dacă să se gândească la Mat ca un lord sau nu.

De cealaltă parte a drumului, a cercetat orașul în flăcări, așteptând ca oamenii săi să-și ajungă din urmă. Ar fi putut să-i urce pe toți – deși nu erau cavaleri antrenați, fiecare bărbat din trupă avea un cal pentru călătorii pe distanțe lungi. În seara asta, nu a îndrăznit. Cu Trollocs și Myrddraal pândind pe străzi, Talmanes avea nevoie de oamenii săi în formă de luptă imediată. Arbaletarii mărșăluiau cu arme încărcate pe flancurile coloanelor adânci de știucă. Nu și-a lăsat soldații deschiși unei încărcări trolloci, oricât de urgentă ar fi fost misiunea lor.

Dar dacă au pierdut acei dragoni . . .

Lumina ne luminează, gândi Talmanes. Orașul părea să fiarbă, cu tot fumul acela zvâcnind deasupra. Cu toate acestea, unele părți ale Orașului Interior – care se ridicau sus pe deal și se vedeau peste ziduri – nu erau încă în

flăcări. Palatul nu era încă în flăcări. Soldații de acolo ar putea ține?

Nu venise niciun cuvânt de la regina și, din ceea ce putea vedea Talmanes, nu sosise niciun ajutor pentru oraș. Regina trebuie să nu fie încă conștientă și asta a fost rău.

Foarte, *foarte* rău.

În față, Talmanes l-a zărit pe Sandip cu unii dintre cercetașii trupei. Bărbatul zvelt încerca să se desprindă dintr-un grup de refugiați.

„Te rog, bun stăpâne”, plângea o tânără. „Copilul meu, fiica mea, în înălțimile marșului de nord. . . .”

„Trebuie să ajung la magazinul meu!” urlă un bărbat robust. „Sticlăria mea...”

— Oamenii mei buni, spuse Talmanes, forțându-și calul printre ei, ar trebui să mă gândesc că, dacă vreți să te ajutăm, s-ar putea să vrei să dai înapoi și să ne lași să ajungem în orașul sângeros.

Refugiații s-au retras fără tragere de inimă, iar Sandip dădu din cap către Talmanes în semn de mulțumire. Bărbatul și părul închis la culoare, Sandip era unul dintre comandanții trupei și un medic de garduri desăvârșit. Bărbatul amabil a purtat o expresie sumbră astăzi, însă.

— Sandip, spuse Talmanes, arătând, acolo.

În depărtare, un grup mare de bărbați luptători s-au adunat, privind spre oraș.

— Mercenari, spuse Sandip cu un mormăit. „Am trecut de mai multe loturi dintre ele. Nimeni nu părea înclinat să ridice un deget.”

— Vom vedea despre asta, spuse Talmanes. Oamenii încă inundau porțile orașului, tușind, ținând strâns în mână bunuri slabe, conducând copii care plângeau. Acel flux nu avea să slăbească curând. Caemlyn era plin ca un han în ziua de piață; cei destul de norocoși să scape ar fi doar o mică parte în comparație cu cei încă înăuntru.

— Talmanes, spuse Sandip încet, acel oraș va deveni în curând o capcană a morții. Nu există suficiente căi de ieșire. Dacă lăsăm Bandul să fie prins înăuntru. . .”

"Știu. Dar-"

La porți, un val de sentiment a răsărit printre refugiați. A fost aproape un lucru fizic, un fior. Țipetele au devenit mai intense. Talmanes se învârtea; figuri imense se mișcau în umbră din interiorul porții.

"Ușoară!" spuse Sandip. "Ce este?"

— Trolloci, spuse Talmanes, întorcându-l pe Selfar. "Ușoară! Vor încerca să apuce poarta, să-i oprească pe

refugiați.” Erau cinci porți în afara orașului; dacă trollocii i-au ţinut pe toţi . . .

Acesta a fost deja o măcel. Dacă trollocii ar putea opri oamenii înspăimântați să fugă, ar fi mult mai rău.

„Grăbește-te în rândurile!” strigă Talmanes. „Toți oamenii la porțile orașului!” L-a îndemnat pe Selfar în galop.

Clădirea ar fi fost numită han în altă parte, deși Isam nu văzuse niciodată pe nimeni înăuntru, cu excepția femeilor cu ochi plictisiți care îngrijeau cele câteva camere monotone și pregăteau mese fără gust. Vizitele aici nu au fost niciodată pentru confort. S-a așezat pe un taburet dur la o masă de pin atât de uzată de vârstă, încât probabil că devenise gri cu mult înainte de nașterea lui Isam. S-a abținut să atingă suprafața prea mult, ca să nu iasă cu mai multe așchii decât avea un Aiel lance.

Paharul de tablă crestat al lui Isam era umplut cu un lichid închis la culoare, deși nu bea. Stătea lângă perete, destul de aproape de fereastra unică a hanului pentru a privi strada de pământ de afară, slab luminată seara de câteva felinare ruginite atârnate în afara clădirilor. Isam a avut grijă să nu-și lase profilul să se vadă prin geamul pătat. Nu s-a uitat niciodată direct afară. Cel mai bine a fost întotdeauna să nu atragi atenția în oraș.

Acesta era singurul nume pe care îl avea locul, dacă s-ar putea spune că are un nume. Clădirile slăbite întinse au fost ridicate și înlocuite de nenumărate ori de-a lungul a două mii de ani. De fapt, semăna cu un oraș de dimensiuni bune, dacă ai mijl. Majoritatea clădirilor fuseseră construite de prizonieri, adesea cu puține sau deloc cunoștințe despre meșteșug. Fuseseră supravegheați de bărbați la fel de ignoranți. Un număr destul de mare de case păreau susținute de cei de ambele părți ale lor.

Transpirația curgea pe o parte a feței lui Isam, în timp ce urmărea pe ascuns acea stradă. Care ar veni pentru el?

În depărtare, abia distingea profilul unui munte care despica cerul nopții. Metalul se zgâria de metal undeva în oraș ca bătăile inimii de oțel. Cifrele se mișcau pe stradă. Bărbați, îmbrăcați în haine și glugă, cu fețele ascunse până la ochi în spatele vălurilor roșii de sânge.

Isam a avut grijă să nu-și lase ochii să zăbovească asupra lor.

Tunetul a bubuit. Pantele acelui munte erau pline de fulgere ciudate care au lovit în sus, spre norii cenușii

mereu prezenți. Puțini oameni știau despre acest oraș nu atât de departe de valea Thakan'dar, cu Shayol Ghul însuși deasupra. Puțini știau *zvonuri* despre existența sa. Lui Isam nu i-ar fi deranjat să fie printre ignoranți.

Un altul dintre bărbați a trecut. Voaluri roșii. Îi țineau mereu trează. Ei bine, aproape întotdeauna. Dacă ai văzut pe cineva să-și coboare vălul, era timpul să-l omori. Pentru că dacă nu ai face-o, te-ar ucide. Cei mai mulți dintre bărbații cu voal roșu păreau să nu aibă niciun motiv să fie afară, în afară de a se încrunta unii la alții și, poate, de a da cu piciorul în numeroșii câini vagabonzi – cu nervuri și sălbatici – ori de câte ori le-a trecut unul în cale. Puținele femei care părăsiseră adăpostul s-au năpustit de-a lungul marginilor străzii, cu ochii în jos. Nu erau copii care să fie văzuți și probabil puțini să fie găsiți. Orașul nu era un loc pentru copii. Isam știa. El crescuse din copilărie aici.

Unul dintre bărbații care treceau pe stradă ridică privirea la fereastra lui Isam și se opri. Isam a rămas foarte nemișcat. *Samma N'Sei* , Eye Blinders, fusese întotdeauna sensibil și plin de mândrie. Nu, sensibil era un termen prea blând. Nu aveau nevoie decât de capriciu pentru a-i lua un cuțit unuia dintre cei fără talent. De obicei, unul dintre servitori era cel care plătea. De obicei.

Bărbatul cu voal roșu a continuat să-l privească. Isam și-a liniștit nervii și nu a făcut nici un spectacol de a se uita înapoi. Chemarea lui aici fusese urgentă și nu se ignora astfel de lucruri dacă dorea să trăiască. Dar inca . . . dacă bărbatul ar fi făcut un pas spre clădire, Isam s-ar strecura în *Tel'aran'rhiod* , sigur știind că nici măcar unul dintre Aleși nu l-ar putea urmări de aici.

Samma N'Sei se întoarse brusc de la fereastră. Într-o clipită, se îndepărtă de clădire, pășind repede. Isam a simțit că o parte din tensiunea lui se topește, deși nu l-ar fi părăsit niciodată cu adevărat, nu în acest loc. Acest loc nu era acasă, în ciuda copilăriei lui aici. Locul acesta era moartea.

Mișcare. Isam aruncă o privire spre capătul străzii. Un alt bărbat înalt, într-o haină neagră și o mantie, mergea spre el, cu fața dezvăluită. Incredibil, strada se golea în timp ce *Samma N'Sei năvălea* pe alte străzi și alei.

Deci a fost Moridin. Isam nu fusese acolo pentru a asista la prima vizită a Alesilor în Oraș, dar auzise. *Samma N'Sei* îl crezuse pe Moridin unul dintre cei fără talent până când demonstrase altfel. Constrângerile care îi țineau nu îl țineau pe el.

Numărul morților *Samma N'Sei* a variat odată cu povestirea, dar afirmația nu a scăzut niciodată sub o duzină. După dovezile ochilor lui, Isam putea să creadă.

Când Moridin a ajuns la han, strada era goală, cu excepția câinilor. Și Moridin a trecut chiar pe trecut. Isam a privit cât de atent a îndrăznit. Moridin părea neinteresat de el sau de han, care era locul în care Isam fusese instruit să aștepte. Poate că Aleșii aveau alte treburi, iar Isam avea să fie o idee ulterioară.

După ce Moridin a murit, Isam a luat în sfârșit o înghițitură din băutura lui neagră. Localnicii l-au numit doar „foc”. Și-a respectat numele. Se presupune că era legat de o băutură din Deșeuri. Ca orice altceva în oraș, era o versiune coruptă a originalului.

Cât timp avea să-l facă Moridin să aștepte? Lui Isam nu-i plăcea să fie aici. Îi amintea prea mult de copilăria lui. Un servitor a trecut – o femeie cu o rochie atât de uzată încât era practic zdrențe – și a scăpat o farfurie pe masă. Cei doi nu au schimbat niciun cuvânt.

Isam se uită la masa lui. Legume – ardei și ceapă, în mare parte – tăiate felii subțiri și fierte. A ales unul și a gustat, apoi a oftat și a împins masa deoparte. Legumele erau la fel de fade ca terciul de mei neasezonat. Nu era nicio carne. Asta a fost de fapt bine; nu-i plăcea să mănânce carne decât dacă o văzuse ucisă și măcelărindu-se. A fost o rămășiță a copilăriei lui. Dacă nu l-ai fi văzut măcelărit, nu ai putea ști. Nu este sigur. Aici sus, dacă ai găsit carne, ar fi *putut* fi ceva care fusese prins în sud, sau poate un animal care fusese crescut aici, o vaca sau o capră.

Sau ar putea fi altceva. Oamenii au pierdut jocuri aici sus și nu au putut plăti, apoi au dispărut. Și adesea, *Samma N'Sei* care nu a crescut adevărat s-a îndepărtat de antrenamentul lor. Corpurile au dispărut. Cadavrele au durat rareori suficient pentru înmormântare.

Arde acest loc, gândi Isam, cu stomacul neliniștit. *Arde-l cu -*

Cineva a intrat în han. Din păcate, nu putea urmări ambele abordări ale ușii din această direcție. Era o femeie drăguță, îmbrăcată în negru decorat cu roșu. Isam nu și-a recunoscut silueta subțire și fața delicată. Era din ce în ce mai sigur că îi putea recunoaște pe toți Aleșii; le văzuse destul de des în vis. Ei nu știau asta, desigur. Se credeau stăpâni ai locului, iar unii dintre ei *erau* foarte pricepuți.

Era la fel de priceput și, de asemenea, excepțional de bun să nu fie văzut.

Oricine ar fi acesta, ea era deghizată, atunci. De ce să te deranjezi să se ascundă aici? Oricum, ea trebuia să fie cea care îl chemase. Nicio femeie nu a străbătut Orașul cu o expresie atât de imperioasă, atât de sigură de sine, de parcă s-ar fi așteptat ca stâncile înseși să se supună dacă i se spunea să sară. Isam a căzut liniștit într-un genunchi.

Acea mișcare i-a trezit durerea din interiorul stomacului de unde fusese rănit. Încă nu și-a revenit din lupta cu lupul. A simțit o mișcare în interiorul lui; Luc o ura pe Aybara. Neobișnuit. Luc tindea să fie cel mai îngăduitor, Isam cel dur. Ei bine, așa se vedea el.

Oricum, despre acest lup anume, au fost de acord. Pe de o parte, Isam era încântat; ca vânător, rareori i se prezenta o asemenea provocare ca Aybara. Cu toate acestea, ura lui era mai profundă. O *va* ucide pe Aybara.

Isam a acoperit o grimasă la durere și și-a plecat capul. Femeia l-a lăsat în genunchi și s-a așezat la masa lui. Ea bătu cu degetul pe marginea paharului de tablă pentru câteva clipe, privindu-i conținutul și nu vorbi.

Isam a rămas nemișcat. Mulți dintre acei proști care își spuneau Prietenii Întunecați s-au zvârcolit și s-au zvârcolit atunci când altcineva își afirma puterea asupra lor. Într-adevăr, recunoscu el cu reticență, probabil că Luc s-ar zvârcoli la fel de mult.

Isam a fost un vânător. Asta era tot ce-i păsa să fie. Când erai în siguranță cu ceea ce erai, nu era niciun motiv să te superi că ți se arată locul.

Arde-o, dar o parte din burtă îl *durea* .

— Îl vreau mort, spuse femeia. Vocea ei era blândă, dar intensă.

Isam nu a spus nimic.

„Vreau să-i fie eviscerat ca un animal, măruntaiele lui vărsate pe pământ, sângele lui o tavă de lapte pentru corbi, oasele lăsate să se înălbească, apoi gri, apoi crăpă *în* căldura soarelui. Îl vreau *mort,* vânător.”

„Al'Thor”.

"Da. Ai eșuat în trecut.” Vocea ei era de gheață. A simțit un fior. Acesta a fost greu. Greu ca Moridin.

În anii săi de serviciu, învățase disprețul față de majoritatea Aleșilor. S-au certat ca niște copii, cu toată puterea și presupusa înțelepciune. Această femeie l-a făcut să facă o pauză și se întrebă dacă chiar le- *a* spionat pe toți. Ea părea diferită.

"Bine?" ea a intrebat. „Vorbești pentru eșecurile tale?”

„De fiecare dată când unul dintre ceilalți m-a însărcinat cu această vânătoare”, a spus el, „a venit altul să mă îndepărteze și să-mi pună la o altă sarcină”.

De fapt, ar fi preferat să-și continue vânătoarea de lup. El nu ar nerespecta ordinele, nici cele directe ale Aleșilor. În afară de Aybara, o vânătoare era aproape la fel pentru el cu alta. Ar ucide acest Dragon, dacă ar fi trebuit.

— Așa ceva nu se va întâmpla de data asta, spuse Alesul, uitându-se încă la ceașca lui. Ea nu se uitase la el și nu i-a dat voie să stea, așa că a rămas în genunchi. „Toți ceilalți au renunțat la pretenția asupra ta. Dacă nu vă spune Marele Domn altfel – dacă nu *vă cheamă el însuși* – trebuie să vă respectați această sarcină. Ucide-l pe al'Thor.”

Mișcarea din afara ferestrei l-a făcut pe Isam să arunce o privire în lateral. Aleșii nu arăta când trecea un grup de figuri cu glugă neagră. Vânturile nu făceau să se miște mantiile acestor figuri.

Erau însoţiţi de trăsuri; o priveliște neobișnuită în oraș. Trăsurile se mișcau încet, dar încă se legănau și băteau pe strada denivelată. Isam nu trebuia să vadă prin ferestrele cu perdele ale vagoanelor pentru a ști că înăuntru intrau treisprezece femei, egal cu numărul Myrddraal. Niciunul dintre *Samma N'Sei nu* s-a întors în stradă. Aveau tendința de a evita procesiunile de genul acesta. Din motive evidente, au avut . . . sentimente puternice despre astfel de lucruri.

Trăsurile au trecut. Asa de. Altul fusese prins. Isam ar fi presupus că practica s-a încheiat, odată ce pata a fost curățată.

Înainte să se întoarcă să se uite la podea, a văzut ceva mai incongru. O față mică și murdară care privea din umbra unei alei de peste drum. Ochi mari, dar o postură furtivă. Trecerea lui Moridin și venirea celor treisprezece îl alungaseră pe *Samma N'Sei* de pe stradă. Unde nu erau, aricii puteau merge într-o oarecare siguranță. Poate.

Isam a vrut să țipe la copil să plece. Spune-i să fugă, să riște să treacă peste Blight. A muri în stomacul unui vierme era mai bine decât să trăiești în acest oraș și să suferi ceea ce ți-a făcut. Merge! Fugi! *A muri!*

Momentul a trecut repede, ariciul retrăgându-se în umbră.

Isam își putea aminti că era acel copil. Învățase atâtea lucruri atunci. Cum să găsești mâncare în care ai putea

avea cea mai mare încredere și să nu mai vomi după ce ai aflat ce este în ea. Cum să lupți cu cuțitele. Cum să evitați să fiți văzut sau observat.

Și cum să ucizi un bărbat, desigur. Toți cei care au supraviețuit suficient de mult în oraș au învățat acea lecție.

Alesul încă se uita la cupa lui. Isam își dădu seama că era reflecția ei la care se uita. Ce a văzut ea acolo?

— Voi avea nevoie de ajutor, spuse în cele din urmă Isam. „Dragonul Renăscut are gărzi și rareori este în vis."

— S-a aranjat ajutorul, spuse ea încet. — Dar trebuie să -l *găsești* , vânător. Nimic din toate acestea nu joacă așa cum făceai înainte, încercând să-l atragi la tine. Lews Therin va simți o astfel de capcană. În plus, nu se va abate de la cauza lui acum. Timpul e scurt."

Ea a vorbit despre operațiunea dezastruoasă din Two Rivers. Luc fusese la conducere atunci. Ce l-a cunoscut pe Isam despre orașe reale, oameni adevărați? Aproape că simțea un dor pentru acele lucruri, deși bănuia că asta era într-adevăr emoția lui Luc. Isam a fost doar un vânător. Oamenii nu erau interesați de el, dincolo de cele mai bune locuri în care să intre o săgeată și să lovească inima.

Acea operațiune Two Rivers, totuși. . . mirosea ca o carcasă lăsată să putrezească. Încă nu știa. Scopul fusese într-adevăr să-l ademenești pe al'Thor sau să-l țină pe Isam departe de evenimente importante? Știa că abilitățile sale îi fascinau pe Aleși; putea face ceva ce ei nu puteau. Oh, puteau imita felul în care a pășit în vis, dar aveau nevoie de canalizare, porți, timp.

S-a săturat să fie un pion în jocurile lor. Lasă-l să vâneze; nu mai schimba prada cu fiecare săptămână care trece.

Unul nu a spus astfel de lucruri aleșilor. Și-a păstrat obiecțiile pentru sine.

Umbrele au întunecat pragul hanului, iar servitoarea a dispărut în spate. Asta a lăsat locul complet gol, cu excepția lui Isam și a Aleșilor.

„Poți sta în picioare", a spus ea.

Isam făcu, în grabă, când doi bărbați păși în cameră. Înalt, musculos și cu voal roșu. Purtau haine maro ca Aiel, dar nu purtau sulițe sau arcuri. Aceste creaturi au fost ucise cu arme mult mai mortale.

Deși își păstra fața impasibilă, Isam simți un val de emoție. O copilărie de durere, foame și moarte. O viață întreagă de evitare a privirii unor asemenea bărbați. S-a

luptat din răsputeri să nu tremure în timp ce se îndreptau spre masă, mișcându-se cu grația prădătorilor naturali.

Bărbații și-au lăsat vălurile și și-au dezvăluit dinții. *Arde-ma.* Dinții lor erau piliți.

Acestea fuseseră întoarse. Puteai vedea asta în ochii lor – ochi care nu erau tocmai îndreptățiți, nu erau chiar *umani.*

Isam aproape că a fugit chiar atunci, pășind în vis. Nu i-a putut ucide pe amândoi bărbați. Ar fi fost redus în scrum înainte de a reuși să doboare unul dintre ei. O văzuse pe *Samma N'Sei* ucigând; au făcut-o adesea doar pentru a explora noi moduri de a-și folosi puterile.

Nu au atacat. Știau ei că această femeie a fost aleasă? De ce, atunci, își coboară vălurile? *Samma N'Sei* nu și-a coborât niciodată vălurile decât pentru a ucide – și numai pentru uciderile pe care le așteptau cu cea mai mare nerăbdare.

„Ei te vor însoți”, a spus Alesul. „Veți avea și o mână de Fără Talent pentru a vă ajuta să vă ocupați de gărzile lui al’Thor.” Se întoarse spre el și, pentru prima dată, i-a întâlnit ochii. Ea părea . . . revoltat. De parcă ar fi dezgustată să aibă nevoie de ajutorul lui.

„Te vor însoți”, spusese ea. Nu *„Ei vă vor servi”.*

Fiul sângeros de câine. Aceasta avea să fie o muncă plină de ură.

Talmanes s-a aruncat într-o parte, evitând cu puțin timp toporul lui Trolloc. Pământul tremura când toporul spargea pietruiala; s-a abătut și a bătut lama prin coapsa creaturii. Lucrul avea un bot de taur și și-a aruncat capul pe spate ca să urlă.

— Arde-mă, dar ai o respirație îngrozitoare, mârâi Talmanes, scăpându-și sabia și făcându-se înapoi. Lucrul a căzut pe un picior, iar Talmanes i-a spart mâna armei.

Gâfâind, Talmanes a dansat înapoi în timp ce cei doi tovarăși ai săi îl loveau pe Trolloc prin spate cu sulițele. Întotdeauna ai vrut să te lupți cu trollocii într-un grup. Ei bine, întotdeauna ai vrut să te lupți cu *oricine* cu o echipă de partea ta, dar a fost mai important cu trollocii, având în vedere dimensiunea și puterea lor.

Cadavrele zăceau ca mormanele de gunoi în noapte. Talmanes fusese nevoit să tragă cu casele de gardă ale porții orașului pentru a da lumină; cei jumătate de duzină de gardieni care rămăseseră erau acum recruți în Bandă, deocamdată.

Ca o maree neagră, trollocii au început să se retragă de la poartă. Ei s-au extins prea mult în a face forță pentru asta. Sau, mai degrabă, *fiind* împins pentru asta. Cu acest echipaj fusese un Halfman. Talmanes îşi coborî mâna pe rana din lateral. Era ud.

Incendiile casei de gardă ardeau jos. Ar trebui să comande câteva dintre magazinele incendiate. Asta risca să lase focul să se extindă, dar orașul era deja pierdut. Nu are sens să mă reține acum. „Brynt!” el a țipat. „Aprinde grajdul acela!”

Sandip a venit când Brynt a trecut în fugă cu o torță. „Se vor întoarce. În curând, probabil.”

Talmanes dădu din cap. Acum că lupta s-a terminat, orășenii au început să se inunde din alei și din adâncuri, îndreptându-se timid spre poartă și – probabil – în siguranță.

„Nu *putem* rămâne aici și ținem această poartă”, a spus Sandip. „Zameii. . .”

"Știu. Câți bărbați am pierdut?”

„Nu am încă un numărător. O sută, cel puțin.”

Light, Mat va avea pielea mea când va afla de asta. Mat ura să piardă trupele. Omul avea o blândețe egală cu geniul său – o combinație ciudată, dar inspiratoare. „Trimite niște cercetași să urmărească drumurile orașului din apropiere pentru a se apropia de Shadowspawn. Adună unele dintre aceste carcase Trolloc pentru a face bariere; vor funcționa la fel de bine ca orice altceva. Tu, soldat!”

Unul dintre soldații obosiți care treceau pe lângă a înghețat. A purtat culorile Reginei. "Lordul meu?"

„Trebuie să anunțăm oamenii că această poartă din oraș este în siguranță. Există vreun claxon pe care țăranii andoreni l-ar recunoaște? Ceva care să-i aducă aici?”

„‘Țărani’”, a spus bărbatul gânditor. Părea că nu-i place cuvântul. Nu l-au folosit des, aici în Andor. „Da, Marșul Reginei.”

„Sandip?”

— O să pun sirenele, Talmanes, spuse Sandip.

"Bun." Talmanes îngenunche pentru a-și curăța sabia de cămașa unui Trolloc căzut, cu o parte dureroasă. Rana nu era rea. Nu în termeni normali. Doar o pseudonimă, într-adevăr.

Cămașa era atât de murdară încât aproape că a ezitat să-și șteargă arma, dar sângele de Trolloc era rău pentru o lamă, așa că a tamponat sabia. Se ridică, ignorând durerea din lateral, apoi se îndreptă spre poartă, unde îl legase pe

Selfar. Nu îndrăznise să aibă încredere în cal împotriva lui Shadowspawn. Era un bun castron, dar nu a fost antrenat de Borderland.

Niciunul dintre bărbați nu l-a întrebat în timp ce el se urca în șa și îl întoarse pe Selfar spre vest, dinspre poarta orașului, spre acei mercenari pe care îi văzuse urmărind mai devreme. Talmanes nu a fost surprins să constate că se mutaseră mai aproape de oraș. Luptele au atras războinici ca focul atrăgând călători reci într-o noapte de iarnă.

Nu se alăturaseră luptei. În timp ce Talmanes a urcat, a fost întâmpinat de un mic grup de săbii care vindeau: șase bărbați cu brațe groase și, probabil, cu inteligență groase. L-au recunoscut pe el și pe trupa. Mat era de-a dreptul celebru în zilele noastre, la fel și trupa, prin asociere. Fără îndoială, au observat și petele de sânge Trolloc de pe hainele lui Talmanes și bandajul de lângă el.

Acea rană începuse să ardă cu adevărat acum. Talmanes îl frâu pe Selfar, apoi mângâie cu răbdare sacoșele lui. *Am pus niște tabac aici undeva. . .*

"Bine?" întrebă unul dintre mercenari. Liderul era ușor de ales; avea cea mai bună armură. Un bărbat a devenit adesea liderul unei trupe ca aceasta rămânând în viață.

Talmanes și-a pescuit a doua cea mai bună pipă din geanta lui. Unde era tabacul acela? Nu a luat niciodată cea mai bună pipă în luptă. Tatăl lui a numit asta ghinion.

Ah, își spuse el, scoţând punga de tabac. A pus câteva în castron, apoi a scos o crenguță aprinsă și s-a aplecat să o bage într-o torță ținută de un mercenar precaut.

„Nu ne vom lupta decât dacă suntem plătiți”, a spus liderul. Era un bărbat robust, surprinzător de curat, deși ar fi putut să se tundă barba.

Talmanes își aprinse pipa, scoțând fum. În spatele lui, coarnele au început să sufle. Marșul Reginei s-a dovedit a fi o melodie captivantă. Coarnele erau însoțite de strigăte, iar Talmanes privi înapoi. Trollocs pe artera principală, un lot mai mare de data aceasta.

Arbaletarii au căzut în rânduri și au început să piardă la un ordin pe care Talmanes nu l-a putut auzi.

„Nu suntem...” începu din nou șeful.

"Stii ce e asta?" întrebă Talmanes încet în jurul pipei. „Acesta este începutul sfârșitului. Aceasta este căderea națiunilor și unificarea omenirii. Aceasta este *Ultima Bătălie* , nebunule.”

Bărbații s-au târât inconfortabil.

"Tu . . . vorbești în numele reginei?" spuse liderul, încercând să salveze ceva. „Vreau doar să văd oamenii mei îngrijiți."

„Dacă lupți", a spus Talmanes, „îți promit o mare recompensă".

Bărbatul a așteptat.

— Îți promit că vei continua să tragi respirația, spuse Talmanes, scoțând încă o pufătură.

— Este o amenințare, Cairhienin?

Talmanes scoase fum, apoi se aplecă de pe şa, apropiindu-şi faţa de lider. — Am ucis un Myrddraal în seara asta, Andoran, spuse el încet. „M-a lovit cu o lamă Thakan'dar, iar rana s-a înnegrit. Asta înseamnă că am câteva ore în cel mai bun caz înainte ca otrava lamei să mă ardă din interior spre exterior și să mor în cel mai chinuitor mod în care poate un om.

„Prin urmare, prietene, vă sugerez să aveți încredere în mine când vă spun că nu am nimic de pierdut."

Bărbatul clipi.

— Ai două opțiuni, spuse Talmanes, întorcându-și calul și vorbind cu voce tare trupei. „Poți să lupți ca noi ceilalți și să ajuți această lume să vadă zile noi și poate vei câștiga niște monede în cele din urmă. Nu pot să promit asta. Cealaltă opțiune a voastră este să stați aici, să urmăriți cum sunt sacrificați oamenii și să vă spuneți că nu lucrați gratuit. Dacă ești norocos și noi ceilalți salvăm această lume fără tine, vei trage respirația suficient de mult pentru a fi înșirat de gâtul tău las."

Tăcere. Coarnele sunau din întunericul din spate.

Şeful vânzător-sabie se uită spre tovarăşii săi. Ei au dat din cap în acord.

— Du-te și ajută la ținerea acelui poartă, spuse Talmanes. „Voi recruta celelalte trupe de mercenari pentru a ajuta."

Leilwin a cercetat multitudinea de tabere care împrăștiau locul cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor. În întuneric, în vreme ce luna nu trebuia să răsară de ceva vreme, aproape își putea imagina că focurile de bucătar erau felinare de bord într-un port aglomerat noaptea.

Era probabil o priveliște pe care nu o va mai vedea niciodată. Leilwin Shiples nu era căpitan; nu avea să mai fie niciodată una. Să-și dorească altfel însemna să sfideze însăși natura a ceea ce devenise.

Bayle și-a pus o mână pe umăr. Degete groase, aspre de la multe zile de muncă. Ea întinse mâna și își sprijini mâna pe a lui. Fusese simplu să te strecori prin una dintre acele porți care se făceau la Tar Valon. Bayle își cunoștea drumul prin oraș, deși mormăise că era acolo. „Locul ăsta pune firele de păr de pe brațele mele în puncte”, spusese el și „Mi-am dorit să nu mai merg niciodată pe aceste străzi. Chiar mi-am dorit.”

Oricum ar fi venit cu ea. Un om bun, Bayle Domon. La fel de bun pe cât îl găsise în aceste ţinuturi necunoscute, în ciuda momentelor de comerţ neplăcut din trecutul lui. Asta era în spatele lui. Dacă nu a înțeles modul corect de lucru, a încercat.

„Aceasta este o priveliște”, a spus el, scanând marea liniștită de lumini. „Ce vrei să faci acum?”

„Găsim pe Nynaeve al'Meara sau pe Elayne Trakand.”

Bayle se scărpină la bărbia bărbosă; a purtat-o după stilul Illianer, cu buza superioară rasă. Părul de pe cap era de lungimi diferite; încetase să-și radă o parte a capului, acum că ea îl eliberase. Făcuse asta ca să se poată căsători, desigur.

A fost bine; capul ras ar fi atras atentia aici. Se descurcase destul de bine ca *so'jhin* cândva sigur. . . problemele fuseseră rezolvate. În cele din urmă, însă, a trebuit să recunoască că Bayle Domon nu a fost menită să fie *so'jhin.* Era prea aspru și nici un val nu ar înmuia vreodată acele margini ascuțite. Așa îl dorea ea, deși nu va spune niciodată așa cu voce tare.

— E târziu, Leilwin, spuse el. „Poate că ar trebui să așteptăm până dimineață.”

Nu. Era o liniște în tabere, adevărat, dar nu era liniștea somnului. Era liniștea corăbiilor care așteptau vânturile potrivite.

Știa puțin despre ceea ce se întâmplă aici – nu îndrăznise să deschidă gura în Tar Valon pentru a pune întrebări, ca nu cumva accentul ei să o dezvăluie ca Seanchan. O adunare de această dimensiune nu a avut loc fără o planificare dedicată. Era surprinsă de imensitatea acesteia; auzise de întâlnirea de aici, una la care veniseră să participe majoritatea Aes Sedai. Acest lucru a depășit orice anticipase ea.

Ea începu să traverseze câmpul, iar Bayle l-a urmat, amândoi alăturându-se grupului de servitori Tar Valon pe care li se dăduse voie să-l însoțească, datorită mita lui Bayle. Metodele lui nu i-au plăcut, dar ea nu reușise să se

gândească la altă cale. Ea a încercat să nu se gândească prea mult la contactele lui inițiale din Tar Valon. Ei bine, dacă nu va mai fi niciodată pe o navă, atunci Bayle nu ar mai găsi oportunități de contrabandă. A fost un mic confort.

Ești căpitanul unei nave. Asta e tot ce știi, tot ce vrei. Și acum, expediați mai puțin. Ea tremura și și-a strâns mâinile în pumni pentru a nu-și încolăci brațele în jurul ei. Să-și petreacă restul zilelor pe aceste meleaguri neschimbate, să nu se poată mișca niciodată într-un ritm mai alert decât ar putea oferi un cal, să nu simtă niciodată mirosul aerului de adâncime, să nu-și îndrepte niciodată prova spre orizont, să ridice ancora, să pornească. si pur si simplu. . . .

Ea sa scuturat. Găsiți-i pe Nynaeve și pe Elayne. S-ar putea să fie fără corabie, dar nu s-a lăsat să alunece în adâncuri și să se înece. Și-a pus cursul și a început să meargă. Bayle se cocoșă ușor, suspicios și încercă să privească în jurul lor deodată. Și-a aruncat o privire la ea de câteva ori, cu buzele trase la o linie. Ea știa ce înseamnă asta, până acum.

"Ce este?" ea a intrebat.

„Leilwin, ce facem aici?”

"Ți-am spus. Trebuie să găsim…”

"Da dar de ce? Ce crezi că vei face? Ei chiar sunt Aes Sedai.”

„Mi-au arătat respect înainte.”

— Și deci crezi că ne vor primi?

"Poate." Ea l-a privit. — Vorbește, Bayle. Ai ceva în minte?”

El a oftat. — De ce trebuie să fim primiți, Leilwin. Ne-am putea găsi o navă undeva, în Arad Doman. Unde nu există Aes Sedai *sau* Seanchan.”

„Nu aș conduce genul de navă pe care îl preferi.”

El o privea categoric. „Știu cum să conduc o afacere sinceră, Leilwin. N-ar fi…”

Ea ridică o mână, liniștindu-l, apoi o sprijini pe umărul lui. S-au oprit pe potecă. „Știu, iubirea mea. Știu. Spun cuvinte pentru a distrage atenția, pentru a ne învârti într-un curent care nu duce nicăieri.”

"De ce?"

Acel singur cuvânt o zgârie ca o aschie sub unghie. De ce . . . De ce *venise* până aici, călătorind cu Matrim Cauthon, punându-se periculos lângă Fiica celor Nouă Luni?

„Oamenii mei trăiesc cu o concepție greșită asupra lumii, Bayle. Făcând acest lucru, ei creează nedreptate.”

— Te-au respins, Leilwin, spuse el încet. Nu mai existati.”

„Voi fi *mereu* unul dintre ei. Numele meu a fost revocat, dar nu și sângele meu.”

„Îmi pare rău pentru insultă.”

Ea dădu scurt din cap. „Îi sunt încă loial Împărăteasei, să trăiască pentru totdeauna. Dar *damane* . . . ele sunt chiar *temelia* guvernării ei. Ele sunt mijloacele prin care ea creează ordine, prin care ține Imperiul împreună. Iar *damanele* sunt o minciună.”

Sul'dam ar putea canaliza. Talentul poate fi învățat. Acum, la câteva luni după ce descoperise adevărul, mintea ei nu putea cuprinde toate implicațiile. Un altul ar fi putut fi mai interesat de avantajul politic; altul s-ar fi putut întoarce la Seanchan și a folosit asta pentru a câștiga putere.

Aproape, Leilwin și-ar fi dorit să fi făcut asta. Aproape.

Dar cererile *sul'damului* . . . a început să-i cunoască pe acele Aes Sedai, care nu semănau deloc cu ceea ce fusese învățată. . .

Trebuia făcut ceva. Și totuși, făcând-o, a riscat ea să provoace prăbușirea întregului Imperiu? Mișcările ei trebuie considerate foarte, foarte atent, ca ultimele runde ale unui joc de *shal.*

Cei doi au continuat să urmeze șirul servitorilor în întuneric; un Aes Sedai sau altul trimitea adesea slujitori pentru ceva ce lăsaseră în Turnul Alb, așa că călătoria înainte și înapoi era obișnuită – un lucru bun pentru Leilwin. Au trecut de perimetrul lagărului Aes Sedai fără a fi provocați.

Ea a fost surprinsă de ușurința cu care se poate, până când a zărit mai mulți bărbați de-a lungul potecii. Erau foarte ușor de ratat; ceva despre ele se amesteca în împrejurimi, mai ales în întuneric. I-a observat doar când unul se mișca, rupându-se de ceilalți pentru a cădea în pas la mică distanță în spatele ei și al lui Bayle.

În câteva secunde, era evident că îi alesese pe cei doi. Poate că era felul în care mergeau, felul în care se țineau. Avuseseră grijă să se îmbrace simplu, deși barba lui Bayle l-ar fi marcat ca Illianer.

Leilwin se opri — punând o mână pe brațul lui Bayle — și se întoarse să-l înfrunte pe cel care îi urmărea. Un gardian, a presupus ea din descrieri.

Gardianul s-a apropiat de ei. Erau încă lângă perimetrul taberei, corturile organizate în inele. Ea

observase cu disconfort că unele dintre corturi străluceau cu o lumină prea constantă pentru a veni de la lumânare sau lampă.

— Ho, spuse Bayle, ridicând o mână prietenoasă către Gard. „Căutăm un Aes Sedai pe nume Nynaeve al'Meara. Dacă ea nu este aici, poate una pe nume Elayne Trakand?

— Nici unul nu își face tabăra aici, spuse Gardienul. Era un om cu brațele lungi și se mișca cu grație. Trăsăturile lui, încadrate de părul lung și întunecat, arătau . . . neterminat. Cizelat din piatră de un sculptor care și-a pierdut interesul pentru proiect la jumătate.

— Ah, spuse Bayle. „Așadar, asta e greșeala noastră. Ne poți indica unde fac tabăra? Este o chestiune de urgență, vedeți voi.” Vorbea lin, ușor. Bayle ar putea fi destul de fermecător, atunci când este necesar. Mult mai mult decât putea Leilwin.

— Asta depinde, spuse Gardienul. „Tovarășul tău, dorește să-i găsească și pe acești Aes Sedai?”

— Ea... începu Bayle, dar Gardienul ridică o mână.

— Aș auzi asta de la ea, spuse el, inspectându-l pe Leilwin.

„Este ceea ce îmi doresc”, a spus Leilwin. „Bunica mea în vârstă! Aceste femei, ne-au promis plata și vreau *să* o primesc. Aes Sedai nu mint. Toată lumea știe acest fapt. Dacă nu ne vei duce la ei, atunci oferă pe cineva care să o facă!”

Gardianul a ezitat, cu ochii mari la barajul de cuvinte. Apoi, din fericire, a dat din cap. "Pe aici." I-a condus departe de centrul taberei, dar nu mai părea bănuitor.

Leilwin a răsuflat liniștit și a căzut în pas cu Bayle în spatele Gardienului. Bayle se uită la ea mândru, zâmbind atât de larg încât cu siguranță i-ar fi dat pe cei doi dacă Gardienul s-ar fi uitat înapoi. Nu s-a putut abține ea însăși cu un indiciu de zâmbet.

Accentul lui Illianer nu îi venise de la sine, dar amândoi fuseseră de acord că limba ei seanchan era periculoasă, mai ales când călătorește printre Aes Sedai. Bayle a susținut că niciun Illianer adevărat nu ar accepta-o ca pe una dintre ei, dar ea era în mod clar suficient de bună pentru a păcăli un străin.

S-a simțit ușurată când s-au îndepărtat din tabăra Aes Sedai în întuneric. A avea doi prieteni – erau prieteni, în ciuda problemelor pe care le aveau unul cu celălalt – care erau Aes Sedai nu însemna că ea dorea să fie într-o tabără plină de ei. Păzitorul i-a condus într-o zonă deschisă

aproape de mijlocul Câmpului Merrilor. Aici era o tabără foarte mare, cu un număr mare de corturi mici.

— Aiel, îi spuse Bayle încet. „Sunt zeci de mii de ei.”

Interesant. S-au spus povești înfricoșătoare despre Aiel, legende care nu puteau fi toate adevărate. Totuși, poveștile – dacă erau exagerate – sugerau că aceștia erau cei mai buni războinici din această parte a oceanului. Ar fi întâmpinat lupta cu unul sau doi dintre ei, dacă situația ar fi fost diferită. Și-a sprijinit o mână pe partea laterală a rucsacului; ea își ținuse cârligul într-un buzunar lung lateral, ușor la îndemână.

Cu siguranță erau oameni *înalți* , acești Aiel. Ea a trecut pe lângă unii dintre ei, tolănindu-se lângă focuri de tabără, aparent relaxată. Cu toate acestea, acei ochi priveau cu mai multă atenție decât ai Gardienilor. Un popor periculos, gata să ucidă în timp ce se relaxează lângă incendii. Nu putea distinge bannerele care fluturau deasupra acestei tabere pe cerul nopții.

— Care rege sau regină conduce această tabără, Warder? ea a sunat.

Bărbatul se întoarse spre ea, cu trăsăturile pierdute în umbra nopții. — Regele tău, Illianer.

Lângă ea, Bayle se înțepeni.

Ale mele . . .

Dragonul Renăscut. Era mândră că nu a ratat niciun pas în timp ce mergeau, dar era un lucru aproape. Un om care ar putea canaliza. A fost mai rău, mult mai rău decât Aes Sedai.

Garzitorul i-a condus la un cort, aproape de centrul taberei. „Ești norocos; lumina ei este aprinsă.” Nu erau gardieni la intrarea în cort, așa că a sunat și a primit permisiunea de a intra. Trase înapoi clapeta cu un braț și dădu din cap către ei, totuși cealaltă mână era pe sabie și stătea în poziție de luptă.

Ura să-și pună acea sabie la spate, dar a intrat conform ordinului. Cortul era luminat de unul dintre acele globuri nenaturale de lumină, iar o femeie cunoscută într-o rochie verde stătea la un birou, lucrând la o scrisoare. Nynaeve al'Meara era ceea ce, în Seanchan, s-ar numi un *telarti* - o femeie cu foc în suflet. Leilwin ajunsese să înțeleagă că Aes Sedai trebuia să fie calme ca apele calme. Ei bine, această femeie ar putea fi așa ceva uneori, dar era genul de apă calmă găsită la o cotă departe de o cascadă furioasă.

Nynaeve a continuat să scrie în timp ce intrau. Nu mai purta împletituri; părul îi era liber în jurul umerilor. Era o

priveliște la fel de ciudată ca o navă fără catarg.

— Voi fi cu tine într-o clipă, Sleete, spuse Nynaeve. „Sincer, felul în care ați plutit deasupra mea în ultima vreme mă face să mă gândesc la o pasăre-mamă care a pierdut un ou. Aes Sedai-ul tău nu are de lucru de făcut?”

„Lan este important pentru mulți dintre noi, Nynaeve Sedai”, a spus Gardianul-Lapoviță – cu o voce calmă, de pietris.

„Oh, și el nu este important pentru mine? Sincer, mă întreb dacă ar trebui să te trimitem să tai lemne sau așa ceva. Dacă mai vine un gardian să vadă dacă am nevoie de...

Ea ridică privirea, văzând în sfârșit pe Leilwin. Chipul lui Nynaeve deveni imediat impasibil. Rece. Arzător de frig. Leilwin s-a trezit transpirat. Această femeie și-a ținut viața în mâini. De ce nu ar fi putut fi Elayne la care i-a adus Sleete? Poate că n-ar fi trebuit să-l pomenească pe Nynaeve.

— Acești doi au cerut să te vadă, spuse Sleete. Sabia lui era scoasă din teacă. Leilwin nu văzuse asta. mormăi Domon încet pentru sine. „Ei susțin că le-ai promis că le vei plăti bani și au venit pentru asta. Cu toate acestea, nu s-au identificat în Turn și au găsit o modalitate de a se strecura prin una dintre porți. Bărbatul este din Illian. Femeia, în altă parte. Ea își ascunde accentul.”

Ei bine, poate că nu era atât de bună cu accentul pe cât presupuse. Leilwin aruncă o privire spre sabia lui. Dacă ea s-ar rostogoli într-o parte, probabil că ar rata o lovitură, presupunând că s-a dus la piept sau la gât. Ea ar putea să tragă mâna și...

Se confrunta cu un Aes Sedai. Ea nu s-ar ridica niciodată din acel rol. Ar fi prinsă într-o țesătură a Puterii Unice, sau mai rău.

— Îi cunosc, Sleete, spuse Nynaeve, cu voce rece. — Ai făcut bine când mi le-ai adus. Mulțumesc."

Sabia lui a fost învelită imediat, iar Leilwin simți aer rece pe gâtul ei în timp ce se strecură din cort, tăcut ca o șoaptă.

„Dacă ai venit să ceri iertare”, a spus Nynaeve, „ai ajuns la persoana greșită. Am o jumătate de minte să te las Gardienilor să te întrebi. Poate că pot sângera ceva util despre oamenii tăi din mintea ta perfidă.”

— Mă bucur să te văd din nou, Nynaeve, spuse Leilwin cu răceală.

"Deci ce s-a întâmplat?" întrebă Nynaeve.

Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbea femeia?

— Am încercat, spuse deodată Bayle, cu regret. „M-am luptat cu ei, dar am fost luat ușor. Ar fi putut să-mi tragă nava, să ne scufunde pe toți, să-mi ucidă oamenii.”

— Mai bine să fi murit tu și toți cei aflați la bord, Illianer, spuse Nynaeve. „ *Ter'angrealul* a ajuns în mâinile unuia dintre Părăsiți; Semirhage se ascundea printre Seanchan, prefăcându-se a fi un fel de judecător. Un vorbitor de adevăr? Acesta este cuvântul?”

— Da, spuse Leilwin încet. Ea a înțeles acum. „Regret că mi-am încălcat jurământul, dar...”

— *Regreți* , Egeanin? spuse Nynaeve ridicându-se, dându-și scaunul pe spate. „ „Regret” nu este un cuvânt pe care l-aș folosi pentru a pune în pericol lumea însăși, aducându-ne în pragul întunericului și aproape de a ne împinge peste margine! A făcut copii ale acelui dispozitiv, femeie. Unul a ajuns în jurul gâtului Dragonului Renăscut. Dragonul *Renăscut însuși,* controlat de unul dintre Părăsiți!”

Nynaeve își aruncă mâinile în aer. "Ușoară! Am fost *bătăi inimii* de la sfârșit, din cauza ta. Sfârșitul tuturor. Gata cu Pattern, nu mai lume, nimic. Milioane de vieți ar fi putut scăpa din cauza nepăsării tale.”

„Eu . . Eșecurile lui Leilwin păreau monumentale, deodată. Viața ei, pierdută. Însuși numele ei, pierdut. Nava ei, desprinsă de ea însăși Fiica celor Nouă Luni. Toate erau lipsite de importanță în lumina acestui fapt.

— Am luptat, spuse Bayle mai ferm. „M-am luptat cu ceea ce puteam oferi.”

— Se pare că ar fi trebuit să mă alătur ție, spuse Leilwin.

— Am încercat să explic asta, spuse Bayle sumbru. „De multe ori acum, arde-mă, dar am făcut-o.”

— Bah, spuse Nynaeve, ducându-și o mână la frunte. „Ce cauți aici, Egeanin? Am sperat că ești mort. Dacă ai fi murit încercând să-ți ții jurământul, atunci nu te-aș fi putut învinovăți.”

I-am dat-o lui Suroth însumi , gândi Leilwin. *Un preț plătit pentru viața mea, singura cale de ieșire.*

"Bine?" Nynaeve s-a uitat la ea. — Fă-o cu asta, Egeanin.

„Nu mai port acest nume.” Leilwin a căzut în genunchi. „Am fost dezbrăcat de mine, inclusiv de onoarea mea, se pare acum. Eu mă dau vouă drept plată.”

Nynaeve pufni. „Nu ținem oamenii ca și cum ar fi animale, spre deosebire de tine Seanchan.”

Leilwin continuă să îngenuncheze. Bayle și-a sprijinit o mână pe umăr, dar nu a încercat să o tragă în picioare. Înțelesese destul de bine acum de ce trebuia să facă așa cum făcuse. Era aproape civilizat.

— Pe picioarele tale, se răsti Nynaeve. — Lumină, Egeanin. Îmi amintesc că erai atât de puternic încât puteai mesteca pietre și scuipa nisip.”

„Puterea mea este cea care mă obligă”, a spus ea, coborând ochii. Nynaeve nu a înțeles cât de dificil a fost asta? Ar fi mai ușor să-și taie singur gâtul, doar că nu mai avea onoarea să ceară un sfârșit atât de ușor.

"Stand!"

Leilwin a făcut ce i s-a spus.

Nynaeve își luă mantia de pe pat și o aruncă pe ea. „Vino. Te vom duce la Amyrlin. Poate că va ști ce să facă cu tine.”

Nynaeve a ieșit în noapte, iar Leilwin a urmat. Decizia ei fusese luată. Exista o singură cale care avea sens, o modalitate de a păstra o fărâmă de onoare și poate de a-i ajuta pe poporul ei să supraviețuiască minciunilor pe care le spuneau ei înșiși de atâta timp.

Leilwin Shipless aparținea acum Turnului Alb. Orice ar fi spus, orice ar fi încercat să facă cu ea, acest fapt nu se va schimba. Au deținut-o. Ea ar fi o *da covale* pentru acest Amyrlin și ar călări pe această furtună ca o navă a cărei pânză fusese zdrobită de vânt.

Poate că, cu ceea ce a mai rămas din onoarea ei, ar putea câștiga încrederea acestei femei.

— Face parte dintr-o veche ameliorare a durerii Borderlander, spuse Melten, îndepărtând bandajul de lângă Talmanes. „Frunza de vezicule încetinește pata lăsată de metalul blestemat.”

Melten era un bărbat slab, cu părul moș. S-a îmbrăcat ca un pădurar andoran, cu o cămașă și o mantie simplă, dar vorbea ca un borderlander. În geantă purta un set de bile colorate cu care jongla uneori pentru ceilalți membri ai trupei. Într-o altă viață, trebuie să fi fost un strălucitor.

Era puțin probabil să fie în trupă, dar toți erau, într-un fel sau altul.

„Nu știu cum atenuează otrava”, a spus Melten. „Dar da. Nu este o otravă naturală. Nu o poți suge gratis.”

Talmanes își apăsă mâna în lateral. Durerea arzătoare se simțea ca niște vițe spinoase care se târăsc sub piele, târându-se înainte și sfâșiându-i carnea cu fiecare mișcare. Putea *simți* otrava mișcându-și prin corp. Ușoară, dar m-a durut.

În apropiere, oamenii trupei au luptat prin Caemlyn până la Palat. Au intrat prin poarta de sud, lăsând trupele de mercenari – sub comanda lui Sandip – să țină poarta de vest.

Dacă ar exista rezistență umană oriunde în oraș, ar fi la Palat. Din păcate, pumnii de trolloci au cutreierat zona dintre poziția lui Talmanes și Palat. Au continuat să alerge peste monștri și să fie atrași în lupte.

Talmanes nu a putut afla dacă, într-adevăr, a existat rezistență deasupra fără să ajungă acolo. Asta însemna să-și conducă oamenii în sus spre Palat, să lupte până la capăt și să se lase deschis să fie tăiat din spate dacă unul dintre acele grupuri ambulante lucra în spatele lui. Nu era nimic pentru asta, totuși. Trebuia să afle ce - dacă ceva - mai rămăsese din apărarea Palatului. De acolo, el ar putea lovi mai departe în oraș și să încerce să prindă dragonii.

Aerul mirosea a fum și sânge; în timpul unei scurte pauze în luptă, strânseseră trolloci morți pe partea dreaptă a străzii pentru a face loc trecerii.

Au fost și refugiați în acest cartier al orașului, deși nu un potop dintre ei. Un pârâu, poate, care se scurgea din întuneric, în timp ce Talmanes și Band au ocupat părți ale arterei care duceau spre Palat. Acești refugiați nu au cerut niciodată trupei să-și protejeze bunurile sau să-și salveze casele; plângeau de bucurie găsind rezistență umană. Madwin era responsabil să-i trimită spre libertate de-a lungul coridorului sigur pe care trupa l-a cioplit liber.

Talmanes porni în sus spre Palat, pe vârful dealului, dar abia vizibil noaptea. Deși cea mai mare parte a orașului a ars, Palatul nu era în flăcări; pereții ei albi atârnau în noaptea de fum ca niște fantome. Fara foc. Asta *trebuia* să indice rezistență, nu-i așa? Nu ar fi atacat-o trollocii ca una dintre primele lor acțiuni în oraș?

Trimesese cercetași de-a lungul străzii în față, în timp ce le dădea oamenilor săi – și lui însuși – o scurtă respirație.

Melten termină de legat cataplasma lui Talmanes.

— Mulțumesc, Melten, spuse Talmanes, dând din cap către bărbat. „Simt cum cataplasma lucrează deja. Ai spus

că asta face parte din leacul durerii. Care este cealaltă parte?”

Melten desprinse un balon de metal de la centură și i-o predă. „Coniac de Shienaran, putere maximă.”

— Nu e o idee bună să bei în luptă, omule.

— Ia-o, spuse Melten încet. „Ține flaconul și bea-l adânc, Domnul meu. Sau veni următorul sonerie, nu vei sta în picioare.”

Talmanes ezită, apoi luă balonul și înghiți lung. A ars ca rana. Tuși, apoi ascunse coniacul. — Cred că ai greșit sticlele, Melten. A fost ceva ce ai găsit într-o cuvă de bronzare.

Melten pufni. — Și se spune că nu ai simțul umorului, Lord Talmanes.

— Nu am unul, spuse Talmanes. „Stai aproape cu acea sabie a ta.”

Melten dădu din cap, cu ochii solemni. „Dreadbane”, șopti el.

"Ce-i asta?"

„Titlul Borderlander. Ai omorât un Fade. Dreadbane.”

„Avea aproximativ șaptesprezece șuruburi în ea la momentul respectiv”.

"Nu contează." Melten îl strânse de umăr. „Dreadbane. Când nu mai poți suporta durerea, fă doi pumni și ridică-i spre mine. Voi vedea fapta făcută.”

Talmanes se ridică, incapabil să-și rețină un geamăt. Amândoi au înțeles. Cei mai mulți Borderlanders din Band au fost de acord; rănile făcute de o lamă Thakan'dar erau imprevizibile. Unii s-au îmbolnăvit repede, alții i-au îmbolnăvit pe bărbați. Când unul a devenit negru ca al lui Talmanes, totuși. . . asta a fost cel mai rau. Nimic în afară de a găsi un Aes Sedai în următoarele ore l-ar putea salva.

— Vezi, mormăi Talmanes, e bine că nu am simțul umorului, altfel aș crede că Modelul îmi joacă o glumă. Dennel! Ai o hartă la îndemână?” Light, dar i-a fost dor de Vanin.

— Domnule, spuse Dennel, traversând grăbit strada întunecată, purtând o torță și o hartă desenată în grabă. A fost unul dintre căpitanii dragoni ai trupei. „Cred că am găsit o cale mai rapidă prin străzi spre locul în care Aludra avea depozitați dragonii.”

„Ne luptăm mai întâi la Palat”, a spus Talmanes.

"Lordul meu." Cuvintele lui Dennel veneau mai încet de pe buzele lui largi. Își strângea uniforma, de parcă nu i se potrivea. „Dacă Umbra ajunge la acei dragoni . . .”

— Sunt bine conștient de pericole, Dennel, mulțumesc. Cât de repede ai putea muta lucrurile, presupunând că ajungem la ele? Sunt îngrijorat că ne extindem prea departe, iar orașul ăsta se ridică mai repede decât scrisorile de dragoste îmbibate de ulei către o amantă a Înalților lorzi. Vreau să iau armele și să părăsesc orașul cât mai repede posibil.”

„Pot nivela un bastion inamic într-o lovitură sau două, Domnul meu, dar dragonii nu *se* mișcă repede. Sunt atașate la cărucioare, așa că va ajuta, dar nu vor fi mai rapide decât . . . să zicem, o linie de vagoane de aprovizionare. Și le-ar lua timp să se instaleze corect și să tragă.”

„Apoi continuăm spre Palat”, a spus Talmanes.

"Dar-"

— La Palat, spuse el cu severitate, s-ar putea să găsim femei care ne pot canaliza o poartă direct către depozitul Aludrei. În plus, dacă găsim că Garda Palatului încă se luptă, știm că avem un prieten în spatele nostru. Vom recupera acei dragoni, dar o *vom* face inteligent.”

Îi observă pe Ladwin și Mar coborând grăbiți de sus. „Sunt trolloci acolo sus!” spuse Mar, grăbindu-se până la Talmanes. — Cel puțin o sută de oameni, așezați pe stradă.

„Formați rânduri, bărbați!” strigă Talmanes. „Impingem pentru Palat!”

Cortul de transpirație a căzut complet nemișcat.

Aviendha anticipase, probabil, neîncredere în povestea ei. Întrebări, cu siguranță. Nu această tăcere dureroasă.

Deși nu se așteptase, a înțeles-o. Ea însăși simțise asta după ce și-a văzut viziunea despre Aiel care își pierdea încet *ji'e'toh* în viitor. Ea a asistat la moartea, dezonoarea și ruinarea poporului ei. Cel puțin acum avea pe cineva cu care să împartă această povară.

Pietrele încălzite din ibric șuieră încet. Cineva ar trebui să toarne mai multă apă, dar niciunul dintre cei șase ocupanți ai camerei nu s-a mișcat să o îngrijească. Ceilalți cinci erau toți Înțelepți, goi — la fel ca și Aviendha — după felul corturilor de sudoare. Sorilea, Amys, Bair, Melaine și Kymer de la Tomanelle Aiel. Toți se uitau drept înainte, fiecare singur pentru moment cu gândurile ei.

Rând pe rând, și-au îndreptat spatele și s-au ridicat, de parcă ar accepta o nouă povară. Asta a consolat-o pe Aviendha; nu că ea s-ar fi așteptat ca vestea să-i dezvăluie. Era încă bine să-i văd îndreptându-și fețele spre pericol, nu departe de el.

„Sightblinder este prea aproape de lume acum”, a spus Melaine. „Modelul a fost răsucit cumva. În vis mai vedem multe lucruri care se pot întâmpla sau nu, dar există prea multe posibilități; nu ne putem deosebi unul de altul. Soarta poporului nostru este neclară pentru cei care umblă în vise, la fel ca și soarta *Car'a'carnului* odată ce scuipă în ochiul lui Sightblinder în Ultima Zi. Nu știm adevărul a ceea ce a văzut Aviendha.”

„Trebuie să testăm asta”, a spus Sorilea, cu ochii ca de piatră. „Trebuie să știm. Fiecărei femei i se arată acum această viziune în loc de cealaltă sau experiența a fost unică?”

— Elena din Daryne, spuse Amys. „Pregătirea ei este aproape completă; ea va fi următoarea care o va vizita pe Rhuidean. Le-am putea cere lui Hayde și Shanni să o încurajeze.”

Aviendha îşi înăbuşi un fior. Ea a înțeles prea bine cât de „încurajatori” ar putea fi Înțelepții.

— Ar fi bine, spuse Bair, aplecându-se înainte. „Poate că asta se întâmplă de fiecare dată când cineva trece prin coloanele de sticlă a doua oară? Poate de aceea este interzis.”

Niciunul dintre ei nu se uita la Aviendha, dar simțea că se gândeau la ea. Ceea ce făcuse ea *era* interzis. A vorbi despre ceea ce s-a întâmplat în Rhuidean era și un tabu.

Nu ar fi nicio mustrare. Rhuidean nu o omorâse; asta învârtise Roata. Bair continuă să privească în depărtare. Transpirația curgea pe părțile laterale ale feței și sânilor ei Aviendha.

Nu-mi lipsește să fac băi, își spuse ea. Ea nu era o păstă moale. Totuși, un cort de transpirație nu era cu adevărat necesar pe această parte a munților. Noaptea nu era frig amar, așa că căldura cortului se simțea înăbușitoare, deloc reconfortantă. Si daca apa *era* suficienta pentru baie . . .

Nu. Si-a întins falca. "Pot să vorbesc?"

— Nu fi proastă, fată, spuse Melaine. Femeia era rotundă în burtă, aproape la termen. „Acum ești unul dintre noi. Nu este nevoie să ceri permisiunea.” Fată? Le va lua timp să o vadă cu adevărat ca pe una dintre ei, dar au făcut un efort. Nimeni nu i-a ordonat să facă ceai sau să arunce apă pe ibric. Fără nici un ucenic în preajmă și nici un *gai'shain* la îndemână, au făcut aceste sarcini pe rând.

„Sunt mai puțin preocupat dacă viziunea se repetă”, a spus Aviendha, „decât de ceea ce mi s-a arătat. Se va întâmpla? O putem opri?”

„Rhuidean arată două tipuri de viziune”, a spus Kymer. Era o femeie mai tânără, poate cu mai puțin de un deceniu mai în vârstă a lui Aviendha, cu părul roșu intens și o față lungă și bronzată. „Prima vizită este ceea ce ar putea fi, a doua, la coloane, ceea ce s-a întâmplat.”

„Această a treia viziune ar putea fi oricare”, a spus Amys. „Coloanele arată întotdeauna trecutul cu acuratețe; de ce nu ar arăta viitorul cu aceeași acuratețe?”

Inima lui Aviendha tresări.

— Dar de ce, spuse Bair încet, coloanele ar arăta o disperare care nu se poate schimba? Nu. Refuz să cred. Rhuidean ne-a arătat mereu ce aveam nevoie să vedem. Să ne ajute, nu să ne distrugă. Această viziune trebuie să aibă și un scop. Pentru a ne încuraja spre o mai mare onoare?”

— Nu are importanță, spuse scurt Sorilea.

— Dar... începu Aviendha.

„Nu contează”, repetă Sorilea. „Dacă această viziune ar fi neschimbată, dacă destinul nostru este să . . . toamna . . . așa cum ai vorbit, ar înceta vreunul dintre noi să lupte pentru a o schimba?”

Camera se liniștea. Aviendha clătină din cap.

„Trebuie să o tratăm ca și cum ar putea fi schimbată”, a spus Sorilea. — Este mai bine să nu te oprești asupra întrebării tale, Aviendha. Trebuie să decidem ce curs să luăm.” Aviendha se trezi dând din cap. „Eu . . . Da, da, ai dreptate, Înțelept.”

„Dar ce facem?” întrebă Kymer. „Ce schimbăm? Deocamdată, Ultima Bătălie *trebuie* câștigată.”

„Aproape”, a spus Amys, „îmi doresc ca viziunea să fie neschimbată, pentru că măcar dovedește că câștigăm această luptă.”

„Nu dovedește nimic”, a spus Sorilea. „Victoria lui Sightblinder ar rupe Tiparul și, prin urmare, nicio viziune asupra viitorului nu poate fi sigură sau de încredere. Chiar și cu profeții despre ceea ce s-ar putea întâmpla în veacurile viitoare, dacă Sightblinder câștigă această bătălie, totul va deveni nimic.”

„Această viziune pe care am văzut-o are de-a face cu orice planifică Rand”, a spus Aviendha.

S-au întors spre ea.

— Mâine, spuse ea. „Din ceea ce mi-ai spus, el se pregătește pentru o revelație importantă.”

„ *Car'a'carn* are un . . . pasiunea pentru prezentări dramatice”, a spus Bair, cu tonul ei însuși plăcut. „Este ca un crockobur care s-a chinuit toată noaptea făcând un cuib,

astfel încât să poată cânta despre el dimineața tuturor celor care vor asculta.”

Aviendha fusese surprinsă să descopere adunarea de la Merrilor; o găsise doar folosind legătura ei cu Rand al'Thor pentru a determina unde se afla. Ajunsă aici pentru a găsi atât de mulți împreună, forțele de aterizare umed s-au adunat, ea se întrebă dacă asta făcea parte din ceea ce văzuse. A fost această adunare începutul a ceea ce avea să devină viziunea ei?

„Simt ca și cum știu mai multe decât ar trebui.” Vorbea aproape singură. „Ați avut o privire profundă a ceea ce vă poate rezerva viitorul”, a spus Kymer. — Te va schimba, Aviendha.

„Mâine este cheia”, a spus Aviendha. „Planul lui.”

„Din ceea ce ai spus,” a răspuns Kymer, „se pare că intenționează să-i ignore pe Aiel, propriul său popor. De ce ar da bine tuturor celorlalți, dar nu celor care merită cel mai mult? Caută el să ne insulte?”

„Nu cred că acesta este motivul”, a spus Aviendha. „Cred că intenționează să facă cereri celor care participă, nu să le acorde cadouri.”

„El a menționat un preț”, a spus Bair. „Un preț pe care intenționează să-l facă pe ceilalți să plătească. Nimeni nu a putut să-i asculte secretul acestui preț.”

„A trecut printr-o poartă către Tear mai devreme în această seară și s-a întors cu ceva”, a spus Melaine. — Fecioarele raportează – acum își păstrează jurământul că le va aduce cu el. Când ne-am întrebat despre prețul lui, el a spus că este ceva de care Aiel nu trebuie să-și facă griji.”

Aviendha se încruntă. „Îi face pe oameni să-l plătească pentru a face ceea ce știm cu toții că trebuie? Poate că a petrecut prea mult timp cu acel îngrijitor pe care l-a trimis oamenii de la mare.

— Nu, e bine, spuse Amys. „Acești oameni cer mult de la *Car'a'carn.* Are dreptul să ceară ceva de la ei în schimb. Sunt moi; poate că intenționează să le îngreuneze.”

— Și așa că ne lasă afară, spuse Bair încet, pentru că știe că suntem deja duri.

Cortul a tăcut. Amys, părând tulburată, a pus niște apă pe pietrele încălzite ale ibricului. A şuierat în timp ce aburul se ridica.

„Asta este”, a spus Sorilea. „Nu intenționează să ne insulte. El intenționează să ne facă onoare, în propriii lui ochi.” Ea clătină din cap. „Ar trebui să știe mai bine.

— Adesea, încuviinţă Kymer, *Car'a'carn* insultă din întâmplare, de parcă ar fi fost un copil. Suntem puternici, așa că cererea lui – oricare ar fi ea – nu contează. Dacă este un preț pe care ceilalți îl pot plăti, putem și noi.”

„Nu ar face aceste greșeli dacă ar fi fost antrenat corespunzător în felul nostru”, a murmurat Sorilea.

Aviendha le întâmpină privirea uniform. Nu, ea nu-l antrenase atât de bine pe cât ar fi putut fi antrenat – dar știau că Rand al'Thor era încăpăţânat. În plus, ea era egalul lor acum. Deși a avut probleme să se simtă așa în timp ce se confrunta cu dezaprobarea cu buzele strânse a Sorileei.

Poate că petrecea atât de mult timp cu zone umede precum Elayne, dar dintr-o dată, ea a văzut lucrurile așa cum trebuie Rand. A-i acorda lui Aiel o scutire de prețul său – dacă, într-adevăr, asta era ceea ce intenționa – a fost un act de onoare. Dacă le *-ar fi* făcut o cerere împreună cu ceilalți, chiar acești Înțelepți s-ar fi putut supăra că au fost îmbogățiți cu zonele umede.

Ce plănuia? Ea a văzut indicii despre asta în viziuni, dar din ce în ce mai mult, era sigură că a doua zi avea să înceapă Aiel-ii pe drumul spre soarta lor.

Trebuie *să* vadă că nu s-a întâmplat. Aceasta a fost prima ei sarcină ca Înțelept și probabil ar fi cea mai importantă care i s-a dat vreodată. Ea *nu ar da* greș.

„Sarcina ei nu a fost doar să-l învețe”, a spus Amys. „Ceea ce nu aș da să știu că el era în siguranță sub ochii vigilenți ai unei femei bune.” Se uită la Aviendha, cu faţa încărcată de sens.

— El va fi al meu, spuse Aviendha, ferm. *Dar nu pentru tine, Amys, sau pentru oamenii noștri.* A fost șocată de puterea acestui sentiment din ea. Ea era Aiel. Oamenii ei au însemnat totul pentru ea.

Dar această alegere nu a fost alegerea lor. Această alegere a fost a ei.

— Fii avertizat, Aviendha, spuse Bair, punându-și o mână pe încheietura mâinii. „S-a schimbat de când ai plecat. A devenit puternic.”

Aviendha se încruntă. "In ce fel?"

„A îmbrățișat moartea”, a spus Amys, părând mândră. „S-ar putea să poarte încă o sabie și să poarte îmbrăcămintea unui mlaștin, dar acum este al nostru, în sfârșit și cu adevărat.”

— Trebuie să văd asta, spuse Aviendha ridicându-se. „Voi descoperi ce pot cu privire la planurile lui.”

„Nu mai este mult timp”, a avertizat Kymer.

— A mai rămas o noapte, spuse Aviendha. „Va fi suficient.”

Ceilalți dădu din cap, iar Aviendha începu să se îmbrace. Pe neașteptate, ceilalți i s-au alăturat, îmbrăcându-se și ei. Se pare că ei considerau știrile ei destul de importante încât să le împărtășească celorlalți Înțelepți, în loc să continue să stea la conferință.

Aviendha a fost prima care a ieşit în noapte; aerul rece, departe de căldura înăbușitoare a cortului de transpirație, se simțea bine pe pielea ei. Ea respiră adânc. Mintea îi era plină de oboseală, dar somnul trebuia să aștepte.

Clapele cortului fosneau în spatele celorlalți Înțelepți, Melaine și Amys vorbind încet una cu cealaltă, în timp ce se grăbeau spre noapte. Kymer se îndreptă hotărât spre secțiunea Tomanelle a taberei. Poate că va vorbi cu sora-tatăl ei, Han, șeful Tomanelle.

Aviendha a început să se îndepărteze de ea însăși, dar o mână osoasă a luat-o de braț. Se uită peste umăr și o văzu pe Bair stând în spatele ei, îmbrăcată din nou în bluză și fustă.

— Înțelept, spuse Aviendha prin reflex.

„Înțelept”, a răspuns Bair zâmbind.

"Este ceva . . .”

— M-aș duce la Rhuidean, spuse Bair, privind spre cer. „Ați amabil să-mi faceți o poartă de acces?”

— Treci prin coloanele de sticlă.

„Unul dintre noi trebuie. În ciuda a ceea ce a spus Amys, Elenar nu este pregătită, mai ales să nu vadă. . . ceva de aceasta natura. Fata aceea își petrece jumătate din zile scârțâind ca un soareș peste ultima bucată de carcasă putrezită.

"Dar-"

„Oh, nu începe și tu. Acum ești unul dintre noi, Aviendha, dar încă sunt suficient de mare pentru a fi îngrijit-o pe *mama ta* când era copil. Bair clătină din cap; părul ei alb aproape că părea să strălucească în lumina filtrată a lunii. „Sunt cel mai bun pentru a merge”, a continuat ea. „Canalizatorii trebuie păstrați pentru bătălia care urmează. Nu aș lăsa vreun copil să intre în acele coloane acum. O să îl fac eu. Acum, poarta aia? Îmi vei acorda cererea sau trebuie să o supăr pe Amys să facă asta?

Aviendha i-ar fi plăcut să vadă pe cineva care o agresează pe Amys în orice. Poate Sorilea ar putea face

asta. Totuși, ea nu a spus nimic și a creat țesătura potrivită pentru a deschide o poartă.

Gândul că o altă persoană va vedea ceea ce văzuse i-a făcut stomacul să se răsucească. Ce ar însemna dacă Bair s-ar întoarce exact cu aceeași viziune? Ar indica asta că viitorul este mai probabil?

— A fost atât de groaznic, nu-i așa? întrebă Bair încet.

"Oribil. Ar fi făcut sulițele să plângă și pietrele să se prăbușească, Bair. Aș fi preferat să dansez cu Sightblinder însuși."

„Atunci este mult mai bine să merg decât altul. Ar trebui să fie cel mai puternic dintre noi cel care face asta."

Aviendha se opri să ridice o sprânceană. Bair era la fel de dur ca pielea bună, dar ceilalți Înțelepți nu erau tocmai petale de flori. — Bair, spuse Aviendha, un gând îi trecu prin minte. „Ai întâlnit vreodată o femeie pe nume Nakomi?"

„Nakomi." Bair încercă cuvântul în gura ei. „Un nume străvechi. Nu am cunoscut pe nimeni care să-l folosească. De ce?"

„Am întâlnit o femeie Aiel în timp ce călătoream la Rhuidean", a spus Aviendha. „Ea a pretins că nu este o Înțeleaptă, dar a avut o fire despre ea. . ." Ea clătină din cap. „Întrebarea a fost doar o curiozitate inactivă."

— Ei bine, vom ști o parte din adevărul acestor viziuni, spuse Bair, pășind spre poartă.

— Și dacă *sunt* adevărate, Bair? Aviendha se trezi întrebând. „Dacă nu putem face nimic?"

Bair se întoarse. „Ți-ai văzut copiii, ai spus?"

Aviendha dădu din cap. Ea nu vorbise în detaliu despre acel segment al viziunii. I se păruse mai personal.

— Schimbă-le unul dintre nume, spuse Bair. „Să nu vorbim niciodată despre numele pe care l-a numit acel copil în viziune, nici măcar nouă. Atunci vei ști. Dacă un lucru este diferit, atunci și alții pot fi diferiți. *Va* fi diferit. Aceasta nu este soarta noastră, Aviendha. Este o cale pe care o vom evita. Împreună."

Aviendha se trezi dând din cap. Da. O simpla schimbare, o mica schimbare, dar plina de sens. „Mulțumesc, Bair."

Înțeleptul în vârstă a dat din cap către ea, apoi a păși prin poartă, alergând în noapte spre orașul din față.

Talmanes și-a aruncat umărul împotriva unui Trolloc uriaș, cu fața de mistreț, îmbrăcat în armură de lanț. Fiara

mirosea îngrozitor, ca fum, blană udă și carne nespălată. Mormăi la forța asaltului lui Talmanes; lucrurile păreau mereu surprinse când le ataca.

Talmanes se trase înapoi, smulgându-și sabia din partea fiarei în timp ce aceasta se prăbuși. Apoi s-a repezit înainte și și-a bătut sabia în gât, fără a ține seama de unghiile zdrențuite care îi zgâriau picioarele. Viața a dispărut din ochii plini de mărgele, prea umani.

Bărbații s-au luptat, au chemat, au mormăit, au fost uciși. Strada urca o pantă abruptă spre Palat. Hoardele de trolloci se înrădăcinaseră aici, ținând poziția și împiedicând Trupa să ajungă în vârf.

Talmanes se lăsă pe partea laterală a unei clădiri — cel de lângă ea ardea, luminând strada cu culori violente și scăldându-l în căldură. Acele incendii păreau reci în comparație cu durerea îngrozitoare și îngrozitoare a rănii lui. Racheta i-a trecut pe picior până la picior și începea să-și croiască drum peste umăr.

Sânge și cenușă însângerată, se gândi el. *Ce aș mai oferi pentru câteva ore cu pipa și cartea mea, singur și liniștit.* Oamenii care vorbeau despre moarte glorioasă în luptă erau niște nebuni în flăcări. Nu era nimic glorios în a muri în această mizerie de foc și sânge. Dă-i o moarte liniștită în orice zi.

Talmanes se împins înapoi în picioare, picături de sudoare căzându-i de pe față. Mai jos, Trollocs s-au adunat în spatele poziției lui din spate. Închiseseră drumul în spatele forței lui Talmanes, dar Talmanes a putut continua, trecând prin trollocii din față.

Retragerea ar fi greu de realizat. Pe lângă faptul că acest drum era plin de trolloci, lupta în oraș însemna că trollocii puteau șerpui pe străzi în grupuri mici și să-i atace flancurile, pe măsură ce înaintau și mai târziu când se retrăgeau.

„Aruncați în ei tot ce aveți, bărbați!” urlă el, aruncându-se pe stradă și în trollocii care blocau drumul în sus. Palatul era destul de aproape acum. A prins o sabie trolloc cu chip de capră pe scutul său chiar înainte ca aceasta să-i fi luat din cap lui Dennel. Talmanes a încercat să împingă arma fiarei înapoi, dar *Luminii* și Trollocii erau puternici. Talmanes abia l-a împiedicat pe acesta să-l arunce la pământ, când Dennel și-a revenit și i-a atacat coapsele, doborându-l.

Melten a căzut lângă Talmanes. Borderlander a fost fidel cuvântului său de a rămâne aproape, în cazul în care

Talmanes avea nevoie de o sabie pentru a-și pune capăt vieții. Cei doi au condus împingerea în sus pe deal. Trollocii au început să dea, apoi s-au adunat, o grămadă mârâitoare, hohotitoare de blană întunecată, ochi și arme la lumina focului.

Au fost atât de mulți.

„Stabil!” strigă Talmanes. „Pentru Lord Mat și Banda Mâinii Roșii!”

Dacă Mat ar fi aici, probabil că s-ar blestema mult, s-ar plânge la fel de mult, apoi ar continua să-i salveze pe toți cu un miracol pe câmpul de luptă. Talmanes nu a putut reproduce amestecul de nebunie și inspirație al lui Mat, dar țipătul lui părea să-i încurajeze pe bărbați. Rândurile s-au strâns. Gavid și-a așezat cele două duzini de arbaleteri – ultimii pe care Talmanes i-a avut cu el – deasupra unei clădiri care nu arsese. Au început să conducă zbor după zbor în Trollocs.

S-ar putea să fi spart inamicii umani, dar nu și trollocii. Șuruburile au căzut câteva, dar nu atât de multe pe cât ar fi sperat Talmanes.

Mai e un Fade acolo, se gândi Talmanes. *Împingându-i înainte. Light, nu pot lupta cu altul. Nu ar fi trebuit să mă lupt cu cea pe care am făcut-o!*

Nu ar trebui să stea pe picioare. Balonul de coniac al lui Melten dispăruse, scurs de mult pentru a atenua ce putea. Mintea lui era deja la fel de neclară pe cât îndrăznea să permită. S-a întâlnit cu Dennel și Londraed pe front, luptându-se, concentrându-se. Lăsând sângele lui Trolloc să iasă pe pavaj pentru a curge în josul dealului.

Trupa s-a luptat bine, dar au fost depășiți numeric și epuizați. Jos, un alt pumn Trolloc s-a alăturat celor de pe stradă în spatele lui.

Asta a fost. Ar trebui fie să lovească acea forță în spate - întorcându-i spatele celui din față - sau să-și împărtășească oamenii în unități mai mici și să-i trimită să se retragă pe străzile laterale pentru a se regrupa la poarta de dedesubt.

Talmanes se pregăti să dea ordinele.

„Înainte Leul Alb!” strigau voci. „Pentru Andor și regina!” Talmanes se învârtea în timp ce bărbați în alb și roșu străpungeau liniile Trolloc de pe vârful dealului. O a doua forță de șuși andoreni se revărsă pe o alee laterală, venind în spatele hoardei trolloci care tocmai îl înconjurase. Trollocii s-au spart în fața șuicilor care se apropiau și, în câteva clipe, întreaga masă — ca o veziculă

plină de puroi — a izbucnit, trollocii împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Talmanes se împletici înapoi. Pe moment, a trebuit să se sprijine cu sabia, când Madwin a preluat comanda contraatacului, iar oamenii săi au ucis mulți dintre trollocii care fugeau.

Un grup de ofițeri îmbrăcați în uniforme însângerate ale Gărzii Reginei s-au repezit pe versantul dealului; nu arătau mai bine decât trupa. Guybon i-a condus. „Mercenar”, i-a spus lui Talmanes, „îți mulțumesc că ai apărut”.

Talmanes se încruntă. „Te comporți ca și cum te-am salvat. Din perspectiva mea, s-a întâmplat invers.”

Guybon se strâmbă la lumina focului. „Ne-ai dat un răgaz; acei trolloci atacau porțile Palatului. Îmi cer scuze că a durat atât de mult să ajung la tine – nu ne-am dat seama, la început, ce i-a atras în această direcție.

"Ușoară. Palatul mai rămâne în picioare?”

— Da, spuse Guybon. „Totuși suntem plini de refugiați.”

„Dar canalele?” întrebă Talmanes plin de speranță. „De ce nu s-au întors armatele andorene cu regina?”

„Prieteni întunecați”. Guybon se încruntă. „Majestatea Sa a luat cu ea majoritatea rudelor, cel puțin pe cele mai puternice. Ea a lăsat patru cu suficientă putere pentru a face o poartă împreună, dar — atacul — un asasin i-a ucis pe doi dintre ei înainte ca ceilalți doi să-l poată opri. Singuri, cei doi nu sunt suficient de puternici pentru a trimite după ajutor. Ei își folosesc puterea pentru a vindeca.”

„Sânge și cenușă sângeroasă”, a spus Talmanes, deși a simțit un junghi de speranță în timp ce o spunea. Poate că aceste femei nu au putut face o poartă, dar *ar* putea să-i vindece rana. — Ar trebui să conduci refugiații afară din oraș, Guybon. Oamenii mei țin poarta de sud”.

— Excelent, spuse Guybon, îndreptându-se. „Dar va trebui să-i conduci pe refugiați. Trebuie să apăr Palatul.”

Talmanes ridică o sprânceană spre el; nu a primit ordine de la Guybon. Trupa avea propria sa structură de comandă și raporta doar Reginei. Mat spusese clar acest lucru când acceptase contractul.

Din păcate, nici Guybon nu a primit ordine de la Talmanes. Talmanes trase adânc aer în piept, dar apoi clătină, amețit. Melten îl apucă de braț pentru a-l împiedica să se răstoarne.

Ușoară, dar m-a durut. Nu ar putea partea lui să facă lucrul decent și să amorțeze? Sânge și cenușă sângeroasă. Trebuia să ajungă la acele rude. Talmanes spuse plin de speranță: „Acele două femei care pot Vindeca?”

— Í-am trimis deja după ei, spuse Guybon. „De îndată ce am văzut această forță aici.”

Ei bine, asta a fost ceva.

— Vreau să rămân aici, a avertizat Guybon. „Nu voi abandona această postare.”

"De ce? Orașul s-a pierdut, omule!”

„Regina ne-a ordonat să trimitem rapoarte regulate prin gateway”, a spus Guybon. „În cele din urmă, se va întreba de ce nu am trimis un mesager. Ea va trimite un canal pentru a vedea de ce nu am raportat, iar acel mesager va sosi pe terenul de călătorie al Palatului. Aceasta-"

"Lordul meu!" strigă o voce. — Domnul meu Talmanes!

Guybon se întrerupse, iar Talmanes se întoarse și-l găsește pe Filger – unul dintre cercetași – urcându-se spre el pe pietrișurile însângerate ale dealului. Filger era un bărbat slăbănog, cu părul subțire și slăbănog de câteva zile, iar vederea lui îl umplea de groază pe Talmanes. Filger era unul dintre cei pe care îi lăsaseră să păzească poarta orașului de dedesubt.

— Domnule, spuse Filger gâfâind, trollocii au luat zidurile orașului. Ei împachetează meterezele, pierzând săgeți sau sulițe la oricine se apropie prea mult. Locotenentul Sandip m-a trimis să vă spun.

„Sânge și cenușă! Dar poarta?”

— Reținem, spuse Filger. "Pentru acum."

— Guybon, spuse Talmanes, întorcându-se înapoi. „Arătați milă, omule; cineva trebuie să apere acea poartă. Te rog, scoate-i pe refugiați și întărește-mi oamenii. Poarta aceea va fi singura noastră metodă de retragere din oraș.”

„Dar mesagerul Reginei...”

„Regina își va da seama ce naiba s-a întâmplat când se va gândi să se uite aici. Uită-te la tine! Să încerci să aperi Palatul este o nebunie. Nu mai ai un oraș, ci un rug.”

Fața lui Guybon era conflictuală, buzele lui o linie strânsă.

— Știi că am dreptate, spuse Talmanes, cu fața răsucită de durere. „Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să-mi întărești oamenii de la poarta de sud pentru a o ține deschisă pentru cât mai mulți refugiați pot ajunge la ea.”

— Poate, spuse Guybon. — Dar să las Palatul să ardă?

„Poți să-l faci să merite ceva”, a spus Talmanes. „Dacă ai lăsa niște soldați să lupte la Palat? Pune-i să rețină trollocii cât de mult pot. Asta îi va atrage pe trollocii departe de oamenii care evadează pe aici. Când nu mai pot ține, soldații tăi pot scăpa din spatele Palatului din partea îndepărtată și pot face drum spre poarta de sud.

— Un plan bun, spuse Guybon, cu rea. „Voi face cum sugerați, dar voi ce rămâne?”

— Trebuie să ajung la dragoni, spuse Talmanes. „Nu îi putem lăsa să cadă în Umbră. Sunt într-un depozit de lângă marginea orașului interior. Regina voia să fie ținuți departe de trupele de mercenari de afară. Trebuie să le găsesc. Dacă este posibil, recuperați-le. Dacă nu, distruge-le.”

— Foarte bine, spuse Guybon, întorcându-se, părând frustrat în timp ce accepta inevitabilul. „Oamenii mei vor face ceea ce sugerezi tu; jumătate îi va conduce pe refugiați afară, apoi îi va ajuta pe soldații tăi să țină poarta de sud. Cealaltă jumătate va ține Palatul puțin mai mult, apoi se va retrage. Dar *vin* cu tine.

„Chiar avem nevoie de atâtea lămpi aici?” a cerut Aes Sedai din scaunul ei din fundul camerei. Ar fi putut la fel de bine să fi fost un tron. „Gândește-te la uleiul pe care îl irosești.”

„Avem nevoie de lămpi.” Androl mormăi. Ploaia de noapte a zvârlit fereastra, dar el a ignorat-o, încercând să se concentreze asupra pielii pe care o coasea. Ar fi o șa. În momentul de față, lucra la circumferința care avea să ocolească burta calului.

A făcut găuri în piele într-un rând dublu, lăsând munca să-l calmeze. Dalta de cusătură pe care o folosea făcea găuri în formă de romb – putea folosi ciocanul pe ele pentru viteză, dacă dorea, dar chiar acum îi plăcea senzația de a apăsa găurile fără ea.

Și-a luat roata cu semnele de cusături, măsurând locațiile următoarelor ochiuri, apoi a lucrat o altă găuri. Trebuia să aliniați părțile plate ale diamantelor una spre cealaltă pentru găuri de genul acesta, astfel încât atunci când pielea s-a tras, să nu tragă de plăci. Cusăturile îngrijite ar ajuta la menținerea șai în formă bună de-a lungul anilor. Rândurile trebuiau să fie suficient de apropiate între ele pentru a se întări unul pe celălalt, dar nu atât de aproape încât să existe pericolul ca ele să se rupă unul de celălalt. Eșalonarea găurilor a ajutat.

Lucruri mărunte. Trebuia doar să te asiguri că lucrurile mici au fost făcute corect și...

Degetele i-au alunecat și a făcut o gaură cu diamantul îndreptat în direcția greșită. Două dintre găuri s-au rupt una în alta la mișcare.

Aproape a aruncat totul prin cameră, frustrat. A fost a cincea oară în seara asta!

Ușoară, se gândi el, apăsându-și mâinile pe masă. *Ce s-a întâmplat cu autocontrolul meu?*

Putea să răspundă la această întrebare cu ușurință, din păcate. *Turnul Negru este ceea ce s-a întâmplat.* Se simțea ca un *nachi cu mai multe picioare* prins într-un bazin uscat de maree, așteptând cu disperare ca apa să se întoarcă în timp ce privea un grup de copii care se îndreaptă pe plajă cu găleți, adunând tot ce părea gustos. . .

A inspirat și a expirat, apoi a luat pielea. Aceasta ar fi cea mai slabă piesă pe care a făcut-o în ultimii ani, dar avea *să* o termine. Să lași ceva neterminat a fost aproape la fel de rău ca să încurci detaliile.

„Curios”, a spus Aes Sedai – numele ei era Pevara, din Ajahul Roșu. Îi simțea ochii pe spate.

Un *Roșu.* Ei bine, destinațiile comune făcute pentru tovarăși neobișnuiți, așa cum spunea vechea zicală Tairen. Poate că ar trebui să folosească în schimb proverbul saldaean. *Dacă sabia lui este în gâtul inamicului tău, nu pierde timpul amintindu-ți când a fost la al tău.*

— Deci, a spus Pevara, îmi povesteai despre viața ta înainte de a veni la Turnul Negru?

— Nu cred că am fost, spuse Androl, începând să coasă. "De ce? Ce ai vrut să știi?”

„Sunt pur și simplu curios. Ai fost unul dintre cei care au venit aici singuri, pentru a fi testați, sau ai fost unul dintre cei pe care i-au găsit la vânătoare?

A tras un fir strâns. „Am venit pe cont propriu, așa cum cred că ți-a spus Evin ieri, când l-ai întrebat despre mine.”

— Hmm, spuse ea. „Sunt monitorizat, înțeleg.”

Se uită spre ea, coborând pielea. „Este ceva ce te învață?”

"Ce?" întrebă Pevara nevinovat.

„Pentru a răsturna o conversație despre. Stai acolo, aproape că mă acuzi că te-am spionat – când tu ai fost cel care îmi interoga prietenii despre mine.

„Vreau să știu care sunt resursele mele.”

„Vrei să știi de ce un bărbat ar *alege* să vină la Turnul Negru. Să înveți să canalizăm Puterea Unică.”

Ea nu a răspuns. O putea vedea decidând asupra unui răspuns care să nu contravină celor Trei Jurăminte. A vorbi cu un Aes Sedai a fost ca și cum ai încerca să urmărești un șarpe verde care se strecura prin iarba umedă.

— Da, spuse ea.

Clipi surprins.

„Da, vreau să știu”, a continuat ea. „Suntem aliați, indiferent dacă vreunul dintre noi o dorește sau nu. Vreau să știu cu ce fel de persoană m-am strecurat în pat.” Ea l-a privit. „Figurativ vorbind, desigur.”

Respiră adânc, *forțându* -se să devină calm. Ura să vorbească cu Aes Sedai, cu ei răsucind totul. Asta, amestecat cu tensiunea nopții și cu incapacitatea de a obține această șa corectă. . .

Ar fi calm, Lumina-l arde!

„Ar trebui să exersăm să facem un cerc”, a spus Pevara. „Va fi un avantaj pentru noi – chiar dacă unul mic – împotriva oamenilor lui Taim, dacă vor veni după noi.”

Androl și-a îndepărtat din minte antipatia față de femeie – avea alte lucruri de care să-și facă griji – și se forța să gândească obiectiv. "Un cerc?"

„Nu știi care este?”

„Mi-e teamă că nu.”

Ea strânse buzele. „Uneori uit cât de ignoranți sunteți cu toții. . .” Făcu o pauză, de parcă și-ar fi dat seama că spusese prea multe.

— Toți oamenii sunt ignoranți, Aes Sedai, spuse Androl. „Subiectele ignoranței noastre se pot schimba, dar natura lumii este ca nimeni să nu cunoască totul.”

Nici acesta nu părea să fie răspunsul pe care îl așteptase. Ochii aceia duri l-au studiat. Nu-i plăceau bărbații care puteau canaliza – majoritatea oamenilor nu – dar cu ea era mai mult. Își petrecuse viața vânând bărbați ca Androl.

„Un cerc”, a spus Pevara, „este creat atunci când femeile și bărbații își unesc forțele în Puterea Unică. Trebuie făcut într-un mod specific.”

— Atunci, M'Hael va ști despre asta.

„Bărbații cer femeilor să formeze un cerc”, a spus Pevara. „De fapt, un cerc trebuie să conțină mai multe femei decât bărbați, cu excepția cazurilor foarte limitate. O femeie și un bărbat se pot lega, la fel ca o femeie și doi bărbați, la fel ca două femei și doi bărbați. Deci cel mai mare pe care l-am putea crea este un cerc de trei, cu mine și doi dintre voi. Totuși, ne- *ar putea* fi de folos.”

„O să vă găsesc pe voi doi dintre ceilalți cu care să exersați”, a spus Androl. „Dintre cei în care am încredere, aș spune că Nalaam este cel mai puternic. Emarin este și el foarte puternic și nu cred că a atins încă puterea sa. La fel și pentru Jonneth.”

„Sunt cei mai puternici?” întrebă Pevara. „Nu tu însuți?”

— Nu, spuse el, întorcându-se la munca lui. Ploaia aceea s-a ridicat din nou afară, iar aer rece s-a strecurat sub ușă. Una dintre lămpile camerei ardea în apropiere, lăsând umbre să pătrundă în cameră. Privea întunericul inconfortabil.

— Îmi este greu de crezut, maestru Androl, spuse ea. „Toți se uită la tine.”

„Crede ce vrei, Aes Sedai. Sunt cel mai slab dintre ei. Poate cel mai slab om din Turnul Negru.”

Asta a liniştit-o, iar Androl s-a ridicat pentru a umple din nou acea lampă care se scădea. În timp ce se așează din nou, un râs în ușă anunță intrarea lui Emarin și a lui Canler. Deși ambele erau ude de ploaie, erau aproape la fel de opuse pe cât puteau fi bărbații. Unul era înalt, rafinat și grijuliu, celălalt slăbănog și predispus la bârfă. Găsiseră un teren comun, undeva, și păreau să se bucure de compania celuilalt.

"Bine?" întrebă Androl.

— S - *ar putea să* funcționeze, spuse Emarin, scoțându-și haina îmbibat de ploaie și atârnându-l de un cârlig de lângă ușă. Purta haine dedesubt brodate după stilul Tairen. „Ar trebui să fie o furtună puternică. Gardienii urmăresc cu atenție.”

„Mă simt ca taurul cu premii de la un târg”, a mormăit Canler, călcându-și o parte din noroi de pe cizme după ce își agăța haina. „Oriunde mergem, favoriții lui Taim ne privesc din colțul ochilor. Sânge și cenușă, Androl. Ei *știu.* Ei știu că vom încerca să alergăm.”

„Ați găsit puncte slabe?” întrebă Pevara, aplecându-se înainte. — Undeva unde pereții sunt mai puțin păziți?

— Se pare că depinde de paznicii aleși, Pevara Sedai, spuse Emarin, dând din cap către ea.

„Hmm. . . Presupun că ar fi. Am menționat cât de intrigant mi se pare că cel dintre voi care mă tratează cu cel mai mult respect este un Tairen?

„A fi politicos cu o persoană nu este un semn de respect pentru ea, Pevara Sedai”, a spus Emarin. „Este doar un semn al unei bune educații și al unei naturi echilibrate.”

Androl zâmbi. Emarin a fost o *minune absolută* cu insulte. În jumătate din timp, persoana respectivă nu și-a dat seama că fusese batjocorită până când nu s-au despărțit.

Pevarei strânse gura. "In regula, atunci. Urmărim rotația gărzilor. Când va sosi următoarea furtună, o vom folosi ca acoperire și o vom scăpa peste zidul de lângă paznicii despre care credem că sunt mai puțin atenți."

Cei doi bărbați s-au întors către Androl, care s-a surprins urmărind colțul camerei în care umbra cădea de pe o masă. Era mai mare? Întinzându-se spre el. . .

„Nu-mi place să las bărbați în urmă", a spus el, forțându-se să-și îndepărteze privirea din colț. „Sunt zeci și zeci de bărbați și băieți aici care nu sunt încă sub controlul lui Taim. Nu-i putem duce pe toți afară fără a atrage atenția. Dacă îi lăsăm, riscăm. . ."

Nu putea să spună. Ei nu știau ce se întâmplă, nu chiar. Oamenii se *schimbau.* Aliații odată de încredere au devenit dușmani peste noapte.

Arătau ca aceiași oameni, dar diferiți în același timp. Diferit în spatele ochilor. Androl se cutremură.

„Femeile trimise de rebelul Aes Sedai sunt încă în afara porților", a spus Pevara. Au fost tabărați acolo de o vreme, susținând că Dragonul Renăscut le-a promis Gardieni. Taim încă nu a lăsat pe niciunul dintre ei să intre. „Dacă putem ajunge la ei, putem lua cu asalt Turnul și îi putem salva pe cei rămași în urmă".

„Va fi chiar atât de ușor?" întrebă Emarin. „Taim va avea un sat întreg de ostatici. Mulți dintre bărbați și-au adus familiile."

Canler dădu din cap. Familia lui era una dintre acestea. Nu i-ar părăsi de bunăvoie.

— Dincolo de asta, spuse Androl încet, întorcându-și scaunul pentru a se înfrunta pe Pevara, crezi sincer că Aes Sedai poate câștiga aici?

„Mulți dintre ei au decenii – unele secole – de experiență."

„Cât din asta s-a cheltuit luptând?"

Pevara nu răspunse.

„Sunt sute de bărbați care pot canaliza aici, Aes Sedai", a continuat Androl. „Fiecare a fost antrenat – îndelung – să fie o *armă.* Nu învățăm despre politică sau istorie. Nu studiem cum să influențăm națiunile. Învățăm să ucidem. Fiecare bărbat și băiat de aici este împins la marginile capacității sale, forțat să se întindă și să crească. Câștigă

mai multă putere. Distruge. Și mulți dintre ei sunt nebuni. Poate Aes Sedai-ul tău să lupte cu asta? Mai ales când mulți dintre oamenii în care avem încredere – chiar oamenii pe care încercăm să-i salvăm – vor lupta probabil alături de oamenii lui Taim dacă îi vad pe Aes Sedai încercând să invadeze?

„Argumentele tale nu sunt lipsite de fond”, a spus Pevara.

La fel ca o regină, se gândi el, impresionat fără să vrea de echilibrul ei.

„Dar cu siguranță trebuie să trimitem informații”, a continuat Pevara. „Un atac total poate fi neînțelept, dar să stăm aici până când suntem luați cu toții, pe rând... . ”

„Cred că ar fi înțelept să trimiți pe cineva”, a spus Emarin. „Trebuie să-l avertizăm pe Lord Dragon.”

— Lordul Dragon, spuse Canler pufnit, luând loc lângă perete. — Ne-a abandonat, Emarin. Nu suntem nimic pentru el. Aceasta-"

— Dragonul Renăscut poartă lumea pe umeri, Canler, spuse Androl încet, prinzându-l scurt pe Canler. „Nu știu de ce ne-a lăsat aici, dar aș prefera să presupun că este pentru că crede că ne putem descurca singuri.” Androl dădu cu degetele curelele de piele, apoi se ridică. „Acesta este timpul nostru de a demonstra, testul Turnului Negru. Dacă trebuie să alergăm la Aes Sedai pentru a ne proteja de ai noștri, ne supunem autorității lor. Dacă trebuie să alergăm la Lordul Dragon, atunci nu vom fi nimic odată ce el va fi plecat.”

„Nu poate exista nicio reconciliere cu Taim, acum”, a spus Emarin. „Știm cu toții ce face.”

Androl nu se uită la Pevara. Ea explicase ceea ce bănuia că se întâmplă și ea – în ciuda anilor de antrenament pentru a-și ține emoțiile sub control – nu reușise să-și liniștească frica din vocea ei în timp ce vorbea despre asta. Treisprezece Myrddraal și treisprezece canalizatori, împreună într-un rit înfiorător, puteau transforma orice canalizare către Umbră. Împotriva voinței lui. „Ceea ce face el este un rău pur, nediluat”, a spus Pevara. „Aceasta nu mai este o diviziune între oamenii care urmează un lider și cei care urmează pe altul. Aceasta este lucrarea Celui Întunecat, Androl. Turnul Negru a căzut sub Umbră. Trebuie să accepți asta.”

— Turnul Negru este un vis, spuse el, întâmpinându-i ochii. „Un adăpost pentru bărbați care pot canaliza, un loc

al nostru, unde oamenii nu trebuie să se teamă, să fugă sau să fie urâți. Nu voi preda asta lui Taim. nu *voi* .”

Camera a tăcut, cu excepția zgomotelor ploii de pe ferestre. Emarin începu să dea din cap, iar Canler se ridică, luându-l pe Androl de braț.

— Ai dreptate, spusé Canler. — Arde-mă dacă nu ai dreptate, Androl. Dar ce putem *face* ? Suntem slabi, depășiți numeric.”

— Emarin, a spus Androl, ai auzit vreodată de Rebeliunea de la Knoks?

"Intr-adevar. A provocat destulă agitație, chiar și în afara lui Murandy.”

— Nenorociți de Murandieni, scuipă Canler. „Îți vor fura haina de pe spate și te vor bate cu sânge dacă nu-ți oferi și pantofii.”

Emarin ridică o sprânceană.

— Knoks era bine în afara Lugard, Canler, spuse Androl. „Cred că ai găsi că oamenii de acolo nu se deosebesc de andorenii. Rebeliunea s-a petrecut în aproximativ . . . Oh, acum zece ani, acum.”

„Un grup de fermieri și-a răsturnat stăpânul”, a spus Emarin. „A meritat-o, din toate punctele de vedere – Desartin era o persoană îngrozitoare, în special pentru cei de sub el. Avea o forță de soldați, una dintre cele mai mari din afara Lugard, și părea de parcă și-ar fi înființat propriul regat. Regele nu putea face nimic în privința asta.”

— Și Desartin a fost răsturnat? întrebă Canler.

„De bărbați și femei simpli care au avut prea mult din brutalitatea lui, a spus Androl. „În cele din urmă, mulți dintre mercenarii care i-au fost prieteni au fost alături de noi. Deși părea atât de puternic, miezul lui putred a dus la căderea lui. Pare rău aici, dar majoritatea oamenilor lui Taim nu îi sunt loiali. Bărbații ca el nu inspiră loialitate. Ei adună prieteni, alții care speră să împărtășească puterea sau bogăția. Putem și *vom găsi o* modalitate de a-l răsturna.”

Ceilalți dădu din cap, deși Pevara îl privea pur și simplu cu buzele strânse. Androl nu s-a putut abține să se simtă puțin prost; el nu credea că ceilalți ar trebui să se uite la el, în loc de cineva distins ca Emarin sau de cineva puternic ca Nalaam.

Cu coada ochiului, a văzut umbrele de sub masă lungindu-se, întinzându-se spre el. Și-a întins falca. Nu ar îndrăzni să-l ia cu atât de mulți oameni în preajmă, nu-i

așa? Dacă umbrele aveau să-l consume, ar aștepta până când va fi singur, încercând să doarmă.

Nopțile îl îngrozeau.

„Vin când nu mă țin să spun *acum ”* , se gândi el. *Arde-mă, Sursa a fost curățată! Nu ar trebui să-mi pierd mai mult inteligența!*

S-a prins de scaunul său până când teroarea s-a retras, întunericul s-a retras. Canler – arătând neobișnuit de vesel – a spus că avea de gând să le aducă ceva de băut. Se îndreptă spre bucătărie, dar nimeni nu trebuia să meargă singur, așa că ezită.

— Presupun că mi-ar plăcea și o băutură, spuse Pevara oftând, alăturându-se lui.

Androl s-a așezat să-și continue munca. În timp ce făcea, Emarin trase peste un taburet, așezându-se lângă el. A făcut asta cu nonșalanță, de parcă ar fi căutat doar un loc bun pentru a se relaxa și și-ar dori o priveliște pe fereastră.

Emarin, însă, nu era genul care să facă lucruri fără mai multe motivații. — Ai luptat în Rebeliunea de la Knoks, spuse Emarin încet.

"Am spus asta?" Androl și-a reluat munca la piele.

„Ai spus că atunci când mercenarii au schimbat partea, s-au luptat cu tine. Ai folosit cuvântul „noi” pentru a te referi la rebeli.”

Androl ezită. *Arde-ma.* Chiar trebuie să *mă privesc.* Dacă Emarin ar fi observat, ar fi observat și Pevara.

„Tocmai treceam”, a spus Androl, „și am fost prins de ceva neprevăzut”.

— Ai un trecut ciudat și variat, prietene, spuse Emarin. „Cu cât învăț mai mult despre asta, cu atât devin mai curios.”

— N-aș spune că sunt singurul cu un trecut interesant, spuse Androl încet. „Lord Algarin al Casei Pendaloan”.

Emarin se trase înapoi, cu ochii mari. "Cum ai știut?"

„Fanshir avea o carte cu linii nobile Tairen”, a spus Androl, menționând unul dintre soldații Asha’man care fusese savant înainte de a veni la Turn. „A inclus o notație curioasă. O casă tulburată de o istorie a bărbaților cu o problemă de nemenționat, cea mai recentă făcându-i de rușine casa cu nu puține zeci de ani în urmă.”

"Înțeleg. Ei bine, presupun că nu este o surpriză prea mare că sunt un nobil.”

„Unul care are experiență cu Aes Sedai”, a continuat Androl, „și care îi tratează cu respect, în ciuda sau din cauza a ceea ce au făcut pentru familia lui. Un nobil *Tairen*

care face asta, ține cont. Unul căruia nu-i deranjează să servească sub ceea ce ați numi fermieri și care simpatizează cu rebelii cetățeni. Dacă aș putea spune, prietene, aceasta *nu este* o atitudine predominantă printre compatrioții tăi. Nu aș ezita să ghicesc că ai avut un trecut al tău interesant.”

Emarin zâmbi. „Punctul acordat. Ai fi minunat la Jocul Caselor, Androl.”

— N-aș spune asta, spuse Androl cu o grimasă. „Ultima dată când am încercat mâna, aproape că . . .” El s-a oprit.

"Ce?"

— Aș prefera să nu spun, spuse Androl, cu fața înroșită. Nu avea *de* gând să explice acea perioadă din viața lui. *Ușoară, oamenii vor crede că sunt la fel de un învățător de povești ca și Nalaam dacă continui așa.*

Emarin se întoarse să privească ploaia lovind pe geam. „Rebeliunea Knoks a reușit doar pentru o scurtă perioadă de timp, dacă îmi amintesc bine. În doi ani, linia nobilă s-a restabilit, iar disidenții au fost alungați sau executați.”

— Da, spuse Androl încet.

„Deci facem o treabă mai bună aici”, a spus Emarin. — Sunt bărbatul tău, Androl. Toti suntem."

— Nu, spuse Androl. „Suntem oamenii *Turnului Negru* . Te voi conduce, dacă trebuie, dar nu este vorba despre mine, sau despre tine, sau despre oricare dintre noi în mod individual. Eu sunt la conducere doar până când Logain se întoarce.”

Dacă se va întoarce vreodată, se gândi Androl. *Gateway-urile în Turnul Negru nu mai funcționează. Încearcă el să se întoarcă, dar se trezește blocat?*

— Foarte bine, spuse Emarin. "Ce facem?"

Tunetul s-a prăbușit afară. — Lasă-mă să mă gândesc, spuse Androl, luându-și bucata de piele și uneltele. „Dă-mi o oră.”

— Îmi pare rău, spuse Jesamyn încet, îngenunchind lângă Talmanes. "Nu este nimic ce pot face. Această rană este prea departe pentru priceperea mea.”

Talmanes dădu din cap, înlocuind bandajul. Pielea de-a lungul părții lui devenise neagră ca de la degerături teribile.

Rudele se încruntă la el. Era o femeie cu aspect tineresc, cu păr auriu, deși cu canale, vârstele puteau fi foarte înșelătoare. „Sunt uimit că încă mai poți merge.”

— Nu sunt sigur că ar putea fi definit ca mersul pe jos, spuse Talmanes, întorcându-se șchiopătând spre soldați. Încă mai putea să meargă singur, în mare parte, dar momentele amețitoare veneau mai des acum.

Guybon se certa cu Dennel, care continua să-și arate harta și să-și gesticuleze. În aer era atât de mult fum, încât mulți dintre bărbați își legaseră batiste de față. Arătau ca o bandă de nenorociți de Aiel.

„. . . chiar și trollocii se retrag din acel cartier”, a insistat Guybon. „Este prea mult foc.”

— Trollocii se retrag la zidurile din tot orașul, răspunse Dennel. „Vor lăsa orașul să ardă toată noaptea. Singurul sector care nu arde este cel în care se află Waygate. Au doborât toate clădirile de acolo pentru a crea un firewall.”

— Au folosit Puterea Unică, spuse Jesamyn din spatele lui Talmanes. "Am simțit-o. Surori negre. Nu aș sugera să mergem în această direcție.”

Jesamyn era singura rudă rămasă; celălalt căzuse. Jesamyn nu era suficient de puternică pentru a crea o poartă, dar nici nu era inutilă. Talmanes o văzuse ardând șase trolloci care îi străpunseseră linia.

Își petrecuse lupta aceea stând pe spate, învins de durere. Din fericire, Jesamyn îi dăduse câteva ierburi de mestecat. Îi făceau capul să se simtă mai neclar, dar făceau durerea controlabilă. Avea impresia că trupul lui era într-o menghină, fiind zdrobit încet, dar măcar putea să stea pe picioare.

„Urmăm calea cea mai rapidă”, a spus Talmanes. „Sfertul care nu arde este prea aproape de dragoni; Nu voi risca ca Shadowspawn să o descopere pe Aludra și armele ei.” *Presupunând că nu au făcut-o deja.*

Guybon s-a uitat la el, dar asta era operațiunea trupei. Guybon era binevenit, dar nu făcea parte din structura lor de comandă.

Forța lui Talmanes a continuat prin orașul întunecat, ferindu-se de ambuscade. Deși știau locația aproximativă a depozitului, ajungerea acolo a fost problematică. Multe străzi mari au fost blocate de epave, foc sau inamic. Forța lui a trebuit să se târască prin alei și alei atât de întortocheate încât până și Guybon și ceilalți din Caemlyn au avut dificultăți să-și urmeze direcția dorită.

Calea lor ocoli porțiuni din oraș care ardeau de o căldură atât de puternică, încât probabil că topea pietriș. Talmanes s-a uitat la aceste flăcări până când ochii i s-au simțit uscați, apoi și-a condus oamenii în alte ocoli.

Centu cu centimetru, s-au apropiat de depozitul Aludrei. De două ori au întâlnit trolloci care târau după refugiați pe care să-i omoare. Le-au terminat, arbaletarii rămași doborând peste jumătate din fiecare grup înainte de a avea timp să răspundă.

Talmanes a stat să privească, dar nu avea încredere în el însuși să mai lupte. Acea rană îl lăsase prea slab. Light, de ce își lăsase calul în urmă? Mișcare proastă, asta. Ei bine, trollocii l-ar fi alungat oricum.

Gândurile mele încep să meargă în cerc. Arătă cu sabia pe o alee de trecere. Cercetașii s-au grăbit înainte și s-au uitat în ambele direcții înainte de a da totul clar. *abia mă gândesc. Nu mai mult înainte de a mă lua întunericul.*

Mai întâi ar vedea dragonii protejați. El a trebuit sa.

Talmanes ieși împleticit de pe alee pe o stradă cunoscută. Erau aproape. Pe o parte a străzii au ars structuri. Statuile de acolo arătau ca niște suflete sărace prinse în flăcări. Focurile au izbucnit în jurul lor, iar marmura lor albă era încet cu încetul cu negru.

Cealaltă parte a străzii era tăcută, nimic acolo nu ardea. Umbrele aruncate de statui dansau și se jucau, ca niște petreci care își privesc dușmanii ardând. Aerul mirosea apăsător a fum. Acele umbre – și statuile arzătoare – păreau să se miște, după mintea neclară a lui Talmanes. Creaturi dansante ale umbrei. Frumuseți pe moarte, consumate de o boală pe piele, întunecând-o, sărbătorind cu ea, ucigând sufletul. . .

„Suntem aproape acum!” spuse Talmanes. S-a împins înainte într-o alergare zdruncinată. Nu-și putea permite să le încetinească. *Dacă acel incendiu ajunge la depozit. . .*

Au ajuns la un petic de pământ ars; focul fusese aici și dispăruse, aparent. Un depozit mare de lemn stătuse aici odată, dar căzuse înăuntru. Acum cherestea doar mocneau și erau îngrămădite cu moloz și cadavre de trolloc pe jumătate arse.

Bărbații s-au adunat în jurul lui, tăcuți. Singurul sunet era cel al flăcărilor trosnind. Transpirația rece picura pe fața lui Talmanes.

— Am întârziat, șopti Melten. „I-au luat, nu-i așa? Dragonii ar fi făcut explozii dacă ar fi ars. Icrele-umbră a sosit, a luat dragonii și a ars locul.

În jurul Talmanes, membrii epuizați ai Bandei s-au scufundat până în genunchi. *Îmi pare rău, Mat,* se gândi Talmanes. *Noi am incercat. noi* -

Un sunet brusc ca un tunet a trosnit prin oraș. L-a zguduit pe Talmanes până în oase, iar bărbații și-au ridicat privirea.

— Lumină, spuse Guybon. „Umbrăiții folosesc dragonii?”

— Poate că nu, spuse Talmanes. Puterea a crescut prin el și a fugit din nou. Oamenii lui se umpleau în jurul lui.

Fiecare picior îi trimitea un zgomot de agonie în sus. A trecut pe stradă cu statuile, cu flăcări în dreapta, liniște rece în stânga.

BOOM .

Acele explozii nu au sunat suficient de tare pentru a fi dragoni. A îndrăznit să spere la un Aes Sedai? Jesamyn părea să se fi încântat la sunete și alerga în fuste alături de bărbați. Grupul s-a aruncat după un colț, la două străzi de depozit și a ajuns în rândurile din spate ale unei forțe mârâitoare a Shadowspawn.

Talmanes urlă cu o ferocitate uluitoare și își ridică sabia în două mâini. Focul rănii lui se răspândise prin tot corpul; chiar și degetele lui ardeau cu el. Se simțea ca și cum ar fi devenit una dintre acele statui, destinate să ardă împreună cu orașul.

A decapitat un trolloc înainte ca acesta să-și dea seama că era acolo, apoi s-a aruncat asupra următoarei creaturi din rând. S-a retras cu o grație aproape lichidă, întorcându-i o față care nu avea ochi, o mantie care nu se agita în vânt. Buzele palide se retraseră într-un mârâit.

Talmanes se trezi râzând. *De ce nu?* Și bărbații au spus că nu are simțul umorului. Talmanes s-a mutat în Apple Blossoms in the Wind, lovind sălbatic înainte cu o forță și o furie pentru a se potrivi cu focul care îl ucide.

Myrddraal îl avea în mod evident într-un dezavantaj. În cel mai bun caz, Talmanes ar fi avut nevoie de ajutor pentru a lupta cu unul. Lucrul s-a mișcat ca o umbră, curgând de la o formă la alta, lama sa teribilă năvălindu-se spre Talmanes. Evident, simțea că trebuie doar să-l nick.

A lovit obrazul lui, vârful sabiei prinzându-i pielea acolo și tăind o panglică îngrijită prin carne. Talmanes a râs și a lovit arma cu sabia, făcând gura lui Fade să se deschidă larg de surprindere. Nu așa ar fi trebuit să reacționeze bărbații. Trebuiau să se poticnească de focul arzător al durerii, să strige când știau că viața lor s-a încheiat.

— Am avut deja în mine una dintre săbiile tale în flăcări, fiu de capră, țipă Talmanes, atacând din nou și din

nou. Fierarul lovește lama. O formă atât de neelegantă. Se potrivea perfect cu starea lui de spirit.

Myrddraal s-a împiedicat. Talmanes se dădu înapoi într-o mișcare lină, ducându-și sabia în lateral și tăind brațul alb pal al obiectului liber de la cot. Membrul s-a răsucit în aer, lama lui Fade căzând de la degetele spasme. Talmanes s-a învârtit pentru a lua impuls și și-a adus sabia cu două mâini, despărțind capul lui Fade de gât.

Sângele întunecat s-a stropit și lucrul a căzut, mâna rămasă zgâriind ciotul însângerat în timp ce se prăbuși. Talmanes stătea deasupra ei, sabia i se simți brusc prea grea pentru a o ține. I-a alunecat de pe degete, zgâiind de pavaj. S-a înclinat și și-a pierdut echilibrul, căzând cu fața întâi, dar o mână l-a prins din spate.

"Ușoară!" exclamă Melten, uitându-se la trup. *„Altul*?”

— Am găsit secretul pentru a-i învinge, șopti Talmanes. „Trebuie să fii deja mort.” Chicoti în sinea lui, deși Melten doar se uită la el, părând nedumerit.

În jurul lor, zeci de trolloci s-au prăbușit la pământ, zvârcolindu-se. Au fost legați de Fade. Trupa s-a adunat în jurul Talmanes, unii purtând răni; câțiva au fost în jos definitiv. Erau epuizați și uzați; acest lot de trolloci le-ar fi putut pune capăt.

Melten a luat sabia lui Talmanes și a curățat-o cu un tampon, dar Talmanes a descoperit că avea probleme în picioare, așa că a pus-o în teacă și a pus un bărbat să aducă o suliță Trolloc pe care să se sprijine.

„Ho, în fundul străzii!” strigă o voce îndepărtată. „Oricine ești, mulțumesc!”

Talmanes înainta șchiopătând, Filger și Mar cercetând înainte fără a avea nevoie de ordine. Strada de aici era întunecată și plină de trolloci căzuți cu câteva clipe în urmă, așa că a trecut o clipă până când Talmanes a putut să se cațere peste cadavre și să vadă cine îl chemase.

Cineva făcuse o baricadă la capătul străzii. Oamenii stăteau deasupra lui, inclusiv unul care ținea în sus o torță. Avea părul în împletituri și purta o rochie maro simplă cu un șorț alb. Era Aludra.

— Soldații lui Cauthon, spuse Aludra, părând neimpresionată. „Timpul tău, cu siguranță ai luat-o pentru mine.” Într-o mână, ținea un cilindru de piele mai mare decât pumnul unui bărbat, cu o lungime scurtă de siguranță întunecată atașată. Talmanes știa că au explodat după ce ea le-a aprins și le-a aruncat. Trupa le mai folosise

înainte, aruncându-le din praștii. Nu erau la fel de devastatori ca dragonii, dar totuși puternici.

— Aludra, strigă Talmanes, ai dragonii? Te rog, spune-mi că i-ai salvat.”

Ea a adulmecat, făcând semn unor oameni să desprindă o parte a baricadei pentru a-și admite oamenii. Părea să aibă câteva sute – poate câteva mii – de orășeni acolo în spate, care umpleau strada. Când i-au deschis calea, el a văzut o priveliște frumoasă. Înconjurat de orășeni, o sută de dragoni se odihneau acolo.

Tuburile de bronz fuseseră montate pe cărucioare de dragon din lemn pentru a cuprinde o singură unitate, trasă de doi cai. Erau într-adevăr destul de manevrabile, luând în considerare toate lucrurile. Talmanes știa că acele căruțe puteau fi ancorate în pământ pentru a gestiona recul, iar dragonii trăgeau odată ce caii erau detașați. Erau mai mult decât suficienți oameni aici pentru a face caii de lucru pe care ar fi trebuit să le facă.

— Crezi că le-aș *lăsa* ? întrebă Aludra. „Acest lot, nu au pregătirea pentru a-i concedia. Dar ei pot trage un cărucior la fel de bine ca oricine altcineva.”

„Trebuie să-i scoatem”, a spus Talmanes.

„Aceasta, este o nouă revelație pentru tine?” întrebă Aludra. „De parcă n-aș fi încercat să fac chiar acest lucru. Fața ta, ce este în neregulă cu ea?”

„Odată am mâncat o brânză destul de tăioasă și nu mi-a stat niciodată bine.”

Aludra își înclină capul spre el. *Poate dacă aș zâmbi mai mult când am făcut glume,* se gândi el, rezemat de marginea baricadei. *Atunci vor înțelege ce vreau să spun.* Asta, desigur, a ridicat întrebarea: a vrut ca oamenii să înțeleagă? Adesea era mai amuzant invers. În plus, zâmbetul era atât de *strident.* Unde era subtilitatea? Și . . .

Și *chiar* avea probleme cu concentrarea. Clipi la Aludra, al cărei chip devenise îngrijorat la lumina torțelor.

„Ce zici de fața mea?” Talmanes își ridică o mână pe obraz. Sânge. Myrddraalul. Dreapta. „Doar o tăietură.”

„Și venele?”

„Vene?” întrebă el, apoi îi observă mâna. Vârci de întuneric, ca iedera care creștea sub piele, i se înfășuraseră pe încheietura mâinii și pe dosul mâinii, spre degete. Păreau să fie din ce în ce mai întunecate în timp ce el privea. "Oh, aia. Eu mor, din păcate. Teribil de tragic. Nu s-ar întâmpla să ai coniac, nu-i așa?

„Eu...”

"Lordul meu!" strigă o voce.

Talmanes clipi, apoi se forţă să se întoarcă, sprijinindu-se de suliţă. — Da, Filger?

— Mai mulți trolloci, Domnul meu. Multi! Ei completează în spatele nostru."

"Minunat. Pune masa. Sper că avem suficiente vesela. Știam *că* ar fi trebuit să trimitem servitoarea pentru acel set de cinci mii șapte sute treizeci și unu.

"Tu esti . . . te simți bine?" întrebă Aludra.

„Sânge și cenuşă de sânge, femeie, *par* că mă simt bine? Guybon! Retragerea este întreruptă. Cât de departe suntem de porțile de est?"

„Porțile de est?" Guybon a sunat. „Poate un mars de jumătate de oră. Trebuie să mergem mai departe pe deal."

— Mai departe, atunci mergem, spuse Talmanes. „Ia cercetașii și mergi la punct. Dennel, asigură-te că acei localnici sunt organizați pentru a transporta acei dragoni! Fii gata să aranjezi armele."

„Talmanes", a spus Aludra, intrând înăuntru. „Ouă și pulbere de dragoni, mai avem puține dintre ele. Vom avea nevoie de proviziile de la Baerlon. Astăzi, dacă ai configurat dragonii . . . Câteva fotografii pentru fiecare dragon, asta este tot ce pot să-ți dau."

Dennel dădu din cap. „Dragonii nu sunt meniți să alcătuiască singuri unități de prima linie, Domnul meu. Au nevoie de sprijin pentru a împiedica inamicul să se apropie prea mult și să distrugă armele. Îi putem omni pe acești dragoni, dar nu vom rezista mult fără infanterie."

„De aceea alergăm", a spus Talmanes. S-a întors, a făcut un pas și a fost atât de înnebunit încât aproape că a căzut. „Și eu cred. . . Cred că voi avea nevoie de un cal. . ."

Moghedien a păşit pe o platformă de piatră care plutea în mijlocul unei mări deschise. Sticloasă și albastră, apa se ondula în briza ocazională, dar nu erau valuri. Nici pământ nu era la vedere.

Moridin stătea lângă platformă, cu mâinile strânse la spate. În fața lui, marea a ars. Focul nu scotea fum, dar era fierbinte, iar apa de lângă el șuiera și fierbea. Pardoseală de piatră în mijlocul unei mări nesfârșite. Apa care a ars. Lui Moridin i- *a* plăcut întotdeauna să creeze imposibilități în cioburile sale de vis.

— Stai, îi spuse Moridin, fără să se întoarcă.

Ea a ascultat, alegând unul dintre cele patru scaune dispuse brusc lângă centrul platformei. Cerul era albastru

profund, fără nori, iar soarele atârna la aproximativ trei sferturi din drum spre zenit. Cât timp trecuse de când nu văzuse soarele în *Tel'aran'rhiod* ? În ultima vreme, acea furtună neagră omniprezentă acoperise cerul. Dar, atunci, acesta nu a fost complet *Tel'aran'rhiod.* Nici nu era visul lui Moridin, ci un . . . contopirea celor doi. Ca o înclinație temporară construită în afara lumii viselor. O bulă de realități îmbinate.

Moghedien purta o rochie neagră și aurie, cu dantelă pe mâneci care aminteau vag de pânza de păianjen. Doar slab. S-a făcut bine să nu abuzeze de o temă.

În timp ce stătea, Moghedien a încercat să emane control și încredere în sine. Odată, amândoi veniseră ușor pentru ea. Astăzi, încercarea de a captura oricare dintre ele a fost ca și cum ai încerca să smulgi din aer semințe de păpădie, doar ca să le faci să danseze departe de mâna ei. Moghedien strânse din dinți, supărată pe ea însăși. Ea a fost una dintre *alese* . Ea îi făcuse pe regi să plângă, armatele să tremure. Numele ei fusese folosit de generații de mame pentru a-și speria copiii. Si acum . . .

Se simți la gât și găsi pandantivul atârnat acolo. Era încă în siguranță. Ea știa că era, dar atingerea ei îi aducea calm.

„Nu te simți prea confortabil purtând asta”, a spus Moridin. Un vânt a suflat peste el, unduind suprafața curată a oceanului. Pe acel vânt auzi țipete slabe. „Nu ești complet iertat, Moghedien. Aceasta este o perioadă de probă. Poate că atunci când eșuezi în continuare, îi voi da capcana minții lui Demandred.”

Ea a adulmecat. „L-ar arunca deoparte de plictiseală. Demandred vrea un singur lucru. Al'Thor. Oricine nu-l conduce spre scopul lui este neimportant pentru el.”

— Îl subestimezi, spuse Moridin încet. „Marele Domn este mulțumit de Demandred. Foarte mulțumit. Tu, însă. . ”

Moghedien se lăsă pe scaun, simțindu-i din nou torturile. O durere pe care puțini pe lumea asta au cunoscut-o vreodată. Durere dincolo de ceea ce un corp ar trebui să poată îndura. S-a ținut de *cour'souvra* și a îmbrățișat *sayar.* Asta a adus o oarecare ușurare.

Înainte, canalizarea în aceeași cameră cu *Cour'souvra* fusese chinuitoare. Acum că ea, mai degrabă decât Moridin, purta pandantivul, nu era așa. *Nu doar un pandantiv,* se gândi ea strângându-l. *Sufletul meu însuși.* Întuneric înăuntru! Nu crezuse niciodată că ea, dintre toți

oamenii, se va trezi supusă uneia dintre acestea. Nu era ea păianjenul, atentă în tot ceea ce făcea?

Întinse cealaltă mână în sus, strângând-o peste cea care ținea pandantivul. Dacă a căzut, dacă cineva l-a luat? Ea nu l-ar pierde. Nu *putea să* -l piardă.

Asta am devenit? I s-a simțit rău. *trebuie să-mi revin. Oarecum.* Ea s-a forțat să renunțe la capcana mentală.

Ultima bătălie era asupra lor; deja, trollocii s-au revărsat în ţinuturile sudice. A fost un nou Război al Umbrei, dar numai ea și ceilalți Aleși cunoșteau secretele mai profunde ale Puterii Unice. Cele la care nu fusese forțată să renunțe la acele femei oribile . . .

Nu, nu te gândi la asta. Durerea, suferința, *eșecul.*

În acest război, ei nu s-au confruntat cu nicio sută de însoțitori, niciun Aes Sedai cu secole de pricepere și practică. Ea avea să se dovedească, iar erorile din trecut ar fi uitate.

Moridin a continuat să se uite la acele flăcări imposibile. Singurele sunete erau cele ale focului și ale apei care fierbea lângă el. În cele din urmă, avea să-și explice scopul în a o chema, nu-i așa? Se comportase din ce în ce mai ciudat, în ultima vreme. Poate că nebunia lui se întorcea. Odată, bărbatul pe nume Moridin — sau Ishamael, sau Elan Morin Tedronai — ar fi fost încântat să țină un *cour'souvra* pentru unul dintre rivalii săi. Ar fi inventat pedepse, încântat de agonia ei.

Au fost ceva din asta la început; apoi . . . îşi pierduse interesul. A petrecut din ce în ce mai mult timp singur, privind în flăcări, gândindu-se. Pedepsele pe care le administrase ei și lui Cyndane păruseră aproape de rutină.

Îl găsea mai periculos în acest fel.

O poartă a împărțit aerul chiar în lateralul platformei. — Chiar trebuie să facem asta o dată la două zile, Moridin? întrebă Demandred, pășind prin și în Lumea Viselor. Frumos și înalt, avea părul jet și un nas proeminent. Îi aruncă o privire lui Moghedien, observând capcana mentală de pe gâtul ei înainte de a continua. „Am lucruri importante de făcut și tu le întrerupi.”

— Sunt oameni pe care trebuie să îi întâlnești, Demandred, spuse Moridin încet. „Dacă Marele Domn nu te-a numit Nae'blis fără să mă informeze, vei *face* ceea ce ți se spune. Jucăriile tale pot aștepta.”

Expresia lui Demandred s-a întunecat, dar nu a mai obiectat. A lăsat poarta să se închidă, apoi s-a mutat în lateral, privind în jos spre mare. S-a încruntat. Ce era în

ape? Ea nu se uitase. Se simțea proastă că nu făcuse asta. Ce se întâmplase cu precauția ei?

Demandred se apropie de unul dintre scaunele de lângă ea, dar nu se așează. Se ridică, contemplându-l pe Moridin din spate. Ce *făcuse* Demandred? În perioada ei legată de capcana mentală, ea făcuse ordinea lui Moridin, dar nu găsise niciodată un răspuns pentru Demandred.

Ea tremura din nou, gândindu-se la acele luni sub controlul lui Moridin. *voi avea răzbunare.*

— L-ai lăsat liber pe Moghedien, spuse Demandred. „Ce-i cu asta. . . Cyndane?”

— Nu este preocuparea ta, spuse Moridin.

Moghedien nu reușise să observe că Moridin încă purta capcana mentală a lui Cyndane. Cyndane. Însemna „ultima șansă” în limba veche, dar adevărata natură a femeii era un secret pe care Moghedien *îl* descoperise. Moridin însuși o salvase pe Lanfear din *Sindhol* , eliberând-o de creaturile care se hrăneau cu capacitatea ei de a canaliza.

Pentru a o salva și, desigur, pentru a o pedepsi, Moridin o ucisese. Asta îi permisese Marelui Domn să-și recapete sufletul și să-l plaseze într-un corp nou. Brutal, dar foarte eficient. Tocmai genul de soluție pe care a preferat-o Marele Domn.

Moridin era concentrată asupra flăcărilor lui, iar Demandred asupra lui, așa că Moghedien a profitat de șansa să se strecoare de pe scaun și să meargă până la marginea platformei plutitoare de piatră. Apa de dedesubt era complet limpede. Prin ea putea vedea oamenii foarte distinct. Pluteau cu picioarele legate de ceva adânc dedesubt, cu brațele legate în spatele lor. Se legănau ca varecul.

Erau mii. Fiecare dintre ei ridică privirea spre cer cu ochi mari, îngroziți. Erau blocați într-o stare perpetuă de înec. Nu este mort, nu are voie să moară, dar gâfește constant după aer și găsește doar apă. În timp ce privea, ceva întunecat a ajuns de jos și l-a tras pe unul dintre ei în adâncuri. Sângele a crescut ca o floare înflorită; i-a făcut pe ceilalți să se lupte cu atât mai urgent.

Moghedien zâmbi. I-a făcut bine să vadă pe altcineva decât ea însăși suferind. Acestea ar putea fi pur și simplu înfățișări, dar era posibil să fi fost cei care l-au eșuat pe Marele Domn.

O altă poartă s-a deschis pe marginea platformei și o femeie necunoscută a pășit prin ele. Creatura avea trăsături alarmant de neplăcute, cu un nas cârliș, dar

bulbos și ochi palizi care erau decentrați unul față de celălalt. A purtat o rochie care a încercat să fie fină, din mătase galbenă, dar a servit doar să scoată în evidență urâțenia femeii.

Moghedien rânji și se întoarse la locul ei. De ce admitea Moridin un străin la una dintre întâlnirile lor? Această femeie ar putea canaliza; trebuie să fie una dintre acele femei inutile care se numeau Aes Sedai în această Epocă.

De acord, se gândi Moghedien, stând, *ea* este *puternică* . Cum i-a ratat Moghedien să observe unul cu acest talent printre Aes Sedai? Sursele ei aleseseră acea nenorocită fustă luminoasă Nynaeve aproape imediat, totuși îi rataseră această mârgă?

„Acesta este pe cine vrei să ne întâlnim?” spuse Demandred, întorcându-se buzele în jos.

— Nu, spuse Moridin absent. — L-ai mai întâlnit pe Hessalam înainte.

Hessalam? Însemna . . . „fără iertare” în limba veche. Femeia a întâlnit cu mândrie ochii lui Moghedien și era ceva familiar în atitudinea ei.

— Am lucruri de făcut, Moridin, spuse noul venit. „Acesta ar fi mai bine să fie…”

Moghedien gâfâi. Tonul din acea voce. . .

— Nu lua tonul ăsta cu mine, interveni Moridin, vorbind încet, fără să se întoarcă. „Nu o lua cu niciunul dintre noi. În prezent, chiar și Moghedien este favorizat mai mult decât tine.”

„ *Graendal?”* întrebă Moghedien, îngrozit.

„Nu folosi acest nume!” spuse Moridin, învârtindu-se spre ea, apa arzândă. „I-a fost dezbrăcat.”

Graendal — Hessalam — se aşează fără să se uite din nou la Moghedien. Da, felul în care femeia s-a purtat a fost corect. Era *ea* .

Moghedien aproape chicoti de bucurie. Graendal își folosise întotdeauna înfățișarea ca pe o năluca. Ei bine, acum erau o lovitură de alt tip. Ce perfect! Femeia trebuie să se *zvârcească pozitiv* înăuntru. Ce făcuse ea pentru a câștiga o asemenea pedeapsă? Statura lui Graendal – autoritatea ei, miturile spuse despre ea – erau toate legate de frumusețea ei. Ce acum? Va trebui oare să înceapă să caute cei mai groaznici oameni în viață pe care să îi țină ca animale de companie, singurii care ar putea concura cu urâțenia ei?

De data aceasta, Moghedien a râs. Un râs liniștit, dar Graendal auzi. Femeia i-a aruncat o privire care ar fi putut incendia o parte a oceanului de la sine.

Moghedien îi întoarse o privire calmă, simțindu-se acum mai încrezător. Ea a rezistat impulsului de a *mângâia cur'souvra. Adu ce vrei, Graendal* , se gândi ea. *Suntem pe picior de egalitate acum. Vom vedea cine pune capăt acestei curse înainte.*

A trecut un vânt mai puternic și în jurul lor au început să se ridice ondulații, deși platforma în sine a rămas sigură. Moridin și-a lăsat focul să se stingă, iar în apropiere s-au ridicat valuri. Moghedien putea distinge corpuri, puțin mai mult decât umbre întunecate, în interiorul acelor valuri. Unii erau morți. Alții s-au luptat pentru suprafață, cu lanțurile îndepărtate, dar pe măsură ce se apropiau de aer liber, ceva îi remorca mereu înapoi în jos.

— Suntem puțini, acum, spuse Moridin. „Noi patru, și cel care este cel mai pedepsit, suntem tot ce rămâne. Prin definiție, asta ne face cei mai puternici.”

Unii dintre noi sunt, se gândi Moghedien. *Unul dintre noi a fost ucis de al'Thor, Moridin, și a cerut mâna Marelui Domn pentru a-l întoarce.* De ce Moridin nu fusese niciodată pedepsit pentru eșecul său? Ei bine, cel mai bine era să nu cauți prea mult timp pentru corectitudine în mâna Marelui Domn.

„Totuși, suntem prea puțini.” Moridin flutură o mână și o ușă de piatră apăru pe partea laterală a platformei. Nu o poartă, doar o ușă. Acesta a fost ciobul de vis al lui Moridin; putea să-l controleze. Ușa s-a deschis și un bărbat a trecut prin ea și a ieșit pe platformă.

Bărbatul cu părul negru, avea trăsăturile unui saldean – un nas ușor agățat, ochi înclinați. Era frumos și înalt, iar Moghedien l-a recunoscut. „Liderul acelor bărbați în vârstă Aes Sedai? Îl cunosc pe acest om, Mazri…

„Acest nume a fost aruncat”, a spus Moridin. „Așa cum fiecare dintre noi, după ce a fost ales, a renunțat la ceea ce eram și la numele pe care ni le-au numit oamenii. Din acest moment, acest om va fi cunoscut doar ca M'Hael. Unul dintre Aleși.”

"Ales?" Hessalam părea să se sufoce cu cuvântul. „Acest *copil* ? El…” Ea întrerupse.

Nu era locul lor să dezbată dacă unul era ales. Ar putea să se certe între ei, chiar să comploteze, dacă o făceau cu grijă. Dar întrebând Marele Domn . . . asta nu era permis. Vreodată.

Hessalam nu mai spuse. Moridin nu ar îndrăzni să-l numească pe acest om Ales dacă Marele Domn nu ar fi hotărât asta. Nu era niciun argument de făcut. Totuși, Moghedien tremura. Taim . . . M'Hael. . . se spunea că este puternic, poate la fel de puternic ca ceilalți, dar ridicând pe unul din această Eră, cu toată ignoranța lor. . . . A înfuriat-o să considere că acest M'Hael va fi considerat egalul ei.

„Văd provocarea în ochii tăi”, a spus Moridin, uitându-se la ei trei, „deși doar unul dintre voi a fost suficient de prost pentru a începe să-i spună. M'Hael și-a câștigat recompensa. Prea mulți dintre noi s-au aruncat în concursuri cu al'Thor când se presupunea că era slab. În schimb, M'Hael și-a câștigat încrederea lui Lews Therin, apoi s-a ocupat de pregătirea armelor sale. *El* a ridicat o nouă generație de Dreadlords pentru cauza Umbrei. Ce trebuie să arătați voi trei pentru munca voastră de când ați fost eliberat?”

— Vei cunoaște fructele pe care le-am cules, Moridin, spuse Demandred, cu voce joasă. „Îi veți cunoaște în gropi și în cete. Amintește-ți cerința mea: mă confrunt cu al'Thor pe câmpul de luptă. Sângele lui este al meu și al nimănui altcuiva”. Îi întâlni pe rând pe fiecare din ochii lor, apoi în cele din urmă pe cei ai lui M'Hael. Părea să existe o familiaritate pentru ei. Cei doi se mai întâlniseră.

Vei avea concurență cu acela, Demandred, se gândi Moghedien. *Îl dorește pe al'Thor aproape la fel de mult ca tine.*

Demandred se schimbase în ultima vreme. Odată, nu i-ar fi păsat cine l-a ucis pe Lews Therin – atâta timp cât bărbatul a murit. Ce l-a făcut pe Demandred să insiste să facă el însuși fapta?

— Moghedien, spuse Moridin. „Demandred are planuri pentru războiul care urmează. Tu trebuie să-l ajuți.”

„ *Ajută* -l?” ea a spus. „Eu...”

— Te uiți atât de repede, Moghedien? Vocea lui Moridin era mătăsoasă. „Vei face ceea ce ți se spune. Demandred vrea să veghezi asupra uneia dintre armatele care nu are acum o monitorizare adecvată. Spune un singur cuvânt de plângere și vei realiza că durerea pe care ai cunoscut-o până acum nu este decât o umbră de adevărată agonie.”

Mâna ei s-a dus la *cour'souvra de* la gât. Privindu-i în ochii, ea simți că autoritatea ei se evaporă. *Te urăsc,* se gândi ea. *Te urăsc mai mult pentru că mi-ai făcut asta în fața celorlalți.*

— Ultimele zile sunt peste noi, spuse Moridin, întorcându-le spatele. „În aceste ore, îți vei câștiga recompensele finale. Daca ai ranchiuni, lasa-le in urma ta. Dacă aveți parcele, duceți-le la final. Fă-ți ultimele piese, pentru asta. . . acesta este sfarsitul."

Talmanes stătea întins pe spate, privind un cer întunecat. Norii de deasupra păreau să reflecte lumina de jos, lumina unui oraș pe moarte. A fost greșit. Lumina a venit de sus, nu-i așa?

Căzuse de pe cal la scurt timp după ce plecase spre poarta orașului. Își putea aminti asta, de cele mai multe ori. Durerea făcea greu să gândești. Oamenii țipau unul la altul.

Ar trebui sa am . . . Ar fi trebuit să-l batjocoresc mai mult pe Mat, se gândi el, cu un zâmbet pe buze. *Timp prost să te gândești la astfel de lucruri. trebuie să . . . trebuie să găsească dragonii. Sau le-am găsit deja. . . ?*

„Îți spun, lucrurile naibii nu funcționează așa!” vocea lui Dennel. „Nu sunt nenorociți de Aes Sedai pe roți. Nu putem face un zid de foc. Putem trimite aceste bile de metal zburând prin trolloci.

„Ei explodează.” vocea lui Guybon. „Am putea folosi extras așa cum spun eu.”

Ochii lui Talmanes se închiseră.

— Mingile explodează, da, spuse Dennel. „Dar trebuie să le lansăm mai întâi. A le așeza pe toate la rând și a lăsa trollocii să treacă peste ei nu va face mare lucru.”

O mână strânse de umărul lui Talmanes. — Lord Talmanes, spuse Melten. „Nu există nicio dezonoare în a lăsa totul să se termine acum. Știu că durerea este mare. Fie ca ultima îmbrățișare a mamei să te adăpostească.”

Se scoate o sabie. Talmanes s-a întărit.

Apoi a descoperit că într-adevăr, *chiar* nu voia să moară.

Își forța ochii să deschidă si ridică o mână către Melten, care stătea deasupra lui. Jesamyn plutea în apropiere cu brațele încrucișate, părând îngrijorat.

— Ajută-mă să mă ridic în picioare, spuse Talmanes.

Melten a ezitat, apoi a făcut-o.

— Nu ar trebui să stai în picioare, spuse Jesamyn.

„Mai bine decât să fii decapitat în onoare”, mormăi Talmanes, strângând din dinți împotriva durerii. Light, asta era mâna lui? Era atât de întuneric, încât părea că ar fi fost carbonizat într-un foc. "Ce . . . Ce se întâmplă?"

— Suntem încolțiți, Domnul meu, spuse Melten sumbru, cu ochii solemni. Îi credea pe toți ca morți. „Dennel și Guybon se ceartă cu privire la plasarea dragonilor pentru o ultimă rezistență. Aludra măsoară acuzațiile.”

Talmanes, ridicându-se în cele din urmă, se lăsă pe Melten. În fața lui, două mii de oameni s-au adunat în marea piață a orașului. S-au ghemuit ca niste oameni in pustie care isi cauta caldura unul altuia intr-o noapte rece. Dennel și Guybon așezaseră dragonii într-un semicerc înclinați spre exterior, arătând spre centrul orașului, cu refugiați în spate. Trupa era acum hotărâtă să manevreze dragoni; erau necesare trei perechi de mâini pentru a opera fiecare armă. Aproape toată trupa avusese cel puțin ceva antrenament.

Clădirile din apropiere luaseră foc, dar lumina făcea lucruri ciudate. De ce nu a ajuns pe străzi? Erau prea întunecate. De parcă ar fi fost pictate. Ca . . .

Clipi, curățându-și lacrimile de durere din ochi, înțelegându-se. Trollocii umpleau străzile ca cerneala care curgea spre semicercul de dragoni care erau îndreptați spre ei.

Ceva i-a oprit pe trolloci pentru moment. *Așteaptă până vor fi toți împreună pentru o grabă,* se gândi Talmanes.

Din spate veneau strigăte și mârâituri. Talmanes pivotă, apoi îl prinse de brațul lui Melten în timp ce lumea se zguduia. A așteptat să se stabilească. Durerea . . . durerea era de fapt plictisitoare. Ca niște flăcări strălucitoare care se termină de cărbune proaspăt. Se ospătase cu el, dar nu mai rămăsese mult din el de mâncat.

Pe măsură ce lucrurile s-au stabilizat, Talmanes a văzut ce crează mârâiturile. Piața în care se aflau se învecina cu zidul orașului, dar orășenii și soldații păstraseră distanța față de zid, pentru că era acoperit cu trolloci, ca o murdărie groasă. Ei au ridicat armele în aer și au urlit spre oameni.

„Ei aruncă sulițele asupra oricui se apropie prea mult, a spus Melten. „Speram să ajungem la zid, apoi să-l urmăm până la poartă, dar nu putem – nu cu acele lucruri acolo sus plouând moartea peste noi. Toate celelalte rute sunt întrerupte.”

Aludra se apropie de Guybon și Dennel. „Încărcături, pot pune sub dragoni”, le-a spus ea; încet, dar nu atât de blând pe cât ar fi trebuit. „Aceste acuzații vor distruge armele. Ele pot răni oamenii într-un mod neplăcut.”

— Fă-o, spuse Guybon foarte încet. „Ceea ce ar face trollocii este mai rău și nu putem permite dragonilor să cadă în mâinile Umbrei. De aceea ei așteaptă. Liderii lor speră că o grabă bruscă le va da timp să ne copleșească și să pună mâna pe arme.”

„Se mișcă!” strigă un soldat de lângă dragoni. „Lumină, vin!”

Slime întunecat de Shadowspawn a clocotit pe străzi. Dinți, unghii, gheare, ochi prea umani. Trollocii au venit din toate părțile, dornici de ucidere. Talmanes se strădui să tragă respirația.

Pe pereți, apelurile au devenit emoționate. *Suntem înconjurați,* se gândi Talmanes.

Lipit cu spatele de perete, prins într-o plasă. Noi . . .

Apăsat cu spatele de perete.

„Dennel!” strigă Talmanes peste zgomot. Căpitanul dragonilor s-a întors de la rândul său, unde bărbații așteptau cu nenoroci aprinși chemarea de a lansa singura salvă pe care ar fi avut-o.

Talmanes respiră adânc, care îi făcu să ardă plămânii. „Mi-ai spus că poți nivela un bastion inamic în doar câteva lovituri.”

— Desigur, strigă Dennel. „Dar noi nu încercăm să intrăm. . ” A încetat.

Lumină, se gândi Talmanes. *Suntem cu toții atât de epuizați. Ar fi trebuit să vedem asta.* „Tu la mijloc, echipa de dragoni a lui Ryden, invers!” țipă Talmanes. „Voi ceilalți, rămâneți pe poziție și trageți în trollocii care se apropie! Mișcă, mișcă, *mișcă!*

Dragonerii au luat-o în mișcare, Ryden și oamenii lui întorcându-și în grabă armele, roțile scârțâind. Ceilalți dragoni au început să tragă un model de împușcături care s-a împușcat pe străzile care intrau în piață. Boom-urile au fost asurzitoare, făcându-i pe refugiați să țipe și să-și astupe urechile. Suna ca sfârşitul lumii. Sute, mii de trolloci au căzut în bălți de sânge în timp ce ouăle dragonilor explodau în mijlocul lor. Pătratul s-a umplut de fum alb care se revărsa din gurile dragonilor.

Refugiații din spate, deja îngroziți de ceea ce tocmai fuseseră martori, au țipat când dragonii lui Ryden s-au întors spre ei și cei mai mulți dintre ei au căzut la pământ înspăimântați, degajând calea. O potecă care a expus zidul orașului infestat de Trolloc. Linia de dragoni a lui Ryden se înclina spre interior ca o ceașcă, formarea inversă a celor

care trăgeau în trolloci în spate, astfel încât tuburile erau îndreptate spre aceeași secțiune a zidului orașului.

„Dă-mi unul dintre nenorociții ăia!” strigă Talmanes, întinzând o mână. Unul dintre dragoni s-a supus, trecându-i un brand în flăcări cu vârful roșu strălucitor. Se îndepărtă de Melten, hotărât să stea pe cont propriu pentru moment.

Guybon a făcut un pas. Vocea bărbatului sună blând pentru urechile încordate ale lui Talmanes. „Acei ziduri au stat de sute de ani. Săracul meu oraș. Sărmanul meu oraș.”

— Nu mai este orașul tău, spuse Talmanes, ridicându-și brandul în flăcări sus în aer, sfidător în fața unui zid plin de trolloci, un oraș în flăcări la spatele lui. "Este a lor."

Talmanes a glisat marca în jos în aer, lăsând o urmă roșie. Semnalul lui a aprins un vuiet de foc de dragon care a răsunat în toată piața.

Trolloci – măcar bucăți din ei – au suflat în aer. Zidul de sub ei a explodat ca un teanc de blocuri pentru copii lovite cu piciorul la o alergare plină. În timp ce Talmanes se clătina, vederea înnegrită, văzu zidul prăbușindu-se spre exterior. Când s-a răsturnat, alunecând în inconștiență, pământul părea să tremure din cauza forței căderii lui.

1

Spre est, a suflat vântul

Roata Timpului se întoarce, iar Veacurile vin și trec, lăsând amintiri care devin legendă. Legenda se estompează în mit și chiar și mitul este uitat de mult atunci când Epoca care i-a dat naștere revine. Într-o Epocă, numită de unii Epoca a treia, o Epocă care urmează să vină, o Epocă trecută de mult, o trandafir a vânturilor în Munții Ceții. Vântul nu a fost începutul. Nu există nici începuturi, nici sfârșituri la întoarcerea Roții Timpului. Dar a fost *un* început.

Vântul sufla spre est, coborând din munți înalți și curgând peste dealuri pustii. A trecut în locul cunoscut sub numele de Westwood, o zonă care odată înflorise cu pin și frunze de piele. Aici, vântul a găsit puțin mai mult decât tufă încâlcită, cu excepția unui stejar falnic ocazional. Aceia păreau afectați de boală, coaja decojită, ramurile căzute. În altă parte, ace căzuseră din pini, acoperind pământul într-o pătură maro. Niciuna dintre ramurile scheletice ale Westwoodului nu a făcut muguri.

Vântul a suflat spre nord și spre est, peste tufișul care scrâșnea și crăpa în timp ce se zguduia. Era noapte, iar vulpile zgâriete culegeau pe pământul putrezit, căutând în zadar pradă sau trup. Nicio păsări de primăvară nu veniseră să strige și – cel mai grăitor – urletele lupilor tăcuseră pe pământ.

Vântul a suflat din pădure și peste Taren Ferry. Ce a mai rămas din ea. Orașul fusese unul minunat, după standardele locale. Clădiri întunecate, înalte deasupra fundațiilor lor de piatră roșie, o stradă pietruită, construită la gura pământului cunoscut sub numele de Cele Două Râuri.

Fumul încetase de mult să se ridice din clădirile arse, dar mai era puțin din oraș de reconstruit. Câinii sălbatici vânau prin dărâmături după carne. S-au uitat în sus când vântul trecea, cu ochii flămânzi.

Vântul a traversat râul spre est. Fiere, grupuri de refugiați purtând torțe au mers pe drumul lung de la Baerlon la Whitebridge, în ciuda orei târzii. Erau grupuri rau, cu capetele plecate, umerii inghesuiti. Unii purtau pielea aramie a lui Domani, hainele lor uzate arătând greutățile traversării munților cu puține provizii. Alții au venit de mai departe. Taraboners cu ochi bântuiți deasupra voalurilor murdare. Fermierii si sotiile lor din nordul Ghealdanului. Toți auziseră zvonuri că în Andor ar fi mâncare. În Andor, era speranță.

Până acum, încă nu au găsit nici unul.

Vântul bătea spre est, de-a lungul râului care se țesea între ferme fără culturi. Pajiști fără iarbă. Livezi fără fructe.

Sate abandonate. Copacii ca oasele cu carnea culesă eliberată. Corbii se îngrămădeau adesea în ramurile lor; iepuri înfometați și uneori vânat mai mare cules prin iarba moartă de dedesubt. Mai presus de toate, norii omniprezenti apăsau asupra pământului. Uneori, acea acoperire de nori făcea imposibil de spus dacă era zi sau noapte.

Pe măsură ce vântul se apropia de mărețul oraș Caemlyn, s-a întors spre nord, departe de orașul în flăcări – portocaliu, roșu și violent, aruncând fum negru către norii flămânzi de deasupra. Războiul venise în Andor în liniștea nopții. Refugiații care se apropiau aveau să descopere în curând că mărșăluiseră spre pericol. Nu a fost surprinzător. Pericolul era în toate direcțiile. Singura modalitate de a evita să mergi spre ea ar fi să stai pe loc.

În timp ce vântul sufla spre nord, trecea pe lângă oameni care stăteau lângă drumuri, singuri sau în grupuri mici, privind cu ochii celor fără speranță. Unii zăceau întinși în timp ce le era foame, uitându-se în sus la norii aceia bubuitori și clocotiți. Alți oameni au mers mai departe, deși spre ce, ei nu știau. Ultima bătălie, la nord, orice ar fi însemnat asta. Ultima bătălie nu a fost speranță. Ultima bătălie a fost moartea. Dar era un loc în care să *fii,* un loc în care să *mergi.*

În întunericul serii, vântul a ajuns la o adunare mare, departe la nord de Caemlyn. Acest câmp larg a spart peisajul petic de pădure, dar era acoperit de corturi ca niște ciuperci pe un buștean în descompunere. Zeci de mii

de soldați așteptau lângă focuri de tabără care dezmeticeau rapid zona de lemn.

Vântul a suflat printre ei, biciuind fumul din incendii în fețele soldaților. Oamenii de aici nu manifestau același sentiment de deznădejde ca și refugiații, dar erau o teamă pentru ei. Au putut vedea pământul bolnav. Au putut simți norii de deasupra. Ei știu.

Lumea era pe moarte. Soldații se uitau la flăcări, privind cum se consumă lemnul. Trăciun cu jar, ceea ce fusese odată viu s-a transformat în praf.

O companie de bărbați a inspectat armura care începuse să ruginească în ciuda faptului că era bine unsă. Un grup de Aiel îmbrăcați în haine albe au adunat apă – foști războinici care au refuzat să ia din nou armele, în ciuda faptului că li s-a servit *toh -ul.* Un grup de servitori înspăimântați, siguri că mâine va aduce război între Turnul Alb și Dragonul Renăscut, au organizat magazine în corturi scuturate de vânt.

Bărbații și femeile au șoptit adevărul în noapte. *Sfârșitul a venit. Sfârșitul a venit. Toate vor cădea. Sfârșitul a venit.*

Râsul a rupt aerul.

Lumină caldă se revărsa dintr-un cort mare din centrul taberei, izbucnind în jurul clapei cortului și de sub laterale.

În interiorul acelui cort, Rand al'Thor — Dragonul Renăscut — a râs, cu capul dat pe spate.

„Deci ce a făcut ea?” întrebă Rand când râsul i se potoli. Își turnă o ceașcă de vin roșu, apoi una pentru Perrin, care roși la întrebare.

A devenit mai dur, se gândi Rand, *dar cumva nu și-a pierdut acea inocență. Nu in totalitate.* Lui Rand, i s-a părut un lucru minunat. O minune, ca o perlă descoperită într-un păstrăv. Perrin era puternic, dar puterea lui nu-l frânsese.

— Ei bine, spuse Perrin, știi cum este Marin. Ea reușește cumva să-l privească pe *Cenn* ca și cum ar fi un copil care are nevoie de mamă. Găsindu - ne pe Faile și pe mine stând acolo pe podea ca doi tineri proști . . . ei bine, cred că era sfâșiată între a râde de noi și a ne trimite în bucătărie să curățăm vasele. Separat, ca să ne ferim de necazuri.”

Rand zâmbi, încercând să-și imagineze. Perrin — Perrin corpulent, solid — atât de slab încât abia putea merge. Era o imagine incongruentă. Rand voia să presupună că prietenul său exagera, dar Perrin nu avea un păr necinstit

pe cap. Ciudat, cât de mult se poate schimba un bărbat în timp ce miezul lui rămâne exact același.

„Oricum”, a spus Perrin după ce a băut un pahar de vin, „Faile m-a ridicat de pe podea și m-a așezat pe cal, iar noi doi ne-am năpustit ca să arătăm importanți. Nu am făcut mare lucru. Lupta a fost realizată de ceilalți – aș fi avut probleme să-mi duc o ceașcă la buze.” Se opri, ochii lui aurii devenind îndepărtați. — Ar trebui să fii mândru de ei, Rand. Fără Dannil, tatăl tău și tatăl lui Mat, fără toți, nu aș fi reușit jumătate din ceea ce am făcut. Nu, nici o zecime.”

"Eu cred." Rand îşi privi vinul. Lews Therin iubea vinul. O parte din Rand – acea parte îndepărtată, amintirile unui bărbat care fusese – a fost nemulțumită de epocă. Puține vinuri din lumea actuală s-ar putea egala cu vintage-urile preferate ale Epocii Legendelor. Nu cele pe care le probase, cel puțin.

A băut puțin, apoi a lăsat vinul deoparte. Min încă adormea într-o altă parte a cortului, separată cu o perdea. Evenimentele din visele lui Rand îl treziseră. Fusese bucuros că sosirea lui Perrin să-și ia mintea de la ceea ce văzuse.

Mierin . . . Nu. N-ar lăsa acea femeie să-i distragă atenția. Acesta era probabil scopul a ceea ce văzuse.

— Mergi cu mine, spuse Rand. „Trebuie să verific unele lucruri pentru mâine.”

Au ieșit în noapte. Mai multe Fecioare au căzut în spatele lor în timp ce Rand se îndrepta spre Sebban Balwer, ale cărui servicii Perrin le împrumutase lui Rand. Ceea ce era în regulă cu Balwer, care era predispus să graviteze spre cei care dețineau cea mai mare putere.

„Rand?” întrebă Perrin, mergând lângă el cu o mână pe *Mah'alleinir*. „V-am mai povestit despre toate acestea, despre asediul celor Două Râuri, despre lupte… . . De ce să mai întrebi după asta?”

— Am întrebat despre evenimentele dinainte, Perrin. Am întrebat ce s-a întâmplat, dar nu am întrebat de oamenii cărora li s-a întâmplat.” Se uită la Perrin, făcând un glob de lumină pe care să-l vadă în timp ce mergeau în noapte. „Trebuie să-mi amintesc de *oameni.* A nu face acest lucru este o greșeală pe care am făcut-o prea des în trecut.”

Vântul agitat ducea parfumul focurilor de tabără din tabăra din apropierea lui Perrin și sunetele fierarilor care lucrau la arme. Rand auzise poveștile: Arme forjate cu putere descoperite din nou. Oamenii lui Perrin făceau ore

suplimentare, făcându-și cei doi Asha'man zdrențuiți, pentru a face cât mai mulți.

Rand îi împrumutase cât mai mulți Asha'man îi putea presăra, fie doar pentru că — de îndată ce auziseră — el avusese zeci de Fecioare care se prezentaseră și cereau vârfuri de lance forjate de Putere. *Are doar sens, Rand al'Thor,* îi explicase Beralna. *Fierarii lui pot face patru vârfuri de lance pentru fiecare sabie.* Făcuse o strâmbă rostind cuvântul „sabie”, de parcă ar fi avut gust de apă de mare.

Rand nu gustase niciodată apă de mare. Lews Therin avea. Cunoașterea unor asemenea fapte îl deranjase foarte mult cândva. Acum învățase să accepte acea parte din el.

„Îți vine să crezi ce ni s-a întâmplat?” întrebă Perrin. „Ușoară, uneori mă întreb când bărbatul care deține toate aceste haine fanteziste o să intre peste mine și să înceapă să țipe, apoi mă va trimite să năruiesc grajdurile pentru că sunt prea mare pentru gulerul meu.”

„Roata țese așa cum vrea Roata, Perrin. Am devenit ceea ce trebuia să devenim.”

Perrin dădu din cap în timp ce mergeau pe poteca dintre corturi, luminate de strălucirea luminii de deasupra mâinii lui Rand.

"Cum acționează . . . simt?” întrebă Perrin. „Acele amintiri pe care le-ai câștigat?”

„Ai avut vreodată un vis pe care, la trezire, l-ai amintit cu o claritate absolută? Nu unul care a dispărut repede, ci unul care a rămas cu tine toată ziua?

— Da, spuse Perrin, părând ciudat de rezervat. „Da, pot spune că am.”

— Așa este, spuse Rand. „Îmi amintesc că am fost Lews Therin, îmi amintesc că am făcut ceea ce a făcut, așa cum cineva își amintește acțiunile într-un vis. Eu le *făceam* , dar nu îmi plac neapărat - sau cred că aș face acele acțiuni dacă aș fi în mintea mea trează. Asta nu schimbă faptul că, în vis, păreau acțiunile potrivite.”

Perrin dădu din cap.

„El sunt eu”, a spus Rand. „Și eu sunt el. Dar, în același timp, nu sunt.”

„Ei bine, încă pari ca tine”, a spus Perrin, deși Rand a prins o ușoară ezitare la cuvântul „pare”. Fusese oare Perrin să spună „miros”? „Nu te-ai schimbat *atât de* mult.”

Rand se îndoia că i-ar putea explica lui Perrin fără să pară nebun. Persoana care a devenit când a purtat mantia

Dragonului Renăscut. . . asta nu a fost doar un act, nu a fost doar o mască.

Era cine era. Nu se schimbase, nu se transformase. El doar *acceptase.*

Asta nu însemna că avea toate răspunsurile. În ciuda celor patru sute de ani de amintiri cuibărite în creierul lui, încă era îngrijorat de ceea ce avea de făcut. Lews Therin nu știa cum să sigileze Bore. Încercarea lui a dus la dezastru. Pata, Spărgerea, totul pentru o închisoare imperfectă cu sigilii care erau acum fragile.

Un răspuns a continuat să vină la Rand. Un răspuns periculos. Unul pe care Lews Therin nu o luase în considerare.

Dacă răspunsul *nu ar fi* să-l sigilăm pe Întunecat din nou? Dacă răspunsul, răspunsul final, ar fi altceva? Ceva mai permanent. *Da,* își spuse Rand pentru a suta oară. *Dar este posibil?* Ajunseră la cortul în care lucrau funcționarii, Fecioarele se învârteau în spatele lor, Rand și Perrin intrând. Funcționarii s-au trezit târziu, desigur, și nu păreau surprinși să-l vadă pe Rand intrând.

— Lordul meu Dragon, spuse Balwer, înclinându-se țeapăn de locul unde stătea lângă o masă cu hărți și teancuri de hârtie. Omulețul uscat și-a sortat nervos hârtiile, un cot nodur ieșind dintr-o gaură a hainei lui maro supradimensionate.

— Raportează, spuse Rand.

— Roedran va veni, spuse Balwer, cu vocea lui subțire și precisă. „Regina Andorului l-a trimis după el, promițându-i porțile făcute de acele rude ale ei. Ochii noștri din curtea lui spun că este supărat că are nevoie de ajutorul ei pentru a participa, dar insistă asupra faptului că trebuie să fie la această întâlnire – dacă numai așa nu pare lăsat în afară.”

— Excelent, spuse Rand. — Elayne nu știe nimic despre spionii tăi?

"Lordul meu!" spuse Balwer, părând indignat.

— Ai stabilit cine o spionează printre funcționarii noștri? întrebă Rand.

a pufnit Balwer. "Nimeni-"

— Va avea pe cineva, Balwer, spuse Rand zâmbind. „La urma urmei, ea m-a învățat cum să fac asta. Nu conteaza. După mâine, intențiile mele se vor manifesta pentru toți. Secretele nu vor fi necesare.”

Nimeni în afară de cei pe care îi țin cel mai aproape de inima mea.

„Asta înseamnă că toată lumea va fi aici pentru întâlnire, nu?” întrebă Perrin. „Fiecare conducător important? Tear și Illian?”

„Amyrlinul i-a convins să participe”, a spus Balwer. „Am aici copii ale schimburilor lor, dacă doriți să le vedeți, lord.”

— Aș vrea, spuse Rand. „Trimite-le la cortul meu. Mă voi uita la ei în seara asta.”

Tremuratul pământului a venit brusc. Funcționarii au apucat teancuri de hârtii, ținându-le apăsate și strigând în timp ce mobilierul se prăbuși la pământ în jurul lor. Afară, bărbații strigau, abia auzit peste zgomotul copacilor care se spargeau, zgomote de metal. Pământul gemea, un bubuit îndepărtat.

Rand a simțit asta ca pe un spasm muscular dureros.

Tunetele zguduia cerul, departe, ca o promisiune a lucrurilor viitoare. Tremuratul s-a domolit. Funcționarii au rămas ținându-și teancurile de hârtie, de parcă le-ar fi teamă să-și dea drumul și să riscă să se răstoarne.

E chiar aici, se gândi Rand. *Nu sunt pregătit – nu suntem pregătiți – dar oricum e aici.*

Își petrecuse multe luni temându-se de această zi. De când Trollocs venise noaptea, de când Lan și Moiraine îl târaseră din Cele Două Râuri, se temea de ce avea să vină.

Ultima Bătălie. Sfarsit. Se trezi fără teamă acum că venise. Îngrijorat, dar nu speriat.

Vin după tine, se gândi Rand.

— Spune-le oamenilor, le spuse Rand funcţionarilor săi. „Post avertismente. Cutremurele vor continua. Furtuni. Adevărate, groaznice. Va exista o Rupere și nu o putem evita. Cel Întunecat va încerca să sfărâme această lume până la praf.”

Funcționarii au încuviințat din cap, aruncându-și priviri preocupate unul altuia la lumina lămpii. Perrin părea contemplativ, dar dădu încet din cap, ca pentru el însuși.

„Alte veste?” întrebă Rand.

— S-ar putea ca Regina Andor să facă ceva în seara asta, domnule, spuse Balwer.

— „Ceva” nu este un cuvânt foarte descriptiv, Balwer, spuse Rand.

Balwer se strâmbă. „Îmi pare rău, Domnul meu. Încă nu am mai multe pentru tine; Tocmai am primit acest bilet. Regina Elayne a fost trezită de unii dintre consilierii ei cu puțin timp în urmă. Nu am pe nimeni suficient de aproape ca să știu de ce.”

Rand se încruntă, sprijinindu-și mâna pe sabia lui Laman de la talie.

„Ar putea fi doar planuri pentru mâine”, a spus Perrin.

— Adevărat, spuse Rand. — Anunță-mă dacă descoperi ceva, Balwer. Mulțumesc. Te descurci bine aici.”

Bărbatul stătea mai înalt. În aceste ultime zile – zile atât de întunecate – fiecare bărbat a căutat ceva util de făcut. Balwer era cel mai bun în ceea ce făcea și era încrezător în propriile abilități. Cu toate acestea, nu a făcut niciun rău să-ți reamintească acest fapt de către cineva care l-a angajat, mai ales dacă angajatorul lui nu era altul decât Dragonul Renăscut.

Rand a părăsit cortul, urmat de Perrin.

— Ești îngrijorat pentru asta, spuse Perrin. „Orice a fost cea care a trezit-o pe Elayne.”

— Nu ar fi trezit-o fără un motiv întemeiat, spuse Rand încet. „Având în vedere starea ei.”

Gravidă. Insarcinata cu copiii *lui* . Ușoară! Abia aflase despre asta. De ce nu fusese ea cea care i-a spus?

Răspunsul a fost simplu. Elayne putea simți emoțiile lui Rand așa cum le simțea pe ale ei. Ar fi putut să simtă cum fusese el, recent. Înainte de Dragonmount. Inapoi cand . . .

Ei bine, ea n-ar fi vrut să-l confrunte cu o sarcină când se afla într-o asemenea stare. Dincolo de asta, nu se făcuse tocmai ușor de găsit.

Totuși, a fost un șoc.

O să fiu tată, sé gândi el, nu pentru prima dată. Da, Lews Therin avusese copii, își putea aminti de ei și de dragostea lui pentru ei. Nu a fost la fel.

El, Rand al'Thor, ar fi tată. Presupunând că a câștigat Ultima Bătălie.

— Nu l-ar fi trezit pe Elayne fără un motiv întemeiat, continuă el, revenind la sarcină. „Sunt îngrijorat, nu din cauza a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, ci din cauza potențialei distragere a atenției. Mâine va fi o zi importantă. Dacă Umbra are vreo bănuială despre importanța zilei de mâine, va încerca tot ce poate să ne împiedice să ne întâlnim, să ne unim.”

Perrin se scărpină la barbă. „Am oameni apropiați de Elayne. Oameni care urmăresc lucrurile pentru mine.”

Rand ridică mâna. „Hai să vorbim cu ei. Am multe de făcut în seara asta, dar... . . Da, nu pot lăsa asta să scape.”

Cei doi se întoarseră spre tabăra lui Perrin din apropiere, accelerând pasul, bodyguarzii lui Rand urmându-le ca niște umbre cu voaluri și sulițe.

Noaptea se simțea prea liniștită. Egwene, în cortul ei, lucra la o scrisoare către Rand. Nu era sigură dacă o va trimite. Trimiterea nu era importantă. Scrierea însemna să-și organizeze gândurile, să stabilească ce voia să-i spună.

Gawyn se îndreptă din nou în cort, cu mâna pe sabie, foșnind mantia de gardian.

— Ai de gând să stai în perioada asta? întrebă Egwene, scufundându-și stiloul, „sau ai de gând să te întorci imediat?”

— Nu-mi place noaptea asta, Egwene. Se uită peste umăr. „Se pare ceva în neregulă.”

„Lumea își ține respirația, Gawyn, așteptând evenimentele de mâine. I-ai trimis lui Elayne, așa cum i-am cerut eu?

"Da. Ea nu va fi trează. E prea târziu pentru ea.”

"Vom vedea."

Nu a trecut mult până când un mesager a sosit din tabăra lui Elayne, purtând o scrisoare mică împăturită. Egwene a citit-o, apoi a zâmbit. — Vino, îi spuse ea lui Gawyn, ridicându-se și adunând câteva lucruri. Ea a fluturat cu mâna și o poartă despărți aerul.

„Călătorim acolo?” întrebă Gawyn. „Este doar o scurtă plimbare.”

— O scurtă plimbare ar necesita ca Amyrlinul să cheme Regina Andorului, spuse Egwene, în timp ce Gawyn păși primul pe poartă și verifica partea cealaltă. „Uneori, nu vreau să iau o acțiune care îi determină pe oameni să pună întrebări.”

Siuan ar fi ucis pentru această abilitate, se gândi Egwene în timp ce trecea prin poartă. Câte comploturi ar mai fi putut acea femeie să se învârtă dacă ar fi putut să-i viziteze pe alții la fel de repede, liniștit și ușor ca acesta?

De cealaltă parte, Elayne stătea lângă un brazier cald. Regina purta o rochie verde pal, cu burta umflată din cauza bebelușilor dinăuntru. Se grăbi spre Egwene și îi sărută inelul. Birgitte stătea într-o parte a clapetelor cortului, cu brațele încrucișate, purtand sacou roșu scurt și pantaloni largi, albaștri, cu împletitura aurie pe umăr.

Gawyn ridică o sprânceană spre sora lui. „Sunt surprins că ești treaz.”

— Aştept un raport, spuse Elayne, făcându-i semn lui Egwene să se alăture ei într-o pereche de scaune cu perne lângă brazier.

"Ceva important?" întrebă Egwene.

Elayne a îngrozit. „Jesamyn a uitat să se înregistreze din nou de la Caemlyn. I-am lăsat femeii ordine *stricte* să-mi trimită la fiecare două ore, și totuși ea zboară. Lumină, probabil că nu e nimic. Totuși, i-am rugat-o pe Serinia să meargă la Traveling grounds pentru a verifica lucrurile pentru mine. Sper că nu te superi.”

— Ai nevoie de odihnă, spuse Gawyn, încrucișându-și brațele.

„Mulțumesc foarte mult pentru sfat”, a spus Elayne, „pe care îl voi ignora, deoarece am ignorat-o pe Birgitte când a spus același lucru. Mamă, ce ai vrut să discuti?”

Egwene îi predă scrisoarea la care lucrase.

— La Rand? întrebă Elayne.

„Aveți o altă perspectivă asupra lui decât mine. Spune-mi ce părere ai despre această scrisoare. S-ar putea să nu i-o trimit. Încă nu m-am hotărât.”

„Tonul este. . . puternic”, a remarcat Elayne.

„El nu pare să răspundă la nimic altceva.”

După un moment de citit, Elayne coborî scrisoarea. „Poate că ar trebui să-l lăsăm pur și simplu să facă ce dorește.”

„Să spargi sigiliile?” întrebă Egwene. „Să eliberezi pe Cel Întunecat?”

"De ce nu?"

— Lumină, Elayne!

„Trebuie să se întâmple, nu-i așa?” întrebă Elayne. „Vreau să spun, Cel Întunecat va scăpa. El este practic liber deja.”

Egwene și-a frecat tâmplele. „Există o diferență între a atinge lumea și a fi liber. În timpul Războiului Puterii, Cel Întunecat nu a fost niciodată eliberat cu adevărat în lume. Bore l-a lăsat să-l atingă, dar a fost resigilat înainte ca el să poată scăpa. Dacă Cel Întunecat ar fi intrat în lume, Roata însăși s-ar fi spart. Iată, am adus asta pentru a vă arăta.”

Egwene a luat un teanc de notițe din ghiozdan. Foile fuseseră adunate în grabă de bibliotecarii Depozitarului al Treisprezecelea. „Nu spun că nu ar trebui să spargem sigiliile”, a spus Egwene. „Spun că nu ne putem permite să riscăm una dintre schemele proaste ale lui Rand cu asta.”

Elayne a zâmbit cu drag. Ușoară, dar a fost lovită. Mă *pot baza pe ea, nu-i așa?* A fost greu de spus cu Elayne zilele astea. Trucul femeii cu rudele. . . .

„Din păcate, nu am găsit nimic relevant în biblioteca ta *ter'angreal.”* Statuia bărbatului cu barbă zâmbitoare aproape că provocase o revoltă în Turn; fiecare soră dorise

să citească miile de cărți pe care le deținea. „Toate cărțile par să fi fost scrise înainte ca Forța să fie deschisă. Vor continua să caute, dar aceste note conțin tot ce am putea aduna despre peceți, închisoare și Cel Întunecat. Dacă spargem sigiliile la momentul nepotrivit, mă tem că ar însemna sfârşitul tuturor lucrurilor. Aici, citește asta.” Îi întinse o pagină lui Elayne.

„Ciclul Karaethon” , a întrebat Elayne, curioasă. „'Și lumina va scădea, și zorile nu vor veni și rădăcinile captive vor fi în continuare.' ”

„Captivul este Cel Întunecat?”

— Cred că da, spuse Egwene. „Profețiile nu sunt niciodată clare. Rand intenționează să intre în Ultima Bătălie și să rupă imediat sigiliile, dar aceasta este o idee îngrozitoare. Avem un război prelungit înaintea noastră. Eliberarea Celui Întunecat acum va întări forțele Umbrei și ne va slăbi.

„Dacă este de făcut – și încă nu știu că trebuie să fie – ar trebui să așteptăm până în ultimul moment posibil. Cel puțin, trebuie să discutăm despre asta. Rand a avut dreptate în multe lucruri, dar a *greșit și* el. Aceasta nu este o decizie pe care ar trebui să o ia singur.”

Elayne se târgui printre foile de hârtie, apoi se opri pe una dintre ele. „Sângele Lui ne va da Lumina. . .' ” Ea a frecat pagina cu degetul mare, parcă pierdută în gânduri. „Așteaptă Lumina”. Cine a adăugat această notă?”

„Aceasta este copia lui Doniella Alievin a traducerii *Termendal a Ciclului Karaethon” , a* spus Egwene. „Doniella și-a făcut propriile note și au fost subiectul aproape la fel de multe discuții între savanți ca și Profețiile înseși. A fost o Visătoare, știi. Singura Amyrlin despre care știm că a fost una. În fața mea, oricum.”

— Da, spuse Elayne.

„Surorile care mi-au strâns acestea pentru mine au ajuns la aceeași concluzie ca și mine”, a spus Egwene. „Poate fi un timp pentru a sparge sigiliile, dar acel moment nu este la începutul Ultimei Bătălii, orice ar crede Rand. Trebuie să așteptăm momentul potrivit și, în calitate de Observator al Peceților, este de datoria mea să aleg acel moment. Nu voi risca lumea cu una dintre stratagemele prea dramatice ale lui Rand.”

— Are un pic de veselie în el, spuse Elayne, din nou cu drag. — Argumentul tău este unul bun, Egwene. Fă-l la el. El te va asculta. Are o minte bună și poate fi convins.”

"Vom vedea. Deocamdată, eu...”

Egwene a simțit dintr-odată un vârf de alarmă din partea lui Gawyn. Ea aruncă o privire spre el pentru a-l vedea întorcându-se. Bătăi de copite afară. Urechile lui nu erau mai bune decât ale lui Egwene, dar era treaba lui să asculte astfel de lucruri.

Egwene a îmbrățișat Adevărata Sursă, determinând-o pe Elayne să facă la fel. Birgitte avea deja clapetele cortului deschise, cu mâna pe sabie.

Un mesager epuizat a sărit de pe cal afară, cu ochii mari. S-a grăbit în cort, Birgitte și Gawyn căzând imediat lângă ea, uitându-se în caz că se apropia prea mult.

Ea nu a făcut-o. — Caemlyn este atacat, Maiestate, spuse femeia, răsuflând.

"Ce!" Elayne sări în picioare. "Cum? Jarid Sarand a făcut în sfârșit...

„Trollocs”, spuse mesagerul. „A început aproape de amurg.”

"Imposibil!" spuse Elayne, apucând-o pe mesager de brat și scoțând-o afară din cort. Egwene îl urma în grabă. — Au trecut peste șase ore de la amurg, îi spuse Elayne mesagerului. „De ce nu am auzit nimic până acum? Ce s-a întâmplat cu femeile rudelor?”

— Nu mi s-a spus, regina mea, spuse mesagerul. — Căpitanul Guybon m-a trimis să te iau în viteză. Tocmai a sosit prin poartă.”

Terenul Călător nu era departe de cortul lui Elayne. Se adunase o mulțime, dar bărbații și femeile făceau loc lui Amyrlin și Queen. În câteva clipe, cei doi au ajuns în față.

Un grup de bărbați în haine însângerate a trecut cu greu prin poarta deschisă, trăgând căruțe încărcate cu noile arme ale lui Elayne, dragonii. Mulți dintre bărbați păreau aproape de colaps. Miroseau a fum, iar pielea lor era înnegrită de funingine. Nu puțini dintre ei au căzut inconștienți în timp ce soldații lui Elayne au apucat căruțele, care erau, evident, menite ca să tragă cai, pentru a-i ajuta.

Alte porți s-au deschis în apropiere, pe măsură ce Serinia Sedai și unele dintre cele mai puternice dintre rudele – Egwene nu le-ar fi gândit ca fiind rudele *lui Elayne* – le-au creat. Refugiații se revărsau ca apele unui râu neoprit brusc.

„Du-te”, îi spuse Egwene lui Gawyn, țesându-și propria poartă – una către terenul Travelling din tabăra Turnului Alb din apropiere. „Trimiteți după cât mai mulți Aes Sedai putem trezi. Spune-i lui Bryne să-și pregătească soldații,

spune-le să facă așa cum îi poruncește Elayne și să-i trimită prin porțile către periferia orașului Caemlyn. Ne vom arăta solidari cu Andor.”

Gawyn dădu din cap, trecând prin poartă. Egwene lăsă să dispară, apoi se alătură lui Elayne lângă adunarea soldaților răniți și confuzi. Sumeko, dintre rudele, se ocupase de a se asigura că Vindecarea a fost dată celor aflați în pericol imediat.

Aerul era plin de miros de fum. În timp ce Egwene se grăbi spre Elayne, ea văzu ceva prin una dintre porți. Caemlyn în foc.

Ușoară! Ea rămase uluită o clipă, apoi se grăbi mai departe. Elayne vorbea cu Guybon, comandantul Gărzii Queens. Bărbatul frumos părea abia în stare să rămână în picioare, cu hainele și brațele însângerate alarmant.

„Darkfriends au ucis două dintre femeile pe care le-ai lăsat să trimiți mesaje, Majestate”, spunea el cu o voce obosită. „Altul a căzut în luptă. Dar am recuperat dragonii. Odată ce noi. . . am scăpat. . ” Părea îndurerat de ceva. „Odată ce am scăpat prin gaura din zidul orașului, am constatat că mai multe trupe de mercenari făceau drum în jurul orașului spre poarta pe care Lordul Talmanes o lăsase apărat. Din întâmplare, au fost suficient de aproape pentru a ne ajuta să scăpăm.”

— Te-ai descurcat bine, spuse Elayne.

„Dar orașul...”

„Te-ai descurcat *bine”* , repetă Elayne, cu voce fermă. „Ai recuperat dragonii și i-ai salvat pe toți acești oameni? Te voi vedea răsplătit pentru asta, căpitane.”

„Dă-ți răsplata oamenilor din Bandă, Maiestate. Era munca lor. Și te rog, dacă poți face ceva pentru Lordul Talmanes. . .” Făcu un semn către bărbatul căzut pe care câțiva membri ai Trupei tocmai îl duseseră prin poartă.

Elayne îngenunche lângă el, iar Egwene i se alătură. La început, Egwene a presupus că Talmanes era mort, cu pielea înnegrită. Apoi trase aer zdrențuit.

— Lumină, spuse Elayne, scoţându-şi forma prosternată. „Nu am văzut niciodată așa ceva.”

— Lame Thakan'dar, spuse Guybon.

„Acesta este dincolo de oricare dintre noi”, îi spuse Egwene lui Elayne, ridicându-se. „Eu . . .” Ea se opri, auzind ceva peste gemetele soldaților și ale căruțelor care scârțâiau.

— Egwene? întrebă Elayne încet.

— Fă ce poți pentru el, spuse Egwene, ridicându-se și plecând în grabă. Ea a trecut prin mulțimea confuză, urmărind vocea. A fost asta. . . da, *acolo.* Ea a găsit o poartă deschisă la marginea terenului Travelling, Aes Sedai îmbrăcată într-o varietate de haine, grăbindu-se să-i vadă pe răniți. Gawyn își făcuse bine treaba.

Nynaeve întreba, destul de tare, cine era responsabil de această mizerie. Egwene se apropie de ea din lateral și o apucă de umăr, surprinzând-o.

"Mamă?" întrebă Nynaeve. „Ce este asta despre arderea lui Caemlyn? eu…”

S-a întrerupt când a văzut rănițiii. Ea se înțepeni, apoi încercă să meargă la ei.

— Este unul pe care trebuie să-l vezi mai întâi, spuse Egwene, conducând-o spre locul în care zăcea Talmanes.

Nynaeve trase aer în piept, apoi se îngenunche și o împinse ușor pe Elayne deoparte. Nynaeve l-a scufundat pe Talmanes, apoi a încremenit, cu ochii mari.

„Nynaeve?” spuse Egwene. "Poti tu-"

O *explozie* de țesături izbucni din Nynaeve ca lumina bruscă a unui soare care iese din spatele norilor. Nynaeve a împletit cele Cinci Puteri împreună într-o coloană de strălucire, apoi a trimis-o în corpul lui Talmanes.

Egwene a lăsat-o la muncă. Poate că ar fi suficient, deși părea departe. Lumina vrând, omul ar trăi. Fusese impresionată de el în trecut. Părea exact tipul de om de care Trupa — și Mat — aveau nevoie.

Elayne era lângă dragoni și întreba o femeie cu părul în împletituri. Aceasta trebuie să fie Aludra, care crease dragonii. Egwene se apropie de arme, sprijinindu-și degetele pe unul dintre tuburile lungi de bronz. I se dăduseră rapoarte despre ele, desigur. Unii bărbați au spus că sunt ca Aes Sedai, turnați în metal și alimentați cu pulberile de la artificii.

Din ce în ce mai mulți refugiați s-au revărsat pe poartă, mulți dintre ei orășeni. „Lumină”, își spuse Egwene. „Sunt prea mulți. Nu putem adăposti tot Caemlyn aici, la Merrilor.”

Elayne și-a încheiat conversația, lăsând-o pe Aludra să inspecteze vagoanele. Se pare că femeia nu era dispusă să se odihnească noaptea și să se îngrijească de ei dimineața. Elayne se îndreptă spre porți.

— Soldații spun că zona din afara orașului este sigură, spuse Elayne, trecând pe lângă Egwene. „Mă duc să arunc o privire.”

„Elayne. . .” spuse Birgitte, venind în spatele ei.

"Mergeau! Haide."

Egwene a lăsat-o pe Regina în seama, făcându-se înapoi pentru a supraveghea munca. Romanda se ocupase de Aes Sedai și îi organiza pe răniți, împărțindu-i în grupuri în funcție de urgența rănilor.

În timp ce Egwene examina amestecul haotic, a observat o pereche de oameni care stăteau în apropiere. O femeie și un bărbat, Illianers după înfățișarea lor. „Ce vreți voi doi?”

Femeia îngenunche în fața ei. Femeia cu pielea deschisă și cu părul închis avea o fermitate la trăsături, în ciuda complexității înalte și zvelte. „Sunt Leilwin”, a spus ea cu un accent inconfundabil. „Îl însoțeam pe Nynaeve Sedai când a fost lansat apelul pentru vindecare. Am urmat-o aici.”

— Tu ești Seanchan, spuse Egwene, surprinsă.

— Am venit să te slujesc, Amyrlin Seat.

Seanchan. Egwene încă deținea Puterea Unică. Light, nu *toate* Seanchan pe care le-a întâlnit erau periculoase pentru ea; totuși, ea nu și-ar asuma riscuri. În timp ce unii membri ai Gărzii Turnului treceau prin una dintre porți, Egwene arătă spre perechea Seanchan. „Luați-le undeva în siguranță și urmăriți-le. Mă voi ocupa de ei mai târziu.”

Soldații au dat din cap. Bărbatul a mers fără tragere de inimă, femeia mai ușor. Nu putea canaliza, așa că nu era o *damană eliberată.* Asta nu însemna că nu era o *sul'dam* , totuși.

Egwene se întoarse la Nynaeve, care încă îngenunchea lângă Talmanes. Boala se retrăsese de pe pielea bărbatului, lăsând-o palidă. „Du-l undeva să se odihnească”, a spus Nynaeve obosit câțiva membri ai trupei care urmăreau. „Am făcut ce am putut.”

Ea ridică privirea spre Egwene în timp ce bărbații îl duceau. — Lumină, șopti Nynaeve, asta mi-a luat foarte mult. Chiar și cu *angralul meu.* Sunt impresionat că Moiraine s-a descurcat cu Tam, cu tot acest timp în urmă. . .” Părea să existe o notă de mândrie în vocea lui Nynaeve.

Ea dorise s-o vindece pe Tam, dar nu putea – deși, desigur, Nynaeve nu știa ce făcuse în acel moment. Ea a parcurs un drum lung, lung de atunci.

— Este adevărat, mamă? întrebă Nynaeve ridicându-se. — Despre Caemlyn?

Egwene dădu din cap.

— Va fi o noapte lungă, spuse Nynaeve, uitându-se la răniții care se scurgeau încă prin porți.

— Și mâine mai mult, spuse Egwene. „Uite, hai să ne conectăm. Îți voi împrumuta puterea mea.”

Nynaeve părea șocată. "Mamă?"

„Ești mai bun la Vindecare decât mine.” Egwene zâmbi. „Poate să fiu Amyrlin, Nynaeve, dar încă sunt Aes Sedai. Slujitorul tuturor. Puterea mea îți va fi de folos.”

Nynaeve dădu din cap și se legară. Cei doi s-au alăturat grupului de Aes Sedai pe care îl pusese Romanda Vindecarea refugiaților cu cele mai grave răni.

„Faile mi-a organizat rețeaua de ochi și urechi”, îi spuse Perrin lui Rand, în timp ce cei doi se grăbeau spre tabăra lui Perrin. „S-ar putea să fie acolo cu ei în seara asta. Te avertizez, nu sunt sigur că te place.”

Ar fi o proastă să mă placă, se gândi Rand. *Probabil că știe ce am să-ți cer înainte ca asta să se termine.*

— Ei bine, a spus Perrin, cred că îi place că te cunosc. La urma urmei, este verișoara unei regine. Cred că încă își face griji că vei înnebuni și mă vei răni.”

„Nebunia a venit deja”, a spus Rand, „și o am în strânsă. Cât despre te rănește, probabil că are dreptate. Nu cred că pot evita să rănesc pe cei din jurul meu. A fost o lecție greu de învățat.”

— Ai dat de înțeles că ești supărat, spuse Perrin, sprijinindu-se din nou pe ciocan, în timp ce mergea. O purta lângă el, oricât de mare era; evident că trebuia să construiască o teacă specială pentru el. O lucrare uimitoare. Rand a continuat să intenționeze să întrebe dacă era una dintre armele cu putere pe care le făcuse Asha'manul său — „Dar Rand, nu ești. Nu mi se pare deloc nebun.”

Rand a zâmbit și un gând i-a fluturat la marginea minții. — *Sunt* supărat, Perrin. Nebunia mea sunt aceste amintiri, aceste impulsuri. Lews Therin a încercat să preia conducerea. Eram doi oameni, luptam pentru controlul meu. Și unul dintre ei era complet nebun.”

— Lumină, șopti Perrin, sună oribil.

„Nu a fost plăcut. Dar . . . iată chestia, Perrin. Sunt din ce în ce mai sigur că aveam nevoie de aceste amintiri. Lews Therin a fost un om bun. Eram un om bun, dar lucrurile au mers prost – am devenit prea arogant, am presupus că pot face totul singur. Trebuia să-mi amintesc asta; fara

nebunie. . . fără aceste amintiri, s-ar putea să mă încarc din nou singur.”

„Deci ai de gând să lucrezi cu ceilalți?” întrebă Perrin, ridicând privirea spre locul în care se aflau Egwene și ceilalți membri ai Turnului Alb. „Seamănă *foarte* mult cu armatele care se adună pentru a se lupta între ele.”

— O voi face pe Egwene să-și vadă sensul, spuse Rand. — Am dreptate, Perrin. Trebuie să spargem sigiliile. Nu știu de ce neagă asta.”

„Ea este Amyrlin acum.” Perrin și-a frecat bărbia. „Ea este Observatorul Sigililor, Rand. Depinde de ea să se asigure că sunt îngrijiți.”

"Este. De aceea o voi convinge că intențiile mele pentru ei sunt corecte.”

— Ești *sigur* că le spargi, Rand? întrebă Perrin. "Absolut sigur?"

„Spune-mi, Perrin. Dacă o unealtă sau o armă de metal se sparge, o poți lipi înapoi împreună și să o faci să funcționeze corect?”

„Ei bine, *poți?* spuse Perrin. „Este mai bine să nu. Granul oțelului . . . Ei bine, aproape întotdeauna e mai bine să-l reforgezi. Topind-o, pornind de la zero.”

„Aici este la fel. Sigiliile sunt rupte, ca o sabie. Nu putem doar petice piesele. Nu va funcționa. Trebuie să scoatem cioburi și să facem ceva nou care să meargă în locul lor. Ceva mai bun."

— Rand, spuse Perrin, acesta este cel mai rezonabil lucru pe care l-a spus cineva pe această temă. I-ai explicat așa lui Egwene?

— Nu este fierar, prietene. Rand a zâmbit.

— E deșteaptă, Rand. Mai inteligent decât oricare dintre noi. O să înțeleagă dacă o explici în mod corect.”

— Vom vedea, spuse Rand. "Mâine."

Perrin se opri din mers, cu fața luminată de strălucirea globului invocat de putere a lui Rand. Tabăra lui, alături de cea a lui Rand, conținea o forță la fel de mare ca oricare pe teren. Rand încă i se părea incredibil că Perrin adunase atât de multe, inclusiv – dintre toate – Whitecloaks. Ochii și urechile lui Rand indicau că toți cei din tabăra lui Perrin păreau loiali lui. Chiar și Înțelepții și Aes Sedai cu el erau mai înclinați să facă ceea ce spunea Perrin decât să nu facă.

Sigur ca vântul și cerul, Perrin devenise rege. Un alt fel de rege decât Rand — un rege al poporului său, care trăia printre ei. Rand nu putea lua aceeași cale. Perrin ar putea

fi bărbat. Rand trebuia să fie ceva mai mult, pentru puțin timp încă. Trebuia să fie un simbol, o forță pe care toată lumea se putea baza.

A fost teribil de obositor. Nu totul era oboseală fizică, ci ceva mai profund. A fi ceea ce oamenii aveau nevoie era să poarte pe el, măcinat la fel de sigur ca un râu tăiat la un munte. Până la urmă, râul avea să câștige întotdeauna.

— Te voi sprijini în asta, Rand, spuse Perrin. „Dar vreau să-mi promiți că nu vei lăsa să vină în lovituri. Nu mă voi lupta cu Elayne. Să mergi împotriva lui Aes Sedai ar fi mai rău. Nu ne putem permite să ne certăm.”

„Nu vor fi lupte.”

"Promite-mi." Fața lui Perrin a devenit atât de tare, încât s-ar fi putut sparge pietre de ea. — Promite-mi, Rand.

— Îți promit, prietene. Ne voi duce la Ultima Bătălie uniți.”

„Așa va fi, atunci.” Perrin a intrat în tabăra lui, dând din cap către santinelelor. Doi bărbați de la Rivers, amândoi — Reed Soalen și Kert Wagoner. L-au salutat pe Perrin, apoi l-au privit pe Rand și s-au înclinat oarecum stânjenit.

Reed și Kert. Îi cunoștea pe amândoi — Light, îi privise cu respect, în copilărie — dar Rand se obișnuise ca oamenii pe care îi cunoștea să-l trateze ca pe un străin. A simțit că mantaua Dragonului Renăscut se întărește asupra lui.

— Lordul meu Dragon, spuse Kert. "Suntem . . . Vreau să spun . . .” A înghițit și s-a uitat la cer și norii care păreau să se strecoare în ei – în ciuda prezenței lui Rand. „Lucrurile arată rău, nu-i așa?”

— Furtunile sunt adesea rele, Kert, spuse Rand. „Dar cele două râuri le supraviețuiesc. Așa se va întâmpla din nou.”

"Dar . . ” a spus din nou Kert. „Arata rau. Lumina mă arde, dar o face.”

— Va fi așa cum vrea Roata, spuse Rand, privind spre nord. — Pace, Kert, Reed, spuse Rand încet. „Profețiile s-au împlinit aproape toate. Această zi a fost văzută, iar testele noastre sunt cunoscute. Nu intrăm în ei fără să știm.”

Nu le promisese că vor câștiga sau că vor supraviețui, dar ambii bărbați s-au ridicat mai drept și au dat din cap, zâmbind. Oamenilor le plăcea să știe că există un plan. Știrea că cineva avea controlul ar putea fi cel mai puternic confort pe care Rand i-l putea oferi.

— E suficient să-l deranjezi pe Lord Dragon cu întrebările tale, spuse Perrin. „Asigură-te că ai păzit bine

acest post – fără să ațipi, Kert, și să nu faci cubulețe.”

Ambii bărbați salutară din nou când Perrin și Rand treceau în tabără. Era mai multă bucurie aici decât în alte tabere de pe Câmp. Focurile de tabără păreau puțin mai strălucitoare, râsetele puțin mai puternice. Parcă cei de la Two Rivers reușiseră, cumva, să aducă *acasă* cu ei.

— Îi conduci bine, spuse Rand încet, trecând repede lângă Perrin, care dădu din cap spre cei afară noaptea.

„Nu ar trebui să aibă nevoie de mine să le spun ce să facă și atât.” Cu toate acestea, când un mesager a venit în fugă în tabără, Perrin a fost imediat la conducere. Îl chema pe nume pe tânărul grăsitor și, văzând fața îmbujorată și picioarele tremurânde ale băiatului – îi era frică de Rand – Perrin îl trase deoparte și vorbi încet, dar ferm, cu el.

Perrin l-a trimis pe băiat să o găsească pe Lady Faile, apoi a pășit. — Trebuie să vorbesc din nou cu Rand.

„Vorbiți cu...”

„Am nevoie de Rand adevărat, nu de omul care a învățat să vorbească ca un Aes Sedai.”

Rand oftă. — *Sunt* cu adevărat eu, Perrin, protestă el. „Sunt mai mult eu decât am fost de secole.”

„Da, bine, nu-mi place să vorbesc cu tine când emoțiile tale sunt toate mascate.”

Un grup de bărbați Two Rivers a trecut și a salutat. A simțit un vârf brusc de singurătate rece când i-a văzut pe acei bărbați și știind că nu va mai putea fi niciodată unul dintre ei. Cel mai greu a fost cu cei de la Two Rivers. Dar s-a lăsat mai mult. . . relaxat, de dragul lui Perrin.

„Deci, ce a fost?” el a intrebat. „Ce a spus mesagerul?”

— Ai avut dreptate să fii îngrijorat, spuse Perrin. „Rand, Caemlyn a căzut. Este invadat de trolloci.”

Rand simți că fața i se întărește.

— Nu ești surprins, spuse Perrin. „Ești îngrijorat, dar nu surprins.”

— Nu, nu sunt, a recunoscut Rand. „M-am gândit că va fi în sudul locului în care s-au lovit – am auzit despre observări de Trolloc acolo și sunt pe jumătate sigur că Demandred este implicat. Nu a fost niciodată confortabil fără o armată. Dar Caemlyn. . . da, este o lovitură inteligentă. Ți-am spus că vor încerca să ne distragă atenția. Dacă îl pot submina pe Andor și o pot atrage, alianța mea devine mult mai zguduită.”

Perrin aruncă o privire spre locul în care se afla tabăra lui Elayne chiar lângă cea a lui Egwene. „Dar nu ar fi bine

pentru tine dacă Elayne a fugit? Ea este de cealaltă parte a acestei confruntări.”

— Nu există altă parte, Perrin. Există *o* parte, cu un dezacord cu privire la modul în care acea parte ar trebui să procedeze. Dacă Elayne nu este aici pentru a face parte din întâlnire, va submina tot ceea ce încerc să realizez. Ea este probabil cea mai puternică dintre toți conducătorii.”

Rand o simțea, desigur, prin legătura. Treapta ei de alarmă l-a făcut să știe că primise această informație. Ar trebui să meargă la ea? Poate i-ar putea trimite lui Min. Ea se ridicase și se îndepărta de cortul în care o lăsase. Și-

El clipi. Aviendha. Ea a fost aici, la Merrilor. Nu fusese aici cu câteva clipe în urmă, nu-i așa? Perrin îi aruncă o privire și nu se obosi să-și steargă șocul de pe față.

— Nu o putem lăsa pe Elayne să plece, spuse Rand.

— Nici măcar pentru a-și proteja patria? întrebă Perrin, neîncrezător.

„Dacă trollocii l-au luat deja pe Caemlyn, atunci e prea târziu pentru Elayne să facă ceva semnificativ. Forțele lui Elayne se vor concentra pe evacuare. Ea nu trebuie să fie acolo pentru asta, dar trebuie *să* fie aici. Mâine dimineață."

Cum putea să se asigure că ea rămâne? Elayne a reacționat prost când i s-a spus ce să facă – toate femeile au făcut – dar dacă el a dat de înțeles… . .

— Rand, spuse Perrin, ce se întâmplă dacă l-am trimite pe Asha'man? Toți? Am putea lupta cu asta la Caemlyn.

— Nu, spuse Rand, deși cuvântul durea. — Perrin, dacă orașul este într-adevăr invadat – voi trimite oameni prin porți ca să fiu sigur – atunci e pierdut. Recuperarea acelor ziduri ar necesita prea mult efort, cel puțin acum. Nu *putem* lăsa această coaliție să se despartă înainte de a avea șansa de a o crea împreună. Unitatea ne va păstra. Dacă fiecare dintre noi va fugi să stingă incendiile în patria noastră, atunci vom pierde. Despre asta este acest atac.”

„Presupun că este posibil. . spuse Perrin, dând cu degetele ciocanului.

„Atacul ar putea să o deranjeze pe Elayne, să o facă mai dornică să acționeze”, a spus Rand, luând în considerare o duzină de linii de acțiune diferite. „Poate că asta o va face mai vulnerabilă să fie de acord cu planul meu. Acesta ar putea fi un lucru bun.” Perrin se încruntă.

Cât de repede am învățat să-i folosesc pe alții. Învățase din nou să râdă. Învățase să-și accepte soarta și să se îndrepte spre ea zâmbind. Învățase să fie în pace cu cine fusese, cu ceea ce făcuse.

Această înțelegere nu l-ar împiedica să folosească instrumentele care i-au fost date. Avea nevoie de ei, avea nevoie de toți. Diferența acum era că va vedea oamenii care erau, nu doar instrumentele pe care le-ar folosi. Așa și-a spus.

— Încă cred că ar trebui să facem ceva pentru a-l ajuta pe Andor, spuse Perrin, scărpinându-și barba. „Cum s-au strecurat, crezi?”

— Prin Waygate, spuse Rand absent.

Perrin mormăi. „Ei bine, ai spus că trollocii nu pot călători prin porți; ar fi putut învăța cum să rezolve asta?”

„Roagă-te la Lumină, ei nu au”, a spus Rand. „Singurul Shadowspawn pe care au reușit să-l facă care putea trece prin porți au fost *gholam* , iar Aginor nu a fost suficient de prost pentru a face mai mult de câteva dintre *acestea.* Nu, aș paria împotriva lui Mat însuși că acesta este Caemlyn Waygate. Am crezut că are chestia aia păzită!”

„Dacă *era* Waygate, putem face ceva”, a spus Perrin. „Nu putem avea trolloci să se dezlănțuie în Andor; dacă părăsesc Caemlyn, vor fi în spatele nostru și asta va fi un dezastru. Dar dacă vin într-un singur punct, s-ar putea să le putem întrerupe invazia printr-un atac în acel punct.” Rand zâmbi.

"Ce e așa amuzant?"

„Cel puțin am o scuză pentru a cunoaște și a înțelege lucruri pe care nici un tânăr din cele două râuri nu ar trebui să le fac.”

Perrin pufni. „Du-te să sari în Apa Winespring. Chiar crezi că acesta este Demandred?”

„Este exact genul de lucru pe care l-ar încerca. Separați-vă dușmanii, apoi zdrobiți-i pe rând. Este una dintre cele mai vechi strategii în război.”

Însuși Demandred o descoperise în vechile scrieri. Nu știau nimic despre război când Bore se deschisese pentru prima dată. Oh, *crezuseră că* au înțeles, dar fusese înțelegerea cărturarului care se uită înapoi la ceva străvechi, prăfuit.

Dintre toți cei care au apelat la Umbră, trădarea lui Demandred părea cea mai tragică. Bărbatul ar fi putut fi un erou. *Ar* fi trebuit să fie un erou.

Și eu sunt de vină pentru asta , se gândi Rand. *Dacă aș fi oferit o mână în loc de un zâmbet, dacă aș fi felicitat în loc să concurez. Dacă aș fi fost bărbatul, atunci sunt acum. . .*

Nu-ți fă griji. A trebuit să-i trimită lui Elayne. Cursul potrivit a fost să trimiți ajutor pentru evacuarea orașului, Asha'man și loialul Aes Sedai pentru a face porți și a elibera cât mai mulți oameni – și pentru a se asigura că, deocamdată, trollocii au rămas în Caemlyn.

— Ei bine, atunci cred că acele amintiri ale tale sunt bune pentru ceva, a spus Perrin.

— Vrei să știi lucrul care îmi răsucește creierul în noduri, Perrin? spuse Rand încet. „Lucru care îmi dă fiori, ca suflarea rece a Umbrei însăși? Pata este ceea ce m-a înnebunit *și* mi-a dat amintiri din viața mea trecută. Au venit în timp ce Lews Therin îmi șoptește. Dar tocmai acea nebunie este ceea ce îmi dă indicii de care am nevoie pentru a câștiga. Nu vezi? Dacă voi câștiga asta, va fi *pata în sine* cea care a dus la căderea Celui Întunecat."

Perrin fluieră încet.

Răscumpărarea, se gândi Rand. *Când am încercat asta ultima dată, nebunia mea ne-a distrus. De data aceasta, ne va salva.*

— Du-te la soția ta, Perrin, spuse Rand, privind spre cer. „Aceasta este ultima noapte de ceva asemănător cu pacea pe care o vei cunoaște înainte de sfârșit. Voi investiga și voi vedea cât de rău sunt lucrurile în Andor." Se uită înapoi la prietenul său. „Nu voi uita promisiunea mea. *Unitatea* trebuie să vină înainte de toate. Am pierdut data trecută tocmai pentru că am aruncat unitatea deoparte."

Perrin dădu din cap, apoi puse o mână pe umărul lui Rand. „Lumina te luminează."

„Și tu, prietene."

2

Alegerea unui Ajah

Pevara a făcut tot posibilul să se prefacă că nu era îngrozită.

Dacă acești Asha'man ar fi cunoscut-o, și-ar fi dat seama că a sta nemișcat și liniștit nu era starea ei naturală. Ea s-a retras la antrenamentul de bază Aes Sedai: *apărând* în control atunci când simțea altceva decât.

Ea s-a forțat să se ridice. Canler și Emarin se retraseră pentru a-i vizita pe băieții de la Two Rivers și pentru a se asigura că mergeau în perechi. Asta a rămas din nou doar pe ea și pe Androl. S-a jucat în liniște cu curelele de piele în timp ce ploaia continua afară. A folosit două ace deodată pentru a coase, traversând găurile pe ambele părți. Omul avea concentrarea unui maestru meșter.

Pevara se apropie, făcându-l să ridice privirea ascuțită când se apropie. Ea a înăbușit un zâmbet. Poate că nu arăta, dar se putea mișca în tăcere, atunci când era necesar.

Se uita pe ferestre. Ploaia se înrăutățise, stropind perdele de apă pe geam. „După atâtea săptămâni în *care arăta* ca și cum ar fi o furtună în orice moment, vine în sfârșit.”

„Acei nori au trebuit să se deschidă în cele din urmă”, a spus Androl.

„Ploaia nu pare naturală”, a spus ea, cu mâinile împreunate în spatele ei. Simțea răceala prin sticlă. „Nu curge și reflux. Același torrent constant. Multe fulgere, dar foarte puține tunete.

— Crezi că este unul dintre acestea? întrebă Androl. Nu a trebuit să spună ce înseamnă „aceasta”. La începutul săptămânii, oamenii de rând din Turn – niciunul dintre Asha’man – începuseră să ia foc. Doar . . . flacără, în mod inexplicabil. Pierduseră vreo patruzeci de oameni. Mulți încă dau vina pe un Asha'man necinstit, deși bărbații juraseră că nimeni nu canalizase în apropiere.

Ea clătină din cap, urmărind un grup de oameni trecând greoi pe strada noroioasă de afară. Ea fusese una dintre aceia, la început, care numisese morții opera unui Asha'man înnebunit. Acum ea accepta aceste evenimente și alte ciudatenii ca pe ceva mult mai rău.

Lumea se dezlănțuia.

Trebuia să fie puternică. Pevara însăși pusese la cale planul de a aduce aici femei pentru a-i lega pe acești bărbați, deși Tarna îi sugerase. Nu i-a putut lăsa să descopere cât de deranjant i s-a părut că era prins aici, înfruntând inamicii care puteau forța o persoană să intre în

Umbră. Singurii ei aliați bărbați pe care, cu doar luni în urmă, i-ar fi urmărit cu sârguință și blândețe fără remuşcări.

Se aşează pe scaunul pe care Emarin îl folosise mai devreme. „Aș dori să discut despre acest „plan” pe care îl dezvoltați.”

„Nu sunt sigur că am dezvoltat încă unul, Aes Sedai.”

„Aș putea oferi câteva sugestii.”

— N-aș spune nu să le aud, spuse Androl, deși miji ochii.

"Ce s-a întâmplat?" ea a intrebat.

„Oamenii aceia de afară. nu-i recunosc. Și . . .”

Ea se uită înapoi pe fereastră. Singura lumină venea de la clădiri, strălucind ocazional o strălucire roșu-portocalie în noaptea umedă. Trecătorii încă se mișcau foarte încet pe stradă, intrând și ieșind din lumina ferestrelor.

„Hainele lor nu sunt ude”, șopti Androl.

Cu un fior, Pevara își dădu seama că avea dreptate. Bărbatul din față a mers cu o pălărie cu boruri largi, căzută pe cap, dar nu a spart ploaia sau apa râului. Îmbrăcămintea lui rustică nu a fost atinsă de ploaie. Iar rochia femeii de lângă el nu bătea deloc în vânt. Acum Pevara văzu că unul dintre bărbații mai tineri îi ținea mâna în spatele lui, ca și cum ar trage frâiele unui animal de vînzare — dar nu era niciun animal acolo.

Pevara și Androl priveau în tăcere până când figurile au trecut prea mult în noapte pentru a fi văzute. Viziunile morților erau din ce în ce mai frecvente.

— Ai spus că ai o sugestie? Glasul lui Androl tremura.

„Eu . . . Da." Pevara și-a smuls ochii de la fereastră. „Până acum, atenția lui Taim a fost pe Aes Sedai. Surorile mele au fost luate toate. Eu sunt ultimul.”

„Te oferi ca momeală.”

„Vor *veni* după mine”, a spus ea. „Este doar o chestiune de timp.”

Androl dădu cu degetele cureaua de piele și părea mulțumit de ea. „Ar trebui să te furișăm afară.”

"Chiar așa?" spuse ea cu sprânceana ridicată. „Am fost ridicată la poziția de fecioară care avea nevoie de salvare, nu-i așa? Foarte curajos din partea ta.”

S-a înroșit. "Sarcasm? De la un Aes Sedai? N-aș fi crezut că voi auzi asta.”

Pevara râse. „Oh, Androl. Chiar nu știi *nimic* despre noi, nu?”

"Sincer? Nu. Am evitat genul tău aproape toată viața.

„Ei bine, având în vedere că dvs. . . tendințe înnăscute, poate că era înțelept.”

„Nu puteam canaliza înainte.”

„Dar ai bănuit. Ai venit aici să înveți.”

„Am fost curios”, a spus el. „Este ceva ce nu încercasem înainte.”

Interesant, se gândi Pevara. *Asta te motivează atunci, lucrător din piele? Ce te-a pus în plutire pe vânt, din loc în loc?*

„Bănuiesc”, a spus ea, „nu ai încercat niciodată să sari de pe o stâncă până acum. Faptul că nu ai făcut ceva nu ar trebui să fie *întotdeauna* un motiv să încerci.”

„De fapt, am sărit de pe o stâncă. Câțiva dintre ei.”

Ea ridică o sprânceană spre el.

„Oamenii de la mare fac asta”, a explicat el. „În ocean. Cu cât ești mai curajos, cu atât stânca pe care o alegi este mai înaltă. Și ai schimbat din nou subiectul conversației, Pevara Sedai. Ești destul de priceput la asta.”

"Mulțumesc."

„Motivul”, a spus el, ridicând un deget, „pentru care am sugerat să te furișăm afară este că aceasta nu este bătălia ta. Nu ar trebui să cazi aici.”

— Nu pentru că vrei să grăbești un Aes Sedai să plece, pentru că nu te amesteci în afacerile tale?

„Am venit la tine pentru ajutor”, a spus Androl. „Nu vreau să scap de tine; Te voi folosi cu plăcere. Cu toate acestea, dacă cazi aici, o faci într-o luptă care nu este a ta. Nu este corect.”

— Lasă-mă să-ți explic ceva, Asha'man, spuse Pevara, aplecându-se înăuntru. „Aceasta *este* lupta mea. Dacă Umbra ia acest turn, va însemna lucruri groaznice pentru Ultima Bătălie. Am acceptat responsabilitatea pentru tine și pentru ai tăi; Nu mă voi întoarce atât de ușor de la ea.”

„Ați acceptat responsabilitatea” pentru noi? Ce inseamna asta?"

Ah, poate nu ar fi trebuit să împărtășesc asta. Totuși, dacă aveau să fie aliați, poate că trebuia să știe.

„Turnul Negru are nevoie de îndrumare”, a explicat ea.

„Deci, acesta este scopul să ne legăm?” întrebă Androl. „Deci putem fi. . . îngrădiți, ca armăsarii de spart?

„Nu fi prost. Cu siguranță recunoști valoarea experienței Turnului Alb.”

„Nu sunt sigur că aș spune asta”, a spus Androl. „Odată cu experiența vine și hotărârea de a fi setat în căile tale, de a evita experiențe noi. Voi, Aes Sedai, presupuneți cu toții

că modul în care au fost făcute lucrurile este singurul mod de a le face. Ei bine, Turnul Negru nu vă va fi supus. Putem avea grijă de noi înșine.”

— Și ai făcut o treabă *minunată* în asta până acum, nu-i așa?

— A fost nedrept, spuse el încet.

— Poate că a fost, a recunoscut ea. "Imi pare rau."

„Motivațiile tale nu mă surprind”, a spus el. „Ceea ce făceai aici era evident pentru cei mai slabi soldați. Întrebarea pe care mi-am pus-o este următoarea: De ce, dintre toate femeile, Turnul Alb a trimis surorile *Roșii să ne lege?*

„Cine mai bun? Întreaga noastră viață a fost dedicată să avem de-a face cu bărbați care pot canaliza.”

„Ajah-ul tău este condamnat.”

"Chiar așa?"

„Există pentru a vâna oameni care pot canaliza”, a spus el. „Pentru a-i blând. Ii vezi . . . a scapat de. Ei bine, Sursa este curățată...”

„Așa spuneți cu toții.”

„Este *curățat* , Pevara. Toate lucrurile vin și trec, iar Roata se întoarce. A fost odată pur, așa că într-o zi trebuie să fie din nou pur. S-a întâmplat."

Și felul în care privești umbrele, Androl? Este acesta un semn de puritate? Modul în care mormăie Nalaam în limbi necunoscute? Crezi că noi nu observăm astfel de lucruri?

„Ai două opțiuni, ca Ajah”, a continuat Androl. „Fie poți continua să ne vânezi – ignorând dovada pe care o oferim, că Sursa este curățată – sau poți renunța să fii Red Ajah.”

"Prostii. Dintre toți Ajah, roșii ar trebui să fie cel mai mare aliat al tău.”

„Există pentru a ne distruge!”

„Existăm pentru a ne asigura că bărbații care pot canaliza nu se rănesc accidental pe ei înșiși sau pe cei din jurul lor. Nu sunteți de acord că acesta este și un scop al Turnului Negru?

„Presupun că asta ar putea face parte din asta. Singurul scop care mi s-a spus a fost că trebuie să fim o armă pentru Dragonul Renăscut, dar este important să împiedicăm oamenii buni să nu se rănească fără o pregătire adecvată.”

„Atunci ne putem uni asupra acestei idei, nu-i așa?”

„Mi-ar plăcea să cred asta, Pevara, dar am văzut felul în care tu și ai tăi ne privești. Ne vezi ca . . . ca o pată care trebuie curățată sau o otravă care trebuie îmbuteliată.”

Pevara clătină din cap. „Dacă ceea ce spui este adevărat și Sursa este curățată, atunci *vor* veni schimbări, Androl. Red Ajah și Asha'man vor crește împreună în scop comun, în timp. Sunt dispus să lucrez cu tine acum, aici.”

„Conține-ne.”

„Îndrumă-te. Vă rog. Aveţi încredere în mine."

O studie la lumina numeroaselor lămpi din încăpere. Avea o față sinceră. Își dădea seama de ce îl urmau ceilalți, deși el era cel mai slab dintre ei. Avea un amestec ciudat de pasiune și smerenie. Dacă nu ar fi fost unul dintre. . . bine . . . ce era el.

— As vrea să te cred, spuse Androl, privind în altă parte. „Ești diferit de ceilalți, recunosc. Nu ca un Roșu deloc.”

„Cred că vei descoperi că suntem mai variați decât crezi”, a spus Pevara. „Nu există un singur motiv care să facă o femeie să aleagă Roșul.”

„Altul decât ura față de bărbați.”

„Dacă te-am urî, am fi venit aici să căutăm să te legăm?” A fost un pas ocolit, într-adevăr. Deși Pevara însăși nu-i ura bărbații, mulți roșii i-au făcut - cel puțin, mulți îi priveau pe bărbați cu suspiciune. Ea spera să schimbe asta.

„Motivațiile Aes Sedai sunt uneori ciudate”, a spus Androl. "Toata lumea stie asta. Oricum, deși ești diferită de multe dintre surorile tale, am văzut acea privire în ochii tăi.” A scuturat din cap. „Nu o să cred că ești aici să ne ajuți. Nu mai mult decât am crezut că Aes Sedai care a vânat canalizatorii bărbați chiar credeau că îi ajută pe bărbați. Nu mai mult decât cred că un șef crede că face o favoare unui criminal ucigându-l. Doar pentru că un lucru trebuie făcut nu îl face prieten pe cel care îl face, Pevara Sedai. Imi pare rau."

Se întoarse spre pielea lui, lucrând la lumina apropiată a unui felinar de pe masă.

Pevara își simți supărarea crescând. Aproape îl avusese. Îi *plăceau* bărbații; de multe ori crezuse că Warders i-ar fi de folos. Nu putea nebunul să recunoască o mână întinsă peste prăpastie când a văzut-o?

Calmează-te, Pevara , se gândi ea. *Nu vei ajunge nicăieri dacă te stăpânește furia.* Avea nevoie de acest bărbat de partea ei.

— Asta va fi o şa, nu-i aşa? ea a spus.

"Da."

„Eșalonați cusăturile.”

„Este propria mea metodă”, a spus el. „Ajută la prevenirea răspândirii rupurilor. Cred că arată și frumos.”

„Bun fir de in, presupun? Epilat cu ceară? Și folosești o singură daltă pentru găuri sau o dublă? Nu m-am uitat bine.”

El îi aruncă o privire, precaut. „Știi prelucrarea pielii?”

— De la unchiul meu, spuse ea. „M-a învățat câteva lucruri. Lasă-mă să lucrez în magazin, când eram mică.”

„Poate că l-am întâlnit.”

Ea a căzut nemișcat. Cu toate comentariile lui Androl că se pricepea la conducerea unei conversații, ea o găsise pe aceasta direct în locuri în care nu-i plăcea să meargă.

"Bine?" el a intrebat. "Unde locuieste el?"

„Înapoi în Kandor.”

„Tu ești *Kandori”* , a întrebat el, surprins.

"Bineînteles ca sunt. Nu mă uit?”

„M-am gândit că pot să aleg orice accent”, a spus el, strângând o pereche de ochiuri. "Am fost acolo. Poate că îl cunosc pe unchiul tău.”

— E mort, spuse ea. „Ucisă de Darkfriends”.

Androl a tăcut. "Imi pare rau."

„Au trecut peste o sută de ani acum. Mi-e dor de familia mea, dar ar fi murit până acum, chiar dacă Prietenii Întuneric nu i-ar fi ucis. Toți cei pe care îi cunoșteam acasă sunt morți.”

„Atunci, întristarea mea este mai profundă. Cu adevărat."

„A trecut de mult”, a spus Pevara. „Îmi pot aminti cu drag, fără ca durerea să intre. Dar ce e cu familia ta? Fratii? Nepoate, nepoți?”

„O parte din fiecare grup”, a spus Androl.

"Ii vezi vreodata?"

El a privit-o. „Încerci să mă implici într-o conversație prietenoasă pentru a dovedi că nu te simți ciudat în preajma mea. Dar am văzut cum te uiți Aes Sedai la oameni ca mine.”

„Eu...”

„Spune că nu ne găsești respingători.”

„Nu cred că ceea ce faci ar trebui să fie...”

„Răspuns direct, Pevara.”

„Foarte bine, bine. Bărbații care pot canaliza *mă* disconfortează. Mă faci să mă mâncărim peste tot și s-a agravat doar cu cât sunt mai mult aici, înconjurat de tine.

Androl dădu din cap satisfăcut că i-o scosese.

„Cu toate acestea,” a continuat Pevara, „mă simt așa pentru că a fost înrădăcinată în mine de-a lungul deceniilor de viață. Ceea ce faci este teribil de nefiresc, dar tu însuți *nu mă* dezgustezi. Ești doar un bărbat care încearcă să facă tot ce poți și nu cred că este demn de dezgust. Oricum, sunt dispus să privesc dincolo de inhibițiile mele în numele binelui comun.”

— Presupun că e mai bine decât m-aș fi așteptat. Se uită înapoi spre ferestrele stropite de ploaie. „Pata este curățată. Acest lucru nu mai este nefiresc. Mi-aș dori . . . Mi-aș dori să ți-o *arăt* , femeie. Se uită ascuţit spre ea. „Cum formează unul dintre acele cercuri pe care le-ai menționat?”

„Ei bine”, a spus Pevara, „desigur, nu am făcut-o niciodată cu un canalist masculin. Am citit ceva înainte de a veni aici, dar multe din ceea ce avem sunt auzite. S-au pierdut atât de multe. Pentru început, trebuie să te pui pe punctul de a îmbrățișa Sursa, apoi să te deschizi față de mine. Așa stabilim legătura.”

— În regulă, spuse el. „Totuși, nu ții Sursa.”

Era de-a dreptul nedrept că un bărbat putea să spună când o femeie deținea Puterea Unică și când ea nu. Pevara a îmbrățișat Izvorul, inundându-se cu dulcele nectar care a fost *sayar*.

Ea a întins mâna să se conecteze cu Androl, așa cum ar face-o cu o femeie. Așa trebuia să înceapă, conform înregistrărilor. Dar nu a fost la fel. *Saidin* era un torent, iar ceea ce citise ea era adevărat; ea nu putea face nimic cu fluxurile.

"Functioneaza; puterea mea curge în tine.”

— Da, spuse Pevara. „Dar atunci când un bărbat și o femeie se leagă, bărbatul trebuie să dețină controlul. Trebuie să preiei conducerea.”

"Cum?" întrebă Androl.

"Nu știu. Voi încerca să-l trec. Trebuie *să* controlezi fluxurile.”

El a privit-o, iar ea s-a pregătit să-i transmită controlul. În schimb, a *apucat -o* cumva . A fost prinsă de veriga furtunoasă, smucită – ca de păr – chiar înăuntru.

Forța ei aproape că îi făcu dinții să zdrăngănească și se simțea de parcă i se smulgea pielea. Pevara închise ochii, respiră adânc și nu se lăsa să riposteze. Ea dorise să încerce asta; ar putea fi de folos. Dar nu s-a putut abține un moment de panică pură.

Ea a fost legată de un *canalist de sex masculin* ; unul dintre cele mai de temut lucruri pe care le cunoscuse vreodată pământul. Acum avea controlul asupra ei, complet. Puterea ei curgea prin ea, cuprinzându-l peste el, iar Androl gâfâi.

"Atat de mult . . .” el a spus. „Ușoară, ești puternic.”

Ea și-a permis un zâmbet. Legătura a adus cu ea o furtună de conștientizare. Putea simți emoțiile lui Androl. El era la fel de fricos ca ea. Era și *solid.* Își imaginase că a fi legat de el ar fi groaznic, din cauza nebuniei lui, dar nu simțea nimic din toate astea.

Dar *saidin* . . . acel foc lichid cu care s-a luptat, ca un șarpe care încerca să-l mistuie. Ea s-a tras înapoi. A fost viciat? Nu era sigură că putea să-și dea seama. *Saidin* era atât de diferit, atât de străin. Rapoartele din primele zile, fragmentate, vorbeau despre pata ca pe o pată de petrol pe un râu. Ei bine, putea vedea un râu – mai mult un pârâu, într-adevăr. Se părea că Androl fusese sincer cu ea și nu era foarte puternic. Nu simțea nicio pată – dar, din nou, nu știa ce să caute.

"Ma intreb . .” spuse Androl. „Mă întreb dacă pot face o poartă cu această putere.”

„Gateway-urile nu mai funcționează în Turnul Negru.”

— Știu, spuse el. „Dar continui să simt că sunt chiar peste vârful degetelor mele.”

Pevara deschise ochii, privindu-l. Își putea simți onestitatea în cerc, dar crearea unei porți necesita *mult* din Puterea Unică, cel puțin pentru o femeie. Androl ar trebui să fie ordine de mărime prea slab pentru acea țesătură. Ar putea necesita un alt nivel de forță pentru un bărbat?

Întinse o mână, folosindu-i cumva Puterea, amestecată cu a lui. Îl simțea trăgând Puterea Unică prin ea. Pevara a încercat să-și mențină calmul, dar nu-i plăcea ca el să aibă controlul. Nu putea face nimic!

— Androl, spuse ea. "Elibereaza-ma."

"E minunat . . .” şopti el, cu ochii neconcentrați când se ridică. „Așa se simte, să fii unul dintre ceilalți? Cei cu putere în Putere?”

El a atras mai mult din puterea ei și a folosit-o. Obiectele din cameră au început să se ridice în aer.

„Androl!” Panică. Era panica pe care o simțise după ce aflase că părinții ei erau morți. Nu cunoscuse acest sentiment de groază de peste o sută de ani, nu de când făcuse testul pentru șalul ei.

El avea controlul asupra canalizării ei. Control absolut. Ea începu să gâfâie, încercând să ajungă la el. Nu putea folosi *sayar* fără ca el să i-l elibereze înapoi – dar el putea să-l folosească împotriva ei. Prin minte îi treceau imagini cu el folosindu-și propria forță pentru a o lega în Air. Ea nu a putut termina linkul. Numai el putea.

El a observat, brusc, și ochii i s-au mărit. Cercul a dispărut ca o clipă din ochi, iar puterea ei a fost din nou a ei. Fără să stea pe gânduri, ea a izbit. Acest lucru nu s-ar întâmpla din nou. *Ea* ar avea controlul. Țesăturile au răsărit din ea înainte ca ea să știe ce face.

Androl căzu în genunchi, mâna trecându-și masa în timp ce își aruncă capul pe spate, periând uneltele și bucățele de piele pe podea. Gâfâi. "Ce ai facut?"

— Taim a spus că putem alege pe oricare dintre voi, mormăi Pevara în timp ce și-a dat seama ce *făcuse* . Ea îl legase. Reversul, după un mod, a ceea ce îi făcuse el. Ea a încercat să-și liniștească inima care tunnea. O conștientizare a lui a înflorit în fundul minții ei, ca ceea ce cunoscuseră în cerc, dar cumva mai personal. Intim.

„Taim este un monstru!” mârâi Androl. "Tu stii asta. Îi crezi pe cuvânt ce poți face și o faci fără permisiunea mea?”

„Eu . . . eu . . .”

Androl îşi încleştă maxilarul, iar Pevara simţi imediat *ceva.* Ceva străin, ceva ciudat. Parcă se uita la ea însăși. Simțindu-și emoțiile răsturnând-o la nesfârșit.

Sinele ei s-a contopit cu *al lui* pentru o aparentă eternitate. Știa cum e să fii el, gândește-i gândurile. Ea i-a văzut viața cât ai clipi, a fost absorbită de amintirile lui. Ea a gâfâit și a căzut în genunchi în fața lui.

S-a estompat. Nu complet, dar a dispărut. Mi s-a părut ca înot o sută de leghe prin apă clocotită și abia acum ieșeam, uitând cum era să ai senzații normale.

"Ușoară . .” ea a șoptit. "Ce a fost asta?"

S-a întins pe spate. Când căzuse? Clipi, uitându-se spre tavan. „L-am văzut pe unul dintre ceilalți făcând-o. Unii dintre Asha'man își leagă soțiile.”

„M-ai *legat* ?” spuse ea îngrozită.

A gemut, rostogolindu-se. „Tu mi-ai făcut-o primul.”

Își dădu seama, cu groază, că încă îi putea simți emoțiile. El insusi. Putea chiar să înțeleagă o parte din ceea ce se gândea el. Nu gândurile reale, ci câteva impresii despre ele.

Era confuz, îngrijorat și . . . curios. Era curios de noua experiență. *Omule prost!*

Ea sperase că cele două legături s-ar fi anulat cumva una pe cealaltă. Ei nu au. „Trebuie să oprim asta”, a spus ea. „Te voi elibera. O jur. Doar . . . eliberează-mă.”

— Nu știu cum, spuse el, ridicându-se și inspirând adânc. "Imi pare rau."

El spunea adevărul. „Cercul acela a fost o idee proastă”, a spus ea. El îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice. A stat singură, fără să accepte.

„Cred că a fost ideea *ta* proastă înainte de a fi a mea.”

„Așa a fost”, a recunoscut ea. „Nu este prima mea, dar ar putea fi una dintre cele mai rele.” Ea s-a asezat. „Trebuie să ne gândim la asta. Găsiți o modalitate de a...”

Ușa magazinului lui s-a deschis trântit.

Androl s-a învârtit, iar Pevara a îmbrățișat Sursa. Androl își prinsese șanțul de cusătură într-o mână ca pe o armă. De asemenea, a pus mâna pe Puterea Unică. Putea simți acea forță topită din el – slabă din cauza lipsei lui de talent, ca un singur jet mic de magmă, dar încă arzătoare și fierbinte. Îi putea simți uimirea. Deci a fost la fel pentru el ca și pentru ea. A ține Puterea Unică a simțit că ai deschide ochii pentru prima dată, lumea prind viață.

Din fericire, nu a fost nevoie nici de armă, nici de Puterea Unică. Tânărul Evin stătea în prag, cu picăturile de ploaie picurându-i pe părțile laterale ale feței. Închise ușa și se grăbi spre bancul de lucru al lui Androl.

— Androl, asta... Încremeni, văzând-o pe Pevara.

— Evin, spuse Androl. "Ești singur."

„L-am lăsat pe Nalaam să urmărească”, a spus el, inspirând și expirând. — A fost important, Androl.

„Nu trebuie să fim *niciodată* singuri, Evin”, a spus Androl. "Nu. Întotdeauna în perechi. Indiferent de urgență.”

— Știu, știu, spuse Evin. "Imi pare rau. Sunt doar... știrile, Androl. Se uită la Pevara.

— Vorbește, spuse Androl.

„Welyn și Aes Sedai lui s-au întors”, a spus Ewan.

Pevara simți tensiunea bruscă a lui Androl. "Este el . . . unul dintre noi, tot?”

Evin clătină din cap, bolnav. „El este unul dintre ei. Probabil că și Jenare Sedai este. Nu o cunosc suficient de bine ca să spun cu siguranță. Welyn, totuși. . . ochii lui nu mai sunt ai lui, iar acum îl slujește pe Taim.”

Androl gemu. Welyn fusese cu Logain. Androl și ceilalți ținuseră speranța că, deși Mezar fusese luat, Logain și Welyn erau încă liberi.

„Login?” şopti Androl.

„Nu este aici”, a spus Evin, „dar Androl, Welyn spune că Logain se va întoarce în curând – și că s-a întâlnit cu Taim și și-au împăcat diferențele. Welyn promite că Logain va veni mâine să demonstreze asta. Androl . . . asta e. Trebuie să recunoaștem acum. Ei îl au.”

Pevara simțea acordul lui Androl și groaza lui. Îl oglindea pe a ei.

Aviendha se mișcă în tăcere prin taberele întunecate.

Atâtea grupuri. Trebuia să fie cel puțin o sută de mii de oameni adunați aici la Câmpul Merrilor. Toți așteaptă. Ca o respirație luată și ținută înainte de un mare salt.

Aielul a văzut-o, dar ea nu s-a apropiat de ei. Cei din zonele umede nu au observat-o, cu excepția unui gardian care a văzut-o în timp ce ocoli tabăra Aes Sedai. Acea tabără era un loc de mișcare și activitate. Se întâmplase ceva, deși ea prinse doar fragmente. Un atac trolloc undeva?

Ea a ascultat suficient pentru a stabili că atacul a avut loc în Andor, în orașul Caemlyn. Existau îngrijorare că trollocii vor părăsi orașul și vor da peste cap pământul.

Trebuia să afle mai multe; ar fi dansate sulițele în seara asta? Poate că Elayne va împărtăși vești cu ea. Aviendha a ieșit în tăcere din tabăra Aes Sedai. Pășirea încet pe aceste pământuri umede, cu plantele lor luxuriante, a prezentat provocări diferite decât a făcut-o Țara Triplă. Acolo, pământul uscat era adesea prăfuit, ceea ce putea înăbuși pașii. Aici, o crenguță uscată ar putea fi îngropată în mod inexplicabil sub iarba umedă.

Încercă să nu se gândească la cât de moartă părea iarba aceea. Odată, ea ar fi considerat acele maro luxuriante. Acum, ea știa că aceste plante din zonele umede nu ar trebui *să* arate atât de slabe și... . . și gol.

Plante goale. La ce se gândea? Ea a clătinat din cap și s-a strecurat prin umbre din tabăra Aes Sedai. Ea s-a gândit pentru scurt timp să se strecoare înapoi pentru a-l surprinde pe acel Warder – el se ascunsese într-o crăpătură uzată de muşchi din dărâmăturile unei clădiri vechi şi căzute şi urmărea perimetrul Aes Sedai – dar a renunţat la idee. A vrut să ajungă la Elayne și să-i ceară detalii despre atac.

Aviendha s-a apropiat de o altă tabără aglomerată, s-a afundat sub ramurile fără frunze ale unui copac – nu știa ce tip, dar membrele lui se răspândeau lat și sus – și se strecură în interiorul perimetrului de gardă. O pereche de zone umede în alb și roșu stăteau „de veghe” lângă un incendiu. Nu s-au apropiat să o găsească, deși au sărit în sus și și-au îndreptat armele spre un desiș la treizeci de metri distanță când un animal a foșnit în el.

Aviendha clătină din cap și trecu pe lângă ei.

Redirecţiona. Trebuia să continue să meargă înainte. Ce să faci cu Rand al'Thor? Ce planuri avea pentru mâine? Acestea erau alte întrebări pe care voia să le pună lui Elayne.

Aiel avea nevoie de un scop odată ce Rand al'Thor a terminat cu ei. Asta a fost clar din viziuni. Trebuia să găsească o modalitate de a le oferi asta. Poate că ar trebui să se întoarcă în Țara Triple. Dar . . . Nu. Nu. I-a sfâșiat inima, dar a trebuit să recunoască că, dacă Aiel-ul ar face asta, ar merge la mormintele lor. Moartea lor, ca popor, s-ar putea să nu fie imediată, dar va veni. Lumea în schimbare, cu noi dispozitive și noi moduri de luptă, avea să-i depășească pe Aiel, iar Seanchan-ul nu i-ar lăsa niciodată în pace. Nu cu femei care ar putea canaliza. Nu cu armate pline de sulițe care ar putea, oricând, să invadeze.

S-a apropiat o patrulă. Aviendha trase deasupra ei niște tufăr maro căzut pentru a se camufla, apoi se întinse lângă un arbust mort și rămase perfect nemișcat. Gardienii au mers la două mâini de ea.

Am putea ataca Seanchan acum, se gândi ea. *În viziunea mea, Aiel a așteptat aproape o generație să atace – și asta i-a permis pe Seanchan să-și întărească poziția.*

Aiel-ul a vorbit deja despre Seanchan și despre confruntarea care trebuie să vină inevitabil. Seanchan ar forța, șoptiră toată lumea. Cu excepția faptului că, în viziunea ei, trecuseră ani în care Seanchan nu reușea să atace. De ce? Ce i-ar fi putut reține?

Aviendha se ridică și se strecură spre poteca pe care o luaseră gardienii. Și-a scos cuțitul și l-a trântit în pământ. L-a lăsat acolo, chiar lângă un felinar pe un stâlp, vizibil chiar și pentru ochii celor din zonele umede. Apoi s-a strecurat înapoi în noapte, ascunzându-se lângă spatele cortului mare care era scopul ei.

S-a ghemuit jos și și-a exersat respirația tăcută, folosind ritmul pentru a se calma. În interiorul cortului se auziră voci liniștite și îngrijorătoare. Aviendha a făcut tot

posibilul să nu fie atentă la ceea ce spuneau. Nu ar fi potrivit să ascultăm cu urechea.

Când patrula trecea din nou, ea se ridică. Când au strigat, găsindu-și pumnalul, ea s-a strecurat în fața cortului. Acolo, evitând atenția paznicilor distrași de zarvă, ea ridică clapeta și intră în cortul din spatele lor.

Unii oameni stăteau la o masă din partea îndepărtată a cortului foarte mare, înghesuiti în jurul unei lămpi. Erau atât de ocupați cu conversația lor încât nu au văzut-o, așa că s-a așezat lângă niște perne să aștepte.

Era foarte greu să nu ascult, acum că era atât de aproape.

„. . . *trebuie* să ne trimitem forțele înapoi!” a lătrat un bărbat. „Căderea capitalei este un simbol, Maiestate. Un *simbol!* Nu-l putem lăsa pe Caemlyn să plece sau întreaga națiune se va prăbuși în haos.”

„Subestimezi puterea poporului andoran”, a spus Elayne. Părea foarte stăpână, foarte puternică, părul ei roșu-auriu strălucind practic la lumina lămpii. Câțiva dintre comandanții ei de luptă au stat în spatele ei, dând autoritate și un sentiment de stabilitate întâlnirii. Aviendha a fost încântată să vadă focul în ochii primei ei surori.

— Am fost la Caemlyn, Lord Lir, continuă Elayne. „Și am lăsat acolo o mică forță de soldați să privească și să avertizeze dacă trollocii părăsesc orașul. Spionii noștri vor folosi porțile de acces pentru a se strecura prin oraș și pentru a găsi unde trollocii rămași găzduiesc prizonieri, iar apoi vom putea organiza operațiuni de salvare dacă trollocii continuă să dețină orașul.”

„Dar orașul însuși!” spuse Lordul Lir.

— Caemlyn s-a pierdut, Lir, se răsti Lady Dyelin. „Am fi proști dacă încercăm să pornim orice fel de asalt acum.”

Elayne dădu din cap. „Am ținut o conferință cu celelalte scaune înalte și ei sunt de acord cu evaluarea mea. Deocamdată, refugiații care au scăpat sunt în siguranță – i-am trimis mai departe spre Whitebridge cu paznici. Dacă există oameni în viață înăuntru, vom încerca să-i salvăm cu porți, dar nu îmi voi *angaja* forțele la un atac total asupra zidurilor lui Caemlyn.

"Dar-"

— Luarea din nou a orașului ar fi inutilă, spuse Elayne cu voce tare. „Cunosc foarte bine daunele care i se pot face unei armate care atacă acele ziduri! Andor nu se va prăbuși din cauza pierderii unui oraș, oricât de important ar fi un oraș.” Fața ei era o mască, vocea ei rece ca oțelul bun.

— Trollocii vor părăsi în cele din urmă orașul, continuă Elayne. „Nu câștigă nimic ținând-o – se vor înfometei, dacă nu altceva. Odată ce pleacă, ne putem lupta cu ei – și pe un teren mult mai corect. Dacă vrei, Lord Lir, poți să vizitezi singur orașul și să vezi că ceea ce spun eu este adevărat. Soldații de acolo ar putea folosi inspirația unui scaun înalt.”

Lir se încruntă, dar dădu din cap. "Cred ca voi."

„Atunci du-te să-mi cunoști planul. Vom începe să trimitem cercetași înainte de sfârșitul nopții, încercând să găsim țarcuri de civili pe care să-i salvezi, și *Aviendha, ce faci, în numele unei nenorocite de piatră stângă a caprei!*

Aviendha ridică privirea după ce și-a tăiat unghiile cu al doilea cuțit. *Piatra stângă a caprei sângeroase* ? A fost unul nou. Elayne a știut întotdeauna cele mai interesante blesteme.

Cele trei Scaune Înalte de la masă au sărit în sus, zbârcindu-se, aruncând scaune și întinzându-și mâna după săbii. Elayne stătea la locul ei, cu ochii și gura căscați.

„Este un obicei prost”, a recunoscut Aviendha, strecurându-și cuțitul înapoi în cizmă. „Unghiile îmi creșteau lungi, dar nu ar fi trebuit să o fac în cortul tău, Elayne. Îmi pare rău. Sper că nu m-am jignit.”

— Nu vorbesc despre unghiile tale în flăcări, Aviendha, spuse Elayne. "Cum . . . cand ai ajuns? De ce nu te-au anunțat gardienii?”

„Nu m-au văzut”, a spus Aviendha. „Nu am vrut să fac tam-tam, iar zonele umede pot fi sensibile. M-am gândit că m-ar putea refuza, acum că ești regina. Ea a zâmbit când a spus ultima parte. Elayne avea multă onoare; modul de a deveni un lider printre mlaștinii era diferit de modalitățile potrivite — lucrurile ar putea fi atât de înapoiate aici — dar Elayne se descurcase bine și își obținuse tronul. Aviendha nu ar fi putut fi mai mândră de o soră-suliță care luase un șef de clan *gai'shain.*

„Nu au făcut-o. .” spuse Elayne. Deodată, ea zâmbea. „Te-ai strecurat prin *toată tabăra* , până la cortul meu din centru, apoi te-ai strecurat înăuntru și te-ai așezat la nici cinci metri de mine. Și nimeni nu a văzut.”

„Nu am vrut să fac tam-tam.”

„Ai un mod ciudat de a nu face tam-tam.”

Însoțitorii lui Elayne nu au reacționat cu atâta calm. Unul dintre cei trei, tânărul lord Perival, se uită în jurul lui cu ochi îngrijorați, de parcă ar fi căutat alți intruși.

— Regina mea, spuse Lir. „Trebuie să pedepsim această încălcare a securității! Voi găsi bărbații care au fost lași în

datoria lor și voi vedea că ei...

— Pace, spuse Elayne. „Voi vorbi cu gardienii mei și le voi sugera să-și țină ochii puțin mai deschiși. Totuși, a păzi partea din față a unui cort este o precauție prostească – și a fost întotdeauna – deoarece cineva își poate croi drum în spate.”

— Și stricați un cort bun? spuse Aviendha, întorcându-se buzele în jos. — Numai dacă am avea o ceartă de sânge, Elayne.

— Lord Lir, poți merge să inspectezi orașul – de la o distanță bună – dacă vrei, spuse Elayne ridicându-se. „Dacă vreunul dintre voi dorește să-l însoțească, puteți. Dyelin, ne vedem dimineață.

„Foarte bine”, au spus lorzii la rândul lor, apoi au plecat din cort. Amândoi au rămas cu privirea neîncrezătoare pe Aviendha când plecau. Dyelin doar a clătinat din cap înainte de a-i urma, iar Elayne și-a trimis comandanții de luptă să coordoneze cercetarea orașului. Asta le-a lăsat pe Elayne și pe Aviendha singure în cort.

— Ușoară, Aviendha, spuse Elayne, îmbrățișând-o, dacă oamenii care mă vor mort ar avea jumătate din priceperea ta... . ”

"Am greșit cu ceva?" spuse Aviendha.

— În afară de a te strecura în cortul meu ca un asasin?

„Dar tu ești prima mea soră. . .” spuse Aviendha. „Ar fi trebuit să întreb? Dar nu suntem sub acoperiș. Sau . . . printre zonele umede, cortul este considerat un acoperiș, ca într-o cală? Îmi pare rău, Elayne. Am *toh!* Sunteți un popor atât de imprevizibil, este greu de știut ce vă va jigni și ce nu.” Elayne doar râse. „Aviendha, ești o bijuterie. O *bijuterie* completă și totală . Ușoară, dar e bine să-ți vezi fața. Aveam nevoie de unul prietenos în seara asta.”

— Caemlyn a căzut? întrebă Aviendha.

— Destul de aproape, spuse Elayne, cu fața din ce în ce mai rece. „A fost acel nenorocit de Waygate. Am crezut că este în siguranță – aveam chestia aia aproape zidită, cu cincizeci de paznici la ușă și frunzele *Avendesora* luate și amândouă puse pe exterior.

— Atunci cineva din Caemlyn i-a lăsat să intre.

— Prieteni întunecați, spuse Elayne. „O duzină de membri ai Gărzii – am fost destul de norocoși că un bărbat a supraviețuit trădării lor și a găsit calea de ieșire. Light, nu știu de ce ar trebui să fiu surprins. Dacă sunt în Turnul Alb, sunt în Andor. Dar aceștia erau oameni care îl

respinseseră pe Gaebril și care păreau loiali. Au așteptat în tot acest timp doar să ne trădeze acum.”

Aviendha se strâmbă, dar luă unul dintre scaune pentru a se alătura lui Elayne la masă, în loc să rămână pe podea. Prima ei soră a preferat să stea așa. Stomacul i se umflase de copiii pe care i-a născut.

„Am trimis-o pe Birgitte cu soldații în oraș pentru a vedea ce se poate face”, a spus Elayne. „Dar am făcut tot ce am putut pentru noaptea, orașul a urmărit, refugiații au fost supravegheați. Light, aș vrea să pot face mai mult. Cel mai rău lucru despre a fi regină nu sunt lucrurile pe care trebuie să le faci, ci lucrurile pe care nu le poți face.”

„Le vom aduce bătălia destul de curând”, a spus Aviendha.

— O vom face, spuse Elayne, cu ochii mocnit. „Le voi aduce foc și furie, răsplată în natură pentru flăcările pe care le-au adus poporului meu.”

„Am auzit că le-ai spus acelor oameni că nu atacă orașul.”

— Nu, spuse Elayne. „Nu le voi oferi satisfacția de a-mi ține propriile ziduri împotriva mea. I-am dat un ordin lui Birgitte — trollocii îl vor abandona în cele din urmă pe Caemlyn, de asta suntem siguri. Birgitte va găsi o modalitate de a grăbi asta, astfel încât să putem lupta cu ei în afara orașului.”

„Nu lăsa inamicul să-ți aleagă câmpul de luptă”, a spus Aviendha dând din cap. „O strategie bună. Și . . . întâlnirea lui Rand?”

— Voi participa, spuse Elayne. „Trebuie, așa că se va face. Ar fi bine să nu ne dea teatru și rătăcire. Poporul meu moare, orașul meu arde, lumea este la doi pași de marginea unei stânci. Voi rămâne numai după-amiaza; după aceea, mă întorc în Andor.” Ea a ezitat. "Vei merge cu mine?"

„Elayne. . .” spuse Aviendha. „Nu pot să-mi părăsesc oamenii. Sunt un Înțelept acum.”

— Ai fost la Rhuidean? întrebă Elayne.

— Da, spuse Aviendha. Deși o durea să păstreze secrete, nu a spus nimic despre viziunile ei acolo.

"Excelent. Eu... a început Elayne, dar a fost întreruptă.

"Regina mea?" strigă paznicul cortului de afară. „Mesenger pentru tine.”

„Lasă-i să intre.”

Paznicul a deschis clapele pentru o tânără gardiană cu o panglică de mesager pe haină. Ea făcu o plecăciune

ornamentată, cu o mână scoțându-și pălăria în timp ce cealaltă întindea o scrisoare.

Elayne a luat scrisoarea, dar nu a deschis-o. Mesagerul s-a retras. — Poate că încă mai putem lupta împreună, Aviendha, spuse Elayne. „Dacă o să-mi dau drumul, îl voi avea pe Aiel lângă mine în timp ce îl voi revendica pe Andor. Trollocii din Caemlyn reprezintă o amenințare serioasă pentru noi toți; chiar dacă le scot forța principală, Umbra poate continua să reverse Shadowspawn prin acel Waygate.

„Mă gândesc că, în timp ce armatele mele se luptă cu corpul principal al trollocilor din afara Caemlyn-ului – va trebui să fac orașul inospitalier pentru Shadowspawn cumva – voi trimite o forță mai mică printr-o poartă pentru a pune mâna pe Waygate. Dacă aș putea obține ajutorul lui Aiel pentru asta. . .”

În timp ce vorbea, a îmbrățișat Sursa – Aviendha putea vedea strălucirea – și a tăiat absent scrisoarea, rupând sigiliul cu o panglică de Aer. Aviendha ridică o sprânceană.

„Îmi pare rău”, a spus Elayne, „am ajuns la punctul în care în sarcină îmi pot canaliza din nou în mod fiabil și tot găsesc scuze. . .”

„Nu pune în pericol bebelușii”, a spus Aviendha.

„Nu îi voi pune în pericol”, a spus Elayne. „Ești la fel de rea ca Birgitte. Cel puțin nimeni nu are lapte de capră aici. Min spune. . .” Ea a încetat, cu ochii pâlpâind înainte și înapoi în timp ce citea scrisoarea. Expresia lui Elayne se întunecă, iar Aviendha se pregăti pentru un șoc.

„Oh, omul acela. . .” spuse Elayne.

„Rand?”

„Cred că îl voi sugruma într-una din zilele astea.”

Aviendha a întins falca. „Dacă este jignit...”

Elayne întoarse scrisoarea. „ Insista să mă întorc la *Caemlyn* să-mi văd oamenii. El dă o duzină de motive pentru care, mergând până acolo încât să mă elibereze de obligația mea de a mă întâlni cu el mâine”.

„Nu ar trebui să insiste cu nimic cu tine.”

— Mai ales nu cu atâta forță, spuse Elayne. „Lumină, asta este inteligent. În mod evident, încearcă să mă hărțuiască să *rămân.* Există o notă de *Daes Dae'mar* în asta.”

Aviendha ezită. „Pareți mândru. Cu toate acestea, înțeleg că această scrisoare este la doar un pas de a fi insultătoare!”

„Sunt mândră”, a spus Elayne. „Și supărat pe el. Dar mândru pentru că știa să mă enerveze așa. Ușoară! Vom face încă din tine un rege, Rand. De ce mă dorește atât de mult la întâlnire? Crede că îi voi sprijini partea doar din cauza afecțiunii mele pentru el?”

— Atunci nu știi care este planul lui?

"Nu. Evident, îi implică pe toți conducătorii. Dar voi participa, deși probabil că o voi face fără să fi dormit în seara asta. Mă întâlnesc cu Birgitte și cu ceilalți comandanți ai mei într-o oră pentru a discuta planurile de atragere, apoi distrugere a trollocilor. Un foc încă ardea în spatele acelor ochi ai ei. Elayne era o războinică, la fel de adevărată pe cât o cunoscuse vreodată Aviendha.

— Trebuie să merg la el, spuse Aviendha.

"Astă seară?"

"Astă seară. Ultima bătălie va începe în curând.”

„În ceea ce mă privește, totul a început în momentul în care acei trolloci însângerați au pus piciorul în Caemlyn”, a spus Elayne. „Fie ca Lumina să ne favorizeze. Este aici."

„Atunci va veni ziua morții”, a spus Aviendha. „Mulți dintre noi ne vom trezi în curând din acest vis. S-ar putea să nu mai fie o altă noapte pentru mine și Rand. Am venit la tine, parțial, să te întreb despre asta.”

— Ai binecuvântarea mea, spuse Elayne încet. „Ești prima mea soră. Ai petrecut timp cu Min?”

„Nu este suficient și, în alte circumstanțe, aș remedia această lipsă imediat. Nu este timp."

Elayne dădu din cap.

„Cred că se simte mai bine cu mine”, a spus Aviendha. „Mi-a făcut o mare onoare ajutându-mă să înțeleg ultimul pas pentru a deveni un Înțelept. Ar putea fi potrivit să îndoiți unele dintre obiceiuri. Ne-am descurcat bine, în condițiile date. Aș vorbi cu ea împreună cu tine, dacă va fi timp.”

Elayne dădu din cap. „Pot să rezerv un moment sau două între întâlniri. O voi trimite după ea.”

3

Un loc periculos

„Lord Logain și Taim și-au remediat într-adevăr diferențele”, a spus Welyn, stând în sala comună a Marii Adunări. Purta clopoței în împletiturile lui întunecate și zâmbea larg. Întotdeauna zâmbise prea mult. „Amândoi erau îngrijorați de diviziunea pe care o suferim și sunt de acord că nu este bun pentru moral. Trebuie să fim concentrați pe Ultima Bătălie. Acesta nu este un moment pentru ceartă.”

Androl stătea chiar în fața ușii, Pevara lângă el. A fost surprinzător cât de repede această clădire – un fost depozit – fusese transformată într-o tavernă. Lind și-a făcut treaba bine. Era un bar și scaune respectabile și, deși mesele și scaunele răspândite prin cameră nu se potriveau încă, locul putea găzdui zeci. Avea și o bibliotecă cu un număr considerabil de cărți, deși era foarte precisă cu privire la cine a permis să o folosească. La etajul doi, ea a planificat săli de mese private și camere de dormit pentru vizitatorii Turnului Negru. Presupunând că Taim a început să lase din nou vizitatorii să intre.

Sala era destul de plină, iar mulțimea includea un număr mare de recruți mai noi, bărbați care nu căzuseră încă de nicio parte a disputei tot mai mari — fie cu Taim și oamenii lui, fie cu cei loiali Logain.

Androl a ascultat-o pe Welyn, simțindu-se rece. Aes Sedai al lui Welyn, Jenare, stătea lângă el, cu mâna sprijinită cu drag de brațul lui. Androl nu o cunoștea bine, dar o *cunoștea* pe Welyn. Și chestia asta cu chipul și vocea lui Welyn *nu era* același bărbat.

„Ne-am întâlnit cu Lordul Dragon”, a continuat Welyn. „Inspectarea Țărilor de Graniță, pregătirea pentru asaltul omenirii împotriva Umbrei. El a adunat armatele tuturor

națiunilor la steagul său. Nu există nimeni care să nu-l sprijine, în afară de Seanchan, desigur, dar au fost alungați. Acesta este momentul și în curând vom fi chemați să lovim. Trebuie să ne concentrăm pentru ultima dată pe abilitățile noastre. Sabia și Dragonul vor fi acordate generos în următoarele două săptămâni. Munciți din greu și vom fi armele care rupe stăpânirea Celui Întunecat asupra acestui pământ."

— Spui că vine Logain, a cerut o voce. „De ce nu s-a întors încă?" Androl se întoarse. Jonneth Dowtry stătea lângă masa lui Welyn. Cu brațele încrucișate, uitându-se la Welyn, Jonneth era o priveliște intimidantă. Bărbatul de la Two Rivers avea adesea o manieră prietenoasă cu el și era ușor să uiți că era cu un cap mai înalt decât tine și avea brațele ca ale unui urs. Purta haina lui neagră Asha'man, deși nu avea ace pe gulerul înalt – în ciuda faptului că era la fel de puternic în Puterea Unică ca orice Dedicat.

„De ce nu este aici?" întrebă Jonneth. „Ai spus că te-ai întors cu el, că el și Taim au vorbit. Ei bine, unde este?"

Nu împinge, băiete , se gândi Androl. *Lasă-l să creadă că îi credem minciunile!*

— A luat M'Hael să-l viziteze pe Lord Dragon, spuse Welyn. „Amândoi ar trebui să se întoarcă mâine, cel târziu a doua zi."

„De ce avea nevoie Taim de Logain să-i arate drumul?" spuse Jonneth cu încăpăţânare. „Ar fi putut merge singur."

— Băiatul ăsta e un prost, şuieră Pevara.

„Este sincer", a răspuns Androl încet, „și vrea răspunsuri sincere". Acești băieți de la Two Rivers erau foarte buni – simpli și loiali. Cu toate acestea, nu erau practicate în mod deosebit în subterfugiu.

Pevara a tăcut, dar Androl a *simțit* -o în timp ce se gândea să o canalizeze și să o liniștească pe Jonneth cu niște legături de Aer. Nu erau gânduri serioase, ci doar niște fantezii inactiv, dar Androl le simțea. Ușoară! Ce făcuseră unul altuia?

E în capul meu, se gândi el. *Există un Aes Sedai, în capul meu.*

Pevara încremeni, apoi îi aruncă o privire.

Androl a căutat golul, șmecheria acelui bătrân soldat pentru a-l ajuta să caute claritate înainte de luptă. *Saidin* era și el acolo, desigur. Nu a ajuns la el.

"Ce-ai făcut?" şopti Pevara. „Te simt acolo, dar este mai greu să-ți simți gândurile."

Ei bine, asta a fost ceva cel puțin.

— Jonneth, strigă Lind dincolo de camera comună, întrerupând următoarea întrebare a băiatului către Welyn. „Nu l-ai auzit pe bărbat spunând cât de mult a călătorit? E epuizat. Lasă-l să-și bea bere și să-și odihnească o vrajă înainte să-i scoți povești.”

Jonneth îi aruncă o privire, părând rănită. Welyn zâmbi profund în timp ce băiatul se retrăgea, împingându-și drumul din camera comună. Welyn a continuat să vorbească despre cât de bine se descurca Lordul Dragon și despre cât de mult ar fi nevoie de fiecare dintre ei.

Androl a eliberat vidul, simțindu-se mai relaxat. S-a uitat prin cameră, încercând să judece pe cine se putea baza aici. Îi plăceau mulți dintre acești bărbați și mulți nu erau complet pentru Taim, dar tot nu putea avea încredere în ei. Taim deținea acum controlul complet asupra Turnului, iar lecțiile private cu el și aleșii lui erau râvnite de nou-veniți. Doar băieții de la Two Rivers puteau fi contați pe care să ofere orice fel de sprijin cauzei lui Androl – și majoritatea dintre ei, în afară de Jonneth, erau prea nepractici pentru a fi de folos.

Evin se alăturase lui Nalaam de cealaltă parte a camerei, iar Androl dădu din cap spre el, trimițându-l să-l urmeze pe Jonneth în furtună. Nimeni nu trebuia să fie singur. După aceea, Androl a ascultat lăudarea lui Welyn și a observat-o pe Lind făcându-și drum prin mulțime spre el.

Lind Taglien era o femeie scurtă, cu părul negru; rochia ei era acoperită cu broderii minunate. Îi păruse întotdeauna un model a ceea ce *putea* fi Turnul Negru. Civilizat. Educat. Important.

Bărbații i-au făcut loc; știau să nu-și verse băuturile și să nu înceapă lupte în hanul ei. Furia lui Lind nu era ceva ce un om înțelept ar fi vrut vreodată să știe. A fost un lucru bun că a condus locul atât de bine. Într-un oraș plin de canalizări bărbați, o simplă ceartă într-o tavernă ar putea merge foarte, foarte prost.

„Te deranjează asta la fel de mult ca pe mine?” întrebă Lind încet în timp ce se apropia de el. „Nu a fost el cel care, cu doar câteva săptămâni în urmă, vorbea despre modul în care Taim ar trebui să fie judecat și executat pentru unele dintre lucrurile pe care le făcuse?”

Androl nu a răspuns. Ce putea să spună? Că bănuia că bărbatul pe care îl cunoscuseră ca Welyn era mort? Că întregul Turn Negru nu va fi în curând altceva decât acești monștri cu ochi greșiți, zâmbete false, suflete moarte?

— Nu-l cred despre Logain, spuse Lind. — Se întâmplă ceva aici, Androl. O să-l pun pe Frask să-l urmeze în seara asta, să vezi unde...

— Nu, spuse Androl. "Nu. Nu.” Frask era soțul ei, un bărbat care fusese angajat să-l ajute pe Henre Haslin să predea manevrarea sabiei în Turnul Negru. Taim credea că lupta cu sabia era inutilă pentru Asha'man, dar Lordul Dragon insistase ca oamenii să fie învățați.

Ea l-a privit. „Nu spui că crezi...”

— Spun că acum erau în mare pericol, Lind, și nu vreau ca Frask să înrăutățească situația. Fă-mi un favor. Ia notă de ce mai spune Welyn în seara asta. Poate că unele dintre ele îmi vor fi de folos să știu.”

— În regulă, spuse ea, părând sceptică.

Androl dădu din cap către Nalaam și Canler, care se ridicară și se îndreptară spre el. Ploaia bătea pe acoperiș și pe veranda de afară. Welyn a continuat să vorbească, iar bărbații ascultau. Da, era incredibil că schimbase partea atât de repede, iar asta i-ar face pe unii să fie bănuiți. Dar mulți oameni l-au respectat, iar felul în care a fost *ușor* nu era vizibil decât dacă îl cunoșteai.

— Lind, spuse Androl în timp ce începea să plece.

Ea se uită înapoi la el.

"Tu . . . Închideți bine acest loc în seara asta. Atunci poate că tu și Frask ar trebui să vă găsiți drumul în pivniță cu niște provizii, bine? Ai o ușă de pivniță solidă?”

— Da, spuse ea. „Pentru tot binele pe care îl va face.” Nu ar conta cât de groasă ar fi o uşă dacă cineva cu Puterea Unică ar veni să caute.

Nalaam și Canler ajunseră la ei, iar Androl se întoarse să plece, doar ca să se lovească direct de un bărbat care stătea în prag în spatele lui, cineva pe care nu-l auzise apropiindu-se. Ploaia picura din haina lui Asha'man, cu Sabia și Dragonul pe gulerul înalt. Atal Mishraile fusese unul dintre cei ai lui Taim de la început. Fie nu avea ochii scobiți; răul lui era tot al lui. Înalt, cu părul lung auriu, avea un zâmbet care nu părea să-i ajungă niciodată în ochi.

Pevara a sărit când l-a văzut, iar Nalaam a înjurat, punând mâna pe Puterea Unică.

„Acum, acum”, a spus o voce. „Nu este nevoie de ceartă.” Mezar intră din ploaie lângă Mishraile. Bărbatul scund de Domani avea părul cărunt și un aer de înțelepciune pentru el, în ciuda transformării sale.

Androl a întâlnit ochii lui Mezar și a fost ca și cum ar fi privit într-o cavernă adâncă. Un loc în care lumina nu

strălucise niciodată.

— Bună, Androl, spuse Mezar, punând o mână pe umărul lui Mishraile, de parcă cei doi ar fi fost prieteni de multă vreme. „De ce ar trebui ca Goodwoman Lind să se teamă și să se închidă în pivniță? Cu siguranță Turnul Negru este un loc la fel de sigur ca acolo?

„Nu am încredere într-o noapte întunecată plină de furtuni”, a spus Androl.

„Poate că este înțelept”, a răspuns Mezar. „Totuși, ieși în asta. De ce să nu stai unde este cald? Nalaam, aș dori să aud una dintre poveștile tale. Poate ai putea să-mi spui de când tatăl tău și tu ai vizitat Shara?

„Nu este o poveste atât de bună”, a spus Nalaam. „Nu știu dacă îmi amintesc atât de bine.”

Mezar râse, iar Androl îl auzi pe Welyn ridicându-se în spatele lui. „Ah, aici ești! Le spuneam că vei vorbi despre apărarea din Arafel.

— Vino, ascultă, spuse Mezar. „Acest lucru va fi important pentru Ultima Bătălie.”

— Poate mă voi întoarce, spuse Androl cu voce rece. „Odată ce cealaltă lucrare a mea este terminată.”

Cei doi se uitau unul la altul. În lateral, Nalaam încă mai ținea Puterea Unică. Era la fel de puternic ca Mezar, dar nu avea să-l înfrunte niciodată atât pe el, cât și pe Mishraile – mai ales într-o cameră plină de oameni care probabil ar fi de partea celor doi Asha'man.

— Nu-ți pierde timpul cu paje, Welyn, spuse Coteren din spate. Mishraile se dădu deoparte pentru a face loc acestui al treilea nou venit. Bărbatul voluminos, cu ochii plini de mărgele a apăsat o mână pe pieptul lui Androl și l-a împins deoparte când a trecut. "Oh, așteptați. Nu mai poți juca pageboy, nu-i așa?

Androl a intrat în gol și a pus mâna pe Sursa.

Umbrele au început imediat să se miște în cameră. Alungirea.

Nu erau suficiente lumini! De ce nu au aprins mai multe lămpi? Întunericul a invitat acele umbre să intre, iar el le-a putut *vedea* . Acestea erau reale, fiecare un fir de întuneric, întinzându-se spre el. Să-l atrag în ele, să-l distrugă.

Oh, Lumină. Sunt nervos. Sunt nervos. . .

Golul s-a spulberat, iar umbrele – din fericire – s-au retras. Se tremură, trăgându-se înapoi de perete, gâfâind. Pevara îl privea cu o față inexpresivă, dar îi simțea îngrijorarea.

— Apropo, spuse Coteren. A fost unul dintre cei mai influenți toadi ai lui Taim. "Ai auzit?"

„Auzit ce?” Androl a reușit să iasă cu forța.

— Ai fost retrogradat, paje, spuse Coteren, arătând spre acul săbiei. „Ordinele lui Taim. De azi. Înapoi la soldat, du-te, Androl.

— O, da, strigă Welyn din centrul încăperii. „Îmi pare rău că am uitat să menționez asta. Mi -e teamă că *a* fost șters cu Lordul Dragon. Nu ar fi trebuit niciodată să fii promovat, Androl. Scuze.”

Androl s-a întins până la gât, la acul de acolo. Nu ar trebui să conteze pentru el; ce a insemnat cu adevarat?

Dar a *contat* . Își petrecuse întreaga viață căutând. Făcuse ucenic într-o duzină de profesii diferite. A luptat în revolte, a navigat pe două mări. În tot timpul căutând, căutând ceva ce nu fusese în stare să definească.

O găsise când venise la Turnul Negru.

A trecut prin frică. Umbrele să fie *arse}.* A apucat din nou *sayin* , Puterea inundându-l. Se îndreptă, ducându-se ochi în ochi cu Coteren.

Bărbatul mai mare a zâmbit și a prins și Puterea Unică. Mezar i s-a alăturat, iar în mijlocul camerei, Welyn s-a ridicat. Nalaam șopti pentru sine îngrijorat, cu ochii aruncându-se înainte și înapoi. Canler îl apucă *pe saidin* și părea resemnat.

Tot ce putea deține Androl – toată Puterea Unică pe care o putea strânge – inundă în el. Era minuscul în comparație cu celelalte. Era cel mai slab om din cameră; cel mai nou dintre recruți putea gestiona mai mult decât putea el.

„Atunci ai de gând să o încerci?” întrebă Coteren încet. „Le-am rugat să te părăsească, pentru că știam că vei încerca până la urmă. Am vrut satisfacția, paje. Haide. Grevă. Să vedem."

Androl a întins mâna, încercând să facă singurul lucru pe care putea să-l facă, să formeze o poartă. Pentru el, acesta era ceva dincolo de țesături. Erau doar el și Puterea, ceva intim, ceva *instinctiv.*

Încercarea de a-și face o poartă acum simțea că ai încerca să ridic un perete de sticlă de o sută de picioare doar cu unghiile pentru a-i oferi cumpărături. A sărit, s-a bătut, a *încercat.* Nu s-a intamplat nimic. Se simțea atât de aproape: dacă ar putea împinge puțin mai tare, ar putea... .
.

Umbrele s-au lungit. Panica a crescut din nou în el. Scrâșnind din dinți, Androl se întinse la guler și smulse acul. A scăpat-o pe podea înaintea lui Coteren cu un clinchet. Nimeni din cameră nu a vorbit.

Apoi, îngropându-și rușinea sub un munte de hotărâre, el a eliberat Puterea Unică și a trecut pe lângă Mezar în noapte. Nalaam, Canler și Pevara urmară cu pași îngrijorați.

Ploaia a cuprins Androl. A simțit pierderea acelui ac așa cum ar fi putut simți pierderea unei mâini.

„Androl. . .” spuse Nalaam. "Imi pare rau."

Tunetul a bubuit. S-au împroșcat prin bălți noroioase pe strada neasfaltată. — Nu contează, spuse Androl.

„Poate că ar fi trebuit să luptăm”, a spus Nalaam. „Unii dintre băieții de acolo ne-ar fi susținut; nu sunt toate în buzunarul lui. Odată, tată și cu mine, ne-am luptat cu șase Darkhound - Lumină pe mormântul meu, am făcut-o. Dacă supraviețuim, ne putem descurca cu câțiva câini Asha'man.”

„Am fi fost măcelăriți”, a spus Androl.

"Dar-"

„Am fi fost *măcelăriți* !” spuse Androl. — Nu-i lăsăm să aleagă câmpul de luptă, Nalaam.

„Dar va avea loc o bătălie?” întrebă Canler, ajungând din urmă pe Androl de cealaltă parte.

— Îl au pe Logain, spuse Androl. „Nu ar face promisiunile pe care le fac decât dacă ar face-o. Totul moare – rebeliunea noastră, șansele noastre la un Turn Negru unificat – dacă îl pierdem.”

"Asa de . . ”

— Deci îl vom salva, spuse Androl, continuând înainte. "Astă seară."

Rand a lucrat la lumina blândă și constantă a unui glob *numit* . Înainte de Dragonmount, el începuse să evite acest tip de utilizare comună a Puterii Unice. Prinderea lui îl îmbolnăvise, iar folosirea lui îl revoltase din ce în ce mai mult.

Asta se schimbase. *Saidin* făcea parte din el și nu trebuia să se mai teamă de asta, acum că pata dispăruse. Mai important, a trebuit să nu se mai gândească la asta – și la el însuși – ca la o simplă armă.

Ar lucra cu globuri de lumină ori de câte ori ar putea. Intenționa să meargă la Flinn pentru a învăța Vindecarea. Avea puțină pricepere în asta, dar puțină pricepere putea

salva viața cuiva rănit. Prea des, Rand folosise această minune – acest dar – doar pentru a distruge sau a ucide. Era de mirare că oamenii îl priveau cu frică? Ce ar spune Tam?

Cred că aș putea să-l întreb, se gândi Rand, în timp ce își făcea o notație pe o foaie de hârtie. Era încă greu să te obișnuiești cu ideea ca Tam să fie acolo, doar cu o tabără peste. Rand luase masa cu el mai devreme. Fusese ciudat, dar nu mai mult decât se aștepta pentru un rege care își invita tatăl dintr-un sat rural la „cina”. Râseseră despre asta, ceea ce îl făcuse să se simtă mult mai bine.

Rand îl lăsase pe Tam să se întoarcă în tabăra lui Perrin, în loc să-l vadă cu onoruri și bogății. Tam nu a vrut să fie salutat ca fiind tatăl Dragonului Renăscut. Voia să fie ceea ce fusese întotdeauna — Tam al'Thor, un om solid, de încredere după măsura oricui, dar nu un lord.

Rand se întoarse la documentul din fața lui. Clerks in Tear îl sfătuiseră cu privire la limba potrivită, dar el redactase propriu-zis; nu avusese încredere în nicio altă mână – sau în niciun alt ochi – cu acest document.

A fost prea atent? Contra ceea ce dușmanii lui nu puteau anticipa, nu puteau lucra împotriva. Devenise prea neîncrezător după ce Semirhage aproape că îl capturase. El a recunoscut asta. Cu toate acestea, ținea secrete aproape de el atât de mult, încât era greu să le dezvăluie.

A început din partea de sus a documentului, recitind. Odată, Tam îl trimisese pe Rand să examineze un gard pentru puncte slabe. Rand făcuse așa, dar când se întorsese, Tam îl trimisese din nou cu aceeași datorie.

Abia la a treia pasă, Rand găsise stâlpul liber care trebuia înlocuit. Încă nu știa dacă Tam știa de post sau dacă tatăl lui tocmai se comportase cu grijă.

Acest document era mult mai important decât un gard. Rand avea să se mai uite la el de încă o duzină de ori în această noapte, căutând probleme pe care nu le prevăzuse.

Din păcate, a fost greu să te concentrezi. Femeile puneau la cale ceva. Îi putea simți prin mingile de emoție din fundul minții lui. Erau patru dintre ele — Alanna era încă acolo, undeva la nord. Ceilalți trei fuseseră aproape unul de altul toată noaptea; acum își făcuseră drum aproape spre cortul lui. Ce *făceau* ei? Aceasta-

Aștepta. Unul dintre ei se despărțise de ceilalți. Era aproape aici. Aviendha?

Rand se ridică, mergând în fața cortului său și aruncând clapele înapoi.

Ea încremeni pe loc chiar afară, de parcă ar fi vrut să se strecoare în cortul lui. Ea și-a ridicat bărbia, întâlnindu-i ochii.

Brusc, strigăte s-au ridicat în noapte. Pentru prima dată, a observat că gardienii lui nu erau prezenți. Cu toate acestea, Fecioarele și-au făcut tabăra lângă cortul lui și păreau să strige la el. Nu cu bucurie, așa cum se așteptase. Insulte. Cele groaznice. Câțiva țipau despre ce ar face cu anumite părți ale corpului lui când l-au prins.

"Ce este asta?" murmură el.

— Nu vorbesc serios, spuse Aviendha. „Este un simbol pentru ei că mă luați din rândurile lor – dar deja am părăsit rândurile lor pentru a mă alătura Înțelepților. Este un . . . lucru al Fecioarelor. Este de fapt un semn de respect. Dacă nu te-ar plăcea, nu s-ar comporta așa."

Aiel. — Așteaptă, spuse el. „Cum te-am luat de la ei?"

Aviendha l-a privit în ochi, dar culoarea i-a crescut în obraji. Aviendha? Înroșire? A fost neașteptat.

— Ar trebui să înțelegi deja, spuse ea. „Dacă ai fi fost atent la ceea ce ți-am spus despre noi. . ."

„Din nefericire, ai avut un student complet."

„Este norocos pentru el că am decis să-mi extind pregătirea." Ea a făcut un pas mai aproape. „Sunt multe lucruri pe care încă trebuie să le predau." Roșul ei s-a adâncit.

Ușoară. Ea a fost frumoasa. Dar la fel a fost și Elayne. . . şi la fel a fost şi Min . . . și . . .

Era un prost. Un prost orb de lumină.

— Aviendha, spuse el. „Te iubesc, chiar te iubesc. Dar asta e o problemă, arde-o! Vă iubesc pe toți *trei* . Nu cred că aș putea accepta asta și să aleg... Deodată, ea râdea. — Ești un prost, *nu* -i așa, Rand al'Thor?

"De multe ori. Dar ce-"

„Suntem primele surori, Rand al'Thor, Elayne și cu mine. Când vom ajunge să o cunoaștem mai bine, Min ni se va alătura. Noi trei vom împărtăși în toate lucrurile."

Primele surori? Ar fi trebuit să bănuiască, în urma acelei legături ciudate. Și-a ridicat o mână la cap. *Vă* vom *împărtăși,* îi spuseseră.

A lăsat patru femei legate de dureri a fost destul de rău, dar trei femei legate care l-au iubit? Lumină, nu a vrut să le aducă durere!

„Se spune că te-ai schimbat", a spus Aviendha. „Atât de mulți au vorbit despre asta în scurtul timp de la întoarcerea mea, încât aproape că mă plictisesc să aud despre tine. Ei

bine, fața ta poate fi calmă, dar emoțiile tale nu. Este un lucru atât de groaznic de luat în considerare, să fii cu noi trei?

— Îl vreau, Aviendha. Ar trebui să mă ascund pentru că o fac. Dar durerea. . .”

„Ai îmbrățișat-o, nu-i așa?”

„Nu mă tem de durerea mea. Este al tau."

„Atunci suntem atât de slabi, încât nu putem suporta ceea ce poți tu?”

Acea privire din ochii ei era tulburătoare.

— Sigur că nu, spuse Rand. „Dar cum pot să sper durere în cei pe care îi iubesc?

„Durerea este a noastră să acceptăm”, a spus ea, ridicând bărbia. „Rand al'Thor, decizia ta este simplă, deși te străduiești să o faci dificilă. Alege da sau nu. Fii avertizat; suntem toți trei, sau niciunul dintre noi. Nu te vom lăsa să intri între noi.”

El a ezitat, apoi - simțindu-se complet dezgustător - a sărutat-o. În spatele lui, Fecioarele pe care nu-și dăduse seama că le priveau, au început să țipe insulte mai puternice, deși acum le auzea o bucurie incongruentă. Se trase înapoi de la sărut, apoi întinse mâna, luând cu mâna partea laterală a feței lui Aviendha. „Sunteți nebuni. Voi trei.”

„Atunci este bine. Suntem egalii tăi. Ar trebui să știi că acum sunt un Înțelept.”

„Atunci poate că nu suntem egali”, a spus Rand, „pentru că abia am început să înțeleg cât de puțină înțelepciune am”.

Aviendha adulmecă. „Destul de vorbă. Mă vei culca acum.”

"Ușoară!" el a spus. „Puțin înainte, nu-i așa? Acesta este modul Aiel de a face lucrurile?”

— Nu, spuse ea roșind din nou. "Eu doar . . . Nu sunt foarte priceput cu asta.”

„Voi trei ați hotărât asta, nu-i așa? Care dintre voi a venit la mine?”

Ea a ezitat, apoi a dat din cap.

„Nu voi putea niciodată să aleg, nu?”

Ea clătină din cap.

El a râs și a tras-o aproape. Ea a fost rigidă, la început, dar apoi s-a topit împotriva lui. „Deci, merg mai întâi să mă lupt cu ei?” A dat din cap spre Fecioare.

„Asta e doar pentru nuntă, dacă decidem că meriti căsătoria, prostule. Și ar fi familiile noastre, nu membrii

societății noastre. Chiar ți-ai ignorat lecțiile, nu-i așa?

Se uită în jos la ea. „Ei bine, mă bucur că nu e nicio luptă de făcut. Nu sunt sigur cât timp avem și speram să dorm puțin în seara asta. Încă . . .” El a încetat la privirea din ochii ei. "Sunt . . . nu dorm, nu?

Ea clătină din cap.

"Ei bine. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji că de data asta vei muri înghețat.”

"Da. Dar s-ar putea întâmpla să mor de plictiseală, Rand al'Thor, dacă nu te oprești din divagație.”

Ea îl luă de braț și îl trase cu blândețe, dar ferm, înapoi în cortul lui – strigătele Fecioarelor devenind tot mai puternice, mai jignitoare și mai exuberant în același timp.

„Bănuiesc că motivul este un fel de *ter’angreal* ”, a spus Pevara. S-a ghemuit cu Androl în camera din spate a unuia dintre depozitele generale ale Turnului Negru și nu i s-a părut îngrozitor de confortabilă poziția. Camera mirosea a praf, cereale și lemn. Majoritatea clădirilor din Turnul Negru erau noi, iar aceasta nu făcea excepție, scândurile de cedru încă proaspete.

„Știi un *ter’angreal* care ar putea împiedica porțile de acces?” întrebă Androl. „Nu în mod specific, nu”, a răspuns Pevara, trecând într-o poziție mai bună. „Dar este în general acceptat că ceea ce știm despre *ter'angreal* cuprinde doar cea mai mică parte din ceea ce a fost odată cunoscut. Trebuie să existe mii de tipuri diferite de *ter'angreal* , iar dacă Taim este un Prieten Întunecat, el are acces la Părăsiți — care probabil i-ar putea explica despre folosirea și construcția lucrurilor la care putem doar să visăm.”

„Deci trebuie să găsim acest *ter’angreal* ”, a spus Androl. „Blocați-l sau cel puțin aflați cum funcționează.”

„Și să scape?” întrebă Pevara. „Nu ai stabilit deja că plecarea ar fi o alegere proastă?”

"Bine . . . da”, a recunoscut Androl.

Ea s-a concentrat și a putut să prindă licăriri din ceea ce se gândea el. Auzise că legătura Warder permitea o conexiune empatică. Acest lucru părea mai profund. El a fost . . . da*, chiar și* -a dorit să poată face porți. Se simțea dezarmat fără ele.

„Este Talentul meu”, a spus el cu împotrivire. El știa că în cele din urmă avea să descopere motivul. „Pot să fac porți. Cel puțin, aș putea.”

"Într-adevăr? Cu nivelul tău de forță în Puterea Unică?”

„Sau lipsa ei?” el a intrebat. Putea simți puțin din ceea ce se gândea el. Deși și-a acceptat slăbiciunea, și-a făcut griji că nu-l făcea să conducă. Un amestec curios de încredere în sine și conștiință de sine.

„Da”, a continuat el. „Călătorind necesită o mare putere în Puterea Unică, dar pot face porți mari. Înainte ca toate acestea să meargă prost, cea mai mare pe care am făcut-o vreodată a fost o poartă de treizeci de metri diametru.”

Pevara clipi. „Cu siguranță exagerezi.”

„Ți-aș arăta, dacă aș putea.” Părea complet sincer. Fie spunea adevărul, fie credința lui se datora nebuniei sale. A rămas tăcută, neștiind cum să abordeze asta.

— E în regulă, spuse el. „Știu că există. . . lucrurile sunt în neregulă cu mine. Cu majoritatea dintre noi. Poți să-i întrebi pe ceilalți despre porțile mele. Există un motiv pentru care Coteren îmi spune paje. Pentru că singurul lucru la care mă pricep este să aduc oameni dintr-un loc în altul.”

„Este un talent remarcabil, Androl. Sunt sigur că Turnul i-ar *plăcea* să-l studieze. Mă întreb câți oameni s-au născut cu ea, dar nu au știut niciodată, pentru că țesăturile pentru Călătorii erau necunoscute?

— Nu mă duc la Turnul Alb, Pevara, spuse el, punând accent pe Turnul *Alb.*

Ea a schimbat subiectul. „Tânjești după Călătorii, dar nu vrei să părăsești Turnul Negru. Deci, ce contează acest *ter'angreal* ?”

„Gateway-urile ar fi . . . util”, a spus Androl.

El s-a gândit la ceva, dar ea nu a putut să-l prindă. Un fulger rapid de imagini și impresii.

„Dar dacă nu ai merge nicăieri. . .” a protestat ea.

— Ai fi surprins, spuse el, ridicând capul pentru a privi peste pervazul alei. Afară burnița; ploaia încetase în sfârşit. Cerul era încă întunecat, totuși. Încă nu venea zorii pentru câteva ore. "Am fost . . . experimentând. Încercând câteva lucruri pe care nu cred că a încercat altcineva vreodată.”

„Mă îndoiesc că sunt lucruri care nu *au fost încercate niciodată* ”, a spus ea. „Forsaken au avut acces la cunoștințele Veacurilor.”

— Chiar crezi că cineva ar putea fi implicat aici?

"De ce nu?" ea a intrebat. „Dacă te-ai pregăti pentru Ultima Bătălie și ai vrea să te asiguri că dușmanii tăi nu ți-ar putea rezista, ai lăsa o mulțime de canalizatori să se

antreneze împreună, să se învețe unul pe altul și să devină puternici?”

— Da, spuse el încet. „Aș face-o și apoi le-aș fura.”

Pevara închise gura. Probabil asta a fost corect. Vorbind despre Androl tulburat Părăsit; îi simţea gândurile, mai clare decât înainte.

Această legătură era nefirească. Trebuia să scape de ea. După aceea, nu i-ar fi deranjat să-l fie legat corespunzător de ea.

Nu îmi voi asuma responsabilitatea pentru această situație, Pevara, spuse Androl, privind din nou. „M-ai legat primul.”

„După ce ai trădat încrederea pe care ți-am oferit-o oferind un cerc.”

„Nu te-am rănit. Ce te *aşteptai* să se întâmple? Nu era scopul unui cerc să ne permită să ne unim puterile?”

„Acest argument este inutil.”

„Spun asta doar pentru că pierzi.” A spus-o calm și s-a simțit și el calm. Ea ajungea să-și dea seama că Androl era un bărbat greu de enervat.

„O spun pentru că este adevărat”, a spus ea. „Nu ești de acord?”

Ea i-a simțit amuzamentul. A văzut cum ea a preluat controlul asupra conversației. Și . . . pe lângă amuzamentul lui, părea de fapt impresionat. Se gândea că trebuie să învețe să facă ceea ce a făcut ea.

Ușa interioară a camerei se deschise scârțâind și Leish se uită înăuntru. Era o femeie cu părul alb, rotundă și plăcută, o potrivire ciudată pentru ticălosul Asha'man Canler, cu care era căsătorită. Ea dădu din cap către Pevara, indicând că trecuse o jumătate de oră, apoi închise ușa. Se pare că Canler o legase pe femeie, făcând-o într-un fel. . . ce? Păzitor feminin?

Totul era înapoi cu acești bărbați. Pevara a presupus că poate vedea motivul pentru care își leagă soțul, fie și numai pentru ca fiecare să aibă confortul de a ști unde se află celălalt, dar a simțit greșit să folosească legătura într-un mod atât de banal. Acesta a fost un lucru pentru Aes Sedai și Warders, nu pentru soții și soții.

Androl se uită la ea, încercând evident să-și dea seama la ce se gândea – deși aceste gânduri erau suficient de complexe încât să-i dea probleme. Un om atât de ciudat, acest Androl Genhald. Cum a amestecat atât de deplin determinarea și neîncrederea, ca două fire țesute

împreună? A făcut ceea ce trebuia făcut, îngrijorându-se tot timpul că nu ar trebui să fie el cel care face asta.

„Nici eu nu mă înțeleg”, a spus el.

Era de asemenea *enervant.* Cum devenise atât de bun să înțeleagă ce gândea ea? Mai trebuia să pescuiască ca să-și dea seama de gândurile lui.

„Poți să te mai gândești la asta?” el a intrebat. „Nu l-am prins.”

— Idiotule, mormăi Pevara.

Androl zâmbi, apoi se uită din nou peste pervaz.

„Nu este timpul”, a spus Pevara.

"Esti sigur?"

— Da, spuse ea. „Și dacă continui să te uiți cu ochiul, s-ar putea să-l sperii când vine de fapt.”

Androl se ghemui din nou fără tragere de inimă.

— Acum, spuse Pevara. „Când vine el, trebuie să mă lași să preiau conducerea.”

„Ar trebui să ne conectăm.”

"Nu." Nu s-ar *pune* din nou în mâinile lui. Nu după ce se întâmplase data trecută. Ea tremura, iar Androl îi aruncă o privire.

„Există motive foarte bune”, a spus ea, „pentru a nu face legătura. Nu vreau să te insult, Androl, dar abilitatea ta nu este suficient de mare pentru a face schimbul să merite. Mai bine să fim doi. Trebuie să accepți asta. Pe un câmp de luptă, ce ai prefera să ai? Un soldat? Sau două – cu una fiind doar puțin mai puțin calificată – pe care le poți trimite la diferite sarcini și îndatoriri?”

S-a gândit la asta, apoi a oftat. „Bine, bine. Vorbești sens, de data asta.”

— Întotdeauna vorbesc logic, spuse ea ridicându-se. "Este timpul. Fii pregătit."

Cei doi se mutară de o parte și de alta a ușii care dădea pe alee. Stătea deschisă o crăpătură din intenție, încuietoarea robustă din exterior lăsată atârnând de parcă cineva ar fi uitat să o închidă.

Au așteptat în tăcere, iar Pevara a început să-și facă griji că calculele ei nu fuseseră. Androl ar râde bine despre asta și...

Ușa s-a deschis în restul drumului. Dobser băgă capul înăuntru, ademenit de comentariul neclintit al lui Evin, potrivit căruia a rupt o sticlă de vin din camera din spate, după ce descoperise că Leish uitase să încuie ușa. Potrivit lui Androl, Dobser era un bețiv cunoscut, iar Taim îl bătuse fără sens de mai multe ori pentru că intrase în vin.

Putea simți reacția lui Androl față de bărbat. Tristețe. Tristețe profundă, zdrobitoare. Dobser avea întunericul în spatele ochilor.

Pevara a lovit rapid, legând Dobser în Aer și trântind un scut la loc între bărbatul nebănuit și Sursă. Androl a ridicat un cârcel, dar nu a fost nevoie. Dobser făcu ochii mari în timp ce era ridicat în aer; Pevara își puse mâinile la spate, privindu-l critic.

„Ești sigur de asta?” întrebă încet Androl.

„Prea târziu acum, indiferent”, a răspuns Pevara, legând țesăturile Air. „Conturile *par* să fie de acord. Cu cât o persoană a fost mai dedicată Luminii înainte de a fi luată, cu atât va fi mai dedicată Umbrei după cădere. Așadar . . ”

Așa că acest om, care fusese întotdeauna destul de călduț, *ar trebui să* fie mai ușor de spart, mituit sau convertit decât alții. Asta era important, deoarece lacheii lui Taim probabil își vor da seama ce s-a întâmplat de îndată ce...

„Dobser?” întrebă o voce. Două siluete au întunecat pragul ușii. „Ai vinul? Nu este nevoie să urmăriți partea din față; femeia nu este...

Welyn și un alt favorit al lui Taim, Leems, stăteau în prag.

Pevara a reacționat imediat, aruncând țesături către cei doi bărbați în timp ce forma un fir de Spirit. Ei au respins încercările ei de a-i proteja – era greu să obții un scut între Sursă și o persoană care deținea Puterea Unică – dar călușurile ei s-au pus la loc, oprindu-le țipetele.

Simți că Aerul se înfășoară în jurul ei, un scut încercând să se interpună între ea și Sursă. Ea a lovit cu Spirit, tăind țesăturile ghicind unde vor fi.

Leems se împletici înapoi, părând surprins când țesăturile lui dispărură. Pevara s-a aruncat înainte, țesând un alt scut și zdrobindu-l între el și Sursă, în timp ce își lovi corpul în el, aruncându-l înapoi de perete. Distragerea a funcționat, iar scutul ei l-a îndepărtat de Puterea Unică.

Ea a aruncat un al doilea scut către Welyn, dar el a lovit-o cu propriile fire de aer. Au aruncat-o cu spatele prin cameră. Ea țese Air în timp ce se izbi de perete, mormăind. Vederea ei a înotat, dar a ținut strâns de acel singur fir de Aer și prin instinct, măturandu-l înainte, l-a prins de piciorul lui Welyn în timp ce acesta încerca să fugă din clădire.

A simțit pământul tremurând de la căderea cuiva. Se împiedicase, nu-i așa? Ametită, nu vedea drept.

S-a ridicat, dureroasă peste tot, dar s-a lipit de firele de aer pe care le țesese ca niște căluțe. Lasă-le să plece și oamenii lui Taim ar putea țipa. Dacă au făcut asta, ea a murit. Toți au murit. Sau mai rau.

Ea clipi din lacrimile de durere din ochi pentru a-l găsi pe Androl stând deasupra celor doi Asha'man, cu mânerul în mână. Se părea că îi doborâse pe amândoi, neavând încredere în scuturi pe care nu le putea vedea. Bine, de asemenea, că al doilea scut al ei nu intrase la loc. Ea a stabilit-o acum.

Dobser încă atârna acolo unde îl pusese ea, cu ochii mai mari acum. Androl se uită la Pevara. "Uşoară!" el a spus. „Pevara, a fost incredibil. Ai doborât doi Asha'man, practic de unul singur!”

Ea a zâmbit mulțumită și l-a luat năucită de mână pe Androl, lăsându-l să o ajute să se ridice în picioare. „Ce credeai că face Red Ajah cu timpul său, Androl? Stai și te plângi de bărbați? Ne antrenăm să luptăm cu alte canale.”

Ea simți respectul lui Androl în timp ce el se ocupa, trăgându-l pe Welyn în clădire și închizând ușa, apoi verificând la ferestre pentru a se asigura că nu fuseseră văzuți. A desenat umbrele rapid, apoi a canalizat pentru a face o lumină.

Pevara respiră, apoi ridică o mână și se sprijini de perete.

Androl ridică privirea tăioasă. „Trebuie să te ducem la unul dintre ceilalți pentru Vindecare.”

— Voi fi bine, spuse ea. „Tocmai am dat o lovitură în cap și camera tremură. Se va uza.”

— Lasă-mă să văd, spuse Androl, trecând peste – lumina lui plutind lângă el. Pevara îi lăsă să se plimbe o clipă, verificându-și ochii, simțindu-i capul pentru a nu avea bulgări. Și-a mutat lumina mai aproape de ochii ei. „Te doare să te uiți la asta?”

— Da, recunoscu ea, întorcând privirea.

"Greaţă?"

"Uşor."

A mormăit, apoi a scos o batistă din buzunar și a turnat niște apă pe ea din balon. A adoptat o privire de concentrare, iar lumina i s-a stins. Batista trosni încet, iar când i-o întinse, era înghețată. „Ține asta de rană”, a spus el. „Spune-mi dacă începi să te simți somnoros. S-ar putea înrăutăți dacă adormi.”

„Ești îngrijorat pentru mine?” întrebă ea, amuzată, făcând ceea ce a spus el.

"Doar . . . ce mi-ai spus mai devreme? Vegheam asupra bunurilor noastre?”

— Sunt sigură, spuse ea, apăsând bandana cu gheață de cap. „Deci știi și medicina de teren?”

— Am făcut odată ucenic la Femeia Înțeleaptă a unui oraș, spuse el absent în timp ce îngenunchea pentru a lega bărbații căzuți. Pevara a fost bucuroasă să elibereze țesăturile Aerului asupra lor, deși a ținut scuturile sus.

„O femeie înțeleaptă a luat un ucenic *bărbat ?”*

— La început, a spus Androl. "Este . . . o poveste lungă.”

"Excelent; o poveste lungă mă va împiedica să adorm până când ceilalți vor veni după noi.” Emarin și ceilalți fuseseră instruiți să meargă și să fie văzuți, stabilind un alibi pentru grup, în cazul în care se constată dispariția lui Dobser.

Androl o privi, înlocuindu-și lumina. Apoi a ridicat din umeri, continuându-și munca. „A început când mi-am pierdut un prieten din cauza febrei în timpul unei fugări de Silverpike din Mayene. Când m-am întors pe continent, am început să mă gândesc că l-am fi putut salva pe Sayer dacă cineva dintre noi ar fi știut ce să facă. Așa că m-am dus să caut pe cineva care să mă învețe. . ”

4

Avantajele unei obligațiuni

„Și asta a fost sfârșitul”, a spus Pevara, așezându-se lângă perete.

Androl își simțea emoțiile. Stăteau în magazia unde se luptaseră cu oamenii lui Taim, așteptându-l pe Emarin — care pretindea că îl poate face pe Dobser să vorbească. Androl însuși avea puțină pricepere în interogatoriu.

Mirosul de cereale se schimbase într-o duhoare râncedă. S-a stricat brusc, uneori.

Pevara tăcuse, atât afară, cât și înăuntru, când vorbise despre uciderea familiei ei de către prietenii de multă vreme.

„Încă îi urăsc”, a spus ea. „Ma pot gândi la familia mea fără durere, dar la Prietenii Întunecați. . . ii *urasc* . Cel puțin am ceva răzbunare, deoarece Cel Întunecat cu siguranță nu i-a apărat. Și-au petrecut toată viața urmându-l, sperând să aibă un loc în noua lui lume, doar pentru ca Ultima Bătălie să vină mult după moartea lor. Presupun că cei care trăiesc acum nu vor fi mai bine. Odată ce vom câștiga Ultima Bătălie, el va avea sufletele lor. Sper ca pedeapsa lor să fie lungă.”

„Ești atât de sigur că vom câștiga?” întrebă Androl.

„Desigur că vom câștiga. Nu este o întrebare, Androl. Nu ne putem permite să-l facem unul.”

El a dat din cap. "Ai dreptate. Continua."

„Nu mai e nimic de spus. Ciudat, să spun povestea după toți acești ani. Multă vreme, nu am putut vorbi despre asta.”

Camera a tăcut. Dobser atârna în legături, cu fața la perete, cu urechile astupate de țesăturile lui Pevara. Ceilalți doi erau încă inconștienți. Androl îi lovise puternic și intenționa să vadă că nu se trezesc prea curând.

Pevara îi protejase, dar nu putea menține trei scuturi deodată dacă bărbații încercau să se elibereze. Aes Sedai folosea de obicei mai mult de o soră pentru a ține în brațe un bărbat. Trei ar fi imposibil pentru orice canal, puternic sau nu. Putea să lege acele scuturi, dar Taim îl pusese pe Asha'man să exerseze cum să scape de un scut legat.

Da, cel mai bine să te asiguri că ceilalți doi nu s-au trezit. Oricât de util ar fi doar să le taie gâtul, nu avea stomac pentru asta. În schimb, a trimis un fir mic de Spirit și Aer să le atingă fiecare pleoapă. A trebuit să folosească o singură țesătură și una slabă, dar a reușit să le atingă toți ochii. Dacă pleoapele ar crăpa puțin, ar ști. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Pevara încă se gândea la familia ei. Ea spusese adevărul; ea îi ura pe Prietenii Întunecați. Toti. A fost o ură măsurată, nu scăpată de sub control, dar a fost încă puternică după toți acești ani.

Nu ar fi bănuit astă în această femeie care părea atât de des să zâmbească. Simțea că o doare. Și, în mod ciudat, că a simțit. . . singuratic.

— Tatăl meu s-a sinucis, spuse Androl, fără să intenționeze.

Ea se uită la el.

„Mama mea s-a prefăcut că a fost un accident de ani de zile”, a continuat Androl. „A făcut-o în pădure, a sărit de pe o stâncă. Se așezase cu ea cu o seară înainte și îi explicase ce avea de gând să facă.”

— Nu a încercat să-l oprească? întrebă Pevara, îngrozită.

— Nu, spuse Androl. „Cu doar câțiva ani înainte de a găsi ultima îmbrățișare a mamei, am reușit să-i scot câteva răspunsuri. Îi era frică de el. Asta a fost șocant pentru mine; întotdeauna fusese atât de blând. Ce se schimbase, în acei ultimi câțiva ani, pentru a o face să se teamă de el?” Androl se întoarse spre Pevara. „Ea a spus că a văzut lucruri în umbră. Că a început să înnebunească.”

„Ah. . .”

„M-ai întrebat de ce am venit la Turnul Negru. Ai vrut să știi de ce am *cerut* să fiu testat. Ei bine, acest lucru care sunt, îmi răspunde la o întrebare. Îmi spune cine a fost tatăl meu și de ce a făcut ceea ce a simțit că trebuie să facă.

„Văd semnele acum. Afacerea noastră a mers prea bine. Tata putea găsi cariere de piatră și filoane de metal când nimeni altcineva nu putea. Bărbații l-au angajat să le găsească depozite valoroase. El a fost cel mai bun. Îngrozitor de bine. Aș putea . . . vezi-l în el la final, Pevara. Aveam doar zece ani, dar îmi amintesc.

„Frica din ochii lui. Știu această frică acum. ” El a ezitat. „Tatăl meu a sărit de pe acea stâncă pentru a-și salva viața familiei.”

— Îmi pare rău, spuse Pevara.

„A ști ce sunt, ce *a* fost el, ajută.”

Începuse din nou să plouă, picături de grăsime lovind pe geam ca niște pietricele. Ușa din magazin se deschise, iar Emarin, în cele din urmă, se uită înăuntru. Îl văzu pe Dobser, agățat acolo și păru uşurat. Apoi i-a văzut pe ceilalți doi și a început. „Ce ați făcut voi doi?”

— Ce trebuia făcut, spuse Androl ridicându-se. "Ce-a durat atat?"

— Aproape că am început o altă confruntare cu Coteren, spuse Emarin, uitându-se încă la cei doi prizonieri Asha'man. „Cred că timpul nostru este scurt, Androl. Nu i-am lăsat să ne încurajeze, dar Coteren părea enervat – mai

mult decât în mod normal. Nu cred că ne vor mai tolera mult.”

— Ei bine, acești captivi oricum ne-au pus pe o numărătoare inversă, spuse Pevara, mutându-l pe Dobser pentru a-i face loc lui Emarin. „Chiar crezi că poți să-l faci pe acest om să vorbească? Am încercat să-i interoghez pe Darkfriends înainte. Pot fi greu de spart.”

— Ah, spuse Emarin, dar acesta *nu este* un Prieten Întunecat. Acesta este Dobser.”

— Nu cred că este chiar el, spuse Androl, studiindu-l pe bărbatul care plutea în legăturile lui. „Nu pot accepta că cineva poate fi *pus* să-l servească pe Cel Întunecat.” Putea simți dezacordul Pevara; ea chiar credea că așa s-a întâmplat. Oricine ar putea canaliza ar putea fi Turned, explicase ea. Textele vechi vorbeau despre asta.

Ideea l-a făcut pe Androl să vrea să se îmbolnăvească. A forța pe cineva să fie rău? Asta nu ar trebui să fie posibil. Soarta i-a mișcat pe oameni, i-a pus în poziții groaznice, i-a costat viața, uneori sănătatea mentală. Dar alegerea de a-l servi pe Cel Întunecat sau pe Lumină. . . cu siguranță că o singură alegere nu putea fi luată de la o persoană.

Umbra pe care a văzut-o în spatele ochilor lui Dobser era o dovadă suficientă pentru Androl. Bărbatul pe care îl cunoștea a dispărut, ucis și altceva – ceva rău – fusese băgat în trupul lui. Un suflet nou. Asta trebuia să fie.

„Orice ar fi el”, a spus Pevara, „sunt încă sceptic că îl poți forța să vorbească”.

— Cele mai bune convingeri, spuse Emarin, cu mâinile strânse la spate, sunt cele care nu sunt forțate. Pevara Sedai, dacă ai fi atât de amabil încât să îndepărtezi țesăturile care îi blocau urechile, astfel încât să poată începe să audă — dar să le îndepărtezi doar în cel mai mic mod, ca și cum țesătura a fost legată și nu eșuează. Vreau să audă ce sunt pe cale să spun.”

Ea s-a conformat. Cel puțin, Androl a presupus că a făcut-o. A fi dublu legături nu însemna că își puteau vedea țesăturile unul altuia. Îi putea simți totuși anxietatea. Se gândea la Prietenii Întunecați pe care i-a interogat și și-a dorit... . . ceva. Un instrument pe care l-a folosit împotriva lor?

— Cred că ne putem ascunde în moșiile mele, spuse Emarin cu o voce trufașă.

Androl clipi. Bărbatul se ținea mai înalt, mai mândru, mai mult. . . autoritar. Vocea lui a devenit puternică, disprețuitoare. Tocmai așa, devenise un nobil.

„Nimeni nu se va gândi să ne caute acolo”, a continuat Emarin. „Vă voi accepta ca asociați ai mei, iar cei mai mici dintre noi – tânărul Evin, de exemplu – pot intra în serviciul meu ca servitori. Dacă ne jucăm corect mâna, putem construi un Turn Negru rival.”

„Eu . . . nu știu cât de înțelept ar fi asta, spuse Androl jucându-se.

— Tăcere, spuse Emarin. „Îți voi cere părerea când este necesar. Aes Sedai, *singurul* mod în care vom rivaliza cu Turnurile Alb și Negru este să creăm un loc în care canalele bărbați și femei lucrează împreună. A . . . Turnul Gri, dacă vrei.”

„Este o propunere interesantă.”

— Este singurul lucru care are sens, spuse Emarin, apoi se întoarse către prizonierul lor. „Nu aude ce spunem?”

— Nu, spuse Pevara.

„Eliberează-l, atunci. Aș vorbi cu el.”

Pevara făcu ezitant conform instrucțiunilor. Dobser căzu la podea, abia prinzându-se. S-a împiedicat o clipă, nesigur în picioare, apoi a aruncat imediat o privire spre ieșire.

Emarin îşi întinse mâna la spate, scoase ceva de la centură şi-l aruncă pe podea. Un sac mic. A clincat când a lovit. — Maestre Dobser, spuse Emarin.

"Ce este asta?" întrebă Dobser, ghemuindu-se neîncetat, luând sacul. S-a uitat în ea, iar ochii i s-au mărit vizibil.

— Plată, spuse Emarin.

Dobser mîji ochii. "A face ceea ce?"

— Mă înșeli, maestru Dobser, spuse Emarin. „Nu vă cer să faceți nimic, vă plătesc scuze. L-am trimis pe Androl aici să-ți solicite ajutorul și se pare că are... . . a depășit limitele instrucțiunilor sale.

„Am vrut doar să vorbesc cu tine. Nu am avut de gând să te văd învelit în Aer și chinuit.”

Dobser aruncă o privire în jur, suspicios. „Unde ai găsit astfel de bani, Emarin? Ce te face să crezi că poți începe să dai ordine? Ești doar un soldat. . .” Se uită din nou la conținutul pungii.

— Văd că ne înțelegem, a spus Emarin zâmbind. — Atunci îmi vei menține frontul pentru mine?

„Eu . . .“ Dobser se încruntă. Se uită la Welyn și Leems, zăcând inconștienți pe podea.

— Da, spuse Emarin. „Asta *va* fi o problemă, nu-i așa? Nu crezi că am putea să-i dăm Androl lui Taim și să-l

învinovățim pentru asta?

— Androl? spuse Dobser pufnind. „Pajeșul? Doborând doi Ashaman? Nimeni n-ar crede. Nimeni."

— Un punct valid, maestru Dobser, spuse Emarin.

— Doar dă-le Aes Sedai, spuse Dobser, smucind cu degetul spre ea.

„Vai, am nevoie de ea. O mizerie, asta e. O mizerie pură."

— Ei bine, spuse Dobser, poate aș putea vorbi cu M'Hael pentru tine. Știi, îndreptă-l."

— Ar fi foarte apreciat, spuse Emarin, luând un scaun de lângă perete și așezându-l jos, apoi așezând altul înaintea lui. Stătea, făcându-i semn lui Dobser să se aşeze. „Androl, fă-te util. Găsiți ceva pentru mine și maestrul Dobser să bem. Ceai. Îți place zahărul?"

— Nu, spuse Dobser. „De fapt, am auzit că pe aici era vin pe undeva. . ."

— Vin, Androl, spuse Emarin, pocnind din degete.

Ei bine, se gândi Androl, *cel mai bine să joace rolul.* Făcu o plecăciune, aruncându-i lui Dobser o privire calculată, apoi luă niște căni și vin din magazie. Când s-a întors, Dobser și Emarin vorbeau pe cale amiabilă.

— Înțeleg, spuse Emarin. „Am avut *atât* de greu să găsesc ajutorul potrivit în Turnul Negru. Vedeți, necesitatea de a-mi păstra identitatea este *imperativă* ."

— Văd asta, domnule, spuse Dobser. „Dacă, dacă altcineva ar fi știut că un Înalt Lord al Lacrimei se află printre rândurile noastre, nu ar exista un sfârșit de lins de cizme. Asta pot sa va spun! Și M'Hael, ei bine, nu i-ar plăcea cineva cu atâta autoritate să fie aici. Nu deloc!"

— Înțelegi de ce a trebuit să-mi mențin distanța, explică Emarin, întinzând o mână și acceptând o ceașcă de vin în timp ce Androl o turna.

Un Înalt Lord al Lacrimei? gândi Androl, amuzat. Dobser părea să-l bea în timp ce bea băuturi tari.

„Și am crezut cu toții că te îndoiești pe Logain pentru că ești prost!" spuse Dobser.

„Vai, lotul care mi s-a dat. Taim ar vedea prin mine într-o clipă dacă ar fi să petrec prea mult timp în preajma lui. Așa că am fost forțat să merg cu Logain. El și tipul Dragon, amândoi sunt evident fermieri și nu ar recunoaște un bărbat înalt născut."

„Voi spune, Doamne", a spus Dobser, „eram suspicios".

— După cum credeam, spuse Emarin, luând o înghițitură din vin. „Pentru a dovedi că nu este otrăvit", a

explicat el, înainte de a preda paharul lui Dobser.

— În regulă, Doamne, spuse Dobser. "Am încredere în tine." A înghițit vinul. „Dacă nu poți avea încredere într-un Înalt Domn însuși, în cine poți avea încredere, nu?”

— Foarte corect, spuse Emarin.

„Pot să-ți spun asta”, a spus Dobser, întinzându-și ceașca și dând din ea pentru ca Androl să o umple din nou, „va trebui să găsești o modalitate mai bună de a te feri de Taim. Urmărirea lui Logain nu va mai funcționa.”

Emarin luă o înghițitură lungă, contemplativă, din ceașca lui de vin. „Taim îl are. Văd. Am bănuit că așa va fi. Welyn și ceilalți care apar spun povestea.”

— Da, spuse Dobser, lăsându-l pe Androl să-și umple din nou ceașca. „Logain este unul puternic, totuși. Este nevoie de multă muncă pentru a transforma un bărbat ca el. Puterea de voință, știi? Va fi o zi sau două să-l transforme. Oricum, ai putea la fel de bine să vii la Taim, să explici ce faci. El va înțelege și tot spune că bărbații îi sunt mai folositori dacă nu trebuie să-i întoarcă. Nu știu de ce. Totuși, nu am de ales decât să Turn Login. Proces îngrozitor.” Dobser tremura.

— Atunci mă voi duce să vorbesc cu el, maestru Dobser. Vrei să garantezi pentru mine, întâmplător? eu voi . . . vezi că ai plătit pentru efort.”

— Sigur, sigur, spuse Dobser. "De ce nu?" Și-a bătut vinul, apoi s-a trântit în picioare. „Va verifica pe Logain. Întotdeauna face, la această oră din noapte.”

„Și acolo ar fi unde?” spuse Emarin.

— Camerele ascunse, spuse Dobser. „În fundațiile pe care le construim. Știi secțiunea de est, unde prăbușirea a făcut toate aceste săpături suplimentare? Nu a fost un colaps, ci doar o scuză pentru a acoperi munca suplimentară făcută. Și . . .” Dobser ezită.

— Și asta e de ajuns, spuse Pevara, legând din nou bărbatul în aer și oprindu-și urechile. Își încrucișă brațele, uitându-se la Emarin. "Sunt impresionat." Emarin își despărți mâinile într-un gest de umilință. „Întotdeauna am avut talentul de a-i face pe bărbați să se simtă în largul meu. De fapt, nu i-am sugerat să-l alegem pe Dobser pentru că am crezut că ar fi ușor de mituit. L-am ales din cauza lui. . . Ei bine, puteri subestimate de exprimare cognitivă.”

„A transforma pe cineva către Umbra nu îl face mai puțin prost”, a spus Androl. „Dar dacă ai putea face asta, de ce a trebuit să-l sărim în primul rând?”

— Este o chestiune de a controla situația, Androl, spuse Emarin. „Un om ca Dobser nu trebuie să fie confruntat în elementul său, înconjurat de prieteni cu mai multă inteligență decât el. A trebuit să-l speriem, să-l facem să se zvârcolească, apoi să-i oferim o modalitate de a se frământa.” Emarin ezită, aruncând o privire spre Dobser. „În plus, nu cred că am vrut să riscăm să meargă la Taim, ceea ce ar fi putut foarte bine să facă dacă l-aș fi abordat în privat, fără amenințarea cu violența.”

"Si acum?" întrebă Pevara.

— Acum, spuse Androl, îi stropim pe cei trei cu ceva care îi va ține să doarmă până la Bel Tine. Îi adunăm pe Nalaam, Canler, Evin și Jonneth. Așteptăm ca Taim să termine inspecția lui Logain; pătrundem, îl salvăm și luăm Turnul înapoi din Umbră.”

Rămaseră în tăcere o clipă, camera luminată doar de o singură lampă pâlpâitoare. Ploaia a stropit geamul.

— Ei bine, spuse Pevara, atâta timp cât nu este o sarcină *dificilă* pe care o propui, Androl. . .”

Rand deschise ochii la vis, oarecum surprins să constate că adormise. Aviendha îl lăsase în sfârşit să moştenească. De fapt, probabil că și ea se lăsa să moștenească. Părea la fel de obosită ca și el. Mai mult, poate.

S-a urcat în picioare în lunca de iarbă moartă. Fusese capabil să-i simtă îngrijorarea nu numai prin legătura, ci și prin felul în care îl ținuse. Aviendha era o luptătoare, un războinic, dar chiar și un războinic avea nevoie de ceva de care să se țină din când în când. Light știa că a făcut-o.

S-a uitat în jur. Acest lucru nu se simțea ca *Tel'aran'rhiod* , nu complet. Câmpul mort se întindea în depărtare din toate părțile, probabil în infinit. Aceasta nu a fost adevărata Lume a Viselor; a fost un ciob de vise, o lume creată de un puternic Visător sau umblător de vise.

Rand începu să meargă, cu picioarele scârțâind frunzele moarte, deși nu erau copaci. Probabil că s-ar fi putut trimite înapoi la propriile sale vise; deși nu fusese niciodată la fel de bun ca mulți dintre Părăsiți la visele plimbate, se putea descurca atât de mult. Curiozitatea l-a împins înainte.

N-ar trebui să fiu aici, se gândi el. *Am stabilit secții.* Cum a ajuns el în acest loc și cine l-a creat? Avea o suspiciune. A fost o persoană care a folosit adesea cioburile de vise.

Rand simți o prezență în apropiere. A continuat să meargă, fără să se întoarcă, dar știa că cineva mergea acum lângă el.

— Elan, spuse Rand.

„Lews Therin.” Elan încă purta cel mai nou trup al său, bărbatul înalt și frumos care purta roșu și negru. „Moare, iar praful va domni în curând. Praful . . . atunci nimic.”

„Cum ai trecut pe lângă secțiile mele?”

— Nu știu, spuse Moridin. „Știam că, dacă aș crea acest loc, mi-ai fi alăturat-o. Nu poți sta departe de mine. Modelul nu va permite. Suntem atrași împreună, tu și eu. Din când în când. Două corăbii acostate pe aceeași plajă, lovind una de cealaltă la fiecare maree nouă.”

— Poetic, spuse Rand. — În sfârșit, am văzut-o pe Mierin să-și desprindă lesa. Moridin se opri, iar Rand se opri, privindu-l. Furia bărbatului părea să se dezlipească de el în valuri de căldură.

„A venit la tine?” întrebă Moridin.

Rand nu spuse nimic.

„Nu te *preface* că știai că încă mai trăiește. Nu știai, nu puteai să știi.”

Rand a rămas nemişcat. Emoțiile lui cu privire la Lanfear – sau cum se numea ea acum – erau complicate. Lews Therin o disprețuise, dar Rand o cunoștea în primul rând ca Selene și îi plăcuse de ea – până când, cel puțin, a încercat să le omoare pe Egwene și Aviendha.

Gândirea la ea l-a făcut să se gândească la Moiraine, l-a făcut să *spere* în lucruri la care nu ar trebui să spere.

Dacă Lanfear încă mai trăiește . . . poate și Moiraine?

L-a înfruntat pe Moridin cu încredere calmă. „Să o pierzi nu are rost, acum”, a spus Rand. „Nu mai deține nicio putere asupra mea.”

— Da, spuse Moridin. "Te cred. Ea nu, dar cred că încă mai adăpostește ceva de . . . nemulțumire față de femeia pe care ați ales-o. Care este numele ei din nou? Cea care își spune Aiel, dar poartă arme?

Rand nu a făcut față încercării de a-l enerva.

— Oricum, Mierin te urăște acum, continuă Moridin. „Cred că te învinovățește pentru ceea ce i s-a întâmplat. Ar trebui să-i spui Cyndane. I s-a interzis să folosească numele pe care și-a luat asupra ei.”

„Cyndane. . .” spuse Rand, încercând cuvântul. " 'Ultima sansa'? Stăpânul tău a căpătat umor, văd.”

„Nu a fost menit să fie plin de umor”, a spus Moridin.

— Nu, presupun că nu a fost. Rand se uită la peisajul nesfârșit de iarbă moartă și frunze. „Este greu să cred că mi-a fost atât de frică de tine în acele zile de început. Mi-ai invadat visele atunci sau m-ai adus într-unul dintre aceste cioburile de vise? Nu am reușit niciodată să-mi dau seama.”

Moridin nu spuse nimic.

„Îmi amintesc o dată. . .” spuse Rand. „Stăt lângă foc, înconjurat de coșmaruri care se simțeau ca *Tel'aran'rhiod.* Nu ai fi reușit să atragi pe cineva pe deplin în Lumea Viselor, totuși nu sunt un mers în vise, capabil să intru pe cont propriu.”

Moridin, la fel ca mulți dintre Părăsiți, intrase de obicei în *Tel'aran'rhiod* în carne și oase, ceea ce era periculos. Unii spuneau că intrarea în carne a fost un lucru rău, că ți-a pierdut o parte din umanitatea ta. De asemenea, te-a făcut mai puternic.

Moridin nu dădu nicio idee despre ceea ce se întâmplase în acea noapte. Rand și-a amintit vag de acele zile, călătorind spre Tear. Și-a amintit de viziuni în timpul nopții, viziuni ale prietenilor sau familiei sale care ar încerca să-l omoare. Moridin . . . Ishamael . . . îl trăgea împotriva voinţei lui în vise care se intersectează cu *Tel'aran'rhiod.*

— Erai supărat în acele zile, spuse Rand încet, privindu-l în ochii lui Moridin. Aproape că vedea focurile aprinzând acolo. „Încă ești supărat, nu-i așa? Doar îl ai cuprins. Nimeni nu l-ar putea sluji fără să fie măcar puțin nebun.”

Moridin făcu un pas înainte. — Batjocorește-te cum vrei, Lews Therin. Sfârșitul răsare. Totul va fi dat la marea sufocare a Umbrei, pentru a fi întins, rupt, *sugrumat* .”

Rand a făcut și el un pas înainte, până la Moridin. Aveau aceeași înălțime. — Te urăști pe tine însuți, șopti Rand. „Pot să *simt* asta în tine, Elan. Odată l-ai servit pentru putere; acum o faci pentru că victoria lui – și sfârșitul tuturor lucrurilor – este singura eliberare pe care o vei cunoaște vreodată. Prefer să nu existe decât să continui să fii tu. Trebuie să știi că nu te va elibera. Niciodata. Nu tu."

Moridin rânji. — Mă va lăsa să te omor înainte de a se termina, Lews Therin. Tu și cel cu părul auriu, și femeia Aiel și micuțul cu părul negru...

— Te comporți ca și cum acesta ar fi un concurs între tine și mine, Elan, îl întrerupse Rand.

Moridin râse, dându-și capul pe spate. "Desigur ca este! Nu ai văzut asta *încă?* Lângă sângele cade, Lews Therin! Este vorba despre noi doi. La fel ca în epocile trecute, iar și iar, ne luptăm între noi. Tu si eu."

— Nu, spuse Rand. "Nu de data asta. Am terminat cu tine. Am o luptă mai mare de dus."

„Nu încerca să..."

Lumina soarelui a explodat printre norii de deasupra. Adesea nu era lumina soarelui în Lumea Viselor, dar acum scălda zona din jurul lui Rand.

Moridin se împletici înapoi. Își ridică privirea la lumină, apoi se uită la Rand și își mijii ochii. „Nu te gândi. . . Nu crede că o să cred trucurile tale simple, Lews Therin. Weiramon a fost zdruncinat de ceea ce i-ai făcut, dar nu este un lucru atât de dificil să ții *cuvântul* și să asculți cum bătăile inimii oamenilor se accelerează."

Rand și-a exercitat voința. Frunzele moarte trosnitoare au început să se transforme la picioarele lui, devenind din nou verzi, iar lăstarii de iarbă au spart printre frunze.

Verdele s-a întins din el ca o vopsea vărsată, iar norii de deasupra s-au îndepărtat.

Ochii lui Moridin se deschiseră mai larg. S-a împiedicat, privind cerul în timp ce norii se retrăgeau. . . Rand își simțea șocul. Acesta a fost ciobul de vis *al lui Moridin .*

Cu toate acestea, pentru a atrage un altul, trebuia să-l plaseze aproape de *Tel'aran'rhiod.* Se aplicau acele reguli. Mai era și altceva, ceva legat de legătura dintre ei doi. . .

Rand înainta cu pași mari, ridicându-și brațele în lateral. Iarba a răsărit în valuri, flori roșii au izbucnit din pământ ca un roșu pe pământ. Furtuna s-a liniștit, norii întunecați arse de lumină.

„Spune-i stăpânului tău!" porunci Rand. „Spune-i că această luptă nu este ca celelalte. Spune-i că m-am săturat de minioni, că am terminat cu miscarea lui meschină de pioni. Spune-i că *vin după EL!"*

— Este greșit, spuse Moridin, vizibil zguduit. „Acesta nu este. . S-a uitat la Rand pentru o clipă, stând sub soarele arzător, apoi a dispărut.

Rand respiră adânc. Iarba a murit în jurul lui, norii au sărit înapoi, lumina soarelui s-a stins. Deși Moridin dispăruse, ținerea acelei transformări a peisajului fusese dificilă. Rand s-a lăsat, gâfâind, recuperându-se după efort.

Aici, a dori ca ceva să fie adevărat ar putea să fie așa. Dacă lucrurile ar fi atât de simple în lumea reală.

A închis ochii și a plecat, să doarmă pentru scurt timp înainte de a trebui să se trezească. Ridică-te și salvează lumea. Dacă ar putea.

Pevara se ghemui lângă Androl în noaptea ploioasă. Pelerina ei era înmuiată complet. Știa câteva țesături care i-ar fi fost utile pentru asta, dar nu îndrăznea să canalizeze. Ea și ceilalți aveau să se confrunte cu Turned Aes Sedai și femei din Black Ajah. Ar putea simți dacă ar fi canalizat.

— Cu siguranță păzesc zona, șopti Androl. În fața lor, pământul s-a desprins într-o mare succesiune de zidărie și tranșee asemănătoare labirintului. Acestea erau încăperile de fundație a ceea ce avea să devină în cele din urmă Turnul Negru propriu-zis. Dacă Dobser avea dreptate, în cadrul fundației ar fi fost create alte camere - camere ascunse, deja complete, care ar continua să fie secrete pe măsură ce Turnul însuși era construit.

O pereche de Asha'man ai lui Taim stăteau de vorbă în apropiere. Deși au încercat să pară nonșalanți, efectul a fost stricat de vreme. Cine ar *alege* să stea afară într-o noapte ca aceasta? În ciuda unui braț cald care le aprindea și a unei țesături de Aer pentru a îndepărta ploaia, prezența lor era suspectă.

Gardienii. Pevara a încercat să-i trimită gândul direct lui Androl.

A mers. Își putea simți surprinderea în timp ce gândul îi pătrundea pe al lui.

Ceva sa întors, neclar. *Ar trebui să profităm.*

Da, ea a trimis înapoi. Următorul gând era însă prea complex, așa că l-a șoptit. „Cum nu ai observat până acum că a părăsit fundația păzită noaptea? Dacă există într-adevăr camere secrete, atunci munca la ele s-ar face și noaptea.”

„Taim a stabilit un stație de acces”, șopti Androl. „Ne lasă să ignorăm asta numai atunci când îi convine – cum ar fi pentru întoarcerea lui Welyn în seara asta. În plus, această zonă este periculoasă, cu acele gropi și tranșee. Ar fi un motiv destul de bun pentru a pune gărzi, cu excepția . . ”

„Cu excepția,”, a spus Pevara, „Taim nu este tocmai genul căruia îi pasă dacă un copil sau doi își rupă gâtul înghițind.”

Androl dădu din cap.

Pevara și Androl au așteptat în ploaie, numărându-și respirația, până când trei panglici de foc au zburat din noapte și i-au lovit pe paznici direct în cap. Cei doi Asha'man au căzut ca niște saci de cereale. Nalaam, Emarin și Jonneth își făcuseră treaba perfect. Canalizare rapidă; cu noroc, fie n-ar fi observat, fie ar fi considerat lucrul oamenilor de gardă ai lui Taim.

Lumină, se gândi Pevara. *Androl și ceilalți sunt cu adevărat arme.* Nu se oprise să se gândească că Emarin și ceilalți aveau să conducă cu atacuri letale. A fost complet în afara experienței ei ca Aes Sedai. Aes Sedai nici măcar nu a ucis dragoni falși dacă s-ar putea ajuta.

— Ucidele blânde, spuse Androl, cu ochii în față. „Deși încet.”

Ușoară. Da, s-ar putea să existe avantaje în legătură cu legăturile lor, dar a fost, de asemenea, incomod. Ar trebui să exerseze să-și protejeze gândurile.

Emarin și ceilalți au intrat din întuneric, alăturându-se lui Pevara și Androl la brazier. Canler a rămas în urmă, împreună cu ceilalți băieți de la Two Rivers, gata să-i conducă din Turnul Negru într-o încercare de evadare dacă ceva nu mergea bine în seara asta. Avea sens să-l părăsesc, în ciuda protestelor sale. Avea o familie.

Au târât cadavrele în umbră, dar au lăsat brazierul aprins. Cineva care caută paznici ar vedea că lumina era încă acolo, dar noaptea era atât de ceață și ploioasă încât ar fi trebuit să se apropie pentru a realiza că însoțitorii ei dispăruseră.

Deși se plângea adesea că nu știe de ce l-au urmat ceilalți, Androl a preluat imediat conducerea acestui grup, trimițându-i pe Nalaam și Jonneth să privească la marginea fundației. Jonneth își purta arcul, neînșirat în noaptea umedă. Sperau că ploaia va înceta și că el o va putea folosi atunci când nu puteau risca să se canalizeze.

Androl, Pevara și Emarin au alunecat pe unul dintre versanții noroioși în gropile de fundație care fuseseră săpate. Noroi s-a stropit peste ea când a aterizat, dar era deja udată, iar ploaia a spălat murdăria.

Fundația a fost făcută din pietre construite pentru a forma pereți între camere și holuri; aici jos, acesta a devenit un labirint, cu un flux constant de ploaie căzând de sus. Dimineața, soldații Asha'man aveau să fie pregătiți să se usuce fundația.

Cum găsim intrarea? Pevara a trimis.

Androl îngenunche, un glob foarte mic de lumină plutind deasupra mâinii lui. Picături de ploaie au trecut prin lumină, arătând pentru o clipă ca niște meteoriți minusculi, când au fulgerat și au dispărut. Și-a odihnit degetele în apa care se întindea pe pământ.

El ridică privirea, apoi arătă cu degetul. — Merge așa, șopti el. „Se duce undeva. Acolo îl vom găsi pe Taim.”

Emarin mormăi apreciativ. Androl ridică o mână, chemându-i pe Jonneth și Nalaam să coboare împreună cu ei în fundație, apoi a condus drumul, pășind încet.

Tu. In liniște. Mutare. Ei bine, ea a trimis.

Antrenat ca cercetaș, a trimis înapoi. *În pădure. Munții de ceață.*

Câte locuri de muncă făcuse în viața lui? Ea își făcuse griji pentru el. O viață așa cum a dus-o putea indica o nemulțumire față de lume, o nerăbdare. Felul în care a vorbit despre Turnul Negru, totuși. . . pasiunea cu care era dispus să lupte . . . care spunea ceva diferit. Nu era vorba doar despre o loialitate față de Logain. Da, Androl și ceilalți îl respectau pe Logain, dar pentru ei, el reprezenta ceva mult mai mare. Un loc în care erau acceptați bărbați ca ei.

O viață ca cea a lui Androl *ar putea* indica un om care nu s-ar comite sau nu ar fi mulțumit, dar ar putea indica și altceva: un om care a căutat. Un bărbat care știa că viața pe care și-o dorea există acolo. Trebuia doar să-l găsească.

„Te învață să analizezi astfel de oameni în Turnul Alb?” îi şopti Androl în timp ce se opri lângă o uşă şi îşi muta globul de lumină înăuntru, apoi le făcu semn celorlalţi să urmeze.

Nu, a trimis ea înapoi, încercând să exerseze această metodă de comunicare, să-și facă gândurile mai lin. *Este ceva ce o femeie reușește după primul ei secol de viață.*

A trimis înapoi amuzament tensionat. Au trecut într-o serie de încăperi neterminate, niciuna dintre ele acoperită, înainte de a ajunge la o porțiune de pământ nelucrat. Unele butoaie de aici țineau smoală, dar fuseseră mutate în lateral, iar scândurile pe care stăteau în mod normal fuseseră trase. Aici s-a deschis o groapă în pământ. Apa a trecut peste buza gropii și a coborât în întuneric. Androl îngenunche și ascultă, apoi dădu din cap către ceilalți înainte de a se aluneca în el. Stropirea lui a venit o secundă mai târziu.

Pevara l-a urmat, coborând doar câțiva metri. Apa era rece pe picioarele ei, dar era deja înmuiată. Androl se cocoșă, conducând drumul sub o surplosă de pământ, apoi

se ridică de cealaltă parte. Micul lui glob de lumină dezvăluie un tunel. Aici fusese săpat un șanț pentru a reține apa de ploaie. Pevara a considerat că stăteau chiar deasupra acesteia când au doborât paznicii.

Dobser corect, a trimis ea în timp ce ceilalți se trânteau în spate. *Taim construind tuneluri și camere secrete.*

Au traversat șanțul și au continuat. La mică distanţă în josul tunelului, ajunseră la o intersecţie în care zidurile de pământ erau sprijinite, ca puţurile unei mine. Cei cinci s-au adunat acolo, privind într-o direcție, apoi în alta. Două căi.

„Aceasta este în pantă în sus”, șopti Emarin, arătând spre stânga. — Poate la altă intrare în aceste tuneluri?

„Probabil ar trebui să ne aprofundăm”, a spus Nalaam. „Nu crezi?”

— Da, spuse Androl, lingându-și degetul și testând aerul. „Vântul bate corect. Vom merge mai întâi pe acolo. Atenție. Vor fi și alți paznici.”

Grupul a alunecat mai în jos în tuneluri. De cât timp lucra Taim la acest complex? Nu părea îngrozitor de extins – nu treceau de alte ramificații – dar totuși, era impresionant.

Deodată Androl se opri, iar ceilalți se opriră. O voce mormăiitoare a răsunat în susul tunelului, prea moale pentru ca ei să deslușească cuvintele, însoțită de o lumină pâlpâitoare pe pereți. Pevara a îmbrățișat Izvorul și a pregătit țesături. Dacă ea a canalizat, ar observa cineva din fundație? Androl era evident și el ezitant; canalizarea deasupra, pentru a ucide paznicii, fusese destul de suspectă. Dacă oamenii lui Taim de aici au simțit că este folosită Puterea Unică. . .

Silueta se apropia, lumina luminându-l.

Lângă ea se auzi un scârțâit, în timp ce Jonneth își trage arcul reîncordat de Two Rivers. Abia mai era loc în tunel pentru el. Se dezlănțui dintr-o pocnire, aerul fluierând. Mormăitul s-a oprit și lumina a căzut.

Grupul s-a grăbit înainte să-l găsească pe Coteren pe pământ, cu ochii în sus, cu ochii în sus, cu săgeata prin piept. Lanterna lui ardea neîncetat pe pământ lângă el. Jonneth și-a luat săgeata, apoi a șters-o pe hainele mortului. *„De* aceea încă port un arc, nenorocit de capră.”

— Aici, spuse Emarin, arătând spre o uşă groasă. „Coteren îl păzea.”

— Pregătiți-vă, șopti Androl, apoi deschise ușa groasă de lemn. Dincolo, au găsit o serie de celule brute încorporate în peretele de pământ – fiecare cu puțin mai

mult decât o cabină acoperită îngropată în pământ, cu o ușă introdusă în deschidere. Pevara se uită într-unul, care era gol. Cabina nu avea suficient loc pentru ca un bărbat să stea în picioare înăuntru, iar camera era neluminată. A fi închis în acele celule ar însemna să fii prins în întuneric, strâns într-un spațiu ca un mormânt.

"Ușoară!" spuse Nalaam. „Androl! El este aici. Este Login!”

Ceilalți s-au grăbit să i se alăture, iar Androl a strâns încuietoarea ușii cu o mână surprinzător de pricepută. Deschiseră ușa celulei și Logain se rostogoli cu un geamăt. Arăta oribil, acoperit de murdărie. Odată, părul întunecat și ondulat și fața puternică ar fi putut să-l fi făcut frumos. Părea slab ca un cerșetor.

Tuși, apoi se ridică în genunchi cu ajutorul lui Nalaam. Androl îngenunche imediat, dar nu cu evlavie. Îl privi pe Logain în ochi în timp ce Emarin îi dădea liderului Asha'man flaconul de băut.

Bine? întrebă Pevara.

El este, gândi Androl, un val de uşurare venind prin legătura. *Tot el este.*

L-ar fi lăsat să plece dacă l-ar fi Întors, a trimis Pevara înapoi, devenind din ce în ce mai confortabil cu această metodă de comunicare.

Poate. Cu excepția cazului în care aceasta este o capcană. „Stăpânul meu Login”.

„Androl.” Vocea lui Logain era răgușită. „Jonneth. Nalaam. Și un Aes Sedai?” A inspectat-o pe Pevara. Pentru un bărbat care aparent a suferit zile, poate săptămâni, de închisoare, arăta remarcabil de lucid. "Îmi amintesc de tine. Ce Ajah ești, femeie?”

"Conteaza?" ea a răspuns.

— Foarte bine, spuse Logain, încercând să se ridice. Era prea slab și Nalaam trebuia să-l sprijine. "Cum m-ai găsit?"

„Aceasta este o poveste pentru o dată când suntem în siguranță, Domnul meu”, a spus Androl. S-a uitat pe uşă. "Să trecem. Mai avem o noapte grea înaintea noastră. eu...”

Androl încremeni, apoi trânti ușa.

"Ce este?" întrebă Pevara.

— Canalizare, spuse Jonneth. "Puternic."

Strigăte, înăbușite de ușă și de pereții de pământ, au răsunat afară, pe hol.

— Cineva i-a găsit pe paznici, spuse Emarin. „Domnul meu Logain, poți să lupți?”

Logain a încercat să stea singur, apoi s-a lăsat din nou. Fața lui devenea hotărâtă, dar Pevara simți dezamăgirea lui Androl. Logain primise rădăcină; fie asta, fie pur și simplu era prea obosit pentru a fi canalizat. Nesurprinzător. Pevara văzuse femei într-o formă mai bună decât aceasta, care erau prea epuizate pentru a îmbrățișa Sursa.

"Înapoi!" strigă Androl, pășind pe o parte a ușii — împotriva zidului de pământ. Ușa a explodat într-o țesătură de foc și distrugere.

Pevara nu a așteptat ca molozul să se așeze; ea a țesut Foc și a eliberat o coloană de distrugere pe coridor dincolo. Știa că se confruntă cu Darkfriends, sau mai rău. Cele Trei Jurăminte nu au împiedicat-o aici.

A auzit strigăte, dar ceva a deviat focul. Imediat, un scut a încercat să se trântească între ea și Sursă. Ea a luptat, abia, și s-a lăsat într-o parte, respirând adânc.

„Oricine ar fi, ei sunt puternici”, a spus Pevara.

O voce chema ordine de la distanță, răsunând în tuneluri.

Jonneth a îngenuncheat lângă ea, înclină-te. „Lumină, asta e vocea lui Taim!”

„Nu putem sta aici”, a spus Logain. „Androl. O poartă de acces.”

— Încerc, spuse Androl. „Lumină, încerc!”

„Bah,” Nalaam l-a lăsat pe Logain lângă zid. „Am mai fost în locuri mai strâmte!” Se alătură celorlalți în prag, aruncând țesături pe coridor. Exploziile au zguduit pereții laterali și murdăria a plouat de pe acoperișul de deasupra.

Pevara sări în fața ușii, eliberând o țesătură, apoi îngenunche lângă Androl. Privea în față, fără să vadă, cu o mască de concentrare. Putea simți determinarea și frustrarea pulsand prin legătura. Ea îl luă de mână.

„Poți s-o faci”, șopti ea.

Pragul ușii a erupt, iar Jonneth a căzut pe spate, cu brațul ars. Pământul tremura; zidurile au început să se rupă.

Transpirația picura pe părțile laterale ale feței lui Androl. Strânse din dinți, cu fața roșie, cu ochii deschiși larg. Fum curgea prin prag, făcându-l pe Emarin să tușească în timp ce Nalaam îl vindeca pe Jonneth.

strigă Androl și se apropie de vârful acelui perete în mintea lui. Era aproape acolo! Ar putea-

O țesătură a *lovit* încăperea, o undură în pământ și acoperișul încordat a cedat în cele din urmă. Pământul s-a revărsat deasupra lor și totul s-a înnegrit.

5

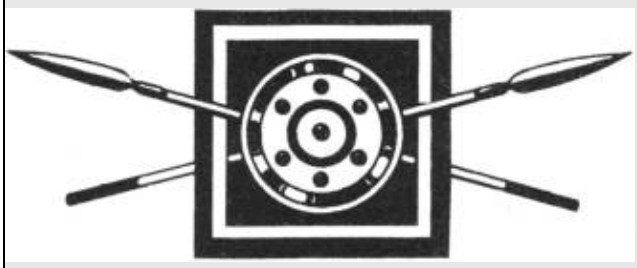

Pentru a cere o binefacere

Rand al'Thor se trezi și trase adânc aer în piept. S-a strecurat de pe păturile din cort, lăsând-o pe Aviendha dormind acolo și și-a pus un halat. Aerul mirosea a umed.

Îi aduceau aminte, în treacăt, de dimineţile din tinereţe, trezindu-se înainte de zori pentru a mulge vaca, care avea nevoie de muls de două ori pe zi. Cu ochii închiși, și-a amintit de zgomotele lui Tam — deja sus — tăind noi stâlpi de gard în hambar. Amintindu-și de aerul rece, băgându-și picioarele în cizme, spălându-și fața cu apă lăsată să se încălzească lângă aragaz.

În orice dimineață, un fermier putea să-și deschidă ușa și să privească o lume care era încă nouă. Îngheț crocant. Primele, strigăte tentative ale păsărilor. Lumina soarelui sparge orizontul, ca și căscatul de dimineață al lumii.

Rand se apropie de clapele cortului său și le trase înapoi, făcând semn din cap către Katerin, o Fecioara scurtă, cu părul auriu, care era de gardă. Se uita la o lume care era departe de a fi nouă. Lumea asta era veche și obosită, ca un vânzător ambulant care fusese pe coloana vertebrală a lumii și înapoi pe jos. Corturile înghesuiau Câmpul Merrilor, focurile de bucătăria trasau stâlpi de fum spre cerul încă întunecat al dimineții.

Peste tot, bărbații lucrau. Soldații ungeau armuri cu ulei. Smiths a ascuțit vârfuri de lance. Femeile pregăteau pene pentru săgețile fluturate. Micul dejun era servit din vagoane de masă bărbaților care ar fi trebuit să doarmă mai bine decât au dormit. Toată lumea știa că acestea erau ultimele lor clipe înainte de sosirea furtunii.

Rand închise ochii. Îl *simțea* , pământul însuși, ca o legătură slabă de Warder. Sub picioarele lui, larve se târau prin sol. Rădăcinile ierburilor au continuat să se

răspândească, atât de încet, căutând nutrienți. Pomii scheletici nu erau morți, căci apa pătrundea prin ei. Au adormit. Păsările albastre s-au adunat într-un copac din apropiere. Nu au strigat odată cu sosirea zorilor. S-au înghesuit, ca pentru căldură.

Pământul încă mai trăia. Trăia ca un bărbat agățat de marginea unei stânci de vârful degetelor.

Rand deschise ochii. — S-au întors funcţionarii mei de la Tear?

— Da, Rand al'Thor, spuse Katerin.

— Trimiteți vorbă celorlalți conducători, spuse Rand. „Mă voi întâlni cu ei într-o oră în mijlocul câmpului, unde am poruncit să nu fie puse corturi.”

Katerin a plecat să-și transmită comanda, lăsând alte trei Fecioare în apropiere să păzească. Rand lăsă clapetele cortului să se închidă în fața lui și se întoarse, apoi sări când o găsi pe Aviendha – la fel de goală ca în ziua în care se născuse – stând în cort.

„Este foarte greu să te furișez, Rand al'Thor”, a anunțat ea zâmbind. „Legătura îți oferă un avantaj prea mare. Trebuie să mă mișc foarte încet, ca o șopârlă la miezul nopții, pentru ca simțul tău despre locul în care sunt să nu se schimbe prea repede.”

„Lumină, Aviendha! De ce trebuie să mă furișați în primul rând?”

— Pentru asta, spuse ea, apoi sări înainte, smulgându-l de cap și sărutându-l, cu corpul ei lipit de al lui.

Se relaxă, lăsând sărutul să zăbovească. „N-ar fi surprinzător”, a mormăit el în jurul buzelor ei, „acest lucru este mult mai distractiv acum că nu trebuie să-mi fac griji că-mi înghețț bucățile în timp ce o fac.”

Aviendha se trase înapoi. — Nu ar trebui să vorbești despre acel eveniment, Rand al'Thor.

"Dar-"

„ *Toh -ul meu* este plătit, iar acum sunt prima soră a lui Elayne. Nu-mi aduce aminte de o rușine care este uitată.”

Rușine? De ce i-ar fi rușine de așa când tocmai acum . . . A scuturat din cap. Auzea pământul respirând, simțea un gândac pe o frunză la jumătate de legă distanță, dar uneori nu-l putea înțelege pe Aiel. Sau poate erau doar femei.

În acest caz, probabil a fost ambele.

Aviendha ezită lângă butoiul de apă dulce al cortului. — Presupun că nu vom avea timp de baie.

„Oh, îți plac băile acum?”

„Le-am acceptat ca parte a vieții”, a spus ea. „Dacă voi locui în zonele umede, atunci voi adopta niște obiceiuri ale zonelor umede. Când nu sunt proști.” Tonul ei indica că majoritatea erau.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Rand, apropiindu-se de ea.

"Gresit?"

„Te deranjează ceva, Aviendha. Îl văd în tine, îl pot simți în tine.” Ea l-a privit cu un ochi critic. Ușoară, dar era frumoasă. „Erai mult mai ușor de gestionat înainte de a primi înțelepciunea străveche a fostului tău sine, Rand al'Thor.”

"Am fost?" a întrebat el zâmbind. „Nu te-ai comportat așa la momentul respectiv”.

„Aceasta a fost când eram un copil nou, fără experiență în capacitatea nemărginită a lui Rand al'Thor de a fi frustrant.” Și-a băgat mâinile în apă și s-a spălat pe față. "E bine; dacă aș fi știut ceva din ceea ce avea să vină cu tine, s-ar putea să aș fi îmbrăcat alb și nu l-aș fi îndepărtat niciodată.”

A zâmbit, apoi a canalizat, țesând Apa și trăgând lichidul din butoi într-un pârâu. Aviendha se dădu înapoi, privind cu curiozitate.

„Nu mai pari deranjat de ideea unui om care canalizează”, a remarcat el în timp ce a vânturat apa în aer și a încălzit-o cu un fir de Foc.

„Nu mai există niciun motiv să fii deranjat. Dacă m-aș simți inconfortabil cu tine canalizarea, m-aș comporta ca un bărbat care refuză să uite rușinea unei femei după ce i- a fost întâlnită *toh -ul.”* Ea l-a privit.

„Nu-mi pot imagina pe cineva să fie atât de nebun”, a spus el, aruncându-și halatul deoparte și apropiindu-se de ea. "Aici. Aceasta este o relicvă a acelei înțelepciuni străvechi pe care se pare că o găsești atât de frustrant.”

A adus apa înăuntru, s-a încălzit perfect și a spulberat-o într-un pulverizator dens de ceață care s-a împletit în jurul lor în grabă. Aviendha icni, strângându-l de braț. S-ar putea să devină mai confortabilă cu modurile de zone umede, dar apa o făcea totuși atât de inconfortabilă, cât și de reverențioasă.

Rand a smuls niște săpun cu aer și l-a bărbierit într-o parte din amestecul de apă, trimițând un vârtej de bule în jurul lor, învârtindu-le corpurile și trăgându-le părul în aer, răsucindu-l pe Aviendha ca pe o coloană înainte de a-l lăsa ușor înapoi spre umerii ei.

A folosit un alt val de apă caldă pentru a îndepărta săpunul, apoi a îndepărtat cea mai mare parte a umezelii, lăsându-le umede, dar neînmuiate. A aruncat apa înapoi în butoi și, cu o nuanță de reticență, a eliberat *sayin.*

Aviendha gâfâia. "Acea . . . A fost complet nesimțit și iresponsabil."

— Mulțumesc, spuse el, luând un prosop și aruncându-i-l. „Ați considera că majoritatea a ceea ce am făcut în timpul Epocii Legendelor este iresponsabil și iresponsabil. Era o altă perioadă, Aviendha. Au fost mult mai mulți canalizatori și am fost antrenați de mici. Nu aveam nevoie să știm lucruri precum războiul sau cum să ucidem. Eliminasem durerea, foamea, suferința, războiul. În schimb, am folosit Puterea Unică pentru lucruri care ar putea părea comune."

— Ai presupus doar că ai eliminat războiul, spuse Aviendha cu adulmecare. "Ai gresit. Ignoranța ta te-a lăsat slab."

"A facut. Totuși, nu mă pot decide dacă aș fi schimbat lucrurile. Au fost mulți ani buni. Decenii bune, secole bune. Am crezut că trăim în paradis. Poate că asta a fost căderea noastră. Ne-am dorit ca viața noastră să fie perfectă, așa că am ignorat imperfecțiunile. Problemele au fost amplificate prin neatenție, iar războiul ar fi putut deveni inevitabil dacă Bore nu s-ar fi făcut vreodată." S-a uscat cu prosopul.

— Rand, spuse Aviendha, apropiindu-se de el. „Astăzi, voi avea nevoie de o binefacere." Ea și-a pus mâna pe brațul lui. Pielea mâinii ei era aspră, călușită din zilele ei de Fecioară. Aviendha n-ar fi niciodată o doamnă înmuiată cu lapte ca cele de la curțile din Cairhien și Tear. Lui Rand i-a plăcut asta foarte bine. Ale ei erau mâini care cunoscuseră munca.

„Ce bine?" el a intrebat. — Nu sunt sigur că aș putea să-ți refuz ceva astăzi, Aviendha.

„Nu sunt încă sigur ce va fi."

"Nu înțeleg."

— Nu trebuie să înțelegi, spuse ea. „Și nu trebuie să-mi promiți că vei fi de acord. Am simțit că trebuie să te avertizez, pentru că nu țin ambuscadă un iubit. Darul meu va cere să-ți schimbi planurile, poate într-un mod drastic, și va fi important."

"În regulă . . ."

Ea dădu din cap, la fel de încurcată ca întotdeauna, și începu să-și adune hainele pentru a se îmbrăca pentru ziua respectivă.

Egwene se plimba cu pași mari în jurul unui stâlp de sticlă înghețat în visul ei. Aproape că părea o coloană de lumină. Ce a însemnat? Ea nu putea interpreta.

Viziunea s-a schimbat și ea a găsit o sferă. Lumea, știa ea cumva. Cracare. Înfuriată, l-a legat cu snur, străduindu-se să-l țină împreună. Putea să nu se rupă, dar a fost nevoie de atât de mult efort. . .

Ea a dispărut din vis și a început să se trezească. Ea a îmbrățișat imediat Sursa și a țesut o lumină. Unde a fost ea?

Purta o cămașă de noapte și stătea întinsă în pat, în Turnul Alb. Nu propriile ei camere, care erau încă în paragină în urma atacului asasinilor. Studiul ei avea o cameră mică de dormit, iar ea se culcase în ea.

Capul îi bătea cu putere. Își putea aminti vag că avea ochii îngroșați cu o seară înainte, ascultând în cortul ei de la Câmpul Merrilor informații despre căderea lui Caemlyn. La un moment dat, în timpul orelor târzii ale nopții, Gawyn insistase ca Nynaeve să facă o poartă înapoi către Turnul Alb, astfel încât Egwene să poată dormi într-un pat, mai degrabă decât pe un palet pe pământ.

Ea mormăi pentru sine, ridicându-se. Probabil că avusese dreptate, deși își amintea că se simțea *net* enervat de tonul lui. Nimeni nu-l corectase, nici măcar Nynaeve. Ea s-a frecat de tâmple. Durerea de cap nu era la fel de urâtă ca cea pe care o avusese atunci când Halima „avea grijă” de ea, dar o durea foarte tare. Fără îndoială, corpul ei își exprima nemulțumirea față de lipsa de somn pe care i-o oferise în ultimele săptămâni.

La scurt timp mai târziu – îmbrăcată, spălată și simțindu -se *puțin* mai bine – și-a părăsit camerele pentru a o găsi pe Gawyn stând la biroul Silvianei, uitându-se peste un raport, ignorând un novice care zăbovea lângă ușă.

— Te-ar spânzura pe fereastră de degetele de la picioare dacă te-ar vedea făcând asta, spuse sec Egwene.

Gawyn sări. — Nu este un raport de la teancul ei, protestă el. „Sunt ultimele știri de la sora mea despre Caemlyn. A venit prin poarta pentru tine acum câteva minute.”

„Și o citești?”

S-a înroșit. — Arde-mă, Egwene. E *casa mea.* Nu a fost sigilat. Am crezut.. "

— E în regulă, Gawyn, spuse ea oftând. „Să vedem ce scrie.”

— Nu sunt multe, spuse el cu o grimasă, întinzându-i-o. La un semn din cap din partea lui, novice a fugit. La scurt timp mai târziu, fata s-a întors cu o tavă cu fructe de clopoței slăbite, pâine și un ulcior cu lapte.

Egwene s-a așezat la biroul ei din birou să mănânce, simțindu-se vinovată când novice a plecat. Cea mai mare parte a Aes Sedai și a soldaților Turnului au tabărat în corturi pe Câmpul Merrilor, în timp ce ea lua masa din fructe, indiferent de cât de vechi, și dormea într-un pat confortabil?

Totuși, argumentele lui Gawyn avuseseră sens. Dacă toată lumea credea că e în cortul ei de pe Câmp, atunci potențialii ucigași ar lovi acolo. După aproape moartea ei din mâna asasinilor Seanchan, a fost dispusă să accepte câteva măsuri de precauție suplimentare. În special cele care au ajutat-o să aibă un somn bun.

— Femeia aceea din Seanchan, spuse Egwene, uitându-se în ceașcă. „Cel cu Illianer. Ai vorbit cu ea?”

El a dat din cap. „Am niște gardieni din Turn care urmăresc perechea. Nynaeve a garantat pentru ei, într-un fel.

"Într-un fel?"

„A numit-o pe femeie mai multe variante de cap de lână, dar a spus că probabil că nu ți-ar face niciun rău *intenționat* .”

"Minunat." Ei bine, Egwene putea folosi un Seanchan care era dispus să vorbească. Ușoară. Dacă ar trebui să se lupte cu ei și cu trollocii în același timp?

— Nu ți-ai urmat propriul sfat, spuse ea, observând ochii roșii ai lui Gawyn în timp ce acesta se așeza pe scaunul din fața biroului ei.

„Cineva trebuia să supravegheze ușa”, a spus el. „A chemați paznici i-ar fi dat pe toți să știe că nu sunteți la Field.”

Își mușcă pâinea — din ce *fusese* făcută? — și se uită peste raport. Avea dreptate, dar nu-i plăcea ideea ca el să nu doarmă într-o zi ca asta. Legătura Warder l-ar ajuta doar până acum.

„Deci orașul a dispărut cu adevărat”, a spus ea. „Zeduri sparte, palatul confiscat. Înțeleg, trollocii nu au ars tot orașul. O mare parte, dar nu toate.”

— Da, spuse Gawyn. „Dar este evident că Caemlyn este pierdut”. Ea îi simți tensiunea prin legătura.

"Imi pare rau."

„Mulți oameni au scăpat, dar este greu de spus care era populația orașului înainte de atac, cu atât de mulți refugiați. Sute de mii sunt probabil morți.”

Egwene respiră. O armată mare de oameni, distruși într-o singură noapte. Acesta a fost probabil doar începutul brutalității care urma. Câți muriseră în Kandor până acum? Nu puteau decât să ghicească.

Caemlyn deținuse o mare parte din proviziile de hrană ale armatei andorene. Se simțea rău, gândindu-se la atât de mulți oameni – sute de mii dintre ei – care se poticneau peste peisaj departe de orașul în flăcări. Cu toate acestea, acest gând era mai puțin terifiant decât riscul de foame pentru trupele lui Elayne.

Ea a întocmit o notă pentru Silviana, prin care i-a cerut să trimită toate surorile suficient de puternice pentru a oferi vindecare refugiaților și porți pentru a le duce la Whitebridge. Poate că ar putea livra provizii acolo, deși Turnul Alb era încordat așa cum era.

„Ai văzut nota de jos?” întrebă Gawyn.

Ea nu avea. S-a încruntat, apoi a scanat o propoziție adăugată în partea de jos în mâna Silvianei. Rand al'Thor ceruse ca toată lumea să se întâlnească cu el până la . . .

Ea ridică privirea spre vechiul ceas de lemn de sine stătător al camerei. Întâlnirea a avut loc într-o jumătate de oră. Ea a gemut, apoi a început să-și bage restul micului dejun în gură. Nu era demn, dar Light o *ardea* dacă avea de gând să se întâlnească cu Rand pe stomacul gol.

— O să-l strog pe băiatul ăla, spuse ea, ștergându-și fața. „Hai, hai să ne mișcăm.”

— Am putea fi întotdeauna ultimii, spuse Gawyn ridicându-se. „Arată-i că nu ne poruncește.”

„Și să-i permit să se întâlnească cu toți ceilalți cât timp eu nu sunt acolo pentru a contracara ceea ce are de spus? Nu-mi place, dar Rand ține frâiele chiar acum. Toți sunt prea curioși să vadă ce va face.”

Și-a făcut o poartă înapoi spre cortul ei, în colțul pe care-l lăsase deoparte pentru Călătorie. Ea și Gawyn au păși și au părăsit cortul, în zgomotul Câmpului Merrilor. Oamenii strigau afară; cu un tunet îndepărtat de copite, trupele galopau și galopau în timp ce luau poziții pentru întâlnire. Rand și-a dat seama ce făcuse aici? A pune soldați împreună astfel, lăsându-i nervoși și nesiguri, a fost ca și cum ai arunca o mână de artificii într-o oală de tocană și le-ai pune pe aragaz. În cele din urmă, lucrurile aveau să înceapă să explodeze.

Egwene trebuia să gestioneze haosul. Ea a ieșit din cort, Gawyn cu un pas în spate și în stânga ei, și și-a netezit fața. Lumea avea nevoie de un Amyrlin.

Silviana a așteptat afară, îmbrăcată formal cu fură și toiag, de parcă s-ar duce la o ședință din Sala Turnului.

— Vezi de asta, odată ce începe întâlnirea, spuse Egwene, dându-i biletul.

— Da, mamă, spuse femeia, apoi căzu pe pas chiar în spatele lui Egwene și în dreapta ei. Egwene nu trebuia să se uite pentru a ști că Silviana și Gawyn se ignorau în mod înțelept.

În partea de vest a taberei sale, Egwene a găsit un grup de Aes Sedai care se certau între ei. Ea a trecut prin ele și a făcut tăcere în urma ei. Un mire și-a adus calul Sifter, un cârpăt necăjit și, în timp ce urca, se uită la Aes Sedai. „Numai persoane care se încadrează”.

Asta a produs o mare de plângeri calme și ordonate, fiecare făcută cu un sentiment de autoritate Aes Sedai. Fiecare femeie credea că are dreptul să fie la întâlnire. Egwene se uită la ei, iar femeile s-au aliniat încet. Erau Aes Sedai; știau că ceartă era sub ei.

Se adunară, iar Egwene privi spre Câmpul Merrilor în timp ce aștepta. Era o zonă triunghiulară mare de pășuni Shienaran, delimitată pe două laturi de râuri convergente — Mora și Erinin — și pe de altă parte de păduri. Iarba a fost spartă de Dashar Knob, un afloriment stâncos înalt de aproximativ o sută de picioare, cu pereți de stânci, iar pe partea Arafellin a Mora de către Polov Heights, un deal cu vârf plat înalt de aproximativ patruzeci de picioare, cu pante treptate pe trei laturi și o pantă mai abruptă pe malul râului. La sud-vest de Polov Heights se afla o zonă de mlaștini, iar în apropiere, râul Mora, cunoscut sub numele de Hawval Ford, un loc de trecere convenabil între Arafel și Shienar.

afla un Ogier , vizavi de niște ruine vechi de piatră la nord. Egwene îi adusese omagiul la scurt timp după sosire, dar Rand nu-l invitase pe Ogier la întâlnirea sa.

Armatele convergeau. Steaguri de graniță au venit dinspre vest, unde Rand își făcuse tabăra. Steagul lui Perrin a arborat printre aceștia. Ciudat, că Perrin ar trebui să aibă un steag.

Dinspre sud, cortegiul lui Elayne se îndreptă spre locul de întâlnire, în mijlocul Câmpului. Regina a călărit în față. Palatul ei ars, dar își ținea ochii înainte. Între Perrin și Elayne, Tairenii și Illianerii — Light, cine lăsase acele

armate să tabărească atât de aproape unul de celălalt? — au mărșăluit în coloane separate, amândoi aducând aproape toate forțele lor.

Cel mai bine să fii rapid. Prezența ei i-ar calma pe conducători, poate preveni problemele. Nu le-ar plăcea să fie lângă atât de mulți Aiel. Fiecare clan, cu excepția Shaido, a fost reprezentat. Încă *nu* știa dacă o vor sprijini pe Rand sau pe ea. Unii dintre Înțelepți păreau să fi ascultat rugămințile lui Egwene, dar ea nu primise niciun angajament.

— Uite acolo, spuse Saerin, oprindu-se lângă Egwene. — I-ai invitat pe oamenii de la mare?

Egwene clătină din cap. "Nu. Am crezut că sunt puține șanse să se alăture lui Rand." De fapt, după întâlnirea ei cu Windfinders din *Tel'aran'rhiod* , nu mai dorise să înoate din nou în negocieri cu ei. Îi era teamă să nu se trezească și să descopere că și-a schimbat nu numai primul născut, ci și Turnul Alb însuși.

Au făcut un spectacol destul de mare, apărând prin porțile de lângă tabăra lui Rand, purtând hainele lor colorate, Wavemistresses și Swordmasters la fel de mândri ca monarhii.

Lumină, se gândi Egwene. *Mă întreb cât de mult a trecut de când a avut loc o întâlnire de această amploare.* Aproape fiecare națiune a fost reprezentată și apoi unele, luând în considerare oamenii de la mare și Aiel. Nu mai lipseau decât Murandy, Arad Doman și ținuturile deținute de Seanchan.

Ultimul dintre Sitters a urcat în cele din urmă și a tras lângă ea. Nerăbdătoare să înainteze, dar neîndrăznind să o arate, Egwene porni încet spre locul de întâlnire. Soldații lui Bryne au căzut înăuntru și au format o escortă de cizme și stiuci ridicate. Tabardele lor albe erau împodobite cu Flacăra lui Tar Valon, dar nu i-au eclipsat pe Aes Sedai. Felul în care au defilat le-a pus accentul pe femeile din centrul lor. Alte armate se bazau pe puterea armelor. Turnul Alb avea ceva mai bun.

Fiecare armată convergea spre locul de întâlnire, centrul câmpului, unde Rand ordonase să nu se ridice corturi. Atâtea armate împreună pe teren perfect pentru o încărcare. Ar fi bine să nu meargă greșit.

Elayne a creat un precedent, lăsând marea majoritate a forței sale la jumătatea drumului, continuând cu o gardă mai mică de aproximativ o sută de oameni. Egwene a făcut la fel. Alți lideri au început să se prelingă înainte, urmașii

lor ajungând să se odihnească într-un inel mare în jurul câmpului central.

Lumina soarelui a strălucit asupra Egwene în timp ce se apropia de centru. Nu s-a putut abține să nu observe cercul mare, perfect rupt de nori, deasupra câmpului. Rand a afectat lucrurile în moduri ciudate. Nu avea nevoie de nici un anunț pentru a spune că este prezent, nici un banner. Norii s-au tras înapoi și lumina soarelui a strălucit când era aproape.

Cu toate acestea, nu părea că ajunsese încă la centru. S-a întâlnit cu Elayne. — Elayne, îmi pare rău, spuse ea, nu pentru prima dată.

Femeia cu părul auriu și-a ținut ochii înainte. „Orașul este pierdut, dar orașul nu este națiunea. Trebuie să avem această întâlnire, dar o facem repede, ca să mă pot întoarce în Andor. Unde este Rand?”

— Își face timp, spuse Egwene. „Întotdeauna a fost așa.”

— Am vorbit cu Aviendha, spuse Elayne, calul ei dafin mișcându-se și pufnind. „A petrecut noaptea trecută cu el, dar el nu a vrut să-i spună ce intenționează în această zi.”

— A pomenit de cereri, spuse Egwene, privindu-i pe conducătorii adunându-se cu alei lor. Darlin Sisnera, Regele Lacrimii, a fost primul. El o va sprijini, pentru tot faptul că îi datora lui Rand coroana. Amenințarea Seanchan încă îl deranja profund. Bărbatul de vârstă mijlocie, cu o barbă întunecată, ascuțită, nu era deosebit de frumos, dar înșelă și sigur pe el însuși. Se înclină de pe cal către Egwene, iar ea îi întinse inelul.

El a ezitat, apoi a descălecat și a venit înainte, plecând capul și sărutând inelul. „Lumina te luminează, Mamă.”

— Mă bucur să te văd aici, dragă.

„Atâta timp cât promisiunea ta ține. Porțile către țara mea natală, dacă momentul o va cere.”

„Se va face.”

Se înclină din nou, privind un bărbat care se îndrepta spre Egwene din cealaltă parte. Gregorin, Steward of Illian, a fost egalul lui Darlin în multe privințe, dar nu în toate. Rand l-a numit pe Darlin Steward of Tear, dar Înalții Lorzi ceruseră ca el să fie încoronat rege. Gregorin a rămas doar un administrator. Bărbatul înalt slăbise recent, fața lui rotundă – cu barba lui obișnuită Illianer – începu să pară scufundată. Nu a așteptat ca Egwene să-l îndeamnă; se legănă de pe cal și-i apucă mâna, executând o plecăciune înfloritoare și un sărut pe inel.

„Mă bucur că voi doi ați putut lăsa deoparte diferențele pentru a mi se alătura în acest efort”, a spus Egwene, atrăgându-le atenția de la privirile privite unul altuia.

„Intențiile Lordului Dragon sunt . . . tulburător, spuse Darlin. „M-a ales pe mine să conduc Tear pentru că i-am fost împotriva lui atunci când am simțit că este necesar. Cred că va asculta rațiunea dacă i-o prezint.”

Gregorin pufni. „Lord Dragonul este perfect rezonabil. Trebuie să oferim un argument bun și cred că va asculta.”

— Păzitorul meu are câteva cuvinte pentru fiecare dintre voi, spuse Egwene. „Te rog, ascultă ce are de spus. Cooperarea voastră va fi amintită.”

Silviana înainta și-l trase pe Gregorin deoparte pentru a-i vorbi. Nu era prea mare importanță de spus, dar Egwene se temea că acești doi vor ajunge să se ciocnească unul pe celălalt. Instrucțiunea Silvianei a fost să le țină deoparte.

Darlin o privi cu o privire discernătoare. Părea să înțeleagă ce făcea ea, dar nu s-a plâns când se urca pe cal.

— Pari tulburat, rege Darlin, spuse ea.

— Unele rivalități vechi sunt mai adânci decât adâncurile oceanului, mamă. Aproape că mă pot întreba dacă această întâlnire a fost opera Întunericului, sperând că vom ajunge să ne distrugem unul pe altul și să-i facem munca pentru el.”

— Înțeleg, spuse Egwene. „Poate că ar fi mai bine să-ți sfătuiești oamenii – iarăși, dacă ai făcut-o deja – că nu vor avea *loc* accidente în ziua de azi.”

„O sugestie înțeleaptă.” Se înclină, trăgându-se înapoi.

Erau amândoi cu ea, la fel ca și Elayne. Ghealdan ar reprezenta Rand, dacă ceea ce a spus Elayne despre regina Alliandre ar fi adevărat. Ghealdan nu era atât de puternic încât Alliandre să o îngrijoreze — Borderlanderii erau o altă chestiune. Rand părea să-i fi cucerit.

Fiecare dintre steagurile lor a arborat peste armatele lor respective și fiecare conducător a fost prezent, cu excepția reginei Ethenielle, care se afla în Kandor, încercând să-i organizeze pe refugiații care fugeau din patria ei. Ea lăsase un contingent considerabil pentru această întâlnire – inclusiv Antol, fiul ei cel mare – ca și cum ar fi vrut să afirme că ceea ce s-a întâmplat aici era la fel de important pentru supraviețuirea lui Kandor ca și lupta la graniță.

Kandor. Prima victimă a ultimei bătălii. S-a spus că întreaga țară ar fi în flăcări. Andor va fi următorul? Cele

două râuri? *Stabil,* se gândi Egwene.

Se simțea îngrozitor să trebuiască să se gândească cine este „pentru” cine, dar era de datoria ei să facă acest lucru. Rand nu a putut conduce personal Ultima Bătălie, așa cum și-ar dori fără îndoială să facă. Misiunea lui ar fi să lupte cu Cel Întunecat; nu ar avea nici prezența sufletească, nici timpul să acționeze și ca general comandant. Ea intenționa să vină de la această întâlnire cu Turnul Alb, recunoscut ca conducând forțele adunate împotriva Umbrei, și nu avea *să* renunțe la responsabilitatea pentru sigilii.

Cât de mult putea avea încredere în acest bărbat devenit Rand? El nu era Randul cu care crescuse. Era mai asemănător cu Randul pe care ea ajunsese să-l cunoască în Aiel Waste, doar că mai încrezător. Și, poate, mai viclean. Devenise destul de priceput la Jocul Caselor.

Niciuna dintre aceste schimbări în el nu era lucruri groaznice, presupunând că încă mai putea fi rațional.

Acesta este steagul Aradului Doman? gândi ea, surprinsă. Nu era doar steagul, ci steagul *Regelui* , indicând că călărea cu acele forțe care tocmai sosiseră pe teren. Rodel Ituralde urcase în sfârșit pe tron sau Rand alesese pe altcineva? Steagul regelui Domani a arborat lângă cel al lui Davram Bashere, unchiul reginei Saldaea.

"Ușoară." Gawyn îşi împinse calul lângă al ei. „Acel steag. . .”

— Înțeleg, spuse Egwene. „Va trebui să o identific pe Siuan: au menționat sursele ei cine a preluat tronul? Mi-a fost teamă că Domanii vor merge în luptă fără un conducător.”

„Domanii? Vorbeam despre *asta.”*

Ea i-a urmat ochii. O nouă forță se apropia, mișcându-se cu aparentă grabă, sub steagul taurului roșu. — Murandy, spuse Egwene. "Curios. Roedran a decis în sfârșit să se alăture restului lumii.”

Murandienii nou sosiți au făcut mai mult spectacol decât meritau probabil. Îmbrăcămintea lor, cel puțin, era drăguță: tunici galbene și roșii peste poștă; căști de alamă cu boruri largi. Centurile roșii largi purtau simbolul taurului de încărcare. Ei și-au păstrat distanța față de andoreni, strângându-se în spatele forțelor Aiel și venind dinspre nord-vest.

Egwene se uită spre tabăra lui Rand. Încă nici urmă de Dragon însuși.

— Vino, spuse ea, împingându-l pe Sifter să se îndrepte spre forța murandiană. Gawyn a căzut lângă ea, iar

Chubain a adus o forță de douăzeci de soldați ca gardian.

Roedran era un om corpulent, îmbrăcat în roșu și auriu; practic auzea calul bărbatului gemeind la fiecare pas. Părul lui subțire era mai mult alb decât negru și o privea cu o expresie neașteptat de ascuțită. Regele Murandy era puțin mai mult decât conducătorul unui oraș, Lugard, dar rapoartele ei indicau că acest bărbat nu făcea o treabă proastă în extinderea domniei sale. Având în vedere câțiva ani, ar putea avea de fapt un regat complet pe care să-l numească al său.

Roedran ridică o mână cărnoasă, oprindu-și alaiul. Și-a frânat calul și a așteptat ca el să se apropie de ea, așa cum era de obicei. El nu a făcut-o.

Gawyn mormăi un blestem. Egwene lăsă ca un zâmbet să-i tragă marginile buzelor. Gardienii ar putea fi de folos, chiar dacă doar pentru a exprima ceea ce ea nu ar trebui. În cele din urmă, ea împinse calul înainte.

"Asa de." Roedran o privi. „Tu ești noua Amyrlin. Un andoran.”

— Amyrlinul nu are naționalitate, spuse Egwene cu răceală. — Sunt curios să te găsesc aici, Roedran. Când ți-a trimis Dragonul o invitație?”

„Nu a făcut-o.” Roedran îi făcu semn unui paharnic să-i aducă niște vin. Am crezut că este timpul că Murandy nu mai este lăsată în afara evenimentelor.”

„Și prin ale cui porți ai ajuns? Cu siguranță nu ai trecut Andor ca să ajungi aici.”

Roedran ezită.

— Ai venit din sud, spuse Egwene, studiindu-l. „Andor. Elayne a trimis după tine?

— Ea nu a *trimis* după mine, se răsti Roedran. „Regina sângeroasă mi-a promis că, dacă îi susțin cauza, va emite o declarație de intenție, promițându-i că nu va invada Murandy.” El a ezitat. „În plus, am fost curios să văd acest dragon fals. Toată lumea din lume pare să-și fi părăsit simțurile în privința lui.”

„ Știi despre *ce* este această întâlnire, nu?” spuse Egwene.

A fluturat o mână. „Să-l convingi pe acest om să-și îndepărteze căile de cucerire, sau ceva de genul”.

"Suficient de bun." Egwene se aplecă înainte. „Am auzit că regula ta se consolidează frumos și că Lugard ar putea avea o anumită autoritate reală în Murandy pentru o dată.”

— Da, spuse Roedran, ridicându-se puțin îndreptat. — Este adevărat.

Egwene se aplecă mai departe. Cu plăcere, spuse ea încet, apoi zâmbi. Îl întoarse pe Sifter și și-a condus alaiul departe.

— Egwene, spuse Gawyn încet, trecându-și calul lângă al ei, chiar ai făcut asta?

— Pare tulburat?

Gawyn aruncă o privire peste umăr. "Foarte."

"Excelent."

Gawyn a continuat să călărească pentru o clipă, apoi a izbucnit într-un rânjet adânc.

„A fost în mod pozitiv rău.”

„Este la fel de nepoliticos pe cât l-au spus rapoartele”, a spus Egwene. „El poate suferi câteva nopți petrecute întrebându-se cum a tras sforile Turnul Alb în tărâmul său. Dacă mă simt deosebit de răzbunător, îi voi stabili câteva secrete bune pe care să le dezgroape. Acum, unde *este* păstorul ăla? Are îndrăzneala să ne ceară. . ”

Ea a încetat când l-a văzut venind. Rand traversă iarba rumenită a câmpului, îmbrăcat în roșu și auriu. Un mănunchi uriaș plutea în aer lângă el, susținut de țesături pe care ea nu le putea vedea.

Iarba a înverzit la picioarele lui.

Nu a fost o schimbare mare. Pe unde a călcat, gazonul și-a revenit, răspândindu-se din el ca un val moale de lumină prin obloanele care se deschideau. Bărbații s-au dat înapoi; caii îşi băteau copitele. În câteva minute, întregul inel de trupe a stat pe iarbă care a trăit din nou.

Cât timp trecuse de când nu văzuse un câmp simplu de verde? Egwene respiră. O parte din întunericul zilei fusese luminat. — Aș da o monedă bună să știu cum face asta, murmură ea pe sub răsuflarea ei.

„O țesătură?” întrebă Gawyn. „Am văzut-o pe Aes Sedai făcând flori să înflorească iarna.”

„Nu cunosc nicio țesătură care ar fi atât de extinsă”, a spus Egwene. „Se simte atât *de natural.* Du-te să vezi dacă poți afla cum face asta. Poate unul dintre Aes Sedai cu Asha'man Warders va dezvălui adevărul.”

Gawyn dădu din cap, alunecând.

Rand și-a continuat mersul, urmat de acel pachet mare plutitor, Asha'man în negru și o gardă de onoare a lui Aiel. Aielul a respins rândurile obișnuite, măturând pământul ca un roi, învârtindu-se. Chiar și soldații care l-au urmat pe Rand s-au ferit de Aiel. Pentru mulți dintre soldații mai în vârstă, un val de maro și bronz ca acesta însemna moartea.

Rand a mers calm, intenționat. Mănunchiul de pânză pe care îl purta cu Air a început să se desfășoare în fața lui. Fâșii mari de pânză se ondulau în vânt înaintea lui Rand, împletindu-se unul cu celălalt, lăsând urme lungi în urma lor. Stâlpi de lemn și țăruși de metal au căzut din interiorul lor, iar Rand i-a prins pe cei în fire nevăzute de Aer, învârtindu-i.

Nu a rupt niciodată pasul. Nu se uită la vâltoarea de pânză, lemn și fier, în timp ce pânza se ondula în fața lui ca peștii din adâncuri. Din pământ au izbucnit bulgări mici de pământ. Unii soldați au sărit.

A devenit un om de spectacol, se gândi Egwene în timp ce stâlpii se învârteau și coborau în găuri. Măturâ benzi de pânză înfășurate în jurul lor, legându-se. În câteva secunde, un pavilion masiv s-a instalat, steagul Dragonului zvâcnind de la un capăt, steagul cu simbolul antic al Aes Sedai pe celălalt.

Rand nu făcu pasul când ajunse la pavilion, cu părțile din pânză despărțite pentru el. „Puteți aduce fiecare câte cinci”, a anunțat el când a pășit înăuntru.

„Silviana”, a spus Egwene, „Saerin, Romanda, Lelaine. Gawyn va fi al cincilea când se va întoarce.”

Oamenii din spate au suferit decizia în tăcere. Nu s-au putut plânge că și-a luat Gardianul pentru protecție sau Păzitorul ei pentru sprijin. Ceilalți trei pe care le alesese erau considerați pe scară largă printre cei mai influenți din Turn și, împreună, cei patru pe care i-a adus includeau câte doi Aes Sedai de la Salidar și loialiștii Turnului Alb.

Ceilalți conducători i-au permis lui Egwene să intre înaintea lor. Toți au înțeles că această confruntare era, în esență, între Rand și Egwene. Sau, mai degrabă, Dragonul și Scaunul Amyrlin.

Nu erau scaune în interiorul pavilionului, deși Rand atârna în *colțuri* globuri de lumină, iar unul dintre Asha'man a depus o măsuță în centru. Ea a făcut o numărătoare rapidă. Treisprezece globuri strălucitoare.

Rand stătea în fața ei, cu brațele la spate, cu mâna strânsă de celălalt antebraț, așa cum devenise obiceiul lui. Min stătea lângă el, cu o mână pe braț.

— Mamă, spuse el, dând din cap.

Deci s-ar preface respect, nu-i așa? Egwene dădu din cap. „Domnul Dragonului”.

Ceilalți conducători și micile lor urmași au intervenit, mulți făcând asta cu timiditate până când Elayne a intrat înăuntru, tristețea de pe chipul ei liniștindu-se când Rand îi

zâmbi călduros. Femeia cu capul de lână era încă impresionată de Rand, mulțumit de felul în care reușise să-i hărțuiască pe toți să vină aici. Elayne a considerat că era o chestiune de mândrie când a făcut bine.

Și nu simți o mică măsură de mândrie? se întrebă Egwene. *Rand al'Thor, cândva simplu băiat din sat și aproape logodnicul tău, acum cel mai puternic om din lume? Nu te simți mândru de ceea ce a făcut?*

Poate un pic.

Borderlanderii au intrat, conduși de regele Easar din Shienar, și nu a fost nimic timid la ei. Domanii erau conduși de un bărbat mai în vârstă pe care Egwene nu-l cunoștea.

— Alsalam, şopti Silviana, părând surprinsă. „S-a întors.”

Egwene se încruntă. De ce niciunul dintre informatorii ei nu-i spusese că a apărut? Ușoară. Rand știa că Turnul Alb încercase să-l ia în custodie? Egwene însăși descoperise acest fapt cu doar câteva zile înainte, îngropată într-o grămadă de hârtii ale Elaidei.

Cadsuane intră, iar Rand dădu din cap către ea, de parcă i-ar fi permis. Ea nu a adus cinci, dar nici el nu părea să ceară ca ea să fie numărată printre cei cinci ai lui Egwene. Asta i s-a părut un precedent deranjant. Perrin a intrat cu soția sa și au rămas deoparte. Perrin și-a încrucișat brațele din trunchiul copacului, purtând noul său ciocan la centură. Era mult mai ușor de citit decât Rand. Era îngrijorat, dar avea încredere în Rand. Și Nynaeve a ars-o. Și-a luat poziția lângă Perrin și Faile.

Șefii clanului Aiel și Înțelepții au intrat într-o masă mare — „Aduceți doar cinci” a lui Rand însemna probabil că fiecare șef de clan putea aduce cinci. Unii Înțelepți, inclusiv Sorilea și Amys, și-au făcut drum spre cortul lui Egwene.

Lumina să-i binecuvânteze , se gândi Egwene, eliberând o respirație ținută. Ochii lui Rand pâlpâiră spre femei, iar Egwene surprinse o strângere a buzelor. A fost surprins că nu toți Aieli l-au sprijinit, pe toți.

Regele Roedran de Murandy a fost unul dintre ultimii care au intrat în cort, iar Egwene a observat ceva curios. Câțiva dintre Asha'manul lui Rand — Narishma, Flinn, Naeff — s-au mutat în spatele lui Roedran. Alții, lângă Rand, păreau la fel de alerti ca pisicile care văzuseră un lup rătăcind pe lângă.

Rand se apropie de bărbatul mai scund și mai larg și se uită în ochii lui. Roedran se bâlbâi o clipă, apoi începu să-și

șteargă fruntea cu o batistă. Rand continuă să se uite la el.

"Ce este?" întrebă Roedran. „Tu ești Dragonul Renăscut, așa spun ei. Nu știu dacă *te-aș* fi lăsat...

— Oprește-te, spuse Rand, ridicând un deget.

Roedran se liniști imediat.

„Lumina mă arde”, a spus Rand. „Tu nu ești el, nu?”

"OMS?" întrebă Roedran.

Rand se întoarse de la el, fluturând mâna pentru a-i face pe Narishma și pe ceilalți să se retragă. Au făcut asta fără tragere de inimă. „M-am gândit sigur. . .” spuse Rand, clătinând din cap. „Unde *ești* ?”

"OMS?" întrebă Roedran cu voce tare, aproape scârțâind.

Rand l-a ignorat. Clapele de la pavilion se liniseră în cele din urmă, toată lumea înăuntru. — Deci, spuse Rand. „Suntem cu toții aici. Multumesc ca ati venit."

„Nu se pare că am avut o alegere nenorocită”, mormăi Gregorin. Adusese cu el o mână de nobilimi Illianer ca cei cinci ai săi, toți membri ai Consiliului celor Nouă. „Am fost prinși între tine și Turnul Alb însuși. Lumina ne arde.”

„Știi până acum”, continuă Rand, „că Kandor a căzut și Caemlyn a fost luat de Umbră. Ultimele rămășițe ale lui Malkier sunt atacate la Tarwin's Gap. Sfârșitul este peste noi.”

— Atunci de ce stăm aici, Rand al'Thor? a cerut regele Paitar de Arafel. Bătrânului îi mai rămăsese doar o panglică subțire de păr gri pe cap, dar încă avea umerii largi și era intimidant. „Să punem capăt acestei posturi și să fim cu ea, omule! Mai este o luptă de făcut.”

— Îți promit că te lupți, Paitar, spuse Rand încet. „Tot ceea ce poți suporta și apoi ceva. Acum trei mii de ani, am întâlnit forțele celor Întunecate în luptă. Am avut minunile din Age of Legends, Aes Sedai, care putea face lucruri care să-ți facă mintea zguduită, *ter'angreal* care le-ar putea permite oamenilor să zboare și să-i facă imuni la lovituri. Încă *abia am câștigat* . Te-ai gândit la asta? Ne confruntăm cu Umbra aproape în aceeași stare ca atunci, cu Forsaken care nu au îmbătrânit. Dar nu suntem aceiași oameni, nici pe departe.”

Cortul a tăcut. Flapsurile suflau în briză.

— Ce spui, Rand al'Thor? spuse Egwene, încrucișându-și brațele. „Că suntem condamnați?”

„Spun că trebuie să planificăm”, a spus Rand, „și să prezentăm un atac unificat. Că ne-am descurcat prost data trecută și aproape că ne-a costat războiul. Fiecare am

crezut că știm cea mai bună cale de a merge.” A întâlnit ochii lui Egwene. „În acele vremuri, fiecare bărbat și femeie se considerau lider pe teren. O armată de generali. *De* aceea aproape că am pierdut. *Asta* ne-a lăsat cu pata, Ruperea, nebunia. Am fost la fel de vinovat ca oricine. Poate cel mai vinovat.

„Nu voi avea ca asta să se întâmple din nou. Nu voi salva această lume doar pentru a o sparge a doua oară! Nu voi muri pentru națiunile omenirii, doar ca să se întoarcă unul împotriva celuilalt în momentul în care ultimul Trolloc va cădea. Îl plănuiești. Arde-mă lumina, *știu* că ești!”

Ar fi fost ușor să ratezi privirile pe care Gregorin și Darlin și-au aruncat unul altuia sau felul în care Roedran o privea pe Elayne. Ce națiuni ar fi sparte de acest conflict și care ar interveni — din altruism — pentru a-și ajuta vecinii? Cât de repede ar deveni altruismul lăcomie, șansa de a ocupa un alt tron?

Mulți dintre conducătorii de aici erau oameni cumsecade. A fost nevoie de mai mult decât o persoană decentă să dețină atâta putere și să nu privească în altă parte. Chiar și Elayne înghițise o altă țară când se prezenta oportunitatea. Ar face asta din nou. Era natura conducătorilor, natura națiunilor. În cazul lui Elayne, chiar părea potrivit, deoarece lui Cairhien i-ar fi fost mai bine sub conducerea ei decât fusese.

Câți ar presupune același lucru? Că ei, desigur, ar putea conduce mai bine – sau să restabilească ordinea – într-un alt pământ?

„Nimeni nu vrea război”, a spus Egwene, atrăgând atenția mulțimii. — Cu toate acestea, cred că ceea ce încerci să faci aici este dincolo de chemarea ta, Rand al'Thor. Nu poți schimba natura umană și nu poți apleca lumea după capriciile tale. Lăsați oamenii să-și trăiască viața și să-și aleagă propriile căi.”

— Nu *vreau* , Egwene, spuse Rand. Era un foc în ochii lui, ca cel pe care ea îl văzuse când încercase prima dată să-i aducă pe Aiel la cauza lui. Da, acea emoție părea foarte asemănătoare lui Rand – frustrarea că oamenii nu vedeau lumea atât de clar pe cât credea el.

„Nu văd ce altceva poți face”, a spus Egwene. „Ai numi un împărat, pe cineva care să ne conducă pe toți? Ai deveni un adevărat tiran, Rand al'Thor?

Nu a dat înapoi o replică. Își întinse mâna într-o parte, iar unul dintre Asha'manul său a strecurat o hârtie rulată în

ea. Rand a luat-o și a pus-o pe masă. El a folosit Puterea pentru a-l derula și pentru a-l menține plat.

Documentul supradimensionat era plin cu litere strânse, înghesuite. — O numesc Pacea Dragonului, spuse Rand încet. „Și acesta este unul dintre cele trei lucruri pe care le voi cere de la tine. Plata ta, către mine, în schimbul vieții mele.”

"Lasa-ma sa vad asta." Elayne a întins mâna spre el, iar Rand, evident, l-a lăsat să plece, pentru că a reușit să-l smulgă de pe masă înaintea oricăruia dintre ceilalți conducători surprinși.

— Închide granițele națiunilor tale în pozițiile lor actuale, spuse Rand, iar brațele la spate. „Interzice țării să atace țara și necesită deschiderea unei școli grozave în fiecare capitală – complet finanțată și cu ușile deschise pentru cei care doresc să învețe.”

— Face mai mult decât atât, spuse Elayne, cu un deget spre document în timp ce citea. „Atacați un alt ținut sau intrați într-o dispută minoră la frontieră armată, iar celelalte națiuni ale lumii au obligația de a apăra țara atacată. Ușoară! Restricții tarifare pentru a preveni sugrumarea economiilor, bariere în calea căsătoriei între conducătorii națiunilor, cu excepția cazului în care cele două linii de guvernare sunt în mod clar împărțite, prevederi pentru dezbrățirea pământului de la un domn care începe un conflict. . . Rand, *chiar te* aștepți să semnăm asta?

"Da."

Indignarea conducătorilor a fost imediată, deși Egwene a stat calm și a aruncat câteva priviri către celălalt Aes Sedai. Păreau tulburați. La fel de bine ar trebui să fie – și asta a fost doar o parte din „prețul” lui Rand.

Conducătorii mormăiră, fiecare dorind să aibă o șansă la document, dar nu dorind să se asume și să privească peste umărul lui Elayne. Din fericire, Rand gândise înainte și au fost distribuite versiuni mai mici ale documentului.

„Dar există motive foarte bune de conflict, uneori!” spuse Darlin, uitându-se peste documentul său. „De exemplu, crearea unui tampon între tine și un vecin agresiv.”

„Sau ce se întâmplă dacă unii oameni din țara noastră trăiesc peste graniță?” a adăugat Gregorin. „Nu avem mandatul de a interveni și de a-i proteja, dacă vor fi asupriți? Sau ce se întâmplă dacă cineva ca Seanchan

revendică un teren care este al nostru? Interzicerea războiului pare ridicol!”

— Sunt de acord, spuse Darlin. „Lord Dragon, ar trebui să avem *mandatul* de a apăra pământul care este de drept al nostru!”

„Eu”, a spus Egwene, întrerupând argumentele, „sunt mai interesat să aud celelalte două cerințe ale lui”.

— Îl cunoști pe unul dintre ei, spuse Rand.

— Focile, spuse Egwene.

„Semnarea acestui document nu ar însemna nimic pentru Turnul Alb”, a spus Rand, aparent ignorând comentariul. „Nu vă pot interzice foarte bine tuturor să vă influențați pe ceilalți; asta ar fi o prostie.”

— É *deja o* prostie, spuse Elayne.

Elayne nu se mai simțea atât de mândră de el, se gândi Egwene. — Și atâta timp cât vor fi jucate jocuri politice, continuă Rand către Egwene, Aes Sedai le va stăpâni. De fapt, acest document vă avantajează. Turnul Alb *a* crezut întotdeauna că războiul este, după cum se spune, miop. În schimb, îți cer altceva. Sigiliile.”

„Eu sunt Observatorul lor.”

„Numai pe nume. Tocmai au fost descoperite și eu le dețin. Din respect pentru titlul tău tradițional, te-am abordat mai întâi în legătură cu ele.”

"M-a abordat? Nu ai făcut o cerere”, a spus ea. „Nu ai făcut o *cerere.* Ai venit, mi-ai spus ce ai de gând să faci și ai plecat.”

— Am sigiliile, repetă el. „Și le voi sparge. Nu voi permite ca nimic, nici măcar ție, să se interpună între mine și să protejez această lume.”

Peste tot în jurul lor au continuat certuri pe tema documentului, conducătorii mormăind cu confidentii și vecinii lor. Egwene făcu un pas înainte, cu fața lui Rand peste măsuța, cei doi ignorați pentru moment. — Nu le vei sparge dacă te opresc, Rand.

„De ce ai vrea să mă oprești, Egwene? Dă-mi un singur motiv pentru care ar fi o idee proastă.”

„Un singur motiv în afară de faptul că îl va lăsa pe Întunecat să se dezlege în lume?”

„Nu a fost liber în timpul Războiului Puterii”, a spus Rand. „El ar putea atinge lumea, dar Bore care este deschis nu-l va pierde. Nu imediat.”

„Și cât a costat să-l lași să atingă lumea? Ce sunt ei acum? Orori, groază, distrugere. Știți ce se întâmplă cu pământul. Morții mergând, răsucirea ciudată a Modelului.

Asta se întâmplă cu sigiliile doar slăbite! Ce se întâmplă dacă chiar le rupem? Numai Lumina știe.”

„Este un risc care trebuie asumat.”

„Nu sunt de acord. Rand, nu știi ce va face să-i elibereze sigiliile – nu știi dacă l-ar putea lăsa să scape. Nu știi cât de aproape a fost să iasă când Bore a fost asigurat ultima dată. Spunerea acelor sigilii ar putea distruge lumea însăși! Dacă singura noastră speranță constă în faptul că de data aceasta a fost împiedicat, nu complet liber?”

— Nu va funcționa, Egwene.

„Nu știi asta. Cum poți?"

El a ezitat. „Multe lucruri în viață sunt incerte.”

— Deci *nu* știi, spuse ea. „Ei bine, am căutat, am citit, am ascultat. Ai citit lucrările celor care au studiat asta, s-au gândit la asta?”

„Speculații Aes Sedai”.

— Singurele informații pe care le avem, Rand! Deschide închisoarea Celui Întunecat și totul ar putea fi pierdut. Trebuie să fim mai atenți. Pentru asta este Amyrlin Seat, acesta este o parte din motivul pentru care Turnul Alb a fost fondat în primul rând!” El chiar a ezitat. Lumină, se *gândea el.* Ar putea ea să ajungă la el?

— Nu-mi place, Egwene, spuse Rand încet. „Dacă mă înfrunt împotriva lui și sigiliile nu sunt rupte, singura mea alegere va fi să creez o altă soluție imperfectă. Un petic, chiar mai rău decât ultima dată — pentru că cu sigiliile vechi și slăbite de acolo, voi întinde tencuială nouă peste crăpăturile adânci. Cine știe cât ar dura focile de data asta? În câteva secole, am putea avea aceeași luptă din nou”.

„Este atât de rău?” spuse Egwene. „Cel puțin este sigur. Ai sigilat Bore data trecută. Știi cum să o faci.”

„Am putea ajunge din nou cu pata”.

„Suntem pregătiți pentru asta, de data aceasta. Nu, nu ar fi ideal. Dar Rand. . . chiar vrem sa riscam asta? Să risti soarta fiecărei ființe vii? De ce să nu urmezi calea simplă, calea cunoscută? Reface sigiliile din nou. Consolidează închisoarea.”

— Nu, Egwene. Rand se dădu înapoi. "Ușoară! Despre asta este vorba? Vrei ca *sayin* să fie din nou pătat. Tu Aes Sedai . . . ești amenințat de ideea unor bărbați care pot canaliza, subminându-ți autoritatea!”

„Rand al'Thor, să nu *îndrăznești să* fii atât de prost.”

Îi întâlni privirea. Conducătorii păreau să acorde puțină atenție acestei conversații, în ciuda faptului că lumea depindea de ea. Au cercetat cu atenție documentul lui

Rand, mormăind indignați. Poate că asta intenționase, să le distragă atenția cu documentul, apoi să se arunce spre lupta adevărată.

Încet, furia i s-a topit de pe față și și-a ridicat mâna pe o parte a capului. — Lumină, Egwene. Încă poţi s-o faci, ca sora pe care nu am avut-o niciodată – să-mi legă mintea în noduri şi să mă faci să te iubesc şi să te iubesc în acelaşi timp.”

„Cel puțin sunt consecvent”, a spus ea. Vorbeau acum foarte încet, aplecându-se peste masă unul spre celălalt. În lateral, Perrin și Nynaeve erau probabil suficient de aproape pentru a auzi, iar Min li se alăturase. Gawyn se întorsese, dar a păstrat distanța. Cadsuane a înconjurat camera, privind în cealaltă direcție — prea ascuțit. Ea asculta înăuntru.

„Nu fac acest argument în speranța nebună de a restabili pata”, a spus Egwene. „Știi că sunt mai bun decât atât. Este vorba despre protejarea omenirii. Nu pot să cred că ești dispus să riști totul cu o șansă slabă.”

— O șansă slabă? spuse Rand. „Vorbim despre intrarea în întuneric în loc să înființăm o altă Eră a Legendelor. Am putea avea pace, sfârșitul suferinței. Sau am putea avea un alt Breaking. Lumină, Egwene. Nu știu sigur dacă aș *putea* repara sigiliile, sau să fac altele noi, în același mod. Cel Întunecat trebuie să fie pregătit pentru acest plan.”

„Și tu mai ai unul?”

„Ți-am spus-o. Rup sigiliile pentru a scăpa de dopul vechi, imperfect, și încerc din nou într-un mod nou.”

„Lumea în sine este costul eșecului, Rand.” Se gândi o clipă. „Sunt mai multe aici. Ce nu-mi spui?”

Rand a părut ezitant și, pentru o clipă, a părut copilul pe care ea îl prinsese cândva mușcăturile furișe din plăcintele stăpânei Cauthon cu Mat. — O să-l omor, Egwene.

"OMS? Moridin?”

"Cel intunecat."

Ea se retrase șocată. "Imi pare rau. Ce ai facut-"

„O să -l *omor* ”, a spus Rand pasional, aplecându-se înăuntru. „Voi pune capăt celui Întunecat. Nu vom avea niciodată pace adevărată atâta timp cât el va fi acolo, pândind. Voi smulge închisoarea, voi intra în ea și îl voi înfrunta. Voi construi o nouă închisoare dacă va trebui, dar mai întâi, voi încerca să pun capăt tuturor acestor lucruri. Protejați modelul, roata, definitiv.”

— Lumină, Rand, ești *nebun!*

"Da. Asta face parte din prețul pe care l-am plătit. Din fericire. Doar un bărbat cu inteligența zguduită ar fi suficient de îndrăzneț pentru a încerca asta."

— Mă voi lupta cu tine, Rand, șopti ea. „Nu te voi lăsa să ne atragi pe toți în asta. Ascultă rațiunea. Turnul Alb ar trebui să vă ghideze aici."

— Am cunoscut îndrumările Turnului Alb, Egwene, răspunse el. „Într-o cutie, bătută în fiecare zi."

Cei doi priviră peste masă. În apropiere au continuat alte argumente.

„Nu mă deranjează să semnez asta", a spus Tenobia. „Mie mi se pare bine."

„Bah!" mârâi Gregorin. „Voi, graniștilor, nu vă pasă nimic de politica din sud. Îl vei semna? Ei bine, bine pentru tine. Eu, însă, nu îmi voi lega țara de zid."

— Curios, spuse Easar. Bărbatul calm clătină din cap, zbârcindu-se de un alb pur. „După ce am înțeles, nu este țara ta, Gregorin. Dacă nu presupuneți că Lordul Dragon va muri și că Mattin Stepaneos nu-și va cere tronul înapoi. Poate că ar fi dispus ca Lordul Dragon să poarte Coroana de Laur, dar nu și tu, sunt sigur."

„Nu sunt toate astea fără sens?" întrebă Alliandre. „*Seanchan* sunt grijile noastre acum, nu-i așa? Pacea nu poate exista niciodată atâta timp cât ei sunt acolo.

— Da, spuse Gregorin. „Seanchan și acele blestemate mantii albe."

„Vom semna", a spus Galad. Cumva, Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii ajunsese să dețină copia oficială a documentului. Egwene nu se uită la el. Era greu să nu mă uit. Îl iubea pe Gawyn, și nu pe Galad, ci pe... . . bine . . . era greu să nu mă uit.

„Mayene îl va semna și ea", a spus Berelain. „Găsesc că voința Lordului Dragon este perfect justă."

„Bineînțeles că *l-ai* semna." Darlin adulmecă. „Domnul meu Dragon, acest document pare conceput pentru a proteja interesele unor națiuni mai mult decât altele."

„Vreau să aud care este a treia sa cerință", a spus Roedran. „Nu-mi pasă nimic când vorbesc despre foci; aceasta este afacerea Aes Sedai. El a susținut că există trei cerințe, iar noi am auzit doar două."

Rand ridică o sprânceană. „Al treilea și ultimul preț – ultimul lucru pe care îl vei plăti în schimbul vieții mele pe versanții lui Shayol Ghul – este acesta: comand armatele tale pentru Ultima Bătălie. Cu totul și complet. Fă ce spun eu, du-te unde spun eu, luptă unde spun eu."

Acest lucru a provocat o erupție mai mare de argumente. Era, evident, cea mai puțin scandaloasă dintre cele trei cereri, deși *era* imposibil din motive pe care Egwene le stabilise deja.

Conducătorii l-au tratat ca pe un atac la suveranitatea lor. Gregorin se uită cu privirea la Rand prin zgomot, păstrându-și doar respectul cel mai slab. Amuzant, din moment ce avea cea mai mică autoritate dintre toate. Darlin clătină din cap, iar chipul lui Elayne era *livid.*

Cei de partea lui Rand s-au certat, în primul rând cei de la graniță. *Sunt disperați,* se gândi Egwene. *Sunt depășiți.* Probabil că s-au gândit că, dacă i-ar fi dat porunca Dragonului, el ar merge imediat spre apărarea Țărilor de Graniță. Darlin și Gregorin nu ar fi niciodată de acord cu asta. Nu cu Seanchani care le respira pe gât.

Lumină, ce mizerie.

Egwene a ascultat argumentele, sperând că îl vor pune pe Rand pe margine. Odată, s-ar putea să aibă. Acum, el stătea și privea, cu brațele încrucișate la spate. Fața lui deveni senin, deși ea era din ce în ce mai sigură că era o mască. Văzuse fulgerări ale temperamentului lui înăuntru. Rand cu siguranță era mai stăpân pe sine acum, dar nu era deloc lipsit de emoții.

Egwene chiar s-a trezit zâmbind. Cu toate plângerile lui despre Aes Sedai, cu toată insistențele lui că nu va fi controlat de ei, el se comporta din ce în ce mai mult ca unul dintre ei înșuși. S-a pregătit să vorbească și să preia controlul, dar ceva în cort sa schimbat. A . . . senzație în aer. Ochii ei păreau atrași de Rand. Sunetele veneau de afară, sunete pe care ea nu le putea plasa. Un zgomot slab? Ce facea el?

Argumentele au încetat. Rând pe rând conducătorii s-au întors spre el. Lumina soarelui de afară s-a stins, iar ea se bucură de acele sfere de lumină pe care le făcuse.

— Am nevoie de voi, le spuse Rand încet. „Țara în sine are nevoie de tine. Te certați; Știam că o vei face, dar nu mai avem timp de ceartă. Știu asta. Nu poți să mă îndepărtezi de planurile mele. Nu mă poți face să te ascult. Nicio forță a armelor, nici o țesătură a Puterii Unice nu mă poate *face să* mă înfrunt pe Cel Întunecat pentru tine. Trebuie să o fac la alegerea mea.”

„Chiar ai arunca lumea pentru asta, Lord Dragon?” întrebă Berelain.

Egwene zâmbi. Fusta luminoasă nu păru brusc atât de sigură de partea pe care o alesese.

— Nu va trebui, spuse Rand. „O vei semna. A nu face acest lucru înseamnă moarte.”

— Deci este o extorcare, se răsti Darlin.

— Nu, spuse Rand, zâmbind către Oamenii Mării, care spuseseră puțin când stăteau lângă Perrin. Citiseră pur și simplu documentul și dădură din cap între ei, parcă impresionați. „Nu, dragă. Nu este extorcare. . . este un aranjament. Am ceva ce vrei, ceva de care ai nevoie. Pe mine. Sângele meu. Eu voi muri. Cu toții știm asta de la început; Profețiile o cer. Cum îmi dorești asta, ți-l voi vinde în schimbul unei moșteniri de pace pentru a echilibra moștenirea distrugerii pe care i-am dat-o lumii ultima dată.”

El a scanat întâlnirea, uitându-se la fiecare conducător pe rând. Egwene își simți determinarea aproape ca pe un lucru fizic. Poate că era natura lui de *ta'veren* , sau poate că era doar greutatea momentului. O presiune a crescut în interiorul pavilionului, îngreunând respirația.

O va face, se gândi ea. *Se vor plânge, dar se vor îndoi.*

— Nu, spuse Egwene cu voce tare, cu vocea ei rupând aerul. „Nu, Rand al'Thor, nu vom fi hărțuiți să vă semnăm documentul, să vă acordăm controlul exclusiv asupra acestei bătălii. Și ești un prost complet dacă crezi că cred că ai lăsa lumea — tatăl tău, prietenii tăi, toți cei pe care îi iubești, întreaga umanitate — să fie măcelăriți de trolloci dacă te sfidăm.

El i-a întâlnit ochii și, deodată, ea nu a fost sigură. Light, *chiar* nu ar refuza, nu-i așa? Chiar ar sacrifica lumea?

„Îndrăznești să-l numești pe Lord Dragon prost?” întrebă Narishma.

— Amyrlinul *nu* trebuie vorbit în acest fel, spuse Silviana, apropiindu-se de Egwene.

Argumentele au început din nou, de data aceasta mai tare. Rand îi ținu privirea pe Egwene, iar ea văzu cum se ridică în fața lui o mânie. Strigătele se ridicau, tensiunea crescând. Neliniște. Furie. Vechile uri, aprinse din nou, alimentate de teroare.

Rand și-a sprijinit mâna pe sabia pe care o purta zilele astea – cea cu dragonii pe teacă – celălalt braț încrucișat la spate.

— Voi *avea* prețul meu, Egwene, mârâi el.

— Cere dacă vrei, Rand. Tu *nu ești* Creatorul. Dacă mergi la Ultima Bătălie cu această prostie, oricum suntem

cu toții morți. Dacă mă lupt cu tine, atunci există o șansă să te răzgândesc.”

„Totodată Turnul Alb a fost o suliță în gâtul meu,” se răsti Rand. — Întotdeauna, Egwene. Și acum chiar ai devenit unul dintre ei.”

Ea îi întâlni privirea. Înăuntru, însă, începea să-și piardă siguranța. Ce se întâmplă dacă aceste negocieri s-au întrerupt? Și-ar conduce cu adevărat soldații să lupte cu ai lui Rand?

Avea impresia că s-ar fi împiedicat de o stâncă în vârful unei stânci și s-ar fi înclinat spre cădere. Trebuia să existe o modalitate de a opri asta, de a-l salva!

Rand a început să se întoarcă. Dacă ar fi părăsit pavilionul, acesta ar fi sfârșitul.

„Rand!” ea a spus.

A înghețat. — Nu mă voi clinti, Egwene.

„Nu face asta”, a spus ea. „Nu le arunca pe toate.”

"Nu poate fi ajutat."

„Da, se poate! Tot ce trebuie să faci este să nu mai fii un prost atât de ars de lumină, de lână și de prost încăpățânat!”

Egwene se trase înapoi. Cum ar fi putut ea să-i vorbească de parcă s-ar fi întors în Câmpul lui Emond, la început?

Rand se uită la ea o clipă. — Ei bine, cu siguranță ai putea înceta să mai fii o dată o dată un băiat răsfățat, sigur de sine și neatenuat , Egwene. Și-a aruncat brațele în sus. „Sânge și cenușă! Aceasta a fost o pierdere de timp.”

Avea foarte aproape dreptate. Egwene nu a observat că cineva nou intra în cort. Rand a făcut, totuși, și s-a învârtit în timp ce clapetele s-au despărțit și au lăsat să intre lumină. Se încruntă la intrus.

Încruntarea i-a murit imediat ce a văzut persoana care a intrat.

Moiraine.

6

Un talent

Pavilionul a devenit din nou liniștit. Perrin ura o rachetă, iar mirosurile oamenilor nu erau mai bune. Frustrare, furie, frică. Teroare.

O mare parte a fost îndreptată către femeia care stătea chiar în interiorul intrării în pavilion.

Mat, prostule binecuvântate, se gândi Perrin, izbucnind într-un râjet. *Tu ai făcut-o. Chiar ai făcut-o.*

Pentru prima dată după ceva timp, gândirea la Mat a făcut ca culorile să se învârtească în viziunea lui. Îl văzu pe Mat călare pe un cal, călare de-a lungul unui drum prăfuit, mângâind cu ceva ce ținea în mână. Perrin a respins imaginea. Unde ajunsese Mat acum? De ce nu se întorsese cu Moiraine?

Nu conta. Moiraine s-a întors. Lumină, Moiraine! Perrin se îndreptă spre ea să o îmbrățișeze, dar Faile îl prinse de mânecă. El a urmat ochii ei.

Rand. Fața lui devenise palidă. Se îndepărtă de masă, ca și cum toate celelalte ar fi fost uitate, și se îndreptă spre Moiraine. El întinse mâna ezitant și îi atinse fața. — Lângă mormântul mamei mele, șopti Rand, apoi căzu în genunchi în fața ei. "Cum?"

Moiraine zâmbi, sprijinindu-și o mână pe umăr. „Roata țese așa cum vrea Roata, Rand. Ai uitat asta?”

„Eu . . .”

— Nu așa cum vrei, Dragon Reborn, spuse ea blând. „Nu așa cum va face oricare dintre noi. Poate că într-o zi se va țese singur din existență. Nu cred că acea zi este astăzi, nici o zi curând.”

"Cine este această femeie?" spuse Roedran. „Și despre ce vorbește ea? Eu... Se întrerupse în timp ce ceva nevăzut îl trânti pe partea laterală a capului, făcându-l să sară. Perrin se uită la Rand, apoi observă zâmbetul de pe buzele lui Egwene. El a prins mirosul satisfacției ei, în ciuda tuturor oamenilor din pavilion.

Nynaeve și Min, care stăteau în apropiere, miroseau complet șocați. Voind Lumina, Nynaeve ar rămâne așa pentru puțin timp. A striga la Moiraine nu ar ajuta chiar acum.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Rand.

— Dar am, răspunse Moiraine cu drag. „Doar că nu a fost răspunsul pe care l-ai dorit.”

Rand a îngenuncheat, apoi și-a dat capul pe spate și a râs. — Lumină, Moiraine! Nu te-ai schimbat, nu?

„Toți ne schimbăm zi de zi”, a răspuns ea, apoi a zâmbit. „Eu mai mult decât unii, în ultima vreme. Ridice în picioare. Eu sunt cel care ar trebui să îngenuncheze în fața ta, Lord Dragon. Ar trebui cu toții.”

Rand se ridică și se dădu înapoi pentru a-i permite lui Moiraine să intre în pavilion. Perrin mai simți un miros și zâmbi când Thom Merrilin se strecură în cort în spatele ei. Bătrânul gleeman îi făcu cu ochiul lui Perrin.

— Moiraine, spuse Egwene, făcând un pas înainte. „Turnul Alb te primește înapoi cu brațele deschise. Serviciul dumneavoastră nu a fost uitat.”

— Hmm, spuse Moiraine. „Da, ar trebui să cred că descoperirea unei viitoare Amyrlin s-ar reflecta bine asupra mea. Aceasta este o ușurare, deoarece cred că eram pe calea liniștii, dacă nu a execuției, înainte.”

"Lucrurile s-au schimbat."

"Evident." Moiraine dădu din cap. "Mamă." Ea trecu pe lângă Perrin și îl strânse pe braț, cu ochii sclipind.

Rând pe rând, conducătorii Borderlander au luat săbiile în mână și s-au înclinat sau au făcut o reverență în fața ei. Fiecare părea să o cunoască personal. Mulți dintre ceilalți din cort păreau încă derutați, deși Darlin știa evident cine era ea. El a fost mai mult. . . gânditor decât confuz.

Moiraine ezită lângă Nynaeve. Perrin nu putea să prindă parfumul lui Nynaeve chiar atunci. Asta i s-a părut de rău augur. *Oh, Lumină. Uite ca vine . . .*

Nynaeve o cuprinse pe Moiraine într-o îmbrățișare puternică.

Moiraine rămase în picioare o clipă, mirosind clar șocată, cu mâinile întinse în lateral. În cele din urmă, ea îi

întoarse îmbrățișarea într-un mod oarecum matern, bătându-l pe Nynaeve pe spate.

Nynaeve o eliberă, trăgându-se înapoi, apoi și-a șters o lacrimă de pe ochi. — Nu *îndrăzni să* - i spui lui Lan despre asta, mârâi ea.

— N-aș visa la asta, spuse Moiraine, trecând să stea în centrul pavilionului.

„Femeie insuportabilă”, mormăi Nynaeve în timp ce își ștergea o lacrimă de pe celălalt ochi.

— Moiraine, spuse Egwene. „Ai venit la momentul potrivit.”

„Am un talent pentru asta.”

„Ei bine”, a continuat Egwene în timp ce Rand s-a întors la masă, „Rand... . . Dragonul Renăscut. . . a decis să păstreze acest pământ pentru răscumpărare pentru cererile sale, refuzând să-și facă datoria dacă nu suntem de acord cu capriciile lui.”

Moiraine își strânse buzele, preluând contractul pentru Pacea Dragonului, în timp ce Galad îl puse pe masă pentru ea. Ea l-a scanat.

„Cine *este* această femeie?” spuse Roedran. „Și de ce noi... Vrei să oprești asta!” Ridică o mână de parcă ar fi fost lovit de un fir de Aer, apoi se uită cu privirea la Egwene – totuși, de data aceasta unul dintre Asha’manul din apropiere era cel care mirosea satisfăcut.

— Frumoasă lovitură, Grady, șopti Perrin.

— Mulțumesc, Lord Perrin.

Grady avea să o cunoască numai prin legendă, desigur, dar poveștile despre Moiraine se răspândiseră printre cei care îl urmau pe Rand.

"Bine?" spuse Egwene.

„ „Și se va întâmpla că ceea ce au făcut oamenii va fi spulberat”, a șoptit Moiraine. „ „Umbra se va întinde peste Modelul Epocii, iar Cel Întunecat își va pune din nou mâna asupra lumii omului. Femeile vor plânge și bărbații vor prepeli, cum națiunile pământului se sfâșie ca o pânză putrezită. Nimic nu va rezista, nici nu va rămâne. ”

Oamenii au târât picioarele. Perrin se uită întrebător la Rand.

„„Totuși se va naște cineva pentru a înfrunta Umbra”, spuse Moiraine mai tare. „ „Născut încă o dată, așa cum s-a născut înainte și se va naște din nou, timp fără sfârșit! Dragonul va renaște și va fi plânsul și scrâșnirea dinților la renașterea lui. El va îmbrăca poporul în sac și cenuşă, iar

prin venirea Sa va sfărâma lumea, rupând toate legăturile care leagă!

„„Ca zorii neîngrădiți, el ne va orbi și ne va arde, totuși Dragonul Renăscut se va confrunta cu Umbra la Ultima Bătălie și sângele lui ne va da Lumina. Lasă lacrimile să curgă, oameni ai lumii. Plângi pentru mântuirea ta! ”

„Aes Sedai”, a spus Darlin, „iertați, dar asta este foarte de rău augur”.

— Măcar va fi o mântuire, spuse Moiraine. „Spune-mi, Maiestate. Acea profeție vă poruncește să vărsați lacrimi. Trebuie să plângi pentru că mântuirea ta vine cu atâta durere și îngrijorare? Sau, în schimb, trebuie să plângi *pentru* mântuirea ta? Pentru omul care va suferi pentru tine? Singurul pe care îl știm cu siguranță nu va pleca de la această luptă?”

Se întoarse către Rand.

„Aceste cereri sunt nedrepte”, a spus Gregorin. „El ne cere să ne păstrăm granițele așa cum sunt!”

„El va ucide poporul său cu sabia păcii”, a spus Moiraine, „și-i va nimici cu frunza”. ”

Este Ciclul Karaethon. *Am mai auzit aceste cuvinte.*

— Focile, Moiraine, spuse Egwene. „Plănuiește să le spargă. El sfidează autoritatea Scaunului Amyrlin.”

Moiraine nu părea surprinsă. Perrin bănuia că ascultase afară înainte de a intra. Semăna foarte mult cu ea.

— O, Egwene, spuse Moiraine. "Ai uitat? „Turnul nepătat se rupe și îndoaie genunchiul în fața semnului uitat. . .' ”

Egwene se înroși.

„„Nu poate exista sănătate în noi, nici un lucru bun să crească”, a citat Moiraine, „căci țara este una cu Dragonul Renăscut, iar el una cu pământul. Suflet de foc, inimă de piatră. ”

Se uită la Gregorin. „ „În mândrie el cucerește, forțând pe cei mândri să cedeze”. ”

Pentru cei din graniță. „El cheamă munţii să îngenuncheze. . .' ”

Către oamenii de mare. „' . . . iar mările să cedeze.' ”

Lui Perrin, apoi Berelain. „' . . . și chiar cerul să se plece. ”

Pentru Darlin. „ „Rugați-vă ca inima de piatră să-și aducă aminte de lacrimi. . .' ”

Apoi, în sfârșit, lui Elayne. „' . . . iar sufletul de foc, iubirea.' Nu poți lupta cu asta. Niciunul dintre voi nu poate.

Imi pare rău. Crezi că a ajuns singur la asta? Ea ridică documentul. „Modelul este echilibru. Nu este bine, nici rău, nici înțelepciune, nici nebunie. Pentru Model, aceste lucruri nu contează, dar *va* găsi echilibru. Ultima Epocă s-a încheiat cu o Rupere, și astfel următoarea va începe cu pace – chiar dacă trebuie să-ți fie împinsă în gât ca un medicament dat unui prunc care țipă.”

„Dacă pot să vorbesc?” Un Aes Sedai purtând un șal maro făcu un pas înainte. — Poţi, spuse Rand.

— Acesta este un document înțelept, Lord Dragon, spuse Brown. Era o femeie robustă, cu un ton mai direct decât se aștepta Perrin de la un brun. „Dar văd un defect enorm, unul care a fost ridicat mai devreme. Atâta timp cât Seanchan sunt scutiți de el, va fi lipsit de sens. Nu va fi pace atâta timp cât vor cuceri.”

— Asta e o problemă, spuse Elayne, cu brațele încrucișate. „Dar nu singurul. Rand, văd ce încerci să faci și te iubesc pentru asta. Acest lucru nu înlătură faptul că acest document este în mod fundamental insuportabil. Pentru ca un tratat de pace să funcționeze, ambele părți trebuie să își dorească în continuare pacea datorită beneficiilor pe care le prezintă.

„Acest lucru nu oferă nicio modalitate de a soluționa disputele. Ele *vor* apărea, vor apărea întotdeauna. Orice document ca acesta trebuie să ofere o modalitate de a soluționa astfel de lucruri; trebuie să stabiliți o modalitate de a pedepsi o infracțiune, cu excepția celorlalte țări să intre în război total. Fără această schimbare, micile nemulțumiri vor crește și vor crea presiune de-a lungul anilor până când vor exploda.

„Așa cum este aceasta, aproape că necesită ca națiunile să cadă asupra primei care rupe pacea. Nu îi împiedică să înființeze un regim de marionete în regatul căzut, sau chiar într-un alt regat. În timp, mă tem că acest tratat va fi considerat nul; la ce foloseste daca protejeaza doar pe hartie? Rezultatul final al acestui lucru va fi război. Război masiv, copleșitor. Vei avea pace pentru o vreme, mai ales în timp ce trăiesc cei care te venerează. Dar pentru fiecare an de pace pe care îl câștigi, vei câștiga unul de mai mare distrugere odată ce lucrul se va destrama.”

Rand și-a sprijinit degetele pe document. „Voi face pace cu Seanchan. Vom adăuga o prevedere. Dacă conducătorul lor nu semnează, atunci documentul este anulat. Veți fi cu toții de acord atunci?”

— Asta rezolvă problema mai mică, spuse Elayne încet, dar nu și pe cea mai mare, Rand.

„Există încă o problemă mai mare aici”, a spus o nouă voce.

Perrin se întoarse, surprins. Aviendha? Ea și cealaltă Aiel nu participaseră la argumente. Ei doar priviseră. Perrin aproape uitase că erau acolo.

"Și tu?" spuse Rand. — Vii să merg pe cioburile viselor mele, Aviendha?

— Nu fi copil, Rand al'Thor, spuse femeia, ridicându-se cu pași mari pentru a pune degetul pe document. „Ai *toh* .”

— Te-am lăsat afară, protestă Rand. „Am încredere în tine și în toți cei Aiel.”

— Aielii nu sunt în ea? spuse Easar. „Lumină, cum ne-a ratat asta!”

„Este o insultă”, a spus Aviendha.

Perrin se încruntă. Mirosea foarte grav. De la orice alt Aiel, el s-ar aștepta ca acel parfum ascuțit să fie urmat de un văl tras și o suliță ridicată.

— Aviendha, spuse Rand zâmbind. „Ceilalți sunt pe cale să mă spânzureze pentru că le-am pus în ea, iar tu ești supărat că ai fost lăsat afară?”

— Îmi cer binefacerea de la tine, spuse ea. "Asta este. Pune Aiel-ul în documentul tău, „Pacea Dragonului”. Vă vom lăsa altfel.”

— Nu vorbești pentru toți, Aviendha, spuse Rand. „Nu poți...” Toți înțelepții cortului au urcat în spatele lui Aviendha, parcă în ritm împreună. Rand clipi.

„Aviendha poartă onoarea noastră”, a spus Sorilea.

— Nu fi prost, Rand al'Thor, a adăugat Melaine.

„Acesta este un lucru al femeilor”, a adăugat Sarinde. „Nu vom fi mulțumiți până când nu vom fi tratați în mod egal cu cei din zonele umede.”

„Este chestia asta prea dificilă pentru noi?” întrebă Amys. „Ne insultați dând de înțeles că suntem mai slabi decât ceilalți?”

„Toți sunteți nebuni!” spuse Rand. „Îți dai seama că asta v-ar *interzice să* vă luptați unii cu alții?”

— Nu din luptă, spuse Aviendha. „Din lupta fără motiv.”

„Războiul este scopul tău”, a spus Rand.

— Dacă crezi asta, Rand al'Thor, spuse ea cu voce rece, chiar te-am antrenat prost.

„Vorbește înțelepciune”, a spus Rhuarc, apropiindu-se în fața mulțimii. „Scopul nostru a fost să ne pregătim pentru nevoia ta de noi în această Ultima Bătălie – scopul

nostru a fost să fim suficient de puternici pentru a fi păstrați. Vom avea nevoie de un alt scop. Am îngropat dispute de sânge pentru tine, Rand al'Thor. Nu le-aș lua din nou. Acum am prieteni pe care prefer să nu-i ucid.”

— Nebunie, spuse Rand, clătinând din cap. „Bine, te bag înăuntru.” Aviendha părea mulțumită, dar ceva îl deranja pe Perrin. Nu-l înțelegea pe Aiel — Lumina, nu-l înțelegea pe Galia, care îi fusese atât de mult timp cu el. Totuși, observase că lui Aiel îi plăcea să facă ceva. Chiar și atunci când stăteau, erau în alertă. Când alți bărbați jucau sau tăiau zaruri, aielii făceau adesea în liniște ceva folositor.

— Rand, spuse Perrin, ridicându-se, luându-l de braț. "Un moment vă rog?"

Rand ezită, apoi dădu din cap spre el și flutură mâna. „Suntem izolați; nu ne pot auzi acum. Despre ce este vorba?"

„Ei bine, tocmai am observat ceva. Aielii sunt ca niște instrumente.”

"În regulă . . ”

„Și uneltele care nu sunt folosite devin ruginite”, a spus Perrin.

— De aceea s-au aruncat unii pe alții, spuse Rand, frecându-și tâmpla. „Pentru a-și menține abilitățile. De aceea i-am scutit. Lumină, Perrin! Cred că asta va fi un dezastru. Dacă le includem în acest document . . .”

— Nu cred că ai de ales acum, spuse Perrin. „Ceilalți nu-l vor semna niciodată dacă Aiel-ii sunt lăsați afară.”

„Nu știu dacă oricum îl vor semna”, a spus Rand. Se uită cu dor la foaia de pe masă. „A fost un vis atât de frumos, Perrin. Un vis de bine pentru umanitate. Am crezut că le am. Până când Egwene mi-a spus cacealma, am crezut că le am.

Era un lucru bun că alții nu puteau simți mirosul emoțiilor lui Rand, sau toți cei de acolo ar fi știut că el nu va refuza niciodată să meargă împotriva Celui Întunecat. Rand nu și-a arătat nici un indiciu pe față, dar înăuntru, Perrin știa că fusese la fel de nervos ca un băiat la prima sa tuns.

"Rand, nu vezi?" spuse Perrin. "Soluția."

Rand se încruntă la el.

— *Aielul* , spuse Perrin. „Instrumentul care trebuie folosit. Un tratat care trebuie pus în aplicare. . .”

Rand ezită, apoi zâmbi larg. — Ești un geniu, Perrin.

„Atâta timp cât este vorba despre fierărie, presupun că știu ceva sau două.”

"Dar asta . . . nu e vorba de fierărie, Perrin. . .”

— Sigur că este, spuse Perrin. Cum a putut Rand să nu vadă asta?

Rand se întoarse, terminând fără îndoială țesătura. Se îndreptă spre document, apoi îl ridică spre unul dintre funcţionarii săi din spatele pavilionului. „Vreau să se adauge două prevederi. În primul rând, acest document este nul dacă nu este semnat nici de Fiica celor Nouă Luni Seanchan, nici de Împărăteasa. Al doilea . . . Aiel-ul – toți, cu excepția Shaido – trebuie să fie înscriși în document ca întăritori ai păcii și mediatori ai disputelor dintre națiuni. Orice națiune poate apela la ei dacă se simt abuzați, iar Aiel – nu armatele inamice – vor oferi reparații. Ei pot vâna criminali peste granițele naționale. Ei trebuie să fie *supuși* legilor națiunilor în care locuiesc în acel moment, dar nu sunt *supuși* ai acelei națiuni.”

Se întoarse către Élayne. „Există forțarea ta, Elayne, modalitatea de a împiedica micile tale presiuni să nu se dezvolte.”

„Aielul?” întrebă ea sceptică.

— Ești de acord cu asta, Rhuarc? întrebă Rand. „Bael, Jheran, voi restul? Pretindeți că ești lăsat fără scop, iar Perrin te vede ca pe un instrument care trebuie lucrat. Veți prelua această taxă? Pentru a preveni războiul, pentru a pedepsi pe cei care greșesc, pentru a lucra cu conducătorii națiunilor pentru a vedea dreptatea slujită?

— Dreptatea așa cum o vedem noi, Rand al'Thor, spuse Rhuarc, sau așa cum o văd ei?

— Va trebui să fie conform conștiinței Aielilor, spuse Rand. „Dacă te cheamă, vor trebui să știe că vor primi dreptatea ta. Acest lucru nu va funcționa dacă Aiel devin pur și simplu pioni. Autonomia ta va fi ceea ce face ca acest lucru să fie eficient.”

Gregorin și Darlin au început să se plângă, dar Rand i-a tăcut cu o privire. Perrin dădu din cap pentru sine, cu brațele încrucișate. Plângerile lor erau mai slabe acum decât fuseseră înainte. A mirosit. . . grijuliu din partea multora dintre ei.

Ei văd asta ca pe o oportunitate, și-a dat seama el. *Ei văd pe Aiel ca niște sălbatici și cred că vor fi ușor de manipulat odată ce Rand dispare.* Perrin zâmbi, imaginându-și înfrângerea dacă ar încerca acest curs.

„Acest lucru este foarte brusc”, a spus Rhuarc.

„Bine ați venit la cină”, a adăugat Elayne, uitându-se în continuare cu pumnale la Rand. „Încearcă supa”. În mod ciudat, mirosea *mândră.* Femeie ciudată.

— Te avertizez, Rhuarc, spuse Rand. „Va trebui să-ți schimbi felurile. Aielul va trebui să acționeze împreună în aceste chestiuni; șefii și Înțelepții vor trebui să țină consiliu pentru a lua decizii împreună. Un clan nu poate duce o bătălie în timp ce alte clanuri nu sunt de acord și luptă pentru cealaltă parte.

— Vom vorbi despre asta, spuse Rhuarc, dând din cap către ceilalți șefi Aiel.

„Acesta va însemna sfârșitul Aielului.”

— Și un început, spuse Rand.

Șefii clanului Aiel și Înțelepții s-au adunat separat de o parte și au vorbit cu voci blânde. Aviendha a zăbovit, cu Rand cu privirea departe, tulburată. Perrin l-a auzit șoptind ceva, așa că urechile lui Perrin abia au reușit să iasă.

„ . . . visul tau acum. . . când te vei trezi din această viață, nu vom mai fi. . .”

Funcționarii lui Rand, mirosind freneți, au venit să înceapă să lucreze la completările documentului. Femeia Cadsuane a urmărit toate evenimentele cu o expresie severă.

Mirosea extrem de mândră.

— Adăugați o prevedere, spuse Rand. „Aielii pot chema alte națiuni să le ajute în aplicarea lor, dacă decid că propriul lor număr nu va fi suficient. Oferă metode formale prin care națiunile să poată cere Aielului reparație sau permisiunea de a ataca un inamic.”

Funcționarii au dat din cap, muncind mai mult.

— Te comporți ca și cum asta s-ar fi rezolvat, spuse Egwene, cu ochii pe Rand.

— Oh, este departe de asta, spuse Moiraine. „Rand, am câteva cuvinte pentru tine.”

„Sunt cuvinte care îmi vor plăcea? el a intrebat.

„Bănuiesc că nu. Spune-mi, de ce trebuie să comanzi singur armatele? Veți călători la Shayol Ghul, unde, fără îndoială, nu veți putea contacta pe nimeni.”

— Cineva trebuie să fie la comandă, Moiraine.

„În acest punct, cred că toți ar fi de acord.”

Rand și-a încrucișat brațele la spate, mirosind tulburat. „Mi-am asumat responsabilitatea pentru acest popor, Moiraine. Vreau să văd că sunt îngrijiți, că brutalitățile acestei bătălii sunt minime.”

— Mă tem că acesta este un motiv slab pentru a conduce o bătălie, spuse Moiraine încet. „Nu luptați pentru a vă păstra trupele; te lupți pentru a câștiga. Acest lider nu trebuie să fii tu, Rand. Nu ar trebui să fii tu.”

— Nu voi face ca această bătălie să se transforme într-o încurcătură, Moiraine, spuse el. „Dacă ai putea vedea greșelile pe care le-am făcut data trecută, confuzia care poate rezulta atunci când toată lumea crede *că* deține controlul. Bătălia este tulburare, dar încă avem nevoie de un comandant suprem care să ia decizii, să țină totul împreună.”

„Dar Turnul Alb?” întrebă Romanda, făcându-și un pas – împins pe jumătate – până lângă Egwene. „Avem resursele necesare pentru călătorii eficiente între fronturile de luptă, suntem neclintiți în vremuri care i-ar zdrobi pe alții și avem încredere în toate națiunile.”

Acest ultim fragment ia provocat o sprânceană ridicată din partea lui Darlin.

„Turnul Alb *pare* alegerea optimă, Lord Dragon”, a adăugat Tenobia.

— Nu, spuse Rand. „Amyrlinul este multe lucruri, dar un lider de război. . . Nu cred că este o alegere înțeleaptă.”

Egwene, în mod ciudat, nu spuse nimic. Perrin o studie. Ar fi crezut că ea va profita de șansa de a conduce singură războiul.

— Ar trebui să fie unul dintre noi, spuse Darlin. „Aleși dintre cei care ar merge la luptă aici.”

— Presupun, spuse Rand. „Atâta timp cât știți cu toții cine este la comandă, voi ceda acest punct. Totuși, trebuie să îndeplinești celelalte cerințe ale mele.”

— Încă insisti că trebuie să spargi sigiliile? spuse Egwene.

— Nu-ți face griji, Egwene, spuse Moiraine zâmbind. „Nu va rupe sigiliile.”

Fața lui Rand se întunecă.

Egwene zâmbi.

— O să le spargi, îi spuse Moiraine lui Egwene.

"Ce? Bineînțeles că nu sunt!”

— Tu ești Observatorul Sigililor, mamă, spuse Moiraine. „Nu ai auzit ce am spus mai devreme? „Se va întâmpla că ceea ce au făcut oamenii va fi *spulberat* , iar Umbra se va întinde peste Modelul Veacului, iar Cel Întunecat își va pune din nou mâna asupra lumii oamenilor. . .' Trebuie să se întâmple.”

Egwene părea tulburată.

„Ai văzut asta, nu-i așa?” şopti Moiraine. „Ce ai visat, mamă?”

Egwene nu a răspuns la început.

"Ce ai vazut?" Moiraine apăsă, apropiindu-se de ea.

— Îi scârțâie picioarele, spuse Egwene, privind pe Moiraine în ochi. „În timp ce înainta cu pași mari, picioarele lui Rand călcau pe cioburi din închisoarea Întunericului. L-am văzut, într-un alt vis, făcându-l să-l deschidă. Dar nu l-am văzut niciodată *deschizând* - o, Moiraine.

— Cioburile erau acolo, mamă, spuse Moiraine. „Sigiliile au fost rupte”

„Visele sunt supuse interpretării.”

„Știi adevărul despre acesta. Trebuie făcut, iar sigiliile sunt ale tale. Le vei sparge, când va fi momentul potrivit. Rand, Lord Dragon Reborn, este timpul să i le oferi."

— Nu-mi place asta, Moiraine, spuse el.

„Atunci nu s-au schimbat multe, nu-i așa?” întrebă ea ușor. „Cred că ai rezistat adesea să faci ceea ce ar trebui să faci. Mai ales atunci când *eu* sunt cel care ți-l atrage atenția.”

Se opri o clipă, apoi râse, băgând mâna în buzunarul hainei. A strecurat trei discuri de *cuendillar* ; fiecare despărțit de o linie sinuoasă în jos în centru. Le-a pus pe masă.

„De unde va ști ea ora?” el a intrebat.

— O va face, spuse Moiraine.

Egwene mirosea sceptic, iar Perrin nu a învinuit-o. Moiraine crezuse întotdeauna că urmează țesătura Modelului și că se înclină în fața întorsăturii Roții. Perrin nu a văzut-o așa. El a crezut că ți-ai făcut propriul drum și a avut încredere în propriile tale brațe pentru a face ceea ce trebuie făcut. Modelul nu era un lucru de care să depindem.

Egwene era Aes Sedai. Se părea că simțea că ar trebui să vadă așa cum a făcut Moiraine. Ori asta, ori era dispusă să fie de acord și să ia acele sigilii în mâinile ei. „Le voi sparge, când voi simți că trebuie făcut”, a spus ea, luând sigiliile.

„Atunci vei semna.” Rand luă documentul în timp ce funcţionarii protestau împotriva grăbirii cu care trebuiau să lucreze. Acum avea mai multe completări pe spate. Unul dintre funcționari a strigat, întinzându-și mâna spre nisip, dar Rand a făcut ceva cu Puterea Unică, uscând cerneala

instantaneu în timp ce punea documentul în fața lui Egwene.

— O voi face, spuse ea, întinzând o mână pentru un stilou. Ea a citit cu atenție prevederile, celelalte surori privind peste umeri. Au dat din cap pe rând.

Egwene puse pixul pe hârtie.

— Și acum restul, spuse Rand, întorcându-se să măsoare reacțiile.

— Light, a devenit inteligent, şopti Faile lângă Perrin. „Îți dai seama ce a făcut?”

"Ce?" spuse Perrin, scărpinându-și barba.

„A adus cu el tot ce știa că îl va sprijini”, șopti Faile. „Greeniștii, care ar semna practic orice pentru a obține ajutor pentru țările lor natale. Arad Doman, pe care l-a ajutat cel mai recent. Aielul. . . bine, bine, cine știe ce va face Aielul la un moment dat? Dar ideea rămâne în picioare.

„Apoi a lăsat-o pe Egwene să-i adune pe ceilalți. Este geniu, Perrin. În acest fel, cu ea aducând această coaliție împotriva lui, tot ce *trebuia* să facă era să o convingă. Odată ce a legănat-o de partea lui, ceilalți ar părea nebuni să se despartă.

Într-adevăr, pe măsură ce conducătorii începură să semneze – Berelain mergea primul și cu cea mai mare nerăbdare – cei care o sprijiniseră pe Egwene au început să se frământe. Darlin făcu un pas și luă stiloul. A ezitat o clipă, apoi a semnat.

a urmat Gregorin. Apoi Graniștii, fiecare pe rând, urmați de Regele Aradului Doman. Până și Roedran, care încă părea să găsească tot acest lucru un fiasco, a semnat. Perrin a găsit asta curios.

„Se înfășoară mult”, i-a spus Perrin lui Faile, „dar știe că acest lucru este bun pentru regatul său”.

— Da, spuse ea. „S-a făcut ca un bufon parțial pentru a-i arunca pe toți, pentru a-i face să-l dea afară. Documentul conturează granițele actuale ale națiunilor pentru a rămâne așa cum sunt”, a spus Faile. „Este un avantaj imens pentru cineva care încearcă să-și stabilizeze domnia. Dar . . ”

"Dar?"

— Seanchanul? spuse Faile încet. „Dacă Rand îi convinge, le permite asta să păstreze țările pe care le au acum? Femeile care sunt *damane* , au voie să bată unul dintre acele gulere pe orice femeie care trece granița lor?”

Cortul se liniști; poate că Faile vorbise mai tare decât intenționase. Perrin avea uneori probleme în a-și aminti

ceea ce oamenii obișnuiți puteau și nu puteau auzi.

— Mă voi ocupa de Seanchan, spuse Rand. Stătea deasupra mesei, urmărind cum fiecare conducător se uita peste document, vorbea cu consilierii pe care îi aduseseră, apoi semna.

"Cum?" întrebă Darlin. „Nu *vor* să facă pace cu tine, Lord Dragon. Cred că vor face acest document fără sens.”

— După ce terminăm aici, spuse Rand încet, voi merge la ei. Vor semna.”

„Și dacă nu o fac?” întrebă Gregorin.

Rand și-a sprijinit mâna pe masă, cu degetele desfăcute. „Poate fi nevoit să-i distrug. Sau cel puțin capacitatea lor de a face război în viitorul apropiat.”

Pavilionul a crescut nemișcat.

„Ai putea să *faci* asta?” întrebă Darlin.

— Nu sunt sigur, a recunoscut Rand. „Dacă pot, s-ar putea să mă lase slăbit într-un moment în care am nevoie de toată puterea mea. Lumină, poate fi singura mea alegere. O alegere groaznică, când i-am lăsat ultima dată. . . Nu *îi putem lăsa* să ne lovească în spate în timp ce ne luptăm cu Umbra.” El a clătinat din cap, iar Min a făcut un pas ca să-l ia de braț. „Voi găsi o modalitate de a le face față. Cumva, voi găsi o cale.”

Semnarea a progresat. Unii au făcut-o cu mare înflorire, alții într-un mod mai casual. Rand i-a pus și pe Perrin, Gawyn, Faile și Gareth Bryne să semneze. Părea că vrea ca oricine de aici care ar putea ajunge la o poziție de conducere să-și aibă numele pe document.

În cele din urmă, a rămas doar Elayne. Rand îi întinse pană.

— Acesta este un lucru dificil pe care-l ceri de la mine, Rand, spuse Elayne, cu brațele încrucișate, părul auriu strălucind în lumina globurilor lui. De ce *se* întunecase cerul afară? Rand nu părea îngrijorat, dar Perrin se temea că norii consumaseră cerul. Un semn periculos, dacă acum stăpâneau acolo unde Rand îi ținuse înapoi.

„Știu că este dificil”, a spus Rand. „Poate dacă ți-aș da ceva în schimb. . .”

"Ce?"

— Războiul, spuse Rand. S-a întors către conducători. „Ați vrut ca unul dintre voi să conducă Ultima Bătălie. Îl vei accepta pe Andor și pe regina lui în acest rol?

— Prea tânăr, spuse Darlin. „Prea nou. Fără supărare, Maiestate.”

Alsalam pufni. — Ești unul care vorbește, Darlin. Jumătate dintre monarhii prezenți și-au ținut tronul timp de un an sau mai puțin!”

„Ce zici de Borderlanders?” întrebă Alliandre. „Au luptat împotriva Blight toată viața.”

„Suntem depășiți”, a spus Paitar. A scuturat din cap. „Unul dintre noi nu poate coordona acest lucru. Andor este o alegere la fel de bună ca oricare.”

„Andor suferă o invazie proprie”, a remarcat Darlin.

— Sunteți cu toții, sau în curând veți fi, spuse Rand. „Elayne Trakand este un lider în centrul ei; ea m-a învățat multe din ceea ce știu despre leadership. Ea a învățat tactici de la un mare căpitan și sunt sigur că se va baza pe toți marii căpitani pentru sfaturi. Cineva *trebuie să* conducă. O veți accepta cu toții în această poziție?”

Ceilalți au dat din cap fără tragere de inimă de acord. Rand se întoarse către Elayne.

— În regulă, Rand, spuse ea. „Voi face asta și voi semna, dar ar fi *bine* să găsești o modalitate de a te descurca cu Seanchan. Vreau să văd numele conducătorului lor pe acest document. Niciunul dintre noi nu va fi în siguranță până nu ajunge acolo.”

— Dar femeile ținute de Seanchan? întrebă Rhuarc. „Voi recunoaște, Rand al'Thor, intenția noastră a fost să declarăm o ceartă de sânge cu acești invadatori în momentul în care se vor câștiga bătălii mai stringente.”

„Dacă conducătorul lor îl semnează”, a spus Rand, „voi întreba despre comerțul cu bunuri pentru a recupera acele canale pe care i-au furat. Voi încerca să-i conving să elibereze pământurile pe care le dețin și să se întoarcă în propria lor țară.”

„Dacă refuză?” întrebă Egwene, clătinând din cap. „Îi vei lăsa să semneze fără să dea cu privire la acele puncte? Mii sunt înrobiți, Rand.

— Nu-i putem învinge, spuse Aviendha, vorbind încet. Perrin o privi. Mirosea frustrată, dar hotărâtă. „Dacă mergem la război cu ei, vom cădea”

— Aviendha are dreptate, spuse Amys. „Aielii *nu se vor* lupta cu Seanchan”. Rhuarc, surprins, se uită înainte și înapoi între cei doi.

„Au făcut lucruri oribile”, a spus Rand, „dar până acum, pământurile pe care le-au luat au beneficiat de o conducere puternică. Dacă sunt obligat să o fac, mă mulțumesc să le permit pământurile pe care le au, atâta timp cât nu se răspândesc mai departe. Cât despre femei. . . ceea ce se

face se face. Să ne facem mai întâi griji pentru lumea însăși, apoi să facem tot ce putem pentru cei ținuți captivi.”

Elayne ținu documentul pentru o clipă, poate din cauza dramatismului acestuia, apoi se aplecă și își adaugă numele în partea de jos cu o înflorire.

— S-a terminat, spuse Moiraine în timp ce Rand ridica documentul. „Veți *avea* pace de data aceasta, Lord Dragon.”

„Trebuie să supraviețuim mai întâi”, a spus el, ținând documentul cu evlavie. „Te voi lăsa să faci pregătirile tale de luptă. Trebuie să îndeplinesc unele sarcini, inclusiv Seanchan, înainte de a călători la Shayol Ghul. Am o cerere pentru tine, totuși. Există un prieten drag care are nevoie de noi. . .”

Fulger furioși au bătut cerul înnorat. În ciuda umbrei, sudoarea îi căptușea gâtul, întinzându-i părul sub cască. Nu mai purtase unul de ani de zile; cea mai mare parte a timpului petrecut cu Moiraine ceruse ca acestea să fie nedescrise, iar căștile erau orice altceva decât.

"Cum . . . cat de rau este?” Andere se strâmbă, ținându-se de o parte și rezemat de o stâncă.

Lan se uită la bătălie. Shadowspawn se adunau din nou. Monștrii aproape că păreau să se amestece și să se schimbe împreună, o enormă forță întunecată a urletei, ură *miasmică* la fel de groasă ca aerul – care părea să țină în căldură și umiditate, ca un negustor care adăpostește covoare fine.

— E rău, spuse Lan.

— Știam că va fi, spuse Andere, inspirând și expirând repede, sângele curgându-i printre degete. „Nazar?”

— A plecat, spuse Lan. Bărbatul cu părul alb căzuse în același set - la care aproape îl luase pe Andere. Salvarea lui Lan nu fusese suficient de rapidă. „L-am văzut cum a înghițit un trolloc în timp ce l-a ucis.”

„Fie ca ultima îmbrățișare a mamei...” Andere se spasme de durere. "Fie ca-"

— Fie ca ultima îmbrățișare a mamei să te întâmpine acasă, spuse Lan încet.

— Nu te uita așa la mine, Lan, spuse Andere. „Știam cu toții ce va fi asta când vom . . . când ne-am alăturat ție.”

„De aceea am încercat să te opresc.”

Andere se încruntă. „Eu...”

— Pace, Andere, spuse Lan ridicându-se. „Ceea ce mi-am dorit a fost egoist. Am venit să mor pentru Malkier. Nu

am dreptul să refuz acel privilegiu altora.”

„Lord Mandragoran!” Prințul Kaisel a urcat, cu armura sa odinioară fină pătată de sânge și înțepată. Prințul Kandori încă părea prea tânăr pentru această luptă, dar se dovedise la fel de rece ca orice veteran grizzly. „Se formează din nou.”

Lan traversă pământul stâncos până unde un mire îl ținea pe Mandarb. Armăsarul negru avea tăieturi pe flancuri de la armele Trolloc. Mulțumesc Luminii, au fost superficiali. Lan își sprijini o mână pe gâtul calului în timp ce Mandarb pufni. În apropiere, purtătorul său de stindard, un bărbat chel pe nume Jophil, a ridicat steagul lui Malkier, Macara de Aur. Acesta a fost al cincilea lui purtător de stindard de ieri.

Forțele lui Lan capturaseră Gap cu încărcătura lor inițială, împingând Shadowspawn înapoi înainte ca ei să poată ieși în vale. Asta era mai mult decât se așteptase Lan. Gap era o bucată lungă și îngustă de pământ stâncos, cuibărit între înălțimi și vârfuri stâncoase.

Menținerea acestei poziții nu necesita nimic inteligent. Ai stat, ai murit și ai ucis – atâta timp cât ai putut.

Lan comanda o cavalerie. Nu era ideal pentru acest tip de muncă – cavaleriile se descurcau cel mai bine acolo unde se puteau răspândi și aveau loc pentru a încărca – dar trecerea prin Tarwin’s Gap era suficient de îngustă încât doar un număr mic de trolloci puteau trece deodată. Asta i-a oferit Lanului o șansă. Cel puțin era mai greu pentru trolloci să profite de numărul lor superior. Ar trebui să plătească o factură de măcelar pentru fiecare curte câștigată.

Cadavrele trollocului formaseră o pătură aproape asemănătoare cu blana care ducea prin canion. De fiecare dată când creaturile încercau să împingă prin defileu, oamenii lui Lan le rezistaseră cu lănci și arme, săbii și săgeți, măcelând în cele din urmă mii de oameni și lăsându-i grămezi pentru ca semenii lor să se cațere. Dar fiecare ciocnire a redus în mod similar numărul lui Lan.

Fiecare atac îi forța pe oamenii săi să se retragă puțin mai departe. Spre gura Gapului. Erau la mai puțin de o sută de metri de el acum.

Lan simți oboseala apăsându-i adânc în oase.

„Forțele noastre?” îl întrebă Lan prințul Kaisel.

— Poate șase mii încă mai pot să călărească, Dai Shan.

Mai puțin de jumătate din ceea ce începuseră cu o zi înainte. „Spune-le să urce”.

Kaisel părea șocat. „Ne vom retrage?”

Lan se întoarse spre flăcău.

Kaisel păli. Lanului i se spusese că privirea lui ar putea deranja orice bărbat; Lui Moiraine îi plăcuse să glumească că putea privi stâncile și avea răbdarea unui stejar. Ei bine, nu se simțea atât de sigur pe sine pe cât credeau oamenii, dar băiatul ăsta ar fi trebuit să știe mai bine decât să întrebe dacă se retrag.

— Desigur, spuse Lan, și apoi vom ataca.

"Atac?" spuse Kaisel. „Suntem în defensivă!”

— Ne vor mătura afară, spuse Lan, trăgându-se în șa lui Mandarb. „Suntem epuizați, uzați și aproape rupti. Dacă stăm aici și îi lăsăm să vină din nou spre noi, vom cădea fără un scâncet.”

Lan a cunoscut un sfârșit când a văzut unul.

„Treceți aceste ordine”, îi spuse Lan prințului Kaisel. „Ne vom retrage încet din trecător. Aveți restul trupelor adunate pe câmpie, montate și gata să atace Shadowspawn pe măsură ce ies din Gap. O încărcare va produce daune mari; nu vor ști ce i-a lovit.”

„Nu vom fi înconjurați și depășiți dacă părăsim pasul?” întrebă Kaisel.

„Acesta este cel mai bun lucru pe care îl putem face cu resursele pe care le avem.”

"Și apoi?"

„Și apoi, în cele din urmă, ei sparg, ne taie forța în bucăți și ne depășesc.”

Kaisel a stat o clipă, apoi a dat din cap. Din nou, Lan a fost impresionat. El a presupus că acest băiat venise cu el pentru a găsi gloria luptei, pentru a lupta alături de Dai Shan și pentru a-și mătura dușmanii. Dar nu. Kaisel a fost un Borderlander până la bază. Nu venise pentru glorie. A venit pentru că trebuia. *Baiat bun.*

„Dați comanda acum. Bărbații vor fi bucuroși să se întoarcă din nou pe cai.” Prea mulți dintre ei fuseseră nevoiți să lupte pe jos din cauza lipsei de manevrabilitate în limitele înguste.

Kaisel a dat ordinele, iar acele ordine au ars printre oamenii lui Lan ca un foc de toamnă. Lan l-a văzut pe Andere fiind ajutat să-și urce în șa de Bulen.

„Andere?” spuse Lan, înclinându-l pe Mandarb spre el. „Nu ești în stare să călărești. Du-te alături de răniți din tabăra din spate.”

„Așa că mă întind acolo și îi las pe trollocii să mă măcelărească după ce ți-am terminat lotul?” Andere se aplecă

în șa, clătinându-se ușor, iar Bulen ridică privirea îngrijorată. Andere îi făcu semn să se îndepărteze și se forța să se ridice. — Am mutat deja muntele, Lan. Să clintim această pană și să terminăm cu ea.”

Lan nu putea să ofere niciun argument. A chemat retragerea la bărbații dinaintea lui în pasă. Oamenii lui rămași s-au înghesuit în jurul lui, întorcându-se încet spre câmpie.

Trollocii au urlat și au țipat de entuziasm. Ei știau că odată ce vor fi eliberați de zidurile care le restricționau mișcarea, vor câștiga cu ușurință această luptă.

Lan și forța sa mică au părăsit limitele înguste ale Gap, cei care mergeau alergând spre caii lor legați lângă gura canionului.

Trollocii — pentru o dată — nu aveau nevoie de nicio împingere din partea Myrddraalului pentru a încărca. Pașii lor erau un bubuit scăzut pe pământul pietros.

La câteva sute de metri de Gap, Lan încetini pe Mandarb și se întoarse. Andere și-a adus cu greu calul lângă Lan, și li s-au alăturat ceilalți călăreți, care formau șiruri lungi de cavalerie. Bulen a mers în galop până dincolo de Lan.

Furtuna Shadowspawn s-a apropiat de gura Gap, o forță de încărcare formată din mii de trolloci care avea să iasă în aer liber și să încerce să-i consume.

Forțele lui Lan erau aliniate în tăcere în jurul lui. Mulți erau bătrâni, ultimele rămășițe din împărăția lor căzută. Această forță care reușise să astupe golul îngust părea acum mică pe câmpia mult mai mare.

— Bulen, spuse Lan.

— Da, Lord Mandragoran?

„Pretindeți că m-ați eșuat, cu ani în urmă.”

"Da Domnul meu. Aceasta-"

„Orice eșec din partea ta este uitat”, a spus Lan, cu ochii în față. „Sunt mândru că ți-am dat *hadori-ul tău.* ”

Kaisel urcă, făcând semn din cap către Lan. „Suntem pregătiți, Dai Shan.”

— E bine, spuse Andere, făcând o strâmbă, încă ținându-se de rană, abia reușind să rămână în șa.

— Este ceea ce trebuie să fie, spuse Lan. Nu un argument. Nu chiar.

— Nu, spuse Andere. — Este mai mult decât atât, Lan. Malkier este ca un copac care și-a pierdut rădăcinile din cauza viermilor albi, ramurile ofilindu-se încet. Aș prefera să fiu ars într-o clipită.”

— Prefer să încarc, spuse Bulen, cu vocea devenind fermă. „Aș prefera să încarc acum decât să-i las să ne depășească. Să murim în atac, cu săbiile îndreptate spre casă.”

Lan dădu din cap, întorcându-se și ridicându-și sabia sus, deasupra capului. Nu a ținut niciun discurs. Le dăduse deja. Bărbații știau ce este asta. Încă o încărcare, deși aveau încă ceva putere, ar însemna ceva. Mai puțini Shadowspawn pentru a inunda ținuturile civilizate. Mai puțini trolloci care să-i omoare pe cei care nu puteau riposta.

Inamicul părea nesfârșit. O hoardă de sclavie, răvășită, fără linie de luptă sau disciplină. Mânia, distrugerea încarnată. Mii și mii dintre ei. Au venit înainte ca niște ape de inundații eliberate brusc, ieșind din canion.

Mica forță a lui Lan nu era decât o pietricică în fața lor.

Oamenii ridicară în tăcere săbiile spre el, un ultim salut.

"Acum!" strigă Lan. *Acum, când încep să se răspândească. Va face cel mai mult daune.* Lan îl dădu pe Mandarb înainte, deschizând drumul.

Andere galopă lângă Lan, agăţându-se de pom cu ambele mâini. Nu a încercat să ridice o armă; ar fi căzut din șa dacă ar fi făcut-o.

Nynaeve era prea departe pentru ca Lan să simtă mult din ea prin legătura, dar uneori emoții foarte puternice puteau ieși în evidență în ciuda distanței. A încercat să proiecteze încredere în cazul în care aceasta ajungea la ea. Mândrie în oamenii lui. Dragoste pentru ea. Își dorea profund ca acelea să fie ultimele lucruri pe care ea și-a amintit despre el.

Brațul meu va fi sabia . . .

Copitele zăngăneau pe pământ. Trollocii din față au urlăit încântați, dându-și seama că prada lor transformase o retragere într-o încărcătură de oameni care se repezi chiar în strânsoarea lor.

Sânul meu însuși un scut . . .

Lan putea auzi o voce, vocea tatălui său, rostind aceste cuvinte. A fost o prostie, desigur. Lan fusese un copil când Malkier căzuse.

Pentru a apăra cele șapte turnuri . . .

Nu văzuse niciodată Cele Şapte Turnuri stăpânindu-se împotriva Blight. Auzise doar povești.

Pentru a reține întunericul . . .

Copitele cailor deveneau un tunet. Atât de tare, mai tare decât ar fi crezut că este posibil. Se ținea drept, cu sabia scoasă.

Voi sta când toți ceilalți vor cădea.

Trollocii care se apropiau au nivelat sulițele pe măsură ce distanța dintre cele două forțe opuse se micșora.

Al Chalidholara Malkier. Pentru pământul meu dulce Malkier.

A fost jurământul pe care un soldat Malkieri l-a depus în timpul primei postări la Graniță. Lan nu o vorbise niciodată.

A făcut asta acum în inima lui.

„ Al Chalidholara Malkier! ” țipă Lan. „Lance, setează!” Ușoare, dar bătăile alea de copite erau puternice! Ar putea șase mii să facă atât de mult zgomot? Se întoarse să se uite la cei din spatele lui.

Cel puțin zece mii au călărit acolo.

Ce?

L-a împins pe Mandarb înainte, prin surprinderea lui.

„Înainte Macara de Aur!”

Voci, strigăte, țipete de putere și bucurie.

Aerul din față spre stânga s-a *despărțit* cu o tăietură verticală bruscă. O poartă lăţime de trei duzini de paşi – cât o văzuse vreodată Lan – se deschise ca în soarele însuşi. Din cealaltă parte, strălucirea s-a revărsat, a *explodat* . Bărbați încărcați în armură completă au izbucnit de la poartă, căzând la loc pe flancul lui Lan. Au arborat steagul Arafelului.

Mai multe gateway-uri. Trei, apoi patru, apoi o duzină. Fiecare a spart câmpul în coordonare, încărcând călăreți izbucnind cu lăncile îndreptate, arborând steagurile lui Saldaea, Shienar, Kandor. În câteva secunde, taxa lui de șase mii devenise o sută de mii.

Trollocii din primele linii au țipat, iar unii dintre ei au încetat să alerge. Unii s-au ținut neclintiți, cu sulițele înclinate pentru a trage în țeapă caii care se apropiau. Strânse în spatele lor – neputând să vadă clar ce se întâmpla în față – alte hoarde înfuriate se împinseră cu nerăbdare înainte, fluturând săbii mari cu lame ca de coasă și topoare de luptă cu două mușcături.

Trollocii aceia din față, ținând în mână sulițe, au explodat.

De undeva în spatele Lan, Asha'man a început să trimită țesături pentru a rupe pământul, distrugând complet primele rânduri ale trollocilor. Pe măsură ce

cadavrele s-au prăbușit la pământ, rândurile mijlocii s-au trezit complet expuse, înfruntând o furtună de copite, săbii și lănci.

Lan lovi, legănându-se, izbindu-l pe Mandarb printre trollocii mârâitori. Andere râdea.

„Înapoi, prostule!” a strigat Lan către el în timp ce ataca trollocii din apropiere. „Îndreptați-l pe Asha'man către răniții noștri; Pune-i să protejeze tabăra!”

„Vreau să te văd zâmbind, Lan!” strigă Andere, agățându-se de şa calului său. „Arătați mai multă emoție decât o piatră, pentru o dată! Cu siguranță asta merită!”

Lan s-a uitat la bătălia pe care nu crezuse niciodată că o va câștiga, văzând o ultimă rezistență devenind în schimb o luptă promițătoare și nu s-a putut abține. Nu doar zâmbea, ci râdea.

Andere i-a ascultat ordinul, plecând să caute Vindecare și să organizeze liniile din spate.

— Jophil, strigă Lan. „Ridică-mi steagul sus! Malkier trăiește în această zi!”

7

În Grosimea Lui

Elayne a ieșit din pavilion după întâlnire – și a intrat într-un crâng de vreo duzină de copaci. Și nu orice copaci: erau copaci falnici, sănătoși, cu picioare uriașe, frumoși, înalți de sute de metri, cu trunchiuri masive. Modul în care încremeni și rămase cu gura căscată ar fi fost jenant dacă toți ceilalți nu ar fi făcut la fel. Se uită în lateral, unde stătea Egwene, cu gura căscată, în timp ce privea în sus în copacii uriași. Soarele încă strălucea deasupra, dar frunzele verzi au umbrit zona, explicând de ce lumina se diminuase în interiorul cortului.

— Pomii ăștia, spuse Perrin, făcând un pas înainte și sprijinindu-și mâna pe scoarța groasă și cu nervuri. „Am mai văzut Great Trees ca ăsta. În interiorul unui *stedding!*”

Elayne a îmbrățișat Sursa. Strălucirea *sayarului* era acolo, o căldură alături de cea a soarelui. Ea a inspirat Puterea și s-a amuzat să observă că majoritatea femeilor care puteau canaliza făcuseră așa cum făcuse ea în momentul în care i-a fost menționat un *stedding* .

„Ei bine, orice ar fi Rand acum”, a spus Egwene, încrucișându-și brațele, „nu poate să facă să apară *stedding ”.* Părea să găsească acest gând mângâietor.

"Unde a plecat?" întrebă Elayne.

— S-a plimbat acolo, spuse Perrin, făcând semn spre copaci. „Și a dispărut.”

Oamenii se plimbau printre trunchiurile masive: soldați din diferite lagăre, cu privirea în sus. A auzit un Shienaran vorbind cu Lordul Agelmar în apropiere. „I-am privit crescând, Domnul meu. Au izbucnit din pământ; le-a luat mai puțin de cinci minute să devină atât de înalți. Îți jur, Domnul meu, sau să nu mai trag niciodată lama.”

— În regulă, spuse Elayne, eliberând Sursa. "Sa începem. Națiunile ard. Hărți! Avem nevoie de hărți!”

Ceilalți conducători s-au întors spre ea. În cadrul întâlnirii, în care Rand stătea acolo, puțini dintre ei s-au opus ca ea să fie aleasă să-i conducă. Așa putea fi în preajma lui; o persoană a fost cuprinsă de valurile voinței lui Rand. Lucrurile păreau atât de logice când vorbea despre ele.

Mulți păreau acum nemulțumiți că o puneau deasupra lor. Cel mai bine nu le dați timp să se oprească. „Unde este maestrul Norry?” îi spuse ea lui Dyelin. „Ar fi putut...”

— Am hărți, Maiestate, spuse Gareth Bryne în timp ce părăsea pavilionul, cu Siuan lângă el.

Părea mai gri decât își amintea ea de el; purta o haină albă și pantaloni, iar sânul era marcat cu Flacăra lui Tar Valon. S-a înclinat cu respect, dar nu s-a apropiat prea mult. Uniforma lui îi făcea clară loialitatea, la fel ca mâna protectoare a lui Siuan pe brațul lui.

Elayne și-a amintit că stătea cu aceeași expresie liniștită în spatele mamei ei. Nu presupunem niciodată, protejând-o mereu pe Regina. Regina aceea îl scoase la pășune. Acel eveniment nu fusese vina lui Elayne, dar ea putea să citească pe chipul lui Bryne încrederea încălcată.

Elayne nu putea schimba ceea ce venise și plecase. Nu putea privi decât spre viitor. „Dacă ai hărți ale acestei zone

și ale potențialelor câmpuri de luptă prezentate nouă, Lord Bryne, ne-ar plăcea să le vedem. Aș dori hărți pentru zona dintre aici și Caemlyn, o hartă detaliată a lui Kandor și cele mai bune hărți ale celorlalte zone Borderland." Către conducători, ea a continuat: „Adunați-vă comandanții și consilierii! Trebuie să ne întâlnim imediat cu ceilalți mari căpitani pentru a discuta următorul nostru curs de acțiune."

Nu a durat mult, deși confuzia era omniprezentă, deoarece două duzini de facțiuni diferite s-au pus pe treabă. Slujitorii au deschis părțile laterale ale pavilionului, iar Elayne ia ordonat lui Sumeko să adune rudele și paznicii pentru a aduce mese și câteva scaune printr-o poartă din tabăra ei. Elayne a trimis, de asemenea, rapoarte specifice despre ceea ce se întâmpla la Gap, unde Rand le ceruse cea mai mare parte a armatelor Borderlander să meargă să-l salveze pe Lan. Conducătorii și marii căpitani rămaseseră în urmă pentru planificare.

La scurt timp, Elayne și Egwene au rămas în picioare, cercetând hărțile detaliate ale lui Bryne, care fuseseră întinse pe patru mese. Conducătorii s-au dat înapoi și le-au permis comandanților să delibereze.

— Este o treabă bună, Bryne, spuse lordul Agelmar. Shienaran a fost unul dintre cei patru mari căpitani rămași. Bryne era alta. Ultimii doi mari căpitani — Davram Bashere și Rodel Ituralde — stăteau unul lângă altul la capătul unei alte mese, făcând corecții la o hartă a Țărilor de Frontieră de vest. Ituralde avea pungi sub ochi, iar mâinile îi tremurau uneori. Din câte auzise Elayne, el a suferit un calvar destul de mare în Maradon, fiind salvat abia de curând. Era surprinsă că era aici, de fapt.

— În regulă, spuse Elayne adunării. „Trebuie să luptăm. Dar cum? Unde?"

„Forțe mari ale Shadowspawn au invadat trei locații", a spus Bryne. „Caemlyn, Kandor și Tarwin's Gap. Gap nu ar trebui abandonat, presupunând că armatele noastre sunt suficiente pentru a-l ajuta pe Lordul Mandragoran să se stabilizeze acolo. Rezultatul probabil al împingerii noastre de astăzi va fi ca Shadowspawn să se retragă în pasă. A ține inamicul blocat acolo este o sarcină nepotrivită doar pentru cavaleria grea Malkieri. Poate că cel mai bine i-am trimite niște companii de știucă? Dacă va continua să astupe acea breșă, ne putem dedica majoritatea forțelor noastre luptei în Andor și Kandor."

Agelmar dădu din cap. "Da. Ar trebui să fie viabil dacă îi oferim lui Dai Shan sprijinul adecvat. Dar nu putem risca să lăsăm Shienar să fie depășit așa cum a fost Kandor. Dacă ei împing din Gap . . .”

„Suntem pregătiți pentru o luptă prelungită”, a spus Lord Easar. „Rezistența lui Kandor și lupta lui Lan la Gap ne-au oferit timpul de care avem nevoie. Oamenii noștri trag în fortărețele noastre. Putem rezista, chiar dacă pierdem Gap-ul.”

— Cuvinte curajoase, Maiestate, spuse Gareth Bryne, dar cel mai bine ar fi dacă nu ar fi trebuit să-i testăm pe Shienarani în acest fel. Să planificăm să menținem Gap-ul cu orice forță este nevoie pentru a face acest lucru.”

— Și Caemlyn? întrebă Elayne.

Ituralde dădu din cap. „O forță inamică care se află în spatele liniilor noastre, cu un Waygate de folosit pentru întăriri. . . asta e necaz.”

— Rapoartele timpurii din această dimineață, a spus Elayne, indică că rămân pe loc pentru moment. Au ars zone mari ale orașului, dar au lăsat alte secțiuni în pace – iar acum că au orașul, trollocii s-au pus pe treabă pentru a înăbuși flăcările.

„Vor trebui să plece în cele din urmă”, a spus Bryne. „Dar va fi mai bine dacă le putem elimina mai devreme decât mai târziu.”

„De ce să nu te gândești la un asediu?” întrebă Agelmar. „Cred că cea mai mare parte a armatelor noastre ar trebui să meargă la Kandor. Nu aș lăsa Tronul Norilor și Cele Trei Săli de Comerț să cadă, așa cum au făcut cele Șapte Turnuri.”

— Kandor a căzut deja, spuse încet Prințul Antol.

Marii căpitani s-au uitat la fiul cel mare al reginei Kandori. Un bărbat înalt, avea un mod tăcut despre el. Acum vorbea cu îndrăzneală. „Mama mea luptă pentru țara noastră”, a spus el, „dar este o luptă de răzbunare și mântuire. Kandor arde și îmi sfâșie inima să știu asta, dar nu putem opri asta. Acordați-i lui Andor cea mai mare atenție; este prea important din punct de vedere tactic pentru a fi ignorat și nu aș vedea căderea unui alt pământ ca al meu.”

Ceilalți au dat din cap. — Sfat înțelept, Alteță, spuse Bashere. "Mulțumesc."

„De asemenea, nu-l uitați pe Shayol Ghul”, a spus Rhuarc de la periferie, unde stătea alături de Perrin, câțiva

Aes Sedai și alți câțiva șefi Aiel. Marii căpitani se întoarseră spre Rhuarc, de parcă ar fi uitat că era acolo.

— *Car'a'carn -ul îl* va ataca în curând pe Shayol Ghul, spuse Rhuarc. „Va avea nevoie de sulițe la spate când o va face.”

— Le va avea, spuse Elayne. „Deși asta înseamnă patru fronturi de luptă. Shayol Ghul, Tarwin's Gap, Kandor și Caemlyn.”

„Să ne concentrăm mai întâi pe Caemlyn”, a spus Iturálde. „Nu-mi place ideea unui asediu acolo. Trebuie *să* scoatem trollocii. Dacă pur și simplu îi asediăm, le oferă mai mult timp să-și întărească numărul prin acel Waygate. Trebuie să le scoatem acum, în condițiile noastre.”

Agelmar dădu din cap cu un mormăit, uitându-se la harta lui Caemlyn pe care un consilier o pusese pe masă. „Putem opri acel flux? Reluați Poarta de cale?”

— Am încercat, spuse Élayne. „În această dimineață, am trimis trei forțe separate printr-o poartă în subsol cu Waygate, dar Umbra este pregătită și înrădăcinată. Niciuna dintre forțe nu s-a întors. Nu știu dacă putem *lua* Waygate înapoi sau chiar să o distrugem.”

„Dacă am încerca din cealaltă parte?” întrebă Agelmar.

„De cealaltă parte?” întrebă Élayne. „Vrei să spui din *interiorul* Căilor?” Agelmar dădu din cap.

„Nimeni nu parcurge Căile”, a spus Iturálde, îngrozit.

— Trollocii o fac, spuse Agelmar.

— Am trecut prin ele, spuse Perrin, apropiindu-se de masă. „Și îmi pare rău, lorzii, dar nu cred că luarea Waygate din partea cealaltă ar funcționa. Din câte am înțeles, nu am putea să-l distrugem – chiar și cu Puterea Unică. Și nu l-am putut ține înăuntru, nu cu Vântul Negru acolo. Cea mai bună alegere a noastră este să scoatem cumva acei trolloci din Caemlyn și apoi să ținem această parte a Waygate. Dacă este păzit corespunzător, Umbra nu ar putea niciodată să o folosească împotriva noastră.”

— Foarte bine, spuse Elayne. „Vom lua în considerare alte opțiuni. Totuși, îmi trece prin minte că ar trebui să trimitem și la Turnul Negru după Asha'manul lor. Cât de multe sunt acolo?"

Perrin și-a dres glasul. „Cred că s-ar putea să vrei să fii atent la locul acela, Maiestate. Ceva se întâmplă acolo.”

Elayne se încruntă. " 'Ceva'?"

— Nu știu, spuse Perrin. „Am vorbit cu Rand despre asta și a fost îngrijorat și a spus că va investiga. Oricum . . . doar fii atent.”

— Sunt întotdeauna atent, spuse Elayne absent. — Deci, cum îi scoatem pe acei trolloci din Caemlyn?

„Poate că putem ascunde o mare forță de asalt în Braem Wood; este aici, la aproape cincizeci de leghe nord de Caemlyn. Bryne arătă spre hartă. „Dacă o companie mai mică de soldați ar urma să urce la porțile orașului și să-i convingă pe trollocii să-i alunge înapoi în Pădure ca momeală în capcană . . . Întotdeauna m-am îngrijorat că o armată invadatoare va folosi Wood ca acoperire ca bază pentru atacarea orașului. Nu m-am gândit niciodată că voi lua în considerare aceeași opțiune și eu.”

— Interesant, spuse Agelmar, studiind o hartă a terenului din jurul lui Caemlyn. „Asta pare o perspectivă solidă.”

— Dar cum rămâne cu Kandor? întrebă Bashere. „Prințul are dreptate că țara nu poate fi salvată, dar nu putem pur și simplu să-i lăsăm pe trollocii să se reverse în alte țări.”

Ituralde se scărpină în bărbie. „Toată această chestiune va fi dificilă. Trei armate trolloci, cu noi forțați să ne împărțim atenția între ele. Da, din ce în ce mai mult, îmi dau seama că mișcarea corectă este să te concentrezi asupra unuia dintre ei și să le pui forțe de întârziere împotriva celorlalte două.”

„Armata Umbrei de la Caemlyn este probabil cea mai mică”, a spus Agelmar, „deoarece dimensiunea Waygate le-a restricționat intrarea în oraș”.

— Da, a fost de acord Bashere. „Șansa noastră pentru o victorie rapidă pe unul dintre fronturile de luptă este cea mai bună la Caemlyn. Ar trebui să lovim puternic acolo cu cea mai mare dintre forțele noastre de asalt. Dacă putem câștiga în Andor, va reduce numărul de fronturi pe care trebuie să luptăm – și asta va fi extrem de avantajos.”

— Da, spuse Elayne. „Îl întărim pe Lan, dar îi spunem că treaba lui va fi să stea acolo cât va putea. Am plasat o a doua forță la granița din Kandor, cu scopul de a întârzia și acolo — poate o retragere lentă, după cum o impun condițiile. În timp ce aceste două fronturi sunt ținute, ne putem concentra atenția adevărată – și cea mai mare armată a noastră – asupra distrugerii trollocilor din Caemlyn.”

— Bine, spuse Agelmar. "Imi place. Dar ce forță punem în Kandor? Ce armată poate încetini trollocii, dar nu va necesita un angajament mare de trupe?”

„Turnul Alb?” întrebă Elayne. „Dacă îi trimitem pe Aes Sedai la Kandor, ei pot încetini avansul trollocilor peste graniță. Asta ne va permite pe restul dintre noi să ne concentrăm asupra lui Caemlyn.

— Da, spuse Bryne. "Imi place."

— Și cum rămâne cu cel de-al patrulea front de luptă? întrebă Ituralde. „Shayol Ghul? Știe cineva ce plănuiește Lordul Dragon acolo?”

Nimeni nu a vorbit.

— Aielul se va ocupa de nevoile lui, spuse Amys de lângă șefii clanului. „Nu trebuie să-ți faci griji pentru noi. Fă-ți planurile de luptă, iar noi le vom face pe ale noastre.”

— Nu, spuse Elayne.

„Elayne?” spuse Aviendha. "Noi-"

— Tocmai asta a vrut să evite, spuse Elayne cu forță. „Aielul va lucra cu noi ceilalți. Bătălia de la Shayol Ghul ar putea fi cea mai importantă dintre toate. Nu voi avea un grup care să pretindă să se țină singur și să lupte singur. Veți accepta ajutorul nostru.”

Și, a adăugat ea, *direcția noastră.* Aiel erau luptători excelenți, dar erau unele lucruri pe care pur și simplu nu le-ar fi recunoscut. Utilitatea cavaleriei, unul.

În mod evident, lui Aiel nu- *i* plăcea perspectiva de a comanda zonele umede. S-au încrețit, cu ochii îngustați.

— Aiel sunt niște neregulați excelenți, spuse Bryne, uitându-se la ei. „Te-am confruntat pe Blood Snow și știu cât de mortal poți fi. Cu toate acestea, dacă Lordul Dragon îl atacă pe Shayol Ghul, probabil că va trebui să cucerim valea și apoi să o ținem atâta timp cât îi va lua să lupte cu Cel Întunecat. Nu știu cât va dura, dar ar putea dura ore. Zile. Spune-mi, ai fost vreodată nevoit să te întărești și să duci un război prelungit defensiv?

„Vom face ceea ce trebuie făcut”, a spus Rhuarc.

— Rhuarc, spuse Elayne. „Voi înșivă ați insistat să semnați Pacea Dragonului. Voi înșivă ați insistat să faceți parte din coaliția noastră. Mă aștept să vă respectați cuvântul. Vei *face* ce ți se spune.”

Întrebările lui Bryne și Ituralde îi declanșaseră, dar li se spunea direct ce să facă i-a făcut să se retragă. Rhuarc dădu din cap. — Desigur, spuse el. „Am *toh.”*

„Întâlnește-l ascultând”, a spus Elayne, „și oferindu-ți părerea. Dacă vom lupta pe patru fronturi diferite simultan, vom avea nevoie de multă coordonare.” Se uită la generalii adunați. „Mie îmi trece prin cap. Avem patru fronturi de luptă și patru mari căpitani. . .”

Bashere dădu din cap. „Nu întâmplător, asta.”

„Ei bine, ar putea fi unul.”

— Nu există coincidențe, Alteță, spuse Bashere. „Dacă am învățat un lucru călătorind cu Lordul Dragon, acesta este. Patru dintre noi, patru fronturi de luptă.

„Fiecare luăm câte unul, cu regina Elayne coordonând între noi și supraveghend efortul de război în ansamblu.”

— Voi merge la Malkieri, spuse Agelmar. „Cei mai mulți dintre Borderlanders luptă acolo acum.”

— Dar Kandor? spuse Elayne.

„Dacă Aes Sedai vor lupta acolo”, a spus Bryne, „la fel voi face eu. Locul meu este cu Turnul Alb”.

Nu vrea să lupte în Andor, se gândi Elayne. *Nu vrea să lupte alături de mine. Își dorește ca pauza să fie curată.* „Atunci cine vine cu mine în Andor?”

— Mă duc, spuse Bashere.

— Și eu pentru Shayol Ghul, atunci, spuse Ituralde, dând din cap. „Să lupți alături de Aiel. O zi pe care nu credeam că o voi vedea, într-adevăr.”

— Bine, spuse Elayne, tragându-se peste un scaun. „Atunci haideți să pătrundem în adâncul ei și să ajungem la detalii. Avem nevoie de o locație centrală din care să lucrez și Caemlyn este pierdută. Deocamdată voi folosi Merrilor. Este central și are suficient spațiu pentru a muta trupele și proviziile. Perrin, crezi că ai putea să te ocupi de logistica acestei tabere? Creați un teren de călătorie și organizați canalizatorii pentru a ajuta la operațiunile de comunicații și aprovizionare?”

Perrin dădu din cap.

„Voi ceilalți”, a spus ea, „să începem să împărțim forțele în detaliu și să concretizăm planurile. Avem nevoie de o idee fermă a modului în care vom împinge acei trolloci din Caemlyn, astfel încât să putem lupta cu ei pe teren uniform.”

Câteva ore mai târziu, Elayne a pășit din pavilion, cu mintea învârtită cu detalii despre tactici, nevoile de aprovizionare și plasarea trupelor. Când clipi, putea vedea hărți în ochiul minții ei, acoperite cu notațiile înghesuite ale lui Gareth Bryne.

Ceilalți de la întâlnire au început să se îndepărteze în taberele lor separate pentru a începe să-și execute planurile de luptă. Cerul întunecat ceruse să fie instalate felinare în jurul pavilionului. Își amintea vag că atât

prânzul, cât și cina erau aduse la întâlnire. Ea a mâncat, nu-i așa? Pur și simplu fuseseră atât de multe de *făcut.*

Ea a dat din cap către acei conducători care au trecut pe lângă ea, luându-și rămas bun. Majoritatea detaliilor de planificare inițială fuseseră elaborate. A doua zi, Elayne avea să-și ducă trupele la Andor și să înceapă prima etapă a contraatacului împotriva Umbrei.

Pământul de aici era acum moale și elastic, cu iarbă verde adânc. Influența lui Rand a persistat, deși plecase. În timp ce Elayne inspecta acei copaci falnici, Gareth Bryne a pășit lângă ea.

Ea se întoarse, surprinsă că nu părăsise deja pavilionul. Singurii care mai erau aici acum erau servitorii și gardienii lui Elayne. „Lord Bryne?” ea a intrebat.

— Am vrut doar să spun că sunt mândru, îi spuse Bryne încet. „Te-ai descurcat bine acolo.”

„Abia am avut nimic de adăugat.”

„Ai adăugat leadership”, a spus Bryne. — Nu ești general, Elayne, și nimeni nu se așteaptă să fii așa. Dar când Tenobia s-a plâns că Saldaea a fost lăsată expusă, tu ai fost cel care a întors-o înapoi la ceea ce contează. Tensiunile sunt mari, dar ne-ai ținut împreună, ne-ai atenuat sentimentele rele, ne-ai împiedicat să ne răsturnăm. Bună treabă, Majestatea Voastră. *Foarte* buna treaba.”

Ea zâmbi. Ușoară, dar a fost greu să nu radiezi pozitiv la cuvintele lui. El nu era tatăl ei, dar, în multe privințe, era la fel de aproape de unul ca și ea. "Mulțumesc. Și Bryne, coroana își cere scuze pentru...

— Nici un cuvânt din asta, spuse el. „Roata țese cum vrea. Nu-l acuz pe Andor pentru ceea ce mi s-a întâmplat.” El a ezitat. — Încă voi lupta împreună cu Turnul Alb, Elayne.

"Am înțeles."

Se înclină în fața ei și se îndreptă cu pași mari spre secțiunea de tabără a lui Egwene.

Birgitte se apropie de Elayne. — Atunci, înapoi în tabăra noastră? întrebă femeia.

„Eu . . .” Elayne ezită, auzind ceva. Un sunet slab, dar oarecum profund și puternic. Se încruntă, îndreptându-se spre ea, ridicând o mână pentru a o liniști pe Birgitte în timp ce începea să o întrebe ce se întâmplă.

Cei doi au înconjurat foișorul, traversând iarba verde și respirația dimineață înflorită, mergând spre sunetul, care devenea din ce în ce mai puternic. Un cântec. Un cântec

frumos, spre deosebire de oricare altul pe care îl auzise vreodată, care o făcea să tremure cu sonoritatea lui izbitoare.

A cuprins-o, a învăluit-o, a vibrat *prin* ea. Un cântec vesel, un cântec de uimire și uimire, deși ea nu putea înțelege cuvintele. Se apropie de un grup de creaturi falnice, asemenea copacilor înșiși, care stăteau cu mâinile pe trunchiurile noduroase ale copacilor pe care Rand i-a crescut, cu ochii închiși.

Trei duzini de Ogier de diferite vârste, de la cei cu sprâncene albe ca zăpada nouă până la cei mici ca Loial. Stătea acolo cu ei, un zâmbet ridicându-i gura în timp ce cânta.

Perrin, cu brațele încrucișate, stătea lângă soția lui. „Discuția ta despre a merge la Asha'man m-a pus pe gânduri – dacă avem nevoie de aliați, ce zici de Ogier? Voiam să văd dacă îl pot găsi pe Loial, dar înainte de a putea pleca, i-am găsit deja aici, printre copacii ăștia.

Elayne dădu din cap, ascultând cântecul lui Ogier ajungând la punctul culminant, apoi se estompează, Ogier-ul plecând capetele. Pentru o clipă, totul a fost liniștit.

În cele din urmă, un vechi Ogier deschise ochii și se întoarse spre Elayne. Barba lui albă îi ajungea jos pe piept, sub mustățile albe care îi cădeau de fiecare parte a gurii. A făcut un pas înainte, alți bătrâni și femei alăturându-i-se. Cu ei a venit și Loial.

„Tu ești regina", a spus bătrânul Ogier, înclinându-se în fața ei. „Cel care conduce această călătorie. Eu sunt Haman, fiul lui Dal, fiul lui Morel. Am venit să ne împrumutăm topoarele luptei voastre."

„Sunt mulțumit", a spus Elayne, făcându-i un semn din cap. „Trei duzini de Ogier vor adăuga putere bătăliei noastre."

— Trei duzini, tinere? Haman râse într-un hohot de râs. „Marele Butuc nu s-a întâlnit, nu a dezbătut atât de mult timp, să vă trimită trei *duzini* din numerele noastre. Ogierul va lupta alături de oameni. Noi toți. Fiecare dintre noi care poate ține un topor sau un cuțit lung."

"Minunat!" spuse Elayne. „Te voi folosi bine."

O femeie Ogier mai în vârstă a clătinat din cap. „Atât de grăbit. Atât de repede. Știi asta, tinere. Au fost unii care te-ar fi abandonat pe tine și lumea în fața Umbrei."

Elayne clipi șocată. „Chiar ai fi făcut-o? Doar . . . ne-a lăsat în pace? A lupta?"

„Unii au susținut asta", a spus Haman.

„Eu însumi am luat această poziție”, a spus femeia. „Am făcut argumentul, deși nu credeam cu adevărat că este corect.”

"Ce?" întrebă Loial, împiedicându-se. Aceasta i s-a părut o veste. „Nu ai făcut-o?”

Femeia se uită la el. „Copacii nu vor crește dacă Cel Întunecat revendică această lume.”

Loial părea surprins. „Dar de ce ai...”

„Un argument trebuie să aibă opoziție dacă vrea să se dovedească, fiule”, a spus ea. „Cel care se ceartă învață cu adevărat profunzimea angajamentului său prin adversitate. Nu ai învățat că copacii cresc rădăcinile cel mai puternic atunci când vântul bat prin ei? Ea clătină din cap, deși părea îndrăgostită. „Asta nu înseamnă că ar fi trebuit să părăsești *stedding* când ai făcut-o. Nu singur. Din fericire, s-a avut grijă de asta.”

"A fost în grija?" întrebă Perrin.

Loial se înroși. — Ei bine, vezi tu, Perrin, acum sunt căsătorit.

„Nu ai menționat asta mai devreme!”

„Totul a venit atât de repede. Sunt căsătorit cu Erith, vedeți. Ea e chiar acolo. Ai auzit-o cântând? Nu e frumos cântecul ei? Să fii căsătorit nu este atât de rău, Perrin. De ce nu mi-ai spus că nu a fost așa de rău? Cred că îmi place mai degrabă.”

— Sunt mulțumit pentru tine, Loial, interveni Elayne. Ogier putea vorbi destul de mult despre tangente dacă nu eram atent. „Și vă mulțumesc tuturor pentru că v-ați alăturat.”

„Poate merită prețul”, a spus Haman, „doar pentru a vedea acești copaci. În toată viața mea, bărbații au *tăiat doar* Copaci Mari. Să vezi pe cineva crescându-le în schimb. . . Am luat decizia corectă. Da, da, am făcut-o. Ceilalți vor trebui să vadă asta. . .”

Loial îi făcu semn lui Perrin, aparent dorind să-l ajungă din urmă. — Permite-mi să-l împrumut pentru o clipă, Loial, spuse Elayne, îndreptându-l pe Perrin spre centrul crângului.

Faile și Birgitte i s-au alăturat, iar Loial a așteptat în urmă. Părea distras de copacii puternici.

— Am o datorie pe care vreau să ți-o încredințez, îi spuse încet Elayne lui Perrin. „Pierderea lui Caemlyn amenință că ne trimite armatele într-o criză de aprovizionare. În ciuda plângerilor cu privire la prețurile alimentelor, îi ținusem pe toți hrăniți, precum și acumulăm

rezerve pentru bătălia care urma. Aceste magazine au dispărut acum.”

— Dar Cairhien? întrebă Perrin.

— Mai are ceva de mâncare, spuse Elayne. „La fel și Turnul Alb și Lacrima. Baerlon are provizii bune de metale și pulbere — trebuie să găsesc ce putem extrage de la celelalte națiuni și să le descopăr situația alimentară. Va fi o sarcină masivă să coordonezi magazinele și rațiile pentru toate armatele. Aș dori o persoană responsabilă de toate.”

„Te gândeai la mine?” spuse Perrin.

"Da."

— Îmi pare rău, spuse Perrin. „Elayne, Rand are nevoie de mine.”

„Rand are nevoie de noi toți.”

— Are mai multă nevoie de mine, spuse Perrin. „Min a văzut, a spus el. Fără mine la Ultima Bătălie, el va muri. În plus, mai am câteva lupte de terminat.”

— O voi face, spuse Faile.

Elayne se întoarse spre ea, încruntat.

„Este de datoria mea să gestionez afacerile armatei soțului meu”, a spus Faile. „Sunteți domnișoara lui, Majestatea Voastră, așa că nevoile voastre sunt nevoile lui. Dacă Andor va comanda Ultima Bătălie, atunci Cele Două Râuri o vor vedea alimentată. Dă-mi acces la porți suficient de mari pentru ca vagoanele să treacă prin ele, dă-mi trupe care să-mi protejeze mișcările și dă-mi acces la evidențele de cartier al oricui vreau. O să văd că se face.”

Era logic și rațional, dar nu ceea ce avea nevoie Elayne. Cât de mult a avut încredere în această femeie? Faile se dovedise abil în politică. A fost util, dar chiar se considera parte din Andor? Elayne o studie pe femeie.

„Nu există nimeni mai bun în care să ai încredere în această sarcină, Elayne”, a spus Perrin. „Faile îl *va* vedea gata.”

— Perrin, spuse Elayne. „Este o chestiune diferită implicată în asta. Putem vorbi în privat un moment?”

— Îi voi spune doar ce este când terminăm, Maiestate, spuse Perrin. „Nu păstrez secrete față de soția mea.”

Faile a zâmbit.

Elayne îi privi pe cei doi, apoi oftă încet. „Egwene a venit la mine în timpul pregătirilor noastre de luptă. Există o anumită . . . element de importanță pentru Ultima Bătălie pe care trebuie să-l înmâneze.”

— Cornul lui Valere, spuse Perrin. „Încă îl ai, sper.”

^

"Noi facem. In Turn, ascuns. L-am mutat din camera de forță, nu prea repede. Aseară, acea cameră a fost spartă. Știu doar din cauza anumitor secții pe care le-am stabilit. Umbra știe că avem Cornul, Perrin și slujitorii Celui Întunecat îl caută. Ei nu îl pot folosi; este legat de Mat până moare. Dar dacă slujitorii Umbrei îl pot captura, el îl poate împiedica pe Mat să-l folosească. Sau, mai rău, ucide-l, apoi aruncă-l singuri în aer."

„Vrei să ascunzi deplasarea lui", a spus Faile, „folosind circuitele de aprovizionare pentru a ascunde unde o duci".

— Prefer *să* i-o dăm lui Mat direct, spuse Elayne. „Dar el poate fi. . . dificil, uneori. Am sperat că va fi aici la această întâlnire."

— E în Ebou Dar, spuse Perrin. „Făcând ceva cu Seanchan.

"El ți-a spus?" întrebă Elayne.

— Nu tocmai, spuse Perrin, părând inconfortabil. "Noi . . . au un fel de conexiune. Uneori văd unde este și ce face."

„Omul acela", a spus Elayne, „nu este *niciodată* acolo unde trebuie să fie".

— Și totuși, spuse Perrin, el ajunge întotdeauna acolo până la urmă.

— Seanchan sunt inamicul, spuse Elayne. „Mat pare să nu înțeleagă asta, având în vedere ce a făcut. Ușoară, sper că omul ăsta nu își pune cumva probleme. . ."

— Voi face asta, spuse Faile. „Voi avea grijă de Cornul lui Valere. O să văd că ajunge la Mat, păziți-l.

„Fără supărare pentru niciunul dintre voi", a spus Elayne, „dar ezit să încred asta cuiva pe care nu-l cunosc bine. De aceea am venit la tine, Perrin.

— Asta va fi o problemă, Elayne, spuse Perrin. „Dacă ei chiar urmăresc Cornul, atunci se vor *aștepta ca* tu și Egwene să-l dai cuiva pe care îl cunoști bine. Alegeți Eșuare. Nu există în nimeni în care să am mai multă încredere decât ea, dar nu va fi bănuită, deoarece nu are nicio relație directă cu Turnul Alb."

Elayne dădu încet din cap. "Foarte bine. Vă voi trimite un mesaj despre cum va fi livrat. Deocamdată, începeți aprovizionarea pentru a stabili precedentul. Prea mulți oameni știu despre Corn. După ce ți-l dăm, voi trimite cinci suspecți de la Turnul Alb și voi genera zvonurile potrivite. Sperăm că Umbra va presupune că Cornul este purtat de unul dintre acei trimiși. Vreau să fie acolo unde nimeni nu se așteaptă, cel puțin până când îl putem pune în mâinile lui Matrim."

— Patru fronturi de luptă, Lord Mandragoran, repetă Bulen. „Asta spun mesagerii. Caemlyn, Shayol Ghul, Kandor și aici. Ei vor să încerce să îmbutelieze trollocii aici și în Kandor, încercând din greu să-i învingă pe cei din Andor mai întâi.

Lan mormăi, îndrumându-l pe Mandarb în jurul mormanului puturos de trolloci morți. Cadavrele au servit drept bastion acum că cei cinci Asha'man ai săi le împinseseră în movile ca niște dealuri întunecate și însângerate dinainte de Blight, unde s-au adunat Shadowspawn.

Duhoarea era oribilă, desigur. Mulți dintre paznicii pe lângă care trecuse în rundele lui aruncaseră frunze pe foc pentru a acoperi mirosul.

Se apropia seara, aducând cele mai periculoase ore. Din fericire, acei nori negri de deasupra au făcut nopțile atât de întunecate, încât trollocii aveau probleme să vadă ceva. Totuși, amurgul a fost o perioadă de forță pentru ei – o perioadă în care ochii oamenilor erau îngreunați, dar ochii lui Shadowspawn nu.

Puterea atacului Borderlander unit îi împinsese pe trolloci înapoi spre gura Gapului. Lan era întărit de oră în oră cu piciori și alte picioare pentru a-l ajuta să-și mențină poziția. Una peste alta, arăta mult mai bine aici acum decât cu o zi înainte.

Încă sumbru, totuși. Dacă ceea ce a spus Bulen ar fi corect, armata lui ar fi staționată aici ca o forță de stagnare. Asta însemna pentru el mai puține trupe decât și-ar fi dorit. Nu a putut reproșa însă tactica prezentată.

Lan a trecut în zona în care lancierii Shienaran își îngrijeau caii. Din ei a ieșit o siluetă și a călărit lângă Lan. Regele Easar era un om compact, cu un nod alb, sosit recent de pe Câmpul Merrilor în urma unei zile lungi făcând planuri de luptă. Lan a început o plecăciune călare, dar s-a oprit când regele Easar se înclină în fața *lui.*

"Majestatea Voastra?" întrebă Lan.

— Agelmar și-a adus planurile pentru acest front de luptă, Dai Shan, spuse regele Easar, căzând lângă el. „Ar vrea să treacă peste ele cu noi. Este important să fii acolo; luptăm sub steagul lui Malkier. Cu toții am fost de acord.”

— Tenobia? întrebă Lan, sincer surprins.

„În cazul ei, a fost nevoie de puțină încurajare. Ea a venit. De asemenea, am spus că regina Ethenielle va părăsi

Kandor și va veni aici. Borderlands luptă împreună în această bătălie și o facem cu tine în fruntea noastră.”

Au mers mai departe în lumina care se stingea, rând după rând de lanci care îl salutau pe Easar. Shienaranii erau cea mai bună cavalerie grea din lume și luptaseră – și murise – pe aceste stânci de nenumărate ori, apărând ținuturile luxuriante din sud.

— Voi veni, a fost de acord Lan. „Greutatea a ceea ce mi-ai dat se simte ca pe trei munți.”

— Știu, spuse Easar. „Dar te vom urmări, Dai Shan. Până când cerul se rupe în bucăți, până când stâncile se despart sub picioare și până când Roata însăși nu se mai întoarce. Sau, Lumina trimite binecuvântarea ei, până când fiecare sabie este favorizată de pace.”

„Ce zici de Kandor? Dacă regina vine aici, cine va conduce acea bătălie?”

„Turnul Alb călărește acolo să lupte împotriva Umbrelor”, a spus Easar. „Ai ridicat Macara de Aur. Am jurat să vă venim în ajutor, așa că am făcut-o.” El a ezitat, iar apoi vocea lui a devenit sumbră. „Kandor nu se mai poate recupera acum, Dai Shan. Regina recunoaște. Treaba Turnurilor Albe nu este să-l recupereze, ci să oprească Shadowspawn să preia mai mult teritoriu.”

S-au întors și au călărit printre rândurile lăncirilor. Bărbații au fost obligați să petreacă amurgul la câțiva pași de călările lor și s-au ocupat, având grijă de armuri, arme și cai. Fiecare bărbat purta o sabie lungă, uneori două, legată de spate și toți aveau buzdugane și pumnale la centură. Shienaranii nu se bazau doar pe lăncile lor; un inamic care s-a gândit să-i blocheze fără spațiu pentru a încărca a descoperit curând că ar putea fi foarte periculoși în apropiere.

Cei mai mulți dintre bărbați purtau pardesi galbene peste farfurii și poșta, purtând șoimul negru. Își salutau cu spatele înțepenit și fețele serioase. Într-adevăr, Shienaranii erau un popor serios. A trăi în Țările de Graniță a făcut asta.

Lan ezită, apoi vorbi cu voce tare. „De ce ne plângem?”

Soldații din apropiere se întoarseră spre el.

„Nu pentru asta ne-am antrenat?” strigă Lan. „Nu este acesta scopul nostru, chiar *viețile noastre?* Acest război nu este un lucru de plâns. Poate că alți bărbați au fost lași, dar noi nu am fost. Suntem pregătiți și deci acesta este un timp de glorie.

„Să fie râsete! Să fie bucurie! Să înveselim pe cei căzuți și să bem strămoșilor noștri, care ne-au învățat bine. Dacă mori mâine, așteptând renașterea ta, fii mândru. Ultima Bătălie este peste noi și *suntem pregătiți!* ”

Lan nu era sigur, exact, ce îl făcuse să spună asta. Cuvintele lui au inspirat o rundă de „Dai Shan! Dai Shan! Înainta Macara de Aur!” El a văzut că unii dintre bărbați notau discursul, ca să treacă printre ceilalți bărbați.

„Ai sufletul unui lider, Dai Shan”, a spus Easar în timp ce mergeau mai departe.

— Nu este așa, spuse Lan, cu ochii în față. „Nu pot suporta autocompătimirea. Prea mulți dintre bărbați păreau de parcă își pregătesc propriile giulgii.”

— O tobă fără cap, spuse Easar încet, dând din frâiele calului. „O pompă fără aderență. Un cântec fără voce. Totuși este al meu. Totuși este al meu.”

Lan se întoarse, încruntat, dar Regele nu a dat nicio explicație pentru poem. Dacă oamenii lui erau un popor serios, regele lor era mai mult. Easar avea răni adânci pe care a ales să nu le împărtășească. Lan nu l-a reproșat în asta; Lan însuși făcuse același lucru.

În seara asta, însă, l-a surprins pe Easar zâmbind în timp ce se gândea la orice i-a adus poemul la buze.

„Acela a fost Anasai din Ryddingwood?” întrebă Lan.

Easar părea surprins. — Ai citit lucrarea lui Anasai?

„Ea a fost favorita lui Moiraine Sedai. Părea de parcă ar putea fi al ei.”

„Fiecare dintre poemele ei a fost scrisă ca o elegie”, a spus Easar. „Asta a fost pentru tatăl ei. Ea a lăsat instrucțiuni; poate fi citit, dar nu trebuie rostit cu voce tare, cu excepția cazului în care a fost corect. Ea nu a explicat când ar fi corect să facă asta.”

Au ajuns la corturile de război și au descălecat. Imediat ce făcuseră acest lucru, totuși, claxoanele de alarmă au început să sune. Ambii bărbați au reacționat, iar Lan a atins inconștient sabia de pe șold.

„Hai să mergem la Lordul Agelmar”, strigă Lan în timp ce bărbații începeau să țipe și echipamentul să zdrăngănească. „Dacă lupți sub steagul meu, atunci voi accepta cu bucurie rolul de lider.”

— Nicio ezitare? spuse Easar.

"Ce sunt eu?" întrebă Lan, legănându-se în șa. „Un păstor dintr-un sat uitat? Îmi voi face datoria. Dacă bărbații sunt suficient de proști încât să mă pună în fruntea lor, le voi trimite și despre ale lor.”

Easar dădu din cap, apoi salută, cu colțurile gurii ridicându-se într-un alt zâmbet. Lan îi întoarse salutul, apoi îl galopă pe Mandarb prin centrul taberei. Bărbații de la periferie aprindeau focuri de tabără; Ashaman a creat porți către una dintre multele păduri pe moarte din sud pentru ca soldații să adune lemne. Dacă Lan s-ar descurca, acei cinci canalizatori nu și-ar fi irosit niciodată puterea ucigând trollocii. Au fost mult prea utile altfel.

Narishma îl salută pe Lan când acesta trecea. Lan nu putea fi sigur că marii căpitani l-au ales intenționat pe Borderlander Ashaman, dar părea să nu fie o coincidență. Avea cel puțin unul din fiecare națiune Borderlander – chiar și unul născut din părinți Malkieri.

Luptăm împreună.

8

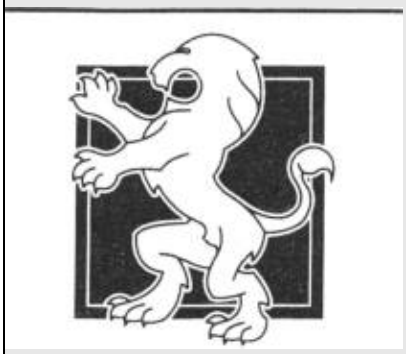

Orașul Mocnit

Deasupra lui Moonshadow, iapa ei maro-închis din grajdurile regale, Elayne Trakand a călărit printr-o poartă creată de ea.

Acele grajduri erau acum în mâinile trollocilor, iar tovarășii lui Moonshadow își găsiseră, fără îndoială, drumul în vase. Elayne nu s-a gândit prea mult la ce altceva – *cine* altcineva – ar fi putut ajunge în aceleași oale. Și-a pus fața hotărâtă. Trupele ei nu și-ar vedea regina arătând nesigură.

Ea alesese să ajungă pe un deal la vreo mie de pași la nord-vest de Caemlyn, departe de raza proriei, dar suficient de aproape pentru a vedea orașul. Mai multe trupe de mercenari își făcuseră tabăra pe aceste dealuri în săptămânile de după Războiul de Succesiune. Aceștia, fie s-au alăturat armatelor Luminii, fie s-au desființat, devenind hoți și briganți.

Prima pază asigurase deja zona, iar căpitanul Guybon salută în timp ce membrii Gărzii Queens – atât bărbați cât și femei – au înconjurat calul lui Elayne. Aerul încă mai mirosea a fum și, văzându-l pe Caemlyn mocnind ca și Dragonmount însuși, a aruncat o mână de pulbere amară în tocanita de emoții care se agita în interiorul ei.

Orașul odată mândru era mort, un rug care arunca o sută de coloane diferite de fum spre norii de furtună de deasupra. Fumul i-a amintit de arderile de primăvară, când fermierii își trăgeau ocazional câmpurile pentru a le ajuta să le curățească pentru plantare. Nu a condus Caemlyn de o sută de zile și deja era pierdută.

Dacă dragonii pot face asta unui oraș, gândi ea, cercetând gaura pe care Talmanes o făcuse în cel mai apropiat zid, *lumea va trebui să se schimbe. Tot ce știm despre război se va schimba.*

„Câți, ai spune?” l-a întrebat ea pe bărbatul care a urcat lângă ea. Talmanes era la doar o zi de odihnă departe de încercarea care ar fi trebuit să-l coste viața. Probabil că ar fi trebuit să rămână la Merrilor; cu siguranță nu ar fi luptat în prima linie în viitorul apropiat.

— Este imposibil să le numărăm numărul, ascunși așa cum sunt în oraș, Maiestate, spuse el, înclinându-se respectuos. „Zeci de mii, dar probabil nu sute de mii.”

Tipul era nervos în preajma ei și a manifestat-o într-un mod foarte cairhienin – vorbind cu un respect înflorit. Se spunea că este unul dintre cei mai de încredere ofițeri ai lui Mat; ea ar fi presupus că, până acum, Mat l-ar fi corupt mult mai mult pe tip. Nu a blestemat o dată. Milă.

Alte porți s-au deschis în apropiere spre iarba galbenă, iar forțele ei au trecut prin ele, umplând câmpurile și culcând dealurile. Ea preluase conducerea unei armate mari de războinici, care includea mulți dintre *siswai'aman* , pentru a-și întări Garda Reginei și obișnuiții Andorani sub comanda lui Birgitte și a căpitanului Guybon. Un al doilea contingent de Aiel — Fecioare, Înțelepți și războinicii rămași — fusese ales să călătorească spre nord, spre Shayol Ghul, împreună cu Rand.

Doar o mână de Înțelepți veniseră cu Elayne, cei care l-au urmat pe Perrin. Elayne i-ar fi dorit mai mulți channelers decât atât. Totuși, ea avea trupa și dragonii lor, ceea ce ar trebui să compenseze faptul că singurii ei canalizări erau femeile rude, multe dintre ele fiind pe partea mai slabă a puterii în Putere.

Perrin și forța lui veniseră cu ea. Aceasta includea Gărzile Înaripate a lui Mayene, cavaleria Ghealdanin, Mantele Albe — încă nu era sigură ce crede despre *asta* — și o companie de arcași Two Rivers cu Tam. Completând armata ei a fost grupul care se numea Garda Lupilor, în mare parte refugiați transformați în soldați, dintre care unii primiseră antrenament de luptă. Și, bineînțeles, îl avea pe căpitanul Bashere și Legiunea Dragonului.

Ea a aprobat planul lui Bashere pentru bătălia de la Caemlyn. *Va trebui să atragem luptele în pădure,* explicase el. *Arcașii vor fi mortali, pierzându-i pe trolloci la apropierea lor. Dacă acești băieți se pot mișca la fel de bine cum mi sa spus că pot în pădure, vor fi la fel de periculoși odată ce se vor retrage.*

Aielii ar fi, de asemenea, mortal într-o pădure, unde trollocii nu și-ar putea folosi masele pentru a-și depăși adversarii. Bashere însuși călărea în apropiere. Se pare că Rand îi spusese în mod special să o vegheze. De parcă nu o avea pe Birgitte să sară de fiecare dată când se mișca.

Rand ar fi bine să stea în siguranță, ca să-i pot spune ce cred despre el, se gândi ea în timp ce Bashere se apropia într-o conversație liniștită cu Birgitte. Bashere era un bărbat cu picioarele arcuite, cu o mustață groasă. Nu a vorbit cu Elayne așa cum ar trebui un bărbat cu o regină. . . dar apoi, regina din Saldaea era nepoata lui, așa că poate că era foarte confortabil în preajma regalității.

El este primul în rândul pentru tron, și- a amintit Elayne. Lucrul cu el ar oferi oportunități de a-și asigura și mai mult legăturile cu Saldaea. Încă îi plăcea ideea de a-și vedea unul dintre copiii ei pe acel tron. Și-a coborât o mână pe burtă. Bebelușii dădeau frecvent cu picioarele și coatele acum. Nimeni nu-i spusese că s-ar simți atât de mult ca . . . bine, indigestie. Din păcate, Melfane găsise, împotriva oricărei așteptări, niște lapte de capră.

"Ce cuvant?" întrebă Elayne când soseau Birgitte și Bashere, Talmanes mutându-și calul deoparte pentru a face loc.

„Rapoartele cercetașilor despre oraș sunt în prezent”, a spus Bashere.

— Bashere a avut dreptate, spuse Birgitte. „Trolocii au fost înfrânați, iar arderea s-a stins în mare parte. O jumătate bună din oraș rămâne în picioare. O mare parte din fumul pe care îl vedeți este de la focurile de bucătărie, nu de la clădiri.”

„Trollocs sunt proști”, a spus Bashere, „dar Halfmen *nu sunt.* Trollocii ar fi jefuit cu bucurie orașul și ar fi aprins foc peste tot, dar asta ar fi amenințat că va lăsa focurile să scape de ei. Oricum ar fi, adevărul este că nu știm ce plănuiește Umbra aici, dar au cel puțin opțiunea de a încerca să țină orașul pentru o perioadă, dacă doresc.

„Vor încerca asta?” întrebă Elayne.

„Nu pot să spun, sincer”, a răspuns Bashere. „Nu le cunoaștem obiectivele. A fost acest atac asupra Caemlyn-ului menit să semene haos și să aducă frică armatelor noastre, sau este intenționat să ia o fortăreață și să o mențină pe termen lung ca bază de la care să ne împodobească forțele? În timpul războaielor Trolloc, Fades au deținut orașe în acest scop.”

Elayne dădu din cap.

„Iertare, Maiestate?” spuse o voce. Se întoarse să vadă unul dintre bărbații de la Two Rivers îndreptându-se. Unul dintre liderii lor, comandantul secund al lui Tam. *Dannil,* se gândi ea, *acesta este numele lui.*

— Majestatea Voastră, repetă Dannil. A bâjbâit puțin, dar de fapt a vorbit cu niște lustruit. „Lord Goldenyes și-a instalat oamenii în pădure.”

„Lord Talmanes, ai dragonii tăi pe poziție?”

— Aproape, spuse Talmanes. — Scuzați-vă, Majestatea Voastră, dar nu sunt sigur că ar fi nevoie de arcurile odată ce armele trage. Ești sigur că nu vrei să conduci cu dragonii?

„Trebuie să-i indemnăm pe trolloci la luptă”, a spus Elayne. „Locația pe care am descris-o va funcționa cel mai bine. Bashere, care este planul meu pentru oraș în sine?

— Cred că totul este aproape gata, dar vreau să verific, spuse Bashere, dându-și mustața în gând. „Acele femei ale tale au făcut porți destul de bine, iar Mayene ne-a dat uleiul. Ești sigur că vrei să treci cu ceva atât de drastic?”

"Da."

Bashere a așteptat mai mult un răspuns, poate o explicație. Când ea nu a dat unul, el a plecat, dând ultimele ordine. Elayne l-a întors pe Moonshadow ca să coboare în rândurile soldaților de aici, la linia frontului, unde se instalaseră în apropierea pădurilor. Nu mai putea face mare lucru acum, în aceste ultime momente, când comandanții ei dădeau ordine, dar *putea* fi văzută călărind cu încredere. Pe unde trecea ea, bărbații și-au ridicat stiuțele mai sus, și-au ridicat bărbia.

Elayne și-a ținut ochii pe acel oraș mocnit. Ea nu și-a dat privirea în altă parte și nu a lăsat furia să o stăpânească. Ar folosi mânia.

Bashere s-a întors la ea puțin mai târziu. "Este gata. Subsolurile multor clădiri care sunt încă în picioare au fost umplute cu ulei. Talmanes și ceilalți sunt pe loc. Odată ce Gardienul tău se întoarce și spune că Rudele sunt pregătite să deschidă o nouă rundă de porți, putem continua."

Elayne dădu din cap, apoi își scoase mâna de pe burtă în timp ce Bashere aruncă o privire la ea. Nu-și dăduse seama că o ținea din nou. „Ce părere ai despre mine că mă duc la luptă în timp ce sunt însărcinată? Este o greșeală?"

A scuturat din cap. "Nu. Demonstrează cât de disperată este situația noastră. O să-i pună pe soldați pe gânduri. Fă-i mai serioși. In afara de asta . . .

"Ce?"

Bashere a ridicat din umeri. „Poate că le va aminti că nu *totul* în această lume moare."

Elayne se întoarse, privind orașul îndepărtat. Fermierii și-au ars câmpurile primăvara pentru a-i pregăti pentru o nouă viață. Poate că asta suferea acum Andor.

— Spune-mi, spuse Bashere. „O să le spui oamenilor că porți copilul Domnului Dragon?"

Copii, se corectă Elayne în capul ei. — Te închipui că știi ceva care poate sau nu este adevărat, Lord Bashere.

„Am o soție și o fiică. Recunosc privirea din ochii tăi când îl vezi pe Lord Dragon. Nicio femeie însărcinată nu-și atinge mâna de pântecele ei cu atâta evlavie când se uită la un bărbat care nu este tată."

Elayne și-a tras buzele într-o linie.

„De ce o ascunzi?" întrebă Bashere. „Am auzit ce cred unii dintre bărbați. Ei vorbesc despre alt bărbat, un Prieten Întunecat pe nume Mellar, cândva Căpitanul Gardienilor voștri. Văd că zvonurile sunt false, dar altele nu sunt atât de înțelepte. Ai putea să distrugi acele zvonuri dacă ai vrea."

„Copiii lui Rand vor fi ținte", a spus ea.

„Ah. . ." el a raspuns. Și-a bătut mustața o clipă.

„Dacă nu ești de acord cu raționamentul, Bashere, spune-ți părerea. Nu voi suferi o râie râioasă."

— Nu sunt ciudă, femeie, spuse el cu un hohot. „Dar indiferent, nu mă îndoiesc că copilul tău ar putea fi o țintă mai mare decât este deja. Esti înalt comandant al armatelor Luminii! Cred că oamenii tăi merită să știe pentru ce luptă exact."

„Nu este treaba ta să știi”, a spus Elayne, „nici nu este a lor”.

Bashere ridică o sprânceană spre ea. — Moștenitorul tărâmului, spuse el categoric, nu este treaba supușilor săi?

— Cred că vă depășiți limitele, *generale* .

— Poate că sunt, spuse el. „Poate că petrec atât de mult timp cu Lordul Dragon a deformat modul în care fac lucrurile. Omul acela . . . nu puteai niciodată să spui la ce se gândea. Jumătate din timp, el a vrut să-mi audă mintea, cât de crudă puteam să o expun. În cealaltă jumătate a timpului, părea că mă rupe în două doar pentru că a comentat că cerul părea puțin întunecat.” Bashere clătină din cap. „Gândește-te puțin, Maiestate. Îmi amintești de fiica mea. S-ar putea să fi făcut ceva asemănător și acesta este sfatul pe care i-aș da. Oamenii tăi vor lupta cu mai multă curaj dacă știu că ești pe moștenitorul Dragon Reborns.”

Bărbați, se gândi Elayne. *Cei tineri încearcă să mă impresioneze cu fiecare cascadorie care le vine în capul prostilor. Bătrânii presupun că fiecare tânără are nevoie de o prelegere.*

Își întoarse din nou ochii spre oraș, în timp ce Birgitte urcă și îi dădu din cap. Subsolurile erau pline cu ulei și smoală.

— Arde-o, spuse Elayne cu voce tare.

Birgitte a fluturat cu mâna. Femeile rude și-au deschis runda de porți, iar bărbații au aruncat torțe aprinse în subsolurile din Caemlyn. Nu a durat mult până când fumul care se ridica deasupra orașului s-a întunecat, mai de rău augur.

— Nu o vor stinge curând , spuse Birgitte încet. „Nu cu vremea uscată pe care o avem. Întregul oraș va urca ca un car de fân.”

Armata s-a adunat să privească orașul, în special membrii Gărzii Reginei și armata Andorrană. Câțiva dintre ei au salutat, așa cum s-ar putea saluta rugul unui erou căzut.

Elayne strânse din dinți, apoi spuse: „Birgitte, fă-o cunoscută printre Garzi. Copiii pe care îi port au fost născuți de Dragonul Renăscut.”

Zâmbetul lui Bashere se adânci. *Om insuportabil!* Birgitte zâmbea când mergea să răspândească vestea. Era și ea insuportabilă.

Bărbații din Andor păreau să stea mai înalți, mai mândri, în timp ce își priveau capitala arzând. Trollocii au

început să se reverse de la porți, mânați de incendii. Elayne s-a asigurat că trollocii își văd armata, apoi a anunțat: „Spre nord!” Ea a întors Moonshadow. „Caemlyn a murit. Mergem în păduri; lasă-l pe Shadowspawn să urmeze!”

Androl s-a trezit cu murdărie în gură. A gemut, încercând să se răstoarne, dar s-a trezit legat într-un fel. A scuipat, și-a lins buzele și a clipit din ochi cu crusta.

Stătea întins cu Jonneth și Emarin lângă un zid de pământ, legați cu funii. Si-a amintit . . . Ușoară! Acoperișul căzuse.

Pevara? el a trimis. Incredibil cât de naturală începea să pară acea metodă de comunicare.

A fost răsplătit cu o senzație de amețire din partea ei. Legătura l-a făcut să știe că ea era în apropiere, probabil legată și ea. Puterea Unică a fost, de asemenea, pierdută pentru el; s-a gheare de el, dar s-a lovit de un scut. Legăturile lui erau legate de un fel de cârlig în pământ în spatele lui, împiedicându-i mișcarea.

Androl a împins panica cu ceva efort. Nu l-a putut vedea pe Nalaam. A fost aici? Grupul dintre ei zăcea legați într-o cameră mare, iar aerul mirosea a pământ umed. Erau încă în subteran într-o parte a complexului secret al lui Taim.

Dacă a căzut acoperișul, se gândi Androl, *celulele au fost probabil distruse.* Asta explica de ce el și ceilalți erau legați, dar nu încuiați.

Cineva plângea.

Se încordă și îl găsi pe Evin legat în apropiere. Bărbatul mai tânăr a plâns, tremurând.

— E în regulă, Evin, șopti Androl. „Vom găsi o cale de ieșire din asta.”

Evin îi aruncă o privire șocată. Tânărul era legat într-un mod diferit, în poziție așezată, cu mâinile la spate. „Androl? Androl, îmi pare *rău.”*

Androl a simțit o emoție răsucitoare. — Pentru ce, Evin?

„Au venit imediat după ce ați plecat ceilalți. L-au vrut pe Emarin, cred. Să-l transforme. Când nu era acolo, au început să pună întrebări, cereri. M-au rupt, Androl. M-am rupt atât de ușor. Imi pare rau . . .”

Așa că Taim nu descoperise paznicii căzuți. — Nu e vina ta, Evin.

Pe pământul din apropiere se auziră pași. Androl și-a prefăcut că este inconștient, dar cineva l-a lovit cu piciorul.

— Te-am văzut vorbind, paje, spuse Mishraile, aplecându-și capul cu părul auriu. „O să-mi facă plăcere să te ucid pentru ceea ce i-ai făcut lui Coteren.”

Androl deschise ochii și îl văzu pe Logain lăsând în strânsoarea lui Mezar și Welyn. L-au târât aproape și l-au aruncat brusc la pământ. Logain se mișcă și gemu în timp ce îl legau. S-au ridicat și unul l-a scuipat pe Androl înainte de a se muta la Emarin.

— Nu, spuse Taim de undeva din apropiere. „Tineretul este următorul. Marele Domn cere rezultate. Login durează prea mult.”

Suspinele lui Evin au devenit mai puternice când Mezar și Welyn s-au mutat să-l prindă sub brațe.

"Nu!" spuse Androl răsucindu-se. "Nu! Taim, arde-te! Lasa-l in pace! Ia-mă!"

Taim stătea în apropiere, cu mâinile strânse la spate, într-o uniformă neagră ascuțită, care semăna cu cele ale Asha'manului, dar împodobită cu argint. Nu purta ace la gât. S-a întors spre Androl, apoi a rânjit. "Te iau? Trebuie să prezint Marelui Domn un om care nu a putut canaliza suficient pentru a sparge o pietricică? Ar fi trebuit să te omor cu mult timp în urmă.”

Taim i-a urmat pe ceilalți doi, care îl târau pe Evin frenetic. Androl a țipat la ei, țipând până a rămas răgușit. L-au dus pe Evin undeva în cealaltă parte a camerei — era foarte mare — și Androl nu i-a putut vedea din cauza unghiului în care era legat. Androl își lăsă capul pe spate pe podea, închizând ochii. Asta nu l-a împiedicat să audă țipetele de groază ale bietului Evin.

— Androl? șopti Pevara.

"Liniște." Vocea lui Mishraile a fost urmată de o bătaie și un mormăit din partea lui Pevara.

Chiar încep să-l urăsc pe acela, i-a trimis Pevara.

Androl nu a răspuns.

Au făcut eforturi să ne scoată din camera prăbușită, a continuat Pevara. *Îmi amintesc o parte din asta, înainte să mă apere și să mă lase inconștient. Se pare că a trecut mai puțin de o zi de atunci. Bănuiesc că Taim nu și-a atins încă cota de Lordi Terorii întoarse spre Umbră.*

A trimis-o, aproape, cu lejeritate.

În spatele lor, țipetele lui Evin încetară.

O, Lumină! Pevara a trimis. *Acela a fost Evin?* Toată ironia dispăru din tonul ei. *Ce se întâmplă?*

Îl întorc, a trimis Androl înapoi. *Forța voinței are ceva de-a face cu rezistența. De aceea, Logain nu a fost încă*

transformat.

Preocuparea lui Pevara era o căldură prin legătura. Toți Aes Sedai erau ca ea? Presupuse că nu aveau emoții, dar Pevara simțea toată gama – deși o însoțea cu un control aproape inuman asupra modului în care acele emoții o afectau. Un alt rezultat al deceniilor de practică?

Cum scăpăm? ea a trimis.

Încerc să-mi dezleg legăturile. Degetele mele sunt înțepenite.

Văd nodul. Este una grea, dar s-ar putea să te pot ghida .

El dădu din cap și au început, Pevara descriind întorsăturile nodului în timp ce Androl încerca să-și răsucească degetele în jurul lor. Nu a reușit să obțină suficientă achiziție pentru obligațiuni; a încercat să-și smulgă mâinile și să le scoată afară, dar frânghiile erau prea strânse.

În momentul în care a acceptat înfrângerea, degetele îi erau amorțite din cauza lipsei de circulație. *Nu va merge,* a trimis el.

Am încercat să ies din acest scut , a răspuns Pevara. *Este posibil și cred că scuturile noastre ar putea fi legate. Scuturile legate eșuează.*

Androl a trimis înapoi acordul, deși nu a putut să nu se simtă frustrat. Cât a putut Evin să reziste?

Tăcerea îl batjocoră. De ce nu putea auzi niciun sunet? Apoi a simțit ceva. Canalizare. Ar putea fi treisprezece bărbați? Ușoară. Dacă erau și treisprezece Myrddraal, situația era îngrozitoare. Ce ar face *dacă* ar scăpa? Nu se puteau lupta cu atât de mulți.

Ce stâncă ai ales? Pevara l-a trimis.

Ce?

Ai spus că atunci când erai printre oamenii mării, au sărit de pe stânci pentru a-și dovedi curajul. Cu cât stânca este mai înaltă, cu atât săritorul este mai curajos. Ce stâncă ai ales?

Cel mai înalt, a recunoscut el.

De ce?

M-am gândit că odată ce te-ai hotărât să sari de pe o stâncă, ai putea la fel de bine să o alegi pe cea mai înaltă. De ce să accept riscul, dacă nu pentru cel mai mare premiu?

Pevara a trimis înapoi aprobarea. *Vom scăpa, Androl. Oarecum.*

Dădu din cap, mai ales pentru el, și se dădu înapoi la nod.

Câteva clipe mai târziu, prietenii lui Taim s-au întors. Evin se ghemui lângă Androl. În spatele ochilor lui pândea ceva diferit, ceva îngrozitor. El a zambit. — Ei bine, cu siguranță nu a fost atât de rău pe cât am presupus că va fi, Androl.

„O, Evin. . .”

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Evin, sprijininduși o mână pe umărul lui Androl. "Ma simt minunat. Gata cu frica, fara griji. Nu ar fi trebuit să ne luptăm în tot acest timp. Suntem Turnul Negru. Trebuie să lucrăm împreună.”

Nu ești prietenul meu, se gândi Androl. *Poate că ai fața lui, dar Évin . . . Oh, Lumină. Évin este mort.*

„Unde este Nalaam?” întrebă Androl.

„Mi-e teamă că a murit în prăbușire.” Evin clătină din cap. Se apleacă înăuntru. — Plănuiesc să te omoare, Androl, dar cred că pot să-i conving că meriti să te întorci în schimb. Îmi vei mulțumi, până la urmă.”

Lucrul teribil din interiorul ochilor lui Evin zâmbi, îl bătu pe Androl pe umăr, apoi se ridică și începu să vorbească cu Mezar și Welyn.

În spatele lor, Androl abia vedea treisprezece umbre care se îndreptau spre a-l prinde pe Emarin și-l târă departe pentru a fi întors. Se estompează, cu mantii care nu se mișcau.

Androl s-a gândit cât de norocos a fost Nalaam să fie zdrobit în prăbușire.

9

Să mori bine

Lan a împărțit capul Myrddraalului în jumătate, până la gât. Îl dansă pe Mandarb înapoi, lăsând Fade să se bată în timp ce acesta muri, convulsiile lui răsucind bucățile craniului de la gât. Sânge negru putred s-a revărsat pe stâncă, care fusese deja însângerată de o duzină de ori.

„Lord Mandragoran!”

Lan se îndreptă spre apel. Unul dintre oamenii săi arătă înapoi spre tabăra lor, unde un jet de lumină roșie strălucitoare zvâcnea în aer.

Deja la amiază? gândi Lan, ridicând sabia și făcându-i semn lui Malkieri să se retragă. Trupele Kandori și Arafellin intrau înăuntru, cavalerie ușoară cu arcuri, trimițând val după val de săgeți în masa trollocilor.

Duhoarea era extraordinară. Lan și oamenii lui s-au îndepărtat de linia frontului, trecând pe lângă doi Asha'man și un Aes Sedai – Coladara, care insistaseră să rămână consilierul regelui Paitar – canalizarea pentru a incendia cadavrele trollocilor. Asta ar face mai dificil pentru următorul val de Shadowspawn.

Armatele lui Lan și-au continuat munca brutală, ținând trollocii la Gap ca smoala reținând stropii de apă dintr-o barcă care curgea. Armata a luptat în rotații scurte, câte o oră. Focurile de tabără și Asha'man au luminat drumul noaptea, fără a oferi niciodată Progenului Umbră posibilitatea de a avansa.

După două zile de luptă obositoare, Lan știa că această tactică îi va favoriza în cele din urmă pe trolloci. Oamenii îi ucideau cu vagonul încărcat, dar Umbra își construise forțele de ani de zile. În fiecare noapte, trollocii se hrăneau

cu morți; nu trebuiau să-și facă griji cu privire la proviziile de mizerie.

Lan și-a împiedicat umerii să nu se lade în timp ce se îndepărta de linia frontului, făcând loc următorului grup de trupe, dar voia să se prăbușească și să doarmă zile întregi. În ciuda numărului mai mare oferit de Dragon Reborn, fiecare bărbat trebuia să facă mai multe schimburi în prima linie în fiecare zi. Lan s-a alăturat mereu la câțiva în plus.

Găsirea somnului nu a fost ușor pentru trupele sale, în timp ce aveau grijă de echipamentul lor, strângeau lemne pentru focuri și aduceau provizii prin porți. În timp ce îi cerceta pe cei care părăseau linia frontului cu el, Lan a căutat ce putea face pentru a-i întări. În apropiere, credinciosul Bulen slăbea. Lan ar trebui să se asigure că bărbatul doarme mai mult sau...

Bulen alunecă din șa.

Lan înjură, oprindu-l pe Mandarb și sări în jos. S-a repezit lângă Bulen și l-a găsit pe bărbat privind în gol spre cer. Bulen avea o rană masivă în lateral, poșta de acolo ruptă ca o pânză care văzuse prea mult vânt. Bulen acoperise rana punându-și haina peste armură. Lan nu-l văzuse lovit și nici nu-l văzuse pe bărbat acoperind rana.

Prost! gândi Lan, simțindu-se la gâtul lui Bulen.

Fara puls. El a plecat.

Prost! se gândi Lan din nou, plecând capul. *Nu ai pleca de lângă mine, nu-i așa? De aceea ai ascuns-o. Ți-a fost teamă că voi muri acolo în timp ce te întorci pentru vindecare.*

Ori asta, ori nu ai vrut să ceri putere de la canalizatori. Știai că au fost împinși la limite.

Cu dinții strânși, Lan ridică cadavrul lui Bulen și îl aruncă peste umăr. A ridicat cadavrul pe calul lui Bulen și l-a legat de șa. Andere și Prințul Kaisel – tânărul Kandori și echipa sa de o sută de oameni călăreau de obicei cu Lan – stăteau în apropiere, privind solemn. Conștient de privirea lor, Lan și-a pus mâna pe umărul cadavrului.

— Ai făcut bine, prietene, spuse el. „Laudele tale vor fi cântate de generații întregi. Fie ca tu să te adăpostești în palma mâinii Creatorului și ultima îmbrățișare a mamei să te primească acasă.” Se întoarse către ceilalți. „Nu voi jeli! Doliu este pentru cei care regretă, iar eu *nu* regret ceea ce facem aici! Bulen nu ar fi putut muri cu o moarte mai bună. Nu plâng pentru el, mă *bucur!* ”

Se ridică în şa lui Mandarb, ţinând hăţurile calului lui Bulen, şi se aşează înalt. Nu le-a lăsat să-și vadă oboseala.

Sau durerea lui. „L-a văzut cineva pe Bakh căzând?” i-a întrebat pe cei care călăreau lângă el. „Avea o arbaletă legată de spatele calului. Întotdeauna a purtat chestia aia cu el. I-am jurat că, dacă s-a întâmplat vreodată, l-aș pune pe Asha'man să-l atârne de degetele de la picioare de vârful unei stânci.

„A murit ieri când sabia i s-a prins într-o armură Trollocs. L-a lăsat și a întins mâna după ce-i de rezervă, dar încă doi trolloci i-au scos calul de sub el. Am crezut că era mort atunci și încerca să ajungă la el, doar ca să-l văd venind cu arbaleta lui arsă de Lumină și trăgând un Trolloc chiar în ochi de la doi metri distanță. Șurubul a trecut clar prin cap. Al doilea Trolloc l-a eviscerat, dar nu înainte de a-și băga cuțitul pentru cizme în gât. Lan dădu din cap. — Îmi amintesc de tine, Bakh. Ai murit bine.” Au călărit câteva clipe, apoi prințul Kaisel a adăugat: „Ragon. A murit bine și el. Și-a încărcat calul direct către un grup de treizeci de trolloci care veneau spre noi din lateral. Probabil că a salvat o duzină de oameni cu acea mișcare, câștigându-ne timp. A lovit unul în față în timp ce l-au tras în jos.”

„Da, Ragon a fost un om nebun”, a spus Andere. „Sunt unul dintre oamenii pe care i-a salvat.” El a zambit. „A murit bine. Lumină, dar a făcut-o. Desigur, cel *mai nebunesc* lucru pe care l-am văzut în ultimele zile este ceea ce a făcut Kragil când sa luptat cu Fade. A văzut vreunul dintre voi. . .”

Când au ajuns în tabără, bărbații râdeau și prăjeau cu cuvinte pe cei căzuți. Lan s-a despărțit de ei și l-a dus pe Bulen la Asha'man. Narishma ținea deschisă o poartă pentru un cărucior cu provizii. El dădu din cap către Lan. „Lord Mandragoran?”

— Trebuie să-l pun într-un loc rece, spuse Lan, descălecând. „Când acest lucru se va face și Malkier va fi revendicat, vom dori un loc de odihnă adecvat pentru nobilii căzuți. Până atunci, nu-l voi lăsa ars sau lăsat să putrezească. A fost primul Malkieri care s-a întors la regele lui Malkier.”

Narishma dădu din cap, clopotele lui Arafellin clintind la capetele impletigurilor lui. A introdus un cărucior prin poartă, apoi a ridicat o mână pentru ca ceilalți să se oprească. A închis acea poartă, apoi a deschis una spre vârful unui munte.

Aer înghețat a suflat. Lan l-a luat pe Bulen de pe cal. Narishma se mișcă să-l ajute, dar Lan îi făcu semn să plece, mormăind în timp ce ridica cadavrul pe umăr. A pășit în

zăpadă, cu vântul ascuțit în obraji, de parcă cineva le-ar fi luat un cuțit.

L-a întins pe Bulen, apoi a îngenuncheat și a luat cu blândețe *hadori -ul* din capul lui Bulen. Lan avea să-l ducă în luptă – pentru ca Bulen să poată continua să lupte – apoi îl va întoarce în corp când bătălia se terminase. O veche tradiție Malkieri. — Ai făcut bine, Bulen, spuse Lan încet. „Îți mulțumesc că nu ai renunțat la mine.”

Se ridică, cu cizmele scârțâind zăpada, și ieși cu pași mari prin poartă, cu *hadori* în mână. Narishma a lăsat poarta să se închidă, iar Lan a cerut locația muntelui – în cazul în care Narishma ar muri în luptă – pentru a-l putea localiza din nou pe Bulen.

Nu ar fi putut să păstreze toate cadavrele Malkieri în acest fel, dar unul era mai bun decât niciunul. Lan a înfășurat *hadori din piele în jurul mânerului* sabiei, chiar sub garda transversală, și a legat-o strâns. Îi dădu pe Mandarb unui mire, ridicând un deget spre cal și întâlnindu-i ochii întunecați și lichidi. „Nu mai mușcă miri”, mârâi el la armăsar.

După aceea, Lan a plecat să-l caute pe Lordul Agelmar. L-a găsit pe comandant vorbind cu Tenobia în afara secțiunii Saldaean a taberei. Bărbații stăteau cu arcuri în apropiere, în rânduri de două sute, privind cerul. Au existat deja o serie de atacuri Draghkar. Pe măsură ce Lan a pășit în sus, pământul a început să tremure și să bubuie.

Soldații nu au strigat. S-au obișnuit cu asta. Pământul gemea.

Pământul de stâncă goală de lângă Lan s-a despărțit. A sărit înapoi alarmat în timp ce tremuratul continua, urmărind chirii minuscule apărând în stâncă – crăpături. Era ceva profund în *neregulă* cu crăpăturile. Erau prea întunecate, prea adânci. Deși zona încă tremura, el a făcut un pas, uitându-se la crăpăturile minuscule, încercând să le distingă în detaliu prin cutremurul zbuciumat.

Păreau a fi crăpături în neant. Au atras lumina, au aspirat-o. Parcă se uita la fracturi din natura realității însăși.

Cutremurele s-au domolit. Întunericul din crăpăturile a zăbovit câteva respirații, apoi a dispărut, fracturile firului de păr devenind doar rupturi obișnuite în piatră. Cu grijă, Lan îngenunche, inspectându-i îndeaproape. Văzuse oare ce crezuse? Ce a însemnat?

Înfrigurat, se ridică în picioare și își continuă drumul. *Nu numai bărbații obosesc,* se gândi el. *Mama slăbește.*

Se grăbi prin tabăra saldeană. Dintre cei care luptau la Gap, saldeenii aveau cea mai bine întreținută tabără, condusă de mâinile aspre ale soțiilor ofițerilor. Lan îi părăsise pe cei mai mulți dintre necombatanții Malkieri în Fal Dara, iar celelalte forțe veniseră cu alții puțini, în afară de războinici.

Asta nu a fost calea saldaeană. Deși în mod normal nu intrau în Blight, femeile au mărșăluit cu soții lor. Fiecare putea lupta cu cuțite și își ține tabăra până la moarte dacă era nevoie. Ei fuseseră extrem de folositori aici în adunarea și distribuirea proviziilor și îngrijirea răniților.

Tenobia se certa din nou tactici cu Agelmar. Lan a ascultat în timp ce marele căpitan Shienaran dădea din cap la cererile ei. Nu înțelegea prost lucrurile, dar era prea îndrăzneață. Ea a vrut ca ei să împingă în Blight și să ducă lupta la zona de reproducere a Trollocului.

În cele din urmă, l-a observat pe Lan. — Lord Mandragoran, spuse ea, privindu-l cu privirea. Era o femeie destul de drăguță, cu foc în ochi și păr lung și negru. „Cea mai recentă ieșire a ta a fost un succes?”

— Mai mulți trolloci au murit, spuse Lan.

„Luptăm o luptă glorioasă”, a spus ea cu mândrie.

„Am pierdut un prieten bun.”

Tenobia făcu o pauză, apoi se uită la ochii lui, căutând poate emoție în ei. Lan nu a dat nimic. Bulen murise bine. „Oamenii care luptă au glorie”, i-a spus Lan, „dar bătălia în sine nu este glorie. Pur și simplu este. Lord Agelmar, un cuvânt.”

Tenobia se dădu deoparte, iar Lan îl trase pe Agelmar. Bătrânul general îi aruncă lui Lan o privire recunoscătoare. Tenobia a privit o clipă, apoi a pornit cu doi paznici care o urmau în grabă pe călcâie.

Shell se va lupta ea însăși la un moment dat dacă nu o privim, se gândi Lan. *Capul ei este plin de cântece și povești.*

Nu-și încurajase pur și simplu oamenii să spună aceleași povești? Nu. Era o diferență, putea *simți* o diferență. Învățându-i pe oameni să accepte că ar putea muri și să venereze onoarea celor căzuți. . . asta era diferit de a cânta cântece despre cât de minunat era să lupți în prima linie.

Din păcate, a fost nevoie de luptă reală pentru a învăța diferența. Lumina trimisă pe Tenobia n-ar face nimic prea imprudent. Lan văzuse mulți tineri cu privirea aceea în ochi. Soluția a fost atunci să-i lucrezi până la epuizare

câteva săptămâni, găurindu-i până la punctul în care se gândeau doar la patul lor, nu la „gloriile” pe care le vor găsi cândva. Se îndoia că ar fi potrivit pentru regina însăși.

— Ea a devenit mai erupție de când Kalyan s-a căsătorit cu Ethenielle, spuse lordul Agelmar încet, alăturându-se lui Lan în timp ce mergeau pe rândurile din spate, dând din cap soldaților care treceau. „Cred că a reușit să o atenueze cu o greutate pană sau două, dar acum, fără ca el *sau* Bashere să o privească… . .” El a oftat. „Ei bine, indiferent. Ce ți-ai dorit de la mine, Dai Shan?”

„Ne luptăm bine aici”, a spus Lan. „Dar sunt îngrijorat de cât de obosiți sunt bărbații. Vom reuși să-i reținem pe trollocii în continuare?”

"Ai dreptate; inamicul își va trece cu forța până la urmă”, a spus Agelmar.

„Atunci ce facem?” întrebă Lan.

„Ne vom lupta aici”, a spus Agelmar. „Și apoi, odată ce nu putem ține, ne vom retrage pentru a câștiga timp.”

Lan se înțepeni. "Retragere?"

Agelmar dădu din cap. „Suntem aici pentru a încetini trollocii. Vom reuși asta ținând aici o vreme, apoi retrăgându-ne încet pe Shienar.”

— Nu am venit la Tarwin's Gap să mă retrag, Agelmar.

„Dai Shan, sunt făcut să cred că ai venit aici să mori.”

Asta nu era altceva decât adevărul. — Nu-l voi abandona a doua oară pe Malkier în Umbră, Agelmar. Am venit la Gap — Malkierii m-au urmat aici — pentru a-i arăta Celui Întunecat că nu am fost bătuți. Să plecăm după ce am reușit să ne punem pe picioare. . .”

„Dai Shan”, a spus Lordul Agelmar cu o voce mai blândă în timp ce mergeau, „Respect decizia ta de a lupta. Toți facem; Doar marșul tău aici a inspirat mii de oameni. Poate că acesta nu a fost scopul tău, dar acesta este scopul pe care Roata l-a țesut pentru tine. Determinarea unui om pus pe dreptate este un lucru deloc ignorat. Cu toate acestea, există un timp să te lași deoparte și să vezi importanța mai mare.”

Lan se opri, privindu-l pe bătrânul general. — Ai grijă, Lord Agelmar. Aproape că sună ca și cum mă numiți egoist.”

— Eu sunt, Lan, spuse Agelmar. "Si tu esti."

Lan nu tresări.

„Ai venit să-ți arunci viața pentru Malkier. Asta, în sine, este nobil. Cu toate acestea, cu Ultima Bătălie asupra

noastră, este și o prostie. Avem nevoie de tine. Oamenii vor muri din cauza încăpățânării tale.”

„Nu le-am cerut să mă urmeze. Ușoară! Am făcut tot ce am putut pentru a-i opri.”

„Datoria este mai grea decât un munte, Dai Shan.”

De acea dată, Lan a tresărit. Cât timp trecuse de când cineva a putut să-i facă asta cu simple cuvinte? Și-a amintit că a predat același concept unui tânăr din cele două râuri. Un păstor, nevinovat de lume, temându-se de soarta pe care i-a pus-o în fața Modelul.

„Unii bărbați”, a spus Agelmar, „sunt destinați să moară și se tem de asta. Alții sunt destinați să trăiască și să conducă și le consideră o povară. Dacă ai fi vrut să continui să lupți aici până când ultimul om a căzut, ai putea să o faci și ei ar muri cântând gloria luptei. Sau poți face ceea ce trebuie să facem amândoi. Retrageți-vă când suntem forțați să facem asta, adaptați-vă, continuând să amânăm și să oprim Umbra cât de mult putem. Până când celelalte armate ne vor putea trimite ajutor.

„Avem o forță excepțional de mobilă. Fiecare armată ți-a trimis cea mai bună cavalerie a sa. Am văzut nouă mii de cai ușori Saldaean efectuând manevre complexe cu precizie. Putem răni Umbra aici, dar numărul lor se dovedește prea mare. Mai mari decât am crezut că vor fi. Vom răni mai mulți dintre ei pe măsură ce ne retragem. Vom găsi modalități de a-i pedepsi cu fiecare pas pe care îl facem înapoi. Da, Lan. M-ai făcut comandant general de câmp. Acesta este sfatul meu pentru tine. Nu va fi astăzi, sau poate pentru încă o săptămână, dar *va* trebui să ne retragem.”

Lan a mers mai departe în tăcere. Înainte de a putea formula un răspuns, a văzut o lumină albastră explodând în aer. Semnalul de urgență de la Gap. Unitățile care tocmai se rotiseră pe teren aveau nevoie de ajutor.

Voi lua în considerare asta, se gândi Lan. Lăsându-și deoparte oboseala, se năpusti spre liniile de cai unde mirele l-ar fi adus pe Mandarb.

Nu avea nevoie să călărească în această ieșire. Tocmai scăpase de unul. S-a hotărât să plece oricum și s-a surprins strigând pentru Bulen să pregătească un cal și s-a simțit prost. Ușoară, dar Lan se obișnuise cu ajutorul bărbatului.

Agelmar are dreptate, își spuse Lan în timp ce mirii cădeau peste ei, înșeuându-l pe Mandarb. Armăsarul era supărător, simțindu-i starea de spirit. *Mă vor urma. Așa cum a făcut Bulen. Conducându-i la moarte în numele unui*

regat căzut . . . conducându-mă la aceeași moarte . . . prin ce diferă asta de atitudinea lui Tenobia?

În scurt timp, a revenit în galop spre liniile defensive, pentru a-i găsi pe trollocii aproape că străpungeau. S-a alăturat mitingului, iar în această noapte au ținut. În cele din urmă, nu ar reuși să facă acest lucru. Ce atunci?

Apoi . . . apoi îl va abandona din nou pe Malkier și va face ceea ce trebuia făcut.

Forțele lui Egwene se adunaseră în porțiunea de sud a Câmpului Merrilor. Ei fuseseră programați să călătorească la Kandor odată ce forțele lui Elayne fuseseră trimise la Caemlyn. Armatele lui Rand nu intraseră încă în Thakan'dar, ci se mutaseră în zonele de aşezare din partea de nord a Câmpului, unde proviziile puteau fi adunate mai uşor. El a susținut că momentul nu era tocmai potrivit pentru atacul său; trimiterea Luminii făcea progrese cu Seanchan.

A muta atât de mulți oameni a fost o durere de cap enormă. Aes Sedai a creat porți într-o linie uriașă, ca ușile de-a lungul unei părți a unei săli de sărbătoare mare. Soldații s-au înghesuit, așteptând rândul să treacă. Mulți dintre cei mai puternici canalizatori nu au fost implicați în această sarcină; ei aveau să se canalizeze în luptă destul de curând, iar crearea de porți ar consuma doar puterea necesară înainte de a începe munca importantă.

Soldații au făcut loc lui Amyrlin, desigur. Cu avangarda la locul ei și o tabără înființată pe cealaltă parte, era timpul ca ea să treacă. Își petrecuse întâlnirea de dimineață cu Sala, în timp ce examinau rapoartele de aprovizionare și evaluările terenului. Era bucuroasă că lăsase Sala să aibă un rol mai important în război; Era multă înțelepciune pentru Sitters, dintre care mulți trăiseră cu mult peste un secol.

„Nu-mi place să fiu forțată să aștept atât de mult”, a spus Gawyn, călare lângă ea.

Ea l-a privit.

„Am încredere în evaluarea câmpului de luptă a generalului Bryne, la fel ca și în Sala”, a spus Egwene în timp ce treceau pe lângă Companionii Illianer, pieptarul strălucit al fiecărui bărbat lucra cu Cele Nouă Albine din Illian pe front. Au salutat-o, cu fețele ascunse în spatele căștilor lor conice, închise în față.

Nu era sigură că îi plăcea să-i aibă în armata ei – i-ar fi fost mai loiali lui Rand decât ei – dar Bryne insistase. El a

spus că forța ei, deși enormă, nu avea un grup de elită precum Companions.

„Totuși spun că ar fi trebuit să plecăm mai devreme”, a spus Gawyn în timp ce cei doi treceau prin poarta de intrare la granița Kandor.

„Au trecut doar câteva zile.”

„Câteva zile în timp ce Kandor arde.” Îi putea simți frustrarea. Putea simți, de asemenea, că o iubește, cu înverșunare. Era soțul ei, acum. Căsătoria fusese săvârșită de Silviana într-o simplă ceremonie cu o seară înainte. Încă era ciudat să știi că Egwene își autorizase propria nuntă. Când erai cea mai înaltă autoritate, ce altceva ai putea face *?*

În timp ce se mutau în tabăra de la granița Kandori, Bryne a trecut, dând ordine concise patrulelor de cercetători. Când ajunse la Egwene, coborî din şa şi făcu o plecăciune, sărutându-i inelul. Apoi s-a remontat și a continuat. Era foarte respectuos, având în vedere că în esență fusese hărțuit să conducă această armată. Bineînțeles, el și-a făcut cererile și acestea fuseseră îndeplinite, așa că poate le-a agresat și el. Conducerea armatelor Turnului Alb fusese o oportunitate pentru el; nimănui nu-i plăcea să fie dat la pășune. Marele căpitan nu ar fi trebuit să se găsească acolo de la început.

Egwene a observat că Siuan călărea lângă Bryne și a zâmbit satisfăcut. *El este strâns legat de noi acum.*

Egwene a cercetat dealurile de la granița de sud-est a Kandorului. Deși le lipsea verdeața – ca în majoritatea locurilor din lume acum – liniștea lor pașnică nu dădea niciun indiciu că țara dincolo de ei ar fi arș. Capitala, Chachin, era acum puțin mai mult decât moloz. Înainte de a se retrage pentru a se alătura luptei cu ceilalți Borderlanders, regina Ethenielle predase operațiunile de salvare lui Egwene și Hall. Făcuseră tot ce puteau, trimițând cercetași prin porți de-a lungul drumurilor majore în căutarea refugiaților, apoi aducându-i în siguranță – dacă ar putea fi numit undeva sigur acum.

Armata principală a trollocilor părăsise orașele în flăcări și se îndrepta acum spre sud-est, spre dealurile și râul care formau granița lui Kandor cu Arafel.

Silviana urcă lângă Egwene, vizavi de Gawyn. Ea i-a scutit doar o privire – cei doi chiar ar fi trebuit să înceteze să se mai pocnească unul la altul; devenea obositor — înainte de a săruta inelul lui Egwene. "Mamă."

„Silviana.”

„Am primit o actualizare de la Elayne Sedai.”

Egwene și-a permis să zâmbească. Amândoi, în mod independent, începuseră să o numească pe Elayne cu titlul Turnului Alb, spre deosebire de titlul ei civil. "Și?"

„Ea sugerează să amenajăm un loc unde răniții pot fi trimiși pentru vindecare.”

„Am vorbit despre ca Galbenii să se mute de la câmpul de luptă la câmpul de luptă”, a spus Egwene.

„Elayne Sedai este îngrijorată de faptul că îi va expune pe Galbeni la atac”, a spus Silviana. „Ea vrea un spital staționar.”

— *Ar* fi mai eficient, mamă, spuse Gawyn, frecându-și bărbia. „Găsirea răniților după o luptă este o afacere brutală. Nu știu ce m-aș gândi dacă trimit surori să pieptene printre morți. Acest război s-ar putea prelungi săptămâni, chiar luni, dacă marii căpitani au dreptate. În cele din urmă, Shadow va începe să-l îndepărteze pe Aes Sedai pe teren.”

„Elayne Sedai a fost destul de . . . insistent”, a spus Silviana. Fața ei era o mască, tonul ei constant, dar reuși și să transmită o nemulțumire severă. Silviana era pricepută la asta.

Am ajutat-o să o pun pe Elayne la conducere, își aminti Egwene. *Refuzul ei ar crea un precedent prost* . La fel cum ar fi ascultarea ei. Poate că ar putea rămâne prieteni prin asta.

„Elayne Sedai dă dovadă de înțelepciune”, a spus Egwene. „Spune-i Romandei că trebuie făcut așa. Pune-i pe întregul Ajah Galben să se adune pentru Vindecare, dar nu la Turnul Alb.”

"Mamă?" întrebă Silviana.

— Seanchanul, spuse Egwene. A trebuit să înăbușe șarpele adânc în interiorul ei, care se zvârcolea ori de câte ori se gândea la ei. „Nu voi risca ca Galbenii să fie atacați în timp ce sunt singuri și epuizați de Vindecare. Turnul Alb este expus și este un punct central pentru inamic – dacă nu Seanchan, atunci Umbra.”

„Un punct valid.” Silviana părea reticentă. „Dar unde altundeva? Caemlyn a căzut, iar Țările de graniță sunt prea expuse. Rupere?"

— Cu greu, spuse Egwene. Acesta era teritoriul lui Rand și părea prea evident. „Trimite înapoi lui Elayne cu o sugestie. Poate că Prima din Mayene va fi dispusă să ofere o clădire potrivită, una foarte mare.” Egwene bătu pe lateralul șeii. „Trimite Acceptații și novicii cu Galbenii. Nu

vreau acele femei pe câmpul de luptă, dar puterea lor poate fi folosită în vindecare.”

Legat de un galben, cei mai slabi începători ar putea da un firicel de putere și ar putea salva vieți. Mulți ar fi dezamăgiți; și-au imaginat ucigând trolloci. Ei bine, aceasta ar fi o modalitate pentru ei de a lupta fără să ajungă sub picioare, neantrenați în luptă așa cum erau.

Egwene aruncă o privire peste umăr. Mișcarea prin porți nu avea să fie terminată în curând. „Silviana, transmite-mi cuvintele lui Elayne Sedai”, a spus Egwene. „Gawyn, am ceva ce vreau să fac.”

Ei l-au găsit pe Chubain supervizând amenajarea unei tabere de comandă într-o vale la vest de râu care forma granița dintre Kandor și Arafel. Ei s-ar îndrepta spre această țară deluroasă pentru a-i întâlni pe trollocii care se apropie, desfășurând forțe hărțuitoare în văile învecinate, cu arcași în vârful dealurilor alături de unități defensive. Planul ar fi să lovească puternic pe Trollocs în timp ce încercau să ia dealurile, făcând cât mai multe daune posibile. Unitățile hărțuitoare puteau să atingă flancurile inamicelor, în timp ce apărătorii țineau dealurile cât au putut.

Erau șanse bune ca ei să fie împinși în cele din urmă din acele dealuri și să treacă peste graniță în Arafel, dar pe câmpiile largi ale Arafelului, cavalerii lor puteau fi folosite mai bine. Forța lui Egwene, ca și cea a lui Lan, era menită să întârzie și să încetinească trollocii până când Elayne îi va putea învinge pe cei din sud. În mod ideal ar rezista până când ar putea ajunge întăririle.

Chubain i-a salutat și i-a condus la un cort care fusese deja ridicat în apropiere. Egwene a descălecat și a început să intre, dar Gawyn și-a pus o mână pe braț. Ea a oftat, a dat din cap și l-a lăsat să intre primul.

Înăuntru, pe podea, cu picioarele încrucișate, stătea femeia Seanchan pe care Nynaeve o numease Egeanin, deși femeia insista să se numească Leilwin. Trei membri ai Gărzii Turnului au vegheat asupra ei și a soțului ei Illianer.

Leilwin ridică privirea când Egwene intră, apoi se ridică imediat în genunchi și făcu o plecăciune grațioasă, cu fruntea atingând podeaua cortului. Soțul ei a făcut ca ea, deși mișcările lui păreau mai reticente. Poate că era doar un actor mai rău decât ea.

— Afară, le spuse Egwene celor trei gardieni.

Nu s-au certat, deși retragerea lor a fost lentă. De parcă nu s-ar putea descurca cu Garderul ei împotriva a doi

oameni care nu puteau canaliza. Bărbați.

Gawyn a luat poziția în partea laterală a cortului, lăsând-o să se adreseze celor doi prizonieri.

„Nynaeve îmi spune că ești puțin demn de încredere”, îi spuse Egwene lui Leilwin. „Oh, ridică-te. Nimeni nu se înclină atât de jos în Turnul Alb, nici măcar servitorii cei mai de jos.”

Leilwin se ridică, dar îşi ţinu ochii în jos. „Am eșuat foarte mult în datoria care mi-a fost încredințată și, făcând asta, am pus în pericol însuși Modelul.”

— Da, spuse Egwene. „Brățările. Sunt conștient. Vrei să ai șansa de a rambursa acea datorie?”

Femeia s-a plecat, iar fruntea la pământ. Egwene oftă, dar înainte să poată ordona femeii să se ridice, Leilwin vorbi. „Prin Lumină și speranța mea de mântuire și renaștere”, a spus Leilwin, „Promit să te slujesc și să te protejez, Amyrlin, conducătorul Turnului Alb. Prin Tronul de Cristal și sângele Împărătesei, mă leagă de tine, să fac cum mi-a fost poruncit în toate lucrurile și să-ți pun viața înaintea mea. Sub Lumină, să fie așa.” Ea a sărutat podeaua.

Egwene se uită la ea, uluită. Doar un Prieten Întunecat ar trăda un jurământ ca acesta. Desigur, fiecare Seanchan a fost aproape de a fi un Darkfriend.

— Crezi că nu sunt bine protejat? întrebă Egwene. — Crezi că am nevoie de un alt servitor?

„Mă gândesc doar să-mi rambursez datoria”, a spus Leilwin.

În tonul ei, Egwene simți o rigiditate, o amărăciune. Asta suna de autenticitate. Această femeie nu-i plăcea să se smerească în acest fel.

Egwene și-a încrucișat brațele, tulburată. „Ce poți să-mi spui despre armata Seanchan, despre armele și puterea ei și despre planurile împărătesei?”

— Știu câteva lucruri, Amyrlin, spuse Leilwin. „Dar am fost căpitanul unei nave. Ceea ce știu este despre marina Seanchan și asta nu vă va fi de prea puțin folos.

Desigur, se gândi Egwene. Ea îi aruncă o privire lui Gawyn, care ridică din umeri.

— Te rog, spuse Leilwin încet. „Dă-mi voie să-ți demonstrez cumva. Mi-a mai rămas puțin. Numele meu în sine nu mai este al meu.”

Mai întâi, Egwene spuse: „Vei vorbi despre Seanchan. Nu-mi pasă dacă crezi că este irelevant. Orice îmi spui ar putea fi de ajutor.” Sau, s-ar putea să-l dezvăluie pe Leilwin

ca un mincinos, ceea ce ar fi la fel de util. „Gawyn, adu-mi un scaun. Am să ascult ce spune ea. După aceea, vom vedea. . .”

Rand răsfoi grămada de hărți, note și rapoarte. Stătea cu brațul încrucișat la spate, cu o singură lampă aprinsă pe birou. Învelită în sticlă, flacăra dansa în timp ce brizele treceau prin cortul în care stătea singur.

Era flacăra vie? A mâncat, s-a mișcat de la sine. Ai putea să-l sufoci, așa că într-un fel a respirat. Ce a fost să fii în viață?

Ar putea trăi o idee?

O lume fără Cel Întunecat. O lume fără rău.

Rand se întoarse la hărți. Ceea ce a văzut l-a impresionat. Elayne se pregătea bine. Nu asistase la ședințele de planificare a fiecărei bătălii. Atenția lui era îndreptată spre nord. Spre Shayol Ghul. Destinul lui. Mormântul lui.

Ura felul în care aceste hărți de luptă, cu note pentru formații și grupuri, reduceau viața oamenilor la mâzgăli pe o pagină. Cifre și statistici. Oh, a recunoscut că claritatea — distanța — era esențială pentru un comandant de câmp de luptă. El a urât totuși.

Aici înaintea lui era o flacără care trăia, dar aici erau și oameni care erau morți. Acum că nu putea conduce el însuși războiul, spera să stea departe de hărți precum aceasta. Știa că văzând aceste pregătiri îl va face să se întristeze pentru soldații pe care nu i-ar putea salva.

Un fior brusc l-a străbătut, părul de pe brațe i se ridică pe cap – un fior distinct la jumătatea distanței dintre entuziasm și groază. O femeie canaliza.

Rand ridică capul și o găsi pe Elayne înghețată în pragul cortului. "Ușoară!" ea a spus. „Rand! Ce faci aici? Încerci să mă omori de frică?”

Se întoarse, așezându-și degetele pe hărțile de luptă, luând-o înăuntru. Acum *iată* viața. Obraji înroșiți, păr auriu cu o notă de miere și trandafir, ochi care ardeau ca un foc de tabără. Rochia ei purpurie arăta umflarea copiilor pe care i-a născut. Lumina, era frumoasa.

— Rand al'Thor? întrebă Elayne. — Ai de gând să vorbești cu mine, sau vrei să mă uiți mai departe?

„Dacă nu te pot ochi, pe cine pot să te od?” întrebă Rand.

— Nu-mi rânji așa, fermier, spuse ea. „Să te furișezi în cortul meu? Într-adevăr. Ce ar spune oamenii?”

„Ar spune că vreau să te văd. In plus, nu m-am strecurat înăuntru. Gardienii m-au lăsat să intru.”

Ea și-a încrucișat brațele. „Nu mi-au spus.”

„Le-am rugat să nu facă”.

„Atunci, din toate punctele de vedere, te-ai *strecurat* .” Elayne l-a periat. Mirosea minunat. „Sincer, de parcă Aviendha nu ar fi de ajuns. . .”

„Nu am vrut ca soldații obișnuiți să mă vadă”, a spus Rand. „Mi-am făcut griji că îți va deranja tabăra. Le-am rugat gardienilor să nu spună că sunt aici.” Se apropie de ea, sprijinindu-și mâna pe umărul ei. „Trebuia să te văd din nou, înainte de... . .”

„M-ai văzut la Merrilor”.

„Elayne. . ”

— Îmi pare rău, spuse ea, întorcându-se înapoi spre el. „Mă *bucur* să te văd și mă *bucur* că ai venit. Încerc doar să-mi intru în minte cum te încadrezi în toate astea. Cum *ne* potrivim în toate acestea.”

— Nu știu, spuse Rand. „Nu mi-am dat seama niciodată. Imi pare rau."

Ea oftă, aşezându-se pe scaunul de lângă birou. „Bănuiesc că este bine să descoperi că există unele lucruri pe care nu le poți rezolva cu o mișcare a mâinii.

— Sunt multe pe care nu le pot repara, Elayne. Se uită la birou și la hărți. "Atat de mult."

Nu te gândi la asta.

El a îngenuncheat în fața ei, aducând o sprânceană înclinată până când și-a pus mâna pe burta ei – ezitând, la început. „Nu știam”, a spus el. „Nu până de curând, cu o seară înainte de întâlnire. Gemeni, se spune?”

"Da."

— Deci Tam va fi bunic, spuse Rand. „Și voi fi. . .”

Cum ar fi trebuit să reacționeze un bărbat la această veste? Trebuia să-l scuture, să-l răstoarne? Lui Rand i se oferise partea lui de surprize în viață. Se părea că nu mai poate face doi pași fără ca lumea să se schimbe asupra lui.

Dar asta . . . asta nu a fost o surpriză. A descoperit că în adâncul sufletului sperase că într-o zi va deveni tată. Se întâmplase. Asta i-a dat căldură. Un lucru mergea bine în lume, chiar dacă atât de mulți au mers prost.

Copii. Copiii *lui* . A închis ochii, inspirând, bucurându-se de gând.

Nu i-ar fi cunoscut niciodată. Îi va lăsa orfani chiar înainte să se nască. Dar, atunci, Janduin îl lăsase pe Rand

orfan de tată – și ieșise în regulă. Doar câteva margini aspre, ici și colo.

„Cum le vei numi?” întrebă Rand.

„Dacă există un băiat, m-am gândit să-i spun Rand.”

Rand s-a lăsat nemișcat când îi simți pântecele. Asta a fost mișcare? O lovitură? — Nu, spuse Rand încet. „Te rog să nu numești niciunul dintre copii după mine, Elayne. Lasă-i să-și trăiască propriile vieți. Umbra mea va fi suficient de lungă așa cum este.”

"Foarte bine."

El a ridicat privirea pentru a-i întâlni ochii și a găsit-o zâmbind cu drag. Ea a sprijinit o mână netedă pe obrazul lui. „Vei fi un tată bun.”

„Elayne...”

— Nici un cuvânt, spuse ea, ridicând un deget. „Nu se vorbește despre moarte, despre datorie.”

„Nu putem ignora ce se va întâmpla.”

„Nici noi nu trebuie să ne oprim asupra ei”, a spus ea. „Te-am învățat atât de multe despre a fi monarh, Rand. Se pare că am uitat o lecție. Este în regulă să planificați cele mai proaste posibilități, dar nu trebuie să vă bucurați de ele. Nu trebuie să vă fixați asupra lor. O regină trebuie să aibă speranță înainte de toate.”

— Sper, spuse Rand. „Sper pentru lume, pentru tine, pentru toți cei care trebuie să lupte. Asta nu schimbă faptul că mi-am acceptat propria moarte.”

— Destul, spuse ea. „Nu mai vorbim despre asta. În seara asta, voi lua o cină liniștită cu bărbatul pe care îl iubesc.”

Rand oftă, dar se ridică, aşezându-se pe scaunul lângă al ei, în timp ce ea îi chema pe paznicii de la clapeta cortului pentru masă.

„Putem să discutăm măcar despre tactici?” întrebă Rand. „Sunt cu adevărat impresionat de ceea ce ai făcut aici. Nu cred că aș fi putut face o treabă mai bună.”

„Marii căpitani au făcut cea mai mare parte.”

— Am văzut adnotările tale, spuse Rand. „Bashere și ceilalți sunt generali minunați, chiar genii, dar se gândesc doar la bătăliile lor specifice. Cineva trebuie să-i coordoneze, iar tu faci asta de minune. Ai un cap pentru asta.”

— Nu, nu, spuse Elayne. „Ceea ce *am* este o viață petrecută ca fiică-moștenitoare a lui Andor, fiind antrenată pentru războaiele care ar putea veni. Mulțumesc

generalului Bryne și mamei pentru ceea ce vedeți la mine. Ai găsit ceva în notele mele pe care să le schimbi?”

„Există mai mult de o sută cincizeci de mile între Caemlyn și Braem Wood, unde intenționați să țineți o ambuscadă Umbrei”, a remarcat Rand. „Este riscant. Ce se întâmplă dacă forțele tale sunt depășite înainte de a ajunge în Pădure?

„Totul depinde de ei să-i învingă pe trollocii în pădure. Forțele noastre hărțuitoare vor folosi cele mai puternice și mai rapide monturi disponibile. Va fi o cursă epuizantă, fără îndoială, iar caii vor fi aproape de moarte când vor ajunge în Pădure. Dar sperăm că Trolloc-urile vor fi și mai proaste la uzură până atunci, ceea ce ar trebui să ne ușureze munca.”

Au vorbit despre tactică, iar seara a devenit noapte. Slujitorii au sosit cu cina, bulion si mistret. Rand dorise să-și păstreze prezența în tabără, dar nu mai era nimic pentru asta acum că slujitorii știau.

S-a hotărât să ia masa și s-a lăsat să intre în conversația cu Elayne. Care câmp de luptă era în cel mai mare pericol? Pe care dintre marii căpitani ar trebui să-i susțină atunci când nu erau de acord, ceea ce făceau adesea? Cum ar funcționa toate acestea cu armata lui Rand, care încă aștepta momentul potrivit pentru a-l ataca pe Shayol Ghul?

Conversația i-a amintit de timpul petrecut în Tear, furând sărutări ascunse în Piatra între sesiunile de pregătire politică. Rand se îndrăgostise de ea în acele zile. Dragoste adevarata. Nu admirația unui băiat căzut de pe un perete, privind o prințesă – pe atunci, el nu înțelesese dragostea mai mult decât un fermier care legăna o sabie nu înțelegea războiul.

Dragostea lor s-a născut din lucrurile pe care le-au împărtășit. Cu Elayne, putea vorbi despre politică și povara guvernării. Ea a inteles. Ea a făcut-o cu adevărat, mai bine decât oricine a cunoscut-o. Ea știa ce înseamnă să ia decizii care au schimbat viețile a mii de oameni. Ea a înțeles ce înseamnă să fii deținut de oamenii unei națiuni. Lui Rand i s-a părut remarcabil că, deși fuseseră adesea despărțiți, legătura lor a păstrat. De fapt, se simțea și mai puternic. Acum că Elayne era regină, acum că împărtășeau copiii care creșteau în ea. — Treci, spuse Elayne.

Rand ridică privirea din bulion. Cina lui Elayne era pe jumătate terminată – o făcuse să vorbească mult. Părea oricum gata și ținea o ceașcă caldă de ceai.

"Eu ce?" întrebă Rand.

„Tu tresăriți. Când am menționat contingentele care luptă pentru Andor, ai tresărit, doar puțin.

Nu era de mirare că observase – Elayne fusese cea care îl învățase să urmărească semnele minore în expresiile celor cu care vorbea.

„Toți acești oameni luptă sub numele meu", a spus Rand. „Atâția oameni pe care nici măcar nu cunosc vor muri pentru mine."

„Aceasta a fost vreodată povara unui conducător aflat în război."

— Ar trebui să-i pot proteja, spuse Rand.

„Dacă crezi că poți să-i protejezi pe toată lumea, Rand al'Thor, ești mult mai puțin înțelept decât pretinzi."

Se uită la ea, întâlnindu-i ochii. „Nu cred că pot, dar morțile lor mă apasă. Simt că ar trebui să pot face mai mult, acum că îmi amintesc. A încercat să mă rupă și nu a reușit."

— Asta s-a întâmplat în ziua aceea pe vârful Dragonmount?

Nu vorbise despre asta cu nimeni. Și-a tras scaunul mai aproape de al ei. „Acolo sus, mi-am dat seama că mă gândisem prea mult la putere. Am vrut să fiu *dur,* atât de greu. Conduindu-mă așa, riscam să-mi pierd capacitatea de a-ți pasa. A fost greșit. Pentru ca eu să câștig, *trebuie să - mi* pese. Asta, din păcate, înseamnă că trebuie să-mi permit durerea la moartea lor."

— Și acum îți amintești de Lews Therin? ea a șoptit. „Tot ce știa el? Acesta nu este doar un aer pe care îl pui?"

„Eu sunt el. Am fost mereu. Îmi amintesc acum."

Elayne respiră, făcând ochii mari. „Ce *avantaj.* " Dintre toți oamenii cărora le spusese asta, doar ea răspunsese în acest fel. Ce femeie minunată.

„Am toate aceste cunoștințe, dar nu-mi spune ce să fac." Se ridică, plimbându-se. — Ar trebui să pot *remedia* , Elayne. Nu mai trebuie să moară pentru mine. Aceasta este lupta mea. De ce trebuie să treacă toți ceilalți printr-o asemenea suferință?"

„Ne refuzi dreptul de a lupta?" spuse ea aşezându-se drept.

— Nu, desigur că nu, spuse Rand. „Nu aș putea să-ți refuz nimic. Îmi doresc doar asta cumva. . . cumva aș putea face ca totul să se oprească. Nu ar trebui să fie suficient sacrificiul meu?"

Ea se ridică, luându-l de braț. Se întoarse spre ea.

Apoi l-a sărutat.

„Te iubesc”, a spus ea. „Ești *un* rege. Dar dacă ai încerca să le refuzi oamenilor buni din Andor dreptul de a se apăra, dreptul de a participa în Ultima Bătălie. . .” Ochii ei s-au fulgerat, obrajii i se înroșiră. Ușoară! Comentariile lui o făcuseră cu adevărat furioasă.

Nu știa niciodată ce avea de gând să spună sau să facă, iar asta l-a entuziasmat. Ca emoția de a privi florile de noapte, știind că ceea ce avea să vină va fi frumos, dar niciodată nu știam forma exactă pe care o va lua frumusețea.

„Am spus că nu-ți voi refuza dreptul de a lupta”, a spus Rand.

— Este mai mult decât despre mine, Rand. Este vorba despre toată lumea. Poți înțelege *asta?”*

„Presupun că pot.”

"Bun." Elayne se aşează înapoi şi luă o înghiţitură din ceai, apoi se strâmbă.

„A mers prost?” întrebă Rand.

„Da, dar m-am obișnuit. Totuși, este aproape mai rău decât să nu bei nimic, cu cât de stricat este totul.”

Rand se duse spre ea și îi luă ceașca de pe degete. A ținut-o o clipă, dar nu a canalizat. „Ți-am adus ceva. Am uitat să menționez asta.”

"Ceai?"

„Nu, asta este doar o deoparte.” El îi întinse ceașca înapoi și ea luă o înghițitură.

Ochii i se mărira. „Este *minunat* . Cum o faci?"

— Nu, spuse Rand, stând. „Modelul face”.

"Dar-"

„Sunt *tavernă* ”, a spus Rand. „Lucruri se întâmplă în jurul meu, lucruri imprevizibile. Cel mai mult timp a existat un echilibru. Într-un oraș, cineva ar descoperi pe neașteptate o mare comoară sub scări. În următoarea vizită pe care am vizitat-o, oamenii aveau să descopere că monedele lor erau false, transmise lor de un falsificator inteligent.

„Oamenii au murit în moduri groaznice; alţii au fost salvaţi printr-un miracol al întâmplării. Decese și nașteri. Căsătorii și diviziunile. Odată am văzut o pană plutind din cer și căzând punctul întâi în noroi, așa că a rămas acolo. Următorii zece care au căzut au făcut același lucru. Totul a fost întâmplător. Două fețe la o monedă care se aruncă.”

„Acest ceai nu este întâmplător.”

— Da, este, spuse Rand. „Dar, vezi tu, am doar o parte a monedei în zilele noastre. Altcineva face rău. Cel Întunecat injectează orori în lume, provocând moartea, răul, nebunia. Dar Modelul. . . Modelul este echilibru. Deci funcționează, prin mine, să ofere cealaltă parte. Cu cât Cel Întunecat lucrează mai greu, cu atât efectul în jurul meu devine mai puternic.”

— Iarba care crește, spuse Elayne. „Norii care se despart. Mâncarea nealterată. . .”

"Da." Ei bine, alte trucuri au ajutat uneori, dar el nu le-a menționat. A pescuit în buzunar după o pungă mică.

„Dacă ceea ce spui este adevărat”, a răspuns Elayne, „atunci nu poate fi niciodată bine în lume”.

„Desigur că se poate.”

„Nu va echilibra Modelul?”

El a ezitat. Acea linie de raționament se apropia prea mult de modul în care începuse să gândească înainte de Dragonmount – că nu avea opțiuni, că viața lui era plănuită pentru el. „Atâta timp cât ne pasă”, a spus Rand, „poate fi bine. Modelul nu este despre emoții – nici măcar nu este despre bine sau rău. Cel Întunecat este o forță din afara ei, care o influențează prin forță.”

Și Rand avea să pună capăt asta. Dacă ar putea.

— Aici, spuse Rand. „Cadoul pe care l-am menționat.” Împinse punga spre ea.

Se uită la el, curioasă. Ea a dezlegat sforile și a luat din el o statuie mică a unei femei. Stătea în picioare, cu un șal pe umeri, deși nu arăta ca un Aes Sedai. Avea o față matură, îmbătrânită și înțeleaptă, cu o privire înțeleaptă în jurul ei și un zâmbet pe buze.

„Un *angral* ?” întrebă Elayne.

„Nu, o Sămânță.”

"A . . . sămânță?”

„Ai talentul de a crea *ter’angreal* ”, a spus Rand. „Crearea *angreal* necesită un proces diferit. Începe cu unul dintre acestea, un obiect creat pentru a vă atrage Puterea și pentru a o insufla în altceva. Este nevoie de timp și te va slăbi timp de câteva luni, așa că nu ar trebui să o încerci în timp ce suntem în război. Dar când l-am găsit, uitat, m-am gândit la tine. Mă întrebam ce aș putea să-ți dau.”

„Oh, Rand, am ceva și pentru tine.” Se grăbi spre un cufăr cu bijuterii din fildeș care se sprijinea pe o masă de tabără și luă din el un obiect mic. Era un pumnal cu o lamă scurtă și tocită și un mâner din corn de cerb învelit în sârmă de aur.

Rand aruncă o privire întrebător la pumnal. — Fără supărare, dar pare o armă proastă, Elayne.

„Este un *ter'angreal* , ceva care poate fi de folos când mergi la Shayol Ghul. Cu ea, Umbra nu te poate vedea.” Ea întinse mâna să-i atingă fața. Și-a pus mâna pe a ei.

Au rămas împreună multă vreme până noaptea.

10

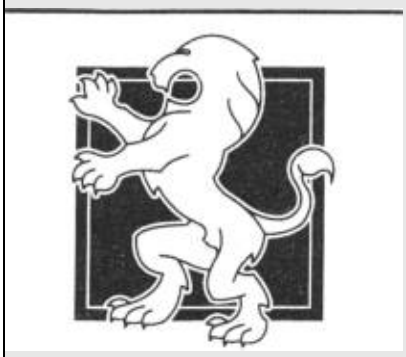

Utilizarea dragonilor

Perrin a călărit pe Stayer, cavaleria ușoară din forțele lui Elayne urmând în spatele lui: Whitecloaks, Mayeners, Ghealdanin, cărora li s-au alăturat câțiva din Banda Mâinii Roșii. Doar o fracțiune din armatele lor. Acesta era ideea.

Se îndreptară în diagonală către trollocii tabărați în afara lui Caemlyn. Orașul mocnea încă; Planul lui Elayne cu uleiul alungase creaturile, în cea mai mare parte, dar unii încă țineau zidurile de deasupra.

„Arcași”, a țipat Arganda, „slăbiți!” Vocea lui avea să fie pierdută pentru cei mai mulți în vuietul încărcăturii, pufnitul cailor, galopul copitelor. Ar fi auzit suficient pentru a începe să tragă, iar restul știau oricum ce să facă.

Perrin se aplecă, sperând că nu va fi nevoie de ciocanul lui în această ieșire. Au trecut pe lângă trolloci, trecând în fața lor, lansând săgeți; apoi s-au întors din cetate.

Perrin aruncă o privire peste umăr în timp ce călărea și a fost răsplătit cu vederea lui Trollocs căzând. Trupa a urmat cavaleria lui Perrin, apropiindu-se suficient pentru a lansa săgeți.

Au urmat săgețile trolloc – groase și negre, aproape ca niște sulițe, desprinse din arcuri enorme. Unii dintre călărețiii lui Perrin au căzut, dar atacul lui fusese rapid.

Trollocii nu s-au rupt din poziția lor în afara zidurilor orașului. Călăreții au încetinit, Arganda venind lângă Perrin, privind peste umărul lui.

„Încă nu se încarcă”, a spus Arganda.

„Atunci îi vom lovi din nou și din nou”, a spus Perrin. „Până se sparg.”

— Atacurile noastre continuă, Maiestate, spuse mesagerul, trecând pe o poartă făcută de o pereche de rude către locul în care Elayne își avea tabăra în Pădure. „Lord Goldenyes trimite cuvânt; vor continua toată ziua, dacă va fi nevoie.”

Ea dădu din cap, iar mesagerul se întoarse pe drumul în care venise. Braem Wood adormea, copacii goi, ca iarna. „Este nevoie de prea multă muncă pentru a-mi transmite informații înainte și înapoi”, a spus Elayne cu nemulțumire. „Mi-aș fi dorit să fi putut face acele *ter’angreal* să funcționeze; Aviendha a spus că unul te lasă să vezi la distanță, iar altul vorbește așa. Dar doresc și vreau să împiedice picioarele, așa cum spune Lini. Totuși, dacă aș putea vedea lupta cu proprii mei ochi... Birgitte nu spuse nimic. Cu ochii în față, Warderul cu părul auriu nu dădu niciun semn că auzise comentariul.

„La urma urmei”, a spus Elayne, „mă *pot* apăra, așa cum am demonstrat în mai multe rânduri.”

Niciun raspuns. Cei doi cai mergeau încet unul lângă altul, cu copitele pe pământ moale. Tabăra din jurul lor fusese concepută pentru a fi dărâmată și mutată pe fugă. „Corturile” soldaților erau prelate de pânză așezate peste frânghii strânse între copaci. Singurul mobilier de călătorie era cel al propriului pavilion și al celui de luptă. Femeile rude aveau un grup pregătit cu porți pentru a o muta pe Elayne și pe comandanții ei mai departe în pădure.

Majoritatea forțelor ei așteptau gata, ca un arc întins cu săgeata înclinată. Totuși, ea *nu i-ar* implica pe trolloci în condițiile lor. Potrivit raportului, unii dintre pumnii lor încă depășeau zidurile orașului, iar atacul direct ar fi un dezastru, ei plouând moartea asupra ei de sus.

Ea le-ar scoate afară. Dacă asta a necesitat răbdare, așa să fie. — M-am hotărât, continuă Elayne către Birgitte. „Voi trece printr-o poartă pentru a arunca o privire asupra armatei Trolloc. De la o distanță sigură. Aș putea-"

Birgitte își întinse mâna sub cămașă și scoase medalionul cu cap de vulpe pe care îl purta, una dintre cele

trei copii imperfecte pe care le făcuse Elayne. Mat avea originalul și o copie. Mellar scăpase cu celălalt exemplar.

„Încearcă așa ceva”, a spus Birgitte, cu ochii încă în față, „și te voi *arunca* peste umărul meu însângerat ca un om beat cu o servitoare într-o noapte zbuciumată și te voi duce înapoi în tabără. Lumina ajută-mă, o voi *face* , Elayne.” Elayne se încruntă. — Amintește-mi de ce, exact, ți-am dat unul dintre acele medalioane?

— Nu sunt sigură, spuse Birgitte. „A arătat o previziune remarcabilă și un sentiment real de autoconservare. Total diferit de tine.”

— Nu cred că este corect, Birgitte.

"Știu! Este extrem de nedrept pentru mine să am de-a face cu tine . Nu eram sigur că ai observat. Toți tinerii Aes Sedai sunt la fel de nesăbuiți ca și tine, sau pur și simplu am ajuns să aleg acest așternut?

— Nu te mai văita, mormăi Elayne, păstrând un zâmbet și un semn din cap pentru bărbații care i-au salutat când a trecut. „Încep să-mi doresc să am un Gard antrenat de Turn. Atunci, cel puțin, nu aș auzi atât de mult sos.”

Birgitte râse. — Nu cred că îi înțelegi pe Warders pe jumătate atât de bine pe cât crezi, Elayne.

Elayne a lăsat problema să moară în timp ce treceau pe lângă terenul de călătorie, unde Sumeko și celelalte femei rude transportau mesageri înainte și înapoi de pe câmpurile de luptă. Deocamdată, înțelegerea lui Elayne cu ei a fost valabilă.

În buzunarul rochiei, Elayne purta răspunsul oficial al lui Egwene – Amyrlin Seat – cu privire la rudă și la ceea ce făcuse Elayne. Elayne aproape că simțea căldura radiind din scrisoare, dar aceasta era ascunsă în spatele limbajului oficial și al unui acord care nu era momentul să-și facă griji pentru astfel de lucruri.

Elayne ar trebui să lucreze mai mult acolo. Egwene avea să vadă în cele din urmă logica de a le lăsa pe rudele să lucreze în Andor, sub supravegherea lui Elayne. Imediat dincolo de terenul Călător, ea a observat un Shienaran cu aspect obosit care acceptă o piele de apă de la unul dintre bărbații de la Two Rivers. Bărbatul cu noduri de vârf avea un petic pe ochi și trăsături familiare.

"O.N.U?" întrebă Elayne șocată, trăgând pe Moonshadow să se oprească.

A tresărit, aproape vărsând apă peste el în timp ce bea. „Elayne?” a întrebat el ștergându-și sprânceana cu mâneca. „Am auzit că tu ești Regina în flăcări acum. Bănuiesc că

asta ar fi trebuit să se întâmple, tu ești fiica-moștenitoare. Îmi pare rău. Fiica-Moștenitoare. Deloc al naibii.” Bărbatul Shienaran se strâmbă.

— Poți să juri tot ce vrei, Uno, spuse sec Elayne. „Nynaeve nu este prin preajmă. Ce faci aici?"

— Amyrlinul, spuse el. „Ea în flăcări a vrut un mesager, iar eu am fost ales al naibii. Le-am dat deja raportul sângeros al lui Egwene comandanților tăi, pentru tot binele pe care îl va face. Ne-am stabilit pozițiile de luptă în flăcări și am început să cercetăm Kandor, iar locul este o mizerie sângeroasă. Vrei detalii?”

Elayne a zâmbit. — Voi auzi raportul de la comandanții mei, Uno, spuse ea. „Odihnește-te și du-te la o baie în flăcări, fiu de furuncul ciobanului.”

Uno a suflat o gură de apă la comentariu. Elayne a zâmbit. Auzise ultimul blestem de la un soldat cu o zi înainte și încă nu știa de ce era considerat atât de josnic. A avut efectul potrivit.

„Eu . . . Nicio baie în flăcări pentru mine, a spus Uno. „Eă, Majestatea Voastră. Am avut cele cinci minute de odihnă. Trollocii ar putea ataca în curând în nenorocitul de Kandor și nu îi voi lăsa pe ceilalți să lupte fără mine. El o salută, cu mâna peste piept și se înclină înainte de a se grăbi înapoi spre pământul Călător.

„Păcat”, a spus Birgitte, „a fost un bun tovarăș de băutură. Mi-ar fi plăcut să stea puțin.” Prin legătura, Elayne a simțit o reacție diferită de ea, în timp ce privea spatele lui Uno.

Elayne se înroși. „Nu este timp pentru asta chiar acum. *Oricare* dintre aceste lucruri.”

— Mă uit doar, spuse Birgitte nevinovat. — Presupun că ar trebui să mergem să ascultăm rapoartele de pe celelalte câmpuri de luptă.

— Ar trebui, spuse Elayne ferm.

Birgitte nu și-a exprimat supărarea, dar Elayne o simțea. Birgitte ura planificarea bătăliilor, ceva ce Elayne găsea ciudat într-o femeie care luptase în mii de bătălii, un erou care salvase nenumărate vieți în unele dintre marile momente din istorie.

Au venit la pavilionul de luptă, unul dintre puținele corturi de dimensiuni mari pe care le-a purtat armata. Înăuntru, l-a găsit pe Bashere discutând cu câțiva dintre comandanți: Abell Cauthon, Gallenne și Trom, al doilea comandant al Whitecloaks. Galad însuși, la fel ca și Perrin, a fost cu forțele de la Caemlyn. Elayne îl găsi pe Trom

surprinzător de agreabil – mult mai mult decât pe Galad însuși.

"Bine?" ea a intrebat.

— Majestatea Voastră, spuse Trom, înclinându-se. Nu-i plăcea faptul că era Aes Sedai, dar l-a ascuns bine. Ceilalți din cameră salutară, deși Bashere făcu doar un semn prietenesc, apoi arătă spre hărțile lor de luptă.

„Sunt în prezent rapoarte de pe toate fronturile”, a spus Bashere. „Refugiații din Kandor se îngrămădesc către Amyrlin și soldații ei, iar asta include un număr destul de mare de luptători. Casă soldați sau paznici negustori, în cea mai mare parte. Forțele Lordului Ituralde încă îl așteaptă pe Lord Dragon înainte de a trece pe Shayol Ghul.” Bashere își dădu mustața. „Odată ce se vor muta în acea vale, nu va mai fi nicio retragere disponibilă.”

— Și armata Borderlander? întrebă Elayne.

— Reținn, spuse Bashere, arătând către o altă hartă, arătându-i-l pe Shienar. Elayne se întrebă, neîncetat, dacă Uno și-ar fi dorit să se lupte cu restul oamenilor lui la Gap. „Ultimul mesager a spus că se temeau să fie copleșiți și că iau în considerare o retragere controlată.”

Elayne se încruntă. „Sunt lucrurile atât de rău acolo? Trebuiau să țină până când voi putea termina Trollocii în Andor și să li se alăture. Acesta era planul.”

— A fost, a fost de acord Bashere.

— O să-mi spui că un plan, în război, durează doar până când se scoate prima sabie, spuse Elayne. — Sau poate până când va cădea prima săgeată?

— Prima lance este ridicată, spuse Bashere pe sub răsuflarea lui.

— Îmi dau seama de asta, spuse Elayne, înjunghiând cu degetul pe hartă. „Dar mai știu că Lordul Agelmar este un general suficient de bun pentru a ține o haită de trolloci, mai ales cu armatele Borderlander acolo pentru a-l sprijini.”

„Deocamdată țin”, a spus Bashere. „Dar ei sunt încă puternic presați.” El ridică o mână la obiecția ei. „Știu că ești îngrijorat de o retragere, dar te sfătuiesc să nu încerci să-l învingi pe Agelmar. Își merită reputația de mare căpitan și este acolo, cât timp suntem departe. El va ști ce să facă.”

Ea respiră adânc. "Da. Ai dreptate. Vezi dacă Egwene îi poate trimite trupe. Între timp, trebuie să *ne* câștigăm rapid lupta aici.” Lupta pe patru fronturi avea să epuizeze rapid resursele.

Elayne avea nu numai un teren familiar pe care să lupte, ci și cele mai bune cote. Dacă celelalte armate s-ar putea menține constant în timp ce ea îi distrugea pe trollocii din Andor, ea s-ar putea alătura lui Lan și Agelmar și s-ar putea transforma Gap-ul dintr-un impas într-o victorie. De acolo, ea ar putea să o întărească pe Egwene și să o recupereze pe Kandor.

Armata lui Elayne a fost pivotul întregii operațiuni. Dacă nu ar câștiga în Andor, celelalte armate nu ar avea nicio eventuală întărire. Lan și Ituralde aveau să dispară, pierzând războaie de uzură. Egwene ar putea avea o șansă, în funcție de ceea ce i-a aruncat Umbra direcția. Elayne nu voia să afle.

— Avem nevoie de trollocii să ne încarce, spuse ea. "Acum."

Bashere dădu din cap.

„Măriți hărțuirea”, a spus Elayne. „Loviți-i cu valuri constante de săgeți. Lăsați clar că, dacă nu se încarcă, îi vom uza la nimic.”

— Și dacă pur și simplu se retrag înapoi în oraș? întrebă Trom. „Incendiile se sting.”

„Atunci, ne place sau nu, îi vom aduce pe acei dragoni pentru a începe să nivelăm Caemlyn. Nu mai putem aștepta.”

Androl s-a străduit să rămână treaz. Băutura pe care i-au dat-o. . . i-a făcut somnolență. Care a fost scopul asta?

Ceva de-a face cu canalizarea, se gândi Androl uluit. Puterea Unică a fost pierdută pentru el, deși nu exista niciun scut. Ce fel de băutură ar putea face asta unui bărbat?

Bietul Emarin zăcea plângând în legăturile lui. Încă nu reușiseră să-l întoarcă, dar pe măsură ce orele treceau, el părea din ce în ce mai aproape de a se rupe. Androl se întinse, răsucind capul. Abia putea să distingă cei treisprezece oameni pe care Taim îi folosise pentru proces. S-au prăbușit în timp ce s-au așezat în jurul unei mese în camera întunecată. Erau epuizați.

și-a amintit Androl. . . Taim strigă cu o zi înainte. S-a batjocorit împotriva bărbaților, pretinzând că munca lor mergea prea încet. Cheltuiseră multă forță pentru primii bărbați și femei pe care i-au transformat, iar acum se pare că aveau o perioadă mai dificilă.

Pevara a dormit. Ceaiul o doborâse. I-o dăduseră lui Androl după ea, dar aproape ca o idee ulterioară. Păreau să

uite de el de cele mai multe ori. Taim fusese de fapt supărat când descoperise că slujitorii lui îi dăduseră ceaiul lui Pevara. El ar fi vrut să o întoarcă în continuare, aparent, iar procesul presupunea ca victima să poată canaliza.

"Elibereaza-ma!"

se răsuci Androl la noua voce. Abors și Mishraile au tras pe cineva pe ușă, o femeie scundă, cu pielea aramie. Toveine, unul dintre Aes Sedai pe care Logain i-a legat.

În apropiere, Logain — cu ochii închiși, arătând de parcă ar fi fost bătut de o mulțime de oameni furioși — s-a agitat.

"Ce faci!" întrebă Toveine. "Ușoară! Eu... Se întrerupse în timp ce Abors o călăușea. Bărbatul cu sprânceană groasă era unul dintre cei care plecaseră de bunăvoie la Taim, în zilele dinainte de începerea Întoarcerii.

Androl încercă, cu gândurile încă tulburi, să-și elibereze mâinile de legături. Corzile erau legate mai strâns. Așa a fost corect. Evin observase legăturile și le legase din nou.

Se simțea atât de neajutorat. Inutil. Ura acel sentiment. Dacă era un lucru căruia Androl și-a dedicat viața, acela a fost să nu fie niciodată inutil. Știind mereu ceva despre situație.

— Întoarce-o pe următoarea, spuse vocea lui Taim.

se răsuci Androl, întinzându-şi gâtul. Taim stătea la masă. Îi plăcea să fie acolo pentru Turnings, dar nu se uita la Toveine. Își mângâia ceva în mâini. Un fel de disc. . .

Se ridică brusc, vârând obiectul într-o pungă de la talie. „Ceilalți se plâng de epuizarea de la atâta Turning. Ei bine, dacă îl întorc pe acesta, ea se poate alătura rândurilor lor și își poate da putere. Mishraile, vii cu mine. Este timpul."

Mishraile și alți câțiva s-au alăturat lui Taim; stăteau acolo unde Androl nu-i putea vedea.

Taim se îndreptă spre uşă. „Vreau ca femeia aceea să se întoarcă până mă întorc”, a spus el.

Lan a străbătut în galop pământul stâncos, călare spre Gap pentru ceea ce părea a suta oară, deși luptase aici de mai puțin de o săptămână.

Prințul Kaisel și regele Easar au căzut lângă el, călărind din greu. „Ce este, Dai Shan?” strigă Kaisel. „Un alt atac? Nu am văzut semnalul de urgență!”

Lan se aplecă sumbru în amurg, focuri de tabără făcute din carcase și lemn arzând de fiecare parte a lui, în timp ce conducea încărcarea a câteva sute de Malkieri. Arderea

cadavrelor era dificilă, dar nu numai că aveau nevoie de lumină; voiau să le refuze trollocilor unele mese.

Lan a auzit ceva în față, ceva care l-a îngrozit. Ceva de care se temea.

Explozii.

Erupțiile îndepărtate sunau ca niște bolovani care se izbesc unul de celălalt. Fiecare a făcut să tremure aerul.

"Ușoară!" Regina Ethenielle din Kandor li s-a alăturat, galopând pe calul ei alb. Ea a strigat la el. „Asta cred că este?”

Lan dădu din cap. Canalizatori inamici.

Ethenielle a chemat alaiul ei, strigând ceva ce nu a prins. Era o femeie plinuță, oarecum matronă pentru un Borderlander. Suitul ei l-a inclus pe Lord Baldhere – Purtătorul ei de Spadă – și pe grizonatul Kalyan Ramsin, noul ei soț.

S-au apropiat de Gap, unde războinicii s-au luptat pentru a ține fiarele sub control. Un grup de călăreți Kandori lângă focurile din față au fost aruncați brusc în aer.

„Lord Mandragoran!” O siluetă într-o haină neagră le făcu semn cu mâna. Narishma se grăbi, Aes Sedai-ul său însoțindu-l. Lan a avut întotdeauna un canalist în prima linie, dar le-a dat ordin să nu lupte. Avea nevoie de ele proaspete pentru urgențe.

Ca acesta.

„Canalizare?” întrebă Lan, încetinind pe Mandarb.

— Stăpâni de groază, Dai Shan, spuse Narishma gâfâind. — Poate chiar două duzini.

„Douăzeci sau mai mulți canalizatori”, a spus Agelmar. „Ne vor tăia ca o sabie printr-un miel de primăvară.”

Lan privi peisajul amar, cândva patria sa. O patrie pe care nu o cunoscuse niciodată.

Ar trebui să-l abandoneze pe Malkier. Recunoașterea asta i se simțea ca un cuțit răsucindu-se în el, dar ar fi făcut-o. — Ai retragerea ta, lord Agelmar, spuse Lan. „Narishma, poți canalizatorii să faci ceva?”

„Putem încerca să le tăiem țesăturile din aer dacă mergem suficient de aproape”, a spus Narishma. „Dar asta va fi greu, poate imposibil, cu ei folosind doar panglici de Foc și Pământ. În plus, cu atât de mulți de partea lor. . . Ei bine, ne vor viza. Mă tem că vom fi tăiați...”

O explozie din apropiere a zguduit pământul, iar Mandarb s-a ridicat, aproape că l-a aruncat pe Lan la pământ. Lan a luptat cu calul, aproape orb din cauza fulgerului de lumină. „Dai Shan!” vocea Narishmei.

Lan clipi din lacrimi din ochi.

„Du-te la regina Elayne!” urlă Lan. „Aduceți înapoi canalele pentru a ne acoperi retragerea. Vom fi tăiați în panglici fără ele. Du-te omule!"

Agelmar striga în retragere, aducând arcași în față pentru a-i ținti pe cei care îi canalizează și să-i împingă sub acoperire. Lan și-a scos sabia din teacă, galopând să-i aducă înapoi pe călăreți.

Lumina ne protejează, se gândi Lan, strigând zdrențuit și salvând tot ce putea din cavaleria lui. Gap-ul a fost pierdut.

Elayne așteptă nervoasă chiar în Braem Wood.

Era o pădure veche, genul care părea să aibă un suflet al său. Copacii străvechi erau degetele noduroase, care se întindeau din pământ pentru a simți vântul.

Era greu să nu te simți mic într-un pădure ca Braem. Deși mulți dintre copaci erau goi, Elayne simțea o mie de ochi care o priveau din adâncul pădurii. S-a trezit gândindu-se la poveștile care i se spuneau când era copil, la poveștile din Pădurea pline de briganți – unii buni, alții cu inimile la fel de răsucite ca cele ale Prietenilor Întunericului.

De fapt. . . gândi Elayne, amintindu-şi una dintre povești. Se întoarse spre Birgitte. „Nu ai condus odată o bandă de hoți din această pădure?” Birgitte se strâmbă. „Speram că nu ai auzit-o pe asta.”

„Ai jefuit-o pe regina din Aldeshar!” spuse Elayne.

„Am fost foarte politicos în privința asta”, a spus Birgitte. „Nu *a fost* o regină bună. Mulți au susținut că ea nu a fost cea de drept.”

„Este principiul!”

„Tocmai de aceea am făcut-o.” Birgitte se încruntă. "Macar . . . Cred că a fost . . .”

Elayne nu a împins subiectul mai departe. Birgitte devenea mereu neliniștită când i se aducea aminte că amintirile ei din viețile trecute se estompează. Uneori, nu-și amintea deloc din viețile ei trecute; alteori, anumite incidente veneau inundându-i înapoi, pentru a dispărea în clipa următoare.

Elayne a condus ariergarda, care ar fi — în teorie — să facă cea mai mare parte a daunelor inamicului.

Frunzele uscate scrâșneau când un mesager răvășit sosi de pe pământul Călător. — Am venit de la Caemlyn, Maiestate, spuse femeia cu o plecăciune de pe montură. „Lord Aybara a angajat cu succes trollocii. Sunt pe drum.”

— Light, au luat momeala, spuse Elayne. „Acum ne facem pregătirile. Du-te să te odihnești; vei avea nevoie de toată puterea ta în curând.” Mesagerul dădu din cap, plecând în galop. Elayne a transmis ultimele știri lui Talmanes, Aiel și Tam al'Thor.

Când Elayne a auzit ceva în pădure, a ridicat o mână, oprind raportul unei femei din gardă. Umbra lunii a dansat înainte, îngrijorat, pe lângă bărbații care stăteau ghemuiți în tufișul din jurul lui Elayne. Nimeni nu a vorbit. Soldații abia păreau să tragă respirația.

Elayne a îmbrățișat Sursa. Puterea a inundat-o și odată cu ea s-a extins dulceața unei lumi. Lemnul muribund părea mai colorat în îmbrățișarea lui *sayar* Yes. Era ceva care urca peste dealuri în apropiere. Soldații ei, mii dintre ei, biciuind caii dincolo de punctul de epuizare, se apropiau cu repeziciune de Pădure. Elayne și-a ridicat luneta pentru a distinge masa răsucitoare a trollocilor care urmăreau în spate ca valurile negre care inundă pe un tărâm deja umbrit.

"In cele din urma!" exclamă Elayne. „Arcași, în față!”

Bărbații Two Rivers au ieșit din pădure înaintea ei, formându-se chiar în interiorul liniei copacilor. Erau una dintre cele mai mici forțe din armata ei, dar dacă rapoartele despre priceperea lor nu ar fi exagerate, ar fi la fel de utile ca o forță obișnuită de arcași de trei ori mai mare.

Câțiva dintre bărbați mai tineri au început să încoace săgețile în arc.

„Ține!” strigă Elayne. „Aceștia sunt oamenii *noștri* care vin spre tine.”

Tam și liderii lui au repetat ordinul. Bărbații și-au coborât nervoși arcurile.

— Maiestate, spuse Tam, apropiindu-se de cal. „Băieții îi pot lovi la această rază.”

— Soldații noștri sunt încă prea aproape, spuse Elayne. „Trebuie să așteptăm ca ei să se spargă în lateral.”

— Iertați, doamna mea, spuse Tam. „Dar niciun om de la Two Rivers nu ar rata o lovitură ca asta. Acei călăreți sunt în siguranță, iar trollocii au arcurile lor.” Avea dreptate la ultimul punct. Unii dintre trolloci făceau o pauză în urmărirea lor suficient de mult pentru a-și trage arcurile masive de lemn negru. Oamenii lui Perrin călăreau cu spatele la vedere și mai mult de câțiva aveau săgeți întunecate ieșind din membre sau din cai.

— Liber, spuse Elayne. „Arcași, liberi!” Birgitte a transmis ordinele în timp ce mergea pe linie. Tam latră ordine celor din apropiere.

Elayne coborî luneta în timp ce o briză sufla prin pădure, trosnind frunze uscate, zdrănnind ramuri ale scheletului. Oamenii Two Rivers au desenat. Ușoară! Ar putea *chiar* să tragă atât de departe și să fie totuși precisi? Trollocii erau la sute de pași distanță.

Săgețile zburau sus, ca șoimii care se rup din adăposturi. Îl auzise pe Rand lăudându-se cu arcul lui și văzuse un arc lung Two Rivers folosit uneori. Dar asta . . . atâtea săgeţi urcând în aer cu o precizie incredibilă . . .

Săgețile s-au arcuit și au coborât, nici una să cadă prea scurtă. Áu plouat pe rândurile trollocilor, mai ales pe arcașii trolloci. Câteva săgeți trolloc neîncărcate s-au întors, dar oamenii celor de la Two Rivers rupseseră cu ușurință liniile.

— E un tir cu arcul bun, spuse Birgitte, întorcându-se înapoi. „Bine într-adevăr. . .” Oamenii celor de la Two Rivers au slăbit mai multe salve în succesiune rapidă când călăreții lui Perrin au intrat în pădure.

„Archeleți!” ordonă Elayne, scoțând sabia și ridicând-o sus. „Înainte Legiunea Dragonului!”

Oamenii Two Rivers au căzut înapoi în copaci și arbaletarii au ieșit. Avea două bannere pline din Legiunea Dragonului, iar Bashere le găurise bine. Ei formau trei rânduri, unul stând pe rând pentru a se pierde, în timp ce ceilalți s-au reîncărcat în genunchi. Moartea pe care au trimis-o la trolloci a lovit ca un val care se prăbușește, provocând un tremur prin armata care înainta, mii de morți căzând.

Elayne îşi îndreptă sabia spre trolloci. Oamenii de la Two Rivers se cățăraseră pe ramurile primului rând de copaci și slăbeau săgeți din ele. Bărbații nu erau nici pe departe la fel de precisi din bibanii precare, dar nu trebuiau să fie. Trollocii s-au confruntat cu moartea din față și de sus, iar creaturile au început să se împiedice de morții lor.

Haide . . . se gândi Elayne.

Trollocii au înaintat, forțându-și drumul spre arcași. Un mare contingent de trolloci s-a desprins din înaintare și s-a îndreptat spre est. Drumul care mărginește Braem Wood era așa și ar fi logic ca trollocii să o apuce, apoi să o împingă pentru a înconjura forțele lui Elayne. Sau așa ar crede Fades.

„Cade înapoi în pădure!” spuse Elayne, fluturând sabia. "Grabă!"

Arbaletarii au mai slăbit câte un șurub, apoi s-au topit în pădure, împingând prin tufiș. Oamenii Two Rivers s-au lăsat la pământ, apoi s-au mișcat cu grijă printre copaci. Elayne se întoarse și intră într-un trap precaut. La mică distanță în pădure, ajunse la un steag cu Ghealdanin-ul lui Alliandre, stând în rânduri cu ştiuci şi halebarde.

„Asigură-te că te retragi imediat ce lovesc”, le strigă Elayne. „Vrem să-i atragem mai adânc!” Mai adânc în pădure, unde *siswai'amanul* le aștepta sosirea.

Soldații au dat din cap. Elayne a trecut pe lângă Alliandre însăși, așezându-și calul cu un mic paznic în jurul ei. Regina cu părul negru îi făcu lui Elayne o reverență de cal. Oamenii ei doriseră ca regina lor să se alăture lui Berelain la spitalul lui Mayene, dar Alliandre refuzase. Poate că a văzut-o pe Elayne conducându-și trupele direct o stimulase decizia femeii.

Elayne i-a lăsat în urmă când primii trolloci au lovit Wood, mormăind și țipând. Le-ar fi greu să se lupte în pădure. Oamenii ar putea folosi acoperirea pădurii mult mai eficient, punându-i în ambuscadă uriașii Trolloci care trăgeau prin pădure, îngrădindu-i și împușcându-i din spate. Forțele mobile de arcieri și arbaletari ar putea trage din acoperire – dacă ar fi făcut-o corect, trollocii nici nu ar ști din ce direcție veneau săgețile.

În timp ce Elayne își conducea Garda Reginei spre șosea, a auzit explozii îndepărtate și țipete de la trolloci. Prăștii aruncau prin copaci explozivele explozive ale lui Aludra către trolloci. Sclipiri de lumină s-au reflectat în trunchiurile slabe ale copacilor.

Elayne ajunse pe șosea tocmai la timp pentru a-i vedea pe trollocii, conduși de mai mulți Myrddraal îmbrăcați în mantii negre adânci, venind pe ea. Puteau să flancheze rapid forța lui Elayne — dar Banda Mâinii Roșii îi pusese deja pe dragoni pe drum. Talmanes stătea cu mâinile împreunate la spate deasupra unui morman de cutii, trecând cu vederea forța lui. Steagul Mâinii Roșii flutura în spatele lui, o palmă însângerată ștampilată pe un câmp alb cu franjuri roșii, cu Aludra strigând măsurători, ținind instrucțiuni și blestem ocazional asupra dragonarilor care greșeau sau se mișcau prea încet.

Așezați în fața lui Talmanes erau dragonii, aproape o sută dintre ei, înșirați pe șoseaua largă în patru rânduri, revărsându-se în câmpurile din jurul drumului de aici.

Elayne era prea departe ca să-l audă dând ordin să tragă. Acesta a fost poate un lucru bun, pentru că tunetul care a urmat a zguduit-o de parcă Dragonmount însuși ar fi decis să erupă. Umbra lunii s-a zguduit, nechezând, iar Elayne a trebuit să lupte pentru a împiedica animalul să o arunce pe spate. În cele din urmă, ea a astupat urechile calului cu o țesătură de Aer în timp ce dragonerii își aruncau armele în lateral și l-au lăsat pe cel de-al doilea rang să deschidă focul.

Elayne și-a astupat urechile în timp ce o calma pe Moonshadow. Birgitte a continuat să se lupte cu propriul ei călător îngrozit, în cele din urmă a sărit liber, dar Elayne a acordat puțină atenție. S-a uitat prin fumul care a sufocat carosabilul. A treia linie de dragoni se rostogolea spre foc.

În ciuda faptului că avea urechile astupate, *simțea* explozia zguduind pământul, zguduind copacii. A urmat a patra rundă, zgâiindu-o până la oase. Elayne inspiră și expiră, liniștindu-și inima, așteptând ca fumul să se limpezească.

În primul rând, ea l-a văzut pe Talmanes, stând în picioare. Prima linie de dragoni se rostogolise la loc, reîncărcate. Celelalte trei rânduri își făceau în grabă propriile reîncărcări, alunecând pulberea și sferele mari de metal la locul lor.

O adiere puternică dinspre vest a curățat fumul suficient pentru ca ea să vadă. . . Elayne gâfâi încet.

Mii de trolloci zăceau în bucăți mocnite, mulți aruncați complet de pe drum. Brațele, picioarele, șuvițele de păr aspru, *bucățile* zăceau împrăștiate în mijlocul găurilor din pământ late de doi pași. Acolo unde fuseseră odată multe mii de trolloci, au rămas doar sânge, oase rupte și fum. Mulți dintre copaci fuseseră sfărâmați în trunchiuri așchiate. Din Myrddraal care fusese în față, nu era deloc semn.

Dragonerii și-au coborât bastoanele de flacără, fără a trage carierele reîncărcate. Câțiva trolloci supraviețuitori din spate s-au grăbit în pădure.

Elayne se uită la Birgitte și zâmbi. Paznicul se uită, solemn, în timp ce câteva Gardiene alergau să-i alunge calul.

"Bine?" întrebă Elayne, desfăcându-și urechile.

"Cred . . .” spuse Birgitte. „Lucrurile alea sunt dezordonate. Și imprecis. Și al naibii de *eficient* .”

— Da, spuse Elayne mândră.

Birgitte clătină din cap. Calul i s-a întors la ea, iar ea s-a recălecat. „Obișnuiam să cred că un bărbat și arcul lui sunt cea mai periculoasă combinație pe care ar putea-o cunoaște vreodată acest pământ, Elayne. Acum, de parcă n-ar fi destul de rău ca bărbații să canalizeze deschis, iar Seanchani să folosească canalele în luptă, avem acele lucruri. Nu-mi place cum merge treaba asta. Dacă orice băiat cu un tub de metal poate distruge o întreagă armată . . ”

„Nu vezi?” spuse Elayne. „Nu va mai fi război. Câștigăm asta și *va* fi pace, așa cum intenționează Rand. Nimeni în afară de trolloci nu ar intra în luptă, știind că se confruntă cu arme ca acestea!”

— Poate, spuse Birgitte. Ea clătină din cap. „Poate că am mai puțină încredere în înțelepciunea oamenilor decât tine.”

Elayne a adulmecat, ridicându-și sabia spre Talmanes, care o scoase pe a lui și o ridică înapoi. Primul pas în distrugerea acestei armate trolloci fusese făcut.

11

Doar o altă sabie de vânzare

„Îmi dau seama că au existat. . . dezacorduri între noi în trecut, spuse Adelorna Bastine, călare lângă Egwene în timp ce treceau prin tabără. Adelorna era o femeie zveltă, regală; ochii ei înclinați și părul întunecat își exprimau moștenirea saldaeană. „Nu aș vrea să ne considerați dușmani.”

„Nu am”, spuse Egwene cu grijă, „și nu fac”. Ea nu a întrebat ce a vrut să spună Adelorna folosind cuvântul „noi”. Era Verde, iar Egwene bănuise o vreme că ea era

Căpitanul General, numele pe care Verzii l-au dat șefului lor Ajah.

— E bine, spuse Adelorna. „Unii din Ajah au acționat cu o prostie. Ei au fost . . . informat despre greșelile lor. Nu vei mai găsi rezistență din partea celor care ar fi trebuit să te iubească cel mai bine, mamă. Orice a trecut, să fie îngropat.”

— Lasă-l să fie îngropat, aprobă Egwene, amuzată. *Acum,* se gândi ea. *După toate acestea, Verzii încearcă să mă revendice?*

Ei bine, le-ar folosi. Fusese îngrijorată că relația ei cu ei era imposibil de reparat. Alegerea pe Silviana ca Păzitor i-a determinat pe mulți să o trateze ca pe un dușman. Egwene auzise șoapte că mulți credeau că l-ar fi ales pe Roșu ca Ajah al ei, în ciuda faptului că nu numai că avea un Gard, dar se căsătorise cu el.

— Dacă pot să întreb, spuse Egwene. „Există un incident anume care a provocat acest lucru? . . să trecem peste dificultățile noastre?”

— Unii ignoră voit ce ai făcut în timpul invaziei Seanchan, mamă, spuse Adelorna. „Ai dovedit că ai spiritul unui războinic. A unui general. Acesta este ceva ce Green Ajah nu trebuie să ignore. Într-adevăr, trebuie să o luăm ca exemplu. Așa s-a hotărât și așa au vorbit cei care conduc Ajah.” Adelorna întâlni ochii lui Egwene, apoi îşi plecă capul.

Implicația era evidentă. Adelorna *era* șeful Green Ajah. Nu ar fi potrivit să o vorbești, dar să-i dai lui Egwene această cunoaștere însemna să-i dai o măsură de încredere și respect.

Dacă ai fi fost cu adevărat crescut de la noi, spunea acțiunea, *ai fi știut cine ne conduce. Ai fi cunoscut secretele noastre. vi le dau.* A existat și recunoștință față de motiune. Egwene îi salvase viața Adelornei în timpul asaltului Seanchan asupra Turnului Alb.

Amyrlinul nu era de Ajah – iar Egwene a exprimat de fapt această virtute mai mult decât oricare dinaintea ei, pentru că ea nu aparținuse niciodată *unui* Ajah. Totuși, acest gest era mișcător. Își puse mâna pe brațul Adelornei în semn de mulțumire, apoi îi dădu permisiunea să plece.

Gawyn, Silviana și Leilwin au plecat pe o parte, unde Egwene le trimisese după ce Adelorna le-a cerut o vorbă privată. Seanchan ăla. . . Egwene a oscilat între a o ține aproape ca să o privească și a o trimite departe, departe.

Informațiile lui Leilwin despre Seanchan *fuseseră* utile. Din câte a putut determina, Leilwin îi spusese exact adevărul. Deocamdată, Egwene a ținut-o aproape — fie doar pentru că se gândea frecvent la mai multe întrebări despre Seanchan. Leilwin s-a comportat mai mult ca un bodyguard decât ca un prizonier. De parcă Egwene ar încrede siguranța ei unuia dintre Seanchan. Ea clătină din cap, călare printre corturile adunate și focurile de tabără ale armatei. Majoritatea erau goale, deoarece Bryne avea pe oameni să formeze linii de luptă. Se aștepta la apropierea Trollocului într-o oră.

Egwene l-a găsit pe Bryne organizându-și calm hărțile și hârtiile într-un cort din apropierea centrului taberei. Yukiri era acolo, cu brațele încrucișate. Egwene descălecă și intră.

Bryne ridică privirea tăioasă. "Mamă!" exclamă el, făcând-o să înghețe.

Ea a privit în jos. Era o gaură în podeaua cortului și aproape că păși în ea.

Era o *poartă de acces.* Cealaltă parte părea să se deschidă în aer, privind în jos la armata Trolloc, care traversa dealurile. Săptămâna recentă a implicat multe lupte, arcașii și călăreții lui Egwene măcelărind trolloci care au mărșăluit, în forță, spre dealuri și graniță în Arafel.

Egwene se uită prin această poartă în podea. Era sus, cu mult în afara razei arcului, dar privirea prin ea la trolloci o ameți.

„Nu sunt sigură dacă este genial”, i-a spus ea lui Bryne, „sau incredibil de nesimțit”.

Bryne zâmbi, întorcându-se înapoi la hărțile lui. „A câștiga războaie înseamnă informații, mamă. Dacă văd exact ce fac ei – unde încearcă să ne învăluie și cum aduc rezerve – mă pot pregăti. Acesta este mai bun decât un turn de luptă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu secole în urmă.”

— Umbra are stăpâni de groază care pot canaliza, generale, spuse Egwene. „Să arunci o privire prin această poartă te-ar putea arde până la un chip crocant. Asta ca să nu mai vorbim de Draghkar. Dacă o turmă de ei ar încerca să zboare prin asta...”

„Draghkar sunt Shadowspawn”, a spus Bryne. „Mi s-a spus că vor muri trecând prin poartă.”

„Bănuiesc că este adevărat”, a spus Egwene, „dar ai avea un stol de Draghkar morți aici. Indiferent, canalizatorii pot ataca în continuare prin ea.”

„Voi profita de această șansă. Avantajul oferit este incredibil.”

— Aș prefera totuși să folosești cercetași ca să privești prin poartă, spuse Egwene, nu cu ochii tăi. Sunteți o resursă. Una dintre cele mai valoroase ale noastre. Riscurile sunt inevitabile, dar vă rugăm să aveți grijă să le minimizați.”

— Da, mamă, spuse el.

Ea a inspectat țesăturile, apoi o privi pe Yukiri.

„M-am oferit voluntar, mamă”, a spus Yukiri înainte ca Egwene să poată întreba cum a ajuns un Sitter să facă o simplă datorie de poartă. „Ne-a trimis, întrebându-ne dacă este posibil să se formeze o poartă ca aceasta – orizontală, în loc de verticală. Mi s-a părut un puzzle interesant.”

Nu era surprinsă că el trimisese la Grays. Exista un sentiment din ce în ce mai mare printre ei că, la fel cum Galbenii s-au specializat în țesături vindecătoare și Verzii s-au specializat în țesături de luptă, Cenușii ar trebui să fie interesați în mod deosebit de țesăturile pentru Călătorie. Păreau să considere călătoriile parte din chemarea lor ca mediatori și ambasadori.

„Poți să-mi arăți propriile noastre replici?” întrebă Egwene.

— Cu siguranță, mamă, spuse Yukiri, închizând poarta. Deschise un altul, lăsând-o pe Egwene să privească de sus la liniile de luptă ale armatei sale, în timp ce acestea se formau în poziții defensive pe dealuri.

Acest lucru *a fost* mai eficient decât hărțile. Nicio hartă nu ar putea transmite complet întinderea unui teren, felul în care se mișcau trupele. Egwene avea impresia că se uita la o replică exactă a peisajului în miniatură.

Vertijul a lovit-o brusc. Ea stătea la marginea unei picături de sute de picioare. Mintea i s-a zguduit, iar ea a făcut un pas înapoi, respirând adânc.

„Trebuie să pui o frânghie în jurul acestui lucru”, a spus Egwene. „Cineva ar putea coborî imediat.” *Sau aruncați capul înainte în timp ce vă uitați în jos. . .*

Bryne mormăi. „L-am trimis pe Siuan pentru așa ceva.” El a ezitat. „Totuși, nu-i plăcea prea mult să fie trimisă, așa că s-ar putea întoarce cu ceva complet inutil.”

— Mă tot întreb, a spus Yukiri. „Nu ar trebui să existe o modalitate de a crea o poartă ca aceasta, dar de a o face astfel încât să poată lăsa doar lumina să treacă? Ca o fereastră. Ai putea sta pe el și să privești în jos, fără să te

temi că te-ai putea strecura. Cu țesăturile potrivite, ați putea să-l faceți invizibil din cealaltă parte. . .”

Stai pe *el? Ușoară. Ar trebui să fii supărat.*

— Lord Bryne, spuse Egwene, liniile tale de luptă par foarte solide.

"Multumesc mama."

„Lipsesc și ei.”

Bryne ridică capul. Alți bărbați ar fi putut face față provocării, dar el nu a făcut-o. Poate că a fost toată această practică în a face cu Morgase. "Cum așa?"

— Formați trupele ca de obicei, spuse Egwene. „Arcașii în față și pe dealuri pentru a încetini înaintarea inamicului, cavaleria grea pentru a încărca și a lovi, apoi se retrage. Stiuci pentru a tine linia, cavalerie usoara pentru a ne proteja flancurile si a ne impiedica sa fim inconjurati.”

„Cele mai solide strategii de luptă sunt adesea cele care sunt testate în timp”, a spus Bryne. „S-ar putea să avem o forță mare, cu toți acești Jurători de Dragon, dar suntem încă depășiți numeric. Nu putem fi mai agresivi decât am fost eu aici.”

— Da, poți fi, spuse Egwene calmă. Ea îi întâlni privirea. „Aceasta este diferită de orice bătălie pe care ai dus-o vreodată, iar armata ta nu seamănă cu nici cea pe care ai condus-o vreodată, generale. Ai un avantaj major pe care nu îl iei în calcul.”

— Te referi la Aes Sedai?

La dracu de drept, se gândi ea. Light, petrecuse prea mult timp în preajma lui Elayne.

— Ți-am dat socoteală, mamă, spuse Bryne. „Plănuisem ca Aes Sedai să fie o forță de rezervă care să ajute companiile să se retragă, astfel încât să ne putem schimba trupe noi.”

— Iertați, Lord Bryne, spuse Egwene. „Planurile tale sunt înțelepte și, cu siguranță, unele dintre Aes Sedai ar trebui folosite în acest fel. Cu toate acestea, Turnul Alb nu s-a pregătit și nu s-a antrenat timp de mii de ani pentru a rezista la Ultima Bătălie ca forță de *rezervă .”*

Bryne dădu din cap, scoţând un nou set de documente de sub teancul lui. „M-am gândit la altele. . . posibilități dinamice, dar nu am vrut să-mi depășesc autoritatea.” I-a întins documentele.

Egwene le cercetă, ridicând o sprânceană. Apoi ea a zâmbit.

Mat nu-și amintise atât de mulți Tinkers în jurul lui Ebou Dar. Cărucioarele colorate strălucitor creșteau ca niște ciuperci vibrante pe un câmp, de altfel, plin. Erau destui ca să facă un oraș nenorocit. Un oraș al Tinkers? Asta ar fi ca. . . ca un oraş al lui Aiel. A fost pur și simplu greșit.

Mat îl trase pe Pips de-a lungul drumului. Desigur, a existat *un* oraș Aiel. Poate că ar exista și un oraș Tinker într-o zi. Ar cumpăra toată vopseaua colorată și toți ceilalți din lume ar trebui să poarte maro. Nu ar fi lupte în oraș, așa că ar fi de-a dreptul plictisitor, dar nu ar mai fi nici măcar o oală nenorocită cu o gaură în fund timp de treizeci de leghe!

Mat zâmbi, mângâindu-l pe Pips. Își acoperise *ashandarei* cât putea de bine pentru a-l face să pară un stâlp de mers legat de cal. Pălăria îi zăcea în rucsacul pe care-l atârnase din saci, împreună cu toate paltoanele sale frumoase. Smulsese dantela de pe cea pe care o purta. A fost păcat, dar nu a vrut să fie recunoscut.

Purta un bandaj groșier înfășurat în jurul capului, acoperindu-i ochiul lipsă. În timp ce se apropia de poarta Dal Eira, a căzut la rând în spatele celorlalți, așteptând permisiunea de a intra. Ar trebui să arate exact ca un alt rănit-sabie de vânzare călare în oraș, căutând refugiu sau poate de lucru.

S-a asigurat să se prăbușească în șa. Ține-ți capul în jos: sfaturi bune pe câmpul de luptă *și* când intri într-un oraș în care oamenii te cunosteau. Aici nu putea fi Matrim Cauthon. Matrim Cauthon o lăsase legată pe regina acestui oraș pentru a fi ucisă. Mulți l-ar suspecta de crimă. Light, s-ar fi bănuit . Beslan l-ar fi urât acum și nu se știa ce ar simți Tuon pentru el, acum că se despărțiseră ceva timp.

Da, cel mai bine să țină capul în jos și să taci. Ar simți locul afară. Dacă așa a fost, a ajuns vreodată în fața acestei linii sângeroase. Cine a auzit vreodată de o linie pentru a intra într-un oraș?

În cele din urmă, a ajuns la poartă. Soldatul plictisit de acolo avea o față ca o lopată veche – era pe jumătate acoperită de pământ și ar fi mai bine să fie închis într-o șopronă undeva. Îl privi pe Mat în sus și în jos.

— Ai depus jurămintele, călător? întrebă gardianul cu o tărâtă lenește de Seanchan. De cealaltă parte a porții, un alt soldat făcu cu mâna următoarei persoane din rând.

— Da, chiar am, spuse Mat. „Jurămintele făcute marelui Imperiu Seanchan și Împărătească însăși, să trăiască pentru

totdeauna. Sunt doar un sărac, călător, care stăpânește cândva casa Haak, o familie nobilă din Murandy. Mi-am pierdut ochiul din cauza unor bandiți în Pădurea Tween acum doi ani, în timp ce protejeam un copil mic pe care l-am descoperit în pădure. Am crescut-o ca pe a mea, dar...

Soldatul îi făcu semn să continue. Tipul nu părea ca și cum ar fi ascultat. Mat sa gândit să rămână în afara principiului. De ce i-ar forța soldații pe oameni să aștepte într-o coadă atât de lungă și să le dea timp să se gândească la o poveste de acoperire, doar ca să nu o audă? Asta ar putea jigni un bărbat. Nu Matrim Cauthon, care a fost mereu uşoară şi niciodată ofensată. Dar altcineva, cu siguranță.

A mers mai departe, stăpânindu-și supărarea. Acum, trebuia doar să se îndrepte spre taverna potrivită. Păcat că locul lui Setalle nu mai era o opțiune. Care a avut-

Mat se înţepeni în şa, deşi Pips îşi continuă pasul încet înainte. Mat tocmai își luase un moment să se uite la celălalt paznic de la poartă. A fost *Petra* , omul puternic din menajeria lui Valan Luca!

Mat se uită în altă parte și se prăbuși din nou în șa, apoi aruncă o nouă privire peste umăr. Asta a fost Petra, bine. Nu se putea confunda brațele alea de bușteni și gâtul acela de ciot de copac. Petra nu era un bărbat înalt, dar era atât de lat, încât o întreagă armată ar fi putut lua umbră în umbra lui. Ce făcea el în Ebou Dar? De ce purta o uniformă Seanchan? Mat aproape că s-a dus să vorbească cu el, pentru că au fost întotdeauna amabili, dar uniforma aceea Seanchan l-a făcut să se gândească.

Ei bine, cel puțin norocul lui a fost cu el. Dacă ar fi fost trimis la Petra în locul gardianului cu care ajunsese să vorbească, ar fi fost recunoscut cu siguranță. Mat respiră, apoi coborî să-l conducă pe Pips. Orașul era aglomerat și nu voia ca calul să împingă pe cineva. În plus, Pips era suficient de încărcat pentru a arăta ca un cal de vârstă – dacă privitorul nu știa nimic despre cai – și mersul pe jos l-ar putea face pe Mat mai puțin memorabil.

Poate că ar fi trebuit să înceapă căutarea unei taverne în Rahad. Zvonurile au fost întotdeauna ușor de găsit în Rahad, la fel ca și un joc de zaruri. Era, de asemenea, cel mai ușor loc să găsești un cuțit în intestine și asta spunea ceva în Ebou Dar. În Rahad, oamenii erau la fel de predispuși să-și scoată cuțitele și să înceapă să ucidă, precum erau să-și spună bună dimineața.

El nu a intrat în Rahad. Locul arăta altfel, acum. In afara ei erau soldați. Generații de conducători succesivi din Ebou Dar le-au permis lui Rahad să se deterioreze necontrolat, dar Seanchanii nu erau atât de înclinați.

Mat le-a urat noroc. Rahadul luptase împotriva oricărei invazii de până acum. Ușoară. Rand ar fi trebuit să se ascundă acolo, în loc să urce să lupte în Ultima Bătălie. Trollocii și Darkfriends ar fi venit după el, iar Rahadul i-ar fi lăsat pe toți inconștienți pe o alee, cu buzunarele întoarse pe dos și pantofii vânduți pentru bani de supă. Mat îl zări pe Rand pe bărbierit, dar a strivit imaginea.

Mat se îndreptă cu umăr peste un pod de canal aglomerat, urmărind cu atenție sacoșele lui, dar până acum nu încercase nici măcar o poșetă tăiată pentru ele. Cu o patrulă Seanchan în fiecare colț, putea înțelege de ce. În timp ce trecea pe lângă un bărbat care striga știrile zilei, cu indicii că ar fi bârfește bine pentru o monedă mică, Mat se trezi zâmbind. A fost surprins de cât de familiar, chiar confortabil, se simțea acest oraș. Îi plăcuse aici. Deși își amintea vag că a mormăit despre dorința de a pleca – probabil imediat după ce zidul căzuse peste el, deoarece Matrim Cauthon nu era deseori una care să mormăie – el își dădea acum seama că timpul petrecut în Ebou Dar fusese unul dintre cele mai bune din viața lui. O mulțime de cărți și zaruri în oraș.

Tylin. Cenușă sângeroasă, dar acesta fusese un joc distractiv. Ea avusese mai bine de el de multe ori. Lumina îi trimitea o mulțime de femei care puteau face asta, deși nu în succesiune rapidă, și întotdeauna când știa să găsească ușa din spate. Tuon era unul. Dacă mă gândesc bine, probabil că nu ar avea nevoie niciodată de altul. Era destul de o mână pentru orice bărbat. Mat zâmbi, bătându-l pe Pips pe gât. În schimb, calul i-a suflat gâtul lui Mat.

În mod ciudat, acest loc se simțea mai mult ca acasă pentru el decât cei doi râuri. Da, Ebou Dari erau înțepători, dar toate popoarele aveau ciudațiile lor. De fapt, așa cum se gândea Mat, nu întâlnise niciodată oameni care să nu fie înțepător în privința unui lucru sau altul. Borderlanderii erau derutați, la fel și Aieli – asta era de la sine înțeles. Cairhienin și jocurile lor ciudate, Tairen și ierarhiile lor ridicole, Seanchan și . . . Seanchan-ness.

Acesta a fost adevărul. Toți cei din afara celor două râuri și, într-o măsură mai mică, Andor, erau al *naibii de* nebuni. Un bărbat trebuia să fie pregătit pentru asta.

Se plimbă, având grijă să fie politicos, ca să nu-și găsească un cuțit în intestine. Aerul mirosea a o sută de dulciuri, mulțimea care trăncănea un vuiet scăzut în urechi. Ebou Dari încă purtau ținutele lor colorate – poate de aceea veniseră Tinkers aici, atrași de culorile strălucitoare ca soldații atrași la cină – oricum, femeile Ebou Dari purtau rochii cu topuri strânse cu dantelă care lăsau să se arate mult sân, nu asta. Mat se uită. Fustele lor aveau jupoane colorate dedesubt și se fixau pe lateral sau pe față pentru a le scoate în evidență. Asta nu avusese niciodată sens pentru el. De ce să puneți părțile colorate dedesubt? Și dacă ai făcut-o, de ce să te chinui atât de mult să le acopere, apoi să mergi cu exteriorul prins?

Bărbații purtau veste lungi care erau la fel de colorate, poate pentru a ascunde petele de sânge când au fost înjunghiați. Nu are rost să arunci o vestă bună doar pentru că tipul care o purta a fost ucis pentru că se întreba despre vreme. Deși . . . în timp ce Mat mergea, a găsit mai puține dueluri decât se așteptase. Niciodată nu fuseseră atât de comune în această parte a orașului ca în Rahad, dar în unele zile, cu greu reușise să facă doi pași fără să treacă pe lângă o pereche de bărbați cu cuțite. În această zi, nu a văzut nici unul.

Unii dintre Ebou Dari – le-ai putea spune adesea după pielea lor măslinie – defilau în rochie Seanchan. Toată lumea a fost foarte politicoasă. La fel de politicos ca un băiețel de șase ani care tocmai auzise că ai o plăcintă proaspătă cu mere înapoi în bucătărie.

Orașul era același, dar diferit. Senzația era pe o nuanță sau două. Și nu doar că nu mai existau nave Sea Folk în port. Era Seanchan, evident. Făcuseră reguli de când plecase. Ce fel?

Mat l-a dus pe Pips într-un grajd care părea destul de reputat. O privire rapidă la stocul lor i-a spus că; aveau grijă de animale, iar multe erau foarte bune. Cel mai bine era să ai încredere într-un grajd cu cai buni, deși te costa puțin mai mult.

L-a părăsit pe Pips, i-a luat pachetul și a folosit *ashandarei încă înfășurați* ca toiag. Alegerea tavernei potrivite a fost la fel de grea ca alegerea unui vin bun. Ai vrut unul care să fie vechi, dar nu stricat. Curat, dar nu prea curat — o tavernă fără pată era una care nu a văzut niciodată vreo utilitate reală. Mat nu putea suporta tipurile de locuri în care oamenii stăteau liniștiți și beau ceai, venind acolo în primul rând pentru a fi văzuți.

Nu, se purta și se folosea o cârciumă bună, ca niște cizme bune. De asemenea, era robust, din nou ca niște cizme bune. Atâta timp cât berea nu avea *gust* de cizme bune, ai avea un câștigător. Cele mai bune locuri pentru informații erau în Rahad, dar îmbrăcămintea lui era prea drăguță pentru a fi vizitată și nu voia să se lovească de orice făceau Seanchan acolo.

Și-a băgat capul într-un han numit The Winter Blossom și s-a întors imediat și s-a îndepărtat. Gărzile Deathwatch în uniformă. Nu voia să-și asume nicio șansă să se întâlnească cu Furyk Karede. Următorul han era prea bine luminat, iar următorul prea întunecat. După aproximativ o oră de vânătoare – și nici un duel de văzut – a început să dispere că va găsi vreodată locul potrivit. Apoi a auzit zarurile răsturnând într-o ceașcă.

La început, a sărit, crezând că erau acele zaruri din capul lui. Din fericire, erau doar zaruri obișnuite. Binecuvântat, zaruri minunate. Sunetul a dispărut într-o clipă, purtat de vânt prin mulțimea de oameni de pe străzi. Cu mâna pe poșeta cu monede, împachetat peste umăr, se împinse prin mulțime, mormăind câteva scuze. Pe o alee din apropiere, a văzut un semn atârnat de un perete.

S-a apropiat de ea, citind pe față cuvintele „The Yearly Brawl” în cupru. Avea o imagine cu oameni care aplaudă și sunetele zarurilor amestecate cu mirosurile de vin și bere. Mat păşi înăuntru. Un Seanchan cu fața rotundă stătea chiar în fața ușii, sprijinindu-se dezinvolt de perete, cu o sabie la brâu. Îi aruncă lui Mat o privire neîncrezătoare. Ei bine, Mat nu întâlnise niciodată un zgomot de umăr care să nu dea acea privire fiecărui bărbat care a intrat. Mat întinse mâna ca să-și încline pălăria către bărbat, dar bineînțeles că nu o purta. Cenușă sângeroasă. Se simțea gol fără ea, uneori.

„Jame!” strigă o femeie de lângă bar. „Nu te uiți din nou la clienți, nu-i așa?”

— Numai cei care merită, Kathana, strigă bărbatul cu o insultă Seanchan. „Sunt sigur că acesta o face.”

„Sunt doar un călător umil”, a spus Mat, „care caută niște cubulețe și niște vin. Nimic mai mult. Cu siguranță nu probleme.”

— Și de aceea porți o armă de barbă? întrebă James. „Înfășurat așa?”

„Oh, încetează”, a spus femeia, Kathana. Ea traversase sala comună și îl luase pe Mat de mâneca hainei, târându-l spre bar. Era o persoană scundă, cu părul negru și cu

pielea deschisă. Nu era cu mult mai în vârstă decât el, dar avea un aer matern inconfundabil. „Nu te deranjează. Doar nu face probleme, iar el nu va fi forțat să te înjunghie, să te omoare sau orice altceva.”

L-a aruncat pe Mat pe un scaun de bar și a început să se ocupe în spatele barului. Sala comună era întunecată, dar într-un mod prietenos. Oamenii tăiau zarurile dintr-o parte, genul bun de zaruri. Genul care i-a făcut pe oameni să râdă sau să-și aplaudă prietenii pe spate la o pierdere bună. Nu există ochi bântuiți ai bărbaților care își joacă ultima monedă, aici.

„Ai nevoie de mâncare”, a declarat Kathana. „Ai aspectul unui bărbat care nu a mâncat nimic copios într-o săptămână. Cum ai pierdut acel ochi?”

— Am fost garda unui lord în Murandy, spuse Mat. „L-am pierdut într-o ambuscadă.”

— E o minciună grozavă, spuse Kathana, trântând o farfurie în fața lui, plină cu felii de carne de porc și sos. „Mai bine decât majoritatea. Și tu ai spus-o foarte clar. Aproape că te cred. James, vrei mâncare?”

„Trebuie să păzesc ușa!” a sunat el înapoi.

„Lumină, omule. Te aștepți să plece cineva cu el? Treci aici.” Jame mormăi, dar se îndreptă spre bar de lângă Mat, aşezându-se pe un taburet. Kathana puse o cană de bere jos, iar el o duse la buze, privind drept înainte. — Te urmăresc, mormăi el lui Mat.

Mat nu era sigur că acesta era hanul potrivit pentru el, dar nici nu era sigur că va putea scăpa cu capul dacă nu mânca mâncarea femeii conform instrucțiunilor. A gustat; a fost destul de bine. Ea se mutase și dădea cu degetul în timp ce preda unui bărbat la una dintre mese. Părea genul care dă curs unui copac pentru că crește în locul greșit.

Această femeie, se gândi Mat, *nu trebuie niciodată lăsată să intre în aceeași cameră cu Nynaeve. Cel puțin nu când sunt la distanță de strigăt.*

Kathana se întoarse plină de forță. Purta un cuțit de căsătorie la gât, deși Mat nu s-a uitat mai mult de câteva secunde, deoarece era bărbat căsătorit. Își avea fusta prinsă pe lateral, după moda oamenilor de rând Ebou Dari. Când se întorcea la bar și pregătea o farfurie cu mâncare pentru Jame, Mat l-a observat că o privea cu drag și a făcut o ghicire. „Voi doi sunteți căsătoriți de mult?” întrebă Mat.

James îl privi. — Nu, spuse el în cele din urmă. „Nu am fost pe această parte a oceanului de mult.”

— Presupun că ar avea sens, spuse Mat, luând un pahar din bere pe care i-a pus-o înainte. Nu a fost rău, având în vedere cât de îngrozitor au gust majoritatea lucrurilor în aceste zile. Asta a fost doar puțin îngrozitor.

Kathana s-a îndreptat spre bărbații care tăiau cubulețe și le-a cerut să mănânce mai multă mâncare, deoarece păreau palizi. Era de mirare că tipul ăsta Jame nu cântărea cât doi cai. Totuși, ea a vorbit puțin, așa că poate că ar putea să scoată de la ea informațiile de care avea nevoie.

— Se pare că nu mai există atâtea dueluri ca înainte, îi spuse Mat în timp ce trecea.

— Asta din cauza unei reguli Seanchan, spuse Kathana, de la noua împărătească, să trăiască pentru totdeauna. Ea nu a interzis în totalitate duelurile și un lucru al naibii de bine că nu a făcut-o. Ebou Dari nu se va revolta pentru ceva la fel de neimportant ca a fi cucerit, ci ne va elimina duelurile. . . *atunci* vei vedea ceva. Oricum, duelurile trebuie să fie asistate acum de un oficial al guvernului. Nu te poți duela fără să răspunzi la o sută de întrebări diferite și să plătești o taxă. A scurs toată viața din toate."

„A salvat vieți", a spus Jame. „Bărbații pot muri unul de cuțitele celuilalt dacă sunt hotărâți. Pur și simplu trebuie să-și acorde timp să se răcească și să se gândească."

„Delurile nu sunt despre gândire", a spus Kathana. — Dar presupun că *înseamnă* că nu trebuie să-mi fac griji că fața ta drăguță va fi tăiată pe stradă.

Jame pufni, sprijinindu-și mâna pe sabie. Mânerul, observă Mat pentru prima dată, era marcat cu stârci – deși nu putea vedea dacă lama era sau nu. Înainte ca Mat să poată pune o altă întrebare, Kathana a plecat și a început să zgâcnească la niște bărbați care vărsaseră bere pe masă. Nu părea genul care să stea mult timp într-un singur loc.

„Cum e vremea, la nord?" întrebă James, cu ochii încă drepti în față.

— Îngrozitor, răspunse Mat sincer. „Ca peste tot."

„Bărbații spun că este Ultima Bătălie", a spus Jame.

"Este."

James mormăi. „Dacă este, ar fi un moment prost pentru a interveni în politică, nu crezi?"

— Ar fi bine, spuse Mat. „Oamenii trebuie să nu mai joace jocuri și să privească cerul."

James îl privi. "Acesta este adevarul. Ar trebui să asculți ce spui."

Lumină, se gândi Mat. *Trebuie să creadă că sunt un fel de spion.* — Nu este alegerea mea, spuse Mat. „Uneori,

oamenii vor asculta doar ceea ce vor să audă.” Mai luă o mușcătură din carnea lui, care avea un gust cât se putea de așteptat. Să mănânci zilele astea era ca și cum ai merge la un dans unde erau doar fete urâte. Aceasta, însă, era printre cele mai bune dintre cele rele pe care a avut ghinionul de a mânca, în ultima vreme.

„Un om înțelept ar putea să învețe adevărul”, a spus Jame.

— Mai întâi trebuie să găsești adevărul, spuse Mat. „Este mai greu decât cred majoritatea bărbaților.”

Din spate, Kathana pufni, trecând agitată pe lângă. „Adevărul” este ceva ce bărbații dezbat în baruri când sunt prea beți pentru a-și aminti numele. Asta înseamnă că nu este într-o companie bună. Nu aș pune prea mult stoc în el, călător.”

— Numele este Mandevwin, spuse Mat.

— Sunt sigură că este, spuse Kathana. Ea l-a privit atunci. „Ți-a spus cineva vreodată că ar trebui să porți o pălărie? S-ar potrivi destul de bine cu ochiul lipsă.”

— Așa, spuse Mat sec. — Dai sfaturi în materie de modă, precum și hrăniți forțați bărbații?

L-a bătut pe ceafă cu cârpa ei de curățat. "Mananca-ti mancarea."

— Uite, prietene, spuse Jame, întorcându-se spre el. „Știu ce ești și de ce ești aici. Bandajul fals pentru ochi nu mă păcălește. Ai cuțite de aruncat înfipte în mâneci și încă șase la centură pe care le pot număra. N-am întâlnit niciodată un bărbat cu un ochi care ar putea arunca în valoare de o fasole uscată. Nu este o țintă atât de ușoară pe cât credeți voi străinii. Nu vei ajunge niciodată la palat, darămite prin gărzile ei de corp. În schimb, du-te și găsește o muncă cinstită.”

Mat rămase cu gura căscată la bărbat. A crezut că Mat era un *asasin?* Mat întinse mâna și scoase bandajul, expunând orificiul în care îi fusese ochiul. James a început de la asta.

— Sunt asasini, spuse Mat calm, după Tuon?

— Nu-i folosi numele așa, spuse Kathana, începând să-și plesnească din nou cârpa de curățat spre el.

Mat întinse mâna lângă cap fără să se uite, prinzând vârful cârpei. Îi ținea ochii lui Jame cu singurul lui, fără să tresară.

— Sunt asasini, repetă Mat calm, după Tuon?

James dădu din cap. „În mare parte, străini care nu cunosc modul corect de lucru. Câțiva s-au mutat prin han.

Doar unul a recunoscut motivul pentru care a fost aici. Am văzut că sângele lui a hrănit pământul prăfuit al terenurilor de duel.”

— Atunci te consider un prieten, spuse Mat ridicându-se. A băgat mâna în pachetul său, și-a scos pălăria și și-a pus-o pe cap. „Cine este în spatele ei? Cine i-a adus înăuntru, a pus recompense pe capul ei?”

În apropiere, Kathana își inspectă pălăria și dădu din cap satisfăcută. Apoi a ezitat și i-a privit fața.

— Nu este ceea ce crezi, spuse Jame. „Nu angajează cei mai buni asasini. Sunt străini, așa că nu sunt meniți să reușească.”

— Nu-mi pasă cât de proaste sunt șansele lor, spuse Mat. „Cine îi angajează?”

„Este prea important pentru tine să...”

„ *Cine?”* spuse Mat încet.

— Generalul Lunal Galgan, spuse Jame. „Șeful armatelor Seanchan. Nu te pot descurca, prietene. Ești un asasin sau ești aici vânând asasini?”

— Nu sunt un asasin, spuse Mat, dându-și borul pălăriei în jos și ridicându-și pachetul. „Nu omor niciodată un om decât dacă el cere asta – o cere cu țipete și tunet atât de tare, încât cred că ar fi nepoliticos să nu accepti cererea. Dacă te înjunghi, prietene, vei ști că vine și vei ști de ce. Iti promit că."

— James, șuieră Kathana. „Este *el”*

„Ce acum?” întrebă Jame în timp ce Mat trecu pe lângă el, ridicându-și *ashandarei acoperiți* la umăr.

„Cel pe care paznicii l-au căutat!” spuse Kathana. Se uită la Mat. "Ușoară! Fiecărui soldat din Ebou Dar i s-a spus să aibă grijă de fața ta. Cum ai trecut prin porțile orașului?”

— Din noroc, spuse Mat, apoi ieşi pe alee.

"Ce mai astepti?" întrebă Moiraine.

Rand se întoarse spre ea. Stăteau în cortul de comandă al lui Lan din Shienar. Simțea fumul câmpurilor în flăcări, incendiate de trupele lui Lan și ale lordului Agelmar în timp ce se retrăgeau din Gap.

Ardeau pământurile pe care preferau să le apere. O tactică disperată, dar bună. Era genul de tactică all-in pe care Lews Therin și oamenii lui din Age of Legends ezitaseră să o încerce, cel puțin la început. Atunci îi costase scump.

Borderlanderii nu au arătat o asemenea timiditate.

"De ce suntem aici?" Moiraine apăsă, apropiindu-se de el. Fecioarele lui păzeau cortul dinăuntru; mai bine să nu-i anunți pe inamicul că Rand a fost aici. „Ar trebui să fii la Shayol Ghul chiar acum. Acesta este destinul tău, Rand al'Thor. Nu aceste lupte mai mici.”

„Prietenii mei mor aici.”

„Am crezut că ești dincolo de asemenea slăbiciuni.”

„Compasiunea nu este o slăbiciune.”

"Nu este?" ea a spus. „Și dacă, cruțându-ți inamicul din cauza compasiunii, îi permiți să te omoare? Atunci ce, Rand al'Thor?

Nu a avut niciun răspuns.

„Nu poți să risti singur”, a spus Moiraine. „Și indiferent dacă ești sau nu de acord că compasiunea în sine poate fi o slăbiciune, acționând prostesc din cauza asta cu siguranță este.”

Se gândise adesea la momentul în care o pierduse pe Moiraine. Își chinuise moartea și încă se bucura de întoarcerea ei. Uneori, însă, uitase cum . . . insistentă ar putea fi.

— Mă voi mișca împotriva Celui Întunecat când va fi momentul potrivit, spuse Rand, dar nu înainte. El trebuie să creadă că sunt cu armatele, că aștept să acapar mai mult teren înainte de a lovi în el. Trebuie să-i convingem pe comandanții săi să-și angajeze forțele spre sud, ca să nu fim copleșiți la Shayol Ghul odată ce intru.”

— Nu va conta, spuse Moiraine. „Îl vei înfrunta și acesta va fi timpul hotărârii. Toate se învârt în acel moment, Dragon Reborn. Toate firele din Model sunt țesute în jurul întâlnirii tale, iar rotirea Roții te trage spre ea. Nu nega că simți asta.”

"Îl simt."

"Atunci dute."

"Nu încă."

Ea respiră adânc. „Încăpățânat ca întotdeauna.”

— Și un lucru bun, spuse Rand. „Încăpăţânarea m-a adus până aici. Rand a ezitat, apoi a pescuit în buzunar. A ieșit cu ceva strălucitor și argintiu – un semn Tar Valon. — Aici, spuse el, întinzând-o. „Am salvat asta.”

Ea strânse buzele. "Nu poate fi . . .”

"Acelasi? Nu. Asta e pierdut de mult, mă tem. L-am purtat pe acesta ca un semn, aproape fără să-mi dau seama ce făceam.”

Ea a luat moneda, răsturnând-o între degete. Încă îl inspecta când Fecioarele priviră cu atenție spre clapeta

cortului. O secundă mai târziu, Lan a ridicat clapeta și a intrat cu pași mari, flancat de doi bărbați Malkieri. Cei trei ar fi putut fi frați, cu acele expresii sumbre și fețe dure.

Rand făcu un pas, sprijinindu-și mâna pe umărul lui Lan. Bărbatul nu părea obosit – o piatră nu putea părea obosită – dar părea *uzat.* Rand a înțeles acel sentiment.

Lan dădu din cap spre el, apoi se uită la Moiraine. „V-ați certat doi?”

Moiraine ascunse semnul deoparte, fața devenind impasibilă. Rand nu știa ce să facă din interacțiunea dintre ei doi de la întoarcerea lui Moiraine. Erau civilizați, dar între ei era o distanță la care nu se așteptase.

— Ar trebui să o asculți pe Moiraine, spuse Lan, întorcându-se înapoi către Rand. „Ea s-a pregătit pentru aceste zile mai mult decât ai fost tu în viață. Lasă-o să te ghideze.”

„Ea vrea să părăsesc acest câmp de luptă”, a spus Rand, „și să lovesc imediat pentru Shayol Ghul în loc să încerc să lupt cu acești canalizatori pentru tine, ca să poți relua Gap-ul.”

Lan ezită. — Atunci poate că ar trebui să faci ca ea...

— Nu, spuse Rand. „Poziția ta aici este îngrozitoare, vechi prietene. Pot să fac ceva și așa voi face. Dacă nu putem să-i oprim pe acei Dreadlords, te vor face să te retragi până în Tar Valon.

— Am auzit ce ai făcut la Maradon, spuse Lan. „Nu voi înlătura un miracol aici dacă cineva este hotărât să ne găsească.”

— Maradon a fost o greșeală, spuse Moiraine concis. — Nu-ți poți permite să te expui, Rand.

„Nu îmi permit nici să nu o fac. Nu voi sta pe spate și voi lăsa oamenii să moară! Nu atunci când îi pot proteja.”

„Greenierii nu au nevoie să fie adăpostiți”, a spus Lan.

„Nu”, a răspuns Rand, „dar n-am cunoscut niciodată pe cineva care să refuze o sabie când i s-a oferit una într-un moment de nevoie.”

Lan îi întâlni privirea, apoi dădu din cap. "Fă ce poți."

Rand dădu din cap către cele două Fecioare, care dădu înapoi.

— Păstor, spuse Lan.

Rand ridică o sprânceană.

Lan îl salută, cu brațul peste piept, plecând capul.

Rand dădu înapoi. „Este ceva pentru tine pe jos acolo, Dai Shan.”

Lan se încruntă, apoi se îndreptă spre o grămadă de pături. Nu erau mese în acest cort. Lan îngenunche, apoi ridică o coroană strălucitoare, argintie – subțire, dar puternică. „Coroana lui Malkier”, șopti el. „Asta s-a pierdut!”

— Fierarii mei au făcut ce au putut cu desene vechi, a spus Rand. — Celălalt este pentru Nynaeve; Cred că i se va potrivi. Ai fost vreodată rege, prietene. Elayne m-a învățat să conduc, dar tu... . . m-ai învățat să stau în picioare. Mulțumesc." Se întoarse către Moiraine. „Păstrează un spațiu liber pentru întoarcerea mea.”

Rand a pus mâna pe Puterea Unică și a deschis o poartă. L-a lăsat pe Lan în genunchi, ținând coroana și și-a urmat Fecioarele pe un câmp negru. Tulpinile arse scrâșneau sub cizme și fumul înconjura aerul.

Fecioarele au căutat imediat adăpost într-o mică depresiune a câmpului, ghemuite pe pământul înnegrit, pregătite să înfrunte furtuna.

Pentru că *cu siguranță se făcea una* . Trollocii măcinau într-o masă mare înaintea lui Rand, împingând pământul și rămășițele fermelor. Râul Mora se repezi în apropiere; acesta a fost primul teren cultivat la sud de Tarwin's Gap. Forțele lui Lan au ars-o înainte de a se pregăti să se retragă în aval, înaintea înaintarii Trollocului.

Aici erau zeci de mii de fiare. Poate mai mult. Rand și-a ridicat brațele, formând un pumn, respirând adânc. În geanta de la centură, purta un obiect familiar. Micul gras cu sabia, *angrealul* pe care îl găsise recent la Dumai's Wells. Se întorsese acolo pentru o ultimă privire și o găsise îngropată în noroi. Fusese util la Mara-don. Nimeni nu știa că o are. Asta a fost important.

Dar era mai mult în ceea ce avea să facă aici decât trucuri. strigă trollocii în timp ce vânturile se năvăliră în jurul lui Rand. Acesta nu a fost rezultatul canalizării, nu încă.

Era Rand. Fiind aici. Înfruntându *-l* .

Mările au devenit agitate când diferite fluxuri de apă s-au prăbușit unul în celălalt. Vânturile au devenit puternice când aerul cald și rece se amestecau. Și acolo unde Lumina s-a confruntat cu Shadow. . . furtunile au crescut. strigă Rand, lăsându-și firea să agite furtuna. Cel Întunecat a apăsat asupra pământului, căutând să-l sufoce. Modelul avea nevoie de egalizare. Avea nevoie de echilibru.

Avea nevoie de Dragon.

Vânturile au devenit mai puternice, fulgerele rupând aerul, praful negru și tulpinile arse răsturnându-se în sus, răsucindu-se în vârtej. Rand a canalizat în cele din urmă când Myrddraal i-a forțat pe trollocii să-l atace; fiarele au încărcat împotriva vântului, iar Rand a îndreptat fulgerul.

Era mult mai ușor de *direcționat* decât de *controlat.* Cu o furtună deja în loc, nu trebuia să forțeze fulgerul – trebuia doar să-l convingă.

Loviturile au distrus grupurile frontale de trolloci, o sută de fulgere succesive. Mirosul înțepător al cărnii arse se învârte curând în furtună, alăturându-se tulpinilor carbonizate de cereale. Rand urlă în timp ce trollocii continuau să vină. În jurul lui s-au răsărit porțile morții, porți care au trecut prin fermoar pe pământ ca niște pași de apă, măturând trollocii în moarte. Shadowspawn nu a putut supraviețui Călătoriei.

Vânturile furtunii s-au ridicat în jurul lui Rand în timp ce acesta a doborât acei trolloci care încercau să ajungă la el. Cel Întunecat s-a gândit să conducă aici? Ar vedea că acest pământ are deja un rege! Ar vedea că lupta nu va...

Un scut a încercat să-l despartă pe Rand de la Sursă. A râs, învârtindu-se, încercând să identifice originea scutului. „Taim!” strigă el, deși furtuna i-a captat vocea și a copleșit-o. „Am sperat că vei veni!”

Aceasta era lupta pe care Lews Therin o ceruse în mod constant de la el, o luptă pe care Rand nu îndrăznise să o înceapă. Nu până acum, până când nu a avut controlul. Și-a chemat puterea, dar apoi un alt scut l-a lovit și altul.

Rand a atras mai mult din Puterea Unică, atingând aproape tot ce a putut prin *angrealul de om gras.* Shields continuau să-l lovească ca mușchi care mușcă. Niciunul nu era suficient de puternic pentru a-l despărți de Sursă, dar erau *zeci* de ei.

Rand se liniști. El a căutat pacea, pacea distrugerii. Era viață, dar era și moarte. El a fost manifestarea pământului însuși.

A lovit, distrugând un Dreadlord nevăzut ascuns în dărâmăturile unei clădiri incendiate din apropiere. A chemat focul și l-a îndreptat într-o secundă, arzându-l în nimic.

Nu putea vedea țesăturile femeilor de acolo – le simțea doar scuturile.

Prea slab. Fiecare scut era prea slab și totuși atacurile lor îl îngrijorară. Veniseră repede, cel puțin trei duzini de Stăpâni ai groazei, fiecare încercând să-l despartă de

Sursă. Era periculos - că îl anticipaseră. De aceea îl loviseră atât de tare pe Lan cu canalele. Pentru a-l scoate pe Rand.

Rand a luptat împotriva atacurilor, dar niciunul dintre ei nu era în pericol să-l protejeze cu adevărat. O singură persoană nu ar putea tăia pe cineva care ține la fel de mult *spus* ca el. Ar trebui sa aiba . . .

A văzut-o chiar înainte să se întâmple. Celelalte atacuri au fost acoperire, feinte. Unul care urma să fie creat de un cerc de bărbați și femei. Un bărbat ar conduce.

Acolo! Un scut se trânti de el, dar Rand avusese suficient timp să se pregătească. El a canalizat Spiritul în furtună, țesând prin instinct din amintirile lui Lews Therin și a respins scutul. L-a împins departe, dar nu a putut să-l distrugă.

Ușoară! Trebuia să fie un cerc complet. Rand mormăi când scutul alunecă mai aproape de el; a făcut un model vibrant pe cer, nemișcat în ciuda furtunii. Rand i-a rezistat cu propriul val de Spirit și Aer, reținându-l ca și cum ar fi fost un cuțit atârnat deasupra gâtului lui.

A pierdut controlul furtunii.

Fulgerul se prăbuși în jurul lui. Ceilalți canalizări au țesut pentru a spori furtuna — nu au încercat să o controleze, pentru că nu aveau nevoie. Fiind scăpat de sub control le-a servit, pentru că în orice moment l-ar putea lovi pe Rand.

A răcnit din nou, mai tare de data asta, mai hotărât. *Te voi bate, Taim! În sfârșit voi face ceea ce ar trebui să fac acum câteva luni!*

Dar nu a lăsat mânia, sălbăticia să-l forțeze în conflict. Nu-și putea permite. Învățase mai bine decât atât.

Acesta nu era locul. Nu putea lupta aici. Dacă ar fi făcut-o, ar pierde.

Rand a împins cu un val de forță, aruncând înapoi scutul lui Taim, apoi a folosit momentul de răgaz pentru a țese o poartă. Fecioarele lui au trecut imediat, iar Rand, aplecându-și capul împotriva vântului, l-a urmat fără tragere de inimă.

A sărit în cortul lui Lan, unde Moiraine făcuse ceea ce ceruse el și a lăsat spațiu liber pentru el. Și-a închis poarta și vânturile s-au liniștit, zgomotul s-a atenuat.

Rand a făcut un pumn, gâfâind, transpirația curgându-i pe părțile laterale ale feței. Aici, înapoi cu armata lui Lan, furtuna era îndepărtată, deși Rand o auzea bubuind, iar vânturile slabe agitau cortul.

Rand a trebuit să lupte pentru a nu se scufunda în genunchi. A tras aer în piept. Cu greu, și-a încetinit viteza inimii și a adus calmul pe față. El a vrut să *lupte* , nu să fugă! Ar fi putut să-l învingă pe Taim!

Și făcând așa, s-ar fi slăbit atât de departe încât Cel Întunecat l-ar fi luat cu ușurință. Și-a forțat pumnul să deschidă și a luptat pentru controlul emoțiilor sale.

Ridică privirea la chipul calm și cunoscător al lui Moiraine.

„A fost o capcană?” ea a intrebat.

— Nu atât o capcană, spuse Rand, cât un câmp de luptă bine pregătit cu santinelele. Ei știu ce am făcut la Maradon. Trebuie să aibă echipe de Dreadlords care așteaptă să călătorească oriunde sunt zărit și să mă atace.”

„Ați văzut eroarea din această linie de atac?” ea a intrebat.

„Eroare. . . Nu. Inevitabilitate, da.”

El nu a putut lupta personal cu acest război. Nu de data asta.

Ar trebui să găsească o altă modalitate de a-și proteja poporul.

12

Un ciob de moment

Birgitte s-a repezit prin pădure, însoțită de un grup de treizeci de Aiel, toți cu arcurile scoase. Au scos sunet – nu s-au putut abține să nu scoată sunet – dar Aielul a făcut mai puțin decât ar trebui. Săreau pe bușteni căzuți și alergau cu dibăcie de-a lungul lor sau găseau pietre pe care să calce. S-au zvârcolit din calea atârnării ramurilor, s-ar abate, s-ar răsuci, se mișcau.

— Iată, spuse ea pe un ton tăcut, ocolind partea unui deal spart. Din fericire, peștera era încă acolo, plină de viță de vie, pe lângă ea trecea un mic pârâu. Aielii se afundă, apa îndepărtând orice miros din trecerea lor.

Doi dintre bărbați au continuat pe poteca jocului, mișcându-se acum mult mai tare, zgâriind fiecare crengă pe lângă care treceau. Birgitte s-a alăturat celor ascunși în cavernă. Înăuntru era întuneric și mirosea a mucegai și pământ.

Se ascunsese ea în această peșteră, cu secole în urmă, când trăise în aceste păduri ca bandit? Ea nu știa. Ea și-a amintit rar de viețile ei anterioare, uneori doar amintiri trecătoare din anii intermediari din timpul vieții ei în Lumea Viselor înainte de a fi adusă în această lume în mod nefiresc de Moghedien.

Ea a considerat asta cu o boală. Era în regulă să renaști, proaspăt și nou. Dar să-i fie smulse amintirile – însuși sentimentul ei de sine –? Dacă și-ar fi pierdut amintirile din timpul petrecut în Lumea Viselor, ar uita-o pe Gaidai complet? S-ar uita ea de sine?

Ea strânse din dinți. *E Ultima Bătălie, proastă,* se gândi ea. *Cui îi pasă de asta?*

Dar ea a făcut-o. O întrebare începuse să o bântuie. Ce s-ar fi întâmplat dacă, când a fost alungată din Lumea

Viselor, Birgitte ar fi fost ruptă din Corn? Ea nu știa dacă era posibil. Ea nu-și mai amintea suficient să spună.

Dar dacă ar fi făcut-o, l-ar pierde pe Gaidai pentru totdeauna.

Afară, frunzele zdrobite, crengutele trosnind. Zgomotul era atât de puternic, încât ar fi jurat că o mie de soldați mărșăluiau – deși știa că pumnul lui Trollocs avea doar cincizeci de oameni puternici. Cu toate acestea, cincizeci avea trupa ei depășită numeric. Nu și-a făcut griji. Deși i s-a plâns lui Elayne că nu știe prea multe despre război, aceasta se ascunde într-o pădure cu o echipă de însoțitori bine pregătiți. . . asta făcuse ea înainte. De zeci de ori. Poate sute, deși amintirile ei erau atât de neclare, nu putea spune cu siguranță.

Când trollocii trecuseră aproape complet, ea și Aiel ei au izbucnit din adăpost. Brutele începuseră să coboare pe traseul fals făcut de cei doi Aielmen mai devreme, iar Birgitte i-a atacat din spate, doborând un număr de trolloci cu săgeți înainte ca ceilalți să fi putut reacționa.

Trollocii nu au murit ușor. Ei puteau lua adesea două sau trei săgeți înainte de a încetini. Ei bine, asta s-a întâmplat doar când ți-au lipsit ochii sau gâtul. Nu a făcut-o niciodată. Monstru după monstru a căzut la arcul ei. Trollocii începuseră în josul peșterii, ceea ce însemna că toți cei uciși de ea sau de Aiel erau un alt cadavru pe care ceilalți trebuiau să încerce să treacă pentru a ajunge la ea.

Cincizeci au devenit treizeci în doar câteva secunde. În timp ce cei treizeci s-au repezit în sus, jumătate dintre Aiel au scos sulițe și le-au angrenat, în timp ce Birgitte și ceilalți au făcut câțiva pași în jos și i-au flancat pe trolloci.

Douăzeci au devenit zece, care au încercat să fugă. În ciuda peisajului împădurit, erau ușor de scos – deși însemna să-i lovești în picioare sau în ceafă, luându-i jos, astfel încât sulițele să le poată termina.

Zece dintre Aiel s-au îngrijit de trolloci, înfigând câte o suliță în fiecare pentru a se asigura că era mort. Alții au adunat săgeți. Birgitte arătă spre Nichil și Ludin, doi dintre Aiel, și ei i s-au alăturat pentru a cerceta zona.

Pașii ei îi păreau familiari, aceste păduri păreau familiare. Nu doar din cauza vieților anterioare pe care ea nu și-a mai putut aminti. În timpul secolelor petrecute trăind în Lumea Viselor, ea și Gaidai petrecuseră mulți ani în aceste păduri. Își aminti de mângâierea lui pe obraz. Gâtul ei.

Nu pot să pierd asta, își spuse ea, luptând cu panica. *Lumină, nu pot. Te rog* . . . Ea nu știa ce se întâmplă cu ea. Își putea aminti ceva, o discuție slabă despre... . . despre ce? O pierduse. Oamenii nu puteau fi dezlegați de Corn, nu-i așa? Hawkwing ar putea ști. Ar trebui să-l întrebe. Dacă nu a făcut-o deja?

Arde-ma!

Mișcarea în pădure i-a oprit frigul. S-a ghemuit lângă o stâncă, înclinându-se în fața ei. Tufișul trosni la îndemână. Nichil și Ludin dispăruseră la primul sunet. Ușoare, dar erau bune. I-a luat o clipă să-i dea ascuns în apropiere.

Ea ridică un deget, arătă spre ea însăși, apoi arătă înaintea ei. Ea ar cerceta; ar acoperi-o.

Birgitte se mișcă în tăcere. Le-ar arăta acestor Aiel că nu erau singurii care știau cum să evite detectarea. În plus, acestea erau pădurile *ei* . Ea nu ar fi prezentată de o grămadă de oameni din deșert.

Se mișca pe furiș, evitând desișurile de tufe de spini ofilite. Au fost mai mulți dintre cei din jur în ultimul timp? Păreau să fie una dintre singurele plante care nu muriseră complet. Pământul mirosea învechit într-un mod în care nicio pădure nu ar trebui, deși era copleșit de duhoarea morții și a putregaiului. A trecut pe lângă un alt grup de trolloci căzuți. Sângele de pe ei era uscat. Erau morți de câteva zile.

Elayne a ordonat forțelor ei să-și aducă morții înapoi. Mii și mii de trolloci se mișcau prin aceste păduri ca niște gândaci târători. Elayne dorea ca ei să-și găsească numai morții, sperând că le va da motive de teamă.

Birgitte se îndreptă spre sunete. Ea a văzut umbre mari apropiindu-se în lumina slabă. Trolloci, adulmecând aerul.

Creaturile au continuat să apese prin pădure. Au fost forțați să evite drumurile unde o ambuscadă de dragoni s-ar putea dovedi mortală. Planul lui Elayne prevedea ca echipe precum cea pe care o conducea Birgitte să-i spargă pe Trollocs, conducând grupuri dintre ei în pădure, reducându-și numărul.

Acest grup a fost mult prea mare pentru ca echipa ei să-l poată lua, din păcate. Birgitte se retrase, făcându-i semn lui Aiel să-l urmeze și se alunecă liniștit înapoi spre tabără.

În acea noapte, în urma eșecului său cu armata lui Lan, Rand a fugit în visele sale.

Și-a căutat valea păcii, apărând în mijlocul unui crâng de cireși sălbatici în plină floare, cu parfumul lor împletind aerul. Cu acele frumoase flori albe cu gât roz, copacii aproape că păreau aprinși.

Rand purta haine simple Two Rivers. După luni de zile în haine de rege de culori strălucitoare și texturi moi, pantalonii lânci din lână și lenjeria s-au simțit foarte confortabili. Și-a pus cizme rezistente în picioare, ca cele pe care le purtase în copilărie. Îi potrivesc într-un mod în care nici o cizmă nouă, oricât de bine făcută, nu ar putea.

Nu mai avea voie cu cizme vechi. Dacă cizmele lui prezentau o urmă de uzură, un servitor sau altul le făcea să dispară.

Rand s-a ridicat pe dealurile din vis și s-a făcut un toiag de mers. Apoi a început să meargă în sus prin munți. Acesta nu era un loc adevărat, nu mai era. O crease din memorie și dorință, amestecând cumva atât familiaritatea, cât și simțul explorării. Mirosea proaspăt, a frunze răsturnate și a seva. Animalele se mișcau în tufăr. Un șoim a strigat undeva departe.

Lews Therin știa cum să creeze cioburi de vise ca acesta. Deși nu fusese un Visător, cei mai mulți Aes Sedai din acea epocă au folosit *Tel'aran'rhiod* într-un fel sau altul. Un lucru pe care l-au învățat a fost cum să-și taie un vis pentru ei înșiși, un refugiu în propria lor minte, mai controlat decât visele obișnuite. Ei au învățat cum să intre într-un astfel de fragment în timp ce meditează, dând cumva corpului odihnă la fel de reală ca somnul.

Lews Therin cunoștea aceste lucruri și multe altele. Cum să ajungi în mintea cuiva dacă a intrat în cibul lui de vis. Cum să-ți dai seama dacă altcineva i-a invadat visele. Cum să-și expună visele altora. Lui Lews Therin îi plăcuse să *știe* lucruri, ca un călător care dorea să aibă în rucsac ceva din tot ce este util.

Lews Therin folosise rar aceste instrumente. Le lăsase depozitate pe un raft din spate în mintea lui, adunând praf. Lucrurile ar fi mers altfel dacă și-ar fi luat timp, în fiecare noapte, să hoinărească într-o vale liniștită ca aceasta? Rand nu știa. Și, să fie sincer, această vale nu mai era sigură. Trecu pe lângă o cavernă adâncă în stânga lui. Nu o pusese acolo. O altă încercare a lui Moridin de a-l atrage? Rand a trecut pe lângă ea fără să se uite.

Pădurea nu părea la fel de vie ca cu câteva clipe în urmă. Rand a continuat să meargă, încercând să-și impună voința asupra pământului. Nu exersase îndeajuns asta,

totuși – așa că, în timp ce mergea, pădurea s-a încărunțit, părând spălată.

Caverna a venit din nou. Rand se opri la gura ei. Aer rece și umed suflă peste el, înghețându-i pielea, mirosind a ciupercă. Rand își dădu deoparte toiagul, apoi intră cu pași mari în cavernă. Când a trecut în întuneric, a țesut un glob de lumină alb-albastru și l-a atârnat lângă cap. Strălucirea se reflecta din piatra umedă, strălucind pe butoanele netede și crăpăturile.

Gâfâitul răsună din adâncul cavernei. A fost urmată de gâfâituri. Și . . . stropi. Rand a mers înainte, deși până acum ghicise ce era asta. Începuse să se întrebe dacă va încerca din nou.

Ajunse într-o încăpere mică, lată de vreo zece pași, la capătul tunelului, unde piatra se scufunda într-un bazin limpede de apă, perfect circular. Adâncurile albastre păreau să se extindă în jos pentru totdeauna.

O femeie într-o rochie albă s-a luptat să rămână pe linia de plutire în centrul acesteia.

Țesătura rochiei ei se ondula în apă, formând un cerc. Fața și părul îi erau ude. În timp ce Rand privea, ea icni și se scufundă, zvârnindu-se în apa cristalină.

Ea a venit o clipă mai târziu, gâfâind.

— Bună, Mierin, spuse Rand încet. Mâna lui s-a format într-un pumn. *Nu* ar sări în acea apă ca să o salveze. Acesta a fost un ciob de vise. Acea piscină ar putea fi de fapt apă, dar mai probabil că a reprezentat altceva.

Sosirea lui părea să o încurajeze, iar bătăile ei viguroase au devenit mai eficiente. — Lews Therin, spuse ea, ștergându-și fața cu o mână, gâfâind.

Ușoară! Unde era pacea lui? Se simțea din nou ca un copil, un băiat care credea că Baerlon era cel mai măreț oraș construit vreodată. Da, chipul ei era diferit, dar fețele nu mai contau prea mult pentru el. Era încă aceeași persoană.

Dintre toți Părăsiții, numai Lanfear își alesese noul nume. Întotdeauna își dorise una dintre acestea.

Si-a amintit. Și -a *amintit.* Intrând în petreceri mărețe cu ea pe braț. Râsul ei peste muzică. Nopțile lor singure. Nu-și dorise să-și amintească că făcuse dragoste cu o altă femeie, în special nu cu una dintre Părăsiți, dar nu putea să aleagă ce avea în minte.

Acele amintiri se amestecau cu ale lui, când o dorise ca Lady Selene. O poftă prostească, tinerească. Nu mai simțea aceste lucruri, dar amintirile lor au rămas.

— Poți să mă eliberezi, Lews Therin, spuse Lanfear. „M-a revendicat. Trebuie să cerșesc? M-a revendicat!”

— Te-ai angajat în fața Umbrei, Mierin, spuse Rand. „Aceasta este recompensa ta. Te aștepți milă de la mine?”

Un ceva întunecat s-a întins și s-a înfășurat în jurul picioarelor ei, trăgând-o din nou în abis. În ciuda cuvintelor sale, Rand se trezi făcând un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să sară în piscină.

S-a reținut. În sfârșit, s-a simțit din nou ca o persoană întreagă, după o lungă luptă. Asta i-a dat putere, dar în liniștea lui era o slăbiciune – slăbiciunea de care se temuse întotdeauna. Slăbiciunea pe care Moiraine o observase pe bună dreptate în el. Slăbiciunea compasiunii.

Avea nevoie. Ca o cască avea nevoie de o gaură prin care să se vadă. Ambele ar putea fi exploatate. A recunoscut în sinea lui că era adevărat.

Lanfear ieși la suprafață, pufnind, părând neajutorat. „Trebuie să cerșesc?” spuse ea din nou.

„Nu cred că ești capabil de asta.”

Ea a coborât ochii. „ . . . Vă rog?" ea a șoptit.

Interiorul lui Rand s-a sucit. El însuși luptase prin întuneric căutând Lumina. Își dăduse o a doua șansă; nu ar trebui să se dea unul altuia?

Ușoară! El a șovăit, amintindu-și cum se simțise în acel moment, prinzând Adevărata Putere. Acea agonie și acel fior, acea putere și acea groază. Lanfear se dăruise celui Întunecat. Dar, într-un fel, și Rand a făcut-o.

Se uită în ochii ei, căutându-i, *cunoscându* -i. În cele din urmă, Rand clătină din cap. — Ai crescut mai bine la acest gen de înșelăciune, Mierin. Dar nu suficient de bun.”

Expresia ei s-a întunecat. Într-o clipă, piscina a dispărut, înlocuită cu o podea de piatră. Lanfear stătea acolo, cu picioarele încrucișate, în rochia ei alb-argintie. Purtând noua ei față, dar tot la fel.

— Deci te-ai *întors* , spuse ea, părând deloc încântată. „Ei bine, nu mai sunt obligat să am de-a face cu un simplu fermier. Aceasta este o mică binecuvântare.”

Rand pufni, intrând în cameră. Era încă *închisă* – el simțea o întunecare în jurul ei, ca o cupolă de umbră, și el rămase în afara ei. Bazinul, însă — actul de a se îneca — fusese doar teatru. Era mândră, dar nu era mai presus de menținerea unui front slab atunci când situația o impunea. Dacă ar fi fost capabil să îmbrățișeze amintirile lui Lews Therin mai devreme, Rand nu ar fi fost niciodată păcălit atât de ușor de ea în Deșeuri.

„Atunci mă voi adresa ție nu ca unei domnișoare care are nevoie de un erou”, a spus Lanfear, privindu-l în timp ce se plimba prin închisoarea ei, „ci ca unei egale, care caută azil”.

"Egal?" spuse Rand râzând. — De când ai considerat vreodată *pe cineva* egalul tău, Mierin?

— Nu-ți pasă de captivitatea mea?

„Ma doare”, a spus Rand, „dar nu mai mult decât m-a îndurerat când te-ai jurat Umbrei. Știai că am fost acolo, când ai dezvăluit-o? Nu m-ai văzut, așa cum nu am vrut să fiu văzut, dar mă uitam. Light, Mierin, ai jurat că mă *omori* .

„Am vrut să spun?” întrebă ea, întorcându-se să-l privească în ochi.

A avut ea? . . . Nu, nu a vrut să spună. Nu atunci. Lanfear nu a ucis oameni despre care credea că i-ar fi de folos și îl considerase întotdeauna util.

„Ám împărtășit ceva special, odată”, a spus ea. „Tu ai fost al meu…”

„Am fost o podoabă pentru tine!” se răsti Rand. A respirat adânc, încercând să se calmeze. Ușoară, dar era greu în preajma ei. „Trecutul s-a terminat. Nu îmi pasă de asta și ți-aș oferi bucuros o a doua șansă la Lumină.

„Din păcate, te *çunosc* . Doar o faci din nou. Jucându-ne pe toți, inclusiv pe Întuneric însuși. Nu-ți pasă de Lumină. Îți pasă doar de putere, Mierin. Vrei sincer să cred că te-ai schimbat?

— Nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi că mă cunoști, spuse ea, privindu-l în timp ce ocoltea perimetrul închisorii ei. „N-ai făcut-o niciodată.”

— Atunci dovedește-mi-o, spuse Rand, oprindu-se. — Arată-mi gândurile tale, Mierin. Deschide-mi-l complet. Dă-mi controlul asupra ta aici, în acest loc de vise stăpânite. Dacă intențiile tale sunt pure, te voi elibera.”

„Ceea ce ceri este interzis.”

Rand a râs. „Când te-a oprit *asta* vreodată?”

Ea părea să se gândească la asta; trebuie să fi fost de fapt îngrijorată de închisoarea ei. Odată, ea ar fi râs la o sugestie ca aceasta. Întrucât acesta era, aparent, un loc în care el deținea controlul complet, dacă ea îi dădea concediu, el putea să o dezbrace, să pătrundă în mintea ei.

„Eu . . .” spuse Lanfear.

A făcut un pas înainte, chiar până la buza închisorii. Acest tremur în vocea ei. . . care se simțea real. Prima emoție autentică de la ea.

Lumină, se gândi el, cercetându-i ochii. *Chiar o va face?*

— Nu pot, spuse ea. "Nu pot." A spus-o a doua oară mai încet. Rand expiră. Și-a găsit mâna tremurând. Atât de aproape. Atât de aproape de Lumină, ca o pisică sălbatică în noapte, pândind înainte și înapoi înaintea hambarului aprins de foc! S-a trezit furios, mai supărat decât înainte. Întotdeauna, ea a făcut asta! Flirtând cu ceea ce era corect, dar mereu alegându-și propria cale.

— Am terminat cu tine, Mierin, spuse Rand, întorcându-se și plecând din cameră. "Pentru totdeauna."

„Mă înșeli!” strigă ea. „M-ai înșelat *mereu* ! Te - *ai* arăta cuiva în felul ăsta? Nu pot sa o fac. Am fost pălmuit de prea multe ori de cei în care ar fi trebuit să am încredere. Tradat de cei care ar fi trebuit sa ma iubeasca.”

— Dai vina pe mine pentru asta? întrebă Rand, învârtindu-se pe călcâie.

Ea nu și-a îndepărtat privirea. Stătea, imperioasă, de parcă închisoarea ei ar fi un tron. — Chiar îți amintești așa, nu-i așa? spuse Rand. — Crezi că te-am trădat pentru ea?

„Ai spus că mă iubești.”

"Nu am spus niciodata asta. *Nu.* Nu puteam. Nu știam ce este dragostea. Secole de viață și nu am descoperit-o niciodată până nu am cunoscut-o.” El a ezitat, apoi a continuat, vorbind atât de încet, vocea lui nu a răsunat în mica cavernă. „Nu ai simțit niciodată asta cu adevărat, nu-i așa? Dar desigur. Pe cine ai putea iubi? Inima ta este deja revendicată de puterea pe care o dorești atât de tare. Nu mai este loc.”

Rand a dat drumul.

A dat drumul, așa cum Lews Therin nu reușise niciodată. Chiar și după ce a descoperit-o pe Ilyena, chiar și după ce și-a dat seama cum îl folosise Lanfear, se ținuse de ură și dispreț. *Te aștepți să te compătimesc?* o întrebase Rand.

Acum simțea tocmai asta. Păcat pentru o femeie care nu cunoscuse niciodată dragostea, o femeie care nu s-a lăsat să o cunoască. Păcat pentru o femeie care nu putea alege o altă parte decât a ei.

„Eu . . .” spuse ea încet.

Rand ridică mâna, apoi se deschise către ea. Intențiile lui, mintea, sinele lui au apărut ca un vârtej de culoare, emoții și putere în jurul lui.

Ochii ei s-au deschis larg în timp ce vârtejul se juca în fața ei, ca niște poze pe un perete. Nu putea să rețină nimic. Ea i-a văzut motivele, dorințele, dorințele lui pentru

omenire. Ea i-a văzut intențiile. Să merg la Shayol Ghul, să-l omoare pe Cel Întunecat. Să părăsească o lume mai bună decât a avut-o ultima dată.

Nu s-a temut să dezvăluie aceste lucruri. Atinsese Adevărata Putere, și astfel Cel Întunecat îi cunoștea inima. Nu au fost surprize aici, cel puțin nimic care *ar* fi trebuit să fie o surpriză.

Lanfear a fost oricum surprins. Falca i-a căzut când a văzut adevărul – adevărul că, adânc, nu Lews Therin a fost cel care alcătuia nucleul lui Rand. Era ciobanul, crescut de Tam. Viețile lui s-au jucat în clipe, amintirile și sentimentele sale expuse.

În cele din urmă, el i-a arătat dragostea lui pentru Ilyena - ca un cristal strălucitor, așezat pe un raft și admirat. Apoi dragostea lui pentru Min, Aviendha, Elayne. Ca un foc aprins, încălzitor, reconfortant, pasional.

Nu exista dragoste pentru Lanfear în ceea ce a expus. Nici o așchie. El înăbușise și disprețul lui Lews Therin față de ea. Și așa, pentru el, ea nu era cu adevărat nimic.

Ea icni.

Strălucirea din jurul lui Rand s-a stins. „Îmi pare rău”, a spus el. „Chiar am vorbit serios. Am terminat cu tine, Mierin. Ține-ți capul în jos în timpul furtunii care va veni. Dacă voi câștiga această luptă, nu vei mai avea de ce să te temi pentru sufletul tău. Nu va mai rămâne nimeni care să te chinuie.”

S-a întors din nou de la ea și a plecat din peșteră, lăsând-o tăcută.

Seara în Pădurea Braem a fost însoțită de parfumul focurilor care mocneau în gropile lor și de sunetele bărbaților care gemeau încet în timp ce se instalau într-un somn neliniștit, cu săbiile gata la îndemână. Un răcoare nefirească pentru aerul de vară.

Perrin a mers prin tabără, printre bărbații sub comanda lui.

Luptele fuseseră grele în aceste păduri. Oamenii lui îi făceau rău trollocilor, dar Light, întotdeauna părea să fie mai mulți Shadowspawn care să-i înlocuiască pe cei care au căzut.

După ce a văzut că oamenii lui erau hrăniți corespunzător, că ceasul fusese pus și oamenii știau ce să facă dacă erau treziți în noapte de un atac al Shadowspawn, a plecat să-l caute pe Aiel. Înțelepții în special. Aproape toți se adunaseră pentru a merge cu Rand

când a mărșăluit spre Shayol Ghul – deocamdată, îi așteptau ordinul – dar câțiva rămăseseră cu Perrin, inclusiv Edarra.

Ea și ceilalți Înțelepți nu au mărșăluit la comanda lui. Și totuși, ca și Galia, ei au rămas cu el când semenii lor au plecat în altă parte. Perrin nu-i întrebase de ce. Chiar nu-i păsa de ce. A le avea cu el a fost util și i-a fost recunoscător.

Aieli l-au lăsat să treacă perimetrul lor. L-a găsit pe Edarra stând lângă un foc, bine îmbrăcat cu pietre pentru a preveni șansa ca o scânteie rătăcită să scape. Aceste păduri, pe cât de uscate erau, puteau urca mai ușor decât un hambar plin cu fânul din ultimele recolte.

Ea îi aruncă o privire lui Perrin în timp ce acesta se aşeză lângă ea. Aielul părea tânăr, dar mirosea a răbdare, curiozitate și control. Înţelepciune. Nu a întrebat de ce venise Perrin la ea. Ea a așteptat să vorbească.

„Ești un călător de vise?” întrebă Perrin.

L-a studiat noaptea; avea impresia clară că aceasta nu era o întrebare pe care ar trebui să o pună un bărbat – sau un străin –.

Atunci a fost surprins când ea a răspuns.

"Nu"

„Știi multe despre asta?” întrebă Perrin.

"Niște."

„Trebuie să știu o modalitate de a intra fizic în Lumea Viselor. Nu doar în visele mele, ci și în corpul meu real. Ați auzit de așa ceva?”

Ea a inspirat brusc. „Nu te gândi la asta, Perrin Aybara. Este rău.”

Perrin se încruntă. Forța în visul lupului — în *Tel'aran'rhiod* — era un lucru delicat. Cu cât Perrin s-a implicat mai puternic în vis – cu cât era mai solid *acolo* – cu atât îi era mai ușor să schimbe lucrurile acolo, să manipuleze acea lume.

Asta a venit însă cu un risc. Intrând în vis prea puternic, a riscat să se desprindă de corpul său adormit în lumea reală.

Se pare că asta nu l-a deranjat pe Slayer. Slayer era puternic acolo, deci *foarte* puternic; bărbatul era în vis fizic. Perrin era din ce în ce mai sigur de asta.

Concursul nostru nu se va încheia, gândi Perrin, *până când nu vei fi prada, Slayer. Vânător de lupi. te* voi *termina.*

„În multe feluri”, mormăi Edarra, privindu-l, „ești încă un copil, pentru toată onoarea pe care ai găsit-o”. Perrin se

obișnuise – deși nu le plăcea – femeile care nu păreau mai bătrâne cu un an sau doi decât el i se adresau așa. „Niciunul dintre călătorii de vise nu te va învăța acest lucru. Este rău.”

„De ce este rău?” spuse Perrin.

„A intra în lumea viselor în carne și oase te costă o parte din ceea ce te face uman. Mai mult, dacă mori în acel loc – și ești în carne și oase – te poate face să mori pentru totdeauna. Gata cu renașterea, Perrin Aybara. Firul tău din Model s-ar putea termina pentru totdeauna, tu însuți ai fost distrus. Acesta nu este un lucru la care ar trebui să te gândești.”

— Slujitorii Umbrei fac asta, Edarra, spuse Perrin. „Ei își asumă aceste riscuri pentru a domina. Trebuie să ne asumăm aceleași riscuri pentru a-i opri.”

șuieră încet Edarra, clătinând din cap. „Nu-ți tăia piciorul de teamă că un șarpe îl va mușca, Perrin Aybara. Nu face o greșeală groaznică pentru că te temi de ceva ce pare mai rău. Asta este tot ce voi spune despre subiect.”

S-a ridicat și l-a lăsat așezat lângă foc.

13

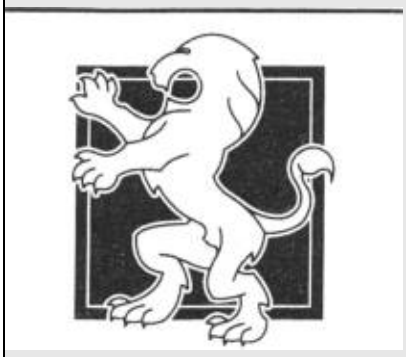

Ce trebuie făcut

Armata s-a despărțit înaintea lui Egwene, în timp ce ea se îndrepta spre dealurile din sud-estul Kandor, unde aveau să lupte în scurt timp cu inamicul care avansa. Ea a condus peste o sută de Aes Sedai, mulți dintre ei din Ajah Verde. Revizuirile tactice ale lui Bryne fuseseră rapide și eficiente. Avea ceva mai bun decât arcașii pentru a sparge o încărcătură, ceva mai distructiv decât cavaleria grea pentru a provoca pagube mari.

Era timpul să-l folosești.

Alte două forțe mai mici ale lui Aes Sedai și-au făcut drum spre flancurile armatei. Aceste dealuri ar fi putut odată să fi fost luxuriante și verzi. Acum erau galbeni și maro, parcă arși de lumina soarelui. Ea a încercat să vadă avantajele. Cel puțin ar avea o poziție sigură și, deși cerul se spargea cu fulgere periodice, ploaia părea puțin probabilă.

Trollocii care se apropiau păreau să se extindă pentru totdeauna în ambele direcții. Deși armata lui Egwene era enormă, s-a simțit brusc mică. Din fericire, Egwene avea un singur avantaj: armata Trolloc era condusă de nevoia de a continua să avanseze. Armatele trolloci s-au prăbușit dacă nu înaintau constant. Ar începe să se certe. Ar rămâne fără mâncare.

Armata lui Egwene era o barieră în calea lor. Și momeală. Shadowspawn nu-și putea permite să lase o astfel de forță ca a lor în libertate, așa că Egwene îi va atrage pe un curs pe care ea a determinat-o.

Aes Sedai ei a ajuns pe frontul de luptă. Bryne își împărțise armata în unități de lovitură mari, extrem de mobile, pentru a-i lovi pe Trolloc oriunde și oricând aceștia au arătat vulnerabilitate.

Structura ofensivă a forțelor lui Bryne părea să-i încurce pe trolloci. Cel puțin, așa citea Egwene zgomotul din rândurile lor, mișcarea de zgomot, creșterea zgomotului. Trollocii rareori trebuiau să-și facă griji că sunt în defensivă. Trollocii au atacat, oamenii au apărat. Oamenii îngrijorați. Oamenii erau hrană.

Egwene ajunse în vârful unui deal jos, privind câmpia din Kandor, unde s-au adunat trollocii, Aes Sedai-ul ei întinzându-se într-un șir lung de ambele părți ale ei. În spatele lor, oamenii armatei păreau nesiguri. Știau că Egwene și ceilalți erau Aes Sedai și niciun bărbat nu se simțea confortabil în preajma lui Aes Sedai.

Egwene se întinse lângă ea și strecură ceva lung, alb și subțire din husa de piele legată de centură. O tijă canelată, *sa'angreal al lui Vora.* Se simțea confortabil în mâna ei, familiar. Deși a folosit doar o singură dată acest *sa'angreal* , a simțit ca și cum ar fi revendicat-o și ea. În timpul luptei împotriva Seanchanului, aceasta fusese arma ei. Pentru prima dată, ea a înțeles de ce un soldat ar putea simți o legătură cu sabia lui.

Strălucirea Puterii se aprinse cu ochiul în jurul femeilor din rând, ca un rând de felinare aprinse. Egwene a îmbrățișat Sursa și a simțit Puterea Unică curgând în ea ca

o cascadă, umplând-o și deschizând-o ochii. Lumea a devenit mai dulce, mirosurile de ulei din armură și de iarbă bătută din ce în ce mai puternice.

În îmbrățișarea lui *sayar* , ea putea vedea semnele de culoare pe care Umbra voia să le ignore. Iarba nu era toată moartă; erau mici nuanțe de verde, așchii de unde iarba se agăța de viață. Dedesubt erau volei; acum putea distinge cu ușurință ondulațiile din pământ. Au mâncat la rădăcinile pe moarte și s-au agățat de viață.

Zâmbind larg, ea a tras Puterea Unică prin tija canelată. În acel torent, ea se afla în vârful unei mări de forță și energie, călare pe un vas singuratic și îmbrățișând vântul. Trollocii s-au pus în sfârșit în mișcare. Au răcnit, un val uriaș de arme, dinți, mirosuri și ochi prea umani. Poate că Myrddraal îl văzuse pe Aes Sedai în față și s-a gândit să atace și să distrugă canalizatorii umani.

Celelalte femei aşteptau semnul lui Egwene. Nu erau într-un cerc – un cerc era cel mai bun pentru un flux concentrat, precis al Puterii Unice. Nu acesta a fost scopul azi. Scopul azi a fost pur și simplu distrugerea.

Odată ce trollocii au ajuns la jumătatea drumului spre dealuri, Egwene și-a început ofensiva. Ea fusese întotdeauna neobișnuit de puternică pe Pământ, așa că a condus cu cea mai simplă și mai distructivă dintre țesături. Ea a trimis fire de Pământ în pământ, sub trolloci, într-un șir lung, apoi l-a ridicat. Cu ajutorul *sa'angreal* -ului lui Vora , s-a simțit la fel de ușor ca să arunci o mână de pietricele în aer.

La acest semn, întreaga linie de femei a format țesături. Aerul se ondula cu fire strălucitoare. Fluxuri pure de foc, de pământ să se ridice, de rafale de vânt care să-i sufle pe trollocii unul în altul și să-i facă să se împiedice și să se prăbușească.

Trollocii pe care Egwene îi aruncase în aer s-au prăbușit înapoi la pământ, mulți dintre ei lipsind picioarele sau picioarele. Oasele s-au rupt și trollocii au țipat de agonie când semenii lor căzeau asupra lor. Egwene lăsă pe cel de-al doilea rang să se împiedice de cei căzuți, apoi lovi din nou. De data aceasta, ea nu s-a concentrat pe pământ, ci pe *metal.*

Metal în armură, în arme și pe încheieturi. Ea a spulberat topoarele și săbiile, posta și pieptarul ocazional. Aceasta a eliberat fragmente de metal cu o viteză mortală. Aerul s-a înroșit cu stropi de sânge. Următoarele rânduri au încercat să se oprească pentru a evita șrapnelul, dar

trollocii din spatele lor au avut prea mult impuls. Și-au împins semenii înainte în zona morții și i-au călcat în picioare.

Egwene a ucis și următorul val cu metal explodat. A fost mai greu decât să arunce pământul, dar nici nu dădea la fel de mult semn pentru rândurile din spate, așa că a putut să continue să ucidă fără ca ei să-și dea seama ce făceau împingându-și semenii înainte.

Apoi Egwene a revenit la ruperea pământului. Era ceva energizant în folosirea puterii brute, trimiterea țesăturilor în formele lor cele mai de bază. În acel moment – mutilând, distrugând, aducând moartea asupra dușmanului – se simțea ca și cum ar fi una cu pământul însuși Că făcea munca pe care și-a dorit să o facă cineva de atâta timp. Blight și Shadowspawn pe care a crescut, au fost o boală. O infecție. Egwene — în foc cu Puterea Unică, un far aprins al morții și al judecății — era flacăra cauterizantă care avea să aducă vindecarea pământului.

Trollocii s-au străduit din greu să împingă prin țesăturile Aes Sedai, dar asta nu a făcut decât să-i pună tot mai mulți la îndemâna Turnului Alb. Verzii au fost la înălțimea reputației lor Ajah – eliberând val după val de distrugeri la Trollocs – dar și ceilalți Ajah s-au descurcat bine.

Pământul tremura, iar aerul s-a înfundat de urletele muribunzilor. Corpuri rupte. Carnea arsă. Nu puțini dintre soldații din primele linii și-au golit stomacul la vedere. Și totuși, Aes Sedai bătea liniile Trolloc. Surori specifice l-au căutat pe Myrddraal, așa cum li se comandase. Egwene a lovit singură una, smulgându-și capul fără ochi de pe gât cu o țesătură de Foc și Aer. Fiecare Fade pe care l-au ucis a căzut pumni de trolloci legați de ei.

Egwene și-a dublat atacul. Ea a lovit un rang cu un val de pământ care exploda, apoi a trântit un val de aer în corpurile care cădeau, împingându-le înapoi, astfel încât să cadă pe rândurile din spate. Ea a făcut găuri în pământ și a făcut ca pietrele din pământ să explodeze. Ea i-a măcelărit pe Trolloc pentru ceea ce păreau ore întregi. În cele din urmă, Shadowspawn s-a rupt, trollocii retrăgându-se în ciuda biciurilor Myrddraalului. Egwene trase adânc aer în piept – începea să se simtă moale – și lovi mai multe Fades. În cele din urmă, și ei s-au rupt și au fugit înapoi departe de dealuri.

în şa, coborându-şi *sa'angrealul.* Nu era sigură exact cât timp trecuse. Soldații din apropiere se uitau cu ochii

mari. Sângele lor nu fusese necesar în această zi.

„A fost *impresionant* ”, a spus Gawyn, trăgându-și calul lângă al ei. „Parcă ar fi atacat zidurile orașului, încercând să treacă pe scări către un asediu. . . numai fără pereți sau scări.”

— Se vor întoarce, spuse Egwene obosită. „Am ucis doar un mic procent dintre ei.”

Mâine, sau cel mai târziu poimâine, încercau din nou. Noi tactici, poate — ar putea răspândi valuri de atacatori pentru a face mai dificil pentru Aes Sedai să omoare loturi mari de ei deodată.

„I-am surprins”, a spus Egwene. „Vor veni mai puternici data viitoare. Deocamdată, pentru această noapte, am reținut.”

— Nu te-ai ținut pur și simplu, Egwene, a spus Gawyn zâmbind. „I-ai trimis să alerge. Nu știu că am văzut vreodată o armată atât de complet doborâtă.”

Restul armatei păru să fie de acord cu evaluarea lui Gawyn, pentru că au început să aplice, ridicând armele. Egwene și-a retras oboseala și a ascuns tija canelată. În apropiere, alți Aes Sedai au coborât mici statui, brățări, broșe, inele și tije. Ei au golit depozitul Turnului Alb de fiecare *angreal* și *sa'angreal* - puțini dintre cei pe care îi aveau - și le-au împărțit între surorile de pe frontul de luptă. La sfârșitul fiecărei zile, acestea erau adunate și livrate femeilor care furnizează Vindecare.

Aes Sedai s-a întors și a călărit înapoi prin armata urlatoare. Va veni, din păcate, vremea durerilor. Aes Sedai nu a putut duce fiecare bătălie. Deocamdată, însă, Egwene s-a mulțumit să-i lase pe soldați să se bucure de victoria lor, pentru că era cel mai bun tip. Genul care nu a lăsat găuri în rândurile lor.

„Stăpânul Dragon și cercetașii săi au început să-l recunoască pe Shayol Ghul.” Bashere arătă spre una dintre hărțile umbrite. „Rezistența noastră din Kandor și Shienar forțează Umbra să angajeze tot mai multe trupe în aceste lupte. În curând, Blasted Lands vor fi în mare parte goale, cu excepția unei forțe scheletice de apărători. Atunci va putea lovi mai ușor.”

Elayne dădu din cap. Îl simțea pe Rand undeva în fundul minții ei. Era îngrijorat de ceva, deși era prea îndepărtat pentru ca ea să simtă mai mult decât atât. O vizita ocazional, în tabăra ei din Pădurea Braem, dar

deocamdată se afla pe unul dintre celelalte fronturi de luptă.

a continuat Bashere. „Amyrlin ar trebui să poată ține în Kandor, având în vedere numărul de canale pe care îi are. Nu sunt îngrijorat pentru ea.”

— Dar ești despre Borderlanders, spuse Elayne.

"Da. Au fost împinși din Tarwin’s Gap.”

„Mi-aș fi dorit să fi putut să țină acolo unde erau, dar au fost copleșiți. Nu este nimic de făcut pentru asta, cu excepția ajutorului pe care îl putem oferi.”

Bashere dădu din cap. „Poate că Lordul Mandragoran și-ar putea întoarce retragerea dacă ar avea mai multe Aes Sedai sau Asha’man.”

Din care nu era nimeni de presărat. Ea îi trimisese niște Aes Sedai din armata lui Egwene să-l ajute cu retragerea inițială, iar asta îi ajutase. Dar dacă Rand însuși nu ar putea lupta împotriva Dreadlords de acolo . . .

— Lordul Agelmar va ști ce să facă, spuse Elayne. „Vorând Lumina, el va putea să-i alunge pe trollocii din zonele mai populate.”

Bashere mormăi. „O astfel de retragere – aproape o rătăcire – de obicei nu oferă nicio șansă de a dirija cursul bătăliei.” Bashere arătă spre harta din Shienar.

Elayne a studiat-o. Calea trollocilor nu avea *să* evite pământul locuit. Fal Dara, Mos Shirare, Fal Moran . . . Și cu Dreadlords, zidurile orașului ar fi inutile.

— Trimiteți-i vorba lui Lan și lorzilor din Shienar, spuse ea încet. „Ordinul Fal Dara și Ankor Dail au ars, împreună cu Fal Moran și sate precum Medo. Deja ard ce terenuri agricole pot — golind și orașele. Evacuează civilii în Tar Valon.”

— Îmi pare rău, spuse Bashere încet.

„Este ceea ce trebuie făcut, nu-i așa?”

— Da, spuse Bashere.

Lumină, ce mizerie. *Pai la ce te asteptai? Curățenie și simplitate?*

Pași pe frunze l-au anunțat pe Talmanes apropiindu-se cu unul dintre comandanții săi. Cairhieninul părea obosit. Toată lumea a făcut-o. O săptămână de luptă era doar începutul, dar fiorul luptei se stingea. Acum a venit adevărata lucrare a războiului. Zile de luptă sau de așteptare să lupte, nopți petrecute dormind cu sabia în mână.

Locația actuală a lui Elayne în Wood — începuse dimineața la o mie de pași mai spre sud, dar retragerea lor

constantă prin pădure o ținea în mișcare — era ideală. Trei pâraie mici, cu acces ușor, loc pentru o mulțime de trupe la tabără, copaci în vârful dealului care funcționau la fel de bine și turnuri de veghe. Păcat că ar trebui să lase acest site în urmă dimineața.

— Trollocii controlează întreaga secțiune de sud a pădurii, spuse Bashere, dându-și mustața. „Evită poienițele. Asta înseamnă că cavaleria noastră nu va putea opera eficient.”

— Dragonii sunt practic inutili aici, Maiestate, spuse Talmanes, intrând în cort. „Acum, că trollocii se țin departe de drumuri, avem probleme în a face orice daune. Este aproape imposibil să manevrezi cărucioarele cu dragoni în pădure, iar când primim o împușcătură, ucidem mai mulți copaci decât facem Shadowspawn.”

„Ce-i cu asta. . . despre ce vorbea Aludra?”

„Dinții ei de dragon?” spuse Talmanes. „Este mai bine – dragonul împușcă o grămadă de bucăți de metal, mai degrabă decât o minge. Are o răspândire mare și funcționează destul de bine în interiorul pădurii, dar susțin că dragonii fac mai puține daune decât merită să riști pentru a le realiza.

„Cred că pădurea ne-a făcut bine”, a spus Bashere, mutând niște jetoane Trolloc pe hărțile lor. „Le-am redus numărul, dar ei devin deștepți, ținându-se de pădurea deasă și încercând să ne înconjoare.”

„Sugestii?”

— Trage înapoi, spuse Bashere. „Du-te spre est de aici.”

„Să faci pentru Erinin? Nu există nici un pod atât de departe la nord”, a spus Talmanes. Bashere dădu din cap. „Deci știi ce am de gând să întreb. Ai o companie de bărbați care pot construi punți. Trimite-i cu unii dintre dragonii tăi pentru protecție și pune-i să construiască poduri de plută direct la est de noi. Noi ceilalți nu vom rămâne cu mult în urmă. Terenul deschis de acolo va oferi cavaleriei noastre și dragonilor șansa de a face mai multe daune. Ne putem baza pe Erinin pentru a încetini trollocii, mai ales odată ce incendiem podurile. Câțiva dragoni plasați acolo ar trebui să-și încetinească progresul. Vom continua spre est până la Alguenya și vom repeta procesul. Apoi vom fi pe drumul spre Cairhien. Ne vom îndrepta spre nord și când vom găsi un loc potrivit pentru a ne așeza — cred că știu exact locul — ne vom întoarce și ne vom înfrunta Umbra cu Cairhien în spate.

— Cu siguranță nu crezi că va trebui să mergem până acolo, spuse Elayne.

Bashere se uită la hartă, strâmbând ochii, de parcă ar fi văzut prin pergament însuși țara pe care o înfățișa. „Animăm această bătălie”, a spus el încet, „dar nu o controlăm. Călărim pe ea, așa cum ar putea un bărbat să călărească pe un cal care pleacă. Nu pot spune unde se va opri galopul. O voi deturna, o voi trimite prin petice de spini. Dar nu pot să o opresc, atâta timp cât trollocii continuă să vină.

Elayne se încruntă. Nu-și putea permite o retragere nesfârșită; trebuia să-i învingă pe acești Shadowspawn cât mai curând și cât mai bine posibil, pentru a putea să-și alăture restul forțelor armatelor lui Lan și Egwene pentru a învinge invaziile din nord.

Doar așa aveau să câștige. Altfel, n-ar conta ce a putut face Rand împotriva Celui Întunecat.

Lumină, ce *mizerie.*

"Fă-o."

Perrin și-a sprijinit ciocanul pe umăr, ascultând cum tânărul mesager transpirat transmitea ordinele lui Elayne. O adiere blândă sufla prin ramurile pădurii din spate. Ogierul a luptat acolo. Își făcuse griji că vor refuza să pună în pericol copacii, dar lupta lor... . . Ușoară, Perrin nu văzuse niciodată sălbăticia care să rivalizeze cu ea.

„Aceste tactici nu sunt rele”, a spus Tam citind ordinele. „Regina are un cap bun pentru război.”

Perrin îi făcu semn cu mâna pe băiatul mesager. El a trecut pe lângă Galad și câțiva dintre comandanții săi Whitecloak, conferind în apropiere. „Ea îi ascultă bine pe cei care își cunosc tactica”, a spus Perrin, „și nu se amestecă”.

— La asta am vrut să spun, băiete, spuse Tam zâmbind. „A fi responsabil nu înseamnă întotdeauna să le spui oamenilor ce să facă. Uneori, este vorba despre a ști când să ieși din calea oamenilor care știu ce fac.”

— Cuvinte înțelepte, Tam, spuse Perrin, întorcându-se spre nord. „Îți sugerez să le adopti, așa cum ai comanda acum.”

Perrin îl putea vedea pe Rand. Culorile au înotat. Rand, vorbind cu Moiraine pe o creastă stâncoasă sumbră pe care nu o recunoștea. Erau aproape pregătiți pentru invazia lui Shayol Ghul. Perrin a simțit o tragere de la Rand, din ce în ce mai puternică. În curând, Rand avea nevoie de el.

— Perrin? întrebă Tam. „Ce e prostiile astea despre comandă?”

— Ai forțele noastre, Tam, spuse Perrin. „Bărbații lucrează împreună acum; lasă-te pe Arganda, Gallenne și Galad să te ajute.” În apropiere, Grady ținea deschisă o poartă prin care răniții din cea mai recentă încăierare erau trimiși pentru vindecare. Berelain conducea spitalul de pe cealaltă parte, pe care Ajahul Galben îl plasase în Mayene. Aerul care venea de cealaltă parte era cald.

— Nu știu dacă mă vor asculta, Perrin, spuse Tam. „Sunt doar un fermier obișnuit.”

„Te-au ascultat destul de bine înainte.”

„Acela a fost când călătorim prin pustie”, a spus Tam. „Ai fost mereu în apropiere. Mi-au răspuns pe autoritatea ta.” Și-a frecat bărbia. „Am sentimentul, din felul în care continui să privești spre nord, că nu ai de gând să mai fii aici pentru mult timp.”

— Rand are nevoie de mine, spuse Perrin încet. — Arde-mă, Tam, urăsc, dar nu pot lupta cu tine aici în Andor. Cineva trebuie să urmărească spatele lui Rand și asta... . . ei bine, voi fi eu. Știu asta, cumva.”

Tam dădu din cap. „Vom merge doar la Arganda sau Gallenne și le vom spune că sunt responsabil de oamenii noștri. Regina Elayne dă oricum majoritatea ordinelor și...

„Bărbați!” strigă Perrin, privind spre soldații adunați. Arganda se consulta cu Gallenne. S-au întors către Perrin, la fel ca și membrii din apropiere ai Gărzii Lupilor, împreună cu Galad și Mantelele sale Albe. Tânărul Bornhald îl privi pe Perrin cu ochi întunecați. Acela a devenit din ce în ce mai imprevizibil în ultima vreme. Trimiterea Lumină Galad reușise să-l țină de țuică.

— Acceptați cu toții autoritatea mea, așa cum este acordată de coroana Andorului? întrebă Perrin.

— Desigur, Lord Ochi de Aur, strigă Arganda. „Am crezut că asta a fost stabilit.”

— Prin prezenta îl fac pe Tam al'Thor un lord, strigă Perrin. „Îl fac administrator peste cele două râuri în numele fiului său, Dragonul Renăscut. El poartă toată autoritatea mea, care este propria autoritate a Dragonului. Dacă nu supraviețuiesc acestei bătălii, Tam îmi va succeda.”

Tabăra s-a liniștit, apoi bărbații au dat din cap, mai mulți salutându-l pe Tam. Tam gemu atât de încet, încât Perrin se îndoia că altcineva ar putea auzi.

„Este prea târziu să te predau Cercul Femeilor pentru o discuție bună?” întrebă Tam. — Poate o lovitură în spate și

o săptămână petrecută ducând apă pentru Widow al'Thone?

— Îmi pare rău, Tam, spuse Perrin. „Neald, încearcă să faci o poartă către Turnul Negru.”

Tânărul Asha'man a adoptat o privire de concentrare. — Încă nu funcționează, Lord Ochi de Aur.

Perrin clătină din cap. Auzise rapoartele de pe frontul de luptă al lui Lan, că membrii Turnului Negru luptau pentru Umbra. Acolo se întâmplase ceva, ceva groaznic. — În regulă, atunci înapoi la Merrilor, spuse Perrin.

Neald dădu din cap, concentrându-se.

În timp ce lucra, Perrin se întoarse către bărbați. „Urăsc să te părăsesc, dar am aceste cârlige în mine, care mă trag spre nord. Trebuie *să* merg la Rand și pur și simplu nu există nicio ceartă cu asta. Voi încerca să mă întorc. Dacă nu pot. . . Ei bine, vreau să știți cu toții că sunt mândru de voi. Voi toti. Ești binevenit în casa mea când se termină asta. Vom deschide un butoi sau două din cel mai bun brandy al maestrului al'Vere. Ne vom aminti de cei care au căzut și le vom spune copiilor noștri cum am stat când norii s-au înnegrit și lumea a început să moară. Le vom spune că am stat umăr la umăr și pur și simplu nu a fost spațiu pentru ca Umbra să se strecoare.

El l-a ridicat pe *Mah'alleinir* spre ei și le-a purtat ovațiile. Nu pentru că ar fi meritat, ci pentru că cu siguranță au meritat-o.

Neald a deschis poarta. Perrin se îndreptă spre ea, apoi ezită când îi spunea numele. Se încruntă, uitându-se la Dain Bornhald în timp ce bărbatul se grăbea spre el.

Perrin și-a sprijinit mâna pe ciocan, precaut. Omul acesta îi salvase viața împotriva trollocilor și împotriva unui coleg Manta Albă, dar Perrin a văzut antipatia pe care o avea pentru el. S-ar putea să nu-l învinovăţească pe Perrin pentru moartea tatălui său, dar asta nu însemna că îl plăcea – sau chiar îl accepta – pe Perrin.

— Un cuvânt, Aybara, spuse Bornhald, privind către Gaul care stătea în apropiere. "In privat."

Perrin l-a făcut cu mâna lui Gaul, iar Aielul s-a retras fără tragere de inimă. Se îndepărtă cu Bornhald de poarta deschisă. "Despre ce este vorba? Dacă e din cauza tatălui tău...

— Ușoară, stai liniștit, spuse Bornhald, îndepărtând privirea. „Nu vreau să spun asta. Urăsc să spun asta. Dar trebuie să știi. Lumina mă arde, trebuie să știi.”

"Stii ce?"

— Aybara, spuse Bornhald, inspirând adânc. — Nu trollocii ți-au ucis familia.

Un șoc a trecut prin corpul lui Perrin.

— Îmi pare rău, spuse Bornhald, privind în altă parte. „A fost Ordeith. Tatăl tău l-a insultat. El a sfâșiat familia și i-am dat vina pe trolloci. Nu i-am omorât, dar nu am spus nimic. Atât de mult sânge. . .”

"Ce?" Perrin apucă Manta Albă de umăr. „Dar ei au spus. . . Vreau să spun . . .” Light, deja se *ocupase* de asta!

Privirea din ochii lui Bornhald când s-a întâlnit cu Perrin a făcut totul din nou. Durerea, groaza, pierderea, furia. Bornhald întinse mâna și luă încheietura lui Perrin, apoi o smulse de umăr.

„Este un moment groaznic să-ți spun asta, știu”, a spus Bornhald. „Dar nu am putut să-l păstrez. . . S-ar putea să cădem. Lumină, s-ar putea să cadă totul. Trebuia să vorbesc, să spun.”

Se îndepărtă, îndreptându-se înapoi spre celelalte Mante Albe, cu ochii în jos. Perrin stătea singur, cu toată lumea tremurând.

Apoi l-a tras la loc. Se *ocupase* de asta; îşi plânsese familia. S-a terminat, până la capăt.

Putea și avea să continue. Ușoare, vechile răni s-au întors, dar le-a împins în jos și și-a întors ochii spre poartă. Față de Rand și datoria lui.

Avea de lucru. Dar Ordeith . . . Padan Fain . . . Acest lucru s-a adăugat doar la crimele teribile ale acelui om. Perrin avea să vadă că a plătit, într-un fel sau altul.

S-a apropiat de poarta Călătorii pentru a-l găsi pe Rand, unde i s-a alăturat Galia.

— Mă duc într-un loc în care nu poți, prietene, spuse Perrin încet, durerea i se potolirea. "Imi pare rau."

— Vei merge la vis într-un vis, spuse Gaul, apoi căscă. „Se pare că sunt obosit.”

"Dar-"

— Vin, Perrin Aybara. Omoară-mă dacă vrei să rămân în urmă.” Perrin nu îndrăznea să-l împingă. El a dat din cap.

Perrin aruncă o privire în spatele lui, ridicând din nou ciocanul. În timp ce făcea asta, zări o privire prin cealaltă poartă, cea către Mayene pe care Grady încă o ținea deschisă. Înăuntru, două forme în haine albe priveau Galia. Le-a ridicat o suliță. Cum trebuie să se simtă, ca o pereche de războinici să aștepte asta, Ultima Bătălie? Poate că Rand ar fi trebuit să încerce să-i elibereze pe *gai'shain* din jurămintele lor pentru câteva săptămâni.

Ei bine, asta ar fi întors probabil fiecare Aiel împotriva lui. Lumina îl protejează pe mlaștinicul care a îndrăznit să modifice *ji'e'toh*.

Perrin se abătu pe poartă, pășind pe pământul Merrilor. De acolo, el și Gaul și-au făcut bagajele parcă pentru o călătorie lungă - alimente și apă din abundență, atât cât au îndrăznit să transporte.

Perrin i-a luat aproape o jumătate de oră să-l convingă pe Asha'man al lui Rand să-i spună unde a plecat liderul lor. În cele din urmă, un Naeff reticent a deschis o poartă pentru Perrin. A părăsit Merrilor și a pășit în ceea ce părea a fi Blight. Numai stâncile erau reci.

Aerul mirosea a moarte, a dezolare. Fetorul l-a surprins pe Perrin și au trecut câteva minute înainte ca el să poată distinge mirosurile normale din duhoare. Rand stătea chiar în față, la marginea unei creste, cu brațele încrucișate la spate. Un grup de consilieri, comandanți și gardieni ai săi stăteau în spate, inclusiv Moiraine, Aviendha și Cadsuane. În acest moment însă, Rand stătea singur la capătul crestei.

În depărtare, în fața lor, se înălța vârful Shayol Ghul. Perrin simți un fior. Era îndepărtat, dar Perrin nu putea greși determinarea intensă din expresia lui Rand în timp ce privea vârful.

— Lumină, spuse Perrin. „Este timpul?”

— Nu, spuse Rand încet. „Acesta este un test, să văd dacă mă simte.”

— Perrin? întrebă Nynaeve de pe versantul dealului din spate. Vorbea cu Moiraine și, pentru o dată, nu a simțit un miros urât. Ceva se întâmplase între acele două femei.

— Am nevoie de el doar pentru o clipă, spuse Perrin, apropiindu-se de Rand la capătul aflorimentului de stâncă. Erau niște Aiel acolo în spate, iar Perrin nu voia ca ei – în special niciun Înțelept – să audă ce avea de gând să-l întrebe pe Rand.

— Ai acest moment și multe, Perrin, spuse Rand. „Îți sunt dator. Ce vrei?”

"Bine . . .” Perrin se uită peste umăr. Ar sti Moiraine sau Nynaeve suficient pentru a încerca să-l oprească? Probabil. Femeile încercau mereu să împiedice un bărbat să facă ceea ce trebuie, de parcă ar fi îngrijorat că și-ar rupe gâtul. Nu contează că a fost Ultima Bătălie.

— Perrin? întrebă Rand.

„Rand, trebuie să intru în visul lupului.”

„ *Tel'aran'rhiod* ?” spuse Rand. „Perrin, nu știu ce faci acolo; mi-ai spus putin. M-am gândit că vei ști să...”

— Știu cum să intru într-un fel, spuse Perrin, șoptind astfel încât Înțelepții și ceilalți din spate să nu poată auzi. „Calea ușoară. Am nevoie de altceva. Știi lucruri, îți amintești lucruri. Există ceva în acel creier străvechi al tău care să-și amintească cum să intri în Lumea Viselor în carne și oase?

Rand a devenit solemn. „Este un lucru periculos pe care îl întrebi.”

„La fel de periculos ca să faci ceea ce ești pe cale să faci?”

"Poate." Rand se încruntă. „Dacă aș fi știut când am . . . Ei bine, să spunem că unii ar numi cererea ta foarte, foarte rea.”

— Nu e rău, Rand, spuse Perrin. „Știu ceva rău când îl miros. Acesta nu este rău, este doar incredibil de stupid.”

Rand a zâmbit. „Și tot întrebi?”

— Opțiunile bune au dispărut, Rand. Mai bine să faci ceva disperat decât să nu faci nimic.”

Rand nu răspunse.

— Uite, spuse Perrin. „Am vorbit despre Turnul Negru. Știu că ești îngrijorat din cauza asta.”

— Va trebui să merg acolo, spuse Rand, cu expresia întunecată. „Și totuși, este evident o capcană.”

„Cred că știu o parte din ceea ce este de vină”, a spus Perrin. „Există cineva cu care trebuie să mă confrunt și nu pot să-l învinge fără să-l pot înfrunta în condiții egale. Acolo, în vis.”

Rand dădu încet din cap. „Roata țese așa cum vrea Roata. Va trebui să părăsim Blasted Lands; nu poți intra în vis din . . .”

A încetat, apoi a făcut ceva, creând o țesătură. O poartă se deschise lângă el. Ceva era diferit de cele obișnuite.

— Înțeleg, spuse Rand. „Lumile se adună, se comprimă. Ceea ce odată a fost separat nu mai este așa. Această poartă te va duce în vis. Ai grijă, Perrin. Dacă mori în acel loc în timp ce ești în carne și oase, poate avea . . . ramificații. Ceea ce te confrunți ar putea fi mai rău decât moartea însăși, mai ales acum. În acest moment."

— Știu, spuse Perrin. „Voi avea nevoie de o cale de ieșire. Îți poți cere unuia dintre Asha'manul tău să facă una dintre aceste porți o dată pe zi, în zori? Spune, la Călătoria Merrilor?”

„Periculos”, șopti Rand. „Dar o voi face.”

Perrin dădu din cap în semn de mulţumire.

„Dacă Lumina dorește, ne vom revedea”, a spus Rand. Îi întinse mâna lui Perrin. „Ai grijă la Mat. Sincer, nu sunt sigur ce va face, dar am senzația că va fi foarte periculos pentru toți cei implicați.”

— Nu ca noi, spuse Perrin, strângând antebrațul lui Rand. „Tu și cu mine, suntem *mult* mai buni să ne păstrăm căile sigure.”

Rand a zâmbit. „Fie ca Lumina să te adăpostească, Perrin Aybara.”

— Și tu, Rand al'Thor. Perrin a ezitat și și-a dat seama ce se întâmpla. Își spuneau la revedere. Îl luă pe Rand într-o îmbrățișare.

— Aveți grijă de el, voi doi, spuse Perrin, privind spre Nynaeve și Moiraine, în timp ce se retrăgea din îmbrățișare. "Mă auzi?"

„Oh, *acum* vrei să mă uit după Rand?” zise Nynaeve, cu mâinile pe șolduri. „Nu cred că m-am oprit vreodată, Perrin Aybara. Să nu crezi că nu v-am auzit șoptind acolo. Faci o prostie, nu?

— Întotdeauna, spuse Perrin, ridicând o mână în semn de rămas bun de la Thom. „Gaul, ești sigur că vrei să faci asta?”

— Sunt, spuse Aielman, slăbind sulițele și privind prin poarta lui Rand.

Fără un alt cuvânt, cei doi și-au ridicat rucurile grele și au pășit în Lumea Viselor.

14

Doze de Forkroot

"Ușoară . . .” îi şopti Perrin lui Gaul, privind peisajul.

„Este pe moarte.”

Cerul negru fierbinte, zvârcolit și agitat al visului lupului nu era nimic nou, dar furtuna pe care cerul o prevestise de luni de zile sosise în sfârșit. Vântul a suflat în rafale enorme, mișcându-se într-un loc, apoi în altul, în modele nenaturale. Perrin își închise mantia, apoi o întări cu un gând, imaginându-și legăturile care o țineau să fie fixate puternic pe loc.

Din el s-a extins un mic balon de calm, abătând cel mai rău dintre vânturi. A fost mai ușor decât anticipase, de parcă ar fi întins mâna după o bucată grea de stejar și ar fi găsit-o ușor ca pinul.

Peisajul părea mai puțin real decât era de obicei. Vânturile puternice au *netezit* dealurile, ca eroziunea cu viteză mare. În alte locuri, pământul s-a umflat, formând ondulații de stâncă și noi dealuri. Bucăți de pământ stropite în aer, sfărâmându-se. Pământul însuși se destrama.

L-a prins de umărul lui Gaul și i -a *mutat* pe cei doi departe de loc. Era prea aproape de Rand, bănuia Perrin. Într-adevăr, când apăreau pe câmpia familiară din sud – locul în care vânase cu Hopper – au găsit furtuna mai puțin puternică.

Și-au așezat rucsaculele grele, încărcate cu mâncare și apă, într-un desiș de tufișuri. Perrin nu știa dacă ar putea supraviețui cu alimente sau apă găsite în vis, dar nu voia să fie nevoit să afle. Ar trebui să aibă destui aici pentru o săptămână și ceva și atâta timp cât aveau o poartă care îi aștepta, se simțea confortabil – sau, cel puțin, mulțumit – de riscurile pe care și le asuma aici.

Peisajul de aici nu se destrama în același mod în care fusese lângă Shayol Ghul. Cu toate acestea, dacă a urmărit o secțiune suficient de mult, ar putea prinde bucăți de . . . ei bine, totul fiind tras în sus în vânt. Tulpini de cereale moarte, fragmente de trunchiuri de copaci, bucăți de noroi și așchii de stâncă – toate erau atrase încet spre acei nori negri lacomi. După felul visului lupului, când se uita înapoi, lucrurile care fuseseră rupte erau adesea din nou întregi. El a inteles. Acest loc era consumat, încet, la fel ca lumea trează. Aici, a fost pur și simplu mai ușor de văzut.

Vânturile băteа în ei, dar nu erau atât de puternice încât trebuia să-i țină la distanță. Se simțeau ca vânturile la începutul unei furtuni, chiar înainte de ploaie și fulgere. Vestitorii distrugerii ce se apropie.

Gaul își trase *shoufa* peste față și se uită suspicios în jur. Îmbrăcămintea lui se schimbase în umbră pentru a se potrivi cu ierburile.

— Trebuie să fii foarte atent aici, Gaul, spuse Perrin. „Gândurile tale inactiv pot deveni realitate.”

Gaul încuviinţă din cap, apoi îşi dezveli şovăielnic faţa. „Voi asculta și voi face conform instrucțiunilor.”

A fost încurajator faptul că hainele lui Gal nu s-au schimbat prea mult în timp ce mergeau prin câmp. — Încearcă doar să-ți păstrezi mintea limpede, spuse Perrin. „Liber de gândire. Acționează prin instinct și urmează-mi exemplul.”

— O să vânez ca *gara, spuse* Gaul, dând din cap. — Lancea mea este a ta, Perrin Aybara.

Perrin a mers prin câmp, îngrijorat că Galia se va trimite accidental undeva gândindu-se la asta. Bărbatul abia a suferit însă efectele visului lupului. Îmbrăcămintea i s-ar schimba puțin dacă ar fi tresărit, voalul i s-ar fi strâns la loc fără ca el să ajungă la el, dar asta părea să fie întinderea.

— În regulă, spuse Perrin. „O să ne duc la Turnul Negru. Vânăm o pradă periculoasă, un om pe nume Slayer. Îți amintești de Lordul Luc?

„ *Lopínginny* ?” spuse Galia.

Perrin se încruntă.

„Este un tip de pasăre”, a spus Gaul. „Din Țara Triple. Nu l-am văzut des pe acest om, dar părea a fi genul care vorbea mare, dar în interior era un laș.”

— Ei bine, asta a fost un front, spuse Perrin. „Și în orice caz, el este o persoană foarte diferită în vis – aici, el este un prădător numit Slayer care vânează lupi și bărbați. El este puternic. Dacă se hotărăște să te omoare, poate apărea în spatele tău într-o clipită și își poate imagina că ești capturat de viță de vie și incapabil să te miști. Vei fi prins în capcană când el îți taie gâtul.”

Gaul a râs.

"Asta e amuzant?" întrebă Perrin.

„Te comporți ca și cum ar fi ceva nou”, a explicat Gaul. „Totuși, în primul vis, oriunde mă duc, sunt înconjurat de femei și bărbați care ar putea să mă lege în aer cu un gând și să mă omoare în orice moment. Sunt obișnuit să fiu neputincios în preajma unora, Perrin Aybara. Este calea lumii în toate lucrurile.”

— Totuși, spuse Perrin cu severitate, dacă îl găsim pe Slayer – este un tip pătrat, cu ochi care nu par deloc vii și se îmbracă în piele închisă la culoare – vreau să stai departe de el. Lasă-mă să mă lupt cu el.”

"Dar-"

— Ai spus că te vei supune, Gaul, spuse Perrin. „Acest lucru este *important* . L-a luat pe Hopper; Nu îl voi lăsa să te ia și pe tine. Nu te lupți cu Slayer.”

— Foarte bine, spuse Gaul. „Îmi depun jurământul pentru asta. Nu voi dansa sulițele cu acest om decât dacă o comandă.”

Perrin oftă, imaginându-și pe Gaul stând cu sulițele puse deoparte, lăsându-l pe Slayer să-l omoare din cauza acestui jurământ. Ușoară, dar Aiel ar putea fi înțepătoare. „Poți să te lupți cu el dacă te atacă”, a spus Perrin, „dar doar ca mijloc de scăpare. Nu-l vâna, iar dacă mă lupt cu el, stai departe. A intelege?" Gaul dădu din cap. Perrin a pus o mână pe umărul lui Aiel, apoi i-a *mutat* în direcția Turnului Negru. Perrin nu mai fusese niciodată acolo, așa că trebuia să ghicească și să încerce să o găsească. Prima *tură* era oprită, ducându-i într-o porțiune din Andor, unde dealurile acoperite cu iarbă păreau să danseze în vânturile agitate. Perrin ar fi preferat să sară din vârf în vârf, dar nu credea că Galia era pregătită pentru asta. A folosit *schimbarea* în schimb.

După patru sau cinci încercări, Perrin i-a dus într-un loc unde a zărit în depărtare o cupolă translucidă, ușor violetă.

"Ce este?" întrebă Gaul.

„Scopul nostru”, a spus Perrin. „Acesta este lucrul care îi împiedică pe Grady și Neald să creeze porți către Turnul Negru.”

„Așa cum am fost chinuiți în Ghealdan.”

"Da." Văzând acea cupolă a adus în minte amintiri, vii, ale lupilor care mureau. Perrin i-a suprimat. Amintiri ca acestea ar putea duce la gânduri inactiv, aici. Și-a permis o furie arzătoare în adâncul sufletului, ca căldura ciocanului său, dar asta era tot.

— Să mergem, spuse Perrin, *mutându* -i în jos în fața domului. Arăta ca de sticlă. — Eliberează-mă dacă mă prăbușesc, îi spuse lui Galiei, apoi păși în barieră.

Se simțea ca și cum ar fi lovit ceva incredibil de rece. I-a luat puterea.

S-a împiedicat, dar și-a păstrat mintea pe obiectivul său. Slayer. Ucigașul de lup. Ucigașul lui Hopper.

Perrin se îndreptă în timp ce puterile îi reveniră. Acest lucru a fost mai ușor decât fusese data trecută; fiind în visul lupului în carne și oase l-a *făcut* mai puternic. Nu trebuia să-și facă griji că se va implica prea mult în vis și că își va lăsa corpul să moară în lumea reală.

Trecu încet prin barieră, ca prin apă, și ieși pe cealaltă parte. În spate, Gaul întinse mâna cu o expresie curioasă pe chip, apoi bătu cu degetul arătător peretele domului.

Gaul a căzut imediat la pământ, devenind moale ca o păpuşă. Sulițele și săgețile i s-au prăbușit de pe corp și a rămas perfect nemișcat, pieptul nu-și ridică. Perrin întinse mâna – brațul lui încet – și îl apucă pe Gaul de picior pentru a-l trage.

Odată ajuns pe partea cealaltă, Gaul icni, apoi se rostogoli, gemuind. Se ridică, ținându-și capul. Perrin luă în liniște săgețile și sulițele omului pentru el.

„Aceasta va fi o experiență bună pentru construirea *jiului nostru”,* a spus Gaul. S-a ridicat și și-a frecat brațul acolo unde a lovit pământul. „Înțelepții cheamă să venim în acest loc când facem răul? Mi se pare că le-ar face plăcere să aducă oameni aici să-i învețe.”

Perrin îl privi pe Gaul. Nu-și dăduse seama că omul îl auzise vorbind cu Edarra despre visul lupului. „Ce am făcut ca să-ți merit loialitatea, Gaul?” spuse Perrin, mai ales pentru sine.

Gaul a râs. „Nu este nimic din ce ai făcut.”

"Ce vrei să spui? Te-am tăiat din acea cușcă. De aceea mă urmărești.”

„De aceea am început să te urmăresc”, a spus Gaul. „Nu de asta am rămas. Haide, nu există pericol să vânăm?

Perrin dădu din cap, iar Gaul îşi acoperi faţa. Împreună, au mers pe sub dom, apropiindu-se de structura din interior. Era o distanță bună de la marginea unuia dintre aceste domuri până în centru, dar Perrin nu voia să sară și să fie surprins, așa că au continuat pe jos, străbătând un peisaj de pajiști deschise, peticite cu crânci de copaci.

Au mers aproximativ o oră înainte de a observa pereții. Înalți și impunători, arătau ca cei din jurul unui oraș mare. Perrin și Gaul s-au apropiat de ei, Gaul cercetând cu mare grijă, de parcă s-ar fi așteptat să fie tras asupra lor în orice moment. Cu toate acestea, în visul lupului, acești pereți nu ar fi păziți. Dacă Slayer ar fi fost aici, ar pândi în inima cupolei, în centru. Și probabil că ar fi întins o capcană.

Perrin îşi sprijini mâna pe umărul lui Gaul şi îi duse într-o clipă în vârful zidului. Gaul s-a aruncat într-o parte, ghemuindu-se jos și aruncând o privire într-unul dintre posturile de pază acoperite.

Perrin se duse la marginea interioară a zidului, uitându-se înăuntru. Turnul Negru nu era atât de impunător pe cât

sugera exteriorul: un sat îndepărtat de colibe și case mici, iar dincolo de asta un mare proiect de construcție.

„Sunt aroganți, nu ai spune?” întrebă o voce feminină.

Perrin sări, învârtindu-se, chemându-și ciocanul în mâini și pregătind un zid de cărămidă în jurul său pentru protecție. O tânără scundă, cu părul argintiu, stătea lângă el, stând drept, parcă ar încerca să pară mai înaltă decât ea. Purta haine albe, legate în talie cu o curea argintie. Nu recunoștea fața, dar îi cunoștea parfumul.

— Moonhunter, spuse Perrin, aproape un mârâit. „Lanfear”.

„Nu mai am voie să folosesc acest nume”, a spus ea, bătând cu un deget pe perete. „Este atât de strict cu numele.”

Perrin se dădu înapoi, aruncând o privire dintr-o parte în alta. Lucra ea cu Slayer? Gaul a apărut din postul de gardă și a încremenit, văzând-o. Perrin întinse o mână ca să-l oprească. Ar putea să sară în Galia și să plece înainte ca ea să atace?

„Vânătorul de lună?” întrebă Lanfear. „Așa îmi spun lupii? Nu este corect, deloc. Nu *vânez* luna. Luna este deja a mea.” Se aplecă, sprijinindu-și brațele pe crenelul înalt până la piept.

"Ce vrei?" întrebă Perrin.

„Răzbunare”, șopti ea. Apoi se uită la el. — La fel ca tine, Perrin.

— Trebuie să cred că și *tu îl* vrei pe Slayer mort?

„Ucigaș? Băiatul acela orfan de comision al lui Moridin? Nu mă interesează. Răzbunarea mea va fi împotriva altuia.”

"OMS?"

— Cel care mi-a cauzat închisoarea, spuse ea încet, pasional. Deodată, se uită spre cer. Ochii i s-au mărit alarmată și a dispărut.

Perrin își trecu ciocanul dintr-o mână în cealaltă, în timp ce Gaul se strecura înainte, încercând să urmărească toate direcțiile deodată. "Ce a fost asta?" şopti el. „Aes Sedai?”

— Mai rău, spuse Perrin cu o grimasă. „Aielii au un nume pentru Lanfear?”

Galia trase aer în piept.

— Nu știu ce vrea, spuse Perrin. „Nu a avut niciodată niciun sens pentru mine. Cu ceva noroc, doar ne-am intersectat, iar ea va continua cu ceea ce a fost vorba.”

Nu credea asta, nu după ce i-au spus lupii mai devreme. Moonhunter îl dorea. *Ușoară, de parcă n-aș avea destule probleme.*

a *mutat* în jos în josul peretelui și au continuat.

Toveine îngenunche lângă Logain. Androl a fost nevoit să privească în timp ce ea îi mângâia bărbia, ochii lui obosiți deschiși și privind-o cu groază.

— E în regulă, spuse ea dulce. „Poți înceta să mai reziste. Relaxează-te, Logain. Cedați.”

Fusese transformată cu ușurință. Aparent, în legătură cu treisprezece Halfmen, a fost mai ușor pentru canalizatorii bărbați să transforme canalele feminine și invers. De aceea aveau atât de multe probleme cu Logain.

— Ia-l, spuse Toveine, arătând spre Logain. „Să vedem asta gata, odată pentru totdeauna. El merită pacea bunătății Marelui Domn.”

Slujitorii lui Taim l-au târât pe Logain departe. Androl privea cu disperare. Taim, evident, îl considera pe Logain un premiu. Întoarce-l și restul Turnului Negru ar merge ușor. Mulți dintre băieții de sus ar veni de bunăvoie la soarta lor dacă Logain le-ar fi ordonat.

Cum poate continua să lupte? se gândi Androl. Majestuosul Emarin fusese redus la o epavă scâncitoare după doar două ședințe, deși încă nu fusese întors. Logain suferise aproape o duzină și totuși a rezistat.

Asta s-ar schimba, pentru că Taim avea acum femei. La scurt timp după Turnarea lui Toveine, sosiseră alții, surorile lui Black Ajah conduse de o femeie îngrozitor de urâtă care vorbea cu autoritate. Li se alăturaseră ceilalți roșii care veniseră cu Pevara.

Îngrijorarea somnoroasă curgea prin legătura lui Pevara cu Androl. Era trează, dar plină de acea băutură care o împiedica să se canalizeze. Mintea lui Androl se simțea relativ clară. Cât timp trecuse de când îl forțaseră să bea drojdia din ceașca pe care o dăduseră pentru prima dată lui Emarin?

Conectare. . . nu va dura mult mai mult. Trimiterea lui Pevara a fost însoțită de oboseală și resemnare crescândă. *Ce sunt . . .* Se întrerupse, gândurile devenind încurcate. *Arde-ma! Ce vom face?*

Login țipă de durere. Nu făcuse asta înainte. Mi s-a părut un semn foarte rău. Lângă uşă, Evin stătea şi privea. Se uită brusc peste umăr, sărind la ceva.

Ușoară, se gândi Androl. *Ar putea sa fie . . . nebunia lui, cauzată de pată? Mai este acolo?*

Androl a observat pentru prima dată că a fost protejat, ceea ce nu au făcut niciodată captivilor decât dacă le-au lăsat doza de furcă să scadă, astfel încât să poată fi întoarse.

Asta a trimis un vârf de panică prin el. Veneau după el după el?

Androl? Pevara a trimis. *Am o idee.*

Ce?

Androl a început să tușească prin călușul lui. Evin sări, apoi se apropie, scoțând balonul cu apă și turnând apă pe căluș. Abors – unul dintre lașii lui Taim – stătea lângă perete. El ținea scutul. Îi aruncă o privire lui Androl, dar ceva din partea cealaltă a camerei îi atrase atenția.

Androl tuși mai rău, așa că Evin desfăcu călușul și îl rostogoli în lateral, lăsându-l să scuipe apa.

— Liniște acum, spuse Evin, aruncând o privire înapoi către Abors, care era prea departe ca să audă. — Nu-i supăra pe tine, Androl.

Întoarcerea unui om către Umbră nu a fost perfectă. Deși le-a schimbat loialitatea, nu a schimbat totul despre ei. Lucrul din capul lui Evin avea amintirile lui, personalitatea lui și - Lumina trimite - eșecurile lui.

— I-ai convins? şopti Androl. „Să nu mă omoare?”

"Eu am!" spuse Evin, aplecându-se jos, cu ochii înnebuniți. „Ei continuă să spună că ești inutil, din moment ce nu poți canaliza foarte bine, dar niciunuia nu le place să facă porți pentru a amesteca oamenii. Le-am spus că o vei face pentru ei. O vei face, nu?”

— Desigur, spuse Androl. „Este mai bine decât să mor.”

Evin dădu din cap. „Ți-au oprit doza de forkroot. Te vor lua în continuare, după Logain. M'Hael a fost trimisă în cele din urmă femei noi de la Marele Domn, femei care nu s-au săturat să canalizeze tot timpul. Ei și Toveine și Roșii înseamnă că ar trebui să meargă repede acum. M'Hael ar trebui să-l aibă pe Logain până la sfârșitul zilei.”

— Îi voi servi, spuse Androl. „Voi jura pe Marele Domn.”

— E bine, Androl, spuse Evin. „Dar nu te putem lăsa să pleci până nu ai fost Întors. M'Hael nu va accepta doar un jurământ. O să fiu bine. Le-am spus că te vei întoarce ușor. O vei face, nu-i așa? Nu rezista?”

„Nu voi rezista.”

— Mulțumesc Marelui Domn, spuse Evin relaxându-se.

Oh, Evin. Nu ai fost niciodată îngrozitor de strălucitor.

— Evin, spuse Androl încet, trebuie să fii atent la Abors. Stii asta, nu?"

— Acum sunt unul dintre ei, Androl, spuse Evin. „Nu trebuie să-mi fac griji pentru ei.”

— E bine, șopti Androl. „Ceea ce l-am auzit spunând despre tine trebuie să fi fost nimic.”

Evin se agita. Privirea aceea din ochii lui. . . a fost frică. Pata fusese curățată. Jonneth, Emarin și celălalt Asha'man nu ar trebui să sufere niciodată nebunia.

S-a manifestat diferit în diferite Asha'man și în rate diferite. Cu toate acestea, frica era cea mai comună. A venit în valuri; îl consumase pe Evin când a avut loc curățarea. Androl văzuse că Asha'man trebuie să fie doborât în timp ce pata îi copleși. Știa bine acea privire din ochii lui Evin. Deși băiatul fusese întors, încă purta nebunia cu el. Ar face asta pentru totdeauna.

"Ce a spus el?" spuse Evin.

„Nu i-a plăcut că ai fost întors”, a spus Androl. „El crede că îi vei lua locul.”

"Oh."

„Evin. . . ar putea plănui să te omoare. Ai grijă."

Evin se ridică. „Mulțumesc, Androl.”

S-a îndepărtat, lăsându-l pe Androl fără brăgălaș.

Acea. . . nu poate lucra, a trimis Pevara somnoros.

Nu trăise destul de mult printre ei. Ea nu văzuse ce putea face nebunia și nu știa să recunoască asta în ochii Asha'manului. În mod normal, când unul dintre ei devenea așa, îl luau și îl închideau până când îl ieșea. Dacă asta nu a funcționat, Taim a adăugat ceva la vinul lor și nu s-au trezit.

Dacă nu ar fi opriți, ar coborî spre distrugere. I-ar ucide pe cei mai apropiați lor, atacând mai întâi oamenii pe care ar fi trebuit să-i iubească.

Androl cunoștea acea nebunie. Știa că era și în interiorul lui. *E o greşeală, Taim,* îşi spuse el. *Îți folosești propriii prieteni împotriva noastră, dar îi cunoaștem mai bine decât tine.*

Evin a lovit la Abors. A venit într-o explozie a Puterii Unice. O secundă mai târziu, scutul lui Androl a căzut.

Androl a îmbrățișat Sursa. Nu era foarte puternic, dar avea destulă putere pentru a arde câteva frânghii. Se rostogoli de legături, mâinile însângerate și făcu un bilanț al camerei. Nu reușise să-l vadă înainte, nu în totalitate.

Camera era mai mare decât bănuise el, de mărimea unei mici săli a tronului. O estradă circulară largă domina capătul îndepărtat, în vârf de un inel dublu de Myrddraal și

femei. Tremura când a văzut Fades. Lumină, dar privirea aceea fără ochi era îngrozitoare.

Oamenii epuizați ai lui Taim stăteau lângă zidul îndepărtat, Asha'man care nu reușise să-l întoarcă pe Logain. S-a aşezat pe estradă, aplecat şi legat de un scaun în centrul inelului dublu. Ca un tron. Capul lui Logain se rostogoli într-o parte, cu ochii închiși. Părea că șoptește ceva.

Taim se învârtise, furios, spre Evin, care se luptase cu Mishraile lângă cadavrul fumegând al lui Abors. Evin și Mishraile țineau fiecare Puterea Unică, luptându-se pe podea, cu un cuțit în mâinile lui Evin.

Androl s-a grăbit spre Emarin, apoi aproape că a căzut cu fața în timp ce picioarele i s-au lăsat. Ușoară! Era slab, dar a reușit să ardă legăturile lui Emarin, apoi ale lui Pevara. Ea clătină din cap, încercând să-l limpezească. Emarin dădu din cap în semn de recunoștință.

„Poți țese?” şopti Androl. Atenția lui Taim s-a concentrat asupra luptei lui Evin.

Emarin clătină din cap. „Băutura pe care ne-au dat-o. . .”

Androl s-a agățat de Puterea Unică. Umbrele au început să se prelungească în jurul lui.

Nu! el a crezut. *Nu, nu acum!*

O poartă de acces. Avea nevoie de o poartă! Androl a absorbit Puterea Unică, formând țesătura pentru Călătorie. Și totuși, ca și înainte, a lovit un fel de barieră, ca un zid, împiedicându-l să deschidă poarta. Frustrat, a încercat să facă unul către o destinație mai apropiată. Poate că distanța a contat. Ar putea să facă o poartă spre magazinul lui Canler deasupra lor?

S-a luptat împotriva acelui zid, luptându-se cu tot ce avea. Se încordă, apropiindu-se cu pași centimetri; aproape că putea s-o facă. . . Avea impresia că se întâmplă ceva.

„Te rog”, șopti el. "Te rog deschide. Trebuie să plecăm de aici. . .”

Evin căzu la țesătura lui Taim.

"Ce a fost asta?" urlă Taim.

— Nu știu, spuse Mishraile. „Evin ne-a atacat! Vorbea cu paje și...

Amândoi se întoarseră spre Androl. Androl a încetat să încerce să facă poarta, în schimb aruncând o țesătură de foc în disperare spre Taim.

Taim a zâmbit. Când limba de foc a lui Androl a ajuns la el, ea a dispărut într-o țesătură de Aer și Apă care a risipit-

o.

— Ești *o* persoană persistentă, spuse Taim, lovindu-l pe Androl de perete cu o țesătură de aer.

Androl gâfâi de durere. Emarin se ridică amețit în picioare, dar o a doua țesătură de Aer îl doborî. Amețit, Androl se simți ridicat și tras prin cameră.

Femeia urâtă îmbrăcată în negru a ieșit din cercul lui Aes Sedai și a mers lângă Taim. — Deci, M'Hael, spuse ea. „Nu deții controlul asupra acestui loc pe cât ați indicat.”

„Am unelte inferioare”, a spus Taim. „Ar fi trebuit să mi se dea mai multe femei mai devreme!”

„Ți-ai alergat pe Asha’man până la epuizare”, a răspuns femeia. „Le-ai irosit puterea. Eu mă voi ocupa aici.”

Taim stătea pe estradă, lângă forma prăbușită a lui Logain, femeile și Fades. Părea să o considere pe această femeie, poate una dintre Părăsiți, o amenințare mai mare decât oricine altcineva din cameră.

„Crezi că asta va funcționa, nu?” întrebă Taim.

„Când Nae’blis aude de cum te încurci...”

„Nae'blis? Nu-mi pasă de Moridin. Am oferit deja un cadou Marelui Domn însuși. Atenție, sunt în favoarea lui. Țin cheile în mâini, Hessalam.”

"Vrei să spui . . . chiar ai facut-o? Le-ai furat?”

Taim a zâmbit. Se întoarse spre Androl, care atârna în aer, luptându-se fără succes. Nu era protejat. A aruncat o altă țesătură către Taim, dar bărbatul a blocat-o indiferent.

Androl nici măcar nu merita protejat. Taim l-a aruncat din țesăturile Aerului. Androl a lovit puternic pământul. El a mormăit.

— De cât timp te antrenezi aici, Androl? întrebă Taim. „Îmi faci rușine. Acesta este cel *mai bun lucru pe* care îl poți face când încerci să ucizi?”

Androl s-a chinuit să îngenuncheze. A simțit durere și îngrijorare din partea lui Pevara în spate, mintea ei încețoșată de furculiță. În fața lui, Logain s-a așezat pe tronul său, blocat pe loc, înconjurat de inamic. Ochii bărbatului erau închiși; abia era conștient.

„Am terminat aici”, a spus Taim. „Mishraile, omoară-i pe acești captivi. Le vom lua pe cele de mai sus și le vom duce la Shayol Ghul. Marele Domn mi-a promis mai multe resurse pentru munca mea acolo.”

Lacheii lui Taim se apropiară. Androl ridică privirea de pe genunchi. Întunericul creștea de jur împrejur, formele mișcându-se în umbră. Întunericul . . . l-a îngrozit. Trebuia să renunțe la *saidin* , *trebuia* să o facă. Și totuși, nu putea.

Trebuia să înceapă să țese.

Taim i-a aruncat o privire, apoi a zâmbit și a țesut focul.

Umbre, peste tot!

Androl s-a agățat de Putere.

Morții, vin după mine!

A țesut din instinct, cea mai bună țesătură pe care o cunoștea. O poartă de acces. A lovit acel zid, acel zid explodat.

Atât de obosit. Umbre . . . Umbrele mă vor lua.

O bară de lumină încinsă alb a răsărit din degetele lui Taim, îndreptată direct către Androl. strigă Androl, încordându-se, întinzându-și mâinile înainte și împletindu-și țesătura la loc. A lovit peretele acela și a *zburat.*

În fața lui s-a deschis o poartă de lățimea unei monede. A prins în el șuvoiul de foc.

Taim se încruntă, iar camera deveni nemișcată, uimit pe Asha'man, oprindu-și țesăturile. În acel moment, ușa camerei a explodat înăuntru.

Canler, ținând în mână Puterea Unică, a urlat înăuntru. El a fost urmat de cei douăzeci și ceva de băieți de la Two Rivers care veniseră să se antreneze în Turnul Negru.

strigă Taim, îmbrățișând Sursa. „Suntem atacați!”

Domul părea să fie centrat pe proiectul de clădire pe care îl remarcase. A fost rău; cu acele fundații și gropi, Slayer ar avea o mulțime de locuri unde să se ascundă și să-l țină ambuscadă.

Odată ajunsi în sat, Perrin arătă spre o clădire deosebit de mare. Două etaje, construite ca un han, cu un acoperiș din lemn masiv. — O să te duc acolo sus, șopti Perrin. „Pregătește-ți arcul. Ți dacă vezi pe cineva care încearcă să mă strecoare pe furiș, bine?

Gaul dădu din cap. Perrin i-a *mutat* pe partea superioară a clădirii, iar Gaul a luat poziția lângă horn. Îmbrăcămintea lui s-a amestecat pentru a se potrivi cu culoarea cărămizilor de lut și a rămas coborât și a plecat. Nu ar avea raza de acțiune a unui arc lung, dar de aici, ar fi mortal.

Perrin căzu la pământ, plutind încet până la ultimul centimetru, pentru a nu face zgomot. S-a ghemuit și s-a *mutat* pe partea unei clădiri chiar în față. S -a *mutat* din nou, spre marginea ultimei clădiri din rândul dinaintea săpăturii, apoi s-a uitat peste umăr. Gaul, ascuns destul de bine sus, ridică degetele. Îl urmărise pe Perrin.

De aici, Perrin s-a strecurat înainte pe burtă, nevrând să *se mute* într-un loc pe care nu-l putea vedea direct. Ajunse la buza primei găuri cavernoase de fundație și privi în jos pe o podea de pământ. Vântul încă sufla, iar praful se învârtea jos, ascunzând orice urme care ar fi putut fi lăsate.

Perrin se ridică ghemuit și începu să-și croiască drum în jurul perimetrului fundației mari. Unde ar fi centrul exact al domului? Nu putea să spună; era prea mare. Își ținea ochii deschiși.

Atenția lui era atât de concentrată asupra găurilor de fundație, încât aproape a intrat chiar în gardieni. Un chicotit liniștit de la unul dintre ei l-a alertat, iar el *sa mișcat* imediat, sărind de cealaltă parte a fundației și căzând în genunchi, arcul lung Two Rivers apărând în mâinile lui. A scanat zona pe care o părăsise, acum îndepărtată.

Prost, se gândi el, zărindu-i în cele din urmă. Cei doi bărbați stăteau într-o baracă construită lângă fundații. Cabana era tipul de structură în care te-ai aștepta ca lucrătorii să ia mesele. Perrin se uită îngrijorat în jur, dar Slayer nu se ridică din ascunzătoare pentru a-l ataca, iar cei doi paznici nu l-au găsit.

Nu reuși să deslușească multe detalii, așa că se întoarse cu precauție *înapoi* aproape de locul în care fusese. S-a lăsat jos în fundație și a creat o margine de pământ pe o parte pe care să stea în timp ce se uita peste buza găurii în baracă.

Da, au fost doi. Bărbați în paltoane negre. Asha'man. A crezut că îi recunoaște din urma fântânilor lui Dumai, unde îl salvaseră pe Rand. I-au fost loiali, nu-i așa? Oare Rand trimisese ajutor pentru Perrin?

Lumina arde pe acel om, gândi Perrin. *Nu putea să fie direct cu toată lumea pentru o dată?*

Desigur, chiar și Asha'man ar putea fi Darkfriends. Perrin a dezbătut să iasă din groapă și să se confrunte cu ei.

— Unelte rupte, spuse Lanfear, îndoielnic.

Perrin sări, blestemând-o să o găsească stând pe pervaz lângă el, aruncându-se cu ochiul la cei doi bărbați.

„Au fost întoarse”, a spus ea. „Întotdeauna am considerat că este o afacere irosită. Pierzi ceva în transformare - nu vor servi niciodată la fel de bine ca și cum ar veni de bunăvoie. Oh, vor fi loiali, dar lumina a dispărut. Automotivația, scânteia ingeniozității care transformă oamenii în oameni.”

^

— Taci, spuse Perrin. „Intors? Ce vrei să spui? Este asta . . . ”

„Treisprezece Myrddraal și treisprezece Dreadlords.” Lanfear râânji. „Atât de grosolănie. Asa o risipa."

"Nu înțeleg."

Lanfear oftă, vorbind de parcă i-ar fi explicat unui copil. „Cei care pot canaliza pot fi îndreptați către Umbră prin forță în circumstanțele potrivite. M'Hael a avut probleme aici pentru ca procesul să funcționeze la fel de ușor cum ar trebui. Are nevoie de femei dacă vrea să transforme bărbații cu ușurință.

Lumină, gândi Perrin. Rand știa că asta li se poate întâmpla oamenilor? Plănuiau să-i facă același lucru?

„Aș fi atent în preajma celor doi”, a spus Lanfear. „Sunt puternici.”

— Atunci ar trebui să vorbești mai încet, șopti Perrin.

„Bah. Este ușor să îndoiți sunetul în acest loc. Aș putea striga pentru tot ce valoresc și ei n-au auzit. Ei beau, vezi? Au adus vinul cu ei. Sunt aici în carne și oase, desigur. Mă îndoiesc că liderul lor i-a avertizat cu privire la pericolele acestui fapt.”

Perrin ridică privirea spre gardieni. Cei doi bărbați sorbiră din vinul lor, chicotind unul la altul. În timp ce Perrin privea, primul s-a prăbușit în lateral, apoi a făcut și celălalt. Au alunecat din scaune și au lovit pământul.

"Ce-ai făcut?"

— Rădăcină în vin, spuse Lanfear.

„De ce mă ajuți?” întrebă Perrin.

— Îmi place de tine, Perrin.

„Ești unul dintre Părăsiți!”

— Am fost, spuse Lanfear. "Acea . . . privilegiul mi-a fost eliminat. The Dark One a descoperit că plănuiam să-l ajut pe Lews Therin să câștige. Acum, eu... Ea încremeni, privind din nou spre cer. Ce a văzut ea în norii aceia? Ceva care a făcut-o să palideze. Ea a dispărut o clipă mai târziu.

Perrin a încercat să decidă ce să facă. Nu putea avea încredere în ea, desigur. Cu toate acestea, era *bună* cu visul lupului. A reușit să apară lângă el fără să scoată niciun sunet. A fost mai greu decât părea; a trebuit să calmeze aerul, deoarece a fost mutat din drum când a sosit. A trebuit să aterizeze exact ca să nu facă zgomot și a trebuit să-și stingă foșnetul hainelor.

Cu o tresărire, Perrin și-a dat seama că de data aceasta își mascase și ea parfumul. Fusese în stare să o miroseasc

– parfumul ei era cel al crinului moale de noapte – după ce ea începuse să-i vorbească.

Nesigur, s-a târât din groapă și s-a apropiat de colibă. Ambii bărbați dormeau. Ce s-a întâmplat cu bărbații care au dormit în vis? În mod normal, acest lucru i-ar fi trimis înapoi în lumea trezită – dar ei erau aici în carne și oase.

Tremura, gândindu-se la ce li se făcuse. „Întors”? Asta era cuvântul pe care îl folosise? Ușoară. Părea nedrept. *Nu că Modelul ar fi vreodată corect,* a recunoscut Perrin, căutând repede prin colibă.

A găsit vârful de vis înfipt în pământ sub masă. Piesa de metal argintie arăta ca un vârf de cort lung, sculptat cu desene pe lungime. Era similar cu celălalt pe care îl văzuse, dar nu exact la fel. O smulse, apoi aşteptă, cu mâna pe ciocan, aşteptându-se ca Slayer să vină după el.

— Nu e aici, spuse Lanfear.

"Ușoară!" Perrin sări, cu ciocanul ridicat. S-a transformat. „De ce continui să arăți așa, femeie?”

— Mă caută, spuse ea, privind înspre cer. „Nu ar trebui să pot face asta și el a devenit suspicios. Dacă mă găsește, va ști sigur și voi fi distrus, capturat și ars pentru o eternitate.”

— Te aștepți să-mi pară rău pentru tine, unul dintre Părăsiți? se răsti Perrin.

— Mi-am ales stăpânul, spuse ea, studiindu-l. „Acesta este prețul meu – cu excepția cazului în care găsesc o cale de a scăpa de el.”

"Ce?"

„Cred că ai cea mai bună șansă”, a spus ea. „Am nevoie să câștigi, Perrin, și trebuie să fiu alături de tine când o faci.”

El a pufnit. „Nu ai învățat niciun truc nou, nu-i așa? Du-ți ofertele în altă parte. Nu sunt interesat." Întoarse vârful de vis în degete. Nu reușise niciodată să-și dea seama cum funcționează celălalt.

„Trebuie să-l răsuciți în vârf.” Lanfear întinse o mână.

Perrin o privi.

„Nu crezi că aș fi putut să o iau singură dacă aș fi vrut?” întrebă ea, amuzată. „Cine a fost cel care a dat jos animalele lui M’Hael pentru tine?”

El a ezitat, apoi i-a predat. Își trecu degetul mare de la vârf la lungimea mijlocie, iar ceva se auzi în interiorul lui. Ea întinse mâna și răsuci capul. Afară, peretele slab de violet s-a micșorat și a dispărut.

Ea i-a dat înapoi. „Răsuciți-l din nou pentru a configura câmpul – cu cât vă răsuciți mai mult, cu atât va crește mai mare – apoi glisați-vă degetul în sens invers față de ceea ce am făcut pentru a-l bloca. Atenție. Oriunde te-ai așeza, va avea ramificații atât în lumea de veghe, cât și în această lume și îi va opri chiar și pe aliații tăi să intre sau să iasă. Poți să treci cu o cheie, dar nu o știu pentru acest vârf.”

— Mulțumesc, spuse Perrin cu sârguință. La picioarele lui, unul dintre bărbații adormiți mormăi, apoi se rostogoli lângă el. "Este acolo . . . Nu există într-adevăr nicio modalitate de a rezista să fii întors? Nu pot face nimic?”

„O persoană poate rezista pentru o perioadă scurtă de timp”, a spus ea. „Doar pentru scurt timp. Cel mai puternic va eșua în cele din urmă. Dacă ești un bărbat care se confruntă cu femei, acestea te vor bate repede.”

— Nu ar trebui să fie posibil, spuse Perrin, îngenunchind. „Nimeni nu ar trebui să poată *forța* un om să se îndrepte către Umbră. Când toate celelalte ne sunt luate, această alegere ar trebui să rămână.”

— Oh, au de ales, spuse Lanfear, înghiontindu-l cu piciorul. „Ar fi putut alege să fie blânzi. Asta le-ar fi îndepărtat slăbiciunea și nu ar fi putut niciodată să fie Întoarse.”

„Nu este o alegere prea mare.”

„Aceasta este țesătura Modelului, Perrin Aybara. Nu toate opțiunile vor fi bune. Uneori trebuie să profiți din plin de o mulțime proastă și să mergi pe furtună.”

El a privit-o ascuțit. „Și spui că asta ai făcut? Te-ai alăturat Shadow pentru că era „cea mai bună” opțiune? Nu-l cumpăr o clipă. Te-ai alăturat pentru putere. Toată lumea o știe.”

„Gândește-te ce vrei, cățeluș de lup”, a spus ea, cu ochii devenind mai tari. „Am suferit pentru deciziile mele. Am suportat durere, agonie, întristare *chinuitoare* din cauza a ceea ce am făcut în viața mea. Suferința mea depășește ceea ce ai putea concepe.”

„Și dintre toți Părăsiții”, a spus Perrin, „ți-ai ales locul și l-ai acceptat cel mai ușor.”

Ea a adulmecat. — Crezi că poți să crezi povești vechi de trei mii de ani?

„Mai bine să ai încredere în ei decât în cuvintele unuia ca tine.”

— Cum vrei, spuse ea, apoi se uită din nou la bărbații adormiți. „Dacă te ajută să înțelegi, pui de lup, ar trebui să știi că mulți cred că oamenii ca aceștia sunt uciși când are

loc Intoarcerea. Și apoi altceva invadează corpul. Unii cred asta, cel puțin.” Ea a dispărut.

Perrin a oftat, apoi a ascuns vârful de vis și s-a *mutat* înapoi pe acoperiș. De îndată ce a apărut, Gaul se învârte, trasând o săgeată. — Tu ești, Perrin Aybara?

"Sunt eu."

— Mă întreb dacă ar trebui să cer dovezi, spuse Gaul, cu săgeata încă trasă. „Mi se pare că în acest loc, cineva s-ar putea schimba cu ușurință înfățișarea.” Perrin zâmbi. „Aspectul nu este totul. Știu că ai doi *gai'shain* , unul vrei, unul nu. Nici unul nu pare mulțumit să acționeze ca *gai'shain propriu-zis.* Dacă trăim prin asta, cineva s-ar putea căsători cu tine.”

— S-ar putea, aprobă Gaul, coborând arcul. „Se pare că va trebui să le iau pe amândouă sau pe niciuna. Poate că este o pedeapsă pentru că i-a făcut să-și lase sulițele, deși nu alegerea mea îi face să facă acest lucru, ci a lor.” A scuturat din cap. „Cupola a dispărut.”

Perrin ridică vârful de vis. "Este."

„Care este următoarea noastră sarcină?”

— Să aștept, spuse Perrin, așezându-se pe acoperiș, și să vezi dacă scoaterea domului atrage atenția lui Slayer.

„Dacă nu se întâmplă?”

— Atunci mergem la următorul loc probabil să-l găsim, spuse Perrin, frecându-și bărbia. „Și acolo este acolo unde sunt lupi de ucis.”

„Te-am auzit!” i-a strigat Canler lui Androl în mijlocul focului. „Arde-mă dacă nu este adevărat! Eram în magazinul meu de mai sus și te-am auzit vorbind, cerșind! Am decis că trebuie să atacăm. Acum ori niciodată."

Țesăturile au explodat prin cameră. Pământul a erupt, iar Focul a tras din oamenii lui Taim la estradă spre oamenii de la Two Rivers. Fades s-a furișat prin cameră cu mantii care nu se mișcau, dezvelind săbiile.

Androl se îndepărtă grăbit de Canler, cu capul în jos, îndreptându-se spre Pevara, Jonneth și Emarin pe marginea camerei. Canler îl auzise? Poarta pe care o făcuse, chiar înainte ca Taim să-l ridice în aer. Probabil că s-a deschis, atât de mic încât nu a putut să-l vadă.

Ar putea să facă din nou porți. Dar numai foarte mici. Ce bun a fost asta? *Suficient pentru a opri focul lui Taim* , se gândi el, ajungând la Pevara și la ceilalți. Niciunul dintre cei trei nu era în stare să lupte. A țesut o poartă, lovind peretele, împingând să...

Ceva sa schimbat.

Zidul a dispărut.

Androl se aşează, uluit pentru o clipă. Exploziile și exploziile din cameră i-au asaltat urechile. Canler și ceilalți s-au luptat bine, dar băieții Two Rivers s-au confruntat cu Aes Sedai complet antrenat și poate cu unul dintre Forsaken. Scădeau unul câte unul.

Zidul dispăruse.

Androl se ridică încet, apoi se întoarse spre centrul încăperii. Taim și oamenii lui au luptat pe estradă; țesăturile care veneau de la Canler și băieții săi tremurau.

Androl se uită la Taim și simți un val puternic, copleșitor de furie. Turnul Negru a aparținut lui Asha'man, nu acestui om.

Era timpul ca Asha'man să-l revendice.

a răcnit Androl, ridicând mâinile lângă el și a țesut o poartă. Puterea năvăli prin el. Ca întotdeauna, porțile lui s-au așezat mai repede decât oricare alții, devenind mai mari decât ar fi putut să facă un om cu puterea lui.

L-a construit pe acesta de mărimea unui vagon mare. L-a deschis cu fața către canalele lui Taim, fixându-l la loc chiar în momentul în care își eliberau următoarea rundă de țesături mortale.

Poarta a acoperit doar câțiva pași și s-a deschis în spatele lor.

Țesăturile realizate de femeile și bărbații lui Taim au lovit poarta deschisă – care atârna înaintea lui Androl ca o ceață în aer – apoi au explodat în spatele lor.

Weaves și-a ucis propriii stăpâni, arzând pe Aes Sedai, ucigând pe Asha'man și pe cei puțini Myrddraal rămași. Încordându-se la efort, Androl urlă mai tare și deschise porți mici pe legăturile lui Logain, rupându-le. Deschise un altul direct pe podea, sub scaunul lui Logain, lăsându-l din cameră într-un loc departe de Turnul Negru – unul care era, trimisul Luminii, în siguranță.

Femeia numită Hessalam a fugit. În timp ce trecea printr-o poartă proprie, Taim a urmat-o cu alți doi. Restul nu au fost atât de înțelepți – pentru o clipă mai târziu, Androl a deschis o poartă lată cât podeaua, lăsând-o pe celelalte femei și pe Asha'man prin ea, ca să se prăbușească la sute de metri.

15

Gâtul tău într-un cordon

Palatul Tarasin din Ebou Dar era *departe* de cel mai dificil loc în care pătrunsese Mat. Și-a spus asta iar și iar în timp ce atârna în afara unui balcon la trei etaje deasupra grădinii.

S-a agățat cu o mână de o margine de marmură, în timp ce cu cealaltă își ținea pălăria pe cap, cu *ashandarei prinși* la spate. Își așezase pachetul în grădinile de dedesubt. Aerul nopții era rece împotriva transpirației care curgea pe părțile laterale ale feței lui.

Deasupra, o pereche de gardieni Deathwatch au zgomot în timp ce se mișcau pe balcon. Sânge și cenuşă sângeroasă. Oamenii ăia nu și-au scos niciodată armura? Arătau ca niște gândaci. Abia le putea deslușI. Balconul era înconjurat de un paravan de fier pentru a împiedica oamenii să se uite la ocupanți de dedesubt, dar Mat era suficient de aproape pentru a vedea paznicii mișcându-se înăuntru prin el.

Lumină, petreceau mult timp acolo. Brațul lui Mat a început să doară. Cei doi bărbați murmură unul către altul. Poate că urmau să se așeze și să bea un ceai. Scoate o carte, începe să citești până noaptea. Tuon chiar trebuia să-i dea afară pe acești doi. De ce purtau o conversație pe îndelete pe un balcon? Ar putea fi asasini aici!

În cele din urmă, mulțumesc Luminii, cei doi au trecut mai departe. Mat a încercat să numere până la zece înainte de a se ridica, dar a durat doar până la șapte. A împins unul dintre paravanele neblocate și a trecut peste balustrada balconului.

Mat expiră încet, cu brațele dureroase. Acest palat – în ciuda celor doi paznici – nu era nici pe departe la fel de

inexpugnabil precum fusese Piatra, iar Mat intrase acolo. Avea un alt avantaj aici, desigur: locuise în acest palat, liber să vină și să plece. În majoritatea cazurilor. S-a zgâriat la gât și la eșarfa pe care o purta acolo. Pentru o clipă s-a simțit ca o panglică care s-a simțit ca un lanț.

Tatăl lui Mat avea o zicală: știi întotdeauna pe ce drum vei merge. Niciodată nu a existat un om atât de cinstit ca Abell Cauthon, și toată lumea știa asta, dar în unii oameni – precum cei din Taren Ferry – nu se putea avea încredere mai departe decât puteau scuipa. În comerțul cu cai, spusese întotdeauna Abell, trebuia să fii pregătit să călărești și întotdeauna trebuia să știi pe ce drum vei merge.

În cele două luni pe care le-a trăit în acest palat, Mat învățase toate ieșirile – fiecare crăpătură și trecere, fiecare fereastră liberă. Ce paravane de balcon erau ușor de deschis, care de obicei erau închise etanș. Dacă te-ai putea strecura afară, te-ai putea strecura înăuntru. S-a odihnit o clipă pe balcon, dar nu a intrat în camera de care era atașată. Era la etajul trei, unde erau cazați oaspeții. Poate că ar fi putut să se strecoare în acest fel, dar măruntaiele unei clădiri erau întotdeauna mai bine păzite decât pielea. Cel mai bine mergi pe afară.

A face asta presupunea mult *să nu* privești în jos. Din fericire, partea laterală a clădirii nu a fost greu de scalat. Piatră și lemn cu multe mânere. Și-a amintit că l-a pedepsit pe Tylin pentru asta odată.

Transpirația se strecură pe fruntea lui Mat ca niște furnici pe un deal în timp ce se târă pe ecran, se trase în sus și porni spre al patrulea nivel. Ashandarei isi *bate* ocazional picioarele din spate. Simțea mirosul mării în briză. Lucrurile miroseau întotdeauna mai bine când cineva era sus. Poate că asta se datora faptului că capetele miroseau mai bine decât picioarele.

Gând prost, asta, își spuse Mat. Orice să nu te gândești la înălțime. Se ridică pe o piatră de piatră, alunecând cu un picior mai jos și trântind. A inspirat și a expirat, gâfâind, apoi a continuat.

Acolo. Deasupra, putea vedea balconul lui Tylin. Camerele ei aveau mai multe, desigur; s-a dus după cel din dormitorul ei, nu pe cel alăturat sufrageriei ei. Acela era pe Piața Mol Hara, și urcând acolo, avea să fie la fel de evident ca o muscă într-o budincă albă.

Ridică din nou privirea spre balconul de fier acoperit cu arabescuri. Întotdeauna se întrebase dacă ar putea urca

până la el. Cu siguranță se gândise *să iasă* din ea.

Ei bine, n-ar fi un prost și ar încerca din nou așa ceva, asta era sigur. Doar de asta o dată, și cu frânare. Matrim Cauthon știa să aibă grijă de propriul gât. Nu supraviețuise atât de mult timp luându-și șansele prost, cu noroc sau fără noroc. Dacă Tuon dorea să locuiască într-un oraș în care șeful armatelor ei încerca să o asasineze, asta era alegerea ei.

Dădu din cap pentru sine. Se urca, îi explica pe un ton foarte rațional că trebuie să părăsească orașul și că acest general Galgan o trăda. Apoi putea să se plimbe pe drum și să-și găsească niște jocuri de zaruri. De aceea venise până la urmă în oraș. Dacă Rand era în nord, unde erau toți trollocii, atunci Mat voia să fie cât mai departe de bărbat. Se simțea rău pentru Rand, dar orice persoană sănătoasă ar vedea că alegerea lui Mats era singura. Vârtejul de culori a început să se formeze, dar Mat l-a înăbușit.

Raţional. Ar fi foarte rațional.

Transpirat, înjurând, cu mâinile dureroase, Mat se trase pe balconul de la etajul al patrulea. Unul dintre zăvoarele ecranului era slăbit aici, așa cum fusese când locuia el la palat. Trebuia să intre în muncă rapidă cu un cârlig mic de sârmă. A intrat în balconul închis, a scos *ashandarei* , apoi s-a întins pe spate, gâfâind de parcă tocmai ar fi fugit de la Andor la Tear.

După câteva minute, se ridică în picioare, apoi se uită pe ecranul neblocat de patru etaje. Mat s-a simțit destul de bine în legătură cu acea urcare.

A luat *ashandarei* si s-a dus la usile balconului. Tuon s-ar fi mutat fără îndoială aici, în camerele lui Tylin. Erau cei mai buni din palat. Mat deschise ușile. El doar se uita și...

Ceva a țâșnit din umbra dinaintea lui și s-a trântit în ușă chiar deasupra capului lui.

Mat căzut, rostogolindu-se, scoțând cu o mână un cuțit și ținând *ashandarei* cu cealaltă. Ușa se deschise scârțâind din cauza șurubului arbaletei înfiptat în lemnul ei.

Selucia se uită afară o clipă mai târziu. Avea partea dreaptă a capului rasă curată, cealaltă parte acoperită cu pânză. Pielea ei era de culoarea cremei, dar orice bărbat care o credea moale avea să învețe în curând altfel. Selucia ar putea să învețe șmirghel câte ceva despre a fi dură.

Ea îndreptă spre el o mică arbalete, iar Mat se trezi zâmbind. "Știam eu!" el a exclamat. „Ești bodyguard. Ai fost mereu.”

Selucia se încruntă. „Ce cauți aici, prostule?”

— Oh, merg doar la o plimbare, spuse Mat, ridicându-se și învelindu-și cuțitul. „Se spune că aerul nopții este bun pentru un tip. Briza mării. Genul ala de lucru."

— Te-ai *urcat* aici? întrebă Selucia, aruncând o privire peste marginea balconului, de parcă ar fi căutat o frânghie sau o scară.

"Ce? Nu urci normal? Este foarte bun pentru brațe. Îmbunătățește aderența."

Ea îi aruncă o privire suferindă, iar Mat se trezi rânjind. Dacă Selucia era în căutarea unor asasini, atunci probabil că Tuon era în regulă. Făcu un semn din cap spre arbaleta, care era încă îndreptată spre el. "Ai de gand sa . . ”

Ea făcu o pauză, apoi oftă și o coborî.

— Mulțumesc mult, spuse Mat. „Ai putea să scoți ochiul unui om cu chestia aia și, în mod normal, nu m-ar deranja, dar nu mai am ochi în zilele noastre.”

"Ce-ai făcut?" întrebă Selucia sec. — Te duci cu un urs?

„Selucia!” spuse Mat, trecând pe lângă ea pentru a intra în camere. „A fost aproape o glumă. Ar trebui să cred că, cu puțin efort, s-ar putea să vă creștem simțul umorului. Ar fi atât de neașteptat, încât am putea să te punem într-o menajerie și să percepem bani ca să te vedem. „Vino să vezi minunatul *so'jhin care râde.* Doar două cupru, în seara asta. . .' ”

— Ai pariat cu ochii pe ceva, nu-i așa?

Mat se împiedică, împingând ușa. El a chicotit. Ușoară! Era ciudat de aproape de adevăr. "Foarte drăguț."

E un pariu pe care l-am câștigat, se gândi el, *indiferent cum ar părea.* Matrim Cauthon a fost singurul om care a făcut zaruri cu soarta lumii înseși în punga cu premii. Desigur, data viitoare, ar putea găsi un erou prost care să-i ia locul. Ca Rand sau Perrin. Cei doi erau atât de plini de eroism, încât practic le picura din gură și pe bărbie. El a suprimat imaginile care încercau să se formeze. Ușoară! Trebuia să nu se mai gândească la cei doi.

"Unde este ea?" întrebă Mat, uitându-se în jurul dormitorului. Cearșafurile patului erau deranjate – cu seriozitate nu și-a imaginat panglici roz legate de acea tăblie – dar Tuon nu era de văzut nicăieri.

— Afară, spuse Selucia.

„Afară? E miezul nopții!”

"Da. O perioadă în care doar asasinii ar vizita. Ești norocos că ținta mea a fost dezactivată, Matrim Cauthon.

— Nu te deranjează niciodată, spuse Mat. „Tu ești garda ei de corp.”

— Nu știu ce vrei să spui, spuse Selucia, făcând arbaleta să dispară în halate. „Sunt atât de *jhin* pentru Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna. Eu sunt Vocea ei și vorbitorul ei de adevăr.”

— Minunat, spuse Mat, aruncând o privire spre pat. „Momeli pentru ea, nu-i așa? Întinsă în patul ei? Cu arbaleta pregătită, asasinii ar trebui să încerce să se strecoare?

Selucia nu a spus nimic.

„Ei bine, unde este ea?” întrebă Mat. — Cenușă sângeroasă, femeie! Asta este serios. Generalul Galgan însuși a angajat oameni care să o omoare!

"Acea?" întrebă Selucia. „Ești îngrijorat pentru *asta!* ”

„La dracu, sunt.”

„Galgan nu are de ce să-ți faci griji”, a spus Selucia. „Este un soldat prea bun pentru a pune în pericol eforturile noastre actuale de stabilizare. Krisa este cea pentru care ar trebui să-ți faci griji. Ea a adus trei asasini de la Seanchan. Selucia aruncă o privire spre ușa balconului. Mat a observat pentru prima dată o pată pe podea care ar fi putut fi sânge. „Am prins două până acum. Milă. Am presupus că ești al treilea.” Ea îl privi, de parcă s-ar fi gândit că el ar putea – împotriva oricărei logici – să fie cumva acel asasin.

— Ești nebun, spuse Mat, trăgându-și de pălărie și aducându-și *ashandarei.* „Mă duc la Tuon”.

„Asta nu mai este numele ei, să trăiască pentru totdeauna. Ea este cunoscută ca Fortuona; nu ar trebui să-i adresezi niciun nume, ci mai degrabă „Cea mai înaltă” sau „Cea mai bună”. ”

„O să o numesc cum aș naiba bine, te rog”, a spus Mat. "Unde este ea?" Selucia l-a studiat.

„Nu sunt *un* asasin”, a spus el.

„Nu cred că ești. Încerc să mă hotărăsc dacă ar vrea să-ți spun locația.”

„Sunt soțul ei, nu-i așa?”

— Taci, spuse Selucia. „Tocmai ai încercat să mă convingi că nu ești un asasin, acum ai vorbit despre asta? Omule prost. Ea este în grădinile palatului.”

„Este...”

—... în mijlocul nopții, spuse Selucia. "Da, știu. Ea nu întotdeauna. . . ascultă logica.” El prinse un indiciu de exasperare în tonul ei. „Are cu ea o întreagă echipă a Gărzii Deathwatch.”

— Nu-mi pasă dacă îl are pe Creatorul însuși cu ea, se răsti Mat, întorcându-se înapoi spre balcon. „Mă duc să o așez și să-i explic câteva lucruri.”

Selucia îl urmă și se sprijini de prag, ridicând spre el o privire sceptică.

— Ei bine, poate nu o voi așeza, într-adevăr, spuse Mat, uitându-se prin ecranul deschis la grădinile de dedesubt. „Dar îi voi explica – în mod logic – de ce nu poate să rătăcească în noaptea asta. Cel puțin, o să-i spun. Sânge și cenuşă sângeroasă. Chiar suntem sus, nu-i așa?”

„Oamenii normali folosesc scările.”

— Fiecare soldat din oraș mă caută, spuse Mat. „Cred că Galgan încearcă să mă facă să dispar.”

Selucia îşi strânse buzele.

„Nu știai despre asta?” întrebă Mat.

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap. „Nu este imposibil ca Galgan să fie atent pentru tine. Prințul Corbilor ar fi competiție, în circumstanțe normale. El este general al armatelor noastre, dar aceasta este o sarcină adesea atribuită Prințului Corbilor.”

Prințul Corbilor. — Nu-mi aduce aminte, spuse Mat. „Am crezut că acesta era titlul meu când am fost căsătorit cu Fiica celor Nouă Luni. Nu s-a schimbat la înălțimea ei?

— Nu, spuse Selucia. "Nu încă."

Mat dădu din cap, apoi oftă în timp ce se uită la urcușul din fața lui. A ridicat un picior pe balustradă.

„Există o altă cale”, a spus Selucia. „Vino înainte să-ți rupi gâtul prost. Nu știu încă ce vrea ea de la tine, dar mă îndoiesc că înseamnă că vei cădea la moarte.”

Mat sări recunoscător de pe balustrada balconului, urmând-o pe Selucia în cameră. Deschise un dulap și apoi deschise spatele într-un pasaj întunecat, închis în lemnul și piatra palatului.

— Sânge și cenuşă de sânge, spuse Mat, băgându-și capul înăuntru. — Asta a fost aici tot timpul?

"Da."

— S-ar putea să fie așa cum a intrat, murmură Mat. „Trebuie să faci chestia asta, Selucia.”

„M-am descurcat mai bine. Când doarme Împărăteasa — să trăiască pentru totdeauna — doarme în pod. Ea nu doarme niciodată în această cameră. Nu am uitat cât de ușor a fost luat Tylin.”

— E bine, spuse Mat. El se cutremură. „Am găsit lucrul care a făcut asta. Nu va mai smulge gâtul. Tylin și Nalesean

pot dansa împreună despre asta. La revedere, Selucia. Mulțumesc."

— Pentru pasaj? ea a intrebat. — Sau pentru că nu te-a ucis cu arbaleta?

— Pentru că nu m-ai numit Alteță ca Musenge și ceilalți, mormăi Mat, intrând în pasaj. A găsit un felinar atârnat pe perete și a aprins-o cu cremenul și tinderul său.

În spatele lui, Selucia a râs. „Dacă asta te deranjează, Cauthon, ai o viață foarte iritantă înaintea ta. Există o singură modalitate de a nu mai fi Prințul Corbilor, și anume să-ți găsești gâtul într-un cordon.” Ea închise ușa dulapului.

Ce femeie plăcută este, se gândi Mat. Aproape că prefera zilele în care ea nu voia să vorbească cu el. Scuturând din cap, el porni pe coridor, realizând că ea nu-i spusese niciodată exact unde duce.

Rand a pășit prin tabăra lui Elayne de la marginea de est a pădurii Braem, însoțit de o pereche de Fecioare. Tabăra era întuneric, seara peste ei, dar puțini dormeau. Ei făceau pregătiri pentru a sparge tabăra și a muta armata spre est, spre Cairhien, în dimineața următoare.

Doar doi paznici pentru Rand în seara asta. Se simțea aproape *expus* cu doi paznici, deși odată crezuse că orice număr de paznici era excesiv. Întoarcerea inevitabil a Roții îi schimbase percepția la fel de sigur ca și anotimpurile.

A mers pe o potecă luminată de felinare care fusese, evident, cândva o potecă de joc. Această tabără nu fusese aici suficient de mult pentru a avea alte căi. Zgomote blânde au rupt calmul nopților: proviziile erau încărcate în căruțe, lamele de sabie erau măcinate pe pietre de aci, mâncarea fiind distribuită soldaților înfometați.

Bărbații nu s-au chemat unul la altul. Nu numai că era noapte, dar forțele Umbrei erau aproape în pădure, iar Trollocii aveau urechi bune. Cel mai bine este să ai obiceiul de a vorbi încet, nu de a striga dintr-o parte în alta a taberei. Lampioanele aveau scuturi care să dea doar o lumină blândă, iar focurile de gătit erau reduse la minimum.

Rand părăsi poteca, ducându-și pachetul lung, trecând prin iarbă înaltă foșnind din poiană în drum spre cortul lui Tam. Aceasta ar fi o călătorie rapidă. Dădu din cap către acei soldați care salutau când trecea pe potecă. Au fost șocați să-l vadă, dar nu au fost surprinși că a mers în tabără. Elayne își făcuse armatele conștiente de vizita lui anterioară.

Eu conduc aceste armate, spusese ea când s-au despărțit data trecută, *dar tu ești inima lor. Tu i-ai adunat, Rand. Ei luptă pentru tine. Te rog, lasă-i să te vadă când vei veni.*

Și așa a făcut. Și-ar fi dorit să-i poată proteja mai bine, dar va trebui pur și simplu să poarte această povară. Secretul, sa dovedit, nu fusese să se întărească până la ruptură. Nu fusese să devin amorțit. Fusese să merg cu durere, ca durerea rănilor de lângă el, și să accept acea durere ca parte a lui.

Doi bărbați din Câmpul lui Emond au păzit cortul lui Tams. Rand dădu din cap către ei în timp ce se îndreptau, salutând. Ban al'Seen și Dav al'Thone — cândva, nu s-ar fi gândit niciodată să-i vadă salutând. Au făcut-o bine, de asemenea.

— Aveți o sarcină solemnă, bărbați, le spuse Rand. „La fel de important ca oricare pe acest câmp de luptă.”

— Îl apăr pe Andor, Domnul meu? întrebă Dav, confuz.

— Nu, spuse Rand. „Plezind tatăl meu. Ai grijă să o faci bine.” S-a împins în cort, lăsându-i pe Fecioare afară.

Tam stătea deasupra unei mese de călătorie, inspectând hărțile. Rand a zâmbit. Era același aspect pe care îl purta Tam când inspecta o oaie care fusese prinsă în desiș.

— Se pare că crezi că va trebui să mă urmăresc, spuse Tam.

Răspunzând la acest comentariu, Rand a decis că ar fi ca și cum ai merge la cuibul unui arcaș și ar îndrăzni pe oricine dinăuntru să-l lovească. În schimb, și-a pus pachetul pe masă. Tam se uită la pachetul lung, învelit în pânză, apoi îl trase de înveliș. Pânza s-a desprins, dezvăluind o sabie maiestuoasă cu o teacă lăcuită în negru, pictată cu dragoni împletite de roșu și aur. Tam ridică privirea cu o întrebare în ochi.

— Mi-ai dat sabia ta, spuse Rand. „Și nu am putut să-l returnez. Acesta este un înlocuitor.”

Tam a scos sabia din teacă și ochii i s-au mărit. „Este un cadou prea frumos, fiule.”

— Nimic nu este prea bine pentru tine, șopti Rand. "Nimic."

Tam clătină din cap, strecurând lama înapoi în teacă. „Va ajunge doar într-un portbagaj, uitat ca ultimul. Nu ar fi trebuit să aduc niciodată acel lucru acasă. Ai pus prea multă grijă în acea lamă.” Se mișcă să dea sabia înapoi.

Rand puse mâna peste cea a lui Tam. "Vă rog. Un maestru de lame merită o armă potrivită. Luați-o, asta îmi va ușura conștiința. Lumina știe, orice povară pe care o pot ușura acum va ajuta în zilele ce vor urma."

Tam se strâmbă. — E un truc murdar, Rand.

"Știu. Mi-am petrecut timpul cu tot felul de tipuri neplăcute în ultima vreme. Regi, funcționari, domni și doamne."

Tam luă cu reticență sabia înapoi.

„Gândește-te la asta ca pe o mulțumire", a spus Rand, „din toată lumea către tine. Dacă nu m-ai fi învățat despre flacără și vid cu toți acești ani în urmă. . . Lumină, Tam. Nu aș fi aici acum. Aș fi mort, sunt sigur de asta." Rand se uită în jos la sabie. "A gandi. Dacă nu ai fi vrut să fiu un arcaș bun, nu aș fi învățat niciodată lucrul care m-a ținut sănătos în vremurile grele."

Tam adulmecă. „Flacăra și vidul nu sunt despre tir cu arcul."

"Da, știu. Sunt tehnica unui spadasin."

— Nici ele nu sunt despre săbii, spuse Tam, punându-și sabia de centură.

"Dar-"

„Flacăra și vidul sunt aproape în centru", a spus Tam. „Și despre pace. L-aș învăța fiecărei persoane din acest pământ, soldat sau nu, dacă aș putea." Expresia i s-a înmuiat. „Dar, Light, ce fac? Vă dau lecții? Spune-mi, de unde ai această armă?"

"L-am gasit."

„Este o lamă la fel de fină pe cât am văzut-o vreodată." Tam o scoase din nou, uitându-se la faldurile metalului. „Este antic. Și folosit. Bine folosit. Îngrijit, cu siguranță, dar acest lucru nu a stat doar în cutia de trofee a vreunui lord războinic. Bărbații au balansat această lamă. Ucis cu ea."

„Aparținea. . . unui suflet înrudit."

Tam se uită la el, cercetându-i ochii. „Ei bine, atunci presupun că ar trebui să-l încerc. Haide."

"Noaptea?"

— Încă e seara devreme, spuse Tam. „Acesta este un moment bun. Terenurile de antrenament nu vor fi înfundate."

Rand ridică o sprânceană, dar se dădu deoparte când Tam înconjură masa și părăsi cortul. Rand l-a urmat, Fecioarele căzând în spatele lor și și-a urmat tatăl până la

terenurile de antrenament din apropiere, unde câțiva Gardieni s-au luptat, luminați de felinare aprinse pe stâlpi.

Lângă raftul cu arme de antrenament din lemn, Tam a scos noua sabie și s-a mutat în câteva forme. Deși părul îi era cărunt, fața încrețită în jurul ochilor, Tam al'Thor se mișca ca o panglică de mătase în vânt. Rand nu-și văzuse niciodată tatăl luptând, nici măcar spar. Într-adevăr, o bucată din el avusese probleme să-și imagineze blândul Tam al'Thor ucigând altceva decât un cocoș pentru focar.

Acum a văzut. Iluminat de lumina pâlpâitoare a felinarului, Tam al'Thor se strecură în formele de sabie ca o pereche confortabilă de cizme. În mod ciudat, Rand s-a trezit gelos. Nu a tatălui său în mod specific, ci a oricărui care ar putea cunoaște pacea practicii sabiei. Rand ridică mâna, apoi ciotul celuilalt. Multe dintre formulare necesitau două mâini. A lupta așa cum a făcut Tam nu era același lucru cu a lupta cu sabia scurtă și scutul, așa cum au făcut mulți oameni din infanterie. Acesta a fost altceva. Rand s-ar putea să mai poată lupta, dar nu ar putea face *asta niciodată.* Nu mai mult decât ar putea dansa unui bărbat căruia îi lipsește un picior.

Tam a terminat Hare Finds Its Hole, alunecând arma în teacă într-o singură mișcare lină. Lumina portocalie a lanternei s-a reflectat pe lamă când a alunecat în capacul său. — Frumos, spuse Tam. „Lumina, greutatea, construcția . . . Este forjat de putere?”

— Nu știu, spuse Rand.

Nu avusese niciodată șansa de a lupta cu ea.

Tam a luat o cană cu apă de la un băiat care servește. Câțiva recruți mai noi au alergat prin formațiuni de știucă din depărtare, lucrând până târziu în noapte. Fiecare moment de antrenament a fost prețios, mai ales pentru cei care nu au fost des în prima linie.

Noi recruți, se gândi Rand, privindu-i. *Și acestea sunt povara mea. Fiecare om care luptă.*

Ar găsi o modalitate de a-l învinge pe Cel Întunecat. Dacă nu a făcut-o, acești oameni s-au luptat în zadar.

— Ești îngrijorat, fiule, spuse Tam, întinzându-i ceașca înapoi băiatului care servește.

Rand se liniști, găsindu-și pacea, întorcându-se către Tam. Și-a amintit, din vechile sale amintiri, ceva dintr-o carte. *Cheia conducerii se află în valurile ondulate.* Nu ai putea găsi liniște pe un corp de apă dacă era tulburare dedesubt. De asemenea, nu ai putea găsi pacea și

concentrarea într-un grup decât dacă liderul însuși avea pace în interior.

Tam îl privi, dar nu îl provoa pe Rand pe masca bruscă de control pe care o adoptase. În schimb, Tam se întinse în lateral și luă una dintre săbiile echilibrate din lemn de antrenament din suport. I-a aruncat-o lui Rand, care l-a prins, stând cu celălalt braț încrucișat la spate.

— Tată, spuse Rand, avertisment, în timp ce tatăl său luă o altă sabie de lupta. „Nu este o idee bună.”

— Am auzit că ai devenit un adevărat spadasin, spuse Tam, făcând câteva mișcări cu sabia de antrenament pentru a-i testa echilibrul. „Aș vrea să văd ce poți face. Numiți asta mândria unui tată.”

Rand oftă, ridicându-și celălalt braț, arătând ciotul. Ochii oamenilor aveau tendința să alunece de pe ea, de parcă ar fi văzut un Om Gri. Nu le-a plăcut ideea că Dragonul lor Renăscut era defect.

Nu le-a spus niciodată cât de obosit se simțea, înăuntru. Trupul lui era uzat, ca o piatră de moară care a funcționat de generații. Era încă destul de dur pentru a-și face treaba și *ar fi făcut-o* , dar Light, se simțea obosit uneori. A purta speranțele a milioane de oameni era mai greu decât a ridica orice munte.

Tam nu a dat nicio atenție ciotului. A scos o batistă și a înfășurat-o în jurul uneia dintre mâini, apoi a legat-o strâns folosind dinții. — Nu voi putea să strâng nimic cu mâna liberă, spuse el, balansând din nou sabia. „Va fi o luptă corectă. Haide, fiule.”

Vocea lui Tam purta autoritate — autoritatea unui tată. Era același ton pe care îl folosise cândva ca să-l scoată pe Rand din pat să se ducă la gunoi în magazia de muls.

Rand nu putea să nu asculte de acea voce, nu de cea a lui Tam. Tocmai a fost încorporat în el. Oftă, făcând un pas înainte. „Nu am nevoie de sabia ca să mai lupt. Eu am Puterea Unică.”

„Ar fi important”, a spus Tam, „dacă sparring-ul chiar acum ar avea vreo legătură cu lupta”.

Rand se încruntă. "Ce-"

Tam a venit la el.

Rand a parat cu un leagăn fără inimă. Tam a intrat în Feathers in the Wind, învârtindu-și sabia și dând o a doua lovitură. Rand se dădu înapoi, părând din nou. Ceva se agita în interiorul lui, o nerăbdare. Când Tam a atacat a doua oară, Rand a ridicat sabia și, prin instinct, și-a adunat mâinile.

Numai că nu avea cealaltă mână să apuce fundul sabiei. Asta i-a lăsat strânsoarea slabă, iar când Tam a lovit din nou, aproape că a răsucit sabia din strânsoarea lui Rand.

Rand a întins dinții, făcându-se înapoi. Ce ar spune Lan, dacă ar fi văzut această performanță proastă a unuia dintre elevii săi? *Ce ar spune? El ar spune: „Rand, nu te băga în lupte cu sabia. Nu le poți câștiga. Nu mai."*

Următorul atac al lui Tam a făcut drept, apoi a venit și l-a lovit pe Rand pe coapsă cu o lovitură puternică. Rand a dansat pe spate, îngrozit. Tam chiar îl *lovise* , și puternic. Bărbatul cu siguranță nu s-a reținut.

Cât timp trecuse de când Rand se luptase cu cineva care chiar era dispus să-l rănească? Prea mulți l-au tratat ca pe sticlă. Lan nu făcuse niciodată asta.

Rand s-a aruncat în luptă, încercând Boar Rushs Down the Mountain. L-a bătut pe Tam pentru câteva clipe, dar apoi o palmă din arma lui Tam aproape că a răsucit din nou sabia din mâna lui Rand. Săbiile lungi, concepute pentru maeștrii de sabie, erau greu de stabilizat corect fără o mână a doua.

Rand mârâi, încercând din nou să cadă într-o poziție cu două mâini, eșuând din nou. Învățase, până acum, să facă față a ceea ce pierduse — cel puțin în viața normală. De la pierderea fizică, nu petrecuse timp întrebat, deși intenționase să o facă.

Se simțea ca un scaun căruia îi lipsea unul dintre picioare. Se putea echilibra, cu efort, dar nu foarte bine. A luptat, a încercat formă după formă, dar abia s-a ținut împotriva atacurilor lui Tam.

Nu a putut să o facă. Nu bine, deci de ce se deranja? În această activitate, era defect. Sparringul nu avea sens. Se întoarse, cu sudoare curgându-i din frunte, și-și aruncă haina deoparte. Încercă din nou, călcând cu grijă pe iarba călcată în picioare, dar din nou Tam îl stăpâni, aproape că-și trântește picioarele de sub el.

Asta nu are rost! De ce lupta cu o singură mână? De ce să nu găsești o altă cale? De ce . . .

Tam făcea asta.

Rand a continuat să lupte, defensiv, dar și-a îndreptat atenția către Tam. Tatăl lui trebuie să fi exersat lupta cu o mână; Rand o putea citi în mișcările lui, așa cum nu încerca – prin instinct – să continue să apuce mânerul cu mâna legată. Luând în considerare, Rand ar fi trebuit probabil să exerseze sparring-ul cu o singură mână. Multe răni ar putea răni mâna, iar unele forme s-au concentrat asupra

atacurilor la brațe. Lan îi spusese să exerseze să-și inverseze prinderile. Poate că lupta cu o mână ar fi urmat în continuare.

— Dă-i drumul, fiule, spuse Tam.

„Să las de la ce?”

"Tot." Tam a intrat în grabă, aruncând umbre în lumina felinarului, iar Rand a căutat golul. Toată emoția a intrat în flacără, lăsându-l gol și întreg deodată.

Următorul atac aproape că îi sparge capul. Rand blestemă, intrând în Heron în Reeds, așa cum îl învățase Lan, cu sabia ridicată pentru a bloca următoarea lovitură. Din nou, acea mână lipsă a lui a încercat să prindă mânerul. Nu se putea dezînvăța ani de antrenament într-o seară!

Sa mergem.

Vântul a suflat peste câmp, purtând cu el parfumul unui pământ pe moarte. Mușchi, mucegai, putregai.

Moss a trăit. Mucegaiul era un lucru viu. Pentru ca un copac să putrezească, viața trebuia să progreseze.

Un bărbat cu o mână era încă un om, iar dacă mâna aceea ținea o sabie, era totuși periculos.

Tam a căzut în Hawk Spots the Hare, o formă foarte agresivă. L-a încărcat pe Rand, legănându-se. Rand a văzut următoarele câteva momente înainte ca acestea să se întâmple. Se văzu ridicând sabia în forma potrivită pentru a bloca – o formă care îi cerea să-și expună sabia la un echilibru prost, acum că nu mai avea mâna a doua. O văzu pe Tam tăind sabia pentru a o răsuci în strânsoarea lui Rand. A văzut următorul atac revenind și luându-l pe Rand la gât.

Tam ar îngheța înainte de a lovi. Rand ar pierde spatele.

Sa mergem.

Rand își schimbă strânsoarea sabiei. Nu s-a gândit de ce; a făcut ceea ce i s-a părut bine. Când Tam s-a apropiat, Rand și-a aruncat brațul stâng în sus pentru a-și stabiliza mâna în timp ce își pivota sabia în lateral. Tam s-a conectat, arma alunecând de pe sabia lui Rand, dar fără să o desprindă.

Schimbarea înapoi a lui Tam a venit așa cum era de așteptat, dar a lovit cotul lui Rand, cotul brațului inutil. Nu atât de inutil până la urmă. A blocat eficient sabia, deși *trosnirea* ei a trimis un fior de durere pe brațul lui Rand.

Tam încremeni, făcând ochii mari – mai întâi surprins că fusese blocat, apoi îngrijorat aparent de legătura cu o

lovitură puternică asupra brațului lui Rand. Probabil că fracturase osul.

„Rand”, a spus Tam, „eu . . .”

Rand făcu un pas înapoi, își încrucișă brațul rănit la spate și ridică sabia. A respirat parfumurile adânci ale unei lumi rănite, dar nu moarte.

A atacat. Kingfisher loves in the Nettles. Rand nu a ales-o; s-a întâmplat. Poate că era postura lui, sabia scoasă, celălalt braț încrucișat la spate. Asta l-a condus cu ușurință în forma ofensivă.

Tam s-a blocat, precaut, făcând un pas în lateral în iarba maro. Rand se legănă în lateral, curgând în următoarea sa formă. A încetat să mai încerce să-și oprească instinctele, iar corpul său s-a adaptat provocării. În siguranță în vid, nu trebuia să se întrebe cum.

Concursul a continuat cu seriozitate, acum. Săbiile pocnind cu lovituri ascuțite, Rand ținându-și mâna la spate și *simțind* care ar trebui să fie următoarea lui lovitură. Nu a luptat la fel de bine ca odinioară. Nu putea; unele forme îi erau imposibile și nu putea lovi cu atâta forță ca odinioară.

S-a potrivit cu Tam. Până la un punct. Orice spadasin putea spune cine era cel mai bun în timp ce luptau. Sau, cel puțin, puteau să spună cine avea avantajul. Tam a avut-o aici. Rand era mai tânăr și mai puternic, dar Tam era atât *de solidă.* Exersase lupta *cu* o mână. Rand era sigur de asta.

Nu i-a păsat. Acest focus. . . îi ratase această focalizare. Având atâtea motive de îngrijorare, atât de multe de purtat, nu reușise să se dedice ceva atât de simplu ca un duel. A găsit-o acum și s-a turnat în ea.

Pentru o vreme, el nu a fost Dragonul Renăscut. Nici măcar nu era fiu cu tatăl său. A fost student cu maestrul său.

În asta și-a amintit că, oricât de bun ar fi devenit, oricât și-ar fi amintit acum, mai erau multe de învățat.

Au continuat să se lupte. Rand nu a numărat cine câștigase ce schimb; doar a luptat și s-a bucurat de liniștea ei. În cele din urmă, se trezi epuizat în sensul bun – nu în modul uzat pe care începuse să-l simtă în ultima vreme. A fost epuizarea muncii bune făcute.

Transpirat, Rand și-a ridicat sabia de antrenament către Tam, indicând că a terminat. Tam se dădu înapoi, ridicând propria sabie. Bătrânul zâmbea.

În apropiere, stând lângă felinare, o mână de Gardieni au început să aplaude. Nu era un public mare – doar șase

bărbați – dar Rand nu-i observase. Fecioarele și-au ridicat sulițele în semn de salut.

„A fost o greutate destul de mare, nu-i așa?” întrebă Tam.

„Ce greutate?” a răspuns Rand.

„Mâna aceea pierdută pe care ai purtat-o.”

Rand se uită în jos la ciotul lui. "Da. Cred că așa a fost.”

Pasajul secret al lui Tylin ducea către grădini, deschizându-se într-o gaură foarte îngustă, nu departe de locul unde Mat începuse urcarea. S-a târât afară, îndepărtându-și praful de pe umeri și genunchi, apoi și-a întins gâtul pe spate și și-a ridicat privirea spre balconul de deasupra. Se urcase pe înălțimile clădirii, apoi se târase prin măruntaiele ei. Poate a fost o lecție în asta undeva. Poate că Matrim Cauthon ar trebui să caute pasaje secrete înainte de a decide să escaladeze o clădire sângeroasă cu patru etaje.

A pășit încet în grădini. Plantele nu mergeau bine. Aceste ferigi ar trebui să aibă mult mai multe frunze, iar copacii erau goi ca o Fecioară în cortul de sudoare. Nesurprinzător. Întregul pământ s-a ofilit mai repede decât un băiat de la Bel Tine fără parteneri de dans. Mat era aproape sigur că Rand era de vină. Rand sau Cel Întunecat. Mat putea să urmărească fiecare problemă sângeroasă din viața lui la una sau la alta. Acele culori aprinse. . .

Moss încă mai trăia. Mat nu auzise niciodată despre folosirea mușchilor într-o grădină, dar ar fi putut jura că aici fusese făcut să crească pe stânci în modele. Poate că, când totul a dispărut, grădinarii au folosit ceea ce au putut găsi.

I-a trebuit câteva căutări, scotând printre arbuști uscați și pe lângă paturi de flori moarte, pentru a-l găsi pe Tuon. Se așteptase să o găsească stând liniștită în gânduri, dar ar fi trebuit să știe mai bine.

Mat s-a ghemuit lângă o ferigă, nevăzută de cei aproximativ zeci de gardieni de la Deathwatch care stăteau într-un inel în jurul lui Tuon, în timp ce aceasta trecea printr-o serie de poziții de luptă. Era luminată de o pereche de felinare care emanau o strălucire albastră ciudată, constantă. Ceva ardea în ei, dar nu era o flacără obișnuită.

Lumina strălucea pe pielea ei moale și netedă, care era umbra pământului bun. Purta o *a'solmă palidă* , o rochie despicată pe laterale, arătând dedesubt jambiere albastre.

Tuon avea un cadru ușor; făcuse odată greșeala de a presupune că asta însemna că ea era fragilă. Nu asa.

Și-a bărbierit din nou capul cum trebuie, acum că nu se mai ascundea. Calviția îi arăta bine, oricât de ciudat era. Se mișcă în strălucirea albastră, trecând printr-o succesiune de forme de luptă cu mâinile, cu ochii închiși. Părea că se lupta cu propria ei umbră.

Mat prefera un cuțit bun – sau, mai bine, *ashandarei lui* – *decât* lupta cu mâinile. Cu cât avea mai mult spațiu între el și un tip care încerca să-l omoare, cu atât mai bine. Nici Tuon nu părea să aibă nevoie. Privind-o, își dădu seama cât de norocos fusese în noaptea în care o luase. Neînarmată, era mortală.

Ea a încetinit, fluturându-și mâinile în fața ei într-un model blând, apoi le-a împins rapid în lateral. A inspirat și și-a dus brațele pe cealaltă parte, tot corpul ei răsucindu-se.

O iubea?

Întrebarea îl făcu pe Mat inconfortabil. Îi zgâriase marginile minții de săptămâni încoace, ca un șobolan care încearcă să-l ia pe grăunte. Nu era genul de întrebare pe care trebuia să o pună Matrim Cauthon. Matrim Cauthon își făcea griji doar pentru fata în genunchi și pentru următoarea aruncare a zarurilor. Întrebările despre chestiuni precum dragostea erau cel mai bine lăsate lui Ogier, care avea timp să stea și să privească copacii crescând.

Se căsătorise cu ea. A fost un accident, nu-i așa? Vulpile însângerate îi spuseseră că o va face. Se căsătorise cu el înapoi. Încă nu știa de ce. Ceva de-a face cu acele prevestiri despre care vorbea? Curtea lor fusese mai mult un joc decât o dragoste. Lui Mat i-au plăcut jocurile și a jucat întotdeauna pentru a câștiga. Mâna lui Tuon fusese premiul. Acum că l-a avut, ce a făcut cu el?

Ea și-a continuat formele, mișcându-se ca o trestie în vânt. O înclinare în acest sens, apoi un val de mișcare în acest sens. Aiel a numit lupta un dans. Ce ar crede ei despre asta? Tuon se mișcă la fel de grațios ca orice Aiel. Dacă bătălia era un dans, cea mai mare parte a fost făcută pe muzica unui bar zbuciumat. Acest lucru a fost făcut pe melodia legănată a unui maestru cântăreț.

Ceva se mișcă peste umărul lui Tuon. Mat se încordă, uitându-se în acel întuneric. Ah, era doar un grădinar. Un tip cu aspect obișnuit, cu o șapcă pe cap și obraji pistruiați. Abia merită remarcat. Mat îl scoase din minți și se aplecă

în față pentru a-l privi mai bine pe Tuon. El a zâmbit la frumusețea ei.

De ce ar fi plecat un grădinar la ora asta? el a crezut. *Trebuie să fie un tip ciudat de tip.*

Mat se uită din nou la bărbat, dar a avut dificultăți în a-l alege. Grădinarul a pășit între doi membri ai Garzii Deathwatch. Nu părea să le pese. Nici Mat nu ar trebui. Trebuie să aibă încredere în bărbat. . .

Mat bagă mâna în mânecă și eliberă un cuțit. A ridicat-o fără a se lăsa să se gândească de ce. Făcând asta, mâna lui a periat una dintre ramuri atât de ușor.

Ochii lui Tuon s-au deschis brusc și, în ciuda luminii slabe, ea s-a concentrat direct asupra lui Mat. Ea a văzut cuțitul din mâna lui, gata să arunce.

Apoi se uită peste umăr.

aruncă Mat, cuțitul reflectând lumina albastră în timp ce se învârtea. Trecu la mai puțin de un deget de la bărbia lui Tuon, lovindu-l pe grădinar în umăr în timp ce ridica un cuțit al lui. Bărbatul icni, împleticindu-se înapoi. Mat ar fi preferat să-l ia în gât, dar nu ar fi vrut să riște să-l lovească pe Tuon.

În loc să facă lucrul sensibil și să se îndepărteze, Tuon sări spre bărbat, cu mâinile îndreptându-se spre gâtul lui. Asta l-a făcut pe Mat să zâmbească. Din nefericire, bărbatul a avut suficient timp – iar ea a fost suficient de dezechilibrat – încât el a reușit să împingă înapoi și să se încurce între zăpăciți Deathwatch Guards. Al doilea pumnal al lui Mat a lovit pământul în spatele călcâiului asasinului, când acesta a dispărut în noapte.

O secundă mai târziu, trei bărbați – fiecare cântărind aproximativ la fel ca o clădire mică – s-au prăbușit deasupra lui Mat, trântindu-și fața de pământul uscat. Unul i-a călcat încheietura mâinii, iar altul i-a smuls *ashandarei* de la el.

"Stop!" lătră Tuon. „Eliberează-l! Mergeți după celălalt, proștilor!”

— Altul, Majestate? întrebă unul dintre gardieni. „Nu a fost altul.”

„Atunci cui îi aparține acel sânge?” întrebă Tuon, arătând spre pata întunecată de pe pământ pe care asasinul o lăsase în urmă. „Prințul Corbilor a văzut ceea ce tu nu ai văzut. Caută în zonă!”

Gardienii Deathwatch au coborât încet de pe Mat. El scoase un geamăt. Cu ce i-au hrănit acești bărbați? Cărămizi? Nu-i plăcea să fie numit „Alteță”, dar puțin

respect ar fi fost frumos aici. Dacă l-ar fi împiedicat să stea pe el, asta era.

Se ridică în picioare, apoi întinse mâna unui gardian de pază a morții. Fața tipului avea mai multe cicatrici decât piele. I-a întins lui Mat *ashandarei* , apoi a plecat să ajute să cerceteze grădina.

Tuon și-a încrucișat brațele, evident neclintită. — Ai ales să amâni întoarcerea ta la mine, Matrim.

„Întârzie-mi . . . Am venit să te avertizez, nu să mă întorc la tine. Sunt propriul meu om.”

— Poți să te prefaci orice dorești, spuse Tuon, privind peste umăr, în timp ce Gardienii Deathwatch loveau tufișul. „Dar nu trebuie să stai departe. Ești important pentru Imperiu și am de folos pentru tine.

— Sună încântător, mormăi Mat.

"Ce-a fost asta?" întrebă Tuon încet. „Nu l-am văzut pe bărbat până când nu ai atras atenția. Acești paznici sunt cei mai buni din Imperiu. L-am văzut acolo pe Daruo prinzând o săgeată în zbor cu mâna goală, iar Barrin l-a oprit odată pe un om să sufle pe mine pentru că bănuia un asasin a cărui gură era plină de otrăvuri. El a avut dreptate."

— Se numește Omul Gri, spuse Mat, tremurând. „Există ceva ciudat de obișnuit la ei – sunt greu de observat, greu de fixat.”

— Omul cenușiu, spuse Tuon cu liniște. „Mai multe mituri prind viață. Ca trollocii tăi.”

„Trolloc-urile sunt reale, Tuon. Sângeros…”

„Desigur, trollocii sunt reali”, a spus ea. „De ce nu aș crede că sunt?” Ea îl privi sfidătoare, de parcă l-ar fi îndrăznit să menționeze vremurile în care le-a numit mituri. „Acest Om Gri pare să fie și real. Nu există altă explicație pentru ce gărzile mele l-au lăsat să treacă.”

— Am destulă încredere în Deathwatch Guards, spuse Mat, frecându-și umărul acolo unde unul dintre ei își pusese genunchiul. — Dar nu știu, Tuon. Generalul Galgan încearcă să te omoare; ar putea lucra cu inamicul.”

— Nu vrea să mă omoare serios, spuse Tuon indiferent.

„Ești nebun?” întrebă Mat.

„Ești al naibii de prost?” ea a intrebat. „El a angajat asasini numai de pe acest pământ, nu ucigași adevărați.”

„Acel Omul Gri este de pe acest pământ”, a subliniat Mat.

Asta a liniştit-o. „Cu cine ai jucat cu ochiul acela?”

Ușoară! Oare toată lumea avea să-l întrebe în acest fel? „Am trecut printr-o perioadă dificilă”, a spus el. „Am reușit

cu viață, ceea ce este tot ce contează.”

„Hmm. Și ai salvat-o? Cel pe care ai mers să-l salvezi?”

„De unde ai știut despre asta?”

Ea nu a răspuns. „Am decis să nu fiu geloasă. Ești norocos. Ochiul lipsă ți se potrivește. Înainte, erai prea drăguță.”

Prea drăguț? Ușoară. Ce însemna asta?

— Apropo, mă bucur să te văd, spuse Mat. A așteptat câteva clipe. „De obicei, când un tip spune așa ceva, se obișnuiește să le spui că și tu ești fericit să-i vezi.”

„Eu sunt Împărăteasa acum”, a spus Tuon. „Nu îi aștept pe alții și nu mi se pare bine că cineva s-a întors. Se așteaptă întoarcerea lor, deoarece mă servesc.”

„Știi cum să faci un om să se simtă iubit. Ei bine, știu ce simți pentru mine.”

„Și cum este?”

„Te-ai uitat peste umăr.”

Ea clătină din cap. „Uitasem că ești extrem de bun să spui ceea ce nu are sens, Matrim.”

„Când m-ai văzut”, a explicat Mat, „cu un pumnal în mână – ca și cum ar fi să te arunci în tine – nu ți-ai chemat gardienii. Nu ți-a fost teamă că sunt aici să te ucid. Te-ai uitat peste umăr să vezi la ce țintesc. Acesta este cel mai iubitor gest pe care cred că l-ar putea primi un bărbat de la o femeie. Dacă nu ai vrea să stai puțin pe genunchiul meu. . .”

Ea nu a răspuns. Ușoară, dar părea rece. Oare totul avea să fie diferit, acum că era împărăteasa? Nu ar fi putut-o pierde deja, nu-i așa?

Furyk Karede, căpitanul Garzii Deathwatch, a sosit curând cu Musenge mergând în spatele lui. Karede părea că tocmai și-ar fi găsit casa în flăcări. Ceilalți gardieni de la Deathwatch l-au salutat și păreau să se ofilească în fața lui.

— Împărăteasă, ochii mei sunt în jos, spuse Karede, coborându-se pe burtă înaintea ei. „Mă voi alătura celor care v-au eșuat în a vă răspândi viețile în fața voastră, de îndată ce o nouă echipă va sosi pentru a vă proteja.”

„Viețile voastre sunt ale mele”, a spus Tuon, „și nu le puneți capăt decât dacă vă dau permisiunea. Acest asasin nu era de naștere naturală, ci o creație a Umbrei. Ochii tăi nu sunt în jos. Prințul Corbilor te va învăța cum să vezi acest tip de creatură, așa că nu vei mai fi atât de surprins.” Mat era destul de sigur că Grey Men *erau* de naștere naturală, dar la fel și Trollocii și Fades. Nu mi s-a părut

potrivit să-i subliniez acest lucru lui Tuon. In plus, altceva din ordinele ei îi atrase atenția.

— Ce am de gând să fac, acum? întrebă Mat.

— Învață-i, spuse Tuon încet. „Ești Prințul Corbilor. Aceasta va face parte din îndatoririle tale.”

— Trebuie să vorbim despre asta, spuse Mat. „Toți cei care mă numesc „Alteță” nu vor face, Tuon. Pur și simplu nu va fi.”

Ea nu a răspuns. Ea a așteptat în timp ce căutarea continua și nu a făcut nicio mișcare pentru a se retrage în palat.

În cele din urmă, Karede s-a apropiat din nou. „Cel mai înalt, nu există nicio urmă de lucru în grădini, dar unul dintre oamenii mei a găsit sânge pe perete. Bănuiesc că asasinul a fugit în oraș.”

„Este puțin probabil să încerce din nou în seara asta”, a spus Tuon, „în timp ce suntem alertați. Nu răspândiți vestea despre asta soldaților de rând sau gardienilor. Informează-mi Vocea că șiretlicul nostru a încetat să mai fie eficient și că va trebui să luăm în considerare unul nou.”

— Da, împărătească, spuse Karede, făcând din nou o plecăciune.

„Deocamdată”, a spus Tuon, „degajați și asigurați perimetrul. Voi petrece timp cu consoarta mea, care mi-a cerut să „l fac să se simtă iubit”. ”

— Nu este tocmai..., spuse Mat în timp ce membrii Gărzii Deathwatch păleau în întuneric.

Tuon îl studie pe Mat o clipă, apoi începu să se dezbrace.

"Ușoară!" spuse Mat. — Ai *vrut* să spună serios?

„Nu am de gând să stau pe genunchiul tău”, a spus Tuon, scoțându-și un braț din halat, dezvăluindu-și sânii, „deși ți-aș permite să stai pe al meu. În seara asta, mi-ai salvat viața. Asta îți va câștiga un privilegiu special. Aceasta-"

Se întrerupse când Mat o apucă și o sărută. Era încordată de surprindere. *În grădina însângerată* , se gândi el. *Cu soldații în picioare, la îndemână.* Ei bine, dacă se aștepta ca Matrim Cauthon să fie timidă, avea o surpriză.

El îi eliberă buzele de la sărut. Trupul ei era lipit de al lui, iar el a fost încântat să o găsească fără suflare.

— Nu voi fi jucăria ta, spuse Mat cu severitate. — Nu o voi avea, Tuon. Dacă intenționați să fie așa, voi pleca. Marcați-mă. Uneori, mă joc prostul. Cu Tylin, am făcut-o cu siguranță. Nu voi avea asta cu tine.”

Ea întinse mâna și îi atinse fața, surprinzător de tandru. „Nu aș fi spus cuvintele pe care le-am spus dacă aș fi găsit în tine doar o jucărie. Oricum, unui bărbat căruia îi lipsește un ochi nu este o jucărie. Ai cunoscut lupta; toți cei care te văd acum vor ști asta. Nu te vor confunda cu un prost, iar eu nu am nici o jucărie. În schimb voi avea un prinț."

„Si mă iubești?" întrebă el, forțând cuvintele să iasă.

„O împărătească nu iubește", a spus ea. "Îmi pare rău. Sunt cu tine pentru că prevestirile o spun și așa cu tine îi voi aduce lui Seanchan un moștenitor."

Mat a avut un sentiment de scufundare.

— Cu toate acestea, spuse Tuon. „Poate pot recunoaște că este . . . ma bucur sa te vad."

Ei bine, se gândi Mat, *cred că pot suporta asta. Pentru acum.*

A sărutat-o din nou.

16

O tăcere ca un țipăt

Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, dorise întotdeauna să se grăbească în secret.

Oamenii l-au fascinat, de *asta* nu a făcut niciun secret. Era sigur că majoritatea prietenilor lui știau, deși nu putea fi sigur. L-a uimit ceea ce oamenii nu au auzit. Loial putea vorbi cu ei toată ziua, apoi descoperi că auziseră doar o parte. Au crezut că cineva va vorbi fără să intenționeze ca alții să asculte?

Loial a ascultat când au vorbit. Fiecare cuvânt din gura lor a dezvăluit mai multe despre ei. Oamenii erau ca fulgerul. Un fulger, o explozie, putere și *energie.* Apoi plecat. Cum ar fi?

Grabă. Erau lucruri de învățat din grabă. Începea să se întrebe dacă învățase prea bine acea lecție.

Loial păși cu pași mari printr-o pădure de copaci prea tăcuți, cu Erith lângă el și un alt Ogier înconjurându-i. Toți țineau secure pe umeri sau purtau cuțite lungi în timp ce mărșăluiau spre frontul de luptă. Urechile lui Erith tresăriră; ea nu era Treesinger, dar simțea că copacii nu se simțeau bine.

A fost oribil, într-adevăr oribil. Nu putea explica senzația unui arbore sănătos de copaci, la fel cum ar putea explica senzația de vânt pe pielea lui. Era o corectitudine, ca parfumul ploii de dimineață, cu copacii sănătoși. Nu era un sunet, dar se simțea ca o melodie. Când le-a cântat, s-a trezit înotând în acea dreptate.

Acești copaci nu aveau o asemenea dreptate. Dacă se apropia de ei, simțea că aude ceva. O tăcere ca un țipăt. Nu era un sunet, ci un sentiment.

Luptele au izbucnit înaintea lor în pădure. Forțele reginei Elayne s-au retras cu grijă spre est, din copaci. Erau aproape de marginea pădurii Braem acum; odată ieșiți, mărșăluiau spre poduri, le treceau și le ardeau în spate. Apoi soldații lansau salve de distrugere asupra trollocilor care încercau să treacă râul după ei pe propriile lor poduri. Bashere spera să reducă numărul inamicului considerabil la Erinin înainte de a continua spre est.

Loial era sigur că toate acestea ar fi o informație fascinantă pentru cartea sa, odată ce a scris-o. Dacă a fost în stare să-l scrie. Și-a întins urechile în timp ce ogierii își începeau cântecul de război. Își împrumută vocea pe a lor, bucuros de cântecul teribil – chemarea la sânge, la moarte – în timp ce umplea liniștea lăsată de copaci.

A început să alerge cu ceilalți, cu Erith lângă el. Loial a tras în față, cu toporul ridicat deasupra capului. Gândurile l-au părăsit în timp ce se trezi furios, *furios* pe trolloci. Ei nu au ucis doar copaci. Au luat liniștea din copaci.

Chemarea la sânge, la moarte.

Urlându-și cântecul, Loial s-a întins în trolloci cu toporul, Erith și celălalt Ogier i s-au alăturat și au oprit greul acestei forțe de flancare a trollocilor. Nu intenționase să conducă încărcarea Ogier. A făcut-o oricum.

A lovit umărul unui trolloc cu fața de berbec, forfecându-i brațul liber. Lucrul a țipat și a căzut în genunchi, iar Erith i-a dat cu piciorul în față, aruncându-l înapoi în picioarele unui trolloc din spate.

Loial nu și-a oprit cântecul, chemarea la sânge, la moarte. Lasă-i să audă! Lasă-i să *audă!* Leagăn după leagăn. Tăiind lemn mort, asta a fost tot. Lemn mort, putrezitor, oribil. El și Erith au căzut la locul lor cu bătrânul Haman, care – cu urechile întinse – părea cu totul înverșunat. Bătrânul placid Haman. Simțea și el furia.

O linie asediată de mantii albe – pe care Ogierul îi eliberase – sa împiedicat înapoi, făcând loc lui Ogier.

A cântat, a luptat, a răcnit și a ucis, lovindu-l pe Trolloc cu un topor destinat să taie lemne și niciodată carne. Lucrul cu lemnul era o afacere plină de respect. Aceasta . . . asta ucide buruienile. Buruieni otrăvitoare. Sugrumarea buruienilor.

A continuat să-i taie pe trolloci, pierzându-se în chemarea la sânge, la moarte. Trollocii au început să se teamă. A văzut teroarea în ochii lor plini de mărge și i-a plăcut. Erau obișnuiți să lupte cu bărbații, care erau mai mici decât ei înșiși.

Ei bine, lăsați-i pe trollocii să se lupte cu cineva de talia lor. Au mârâit când linia Ogier îi forța să se întoarcă. Loial a aterizat lovitură după lovitură, forfecându-se prin brațe, tăind prin trunchi. Își împinge drum între doi ursoci trolloci, întinși în jurul lui cu securea, țipând de furie — acum furie pentru ceea ce i-au făcut trollocii lui Ogier. Ar trebui să se bucure de liniștea *stedding-ului.* Ar trebui să fie capabili să construiască, să cânte și să crească.

Ei nu au putut. Din cauza acestora *. . . buruienile* astea , nu au putut! Ogierii au fost forțați să omoare. Trollocii i-au transformat pe constructori în distrugători. L-au forțat pe Ogier și pe oameni să fie ca ei înșiși. Chemarea la sânge, la moarte.

Ei bine, Umbra ar vedea cât de periculos ar putea fi Ogierul. S *-ar* lupta, și *ar* ucide. Și ar face-o mai bine decât și-ar putea imagina orice om, Trolloc sau Myrddraal.

Din cauza fricii pe care Loial o vedea în trolloci — după ochii lor îngroziți — începeau să înțeleagă.

"Ușoară!" exclamă Galad, căzând înapoi din plinul luptei. *"Ușoară!"*

Atacul lui Ogier a fost teribil și glorios. Creaturile se luptau cu urechile trase pe spate, cu ochii mari, cu fețele largi, plate ca nicovalele. Păreau să se transforme, toată placiditatea dispăruse. Au tăiat rândurile de trolloci, aruncând fiarele la pământ. Al doilea rând de Ogier, format în mare parte din femele, a tăiat trollocii cu cuțite lungi, doborând pe toți cei care au trecut prin prima linie.

Galad i-a crezut pe trolloci înfricoșători cu amestecul lor răsucit de trăsături umane și animale, dar Ogier-ul îl deranja mai mult. Trollocii erau pur și simplu oribili *. . .* dar Ogier era blând, blând, amabil. Văzându-i înfuriați, urlând cântecul lor teribil și atacând cu securea aproape atât de lungi cât erau oamenii înalți *. . .* Ușoară!

Galad le făcu cu mâna Copiilor înapoi, apoi se abătu în timp ce un trolloc se izbi de un copac din apropiere. Unii dintre Ogier apucau trollocii răniți de brațe și îi aruncau din drum. Mulți dintre ceilalți Ogier erau îmbibați de sânge până la brâu, ciocănind și tăind ca măcelarii care pregătesc carnea. Din când în când, unul dintre ei cădea, dar, deși nu erau blindați, pielea lor părea dură.

"Ușoară!" spuse Trom, îndreptându-se spre Galad. „Ați văzut vreodată așa ceva?”

Galad clătină din cap. Era cel mai sincer răspuns la care se putea gândi.

„Dacă am avea o armată din acelea . . . ” a spus Trom.

„Sunt Darkfriends”, a spus Golever, alăturându-se lor. „Umbră, cu siguranță.”

— Ogier nu sunt mai mulți Shadowspawn decât mine, spuse Galad sec. „Uite, ei *măcelăresc* trollocii.”

„În orice moment, se vor întoarce cu toții împotriva noastră”, a spus Golever. „Uită-te . . . S-a oprit, ascultându-i pe Ogier cântând cântecul lor de război. Un grup mare de trolloci s-a spart, fugind înapoi blestemându-l pe Myrddraal. Ogierul nu le-a dat drumul. Furioși, uriașii Constructori i-au urmărit pe trolloci, topoarele cu mâner lung, tăindu-le picioarele, aruncându-le în stropi de sânge și strigăte de agonie.

"Bine?" întrebă Trom.

„Poate . . . ” a spus Golever. „Poate că este un fel de schemă. Pentru a ne câștiga încrederea.”

— Nu fi prost, Golever, spuse Trom.

"Nu sunt-"

Galad ridică o mână. „Adună-ne răniții. Să ne îndreptăm spre pod.”

Rand a lăsat culorile învolburate să se estompeze din viziunea lui. „Este aproape timpul să plec”, a spus el.

„La luptă?” întrebă Moiraine.

„Nu, lui Mat. El este în Ebou Dar.”

Se întorsese din tabăra lui Elayne la Merrilor. Conversația cu Tam încă i-a sărit în cap. *Sa mergem.* Nu a fost nici pe departe atât de ușor. Și totuși, ceva i-a îndepărtat vorbind cu tatăl său. *Sa mergem.* Cuvintele lui Tam păreau o profunzime, una dincolo de ceea ce era evident.

Rand clătină din cap. Nu-și putea permite să piardă timpul cu astfel de gânduri. Ultima Bătălie. . . trebuia să-i atragă atenția.

„Am putut să mă apropii fără să atrag atenția”, se gândi el, bătându-și cu degetele pumnalul cu mâner de coarne de cerb la centură. *Se pare că este adevărat. Cel Întunecat nu mă poate simți când port asta.*

Înainte de a putea să se miște împotriva celui Întunecat, a trebuit să facă ceva cu Seanchan. Dacă ceea ce a spus Thom ar fi adevărat, Mat ar putea fi cheia. Seanchan *a trebuit* să se alăture Păcii Dragonului. Dacă nu au făcut-o . . .

„Aceasta este o expresie pe care mi-o amintesc”, a spus o voce blândă. "Consternare. O faci atât de bine, Rand

al'Thor.

Se întoarse spre Moiraine. Dincolo de ea, pe masa din cortul lui, hărțile pe care Aviendha le trimisese prin mesager arătau pozițiile unde armata lui se putea aduna în Blight.

Moiraine făcu un pas lângă Rand. „Știai că obișnuiam să petrec ore în șir gândindu-mă, încercând să descopăr ce evoca mintea ta? Este o minune că nu mi-am smuls fiecare păr din cap cu frustrare.”

„Am fost un prost pentru că nu am avut încredere în tine”, a spus Rand.

Ea a râs. Un râs blând, râsul unui Aes Sedai care avea controlul. „Ai avut destulă încredere în mine. Acesta a fost ceea ce a făcut să fie cu atât mai frustrant faptul că nu vei împărtăși.”

Rand inspiră adânc. Aerul aici la Merrilor era mai dulce decât în alte locuri. El a convins pământul de aici înapoi la viață. A crescut iarba. Florile au înmugurit. „Coaci de copac și oameni”, îi spuse lui Moiraine. „The Two Rivers le are pe amândouă, iar unul este la fel de probabil să se miște ca celălalt.”

— Poate că e prea dur, spuse Moiraine. „Nu doar încăpățânarea te-a determinat; a fost dorința de a-ți demonstra ție și tuturor celorlalți că poți face asta pe cont propriu.” Ea îi atinse brațul. „Dar nu poți face asta singur, nu-i așa?”

Rand clătină din cap. A ajuns până la *Callandor* ; legat pe spate, atingându-l. Ultimul secret al sabiei îi era acum descoperit. A fost o capcană și una inteligentă, pentru că această armă era un *sa'angreal* nu doar pentru Puterea Unică, ci și pentru Puterea Adevărata.

Aruncase cheia de acces, dar pe spate purta ceva atât de foarte tentant. Adevărata Putere, esența Celui Întunecat, era cel mai dulce lucru pe care l-a atins vreodată. Cu *Callandor* ; putea să-l scoată în forță, așa cum nici un om nu mai simțise vreodată. Deoarece *Callandor* nu avea măsurile de siguranță ale majorității celorlalți *angreal* și *sa'angreal* , nu se știa cât de mult putea atrage din Puteri.

— Iată din nou, murmură Moiraine. „Ce plănuiești, Rand al'Thor, Dragon Reborn? Poți în sfârșit să dai drumul suficient ca să-mi spui?” El a privit-o. „Ai pregătit toată această conversație ca să-mi smulgi acel secret?”

„Păreți foarte bine abilitățile mele de conversație.”

— Un răspuns care nu spune nimic, spuse Rand.

— Da, spuse Moiraine. „Dar aș putea să subliniez că ai făcut-o primul pentru a-mi devia întrebarea?”

Rand se gândi înapoi câțiva pași în conversație și își dădu seama că tocmai asta făcuse. — O să-l ucid pe Cel Întunecat, spuse Rand. „Nu o să-l sigilez doar pe Cel Întunecat, îl voi pune capăt.”

— Credeam că ai crescut cât am fost plecată, spuse Moiraine.

„Numai Perrin a crescut”, a spus Rand. „Mat și cu mine pur și simplu am învățat să ne prefacem că suntem mari.” El a ezitat. „Mat nu a învățat-o atât de bine.”

— Cel Întunecat este dincolo de ucidere, spuse Moiraine.

„Cred că o pot face”, a spus Rand. „Îmi amintesc ce a făcut Lews Therin și a fost un moment. . . un scurt moment. . . Se poate întâmpla, Moiraine. Sunt mai încrezător că pot face *asta* decât că l-aș putea pecetlui pe Cel Întunecat.” Asta era adevărat, deși nu avea nicio încredere reală că se poate descurca.

Întrebări. Atat de multe intrebari. Nu ar trebui să aibă niște răspunsuri până acum? — Cel Întunecat face parte din Roată, spuse Moiraine.

"Nu. Cel Întunecat este în afara Modelului, a contracara Rand. „Nu face parte deloc din Roată.”

— Desigur, Cel Întunecat face parte din Roată, Rand, spuse Moiraine. *„Suntem* firele care alcătuiesc substanța Modelului, iar Cel Întunecat ne afectează. Nu-l poți ucide. Aceasta este sarcina unui prost.”

— Am mai fost un prost înainte, spuse Rand. „Și voi fi din nou una. Uneori, Moiraine, toată viața mea – tot ce am făcut – se simte ca o sarcină a unui prost. Care este încă o provocare imposibilă? I-am întâlnit pe toți ceilalți. Poate o pot realiza și pe aceasta.”

Ea și-a strâns strânsoarea brațului lui. „Ai crescut atât de mult, dar încă ești doar un tânăr, nu-i așa?”

Rand a preluat imediat controlul asupra emoțiilor sale și nu s-a repezit la ea. Cel mai sigur mod de a fi gândit ca un tânăr a fost să te comporți ca unul. Stătea cu spatele drept și vorbea încet. „Am trăit patru secole”, a spus el. „Poate că sunt încă tânăr, în sensul că toți suntem, în comparație cu epoca atemporală a Roții în sine. Acestea fiind spuse, sunt unul dintre cei mai bătrâni oameni din existență.”

Moiraine zâmbi. "Foarte frumos. Funcționează și la celelalte?”

El a ezitat. Apoi, în mod ciudat, se trezi rânjind. „A funcționat destul de bine pe Cadsuane.”

Moiraine adulmecă. „Acela . . . Ei bine, cunoscând-o, mă îndoiesc că ai păcălit-o atât de bine pe cât presupui. S-ar putea să ai amintirile unui bărbat de patru secole, Rand al'Thor, dar asta nu te face bătrân. Altfel, Matrim Cauthon ar fi patriarhul tuturor.”

"Mat? De ce Mat?”

— Nu este nimic, spuse Moiraine. „Ceva ce nu ar trebui să știu. Ești încă un păstor cu ochii mari la suflet. Nu aș avea-o altfel. Lews Therin, cu toată înțelepciunea și puterea lui, nu a putut face ceea ce trebuie. Acum, dacă vrei să fii amabil, adu-mi niște ceai.”

— Da, Moiraine Sedai, spuse el, pornind imediat spre ceainic de deasupra focului. Încremeni, apoi se uită înapoi la ea.

Ea îi aruncă o privire vicleană. „Doar să văd dacă mai funcționează.”

— Nu ți -am adus *niciodată* ceaiul, protestă Rand, întorcându-se la ea. „După câte îmi amintesc, mi-am petrecut ultimele săptămâni împreună, comandându- *ți* .

— Așa ai făcut-o, spuse Moiraine. „Gândește-te la ce am spus despre Cel Întunecat. Dar acum vă pun o altă întrebare. Ce vei face *acum* ? De ce să mergi la Ebou Dar?”

— Seanchanul, spuse Rand. „Trebuie să încerc să-i aduc de partea noastră, așa cum am promis.”

„Dacă îmi amintesc”, a spus Moiraine, „nu ai promis că vei încerca, mi-ai promis că o vei realiza.”

„Promisiunile de a „încerca” nu realizează mare lucru în negocierile politice”, a spus Rand, „oricât de sincere”. Își ridică mâna în fața lui, brațul întins, degetele în sus și se uită din clapele deschise ale cortului. De parcă s-ar fi pregătit să apuce pământurile dinspre sud. Scoate-le, revendică-le ca fiind ale lui, protejează-le.

Dragonul de pe brațul lui strălucea, auriu și purpuriu. „Odată Dragonul, pierdut pentru amintire.” Și-a ridicat celălalt braț, terminându-se la ciotul de lângă încheietura mâinii. „De două ori Dragonul. . . pentru prețul pe care trebuie să-l plătească.”

„Ce vei face dacă liderul Seanchan refuză din nou?” întrebă Moiraine.

Nu-i spusese că împărăteasa îl refuzase prima dată. Moiraine nu avea nevoie să i se spună lucruri. Pur și simplu le-a descoperit.

— Nu știu, spuse Rand încet. — Dacă nu se luptă, Moiraine, vom pierde. Dacă nu se alătură Păcii Dragonului, atunci nu avem nimic.”

— Ai petrecut prea mult timp cu acel pact, spuse Moiraine. „Te-a distras de la obiectivul tău. Dragonul nu aduce pace, ci distrugere. Nu poți schimba asta cu o bucată de hârtie.”

— Vom vedea, spuse Rand. "Multumesc pentru sfat. Acum, și întotdeauna. Nu cred că am spus suficient. Îți datorez o datorie, Moiraine.

— Ei bine, spuse ea. „Încă *am* nevoie de o ceașcă de ceai.”

Rand se uită la ea, neîncrezător. Apoi a râs și a plecat să-i aducă câteva.

Moiraine își ținea ceașca caldă de ceai, pe care Rand o adusese pentru ea înainte de a pleca. Devenise conducătorul atât de mult de când se despărțiseră și era la fel de umil acum ca atunci când ea îl găsise pentru prima dată în cele două râuri. Poate mai mult.

Umil față de mine, probabil, se gândi ea. *El crede că îl poate ucide pe Cel Întunecat. Acesta nu este semnul unui om umil.* Rand al'Thor, un amestec atât de ciudat de eliberare de sine și mândrie. A avut în sfârșit echilibrul corect? În ciuda a ceea ce spusese ea, acțiunea lui față de ea azi a dovedit că nu era un tânăr, ci un bărbat.

Un bărbat încă mai poate face greșeli. Adesea, erau de un fel mai periculos.

„Roata țese așa cum vrea Roata”, murmură ea pentru sine, sorbind ceaiul. Preparat de mâna lui Rand, și nu a altcuiva, era la fel de aromat și vibrant precum fusese în zilele mai bune. Nu atins câtuși de puțin de umbra Întunericului.

Da, Roata a țesut așa cum a vrut. Uneori, își dorea ca țesutul să fie mai ușor de înțeles.

„Toată lumea știe ce să facă?” întrebă Lan, întorcându-se în şa lui Mandarb.

Andere dădu din cap. El însuși a dus cuvântul conducătorilor și de la ei le-a revenit generalilor și comandanților lor. Abia în ultimele clipe fusese transmisă soldaților înșiși.

Printre ei ar fi Prietenii Întunecați. Au fost mereu. Era imposibil să extermini șobolani dintr-un oraș, indiferent câte pisici ai adus. Lumina dorește, această știre avea să

vină prea târziu pentru ca acei șobolani să avertizeze Umbra.

— Călărim, spuse Lan, punându-i călcâiele în coastele lui Mandarb. Andere și-a ridicat steagul sus, steagul lui Malkier, și a galopat lângă el. Lui i s-au alăturat rândurile lui Malkieri. Mulți dintre aceștia aveau doar puțin sânge Malkieri în ei și erau cu adevărat grannicieni ai altor națiuni. Ei încă au ales să călărească sub stindardul lui și au luat *hadori.*

Mii și mii de călăreți călăreau cu el, cu copitele scuturând pământul moale. Fusese o retragere lungă și grea pentru armata lor. Trollocii aveau un număr superior și reprezentau o amenințare serioasă pentru oamenii lui Lan din jur. Armata călare a lui Lan era foarte mobilă, dar era doar atât de multă viteză pe care o puteai forța soldaților, iar trollocii puteau mărșălui rapid. Mai repede decât ar putea oamenii, în special cu acele Fades care îi biciuiau. Din fericire, incendiile din mediul rural încetineau armata Umbrei. Fără asta, oamenii lui Lan nu ar fi putut scăpa.

Lan s-a ghemuit în şa când au început exploziile de la Dreadlords. În stânga lui, Asha'man Deepe călărea, legat de şa din cauza piciorului lipsă. În timp ce o minge de foc trosni prin aer și se arcuia în jos spre Lan, Deepe adoptă o privire concentrată și își întinse mâinile înainte. Focul a explodat în aer deasupra lor.

Jăraticul aprins a căzut ca o ploaie purpurie, lăsând fum. Unul l-a lovit pe gâtul lui Mandarb, iar Lan l-a dat deoparte cu o mână cu mănușă. Calul nu părea să observe.

Pământul aici era din lut adânc. Terenul era format din dealuri ondulate, acoperite cu iarbă senină, aflorimente stâncoase și plantații de copaci desfoliați. Retragerea a urmat malurile Mora; fluviul avea să împiedice trollocii să-i flancheze dinspre vest.

Fum sângera din două puncte distincte de la orizont. Fal Dara și Fal Moran. Cele mai mari două orașe din Shienar, incendiate de propriii lor oameni, împreună cu pământurile fermelor și livezilor lor, tot ce ar putea oferi chiar și o mână de susținere trollocilor invadatori.

Deținerea orașelor nu fusese o opțiune. Asta însemna că trebuiau distruse.

Era timpul să începem să dau înapoi. Lan a condus o încărcare în centrul masei, iar trollocii au pus sulițe împotriva avântului care se apropia de cavalerie grea Malkieri și Shienaran. Lan și-a coborât lancea, punând-o în

poziție de-a lungul gâtului lui Mandarb. Se aplecă înainte în etrieri, ținându-se strâns cu genunchii, și speră că canalizatorii – Lan avea acum paisprezece, după o mică întărire de la Egwene – își vor putea face partea.

Pământul s-a rupt înaintea trollocilor. Prima linie a trollocilor s-a rupt.

Lan și-a ales ținta, un trolloc de mistreț masiv care țipa la tovarășii săi în timp ce aceștia se fereau de explozii. Lan a luat creatura în gât; lancea îl străpunse, iar Mandarb aruncă Trollocul într-o parte în timp ce călca în picioare una dintre fiarele înghesuite din apropiere. Bubuitul cavaleriei a devenit un izbucnire în timp ce călăreții au lovit puternic, lăsând impulsul și greutatea să-i poarte în grosul trollocilor.

Odată ce încetiniră, Lan îi aruncă lancea lui Andere, care o prinse cu dibăcie. Gardienii lui Lan s-au mutat înăuntru și el și-a strecurat sabia din teacă. Woodsman are vârful puietului. Floare de măr pe vânt. Trollocii făceau ținte ușoare atunci când era în șa – înălțimea trollocilor le prezenta gâtul, umerii și fețele la nivelul potrivit.

A fost o muncă rapidă, brutală. Deepe a urmărit atacurile din partea inamicilor Dreadlords, contracarându-le. Andere s-a mutat lângă Lan.

Steagul lui Lan era o piatră de temelie pentru Shadowspawn. Au început să urle și să se înfurie, iar el a auzit două cuvinte trolloci rostite iar și iar în limba lor. *Murdru Kar. Murdru Kar. Murdru Kar.* El s-a întins în jurul său cu sabia, vărsându-le sângele, la rece, în gol.

Îl luaseră pe Malkier de două ori acum. Ei nu vor putea niciodată să-i guste sentimentul de înfrângere, sentimentul de pierdere, la părăsirea din nou a patriei, de data aceasta prin alegere. Dar prin Lumină, el i - *ar putea* aduce aproape de ea. Sabia lui prin pieptul lor ar face cel mai bine.

Bătălia a coborât în haos, așa cum au făcut mulți. Trollocii au căzut în frenezie; armata lui petrecuse ultimele patru zile fără a se angaja deloc cu fiarele. Se retrăseseră doar, dobândind în sfârșit un anumit control asupra retragerii lor, suficient pentru a evita, cel puțin, ciocnirile pe care focurile lor le făcuseră posibile.

Patru zile fără conflict, acum acest atac total. Asta a fost prima parte a planului.

„Dai Shan!” a sunat cineva. Prințul Kaisel. Arătă unde reușiseră trollocii să împartă garda lui Lan. Bannerul lui se răsturna.

Andere. Calul bărbatului căzu, tras în jos, când Lan îl îndemna pe Mandarb între doi trolloci. Prințul Kaisel și o mână de alți soldați i s-au alăturat.

Lan nu putea continua călare, ca nu cumva să-și calce accidental prietenul. S-a aruncat din șa, a lovit pământul și s-a ghemuit sub un leagăn Trolloc. Kaisel a scos piciorul acelei fiare de la genunchi.

Lan se repezi pe lângă Trollocul care cădea. Și-a văzut steagul și un cadavru lângă el. Viu sau mort, Lan nu știa, dar exista *un* Myrddraal ridicând o lamă întunecată.

Lan sosi într-o val de vânt și de oțel învârtit. El a blocat lama Thakan'dar cu un leagăn al lui, călcându-și propriul steag în timp ce lupta. În vid, nu era timp de gândire. Era doar instinct și acțiune. A fost-

Urmă un al doilea Myrddraal, ridicându-se din spatele calului căzut al lui Andere. Deci, o capcană. Dați jos bannerul, atrageți atenția lui Lan.

Cele două Fade au atacat, câte unul de fiecare parte. Vidul nu s-a scuturat. O sabie nu putea simți frica și pentru acel moment, Lan *era* sabia. Stârcul își întinde aripile. Tăiind peste tot în jurul lui, blocându-le lamele cu ale lui, înainte și înapoi. Myrddraal era ca apa, curgea, dar Lan era vântul însuși. S-a învârtit între lamele lor, dând înapoi atacul spre dreapta, apoi pe cel din stânga.

Fades au început să blesteme de furie. Cel din stânga lui se repezi pe Lan, cu un rânjet pe buzele palide. Lan făcu un pas în lateral, apoi opri împingerea creaturii și îi tăie brațul de la cot. A continuat într-o lovitură fluidă, leagănul său continuând acolo unde știa că celălalt Fade va ataca și i-a luat mâna de la încheietura mâinii.

Ambele lame Thakan'dar au zgomotit la pământ. Fades încremeni, stupefii pentru o secundă. Lan i-a tăiat capul unuia de la gât, apoi s-a răsucit și i-a trecut sabia prin gâtul celuilalt. Pietricele negre pe zăpadă. S-a dat înapoi și și-a trântit sabia într-o parte pentru a împroșca o parte din sângele mortal eliberat de lamă. Ambele Fades căzură, zvârnindu-se, zvârnâindu-se una de alta, fără minte, sânge întunecat păta pământul.

O sută cincizeci de trolloci în apropiere au căzut zvârcolindu-se la pământ. Au fost legați de Fades. Lan se apropie să-l scoată pe Andere din noroi. Bărbatul părea amețit, clipind, iar brațul îi atârna într-un unghi ciudat. Lan l-a aruncat pe Andere peste umăr și i-a dat bannerul cu piciorul în mâna lui liberă.

A alergat înapoi spre Mandarb – zona din jurul lui acum fără trolloci – și a întins steagul unuia dintre oamenii prințului Kaisel. „Vezi asta curățată, apoi ridică-l.” L-a pus pe Andere pe partea din față a șeii, a urcat și și-a șters sabia pe pătura. Bărbatul nu părea rănit de moarte.

Îl auzi slab pe prințul Kaisel în spate. „De către părinții mei!” spuse bărbatul. „Am auzit că e bun, dar ... . . dar *Lumină!* ”

— Asta va merge, spuse Lan, cercetând câmpul de luptă, eliberând golul. „Trimite semnalul, Deepe.”

Asha'man s-a conformat, trimițând o dâră roșie de lumină în aer. Lan îl întoarse pe Mandarb și își îndreptă sabia înapoi spre tabără. Forțele lui s-au adunat în jurul lui. Atacul lor fusese întotdeauna menit să fie o lovitură și o retragere. Nu menținuseră o linie de luptă solidă. Asta a fost dificil cu o încărcătură de cavalerie.

Trupele sale s-au retras, iar Saldaeanii și Arafellin au sosit, călărind în valuri rapide pentru a rupe liniile Trolloc și a proteja retragerea. Mandarb era ud de sudoare; transportul a doi bărbați blindați era un ordin dificil pentru cal, în urma unei încărcări. Lan a încetinit ritmul, acum că nu erau în pericol direct.

„Deepe”, a întrebat Lan când ajungeau la liniile din spate. „Cum mai face Andere?”

„Are câteva coaste rupte, un braț rupt și o rănire la cap”, a spus Deepe. „Aș fi surprins dacă ar putea număra singur până la zece chiar acum, dar am văzut și mai rău. Voi vindeca rana de la cap; restul poate aștepta.”

Lan dădu din cap, frânându-se. Unul dintre gardienii săi – un bărbat morocănos pe nume Benish, care purta un văl Tarabone, deși purta un *hadori* deasupra – l-a ajutat să-l ia pe Andere de pe Mandarb; l-au ținut lângă calul lui Deepe. Asha'manul cu un singur picior se aplecă din aranjamentul de curele care îl sprijineau în şa, punându-şi mâna pe capul lui Andere şi concentrându-se.

Privirea năucită a părăsit ochii lui Andere, iar conștientizarea a luat stăpânire. Apoi a început să înjure.

O să fie bine , își spuse Lan, privind pe câmpul de luptă. Shadowspawn acum cădea înapoi. Era aproape de amurg.

Prințul Kaisel galope lângă Lan. „Acel steag saldean poartă dunga roșie a Reginei”, a spus el. — Merge din nou cu ei, Lan.

„Ea este regina lor. Ea poate face ce vrea.”

— Ar trebui să vorbești cu ea, spuse Kaisel, clătinând din cap. — Nu e corect, Lan. Alte femei din armata

saldaeană încep să călărească și ele.”

— Am văzut femei saldeene întreținându-se, spuse Lan, urmărind încă câmpul de luptă. „Dacă ar fi să pariez pe un concurs între unul dintre ei și un bărbat din orice armată din Sud, aș paria pe Saldaean în orice zi.”

„Dar . . . ”

„Acest război este totul sau nimic. Dacă aș putea să adun fiecare femeie din Țările de Graniță și să-i pun o sabie în mâini, aș face-o. Deocamdată, mă voi mulțumi să nu fac o prostie, cum ar fi interzicerea unor soldați antrenați și pasionați să lupte. Dacă, totuși, decideți să nu exercitați această prudență, sunteți liber să le spuneți ce credeți. Îți promit să-ți ofer o înmormântare bună după ce mă vor lăsa să-ți iau capul de pe stâlp.

„Eu . . . Da, Lord Mandragoran, spuse Kaisel.

Lan și-a scos luneta și a cercetat câmpul.

„Lord Mandragoran?” spuse Kaisel. „Chiar crezi că acest plan va funcționa?”

— Sunt prea mulți trolloci, spuse Lan. „Liderii armatelor Celui Întunecat îi cresc de ani de zile, crescându-i ca buruienile. Trollocii mănâncă mult; fiecare are nevoie de mai multă hrană decât un om pentru a o menține.

„Până acum, probabil că au mâncat Blight din orice i-ar putea întreține. Umbra a cheltuit fiecare bucată de hrană pe care a putut pentru a crea această armată, bazându-se pe trollocii să fie capabili să mănânce cadavrele celor căzuți.”

Destul de sigur, acum că bătălia se întrerupsese, trollocii au invadat câmpul în groaznica lor debaradă. Preferau carnea umană, dar își mănâncă propria lor căzută. Lan petrecuse patru zile alergând în fața armatei lor, fără să le ofere trupuri cu care să se ospăte.

O reușiseră doar din cauza incendierii Fal Dara și Fal Moran și a altor orașe din vestul Shienar. Scoaterea în acele orașe pentru hrană a încetinit trollocii, permițând armatei lui Lan să-și pună picioarele sub ei și să-și organizeze retragerea.

Shienaranii nu lăsaseră nimic comestibil în niciunul dintre orașele din apropiere. Patru zile fără mâncare. Trollocii nu foloseau linii de alimentare; au mâncat ce au dat peste. Ar muri de foame. Vorace. Lan i-a studiat cu luneta lui. Mulți nu au așteptat oalele. Erau mult mai animale decât oameni.

Sunt cu mult mai mult Shadow decât sunt oricare , se gândi Lan, coborând luneta. Planul lui era morbid, dar

Lumina l-a trimis ar fi eficient. Oamenii lui aveau să lupte și ar exista victime. Acele victime ar deveni momeala pentru adevărata bătălie.

— Acum, șopti Lan.

Lordul Agelmar a văzut-o și el. Coarnele au sunat și o dâră galbenă de lumină se ridică în aer. Lan se întoarse pe Mandarb, calul pufnind la comandă. Era obosit, dar și Lan. Amândoi ar putea suporta o altă bătălie. Trebuiau.

„Tai'shar Malkier!” Urlă Lan, coborându-și sabia și ducându-și forța înapoi pe câmp. Toate cele cinci armate Borderlander au convergit spre hoarda de Shadowspawn fracturată. Trollocii rupseseră complet liniile pentru a lupta pentru cadavre.

În timp ce Lan a tunat spre ei, el l-a auzit pe Myrddraal țipând, încercând să-i forțeze pe trolloci să revină la ordine. Era mult prea târziu. Multe dintre fiarele înfometate nu și-au ridicat privirea până când armatele au ajuns aproape de ele.

Când forțele lui Lan au lovit de data aceasta, efectul a fost foarte diferit de înainte. Mai devreme, atacul lor fusese încetinit de rândurile apropiate ale trollocilor, iar ei reușiseră să pătrundă doar o duzină de pași înainte de a fi forțați să ia săbii și topoare. De data aceasta, trollocii erau răspândiți. Lan le făcu semn shienarenilor să lovească primii; linia lor era atât de strânsă, încât cineva ar fi fost greu să găsească o deschidere de mai mult de doi pași între cai.

Asta nu a lăsat loc trollocilor să fugă sau să se eschiveze. Călăreții i-au călcat în picioare într-un tunet de copite și barde zgomotătoare, împingând trollocii pe lăncile lor, trăgând cu arcuri de cal, întinzându-se cu săbiile cu două mâini. Părea să existe o răutate specială pentru Shienarani în timp ce atacau, purtând căștile cu față deschisă și armura formată din plăci plate.

Lan și-a adus cavaleria Malkieri în spate, călărind pe teren transversal în spatele shienarenilor pentru a ucide orice trolloc care a supraviețuit atacului inițial. Odată ce trecuseră, shienaranii s-au rupt la dreapta pentru a se aduna pentru o altă pasă, dar Arafellin s-a trântit în spatele lor, ucigând mai mulți Shadowspawn care încercau să se formeze. După ei a venit un val de saldeeni care traversau așa cum făcuseră Malkieri, apoi Kandorii măturară din cealaltă direcție.

Transpirat — obosit cu brațul sabiei — Lan se pregăti din nou. Abia atunci și-a dat seama că prințul Kaisel însuși

purta steagul lui Malkier. Băiatul era tânăr, dar inima lui era dreaptă. Deși era oarecum prost în privința femeilor.

Ușoare, dar suntem cu toții, într-un fel sau altul, se gândi Lan. Emoțiile îndepărtate ale lui Nynaeve în legătură l-au mângâiat. Nu simțea prea multe în depărtare, dar ea părea hotărâtă.

Când Lan și-a început a doua măturare, pământul a început să explodeze sub oamenii săi. Dreadlords își dăduseră în sfârșit seama ce se întâmpla și se întorseseră spre linia frontului. Lan l-a îndreptat pe Mandarb în jurul unui crater care a erupt în pământ chiar înaintea lui, pământul stropindu-i pe piept. Apariția Dreadlords a fost semnalul lui de a opri măturarea; a vrut să intre, să lovească puternic și să plece. Ca să lupte cu Dreadlords, ar trebui să-și angajeze toți cei care îi canalizează, ceea ce nu voia să facă.

„Sânge și cenușă de sânge!” Deepe a înjurat când Lan a ocolit o altă explozie. „Lord Mandragoran!”

Lan se uită înapoi. Deepe încetinea calul.

— Continuă să te miști, omule, spuse Lan, reținându-l pe Mandarb. El a făcut semn forțelor sale să continue să călărească, deși prințul Kaisel și paznicul de luptă al lui Lan s-au oprit cu el.

„Oh, *Light”* , a spus Deepe, concentrându-se.

Lan a cercetat scena. În jurul lor, trollocii zăceau morți sau pe moarte, urlând sau pur și simplu scâncind. În stânga lui, masa de Shadowspawn se forma cu întârziere. Ar avea o linie unificată în curând și, dacă Lan și ceilalți nu s-ar mișca, s-ar găsi singuri pe teren.

Deepe avea ochii pe o siluetă care stătea deasupra a ceea ce părea a fi un mare motor de asediu; avea un pat plat și avea vreo douăzeci de picioare înălțime. Un grup de trolloci îl ridicau înainte și se rostogoli pe roți mari de lemn.

Da, era o cifră acolo sus. Au fost mai mulți dintre ei. Bile de foc au început să cadă către Borderlanders în timp ce se îndepărtau, iar luminile au fulgerat din cer. Lan s-a simțit brusc ca o țintă pe un teren de antrenament de tir cu arcul.

„Deepe!”

„Este M'Hael!” a explicat Deepe.

Taim nu fusese cu armata inamică în ultima săptămână sau cam asa ceva – dar acum omul se întorsese, se părea. Era imposibil de spus cu siguranță din cauza distanței, dar

felul în care omul aruncă se țese în succesiune rapidă, părea supărat pentru ceva.

„Hai să călărim!” strigă Lan.

„Aș putea să-l iau”, a spus Deepe. "Aș putea-"

Lan a văzut un fulger de lumină și, deodată, Mandarb s-a ridicat. înjură Lan, încercând să clipească imaginea ulterioară din ochi. Era ceva în neregulă și cu urechile lui.

Mandarb se înclină și se curbe, tremurând. A fost nevoie de mult pentru a scutura armăsarul, dar un fulger atât de aproape ar deranja orice cal. Un al doilea fulger îl aruncă pe Lan la pământ. S-a prăbușit, mormăind, dar ceva – în adâncul sufletului – știa ce să facă. Când a venit în sine, era deja în picioare, amețit, cu sabia în mână. El gemu, clătinându-se.

Mâinile l-au apucat, ridicându-l într-o şa. Prințul Kaisel, cu fața însângerată de lupte, ținea frâiele. Paznicul lui Lan s-a asigurat că el era statornic pe calul lui în timp ce plecau.

A văzut cadavrul lui Deepe, stricat și zăcând în bucăți, în timp ce fugeau.

17

Mai bătrân, mai învechit

— Nu a fost fructuoasă, Majestate, spuse vocea prin somnolența lui Mat. Ceva îl înțepa pe Mat. Această saltea era cea mai proastă pe care dormise vreodată. Avea de gând să-l bată pe hangiu până își va primi banii înapoi.

„Asasinul este foarte greu de urmărit”, continuă acea voce enervantă. „Oamenii cu care trece nu-și amintesc de el. Dacă Prințul Corbilor are informații despre cum poate fi urmărită creatura, mi-ar plăcea foarte mult să le aud.”

De ce i-ar lăsa hangiul pe acești oameni să intre în camera lui Mat? S-a îndreptat spre conștiință, lăsând în urmă un vis minunat care îl implica pe Tuon și nicio grijă în

lume. A deschis un ochi plin de somn, privind în sus la cerul înnorat. Nu este deloc plafonul unui han.

Cenușă însângerată, se gândi Mat, gemând. Au adormit în grădini. Se ridică, trecându-se complet gol, cu excepția eșarfei de la gât. Hainele lui și ale lui Tuon erau întinse sub ei. Fața lui fusese într-un petic de buruieni.

Tuon stătea lângă el, ignorând faptul că era complet goală, vorbind cu un membru al Garzii Deathwatch. Musenge era într-un genunchi, cu capul plecat, cu fața spre pământ. Dar inca!

"Ușoară!" spuse Mat, întinzându-și mâna după haine. Tuon stătea pe cămașă și îi aruncă o privire supărată în timp ce încerca să o smulgă.

„Onorat”, îi spuse gardianul lui Mat, cu fața în jos. „Salutări la trezire.”

„Tuon, de ce stai doar acolo?” întrebă Mat, scoțându-și în cele din urmă cămașa de sub crupa aceea delicioasă.

— În calitate de consoartă a mea, spuse Tuon cu severitate, poți să-mi spui Fortuona sau Majesty. Mi-ar plăcea să fiu executat înainte să-mi dai un copil, pentru că mă iubesc de tine. În ceea ce privește acest gardian, el este de la Deathwatch. Ei trebuie să mă urmărească în orice moment. Le-am avut de multe ori cu mine când mă îmbăiam. Aceasta este datoria lor și fața lui este ocolită”.

Mat începu să se îmbrace în grabă.

A început să se îmbrace, deși nu suficient de repede pentru gustul lui. Nu s-a gândit prea mult la un gardian care-și uita soția. Locul în care dormiseră era înconjurat de brazi mici albaștri – o ciudățenie aici, în sud, poate cultivată pentru că erau exotici. Deși acele se rumeneau, ofereau o oarecare măsură de intimitate. Dincolo de brazi era un inel de alți copaci – piersici, se gândi Mat, dar era greu de spus fără frunze.

Abia auzea orașul trezindu-se în afara grădinii, iar aerul mirosea slab a ace de brad. Aerul era suficient de cald încât să dormi afară să nu fi fost inconfortabil, deși era bucuros să fie din nou îmbrăcat.

Un ofițer al Garzii Deathwatch se apropie exact când Tuon termina de îmbrăcat. Strânse ace uscate de brad, înclinându-se adânc în fața ei. — Împărăteasa, poate că am prins un alt asasin. Nu este creatura de aseară, deoarece nu are răni, dar încerca să se strecoare în palat. Ne-am gândit că ați dori să-l vedeți înainte de a începe interogatoriul nostru.

— Adu-l înainte, spuse Tuon, îndreptându-și rochia. — Și trimite-l pe generalul Karede.

Ofițerul s-a retras, trecând pe lângă Selucia, care stătea lângă poteca care ducea la poiană. Ea a intrat să stea lângă Tuon. Mat și-a pus pălăria pe cap și s-a dus pe partea cealaltă a ei, așezând fundul *ashandarei* în iarba moartă.

Lui Mat îi era milă de bietul prost prins strecurându-se în palat. Poate că bărbatul a fost un asasin, dar ar putea fi doar un cerșetor sau un alt prost care caută emoție. Sau ar putea fi. . .

. . .Dragonul Renăscut.

Mat gemu. Da, acesta a fost Rand pe care l-au condus de-a lungul cărării. Rand părea mai bătrân, mai îmbătrânit, decât ultima dată când Mat îl văzuse în persoană. Desigur, îl văzuse recent pe bărbat în acele viziuni nenorocite. Deși Mat se antrenase să nu se mai gândească la Rand pentru a evita acele culori, totuși a alunecat din când în când.

Oricum, să-l văd pe Rand în persoană a fost diferit. A fost . . . Lumină, cât timp *a* trecut? *Ultima dată când l-am văzut cu ochii mei a fost când m-a trimis la Salidar după Elayne.* S-a simțit ca acum o veșnicie. Trecuse înainte să vină la Ebou Dar, înainte să văzu *gholam* pentru prima dată. Înainte de Tylin, înainte de Tuon.

Mat se încruntă când Rand era condus la Tuon, cu brațele legate la spate. Ea a vorbit cu Selucia, mișcându-și degetele în vorbirea lor. Rand nu părea deloc îngrijorat; chipul lui era calm. Purta o haină frumoasă de roșu și negru, o cămașă albă dedesubt, pantaloni negri. Fără aur sau bijuterii, fără armă.

— Tuon, începu Mat. „Asta este...”

Tuon se întoarse de la Selucia să-l vadă pe Rand. „ *Damane!* spuse Tuon, întrerupându-l pe Mat. „Adu-mi *damane!* Fugi, Muzicale! *ALERGĂ* !”

Garda Deathwatch s-a împiedicat înapoi, apoi a alergat, strigând după *damane* și pentru generalul Banner Karede.

Rand l-a privit pe bărbat plecând, nonșalant, deşi era legat. *Știi,* se gândi Mat, *oarecum arată ca un rege.* Desigur, Rand era supărat, cel mai probabil. Asta ar explica de ce se plimbase până la Tuon așa.

Ori asta, ori Rand tocmai plănuia să o omoare. Obligațiunile nu contau deloc pentru un om care putea canaliza. *Sânge și cenușă,* se gândi Mat. *Cum am ajuns în această situație?* Făcuse tot ce putea pentru a-l evita pe Rand!

Rand întâlni privirea lui Tuon. Mat trase aer în piept, apoi sări în fața ei. „Rand. Rand, aici acum. Să fim liniștiți.”

— Bună, Mat, spuse Rand, cu o voce plăcută. Light, *era* nebun! „Îți mulțumesc că m-ai condus la ea.”

„Conducându-te. . .”

"Ce este asta?" întrebă Tuon.

Mat se învârti. „Eu . . . Într-adevăr, este doar. . .”

Privirea ei ar fi putut să facă găuri în oțel. — Ai făcut asta, i-a spus ea lui Mat. — Ai venit, m-ai ademenit să fiu afectuoasă, apoi l-ai adus înăuntru. Este adevărat?

— Nu-l învinovăți, spuse Rand. „Trebuia să ne reîntâlnim cei doi. Știi că este adevărat.”

Mat sa împiedicat între ei, ridicând o mână în orice direcție. "Aici acum! Amândoi, opriți-vă. Mă auzi!"

Ceva îl prinse pe Mat, ridicându-l în aer. — Încetează, Rand! el a spus.

— Nu sunt eu, spuse Rand, adoptând o privire concentrată. "Ah. Sunt protejat.”

În timp ce Mat atârna în aer, îl simți la piept. Medalionul. *Unde era medalionul lui?*

Mat se uită la Tuon. A părut rușinată pentru o scurtă clipă, băgând mâna în buzunarul rochiei. A scos ceva argintiu în mână, poate intenționând să folosească medalionul ca protecție împotriva lui Rand.

Genial , îşi spuse Mat, gemând. Îl luase de pe el în timp ce el dormea, iar el nu observase. *Al naibii de genial.*

Țesăturile aerului l-au așezat lângă Rand; Karede se întorsese cu un *sul'dam* şi *dămane* . Toți trei erau înroșiți, ca și cum ar fi fugit repede. Damane *făcuse* canalizarea.

Tuon s-a uitat peste Rand și Mat, apoi a început să-i facă gesturi vorbind de mână către Selucia, cu mișcări ascuțite.

— Mulțumesc mult pentru asta, mormăi Mat către Rand. „Ești un prieten atât de bun.”

— Mă bucur să te văd și pe tine, spuse Rand, cu un zâmbet pe buze.

— Poftim, spuse Mat oftând. „M-ai băgat din nou în necazuri. Întotdeauna faci asta.”

"Fac?"

"Da. În Rhuidean și deșeul, în Piatra lacrimii . . . înapoi în cele două râuri. Îți dai seama că am plecat spre sud, în loc să vin la mica ta petrecere cu Egwene în Merrilor, ca să *evadez* ?

— Crezi că ai putea sta departe de mine? întrebă Rand zâmbind. — Chiar crezi *că* ți-ar permite?

„Aș putea să încerc. Fără supărare, Rand, dar vei înnebuni și tot. M-am gândit că o să-ți dau un prieten mai puțin din apropiere să-l ucizi. Știi, te scutesc de niște probleme. Apropo, ce ți-ai făcut cu mâna?”

„Ce ți-ai făcut ochiului?”

„Un mic accident cu un tirbușon și treisprezece cârciumi supărați. Mana?"

„L-am pierdut prinzând unul dintre Părăsiți.”

„Capturezi?” spuse Mat. „Ești din ce în ce mai moale.”

Rand pufni. „Spune-mi că te-ai descurcat mai bine.”

„Am ucis un *gholam* ”, a spus Mat.

„L-am eliberat pe Illian de Sammael.”

„M-am căsătorit cu împărăteasa din Seanchan”.

— Mat, spuse Rand, *chiar* încerci să intri într-un concurs de lăudăroși cu Dragonul Renăscut? Se opri o clipă. „În plus, am curățat *sayin.* Eu câștig."

— Ah, asta nu valorează prea mult, spuse Mat.

„Nu valorează mult? Este cel mai important eveniment care a avut loc de la Breaking.”

„Bah. Tu și Asha'manul tău sunteți deja nebuni, a spus Mat, deci ce contează? El aruncă o privire în lateral. „Arăți bine, apropo. Ai avut mai multă grijă de tine în ultima vreme.”

— Deci îți *pasă* , spuse Rand.

— Sigur că da, mormăi Mat, uitându-se înapoi la Tuon. „Vreau să spun, trebuie să te menții în viață, nu? Du-te la micul tău duel cu Cel Întunecat și ține-ne pe toți în siguranță? E bine să știi că te uiți la asta.”

— E plăcut să aud, spuse Rand zâmbind. „Fără înțelepciuni despre haina mea drăguță?”

"Ce? Înțelepciuni? Încă nu te doare pentru că te-am tachinat puțin acum câțiva ani?

„Tachinat?” spuse Rand. — Ai petrecut săptămâni întregi refuzând să vorbești cu mine.

— Aici, acum, spuse Mat. „Nu a fost chiar atât de rău. Îmi amintesc cu ușurință partea aceea.”

Rand clătină din cap, parcă uluit. Sângeros de nerecunoscător era ceea ce era. Mat plecase s-o aducă pe Elayne, așa cum o ceruse Rand, și aceasta a fost mulțumirea care i s-a oferit. Sigur, Mat fusese puțin deturnat după aceea. Încă o făcuse, nu-i așa?

— În regulă, spuse Mat foarte încet, trăgând de legăturile Air care îl țineau. — O să ne scot din asta, Rand. Sunt căsătorit cu ea. Lasă-mă să vorbesc și...

— Fiica lui Artur Hawkwing, îi spuse Rand lui Tuon. „Timpul se învârte spre sfârșitul tuturor lucrurilor. Ultima Bătălie a început, iar firele sunt țesute. În curând, procesul meu final va începe.”

Tuon făcu un pas înainte, Selucia făcându-i câteva ultime cuvinte cu degetul. — Vei fi dus la Seanchan, Dragon Reborn, spuse Tuon. Vocea ei era adunată, fermă.

Mat zâmbi. Ușoară, dar a făcut o împărătească bună. *Totuși, nu era nevoie să-mi smulg medalionul,* gândi el. Aveau să aibă cuvinte despre asta. Presupunând că a supraviețuit asta. Ea nu l-ar fi executat *cu adevărat , nu-i așa?*

Din nou, a încercat legăturile invizibile care îl legau.

"Chiar așa?" întrebă Rand.

„Tu te-ai predat mie”, a spus Tuon. „Este un prevestitor.” Părea aproape că regretă. „Nu te-ai gândit cu adevărat că îți voi permite să pleci, nu-i așa? Trebuie să te iau în lanțuri ca pe un conducător care mi s-a împotrivit - așa cum am făcut și cu ceilalți pe care i-am găsit aici. Plătești prețul uitării strămoșilor tăi. Ar fi trebuit să-ți amintești jurămintele tale.”

— Înțeleg, spuse Rand.

Știi, se gândi Mat, *face o treabă corectă și sună ca un rege.* Light, cu ce fel de oameni se înconjurase Mat? Ce s-a întâmplat cu servitoarele târgului și cu soldații care stăpâneau?

— Spune-mi ceva, împărătească, spuse Rand. „Ce ați fi făcut cu toții dacă v-ați fi întors pe aceste țărmuri și ați fi găsit că armatele lui Artur Hawkwing încă conduc? Dacă nu ne-am fi uitat jurămintele, dacă am fi rămas fideli? Ce atunci?"

„V-am fi primit ca frați”, a spus Tuon.

"Oh?" spuse Rand. „Și tu te-ai fi închinat în fața tronului aici? Tronul lui Hawkwing? Dacă imperiul său ar fi încă în picioare, ar fi fost condus de moștenitorul său. Ai fi încercat să-i domine? În schimb, ai fi acceptat domnia lor asupra ta?

— Nu este cazul, spuse Tuon, dar păru să găsească cuvintele lui intrigante.

— Nu, nu este, spuse Rand.

„După argumentul dumneavoastră, trebuie să ne supuneți.” Ea a zâmbit.

„Nu am făcut acest argument”, a spus Rand, „dar hai să facem asta. Cum revendicați dreptul la aceste pământuri?”

„Fiind singurul moștenitor legitim al lui Artur Hawkwing.”

„Și de ce ar conta asta?”

„Acesta este imperiul lui. El este singurul care a unificat-o, este singurul conducător care a condus-o în glorie și măreție.”

— Și iată că te înșeli, spuse Rand, cu vocea devenind blândă. „Mă accepți ca Dragonul Renăscut?”

— Trebuie să fii, spuse Tuon încet, ca și cum ar fi atent la o capcană.

— Atunci mă accepți așa cum sunt, spuse Rand, cu vocea devenind tare, clară. Ca un corn de luptă. „ *Eu* sunt Lews Therin Telamon, Dragonul. *Am* condus aceste pământuri, unificate, în timpul Epocii Legendelor. *Eram* conducătorul tuturor armatelor Luminii, *purtam* Inelul Tamyrlinului. *Am* fost primul dintre Slujitori, cel mai înalt dintre Aes Sedai, și am putut chema Cele Nouă Toje ale Stăpânirii.”

Rand făcu un pas înainte. „ *Am* avut loialitatea și fidelitatea tuturor celor șaptesprezece generali ai Porții Zorilor. Fortuona Athaem Devi Paendrag, autoritatea mea o înlocuiește pe a ta!”

„Artur Hawkwing...”

„Autoritatea mea o înlocuiește pe cea a Hawkwing! Dacă pretinzi că domnești pe numele celui care a cucerit, atunci trebuie să te înclini în fața revendicării mele anterioare. Am cucerit înaintea Aripii de șoim, deși nu aveam nevoie de sabie ca să fac asta. Ești aici pe pământul *meu* , împărătească, la suferința mea!”

Tunetul a izbucnit în depărtare. Mat tremură. Light, a fost doar Rand. Doar Rand. . . nu a fost?

Tuon se dădu înapoi, cu ochii mari, buzele întredeschise. Fața ei era plină de groază, de parcă tocmai și-ar fi văzut proprii părinți executați.

Iarba verde s-a întins în jurul picioarelor lui Rand. Gardienii din apropiere au sărit înapoi, cu mâinile la săbii, în timp ce o fâșie de viață se prelungea de la Rand. Lamele maro și galbene s-au colorat, de parcă ar fi fost turnată vopsea pe ele, apoi s-au ridicat în picioare — întinzându-se ca după un somn lung.

Verdeața a umplut toată poienița din grădină. „E încă protejat!” *strigă* sul'dam . „Onorat, este *încă protejat* !”

Mat se cutremură, apoi observă ceva. Foarte moale, atât de ușor de ratat.

"Cânți?" îi şopti Mat lui Rand.

Da . . . era inconfundabil. Rand *cânta* , pe sub răsuflarea lui, foarte încet. Mat bătu cu piciorul. „Jur că am auzit melodia aceea pe undeva, odată. . . Este „Două servitoare la malul apei”?”

— Nu ajuți, șopti Rand. "Liniște."

Rand și-a continuat cântecul. Verdele s-a întins în copaci, brazii întărindu-și membrele. Ceilalți copaci au început să scoată frunze – erau într-adevăr piersici – crescând cu mare viteză, viața inundă în ei.

Gardienii se uitau în jur, învârtindu-se, încercând să urmărească toți copacii deodată. Selucia se înfiorase. Tuon rămase în picioare, cu ochii ațintiți asupra lui Rand. În apropiere, *sul'dam* și *damane speriați* trebuie să fi încetat să se concentreze, pentru că legăturile care îl țineau pe Mat au dispărut.

„Îmi refuzi dreptul?” întrebă Rand. „Negi că revendicarea mea asupra acestui pământ o precede pe a ta cu mii de ani?”

„Eu . . .” Tuon trase adânc aer în piept și se uită la el sfidător. „Ai spart pământul, l-ai abandonat. Îți pot refuza dreptul.”

În spatele ei, florile au *explodat* pe copaci ca niște artificii, albe și roz intens. Izbucnirile de culoare i-au înconjurat. Petalele stropite în afară cu creșterea lor, rupându-se din copaci, prinzându-se de vânt și învârtindu-se prin poiană.

— Ți-am permis să trăiești, îi spuse Rand lui Tuon, când aș fi putut să te distrug într-o clipă. Acest lucru se datorează faptului că ai făcut viața mai bună pentru cei aflați sub conducerea ta, deși nu ești lipsit de vinovăție pentru felul în care i-ai tratat pe unii. Regula ta este la fel de subțire ca hârtia. Ții acest pământ împreună doar prin puterea oțelului și a *damanelor* , dar patria voastră arde.

„Nu am venit aici să te distrug. Vin acum la tine să-ți ofer pace, împărătească. Am venit fără armate, am venit fără forță. Am venit pentru că cred că ai nevoie de mine, așa cum am nevoie de tine.” Rand făcu un pas înainte și, în mod remarcabil, căzu într-un genunchi, plecând capul, cu mâna întinsă. „Îmi întind mâna către tine în alianță. Ultima bătălie este peste noi. Alătură-te mie și luptă.”

Poiana a căzut pe loc. Vântul a încetat să mai bată, tunetul a încetat să zbârnească. Florile de piersic se înălțau spre iarba acum verde. Rand a rămas acolo, cu mâna întinsă. Tuon se uită la acea mână ca la o viperă.

Mat se grăbi înainte. „Frumos truc”, îi spuse el pe gura lui Rand. „Foarte frumos truc.” Se apropie de Tuon, luând-o de umeri și întorcând-o într-o parte. În apropiere, Selucia părea uluită. Karede nu era într-o formă mult mai bună. Nu ar fi de nici un ajutor.

— Hei, uite, îi spuse Mat încet. „Este un tip bun. E dur la colțuri uneori, dar poți avea încredere în cuvântul lui. Dacă îți oferă un tratat, se va descurca.”

— A fost un spectacol foarte impresionant, spuse Tuon încet. Tremura slab. „Ce *este* el?”

— Arde-mă dacă știu, spuse Mat. „Ascultă, Tuon. Am crescut cu Rand. Garantez pentru el.”

„Există un întuneric în acel om, Matrim. L-am văzut când el și cu mine ne-am întâlnit ultima dată.”

„Uită-te la mine, Tuon. Uită-te la mine."

Ea ridică privirea, întâlnindu-i privirea.

„Poți avea încredere în Rand al'Thor cu lumea în sine”, a spus Mat. „Și dacă nu poți avea încredere în el, ai încredere în mine. El este singura noastră alegere. Nu avem timp să-l ducem înapoi la Seanchan.

„Sunt în oraș suficient de mult pentru a arunca o privire asupra forțelor tale. Dacă vei lupta în Ultima Bătălie *și* vei recuceri patria, vei avea nevoie de o bază stabilă aici, în Altara. Ia-i oferta. Tocmai a revendicat acest pământ. Ei bine, pune-l să-ți securizeze granițele așa cum sunt și anunță-l celorlalți. S-ar putea să asculte. Ia puțină presiune de pe tine. Dacă, adică, nu vrei să lupți împotriva trollocilor, a națiunilor din această țară *și* a rebelilor din Seanchan în același timp.”

Tuon clipi. „Forțele noastre.”

"Ce?"

„Le-ai numit forțele mele”, a spus ea. „Ei sunt forțele *noastre* . Acum ești unul dintre noi, Matrim.

„Ei bine, cred că sunt la asta. Ascultă, Tuon. Trebuie să faci asta. Vă rog." Se întoarse, privindu-l pe Rand, îngenuncheat în mijlocul unui model de flori de piersic care părea să se fi întors din el. Nici unul nu căzuse peste el.

"Care este oferta ta?" întrebă Tuon.

— Pace, spuse Rand, stând în picioare, cu mâna întinsă. „Pace pentru o sută de ani. Mai mult, dacă pot să fac așa. I-am convins pe ceilalți conducători să semneze un tratat și să lucreze împreună pentru a lupta cu armatele Umbrei.”

„Mi-aș fi asigurat granițele”, a spus Tuon.

„Altara și Amadicia vor fi ale tale.”

— De asemenea, Tarabon și Almoth Plain, spuse Tuon. „Le țin acum. Nu voi fi forțat de la ei prin tratatul tău. Îți dorești pace? Îmi vei da astă.”

— Tarabon și jumătate din Câmpia Almoth, spuse Rand. „Jumătatea pe care o controlezi deja.”

„Aș avea toate femeile din această parte a Oceanului Aryth care se pot canaliza ca *damane* ”, a spus Tuon.

— Nu-ți încorda norocul, împărătească, spuse Rand sec. „Eu . . . Îți voi permite să faci ce vrei în Seanchan, dar îți *voi* cere să renunți la orice *damane* pe care ai luat-o în timp ce ai fost în această țară.”

„Atunci nu avem niciun acord”, a spus Tuon.

Mat și-a ținut respirația.

Rand ezită, coborând mâna. — De asta ar putea depinde soarta lumii însăși, Fortuona. Vă rog."

„Dacă este atât de important”, a spus ea ferm, „poți fi de acord cu cererea mea. Proprietatea noastră este a noastră. Vrei un tratat? Atunci o vei obține cu această clauză: Păstrăm *damanele* pe care le avem deja. În schimb, îți voi permite să pleci în libertate.”

Rand se strâmbă. „Ești la fel de rău ca unul dintre oamenii de la mare.”

— Ar trebui să sper că sunt mai rău, spuse Tuon, fără emoție în voce. „Lumea este responsabilitatea ta, Dragon, nu a mea. Îmi pasă de imperiul meu. Voi avea mare nevoie de acele *damane.* Alege acum. După cum cred că ai spus, timpul tău este scurt.”

Expresia lui Rand se întunecă; apoi își întinse mâna în afară. „Să se facă. Lumina să fie milostivă, să se facă. O să port și eu această greutate. Poți să păstrezi *damane pe* care îl ai deja, dar nu vei lua niciunul dintre aliații mei în timp ce luptăm Ultima Bătălie. A lua apoi pe oricine care nu se află în țara ta va fi văzută ca o încălcare a tratatului și ca atacarea celorlalte națiuni.”

Tuon făcu un pas înainte, apoi luă mâna lui Rand în a ei. Mat își dădu răsuflarea.

„Am documente pe care să le examinezi și să le semnezi”, a spus Rand.

— Selucia îi va lua, spuse Tuon. „Matrim, cu mine. Trebuie să pregătim Imperiul pentru război.” Tuon se îndepărtă pe potecă, cu pasul controlat, deși Mat bănuia că voia să fie departe de Rand cât mai repede posibil. A înțeles sentimentul.

Îl urmă, dar se opri lângă Rand. — Se pare că tu ai un pic din norocul Întunecatului, mormăi el către Rand. „Nu

pot să cred că a funcționat.”

"Sincer?" spuse Rand încet. „Nici eu nu pot. Mulțumesc pentru cuvântul bun.”

— Sigur, spuse Mat. „Apropo, *am* salvat-o pe Moiraine. Mestecați asta în timp ce încercați să decideți care dintre noi doi câștigă.”

Mat l-a urmat pe Tuon, iar în spatele lui s-a ridicat râsul Dragonului Renăscut.

18

Să te simți irosit

Gawyn stătea pe un câmp din apropierea zonei în care Aes Sedai luptaseră pentru prima dată cu trollocii. Ieșiseră de pe dealuri și se mutaseră mai adânc în câmpia Kandor. Ei au continuat să oprească avansurile Trolloc și chiar au reușit să împingă forțele principale ale inamicului cu câteva sute de pași. Una peste alta, această bătălie mergea mai bine decât s-ar fi putut aștepta.

Au luptat aici timp de o săptămână pe acest câmp deschis, fără nume de Kandori. Acest loc fusese răscolit și sfâșiat ca și cum ar fi fost pregătit pentru plantare. Erau atât de multe corpuri aici – aproape toate Shadowspawn – încât nici măcar pofta de trolloc nu le putea consuma pe toate.

Gawyn purta o sabie într-o mână, scutul în cealaltă, în fața calului lui Egwene. Sarcina lui era să doboare trollocii care au venit prin atacurile Aes Sedai. A preferat să lupte cu două mâini, dar împotriva trollocilor avea nevoie de acel scut. Unii dintre ceilalți l-au considerat un prost pentru că a folosit sabia. Preferau stiucile sau halebardele, orice pentru a tine trollocii la distanta.

Nu te-ai putea *duela* cu o știucă, totuși; ca stiucar, erai ca o caramida intr-un zid mai mare. Nu ai fost atât de mult un soldat, cât o barieră. O halebardă era mai bună – cel puțin avea o lamă care necesita o anumită îndemânare pentru a fi folosită – dar nimic nu dădea aceeași senzație ca o sabie. Când Gawyn a luptat cu sabia, el a controlat lupta.

Un trolloc veni după el, pufnind, cu chipul trăsăturile îmbinate ale unui berbec și ale unui bărbat. Acesta era mai uman decât majoritatea, inclusiv o gură de umană răutăcios, cu dinți însângerați. Lucrul ținea un buzdugan care purta Flacăra lui Tar Valon pe mâna sa, furat de la un membru căzut al Gărzii Turnului. Deși era o armă cu două mâini, creatura o mânuia cu ușurință într-una singură.

Gawyn s-a eschivat într-o parte, apoi și-a adus scutul în sus și în dreapta sub lovitura așteptată. Scutul s-a cutremurat cu impacturi repetate. Unu doi trei. Standard Trolloc berserking — loviți puternic, loviți rapid și presupuneți că adversarul va sparge.

Mulți au făcut-o. Ei s-ar împiedica, sau brațele li s-ar amorți din cauza loviturilor. Asta era valoarea zidurilor de stiucă sau a liniilor de halebarda. Bryne le-a folosit pe ambele și o nouă linie improvizată cu jumătate de suliță și jumătate de halebardă. Gawyn citise despre ea ca în cărțile de istorie. Armata lui Bryne le-a folosit pentru a-i împinge pe trolloci. Liniile de stiuca le tineau in spate, iar apoi halebardele ajungeau si le taiau picioarele.

Gawyn se aplecă într-o parte, iar Trollocul nu era pregătit pentru explozia lui de viteză. Lucrul s-a întors, prea încet, când Gawyn și-a despărțit mâna de încheietura mâinii, folosind Whirlwind on the Mountain. În timp ce țipa, Gawyn se întoarse, lovindu-și sabia în stomacul altui Trolloc care trecuse prin apărarea Aes Sedai.

Își scoase sabia din acel corp și o înveli în gâtul primului trolloc. Fiara moartă a alunecat de pe lama lui. Erau patru pe care Gawyn le omorâse astăzi. Și-a șters cu grijă sabia pe pânza însângerată pe care o purta legată la talie.

O verifică pe Egwene. Călărită, ea a folosit Puterea Unică pentru a sfărâma trollocii în masă. Aes Sedai a folosit o rotație, cu doar o mică parte din ei pe teren la un moment dat. Folosirea atât de puține Aes Sedai la un moment dat a impus soldaților să-și asume grea luptei, dar Aes Sedai veneau întotdeauna odihniți la luptă. Treaba lor era să distrugă grupurile de trolloci, să spargă liniile și să-i lase pe soldați să lucreze la rămășițele împrăștiate.

Cu Aes Sedai ținând trollocii de formațiuni solide de luptă, lupta – deși istovitoare – se desfășura bine. Nu trebuiseră să se întoarcă de când lăsaseră dealurile în urmă și opriseră efectiv avansul Trolloc timp de o săptămână aici.

Silviana stătea lângă Egwene pe un castron roan și făcu tot posibilul ca trollocii să nu se apropie prea mult. Pământul era rupt și brăzdat chiar în fața lor, atacurile Silvianei făcând-o în bucăți, lăsând depresiuni ca șanțuri pe tot câmpul. În ciuda acestui fapt, ocazional Trolloc se târa prin mocirlă și venea după Gawyn.

Gawyn văzu mișcare în cel mai apropiat șanț și înaintă cu pași mari. Un Trolloc cu trăsături de lup stătea ghemuit înăuntru. A mârâit la el, năvălindu-se.

Apa curge la vale.

Trollocul căzu înapoi în șanț, iar Gawyn și-a șters lama de cârpa însângerată. Cinci. Nu-i rău pentru unul dintre turele lui de două ore. Adesea, Aes Sedai au reușit să-i respingă pe trolloci, iar el tocmai a ajuns să stea lângă Egwene. Bineînțeles, astăzi a fost însoțită de Silviana — ei veneau întotdeauna pe frontul de luptă în perechi — și Gawyn era pe jumătate convins că Păzitorul îi lăsa pe câțiva să treacă din când în când doar pentru a-l menține să lucreze.

O serie bruscă de explozii în apropiere l-au împins înapoi și el a aruncat o privire peste umăr. Ușurarea lor sosise. Gawyn și-a ridicat sabia spre Sleete, în timp ce bărbatul a luat poziția cu Gardienul lui Piava Sedai pentru a păzi zona.

Gawyn s-a alăturat lui Egwene și Silviana când părăseau câmpul de luptă. Putea simți epuizarea crescândă a lui Egwene. Ea se împingea prea tare, insistând să se alăture prea multor ture.

Și-au croit drum peste iarba călcată în picioare, trecând pe lângă un grup de Companioni Illianer care se îndreptau spre luptă. Gawyn nu avea o viziune suficient de bună asupra bătăliei în ansamblu pentru a ști unde anume era nevoie de ei. I-a privit plecând cu un strop de invidie.

Știa că Egwene avea nevoie de el. Acum mai mult ca niciodata. Fades s-a strecurat în tabără noaptea, aducând lame forjate de Thakan'dar pentru a-i lua viețile lui Aes Sedai. Gawyn veghea personal când Egwene dormea, bazându-se pe ea pentru a-și spăla oboseala atunci când îl copleși. El a dormit când ea a fost într-o conferință cu Sala Turnului.

El a insistat ca ea să doarmă într-un cort diferit în fiecare noapte. Din când în când, o convingea să călătorească la Mayene și la paturile din palat. Nu făcuse asta de câteva zile. Argumentele lui conform cărora ea ar trebui să verifice pe Galbeni și să inspecteze lucrările de Vindecare, erau din ce în ce mai slabe. Rosil Sedai avea lucruri în mână acolo.

Gawyn și cele două femei au continuat în tabără. Unii soldați s-au înclinat, cei care nu erau în prezent de serviciu, în timp ce alții s-au grăbit spre câmpul de luptă. Gawyn se uită la unele dintre acestea. Prea tânăr, prea nou.

Alții erau Jurati de Dragon și cine știa ce să facă din ei? Printre Dragonsworn erau Aiel, ceea ce avea sens pentru el, din moment ce toate Aielul i se păreau practic Dragonsworn. Dar au existat și Aes Sedai printre rândurile Jurătorilor de Dragon. Nu s-a gândit prea mult la alegerea lor.

Gawyn a clătinat din cap și a continuat. Tabăra lor era enormă, deși practic nu conținea adepți. Mâncarea era adusă zilnic prin porți în vagoane – unele trase de acele mașini metalice nesigure din Cairhien. Când acele vagoane au plecat, au dus haine pentru spălat, arme de reparat și cizme de reparat.

A făcut o tabără foarte eficientă; unul nu foarte populat, însă, deoarece aproape toată lumea petrecea ore lungi pe câmpul de luptă luptând. Toți, în afară de Gawyn.

Știa că e nevoie de el și că ceea ce a făcut era important, dar nu se putea abține să se simtă irosit. Era unul dintre cei mai buni spadasini din armată și stătea pe câmpul de luptă câteva ore pe zi, ucigând doar ocazional Trolloc suficient de prost pentru a încărca doi Aes Sedai. Ceea ce a făcut Gawyn a fost mai mult ca să-i scoată din mizerie decât să se lupte cu ei.

Egwene dădu rămas bun de la Silviana, apoi îşi întoarse calul spre cortul de comandă.

„Egwene. . ” a spus Gawyn.

— Vreau doar să verific lucrurile, spuse ea calmă. „Elayne trebuia să fi trimis comenzi noi.”

"Ai nevoie de somn."

„Se pare că tot ce fac în aceste zile este să dorm.”

„Când lupți pe câmpul de luptă, ești cu ușurință în valoare de o mie de soldați”, a spus Gawyn. „Dacă ar fi necesar să dormi douăzeci și două de ore pe zi pentru a te menține într-o formă suficient de bună pentru a-i proteja pe bărbați pentru doi, ți-aș sugera să o faci. Din fericire, acest

lucru nu este necesar – și nici nu este necesar să alergi la fel de tare ca tine.”

Îi putea simți supărarea prin legătura, dar ea a stins-o. „Ai dreptate, desigur.” Ea l-a privit. „Și nu trebuie să te simți surprins să mă auzi recunoscând.”

„Nu am fost surprins”, a spus Gawyn.

— Îți pot simți emoțiile, Gawyn.

„Asta a fost de la cu totul altceva”, a spus el. „Mi-am amintit ceva ce Sleete a spus cu câteva zile în urmă, o glumă pe care nu am înțeles-o până acum.” El o privi nevinovat.

Asta, în sfârșit, a câștigat un zâmbet. Un indiciu de unul, dar a fost suficient. Ea nu a zâmbit prea mult zilele astea. Puțini dintre ei au făcut-o.

— În plus, spuse el, luând-o frâiele și ajutând-o să descălece când ajungeau la cortul de comandă, „Nu m-am gândit niciodată prea mult la faptul că un Gard poate, desigur, să ignore Cele Trei Jurăminte. Mă întreb cât de des au găsit surorile așa de convenabil?”

— Sper că nu prea des, spuse Egwene. Un răspuns foarte diplomatic. În cortul de comandă, l-au găsit pe Gareth Bryne privind în jos prin poarta lui obișnuită; era întreţinută de un Grey zgomotos pe care Gawyn nu-l cunoştea. Bryne se apropie de biroul lui plin de hărți, unde Siuan încerca să pună ordine. Făcu câteva însemnări pe o hartă, dând din cap pentru sine, apoi se uită să vadă cine intrase.

— Mamă, spuse Bryne și îi luă mâna să-i sărute inelul.

— Bătălia pare să meargă bine, spuse Egwene, făcând semn din cap către Siuan. „Ne-am ținut bine aici. Ai planuri să mergi înainte, se pare?

— Nu putem zăbovi aici pentru totdeauna, mamă, spuse Bryne. „Regina Elayne mi-a cerut să iau în considerare un avans mai departe în Kandor și cred că este înțelept să o facă. Îmi fac griji că trollocii se vor retrage pe dealuri și se vor pregăti. Ai observat cum au scos mai multe cadavre de pe teren în fiecare noapte?

"Da."

Gawyn îi simțea nemulțumirea; și-a dorit ca Aes Sedai să aibă puterea de a arde carcasele Trollocului cu Puterea Unică în fiecare zi.

— Adună mâncare, spuse Bryne. „Ar putea decide să se deplaseze spre est și să încerce să ocolească noi. Trebuie să-i menținem angajați aici, ceea ce ar putea însemna să ne împingem în acele dealuri. Ar fi costisitor, în mod normal,

dar acum. . .” El a clătinat din cap, apropiindu-se și privind în jos, prin poarta lui, spre liniile din față. „Aes Sedai-ul tău domină acest câmp de luptă, mamă. Nu am mai văzut așa ceva.”

„Există un motiv”, a răspuns ea, „că Umbra a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a doborî Turnul Alb. Ştia. Turnul Alb are capacitatea de a conduce acest război.”

— Va trebui să ne uităm la Dreadlords, spuse Siuan, răsfoind hârtiile. Rapoartele cercetătorii, bănuia Gawyn. Știa puțin despre Siuan Sanche, în ciuda faptului că i-a cruțat viața, dar Egwene vorbea în mod obișnuit despre lăcomia de informații a femeii.

— Da, spuse Egwene. "Ei vor veni."

— Turnul Negru, spuse Bryne, încruntat. — Ai încredere în cuvântul lordului Mandragoran?

— Cu viața mea, spuse Egwene.

„Asha'man luptă pentru inamic. De ce nu ar fi făcut ceva Dragon Reborn? Lumină, dacă tot restul Asha'man este de partea Umbra. . .”

Egwene clătină din cap. „Bryne, vreau să-i înșeli pe călăreți și să-i trimiți în zona din afara Turnului Negru, unde încă pot fi făcute porți. Trimite-le, călărind din greu, la surorile încă tabărate în afara Turnului Negru.

„Vrei să atace?” întrebă Gawyn, revigorându-se.

"Nu. Ei trebuie să se retragă cât este nevoie pentru a face porți, apoi ni se vor alătura aici. Nu ne putem permite alte întârzieri. Le vreau aici.”

Ea a bătut masa cu un deget. „ *Vor veni* Taim și stăpânii săi de groază . Ei au stat departe de acest câmp de luptă, concentrându-se în schimb pe Lordul Mandragoran. Asta le permite să-și domine câmpul de luptă așa cum îl avem pe acesta. Voi alege mai multe surori pe care să le trimit în armata Borderlander. Va trebui să le confruntăm în cele din urmă.”

Gawyn nu spuse nimic, dar își strânse buzele. Mai puține surori aici însemna mai multă muncă pentru Egwene și ceilalți.

Și acum, Egwene a spus: „Trebuie să . . .” Ea a încetat, văzând expresia lui Gawyn. „Presupun că trebuie să dorm. Dacă am nevoie, trimiteți la . . . Light, nu știu unde dorm azi. Gawyn?”

„Te am în cortul lui Maerin Sedai. Ea este de serviciu în rotația de după asta, așa că asta ar trebui să-ți ofere câteva ore de somn neîntrerupt.”

— Dacă nu e nevoie de mine, îi aminti Egwene. Se îndreptă spre clapele cortului.

— Desigur, spuse Gawyn, urmând-o afară, dar dând din cap spre Bryne și Siuan. Bryne îi zâmbi înapoi, dând din cap. Pe un câmp de luptă, erau puține lucruri care ar necesita absolut atenția lui Amyrlin. Sala Turnului primise supravegherea directă a armatelor lor.

Afară, Egwene oftă, închizând ochii. El și-a pus brațul în jurul ei și a lăsat-o să se prăbușească lângă el. Momentul a durat doar câteva secunde înainte ca ea să se retragă, ridicându-se drept și îmbrăcând fața lui Amyrlin. *Atât de tânăr,* se gândi el, *încât să se cearăatât de mult de la ea.*

Desigur, ea nu era cu mult mai tânără decât însuși al'Thor. Gawyn a fost mulțumit și puțin surprins că gândirea la bărbat nu a provocat nicio furie. Al'Thor avea să lupte lupta lui. Într-adevăr, ceea ce a făcut bărbatul nu era treaba lui Gawyn.

Gawyn a condus-o pe Egwene la secțiunea Green Ajah a taberei, cei mai mulți paznici din perimetru întâmpinându-i cu semne de respect din cap. Maerin Sedai avea un cort mare. Majoritatea Aes Sedai aveau voie să aducă locuințele și mobilierul dorit, atâta timp cât își puteau face propria poartă de acces și își puteau folosi propriii Gardieni pentru a le transporta. Dacă armata ar trebui să se miște repede, astfel de lucruri ar fi abandonate. Mulți Aes Sedai au ales să aducă foarte puțin, dar alții. . . ei bine, nu erau obișnuiți cu austeritatea. Maerin a fost unul dintre aceștia. Puțini aduseseră la fel de mult ca ea.

Leilwin și Bayle Domon așteptau în afara cortului. Ei fuseseră cei care o informaseră pe Maerin Sedai că cortul ei era împrumutat și că ea nu trebuia să spună nimănui că Egwene era cea care îl folosea. Secretul putea fi descoperit dacă cineva întreba în jur – nu se ascunseseră în timp ce mergeau aici – dar, în același timp, cineva care întreba unde doarme Amyrlinul ar atrage atenția. Era cea mai bună protecție pe care Gawyn o putea aranja, deoarece Egwene nu era dispusă să călătorească în fiecare zi pentru a dormi.

Emoțiile lui Egwene s-au încrețit imediat când l-a văzut pe Leilwin.

— Ai spus că vrei să o ții aproape, spuse Gawyn încet.

„Nu-mi place să știe unde dorm. Dacă asasinii lor vin *să* mă caute în tabără, ea ar putea fi cea care îi va conduce la mine.

Gawyn a luptat cu instinctul de a se certa. Egwene era o femeie vicleană, perspicace – dar avea un punct orb în

privința oricărui lucru din Seanchan. El, pe de altă parte, s-a trezit având încredere în Leilwin. Ea părea să fie genul care se comporta direct cu oamenii.

— Voi fi cu ochii pe ea, spuse el.

Egwene s-a liniștit cu o răsuflare, apoi a mers spre cort și a trecut pe lângă Leilwin fără să scoată un cuvânt. Gawyn nu a urmărit-o înăuntru.

„Amyrlinul pare intenționat să nu mă lase să ofer serviciu”, îi spuse Leilwin lui Gawyn în acea semnătură târgătoare a Seanchan.

— Nu are încredere în tine, spuse Gawyn sincer.

„Valoare jurământul cuiva atât de puțin pe această parte a oceanului?” spuse Leilwin. „I-am jurat că nimeni nu se va încălca, nici măcar un Muyami!”

„Un Prieten Întunecat va încălca orice jurământ.”

Femeia îl privi cu răceală. „Încep să cred că ea presupune că toate Seanchan sunt Prietenii Întunecați.”

Gawyn a ridicat din umeri. „Ai bătut-o și ai închis-o, transformând-o într-un animal care trebuie condus de un guler.”

„Nu am făcut”, a spus Leilwin. „Dacă un brutar îți face pâine urâtă, ai presupune că toți caută să te otrăvească? Bah. Nu te certa. Nu există nici un punct. Dacă nu o pot sluji, atunci te voi servi pe tine. Ai mâncat azi, Warder?

Gawyn ezită. Când a *mâncat* ultima dată? In aceasta dimineata . . . nu, fusese prea dornic de luptă. Stomacul îi mormăi tare.

— Știu că nu o vei părăsi, spuse Leilwin, în special sub supravegherea unui *Seanchan* . Vino, Bayle. Să-i aducem acestui prost niște mâncare, ca să nu leșine dacă vin asasinii.” Ea a plecat, urmată de marele ei soț Illianer. Tipul a aruncat o privire peste umăr care ar fi putut vindeca pielea.

Gawyn oftă și se așează pe pământ. Din buzunar, a scos trei inele negre; a ales unul, apoi le-a băgat pe celelalte înapoi în buzunar.

Vorbirile despre asasini îl făceau mereu să se gândească la inelele, pe care le scosese pe Seanchan care *venise* să-l omoare pe Egwene. Inelele erau *ter'angreal.* Erau mijloacele prin care acele Bloodknives se mișcaseră repede și se amestecaseră în umbre.

A ridicat inelul spre lumină. Nu semăna cu niciun *ter'angreal* pe care îl văzuse, dar un obiect al Puterii putea arăta ca orice. Inelele erau dintr-o piatră neagră grea pe care nu o recunoștea. Exteriorul era sculptat ca niște spini,

deși suprafața interioară – partea care atingea pielea – era netedă.

Întoarse inelul în degete. Știa că ar trebui să meargă la Egwene cu el. De asemenea, știa cum îl trata Turnul Alb cu *ter'angreal.* Au închis obiectele, de teamă să experimenteze cu ele. Dar aceasta a fost Ultima Bătălie. Dacă a existat vreodată un timp să-ți asume riscuri. . .

Te-ai hotărât să stai în umbra lui Egwene, Gawyn, se gândi el. *Ai decis că o vei proteja, vei face ceea ce are nevoie de la tine.* Ea câștiga acest război, ea și Aes Sedai. S-ar lăsa să devină la fel de gelos pe ea precum fusese pe al'Thor?

„Așa cred că este?”

Gawyn își ridică capul, pumnul închizându-se în jurul inelului. Leilwin și Bayle Domon fuseseră la cort și se întorseseră cu un castron pentru el. Din mirosul ei, masa era din nou tocană de orz. Bucătarii au folosit atât de mult piper încât aproape că era rău. Gawyn bănuia că au făcut-o pentru că fulgii negri ascundeau bucățile de gărgăriță.

Nu pot să mă comport de parcă aș face ceva suspect, se gândi el imediat. *Nu o pot lăsa să meargă la Egwene.*

"Acest?" întrebă el ridicând inelul. „Este unul dintre inelele pe care le-am recuperat de la asasinii Seanchan care au încercat să o omoare pe Egwene. Presupunem că este un fel de *ter'angreal* , deși nu este unul despre care Turnul Alb a auzit vreodată.”

şuieră încet Leilwin. — Acestea trebuie să fie dăruite numai de împărăteasa, ea... Se întrerupse și trase adânc aer în piept. „Doar unul numit cuțit de sânge, cel care și-a dat viața împărătesei, are voie să poarte un astfel de inel. Pentru tine să pui unul ar fi foarte, foarte greșit.”

„Din fericire”, a spus Gawyn, „nu o port”.

„Inelele sunt periculoase”, a spus Leilwin. „Nu știu multe despre ele, dar se spune că îi ucid pe cei care le folosesc. Nu lăsa sângele să atingă inelul, altfel îl vei activa și asta ar putea fi mortal, Warder. Ea îi întinse castronul cu tocană, apoi se îndepărtă cu pași mari.

Domon nu a urmat-o. Illianerul se scărpina la barba scurtă. „Nu este întotdeauna cea mai îngăduitoare dintre femei, soția mea”, i-a spus el lui Gawyn. „Dar ea este puternică și înțeleaptă. Ai face bine să o asculți.”

Gawyn puse inelul în buzunar. „Egwene nu mi-ar permite niciodată să-l port.” Asta era adevărat. Dacă ea știa despre asta. „Spune-i soției tale că apreciez avertismentul. Ar trebui să vă avertizez că subiectul asasinilor este încă un

subiect foarte dureros pentru Amyrlin. Aș sugera să eviți subiectul cuțitelor de sânge sau *ter'angreal -ul lor* .

Domon dădu din cap și apoi se duse după Leilwin. Gawyn a simțit doar o mică rușine la înșelăciune. Nu spusese nimic neadevărat. Pur și simplu nu voia ca Egwene să pună întrebări incomode.

Acel inel și frații săi reprezentau ceva. Nu erau calea Gardienului. Stând lângă Egwene, urmărind pericolul pentru ea. . . așa era calea Gardienului. Ar face diferența pe câmpul de luptă slujind-o, nu călare ca un erou.

Și-a spus asta din când în când, în timp ce își mânca tocana. Când a terminat, era aproape sigur că credea asta.

Tot nu i-a spus lui Egwene despre inele.

Rand și-a amintit prima dată când văzuse un Trolloc. Nu când atacaseră ferma lui din Two Rivers. Era *adevărată* prima dată când îi văzuse. În timpul ultimei Epoci.

Va veni o vreme când acestea nu vor mai exista, se gândi el, împletind Foc și Aer, creând un zid exploziv de flăcări care urlă la viață în mijlocul unei haite de trolloci. În apropiere, bărbații din Garda Lupii lui Perrin au ridicat armele în semn de mulțumire. Rand dădu înapoi. A purtat fața lui Jur Grady în această luptă, deocamdată.

Odată, trollocii nu biciuiseră pământul. S-ar putea întoarce în acea stare. Dacă Rand l-ar ucide pe Cel Întunecat, s-ar întâmpla imediat?

Flăcările zidului său de foc îi aduceau sudoare pe frunte. S -a tras cu atenție pe omul *gras angreal* — nu își permitea să pară *prea* puternic — și a doborât un alt grup de trolloci aici, pe câmpul de luptă, chiar la vest de râul Alguenya. Forțele lui Elayne traversaseră Erininul și zona rurală spre est și așteptau ca podurile lor peste Alguenya să fie construite. Acestea erau aproape finalizate, dar între timp o avangarda de trolloci îi ajunsese din urmă, iar armata lui Elayne se formase în poziții de apărare pentru a-i ține la distanță până când vor putea traversa râul.

Rand a fost bucuros să ajute. Adevăratul Jur Grady s-a odihnit înapoi în tabăra lui din Kandor, epuizat de Vindecare. O față convenabilă pe care Rand putea să o poarte și să nu atragă atenția celor Părăsiți.

Țipetele Trollocului erau satisfăcătoare în timp ce ardeau. Îi plăcuse acel sunet, aproape de sfârșitul Războiului Puterii. Întotdeauna îl făcuse să se simtă de parcă ar fi *făcut* ceva.

Nu știa ce trolloci erau prima dată când îi văzuse. Oh, știa despre experimentele lui Aginor. Lews Therin l-a numit nebun de mai multe ori. El nu înțelesese; atât de mulți dintre ei nu au făcut-o. Aginor își iubise mult prea mult proiectele. Lews Therin făcuse greșeala de a presupune că Aginor, ca și Semirhage, se bucura de tortură de dragul său.

Și apoi venise Progenul Umbră.

Monștrii au continuat să ardă, membrele tremurând.

Totuși, Rand își făcea griji că aceste *lucruri* ar putea fi renașterea oamenilor. Aginor a folosit oameni pentru a crea Trollocii și Myrddraal. Aceasta a fost soarta unora? Să renaști ca creații răsucite ca aceasta? Ideea l-a îmbolnăvit.

A verificat cerul. Norii începuseră să se retragă, așa cum făceau lângă el. I-ar putea obliga să nu facă asta, dar . . . Nu. Oamenii aveau nevoie de Lumină, iar el nu putea lupta aici prea mult timp, ca să nu devină evident că unul dintre Asha'man era prea puternic pentru chipul pe care îl purta.

Rand a lăsat lumina să vină.

Peste tot câmpul de luptă de lângă râu, oamenii se uitau spre cer în timp ce lumina soarelui cădea asupra lor, norii întunecați trăgându-se înapoi.

Nu te mai ascunde , gândi Rand, scoțându-și Masca cu oglinzi și ridicând mâna cu un pumn deasupra capului. A țesut Aer, Foc și Apa, creând o coloană de lumină care se extinde de la el însuși sus, spre cer. Soldații de peste câmpul de luptă au aplaudat.

Nu avea să doboare capcanele pe care Cel Întunecat îl aștepta. S-a mutat printr-o poartă înapoi spre Merrilor. Nu a stat niciodată mult pe frontul de luptă, dar s-a dezvăluit întotdeauna înainte de a pleca. A lăsat norii să se spargă deasupra, dovedind că fusese acolo, apoi s-a retras.

Min l-a asteptat la terenul Merrilor Travelling. Se uită în spate când poarta lui se închise, lăsând oamenii să lupte fără el. Min și-a pus o mână pe braț. Gărzile lui Fecioare au așteptat aici; i-au lăsat fără tragere de inimă să lupte singur, deoarece știau că prezența lor îl va da departe.

— Arăți trist, spuse Min încet.

O adiere fierbinte sufla de undeva din nord. Soldații din apropiere l-au salutat. Cele mai multe din ceea ce avea aici erau Domani, Tairens și Aiel. Forța de asalt, condusă de Rodel Ituralde și Regele Darlin, care ar încerca să țină valea Thakan'dar în timp ce Rand se lupta cu Cel Întunecat.

Aproape sosise timpul pentru asta. Umbra îl văzuse luptând pe toate fronturile. Se alăturase luptei lui Lan, a lui Egwene și a lui Elayne la rândul său. Până acum Umbra și-a angajat majoritatea armatelor în luptele din sud. Era timpul ca Rand să-l lovească pe Shayol Ghul.

S-a uitat la Min. „Moiraine mă numește prost pentru aceste atacuri. Ea spune că nici măcar un risc mic pentru mine nu merită ceea ce fac."

— Probabil că Moiraine are dreptate, spuse Min. „Adesea este. Dar te prefer pe tine ca persoana care ar face asta. *Aceasta* este persoana care îl poate învinge pe Cel Întunecat: omul care nu poate sta și nu poate face planuri în timp ce alții mor."

Rand și-a pus brațul în jurul taliei ei. Light, ce s-ar fi făcut fără ea? *Aș fi căzut,* se gândi el. *În lunile întunecate. . . Aș fi căzut sigur.*

Peste umărul lui Min, Rand văzu o femeie cu părul cărunt apropiindu-se. Și în spatele ei, o siluetă mai mică, în albastru, s-a oprit și s-a întors ascuțit în sens invers. Cadsuane și Moiraine și-au dat un loc larg în tabără. I s-a părut că a prins un indiciu de o privire strălucitoare în ochii lui Moiraine când a văzut că Cadsuane îl zărise pe Rand prima.

Cadsuane s-a apropiat de el, apoi a mers în jurul lui, privindu-l în sus și în jos. Ea dădu din cap pentru sine de mai multe ori.

„Încerc să decid dacă sunt la înălțime?" îi spuse Rand lui Cadsuane, păstrând emoțiile – în acest caz, enervarea – din voce.

„Nu m-am întrebat niciodată", a spus Cadsuane. „Chiar înainte de a descoperi că ai renascut, nu m-am întrebat niciodată dacă aș putea să te transform în bărbatul care trebuie să fii. A te întreba, cel puțin în acest fel, este pentru proști. Ești un prost, Rand al'Thor?

„O întrebare imposibilă", a răspuns Min. „Dacă spune că este, atunci devine un prost. Dacă spune că nu este, atunci el sugerează că nu caută mai multă înțelepciune."

„Phaw. Ai citit prea mult, copile." Cadsuane părea îndrăgostită în timp ce spunea ea. Se întoarse către Rand. „Sper să-i oferi ceva frumos."

"Ce vrei să spui?" întrebă Rand.

— Le-ai dat lucruri oamenilor, spuse Cadsuane, în pregătirea morții. Este obișnuit pentru persoanele în vârstă sau pentru bărbații care merg într-o luptă pe care nu cred că pot câștiga. O sabie pentru tatăl tău, un *ter'angreal*

pentru Regina Andorului, o coroană pentru Lan Mandragoran, bijuterii pentru fata Aiel și pentru aceasta. Ea dădu din cap către Min.

Rand se înțepeni. Știa ce face, la un anumit nivel, dar a auzit explicația a fost deconcertant.

Expresia lui Min se întunecă. Strânsoarea ei asupra lui se strânse.

— Mergi cu mine, spuse Cadsuane. „Doar tu și cu mine, Lord Dragon.” Ea îi aruncă o privire. "Daca tu vei."

Min se uită la Rand, dar el o bătu pe umăr și dădu din cap. „Ne întâlnim la cort.”

Ea oftă, dar se retrase. Cadsuane începuse deja pe potecă. Rand a trebuit să alerge câțiva pași pentru a ajunge din urmă. Probabil că i-a făcut plăcere să vadă asta.

— Moiraine Sedai devine neliniștită cu întârzierile tale, spuse Cadsuane.

„Și ce părere aveți?”

„Cred că are o porțiune de înțelepciune pentru ea. Cu toate acestea, nu consider că planul tău este o prostie completă. Totuși, nu trebuie să amânați mult.”

El nu a spus intenționat când va da ordinul de a ataca Shayol Ghul. Voia ca toată lumea să ghicească. Dacă nimeni din jurul lui nu ar ști când va lovi, atunci erau șanse mari să nu știe nici Cel Întunecat.

— Indiferent, spuse Cadsuane, nu sunt aici să vorbesc despre întârzierile tale. Simt că Moiraine Sedai are . . . educația în această chestiune bine în mână. Altceva mă îngrijorează mult mai mult.”

"Și asta e?"

„Că te aștepți să mori. Că dai atât de multe. Că nici măcar nu cauți să trăiești.”

Rand trase adânc aer în piept. În spate, un grup de Fecioare l-au urmat. Trecu pe lângă Windfinders în mica lor tabără, strâns și vorbind peste Bowl of Winds. Se uitară spre el și către Cadsuane cu fețe calme.

— Lasă-mă să merg la soarta mea, Cadsuane, spuse Rand. „Am îmbrățișat moartea. O voi lua când va veni.”

„Sunt încântată de asta”, a spus ea, „și să nu te gândești – pentru o clipă – că nu ți-aș schimba viața pentru lume.”

— Ai făcut asta evident încă de la început, spuse Rand. „De ce să-ți faci griji acum? Această luptă mă va revendica. Așa trebuie să fie.”

— Nu trebuie să presupui că vei muri, spuse Cadsuane. „Chiar dacă este aproape inevitabil, nu trebuie să îl

considerați *complet* inevitabil.”

„Elayne a spus cam același lucru.”

„Atunci a spus înțelepciune cel puțin o dată în viață. O medie mai bună decât mi-am asumat-o pentru aceea.”

Rand a refuzat să se ridice la acest comentariu, iar Cadsuane a lăsat să scape un zâmbet. Era încântată de modul în care se controla acum. De aceea l-a testat. Nu s-ar termina niciodată testele?

Nu, se gândi el. *Nu până la cel final. Cea care contează cel mai mult.*

Cadsuane se opri în potecă, făcându-l să se oprească și el. „Ai un cadou și pentru mine?”

„Le dau celor la care țin.”

Asta a făcut-o de fapt să zâmbească mai profund. — Interacțiunile noastre nu au fost întotdeauna fluide, Rand al'Thor.

„Acesta ar fi un mod de a spune.”

„Totuși,” a continuat ea, privindu-l cu privirea, „te voi face să știi că sunt mulțumit. Ai ieșit bine.”

„Deci am permisiunea ta să salvez lumea?”

"Da!" Ea privi în sus, unde fierbeau norii întunecați. Au început să se despartă în prezența lui, deoarece el nu a încercat să-l mascheze sau să-i rețină.

— Da, repetă Cadsuane, ai permisiunea mea. Atâta timp cât o faci curând. Întunericul acela crește.”

Parcă în acord cu cuvintele ei, pământul a bubuit. A făcut asta din ce în ce mai mult în ultima vreme. Tabăra s-a cutremurat, iar oamenii s-au împiedicat, precauți.

„Vor fi părăsiți”, a spus Rand. „Odată ce intru. Cineva va trebui să le înfrunte. Intenționez să o rog pe Aviendha să conducă rezistența împotriva lor. Ar putea folosi ajutorul tău.”

Cadsuane dădu din cap. „Îmi voi face partea.”

— Adu-l pe Alivia, spuse Rand. „Este puternică, dar îmi fac griji să o pun cu alții. Ea nu înțelege limitele așa cum ar trebui.” Cadsuane dădu din nou din cap și, din privirea din ochii ei, se întrebă dacă deja plănuise să facă tocmai asta. „Și Turnul Negru?”

Rand și-a întins falca. Turnul Negru era o capcană. Știa *că* este o capcană. Taim voia să-l ademenească pe Rand într-un loc în care nu putea scăpa printr-o poartă.

„L-am trimis pe Perrin să ajute.”

— Și hotărârea ta de a merge singur?

Trebuie să-i ajut. Oarecum. L-am lăsat pe Taim să le adune. Nu pot să le las doar lui. . .

Î

— Încă nu ești sigur, spuse Cadsuane, nemulțumit. „Te-ai risca pe tine însuți, ne-ai risca pe toți, intrând într-o capcană.”

„Eu . . ”

„Sunt liberi.” Cadsuane se întoarse să plece. „Taim și oamenii lui au fost alungați din Turnul Negru.”

"Ce?" întrebă Rand, luând-o de braț.

— Oamenii tăi de acolo s-au eliberat, spuse Cadsuane. „Deși, din câte mi s-a spus, au fost bătuți făcând asta. Puțini o știu. Regina Elayne ar putea să nu le poată folosi în luptă de ceva timp. Nu cunosc detaliile.”

„S-au eliberat?” spuse Rand.

"Da."

Au reusit. Sau Perrin a făcut-o.

Rand exultă, dar un val de vinovăție se izbi de el. Câți se pierduseră? Ar fi putut să-i salveze, dacă ar fi plecat? Știa de zile întregi situația lor dificilă și totuși îi părăsise, ascultând sfatul insistent al lui Moiraine că aceasta era o capcană pe care nu-și putea permite să o răstoarne.

Și acum scăpaseră de ea.

„Mi-aș fi dorit să fi putut trage un răspuns din tine”, a spus Cadsuane, „despre ce intenționai să faci acolo”. Ea oftă, apoi clătină din cap. — Ai crăpături în tine, Rand al'Thor, dar va trebui să faci.

Ea l-a părăsit.

„Deepe a fost un om bun”, a spus Antail. „A supraviețuit căderii lui Maradon. Era pe perete când a suflat, dar a trăit și a continuat să lupte. În cele din urmă, Dreadlords au venit după el, trimițând o explozie pentru a termina treaba. Deepe a petrecut ultimele clipe aruncând țesături în ei. A murit bine.”

Soldații Malkieri au ridicat cupe spre Antail, salutându-i pe cei căzuți. Lan își ridică propria ceașcă, deși stătea chiar lângă inelul de oameni din jurul focului. Și-ar fi dorit ca Deepe să fi urmat ordinele. El clătină din cap, băgându-și vinul. Deși era noapte, oamenii lui Lan erau în rotație pentru a fi trezi în caz de atac.

Lan își întoarse ceașca între două degete, gândindu-se din nou la Deepe. A descoperit că nu putea să aducă furia împotriva bărbatului. Deepe dorise să-l omoare pe unul dintre cei mai periculoși canalizatori ai Umbrei. Lan nu putea spune că ar refuza o oportunitate similară, dacă i s-ar oferi.

Bărbații și-au continuat toasturile pentru cei căzuți. Devenise o tradiție în fiecare seară și se răspândise în toate taberele Borderlander. Lan a găsit încurajator faptul că bărbații de aici începeau să-i trateze pe Antail și Narishma ca pe niște oameni. Asha'man erau distante, dar moartea lui Deepe făcuse o legătură între Asha'man și soldații obișnuiți. Acum plătiseră cu toții nota măcelarului. Bărbații îl văzuseră pe Antail îndurerat și îl invitaseră să facă un toast.

Lan s-a îndepărtat de foc și a mers prin tabără, oprindu-se lângă liniile cailor pentru a-l verifica pe Mandarb. Armăsarul ținea bine, deși avea o rană mare pe flancul stâng, unde haina nu i-ar mai crește niciodată; părea că se vindecă bine. Mirii încă vorbeau pe un ton liniștit despre felul în care apăruse calul rănit în noaptea de după lupta în care murise Deepe. Mulți călăreți fuseseră uciși sau descalați în luptele din acea zi. Foarte puțini cai scăpaseră de trolloci și se întoarseră în tabără.

Lan îl bătu pe gâtul lui Mandarb. — Ne vom odihni în curând, prietene, spuse el încet. "Iţi promit."

Mandarb pufni în întuneric, iar în apropiere, câțiva dintre ceilalți cai zgâriați.

— Vom face o casă, spuse Lan. „Umbra învinsă, Nynaeve și cu mine îl vom revendica pe Malkier. Vom face din nou câmpurile să înflorească, vom curăța lacurile. Păsuni verzi. Gata cu trollocii cu care să lupți. Copii să călărească pe spate, vechi prietene. Îți poți petrece zilele în pace, mâncând mere și alegând iepe.”

Trecuse foarte mult timp de când Lan nu se gândise la viitor cu ceva asemănător cu speranța. Ciudat să-l găsesc acum, în acest loc, în acest război. Era un om dur. Uneori, simțea că are mai multe în comun cu stâncile și nisipul decât cu bărbații care râdeau împreună lângă foc.

Asta făcuse el din sine. Era persoana care trebuia să fie, o persoană care ar putea într-o zi să călătorească spre Malkier și să susțină onoarea familiei sale. Rand al'Thor începuse să spargă acea carapace, iar apoi dragostea lui Nynaeve o rupsese complet.

Mă întreb dacă Rand a știut vreodată, își spuse Lan, scoțând pieptene și lucrând la haina lui Mandarb. Lan știa cum e să fii ales, din copilărie, să mori. Știa cum e să fii îndreptat spre Blight și i-a spus că își va sacrifica viața acolo. Lumină, dar a făcut-o. Rand al'Thor probabil nu ar ști niciodată cât de asemănători erau cei doi.

Lan l-a periat pe Mandarb o vreme, deși era obosit. Poate ar fi trebuit să doarmă. Nynaeve i-ar fi spus să doarmă. Își desfășura conversația în cap, permițându-și un zâmbet. Ea ar fi câștigat, explicându-i că un general avea nevoie de somn și că erau o mulțime de tore care să aibă grijă de cai.

Dar Nynaeve nu era acolo. S-a tot periat.

Cineva s-a apropiat de liniile cailor. Lan a auzit pașii cu mult înainte de sosirea persoanei, desigur. Lordul Baldhere a luat o perie de la stația de mire, făcând semn cu capul către unul dintre paznicii de acolo și s-a îndreptat spre propriul său cal. Abia atunci l-a observat pe Lan.

„Lord Mandragoran?” el a spus.

— Lord Baldhere, spuse Lan, făcând semn din cap către Kandori. Purtătorul de sabie al Reginei Ethenielle era zvelt, cu dungi albe în părul său, altfel negru. Deși Baldhere nu era unul dintre marii căpitani, a fost un comandant excelent și a servit bine Kandor de la moartea regelui său. Mulți presupuseră că regina se va căsători cu Baldhere. Asta, desigur, a fost o prostie; Ethenielle se uită la el ca pe un frate. În plus, oricine ar fi atent ar ști că Baldhere prefera în mod clar bărbații decât femeile.

— Îmi pare rău că te deranjez, Dai Shan, spuse Baldhere. „Nu mi-am dat seama că va mai fi cineva aici.” S-a mutat să se retragă.

— Aproape am terminat, spuse Lan. „Nu mă lăsa să te opresc.”

„Mirii se descurcă destul de bine”, a spus Baldhere. „Nu am fost aici să le verific munca. Am descoperit, uneori, că a face ceva simplu și familiar mă ajută să mă gândesc.”

— Nu ești singurul care a observat asta, spuse Lan, continuând să-l perieze pe Mandarb.

Baldhere chicoti, apoi tăcu o clipă. În cele din urmă, a vorbit. „Dai Shan”, a spus el, „ești îngrijorat pentru Lordul Agelmar?”

„În ce privință?”

„Îmi fac griji că se împinge prea tare”, a spus Baldhere. „Unele dintre alegerile pe care le face. . . mă încurcă. Nu este că deciziile lui de luptă sunt *rele*. Pur și simplu mă par prea agresivi.”

„Este război. Nu știu că cineva poate fi prea agresiv în a-și învinge inamicul.”

Baldhere a tăcut o vreme. "Desigur. Dar ai observat pierderea celor două escadrile de cavalerie ale Lordului Yokata?

„A fost regretabil, dar se întâmplă greșeli.”

„Nu este una pe care ar fi trebuit să o facă lordul Agelmar. A mai fost în astfel de situații, Dai Shan. Ar fi trebuit să vadă.”

Se întâmplase în timpul unui raid recent împotriva trollocilor. Asha'man dăduse foc lui Fal Eisen și a zonei rurale din jur. La ordinele lui Agelmar, Yokata își luase cavaleria într-un leagăn în jurul unui deal mare pentru a ataca flancul drept al armatei Trolloc care înainta pe Asha'man. Folosind o mișcare clasică de clește, Agelmar trebuia să trimită mai multă cavalerie împotriva flancului stâng al inamicului, iar Asha'man se va întoarce să îi întâlnească pe trolloci.

Dar liderii Umbrei trecuseră prin manevră. Înainte ca Agelmar și Asha'man să poată acționa, un mare contingent de trolloci trecuse peste deal pentru a-l lovi pe flancul drept al lui Yokata, în timp ce restul l-a lovit frontal pe Yokata, învăluindu-i cavaleria.

Cavaleria fusese ucisă până la ultimul om. Imediat după, trollocii au mers după Asha'man, care abia reușiseră să se salveze.

— Este obosit, Dai Shan, spuse Baldhere. „Îl *cunosc pe* Agelmar. Nu ar fi făcut niciodată o astfel de greșeală dacă ar fi fost treaz și alert.”

„Baldhere, oricine ar fi putut să facă o astfel de greșeală.”

„Lord Agelmar este unul dintre marii căpitani. Ar trebui să vadă bătălia altfel decât o fac oamenii obișnuiți.”

— Ești sigur că nu te aștepți prea mult de la el? întrebă Lan. „Agelmar este doar un bărbat. Cu toții suntem, la sfârșitul zilei.”

„Eu . . . Poate că ai dreptate, spuse Baldhere, cu mâna pe sabie, parcă îngrijorat. El nu purta arma Reginei, desigur – a făcut asta doar când ea acționa în postul ei. — Cred că se rezumă la un instinct, Lan. O mâncărime. Agelmar pare foarte obosit și îmi fac griji că îi afectează capacitatea de planificare. Te rog, urmărește-l.”

— Mă voi uita, spuse Lan.

— Mulțumesc, spuse Baldhere. Părea mai puțin tulburat acum decât atunci când se apropiase.

Lan îl mângâie pe Mandarb, l-a lăsat pe Baldhere să-și îngrijească calul și a mers prin tabără până la cortul de comandă. A intrat; cortul era luminat și bine păzit, deși soldaților de gardă nu aveau voie să vizualizeze clar hărțile de luptă.

Lan se mișcă în jurul cârpelor agățate care ascunseau intrarea și făcu semn din cap către cei doi comandanți Shienaran, subordonați lui Agelmar, care participau la acest sanctuar interior. Unul studia hărțile întinse pe podea. Agelmar însuși nu era acolo. Un lider trebuia să doarmă cândva.

Lan se ghemui, uitându-se la hartă. După retragerea de mâine, se părea că vor ajunge într-un loc numit Blood Springs, numit după felul în care stâncile de sub apă făceau râul să pară să curgă roșu. La Blood Springs, aveau un ușor avantaj de înălțime din cauza dealurilor adiacente, iar Agelmar dorea să organizeze o ofensivă împotriva trollocilor cu arcieri și linii de cavalerie lucrând împreună. Și, desigur, ar fi mai multă ardere a pământului.

Lan îngenunche într-un genunchi, uitându-se peste notițele lui Agelmar despre ce armată va lupta, unde și cum va împărți atacurile. Era ambițios, dar nimic nu i se părea deosebit de supărător pentru Lan.

În timp ce studia, clapele cortului foșneau și Agelmar însuși intră, vorbind încet cu Lady Ells din Saldaea. S-a oprit când l-a văzut pe Lan, scuzându-se în liniște din conversația lui. S-a apropiat de Lan.

Agelmar nu se prăbuși de epuizare, dar Lan învățase să citească dincolo de postura unui bărbat pentru semne de oboseală. Roșeață la ochi. Respirație care mirosea slab a flatwort, o plantă mestecată pentru a menține mintea alertă atunci când cineva a stat prea mult treaz. Agelmar era obosit, dar la fel erau toți ceilalți din tabără.

„Ești de acord cu ceea ce vezi, Dai Shan?” întrebă Agelmar îngenunchind.

„Este foarte agresiv pentru o retragere.”

„Ne putem permite orice altă acțiune?” întrebă Agelmar. „Lăsăm în urma noastră o fâșie de pământ ars, distrugând-o pe Shienar aproape la fel de sigur ca și cum Umbra ar fi luat-o. Voi aduce sânge de Trolloc pentru a stinge cenușa aceea.”

Lan dădu din cap.

„Baldhere a venit la tine?” întrebă Agelmar.

Lan ridică privirea tăioasă.

Agelmar zâmbi slab. „Presupun că a fost vorba despre pierderea lui Yokata și a oamenilor săi?”

"Da"

„A fost o greșeală, să fiu sigur”, a spus Agelmar. „M-am întrebat dacă cineva m-ar confrunta în privința asta;

Baldhere crede că nu ar fi trebuit niciodată să fac o asemenea eroare.”

„El crede că te împingi prea tare.”

„Este inteligent în tactică”, a spus Agelmar, „dar nu știe atât de multe pe cât crede. Capul îi este plin de poveștile marilor căpitani. Nu sunt lipsit de defecte, Dai Shan. Aceasta nu va fi singura mea eroare. Îi voi vedea, așa cum l-am văzut pe acesta, și îi voi învăța de la ei.”

„Totuși, poate ar trebui să vedem că dormi mai mult.”

— Sunt perfect sănătos, Lord Mandragoran. îmi cunosc limitele; Mi-am petrecut toată viața învățându-le. Această bătălie mă va împinge la tot posibilul și trebuie să o las.”

"Dar-"

„Ușurează-mă sau lasă-mă să fiu”, a spus Agelmar, întrerupând-o.

— Foarte bine, spuse Lan ridicându-se. „Am încredere în înțelepciunea ta.”

Agelmar dădu din cap, coborându-și ochii spre hărțile lui. Încă lucra la planurile sale când Lan a plecat în sfârșit să se predea.

19

Alegerea unui plasture

Elayne îl găsi pe Bashere plimbându-se pe malul de est al râului.

Malurile râurilor erau printre puținele locuri care încă se simțeau vii pentru ea. Atât de multe au fost fără viață în zilele noastre, copaci care nu dădeau frunze, iarbă care nu crește, animale care se înghesuiau în bârlogurile lor și refuzau să se miște.

Râurile continuau să curgă. Era un sentiment de viață în asta, deși plantele erau triste.

Alguenya era unul dintre acele râuri înșelător de puternice care păreau calm de la distanță, dar puteau trage o femeie sub suprafața lui până se înneca. Și-a amintit că Bryne i-a dat o lecție despre asta lui Gawyn odată, în timpul unei excursii de vânătoare pe care o luaseră de-a lungul ei. Vorbea și cu ea. Poate în primul rând pentru ea, deși el fusese întotdeauna atent să nu se depășească cu Fiica-Moștenitoare.

Ai grijă la curenti, spusese el. *Curenții râurilor sunt unul dintre cele mai periculoase lucruri sub Lumină, dar numai pentru că oamenii le subestimează. Suprafața pare nemișcată pentru că nimic nu o luptă. Nimic nu vrea. Peștii merg cu ea și bărbații rămân în afara ei, cu excepția proștilor care se gândesc să se dovedească.*

Elayne coborî pe malul stâncos, spre Bashere. Gardienii ei au rămas în urmă — Birgitte nu era cu ei tocmai acum. Ea se îngrijea de companiile de arcași la kilometri în aval, unde erau ocupați să bată trollocii care construiau plute pentru a-i duce peste râu. Arcașii lui Birgitte și dragonii lui

Talmanes făceau o treabă remarcabilă în reducerea numărului de trolloci de acolo, dar era încă doar o chestiune de timp până când vasta lor armată să se reverse peste Alguenya.

Elayne își retrăsese forțele din Andor cu o săptămână înainte, iar ea și Bashere fuseseră mulțumiți de progresul lor. Până când au descoperit capcana.

„Uimitor, nu-i așa?” întrebă ea, pasind lângă Bashere, care stătea pe malul râului.

Bashere îi aruncă o privire, apoi dădu din cap. „Nu avem așa ceva, acasă.”

— Dar Arinelle?

— Nu crește atât de mare până nu ajunge în afara Saldaea, spuse el absent. „Acesta este aproape ca un ocean, stabilit chiar aici, despărțind malul de mal. Mă face să zâmbesc, gândindu-mă la cum trebuie să fi privit Aielul după ce au traversat prima coloană vertebrală.”

Cei doi au tăcut o vreme.

„Cât de rău este?” întrebă în cele din urmă Elayne.

— Rău, spuse Bashere. „Ar fi trebuit să-mi dau seama, arde-mă. Ar fi trebuit să văd.”

— Nu poți planifica totul, Bashere.

„Iertați”, a spus el, „dar *exact* asta ar trebui să fac.” Marșul lor spre est, de la Braem Wood, a decurs conform planului. Arzând podurile peste Erinin și Alguenya, scoseseră un număr mare de trolloci care încercau să treacă după ei. Elayne se afla acum pe drumul care mergea în sus, spre orașul Cairhien. Bashere plănuise să organizeze confruntarea lor finală cu trollocii pe dealurile de-a lungul drumului care se întindea la douăzeci de leghe la sud de Cairhien.

Umbra îi depășise. Cercetașii au zărit o a doua armată de trolloci chiar la nord de poziția lor actuală, mărșăluind spre est, îndreptându-se spre orașul Cairhien. Elayne dezbrăcase acel oraș de apărători pentru a-și completa armata. Acum era plin doar de refugiați – și era la fel de aglomerat ca și Caemlyn.

„Cum au făcut-o?” ea a intrebat. „Acei trolloci nu ar fi putut să coboare din Tarwin’s Gap.”

„Nu a fost suficient timp pentru asta”, a fost de acord Bashere.

— Un alt Waygate? ea a intrebat.

— Poate, spuse Bashere. "Poate că nu."

"Cum atunci?" ea a intrebat. „De unde a venit acea armată?” Acea armată de trolloci era aproape suficient de

aproape încât să bată la porțile orașului. Ușoară!

„Am făcut greșeala de a gândi ca un om”, a spus Bashere. „Am luat în calcul viteza de deplasare a Trollocului, dar nu cum i-ar putea împinge Myrddraal. O greșeală prostească. Armata din pădure trebuie să se fi împărțit în două, jumătate luând o rută de nord-est prin pădure spre Cairhien. Este singurul lucru la care mă pot gândi.”

„Ne-am mișcat cât de repede am putut”, a spus Elayne. „Cum au putut să ne depășească?” Armata ei avea porți de acces. Nu putea să-i miște pe toată lumea prin ele, deoarece nu avea destui canalizări pentru a ține gateway-uri pentru perioade lungi de timp. Cu toate acestea, *putea să* mute cărucioarele de aprovizionare, răniții și adepții taberei. Asta i-a permis să mărșăluiască cu viteza soldaților antrenați.

„Ne-am mișcat cât de repede am putut în *siguranță* ”, a spus Bashere. „Un comandant uman nu și-ar fi împins niciodată forțele într-un marș atât de teribil. Terenul prin care au trecut trebuia să fi fost îngrozitor — râurile pe care trebuiau să le traverseze, pădurile, zonele umede, Lumina! Probabil că au pierdut mii de trolloci din cauza oboselii în timpul unui asemenea marș. Fades au riscat, iar acum ne au în clește. Orașul ar putea fi și el distrus.”

Elayne a tăcut. „Nu *voi* lăsa să se întâmple asta”, a spus ea în cele din urmă. "Nu din nou. Nu dacă putem preveni asta.”

„Avem de unde alege?”

— Da, spuse Elayne. „Bashere, ești una dintre cele mai mari minți militare pe care le-a cunoscut pământul. Ai resurse pe care niciun om nu le-a mai avut până acum. Dragonii, rudele, Ogier dispus să lupte în luptă. . . Puteți face acest lucru să funcționeze. Stiu ca poti."

„Arăți o încredere surprinzătoare în mine pentru cineva pe care îl cunoști de foarte puțin timp.”

— Rand are încredere în tine, spuse Elayne. „Chiar și în vremurile întunecate, Bashere – când se uita la fiecare a doua persoană din jurul său cu întuneric în ochi – a avut încredere în tine.

Bashere părea tulburat. "Există o cale."

"Ce este?"

„Marșăm și lovim trollocii lângă Cairhien cât de repede putem. Sunt obosiți; trebuie să fie. Dacă am putea să-i batem repede, înainte ca hoarda de la sud să ajungă la noi, s-ar putea să avem o șansă. Va fi dificil. Forța din nord

probabil că vrea să pună mâna pe oraș, apoi să-l folosească împotriva noastră când sosesc trollocii din sud.

„Am putea deschide porți în oraș și să-l ținem?”

— Mă îndoiesc, spuse Bashere. „Nu cu canalizatorii atât de obosiți ca aceștia. Dincolo de asta, trebuie să *distrugem* trollocii din nord, nu doar să le ținem împotriva lor. Dacă le dăm timp să se odihnească, își vor reveni din marș, li se vor alătura trollocii din sud, apoi se vor folosi de Dreadlords pentru a rupe Cairhien ca un măr prea copt. Nu, Elayne. Trebuie să atacăm și *să zdrobim* acea armată de nord cât este slabă; abia atunci am putea să ne ținem de cel sudic. Dacă eșuăm, cei doi ne vor zdrobi între ei.”

„Este riscul pe care trebuie să-l asumăm”, a spus Elayne. — Fă-ți planuri, Bashere. Le vom face să funcționeze.”

păşi în *Tel'aran'rhiod.*

Lumea Viselor fusese întotdeauna periculoasă, imprevizibilă. În ultima vreme, a fost și mai mult. Mărețul oraș al Lacrimei s-a reflectat ciudat în vis, clădirile scăpate ca de o sută de ani de furtuni. Zidurile orașului aveau acum puțin mai mult de trei picioare înălțime, vârfurile lor rotunjite și netede, suflate de vânt. Clădirile din interior se uzaseră, lăsând fundații și bulgări de piatră deteriorată.

Înfiorată de vedere, Egwene se întoarse spre Piatră. Cel puțin, a stat așa cum fusese. Înalt, puternic, neschimbat de vremea vântului. Asta a consolat-o.

Ea s-a trimis în inima lui. Înțelepții o așteptau. Și asta a fost reconfortant. Chiar și în această perioadă de schimbare și furtună, erau solide ca Piatra însăși. Amys, Bair și Melaine au așteptat-o. A auzit o parte din conversația lor înainte ca ei să o observe.

„Am văzut-o exact așa cum a făcut ea”, spunea Bair. „Deși descendenții mei au fost cei care mi-au împrumutat ochii. Cred că o vom vedea cu toții acum, dacă ne întoarcem a treia oară. Ar trebui să fie cerut.”

— Trei vizite? spuse Melaine. „Asta într-adevăr aduce schimbare. Încă nu știm dacă a doua vizită va arăta acest lucru sau viziunea anterioară.”

Conștientă de urechea ei, Egwene și-a dres glasul. S-au întors spre ea, tăcând imediat.

— Nu am vrut să intru, spuse Egwene, mergând printre coloane și alăturându-se lor.

— Nu este nimic, spuse Bair. „Ar fi trebuit să ne păzim limba. Până la urmă, noi am fost cei care v-am invitat aici

să ne întâlniți.”

— Mă bucur să te văd, Egwene al'Vere, spuse Melaine, zâmbind cu afecțiune. Femeia a privit atât de departe în sarcina ei, că trebuie să fie aproape de naștere. „Din rapoarte, armata ta câștigă mult *ji.* ”

— Ne descurcăm bine, spuse Egwene, așezându-se pe podea cu ei. — Vei avea propria ta șansă, Melaine.

— *Car'a'carn* întârzie, spuse Amys, încruntat. „Lăncile devin nerăbdătoare. Ar trebui să ne mișcăm împotriva Sightblinder.”

„Îi place să se pregătească și să planifice”, a spus Egwene. Ea a ezitat. „Nu pot rămâne mult cu tine. Am o întâlnire cu el mai târziu astăzi.”

"Despre ce?" întrebă Bair, aplecându-se înainte, curios.

— Nu știu, spuse Egwene. „Am găsit o scrisoare de la el pe podeaua cortului meu. A spus că vrea să mă vadă, dar nu ca Dragon și Amyrlin. Ca prieteni vechi.”

— Spune-i că nu trebuie să se întâmple, spuse Bair. „Dar aici, este ceva despre care trebuie să vorbim cu tine.”

"Ce este?" întrebă Egwene, curioasă.

„Ați văzut așa ceva?” spuse Melaine, concentrându-se. Pe podeaua dintre ei, stânca s-a despicat cu crăpături. Ea își impunea voința asupra Lumii Viselor, creând ceva specific pentru Egwene să vadă.

La început, era confuză. Crăpături în stâncă? Bineînțeles că mai văzuse crăpături în stâncă. Și odată cu cutremurele care au lovit pământul atât de des recent, probabil că acestea deveneau și mai comune.

Era *ceva* distinctiv la acestea. Egwene se aplecă în față și constată că crăpăturile păreau să se scurgă în *nimic.* O întuneric adânc. În mod nefiresc.

"Ce este?" întrebă Egwene.

— Oamenii noștri raportează că le-au văzut, spuse Amys încet. „Cei care luptă în Andor și cei din Blasted Lands cu Rand al'Thor. Ele apar ca fracturi în modelul în sine. Ele rămân întunecate așa pentru câteva clipe, apoi se estompează, lăsând în urmă crăpături obișnuite.”

„Este un semn foarte periculos”, a spus Bair. „L-am trimis pe unul de-al nostru să întrebe la Borderlands, unde luptă Lan Mandragoran. Se pare că crăpăturile sunt cele mai frecvente acolo.”

„Ei apar mai des când se luptă Dreadlords”, a spus Amys. „Când folosesc țesătura cunoscută sub numele de balefire.”

Egwene se uită la acel întuneric, tremurând. „Balefire slăbește Modelul. În timpul Războiului Puterii, chiar și celor Părăsiți au ajuns să se teamă să-l folosească, ca nu cumva să dezlege lumea însăși.”

„Trebuie să răspândim vestea tuturor aliaților noștri”, a spus Amys. „Nu *trebuie* să folosim această țesătură.”

— Este deja interzis pentru Aes Sedai, spuse Egwene. „Dar voi face cunoscut că nimeni nu trebuie să ia în considerare încălcarea acestei reguli.”

— Este înțelept, spuse Melaine. „Pentru un popor cu atât de multe reguli pentru ei înșiși, am descoperit că Aes Sedai sunt foarte pricepuți să ignore liniile directoare dacă situația le permite.”

„Avem încredere în femeile noastre”, a spus Egwene. „Jurămintele le țin; altfel, propria lor înțelepciune trebuie să-i călăuzească. Dacă Moiraine nu ar fi fost dispusă să încalce această regulă, Perrin ar fi murit – la fel și Mat, dacă Rand ar fi ignorat regula. Dar *voi* vorbi cu femeile.”

Balfire o deranja. Nu că ar fi existat sau că a făcut ceea ce a făcut. Era unic de periculos. Și totuși, ce i-a spus Perrin în vis? *Este doar o altă țesătură* . . .

Părea nedrept ca Umbra să aibă acces la o astfel de armă ca aceasta, una care a dezlegat Modelul pe măsură ce a fost folosit. Cum s-ar lupta cu ea, cum ar putea-o contracara?

— Acesta nu este singurul motiv pentru care ți l-am trimis, Egwene al'Vere, spuse Melaine. „Ați văzut schimbările în Lumea Viselor?”

Egwene dădu din cap. „Furtuna se înrăutățește aici.”

„Nu vom vizita des aici în viitor”, a spus Amys. „Noi am luat decizia. Și, în ciuda plângerilor noastre despre el, *Car'a'carn -ul* își pregătește armatele să se miște. Nu va trece mult până când vom mărșălui cu el în propria cală a Umbrei.”

Egwene dădu încet din cap. „Deci asta este.”

„Sunt mândră de tine, fată”, a spus Amys. Amys, dură ca stâncile, Amys părea cu ochii înlăcrimați. S-au ridicat, iar Egwene i-a îmbrățișat pe rând.

— Amys, Melaine, Bair, vă adăpostesc ușor, spuse Egwene. „Dă-mi dragostea celorlalți.”

— Se va face, Egwene al'Vere, spuse Bair. „Fie ca tu să găsești apă și umbră, acum și întotdeauna.”

Unul câte unul, au dispărut din Tear. Egwene respiră adânc, privind în sus. Clădirea gemea, ca o corabie în furtună. Piatra însăși părea să se miște în jurul ei.

Î

Ii plăcuse acest loc – nu Piatra, ci *Tel'aran'rhiod.* O învățase atât de multe. Dar ea știa, în timp ce se pregătea să plece, că era ca un râu într-o viitură periculoasă. S-ar putea să fie familiar și iubit, dar nu se putea risca aici. Nu în timp ce Turnul Alb avea nevoie de ea.

— Și la revedere de la tine, vechi prietene, spuse ea în aer. „Până când visez din nou."

Ea s-a lăsat să se trezească.

Gawyn a așteptat lângă pat, ca de obicei. Erau înapoi în Turn, Egwene îmbrăcată complet, în camera de lângă biroul ei. Încă nu era seară, dar cererea Înțeleptei nu era ceva ce dorise să ignore.

— E aici, spuse Gawyn încet, aruncând o privire spre ușa biroului ei.

— Atunci hai să ne întâlnim cu el, spuse Egwene. Se pregăti, ridicându-se, netezindu-și fusta. Ea a dat din cap către Gawyn, iar ei au ieșit și au mers să-l întâlnească pe Dragonul Renăscut.

Rand a zâmbit când a văzut-o. A așteptat înăuntru cu două Fecioare pe care nu le cunoștea.

"Despre ce este vorba?" întrebă Egwene obosită. — Mă conving să sparg sigiliile?

— Ai devenit cinic, remarcă Rand.

„Ultimele două ori când ne-am întâlnit", a spus Egwene, „ai încercat cu intenție să mă înfurii. Să nu mă mai aștept la asta?"

— Nu încerc să te enervez, spuse Rand. "Uite aici." A scos ceva din buzunar. O panglică de păr. I-a întins-o. „Întotdeauna ai așteptat cu nerăbdare să-ți poți împleti părul."

— Deci acum insinuezi că sunt un copil? întrebă Egwene, exasperată. Gawyn și-a sprijinit o mână pe umăr, reconfortând.

"Ce? Nu!" Rand oftă. — Lumină, Egwene. Vreau să repar. Ești ca o soră pentru mine; Nu am avut niciodată frați. Sau, cel puțin, cel pe care îl am nu mă cunoaște. Eu te am doar pe tine. Vă rog. Nu încerc să te enervez."

Pentru o clipă, părea exact ca demult. Un băiat nevinovat, serios. Egwene și-a lăsat frustrarea să se topească. „Rand, sunt ocupat. *Suntem* ocupați. Nu este timp pentru astfel de lucruri. Armatele tale sunt nerăbdătoare."

— Va veni timpul lor în curând, spuse Rand, din ce în ce mai greu. „Înainte de a se termina, se vor întreba de ce au fost atât de dornici și se vor uita cu dor la aceste zile

odihnitoare de așteptare.” Incă ținea panglica în mână, formând un pumn. "Eu doar . . . Nu am vrut să merg la lupta mea, ultima noastră întâlnire fiind o ceartă, chiar dacă a fost una importantă.”

— Oh, Rand, spuse Egwene. Ea a făcut un pas înainte, luând panglica. Ea l-a îmbrățișat. Ușoară, dar cu el fusese greu de tratat în ultima vreme – dar ea se gândise la același lucru despre părinții ei uneori. "Te sprijin. Nu înseamnă că voi face cum spui tu cu focile, dar te *susțin* .” Egwene l-a eliberat pe Rand. Nu ar *avea* ochii înlăcrimați. Chiar dacă părea o ultimă despărțire pentru ei.

— Stai, spuse Gawyn. „Frate? Ai un frate?”

„Sunt fiul lui Tigraine”, a spus Rand, ridicând din umeri, „născut după ce ea a mers în Waste și a devenit Maiden”.

Gawyn părea uluit, deși Egwene își dăduse seama de ceva vreme în urmă. „Ești *fratele* lui Galad ?” întrebă Gawyn.

— Frate vitreg, spuse Rand. „Nu că ar însemna probabil prea mult pentru o Mantă Albă. Aveam aceeași mamă. Tatăl lui, ca și al tău, era Taringail, dar al meu era un Aiel.”

— Cred că Galad te-ar surprinde, spuse Gawyn încet. „Dar Elayne. . .”

„Nu ca să-ți spun propria ta istorie a familiei, dar Elayne nu este rudă cu mine.” Rand se întoarse către Egwene. „Pot să-i văd? Sigiliile. Înainte să merg la Shayol Ghul, m-aș uita la ei pentru ultima oară. Promit să nu fac nimic cu ei.”

Fără tragere de inimă, le-a pescuit din punga de la talie unde le ținea adesea. Gawyn, încă părând uluit, se îndreptă spre fereastră și o deschise, lăsând lumină să intre în cameră. Turnul Alb se simțea nemișcat. . . tăcut. Armatele sale dispăruseră, stăpânii ei erau în război.

Ea desfăcu primul sigiliu și i-o dădu lui Rand. Ea nu i-ar fi dat pe toate deodată. Doar în cazul în care. Ea avea încredere în cuvântul lui; era Rand la urma urmei, dar . . . doar în cazul în care.

Rand ridică sigiliul, uitându-se la el, ca și cum ar fi căutat înțelepciune în acea linie sinuoasă. „Am creat acestea”, șopti el. „Le-am făcut să nu se rupă niciodată. Dar am știut, când am făcut-o, că în cele din urmă vor eșua. Totul eșuează în cele din urmă când îl atinge. . ”

Egwene ridică o altă focă, ținând-o cu prudență. Nu ar fi util să rupi chestia accidentală. Ea le ținea împachetate și

punga umplută cu pânză; își făcea griji că le va sparge în timp ce le căra, dar Moiraine indicase că Egwene le va rupe.

Ea a simțit că era o prostie, dar cuvintele pe care le citise, lucrurile pe care le spusese Moiraine. . . Ei bine, dacă ar fi venit momentul să le spargă, Egwene ar trebui să le aibă la îndemână. Și așa le-a purtat – a purtat cu ea potențiala moarte a lumii însăși.

Rand a devenit deodată alb ca un cearșaf. — Egwene, spuse el. „Asta nu mă păcălește.”

„Ce nu?”

S-a uitat la ea. „Acesta este un fals. Te rog, este în regulă. Spune-mi adevarul. Ai făcut o copie și mi-ai dat-o.”

„Nu am făcut nimic de genul”, a spus ea.

„Oh. . . Oh, *Lumină ,* Rand ridică din nou sigiliul. "E un fals."

"Ce!" Egwene îl smulse din mână, simțindu-l. Nu simțea nimic greșit. „Cum poți fi sigur?”

„Le-am făcut”, a spus Rand. „Îmi cunosc opera. Acesta *nu este* unul dintre sigilii. Este . . . Lumină, cineva le-a luat.”

„Le-am avut cu mine în fiecare moment de când mi le-ai dat!” spuse Egwene.

— Apoi s-a întâmplat înainte, șopti Rand. „Nu le-am privit cu atenție după ce le-am luat. Știa, cumva, unde le-aș pune.” Luându-l pe celălalt de la ea, clătină din cap. „Nici nu este real.” L-a luat pe al treilea. „Nici acesta.”

S-a uitat la ea. — Le are, Egwene. Le-a furat înapoi, cumva. Cel Întunecat deține cheile propriei închisori.”

O mare parte din viața lui Mat și-a dorit ca oamenii să nu se uite atât de mult la el. Îi aruncau sprâncenele încruntate la necazul pe care aparent i-o provocase – necazuri care chiar nu erau vina lui – și priviri de dezaprobare când mergea complet nevinovat, făcând tot posibilul să fie plăcut. Fiecare băiat strica câte o plăcintă din când în când. Niciun rău în ea. Era practic de așteptat.

Viața normală fusese mai grea pentru Mat decât pentru alți băieți. Fără un motiv întemeiat, toată lumea l-a urmărit foarte atent. Perrin ar fi putut fura plăcinte toată ziua, iar oamenii i-ar fi zâmbit și poate i-ar fi zâmbit părul. Mat la care au venit cu mătura.

Când a intrat într-un loc pentru zaruri, a atras priviri. Oamenii îl priveau așa cum ar privi un trișor – deși nu a fost niciodată – sau cu invidie în ochi. Da, își gândise

întotdeauna că a *nu* fi urmărit ar fi o situație grozavă. Un motiv de sărbătoare adevărată.

Acum o avea și i-a făcut rău.

— Poți să te uiți la mine, protestă Mat. "Într-adevăr. Arde-te, e în regulă!”

„Ochii mi-ar fi coborât”, a spus servitoarea în timp ce strângea stofă pe masa joasă, lângă perete.

„Ochii tăi sunt *deja în* jos! Ei se uită la podeaua însângerată, nu-i așa? Vreau să-i crești.”

Seanchan și-a continuat munca. Era de piele deschisă, cu pistrui sub ochi, nu prea rău pentru a fi privit, deși el era mai degrabă în favoarea nuanțelor mai închise în zilele noastre. Tot nu i-ar fi deranjat dacă fata asta i-ar fi arătat un zâmbet. Cum ar putea să vorbească cu o femeie dacă nu ar putea încerca să o facă să zâmbească?

Alți câțiva servitori au intrat, cu ochii în jos, purtând alte fălduri de țesătură. Mat stătea în ceea ce aparent erau camerele „lui” din palat. Erau mai numeroși decât avea nevoie vreodată. Poate că Talmanes și unii din trupă ar putea să se mute cu el și să nu se simtă atât de gol.

Mat se îndreptă spre fereastră. Mai jos, în Mol Hara, s-a organizat o armată. Avea să dureze mai mult decât își dorea. Galgan — Mat îl întâlnise pe bărbat doar pentru scurt timp și nu avea încredere în individ, indiferent ce spunea Tuon că asasinii lui nu aveau de gând să reușească — aduna forțele Seanchan de la granițe, dar prea încet. Își făcea griji să-l piardă pe Almoth Plain odată cu retragerea.

Ei bine, ar fi bine să asculte rațiunea. Mat nu avea de ce să-i placă bărbatul deja, dar dacă a întârziat acest lucru. . .

„Onorat?” întrebă servitoarea.

Mat se întoarse, ridicând o sprânceană. Mai mulți *da'covale* intraseră cu ultima țesătură, iar Mat se trezi roșind. Nu purtau aproape deloc haine, iar ceea ce purtau era transparent. Ar putea privi, totuși, nu-i așa? Nu ar purta astfel de haine dacă un bărbat nu ar trebui să arate. Ce ar crede Tuon?

Nu mă deține, se gândi Mat, hotărât. Nu *voi fi soț.*

Servitorul cu pistrui – era *so'jhin* , cu jumătate din cap ras – făcu un gest către o persoană care intrase în spatele *da'covale* , o femeie de vârstă mijlocie, cu părul negru în coc, fără cap ras. Era ghemuită, avea o formă de clopot, cu un aer de bunică.

Noul venit l-a inspectat. În sfârșit, cineva care s-ar uita la el! Dacă chipul ei nu ar avea expresia uneia care

studiază caii la piață.

„Negru pentru noua lui stație”, a spus femeia, bătând din palme o dată. „Verde pentru moștenirea lui. O pădure adâncă, cu moderație. Cineva îmi aduce o varietate de petice pentru ochi, iar altcineva arde acea pălărie.”

"Ce?" a exclamat Mat. Slujitorii roiau în jurul lui, strângându-i hainele. „Așteaptă, acum. Ce este asta?"

— Noile tale regalii, Onorate, spuse femeia. „Eu sunt Nata și voi fi croitorul tău personal.”

— Nu-mi arzi pălăria, spuse Mat. — Încearcă, și vom vedea dacă poți zbura de la patru etaje în sus. Mă înțelegi?"

Femeia a ezitat. „Da, Onorat. Nu-i arde hainele. Păstrează-l în siguranță, dacă este nevoie.” Părea să se îndoiască că va fi vreodată.

Mat deschise gura ca să se plângă mai departe, apoi unul dintre *da'covale* deschise o cutie. Înăuntrul ei străluceau bijuterii. Rubine, smaralde, picături de foc. Lui Mat îi stătu respirația în gât. Era o *avere* acolo!

Era atât de uluit, încât aproape că nu a observat că slujitorii îl dezbracau. L-au tras de cămașă, iar Mat le-a lăsat. Deși s-a ținut de eșarfă, nu a fost timid. Roșul acela de pe obraji nu avea nimic de-a face cu scoaterea pantalonilor. A fost doar surprins de bijuterii.

Apoi unul dintre tinerii *da'covale* întinse mâna după hainele lui Mat.

— Ai fi foarte amuzant fără degete, mârâi Mat.

Da'covale își ridică privirea — ochii lui făcându-se mari, fața palid . S-a uitat imediat în jos din nou, înclinându-se, dându-se înapoi. Mat nu era timid, dar hainele mici erau destul de departe.

Nata a pocnit pe limba. Slujitorii ei au început să-l drapească pe Mat în pânză fină, neagră și verde intens – atât de întunecat încât era aproape negru. „Vă vom croi ținutele pentru expresia militară, prezența la tribunal, funcțiile private și aparițiile civice. Aceasta-"

— Nu, spuse Mat. „Numai militar.”

"Dar-"

— Suntem la ultima bătălie sângeroasă, femeie, spuse Mat. „Dacă supraviețuim asta, poți să-mi faci o șapcă de sărbătoare. Până atunci suntem în război și nu am nevoie de nimic altceva.”

Ea a dat din cap.

Mat stătea fără tragere de inimă cu brațele întinse în lateral, lăsându-le să-l drapească în țesătură, luând măsurători. Dacă ar fi trebuit să suporte această afacere de

a fi numit „Onorat” și „Alteță”, atunci ar putea măcar să se asigure că era îmbrăcat într-un mod rezonabil.

De fapt, se *săturase* de aceleași haine vechi. Nu părea să fie prea multă dantelă folosită de croitorul Seanchan, ceea ce era păcat, dar Mat nu voia să o corecteze în a-și face treaba. Nu se putea plânge de fiecare lucru mic. Nimănui nu-i plăcea un reclamant, mai ales Mat.

În timp ce se ocupau de măsurători, un servitor s-a apropiat cu o carcasă mică, căptușită cu catifea, care afișează o varietate de petice pe ochi. El a ezitat, având în vedere; unele erau marcate cu pietre prețioase, altele pictate cu desene.

— Acela, spuse el, arătând spre peticul cel mai puțin ornamentat. Negru simplu, cu doar două rubine mici, tăiate subțire și lung, așezate la marginile din dreapta și din stânga ale plasturei unul opus al celuilalt. L-au montat pe el când ceilalți servitori terminau de măsurat.

După aceea, croitorul i-a pus pe servitorii ei să-l îmbrace într-un costum pe care ea îl adusese. Aparent, nu avea să i se permită să se întoarcă la vechea haină în timp ce aștepta ca noile sale ținute să fie croite.

Îmbrăcămintea a început destul de simplă. Un halat de mătase cu țesătură fină. Mat ar fi preferat pantalonii, dar halatul era confortabil. Cu toate acestea, l-au acoperit cu un halat mai mare și mai rigid. Era și de mătase, de verde închis, fiecare centimetru din ea brodat cu modele de volute. Mânecile erau suficient de mari pentru a trece un cal prin trap și se simțeau grele și voluminoase.

„Credeam că am spus să-mi dai haine de războinic!” el a spus.

— Aceasta este o uniformă ceremonială de războinic pentru un membru al familiei imperiale, Alteță, spuse Nata. „Mulți te vor vedea ca pe un străin și, deși nimeni nu ți-ar pune la îndoială loialitatea, ar fi bine ca soldații noștri să te vadă în primul rând drept Prințul Corbilor și apoi ca un străin. Ai fi de acord?"

— Presupun, spuse Mat.

Slujitorii au continuat, încingându-se pe un brâu ornat și așezându-i pe brațe benzi de antebraț cu același design în interiorul mânecilor mari. A fost în regulă, presupuse Mat, în timp ce brâul a tras în talia hainelor și a împiedicat-o să se simtă atât de voluminoasă.

Din păcate, următoarea piesă vestimentară a fost cea mai ridicolă dintre toate. Bucata rigidă și palidă de pânză i se potrivea pe umerii lui. Îi întindea pe față și pe spate ca

un tabard, cu părțile laterale deschise, dar se întindeau în lateral câte un picior bun, făcându-l să pară inuman de lat. Erau ca niște plăci de umăr din armură grea, numai din pânză.

— Aici, acum, spuse Mat. „Acesta nu este un fel de truc pe care îl joci unui tip, doar pentru că este nou, nu-i așa?”

„Smecher, Onorat?” întrebă Nata.

„Nu poți cu adevărat. . Mat s-a oprit când cineva a trecut pe lângă ușa lui. Un alt comandant. Bărbatul purta un costum nu foarte diferit de cel al lui Mat, deși nu la fel de ornamentat și cu umerii nu chiar la fel de largi. Nu armura familiei imperiale, ci armura ceremonială pentru unul dintre Blood. Totuși, a fost aproape la fel de generos.

Bărbatul s-a oprit și a făcut o plecăciune în fața lui Mat, apoi și-a continuat drumul.

— Arde-mă, spuse Mat.

Nata a bătut din palme și servitorii au început să-l drapeze pe Mat în pietre prețioase. Au ales mai ales rubine, ceea ce l-a făcut pe Mat să se simtă inconfortabil. Trebuia să fie o coincidență, nu-i așa? Nu știa ce crede că este acoperit de toate aceste pietre prețioase. Poate le-ar putea vinde. De fapt, dacă le-ar putea pune pe o masă de jocuri de noroc, probabil că ar putea ajunge să dețină tot Ebou Dar. . .

Tuon îl deține deja, și-a dat seama. *Și m-am căsătorit cu ea.* S-a scufundat în faptul că era bogat. *Cu adevărat* bogat.

Stătea acolo, lăsându-i să-și lăcuiască unghiile, în timp ce se gândea la ce înseamnă toate acestea. Oh, de ceva vreme nu trebuia să-și facă griji în privința banilor, deoarece putea întotdeauna să parieze pentru mai mult. Acest lucru a fost diferit. Dacă avea deja totul, ce rost avea jocurile de noroc? Acest lucru nu părea prea distractiv. Oamenii nu trebuiau să-ți ofere astfel de lucruri. Trebuia să găsești o modalitate de a ajunge singur la ei, prin inteligență, noroc sau pricepere.

— Arde-mă, spuse Mat, coborându-și brațele pe o parte când lăcuirea se termina. „Sunt un nobil *nenorocit .”* Oftă, smulgându-și pălăria din mâinile unui servitor speriat – care trecea cu vechea lui haină – și i-o puse pe cap.

— Onorat, spuse Nata. „Te rog să-mi ierți sinceritatea, dar este locul meu să sfătuiesc despre modă, dacă vrei. Pălăria aceea arată. . . mai ales deplasat cu uniforma aceea.”

"Cui îi pasă?" spuse Mat, ieșind din cameră. Aproape că a trebuit să iasă pe ușă lateral! „Dacă o să arăt ridicol, aș

putea la fel de bine să o fac cu stil. Cineva mă îndrumă spre locul unde se întâlnesc generalii noștri în flăcări. Trebuie să-mi dau seama câte trupe avem.”

20

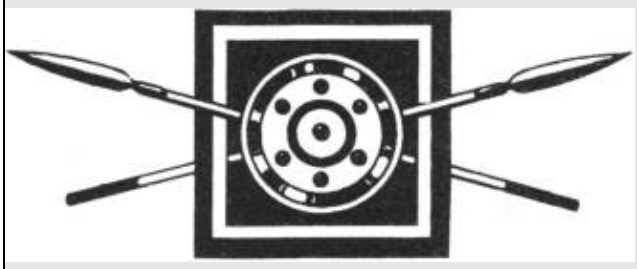

În Thakan'dar

Mai târziu, în ziua după întâlnirea cu Rand, Egwene a *aruncat sa'angreal -ul lui Vora* în fața ei și a țesut Foc. Fire s-au adunat, minuscule panglici strălucitoare formând o țesătură complexă în aer înaintea ei. Aproape că simțea căldura lor strălucind asupra ei, transformându-i pielea într-o portocalie violentă.

Ea termină țesătura și o minge de foc mare cât un bolovan se arcui în aer, trosnind și răcnind. A căzut pe vârful dealului îndepărtat ca un meteor. Explozia a aruncat deoparte trollocii care mânuiau arcul, împrăștiindu-și cadavrele.

Romanda a deschis o poartă lângă Egwene. Romanda se număra printre galbenii care insistaseră să rămână pe frontul de luptă pentru a oferi vindecare de urgență. Ea și echipajul ei mic fuseseră neprețuiți în a salva vieți.

Astăzi, însă, nu ar exista nicio oportunitate pentru Vindecare. Trollocii se retrăseseră pe dealuri, așa cum indicase Bryne că o vor face. După o zi și jumătate de odihnă, mulți dintre Aes Sedai au fost recuperați. Nu la putere maximă – nu după mai bine de o săptămână de luptă istovitoare – dar suficientă.

Gawyn a sărit prin poartă imediat după ce aceasta s-a deschis, cu sabia scoasă. A urmat Egwene, alături de Romanda, Lelaine, Leane, Silviana, Raemassa și o mână de Gardieni și soldați. Au ieșit chiar pe vârful dealului pe care tocmai îl curățase Egwene. Pământul carbonizat era încă cald sub picioarele ei, înnegrit; în aer atârna parfumul de carne arsă.

Acest deal era chiar în mijlocul armatei Trolloc. De jur împrejur, Shadowspawn a căutat siguranța într-un loc și altul. Romanda a ținut poarta și Silviana a început să țese Air pentru a crea o cupolă de vânt împotriva săgeților. Restul au început să trimită țesături spre exterior.

Trollocii au reacționat încet – așteptaseră aici, pe aceste dealuri, gata să coboare în văi când armata lui Egwene a intrat. În mod normal, acesta ar fi fost un dezastru. Trollocii puteau arunca proiectile peste trupele lui Egwene, iar cavaleria ei ar fi fost dezavantajată încercând să urce pe acele dealuri. Vârfurile dealurilor le-ar fi oferit Trollocilor și Fadelor o perspectivă mai bună pentru a identifica punctele slabe din forțele lui Egwene și ar fi atacat în consecință.

Egwene și comandanții ei nu erau înclinați să ofere inamicului acel avantaj. Fiarele s-au împrăștiat în timp ce bătălia s-a inversat asupra lor, Aes Sedai stăpânind vârfurile dealurilor. Unele dintre fiare au încercat să se încarce și să le reia, dar altele s-au grăbit pentru a-și salva viața. Cavaleria grea a lui Egwene a urmat, tunând prin văi. Ceea ce fusese cândva o poziție foarte eficientă pentru trolloci a devenit un câmp de ucidere; cu arcașii trolloci înlăturați de Aes Sedai, cavaleria grea putea ucide practic nederanjată.

Asta a deschis calea piciorului, care a mărșăluit în formație pentru a-i mătura înapoi pe trolloci, lovindu-i de dealuri, astfel încât Aes Sedai să-i poată ucide în grupuri. Din păcate, trollocii s-au obișnuit să se confrunte cu Puterea Unică. Ori asta, ori Myrddraal devenise mai minuțios în a-i încuraja.

În curând, grupuri mai coordonate de trolloci au atacat vârfurile dealurilor, în timp ce alții au reușit să formeze rezistență la asaltul piciorului. *Bryne are dreptate,* își spuse Egwene, ridicând un contingent de trolloci care aproape că își făcuseră drumul spre ea. *Fades-urile sunt din nou legate de Trollocs.* Shadowspawn ezitase să folosească acea tactică recent, deoarece uciderea Fade-ului ar scăpa de toți trollocii legați. Cu toate acestea, ea bănuia că acesta era singurul mod în care îi puteau face pe trollocii să urce spre moarte aproape sigură pe aceste dealuri.

Dacă ar putea găsi Myrddraal legat de Trollocs din apropiere, i-ar putea opri pe toți cu o țesătură de Foc bine plasată. Din păcate, Fades erau vicleni și începuseră să se ascundă printre trolloci.

— Se apropie, spuse Lelaine gâfâind.

— Intoarce-te, spuse Egwene.

Au trecut prin poarta Romandei, urmați de Gardienii lor. Romanda a venit ultima, sărind prin ele, în timp ce un grup de trolloci își revendica vârful dealului. Una dintre fiare, o monstruozitate asemănătoare ursului cu blană zburată, se împiedică prin poartă după ea.

Lucrul a căzut mort imediat, un fir de fum slab ridicându-se din carcasă. Semenii săi urlă și mârâiau de cealaltă parte. Egwene aruncă o privire către celelalte femei, apoi ridică din umeri și eliberă flacăra direct prin poartă. Câțiva au căzut morți, zvâcnind, în timp ce ceilalți s-au grăbit, urlând, lăsând armele.

„Asta este eficient”, remarcă Leane, încrucișându-și brațele și ridicând o sprânceană imaculată la poartă. Era în mijlocul ultimei bătălii, iar femeia *încă mai* lua timp în fiecare dimineață să-și facă fața.

Poarta lor îi dusese înapoi în tabără, care acum era aproape goală. Cu rezervele formate și gata să se deplaseze atunci când era necesar, singurii soldați care au rămas în tabără erau o forță de cinci sute care păzeau cortul de comandă al lui Bryne.

Ea încă mai purta punga cu sigiliile false lângă ea. Cuvintele lui Rand o zguduiseră puternic. Cum ar primi focile înapoi? Dacă slujitorii Umbrei i-ar sparge la momentul nepotrivit, ar fi o catastrofă.

Le-au rupt deja? Ar ști lumea? Egwene simți o teamă pe care nu o putea abandona. Și totuși, războiul a continuat, iar ea nu a avut de ales decât să continue să lupte. S-ar gândi la o modalitate de a recupera focile, dacă ar putea. Rand a jurat că va încerca. Nu era sigură ce putea face el.

„Se luptă atât de tare”, a spus Gawyn.

Egwene se întoarse și îl găsi stând la mică distanță, inspectând câmpul de luptă cu oglinda lui. Ea a simțit un dor de la el. Fără niște bărbați care să conducă, așa cum îi făcuse pe tinerii, știa ea, el se simțea inutil în aceste bătălii.

„Trollorii sunt conduși de Myrddraal”, a spus Egwene, „legați pentru a le oferi Fadelor un control mai mare asupra lor”.

„Da, dar de *ce* să rezist atât de tare?” spuse Gawyn, încă privind prin sticlă. „Nu le pasă de acest pământ. Este evident că aceste dealuri sunt pierdute pentru ei și totuși se luptă cu sălbăticie. Trollocii sunt de bază – luptă și câștigă sau se împrăștie și se retrag. Ei nu dețin pământ. Ei încearcă să facă asta aici. E ca și cum . . . precum Fades

cred că, chiar și după o dezamăgire ca aceasta, sunt într-o poziție bună.”

„Cine știe de ce Fades face ceea ce fac?” remarcă Lelaine, cu brațele încrucișate, privind prin poarta încă deschisă.

Egwene se întoarse, privind și ea prin el. Vârful dealului era acum gol, ciudat de izolat în mijlocul bătăliei. Soldații ei se prăbușiseră împotriva trollocilor în mica vale dintre dealuri, iar luptele erau brutale acolo jos. A auzit mormăituri, țipete, zgomote. Stiuțele însângerate au fost ridicate în aer în timp ce un grup de oameni au fost forțați să se întoarcă, iar halebardierii s-au mutat pentru a încerca să încetinească trollocii.

Shadowspawn aveau victime groaznice. Era *o* ciudățenie; Bryne se așteptase să se retragă.

— Ceva nu e în regulă, spuse Egwene, cu firele de păr de pe brațe. Îngrijorarea ei cu privire la foci a dispărut, deocamdată. Armata ei era în pericol. „Adună Aes Sedai și pune armata să se retragă.”

Celelalte femei se uitau la ea de parcă ar fi fost supărată. Gawyn a decolat într-o cursă spre cortul de comandă pentru a-i da ordine. El nu a pus întrebări.

— Mamă, spuse Romanda, lăsându-și poarta să moară. "Ce este-"

Ceva a despărțit aerul de cealaltă parte a taberei de război a lui Egwene, vizavi de câmpul de luptă. O linie de lumină, mai lungă decât orice poartă pe care o văzuse Egwene. Era aproape la fel de largă ca *tabăra ei însăși.*

Linia de lumină se întoarse asupra ei înșăși, deschizând o vedere care *nu era spre* sudul Kandorului. În schimb, era un loc de ferigi și copaci căzuți – deși erau maro, ca orice altceva, erau încă străini și nefamiliari.

O armată enormă stătea în tăcere pe acest peisaj necunoscut. Mii de bannere zburau deasupra ei, împodobite cu simboluri pe care Egwene nu le recunoștea. Soldații de infanterie purtau haine până la genunchi care păreau a fi un fel de armură căptușită, întărită cu lanț într-un model pătrat mare. Alții purtau cămăși metalice care păreau cusute din monede legate între ele.

Mulți purtau topoare de mână, deși cu un design foarte ciudat. Aveau mânere lungi și subțiri, care se bombau ca niște becuri la capăt, iar capetele toporului erau înguste și subțiri, aproape ca niște târâi. Mantele tuturor armelor lor – de la arme de bara la sabii – aveau un design fluid, organic. Netedă și nu de o lățime uniformă, făcută dintr-un

lemn roșu închis, care fusese pictat cu puncte colorate pe părțile laterale.

Egwene a perceput toate acestea în câteva clipe, mintea ei căutând orice fel de origine pentru această forță ciudată. Nu a găsit nimic de care să se prindă până când a simțit canalizarea. Strălucirea lui *sayar a* înconjurat *sute* de femei, toate călare, purtând rochii ciudate făcute în întregime din mătase neagră rigidă. Rochiile nu erau legate în talie, ci erau trase relativ strâns în jurul umerilor și se evazau larg spre fund. De cravate atârnau în față, chiar sub gât, ciucuri lungi, dreptunghiulari, de o multitudine de culori. Fețele femeilor erau toate tatuate.

— Eliberează Puterea, spuse Egwene, lăsându-l *pe sayar*. „Nu-i lăsa să te simtă!” S-a repezit într-o parte, Lelaine urmând-o, strălucirea ieșind din jurul ei.

Romanda o ignoră pe Egwene, scoţând un blestem. Ea a început să țese o poartă pentru a scăpa.

O duzină de țesături diferite de foc au lovit brusc zona în care se afla Romanda. Femeia nu a avut ocazia să țipe. Egwene și celelalte femei s-au grăbit prin tabără în timp ce țesăturile Puterii Unice au distrus corturile, au consumat provizii și au incendiat întregul loc.

Egwene ajunse la cortul de comandă exact când Gawyn ieși împleticit. Ea l-a prins și l-a tras la pământ în timp ce o minge de foc a trecut chiar deasupra capului, apoi s-a prăbușit într-o colecție de corturi din apropiere.

"Ușoară!" spuse Gawyn. "Ce este?"

„Sharans”. Lelaine, fără suflare, s-a ghemuit lângă ei.

"Esti sigur?" şopti Egwene.

Lelaine dădu din cap. „Conturile de la Cairhienin înainte de războiul Aiel sunt abundente, dacă nu foarte informative. Nu aveau voie să vadă mult, dar ceea ce vedeau semăna foarte mult cu o armată.”

"Armată?" spuse Gawyn, întinzându-se în lateral și privind între corturi către forța care mărșăluia prin poarta nefiresc de largă. „Sânge și cenuşă de sânge!” înjură el, plecând înapoi. „Sunt mii!”

— Mult prea mulți pentru a lupta, încuviință Egwene, mintea lucrând cu furie. „Nu sunt prinse între ei și trolloci așa cum suntem noi. Trebuie să ne întoarcem.”

— Tocmai i-am dat ordinul lui Byrne să deblocheze trupele, spuse Gawyn. "Dar . . . Egwene. Unde vom merge? Trolloci în față, armata aia în spate! Ușoară. Vom fi zdrobiți între ei!”

Byrne avea să reacționeze repede. Le-ar trimite un mesager căpitanilor de linie. *Oh nu . . .*

Egwene l-a apucat pe Gawyn și l-a tras departe de cortul de comandă exact când a simțit că se canalizează înăuntru. strigă Lelaine, plecând în cealaltă direcție.

Femeile Sharan au reacționat imediat la canalizare. Pământul s-a rupt sub cort, distrugându-l într-o explozie de putere copleșitoare. Fărâmături zdrențuite de pânză zburau în aer printre pietre și bulgări de pământ.

Egwene căzu cu spatele, iar Gawyn o trase spre un cărucior răsturnat care fusese lovit, cu o roată zdrobită, iar povara ei de lemne de foc se prăbușise. Gawyn o trase pe Egwene la locul adăpostit, chiar sub marginea căruciorului, lângă prăbușirea lemnului. S-au înghesuit acolo, deși lemnul pâlpâia de flăcări și pământul era în flăcări. Căldura era supărătoare, dar nu insuportabilă.

Egwene se ghemui pe pământ, clipind prin ochii care ardeau de fum, căutând semne ale lui Lelaine. Sau . . . Ușoară! Siuan și Byrne se aflau în acel cort, împreună cu Yukiri și mulți dintre personalul lor de comandă.

Egwene și Gawyn s-au ascuns în timp ce flăcările au plouat pe tabără, sfâșiind pământul. Sharanii loveau la orice semn de mișcare; mai multe femei care alergau au fost inmolate instantaneu.

„Fii gata să alergi”, a spus Gawyn, „odată ce focul încetează să cadă”.

Flăcările *s-au* diminuat, dar la fel ca și ei, călăreți în armură Sharan au intrat în tabără. Au țipat și au țipat, aruncând arcuri către oricine vedeau, aruncând zeci de săgeți în spate. După aceea, trupele Sharan s-au mutat prin tabără în formațiuni strânse. Egwene așteptă încordată, încercând să se gândească cum să scape.

Nu a văzut nicio oportunitate. Gawyn o trase mai departe pe Egwene, i-a frecat obrajii cu funingine și i-a făcut semn să stea jos, apoi și-a acoperit pe amândoi mantia de Warder. Cu fumul din lemnul care ardea în apropiere, poate că nu ar fi văzut.

Inima îi bătea urgent în piept. Gawyn îi apăsă ceva pe fața ei, o batistă pe care o înmuiase cu ochiul de apă. Și-a ținut încă unul la față și a respirat prin ea. Ea o luă pe cea pe care el o ținea, dar abia respira. Acei soldați erau atât *de apropiați.*

Unul dintre soldați s-a întors spre căruță, uitându-se la grămada de lemne, dar când a aruncat o privire prin fum spre ei, nu părea să vadă nimic. Egwene a contemplat în

tăcere mantia Gardianului. Natura sa schimbătoare de culoare le făcea aproape invizibile, dacă aveau grijă să nu se miște.

De ce nu am una dintre aceste mantii? gândi ea cu enervare. *De ce ar trebui să fie doar pentru Warders?*

Soldații erau ocupați cu spălarea servitorilor. Pe cei care alergau, i-au ucis cu săgeți de la arcuri care se întindeau extrem de departe. Slujitori care se mișcau mai încet, s-au rotunjit și au forțat la pământ.

Egwene tânjea să îmbrățișeze Sursa, să facă ceva. Pentru a doborî focul și fulgerele asupra acestor invadatori. Mai avea *sa'angrealul lui Vora.* Ea ar putea...

Ea a anulat acea linie de gândire. A fost înconjurată de inamic, iar reacția rapidă a canalelor a indicat că ei îl urmăreau pe Aes Sedai. Dacă țesea o singură clipă, ar fi ucisă înainte de a putea scăpa. Ea s-a ghemuit lângă Gawyn, sub mantia lui, sperând că niciunul dintre canalizatorii Sharan nu se apropie suficient pentru a-i simți abilitățile. Ea ar putea folosi o țesătură pentru a ascunde acea abilitate, dar ar trebui să canalizeze mai întâi pentru a o folosi. A îndrăznit să încerce asta?

S-au ascuns o oră bună sau mai mult. Dacă acoperirea de nori nu ar fi fost atât de completă, aruncând pământul într-un amurg perpetuu, cu siguranță ar fi fost reperați, pelerina sau fără mantie. Aproape că a strigat la un moment dat când câțiva dintre soldații Sharan au aruncat niște găleți cu apă pe mormanul de lemne, înăbușindu-i focul și înmuiându-i pe amândoi.

Nu putea deslușI nimic din propria ei armată, deși se temea de ce e mai rău. Canalizatorii Sharan și o mare parte a armatei lor au trecut rapid prin tabără, spre câmpul de luptă. Cu Bryne și Amyrlin plecați și cu o forță surpriză venind din spate. . .

Lui Egwene i s-a făcut rău. Câți mureau, morți? Gawyn o prinse de braț când o simți cum se mișcă, apoi clătină din cap, rostind câteva cuvinte. *Așteaptă până noaptea.*

Ei mor! gura ea.

Nu poți ajuta.

Era adevărat. Îl lăsă să o țină în brațe, lăsând parfumul lui familiar să o calmeze. Dar cum putea să *aștepte pur și simplu* când soldații și Aes Sedai care depindeau de ea erau sacrificați? Lumină, o porțiune uriașă a Turnului Alb era acolo! Dacă această armată ar cădea și acele femei cu ea. . .

Eu sunt Scaunul Amyrlin, își spuse ea ferm. *O sa fiu puternic. Voi supraviețui. Atâta timp cât voi trăi, Turnul Alb rămâne în picioare.*

Încă l-a lăsat pe Gawyn să o țină în brațe.

Aviendha se târa peste stâncă ca o șopârlă de iarnă care caută căldură. Vârfurile degetelor ei, deși caluse, începeau să ardă din cauza frigului. Shayol Ghul era rece, cu aer care mirosea ca dintr-un mormânt.

Rhuarc s-a târât în stânga ei, un câine de piatră pe nume Shaen în dreapta ei. Ambii purtau bentita roșie a *siswai'amanului.* Ea nu știa ce să facă despre Rhhuarc, un șef de clan, care poartă acea bandă. Nu vorbise niciodată despre asta; parcă nu ar exista bentita. Așa a fost cu toți *siswai'amanul.* Amys sa târât pe dreapta lui Shaen. Pentru o dată, nimeni nu se opusese ca Wise Ones să se alăture cercetașilor avansați. Într-un loc ca acesta, într-un moment ca acesta, ochii celui care ar putea canaliza ar putea vedea ceea ce ochii obișnuiți nu ar vedea.

Aviendha se trase înainte, fără să facă zgomot, în ciuda colierelor pe care le purta. Pe aceste roci nu au încolțit nicio plantă, nici măcar mucegai sau lichen. Erau în adâncul Blasted Lands, acum. Aproape cât se poate de adânc.

Rhuarc ajunse primul pe creastă și ea îl văzu încordat. Apoi sosi Aviendha, privind peste marginea stâncii, ținându-se jos pentru a nu fi văzută. Respirația i s-a oprit mort în gât.

Auzise povești despre acest loc. Din forja masivă de lângă baza pantei, un singur pârâu negru trece pe lângă ea. Acea apă fusese otrăvită până la punctul în care ar ucide pe oricine o atingea. Vetrele împrăștiau valea ca niște răni deschise, înroșind ceața din jurul lor. Fiind tânără Fecioara, ascultase cu ochii mari cum o veche amantă de acoperiș povestea despre creaturile care lucrau în forjele Umbrei, creaturi care nu erau moarte și nici în viață. Tăcute și îngrozitoare, lucrurile brutale se mișcau cu pași care nu țineau viață - ca acei care ticăie un ceas.

Falsificatorii au dat puțină atenție cuștilor pline de oameni al căror sânge avea să fie vărsat pentru a tempera lamele proaspăt forjate. Captivii ar fi putut la fel de bine să fi fost bucăți de fier. Deși Aviendha era prea departe pentru a auzi scâncetele oamenilor, le simțea. Degetele ei s-au întins pe stânci.

Shayol Ghul însuși domina valea, versanții ei negre ridicându-se ca un cuțit zimțat spre cer. Părțile erau rupte cu tăieturi, ca pielea unui bărbat care fusese biciuit de o sută de ori, fiecare zeci de ori lăsând o tăietură care scuipa aburi. Poate că acel abur a creat ceața care se întindea peste vale. Ceața s-a răscolit și s-a răsucit, ca și cum valea ar fi o ceașcă care conține lichid.

— Un loc atât de groaznic, șopti Amys.

Aviendha nu auzise niciodată o asemenea groază în vocea femeii. Asta i-a înfrigurat pe Aviendha aproape la fel de mult ca vântul amar care le-a ciufulit hainele. Ping-uri îndepărtate au spart aerul, muncitorii forjând . O coloană neagră de fum s-a ridicat din forja cea mai apropiată și nu s-a risipit. S-a ridicat ca un cordon ombilical spre norii de deasupra, care au plouat fulgere cu o frecvență înspăimântătoare.

Da, Aviendha auzise povești despre acest loc. Acele povești nu reușiseră să transmită întregul adevăr. Nu s-ar putea *descrie* acest loc. Trebuia să experimenteze asta.

O zgârietură din spate, iar în câteva clipe, Rodel Ituralde s-a târât pe lângă Rhuarc. S-a mișcat în liniște, pentru un păstor de zone umede.

— Erai atât de nerăbdător încât nu puteai să aștepți raportul nostru? întrebă încet Rhuarc.

„Niciun raport nu poate exprima ceea ce ochii unui bărbat”, a spus Ituralde. „Nu am promis că voi rămâne în urmă. Ți-am spus să mergi înainte. Și ai făcut-o.” Și-a ridicat oglinda, umbrind partea din față cu mâna, deși probabil că nu era necesar cu norii aceia.

Rhuarc se încruntă. El și celălalt Aiel care veniseră în nord fuseseră de acord să urmeze un general de zone umede, dar nu le-a plăcut. Nici nu ar trebui. Ar face chestia asta fără să se simtă confortabil. Confortul a fost marele ucigaș al oamenilor.

Să fie de ajuns , gândi Aviendha, întorcându-se pentru a privi valea. *Destul pentru oamenii mei. Suficient pentru Rand și pentru sarcina pe care trebuie să o îndeplinească.*

Văzând sfârșitul poporului ei o stârnise greață și o îngrozise, dar o și trezise. Dacă sfârșitul Aielului ar fi fost sacrificiul necesar pentru ca Rand să câștige, ea ar reuși. Ea ar țipa și ar bleste propriul nume al Creatorului, dar ar plăti acel preț. Orice războinic ar face-o. Mai bine ca un singur popor să se sfârșească decât lumea să cadă complet sub Shadow.

Dacă Lumina dorește, nu s-ar ajunge la asta. Dacă Lumina dorește, acțiunile ei cu Dragons Peace ar servi pentru a proteja și adăposti Aiel. Nu a lăsat posibilitatea eșecului să o oprească. S-ar lupta. Trezirea din vis a fost întotdeauna o posibilitate atunci când sulițele erau dansate.

— Interesant, spuse încet Ituralde, uitându-se încă prin ochi. „Gândurile tale, Aiel?”

„Trebuie să creăm o distragere a atenției”, a spus Rhuarc. „Putem coborî pe panta chiar la est de forjă și să-i eliberăm pe acei captivi și să spargem locul. Acest lucru îl împiedică pe Myrddraal să primească noi arme și îi va ține pe cei întunecați cu ochii pe noi și nu pe *Car'a'carn*”

„Cât timp îi va lua Dragonului?” întrebă Ituralde. „Ce crezi, Aiel? Cât timp îi dăm să salveze lumea?”

— Se va lupta, spuse Amys. „Intră pe munte, duelează-te cu Sight-blinder. Va dura atât timp cât trebuie să dureze o luptă. Câteva ore, poate? Nu am văzut un duel să dureze mult mai mult decât atât, chiar și între doi bărbați de mare pricepere.”

„Să presupunem”, a spus Ituralde zâmbind, „că va fi mai mult decât un duel”.

— Nu sunt un prost, Rodel Ituralde, spuse Amys cu răceală. „Mă îndoiesc că lupta *Car'a'carn* va fi una dintre sulițe și scuturi. Totuși, când a curățat Sursa, nu s-a întâmplat asta într-o singură zi? Poate că asta va fi similar.”

— Poate, spuse Ituralde. "Poate că nu." A coborât paharul și s-a uitat la Aiel. „Pentru ce posibilitate ai planifica mai degrabă?”

— Cel mai rău, spuse Aviendha.

„Așa că plănuim să rezistăm atâta timp cât are nevoie Dragonul”, a spus Ituralde. „Zile, săptămâni, luni. . . ani? Atâta timp cât este nevoie.”

Rhuarc dădu încet din cap. "Ce sugerezi?"

„Pasarea în vale este îngustă”, a spus Ituralde. „Rapoartele cercetașilor pun pe cea mai mare parte a Shadowspawn rămasă în Blight dincolo de trecere de acolo. Chiar și ei petrec cât de puțin timp pot în acest loc părăsit. Dacă reușim să închidem pasul și să punem stăpânire pe această vale – să-i distrugem pe acei forjatori și pe cei câțiva Fade de acolo de jos – am putea menține acest loc timp de veacuri. Tu, Aiel, te pricepi la tactici de slash-and-run. Arde-mă, dar știu *asta* din experiență personală. Voi atacați forja aceea și ne vom apuca să închidem pasul.”

Rhuarc dădu din cap. „Este un plan bun.”

Cei patru coborau creasta până unde aștepta Rand, îmbrăcat în roșu și auriu, cu brațele la spate, însoțiți de o forță de douăzeci de Fecioare și șase Asha'man, plus Nynaeve și Moiraine. Părea foarte tulburat de ceva – ea îi simțea anxietatea – deși ar fi trebuit să fie mulțumit. Îl convinsese pe Seanchan să lupte. Ce anume îl tulburase atât de mult în întâlnirea cu Egwene al'Vere?

Rand se întoarse și privi în sus, spre vârful Shayol Ghul. Privind la el, emoțiile i s-au schimbat. Părea un bărbat care se uită la o fântână din Țara Triple, savurând ideea de apă rece. Aviendha îi simţea anticiparea. Era și frică în el, desigur. Niciun războinic nu a scăpat complet de frică. L-a controlat, l-a copleșit de setea de a continua lupta, de a se testa.

Bărbații sau femeile nu se puteau cunoaște pe ei înșiși, nu cu adevărat, până nu erau încordați la limita lor absolută. Până când au dansat sulițele cu moartea, și-au simțit sângele curgându-se pentru a păta pământul și au împins arma acasă în inima bătândă a unui inamic. Rand al'Thor a vrut asta și ea l-a înțeles din cauza asta. Ciudat să realizezi, după tot acest timp, cât de asemănătoare erau.

Ea s-a apropiat de el, iar el sa mișcat astfel încât să stea chiar lângă ea, umărul lui atingându-l pe al ei. El nu a împins un braț în jurul ei, iar ea nu i-a luat mâna. El nu o deținea pe ea, iar ea nu îl deținea pe el. Mișcarea lui, astfel încât să se confrunte cu aceeași direcție, însemna pentru ea mult mai mult decât ar putea orice alt gest.

„Umbra inimii mele”, a spus el încet, privindu-l pe Asha'manul său deschizând o poartă, „ce ai văzut?”

„Un mormânt”, a răspuns ea.

"A mea?"

"Nu. Acela al dușmanului tău. Locul unde a fost îngropat o dată și locul în care va adormi din nou.”

Ceva sa întărit în interiorul lui Rand. Putea simți asta, hotărârea lui.

— Vrei să-l omori, șopti Aviendha. „Sightblinder însuși”.

"Da."

Ea a așteptat.

„Alții îmi spun că sunt un prost când mă gândesc la asta”, a spus Rand. Gardienii lui s-au deplasat prin poartă pentru a se întoarce la Merrilor.

„Niciun războinic nu ar trebui să intre într-o luptă fără să intenționeze să vadă acea bătălie terminată”, a spus Aviendha. Ea a ezitat după ce a spus-o, altceva i-a trecut prin minte.

"Ce este?" întrebă Rand.

„Ei bine, cea *mai mare* victorie ar fi să-ți iei inamicul *Gai'shain* .”

— Mă îndoiesc că s-ar supune acestui lucru, spuse Rand.

— Nu glumi, spuse ea, dându-i un cot în lateral, câștigând un mormăit. — Trebuie luat în considerare, Rand al'Thor. Care este cel mai bun mod de *ji'e'toh* ?”

„Este să-l închizi pe Cel Întunecat ca să-l iei pe *gai'shain?* Dacă da, aceasta ar fi calea potrivită.”

„Nu sunt sigur că îmi pasă ce este potrivit” de data aceasta, Aviendha.

— Un războinic trebuie să ia în considerare *întotdeauna ji'e'toh* , spuse ea cu severitate. „Nu te-am învățat nimic? Nu vorbi așa, altfel mă vei face din nou rușine înaintea celorlalți Înțelepți.”

— Ám sperát că, având în vedere modul în care a progresat relația noastră, vom termina cursurile, Aviendha.

— Ai crezut că o apropiere mai mare de mine va *pune capăt* prelegerilor? a întrebat ea uluită. Rand al'Thor, am fost printre soțiile de zone umede și am văzut că ei...

El clătină din cap, dând drumul prin poartă, urmat de Aviendha. Părea amuzat și asta era bine. O parte din anxietatea lui dispăruse. Dar cu adevărat, aceasta nu a fost o glumă. Zona umedă nu avea un bun simț al umorului. Uneori, nu înțelegeau deloc când să râdă.

De cealaltă parte a porții, au intrat într-o tabără formată din multe grupuri. Rand avea comanda Fecioarelor și *Siswai'amanului* , împreună cu majoritatea celor înțelepți.

Chiar în afara taberei Aiel se aflau Aes Sedai. Rand avea stăpânire pe vreo trei duzini – toți Aes Sedai care i-au jurat personal și cei mai mulți dintre cei care erau legați de Asha’manul său. Asta însemna încă două duzini de Asha'man, de diferite ranguri.

L-a avut și pe Rodel Ituralde și forța sa, compusă în primul rând din Domani. Regele lor, cu barba lui firav și semnul frumuseții de pe obraz, a călărit și el cu ei, dar a lăsat comanda marelui căpitan. Monarhul făcu un gest, iar Ituralde se apropie să dea un raport. Alsalam părea inconfortabil în preajma lui Rand și nu a făcut nicio excursie când Dragonul a făcut-o. Lui Aviendha îi plăcea acel aranjament. Nu era sigură că avea încredere în acest Alsalam.

ˆ

In afara corturilor Aiel tabără o altă forță militară mare, armata Tairen, inclusiv forța de elită cunoscută sub numele de Apărătorii Pietrei, condusă de un bărbat pe nume Rodrivar Tihera. Regele lor era și el cu ei și, în general, era considerat cea mai înaltă autoritate în armatele lor adunate, în afară de Rand.

Tairenii ar fi o parte cheie a planurilor lui Rodel Ituralde. Oricât de mult l-a înfuriat pe Aviendha să recunoască, Ituralde avea dreptate. Aielii nu erau o forță defensivă și, deși puteau ține o pasă dacă era necesar, ar fi mai bine folosiți pentru manevre ofensive.

Tairens ar fi perfect pentru a ține terenul. Aveau companii bine antrenate de stiuci si un stindard plin de arbaletari cu un nou tip de manivela pentru arbalete, cunostinte despre care fierarii tocmai o primiseră. Petrecuseră ultima săptămână transformând echipamentul la noul stil.

Mai era un alt grup în forța lui Rand și era cel mai derutant pentru Aviendha. Dragonsweared în număr mare. Au tăbărât împreună și au arborat un steag care a plasat imaginea dragonului peste simbolul antic al Aes Sedai. Grupul era alcătuit din oameni de rând, soldați, lorzi, doamne și câțiva Aes Sedai și Warders. Ei veneau din toate națiunile, inclusiv din Aiel, și aveau o singură legătură comună: au lăsat deoparte toate loialitățile, au rupt toate legăturile, pentru a lupta în Ultima Bătălie. Aviendha auzise zvonuri deranjante că mulți dintre Aiel dintre ei erau *gai'shain* care lăsaseră deoparte albul, susținând că îl vor lua din nou când va fi câștigată Ultima Bătălie.

Se spunea că venirea lui Rand va elimina toate legăturile de la bărbați. Jurămintele s-au spulberat când s-a apropiat, iar orice loialitate sau alianță era secundară nevoii de a-l sluji în această ultimă luptă pentru omenire. O parte din ea a vrut să numească această prostie a zonelor umede, dar poate că a folosit acest termen prea ușor. Un Înțelept trebuia să vadă cu ochi mai buni decât atât.

Acum că se aflau de cealaltă parte a porții, Aviendha și-a permis în sfârșit să-l elibereze pe *sayar.* Lumea s-a plictisit în jurul ei, senzația adăugată de viață și de mirare s-a evaporat. De fiecare dată când elibera Puterea Unică, se simțea ușor goală, bucuria și fiorul treceau acum, peste.

Ituralde și Rhuarc s-au dus să se alăture regelui Darlin, vorbind împreună despre planurile lor de luptă. Aviendha sa alăturat lui Rand în timp ce se îndrepta spre cortul său.

— Pumnalul a funcționat, spuse Rand. Se întinse în jos și pipăi cu degetele teaca neagră care ținea pumnalul plictisitor. „Artham. Auzisem vorbindu-se despre ele, în Age of Legends, dar nimeni nu a creat unul. Mă întreb cine a reușit până la urmă. . .”

„Ești sigur că a funcționat?” spuse Aviendha. „Ar fi putut să te privească, dar nu și-a expus mâna.”

„Nu, aș fi simțit atenția”, a spus Rand. „A *funcționat* . Cu asta, el nu mă va simți până nu voi păși chiar în Bore. Odată ce știe că sunt acolo, va avea probleme să mă imagineze, lovindu-mă direct. Aviendha, că ar trebui să găsești asta și să-l identifici când ai făcut-o, că Elayne ar trebui să mi-l dea mie. . . Modelul ne țese pe toți acolo unde trebuie să fim.” Rand a zâmbit, apoi a adăugat: „Elayne părea tristă când mi-a dat pumnalul. Cred că o parte din ea a vrut să-l păstreze pentru că ar lăsa-o să blesteme pe numele Celui Întunecat fără a-i atrage atenția.”

„Este chiar acesta un timp pentru lejeritate?” întrebă Aviendha, încruntat la el.

„Dacă a fost vreodată nevoie de râs, asta este”, a spus Rand, deși râsul părea să-i fi părăsit vocea. Acea anxietate a lui a revenit când au ajuns la cortul lui.

„Ce te deranjează?” îl întrebă Aviendha.

— Au sigiliile, spuse Rand.

"Ce!"

„Numai Egwene știe, dar este adevărat. Au fost furate, poate din ascunzătoarea mea, poate după ce i-am livrat lui Egwene.

„Atunci sunt rupte.”

— Nu, spuse Rand. „Aș simți asta. Cred că trebuie să aștepte. Poate că ei știu că, rupând sigiliile, îmi eliberează calea pentru a-i reface închisoarea. Le vor sparge în momentul nepotrivit, pentru a-l lăsa pe Cel Întunecat să atingă lumea, poate pentru a-i da puterea să mă copleșească în timp ce mă confrunt cu el. . .”

„Vom găsi o modalitate de a opri asta”, a spus Aviendha, cu voce fermă.

Se uită la ea și zâmbi. „Întotdeauna războinicul.”

"Desigur." Ce altceva ar fi ea?

„Am o altă îngrijorare. Cei Părăsiți vor încerca să mă lovească când voi intra să-l înfrunt. Cel Întunecat nu mă poate vedea, nu știe unde sunt și, la fel, își angajează unele dintre forțele pe fiecare dintre diferitele fronturi de luptă. Umbra îl împinge cu putere pe Lan, încercând să-l distrugă

— Cel Intunecat îl apasă pe Elayne aproape la fel de tare în Cairhien. Doar Egwene pare să aibă un oarecare succes.

„El mă caută pe fiecare dintre aceste câmpuri de luptă, punându-și creaturile în număr mare. Când îl atacăm pe Shayol Ghul, ar trebui să fim capabili să ținem valea împotriva armatelor. Cei Părăsiți, totuși, vor veni prin porți. Deținerea unui permis nu îi va opri pe ei sau pe Dreadlords, bărbat sau femeie. Confruntarea mea cu Cel Întunecat îi va atrage așa cum a făcut-o curățarea – doar de o mie de ori mai urgent. Vor veni, cu foc și tunet, și vor ucide.”

„La fel vom face.”

— Mă bazez pe asta, spuse Rand. — Dar nu-mi permit să te iau în cavernă cu mine, Aviendha.

A simțit un sentiment de scufundare, deși l-a atacat, l-a înjunghiat, l-a lăsat să moară. "Am banuit. Nu te gândi să mă trimiți în siguranță, Rand al'Thor. Tu ai...”

„Nu aș îndrăzni”, a spus el. „Mi-ar fi teamă pentru viața mea dacă ar fi să încerc – nu există niciun loc în siguranță, acum. Nu te pot duce în cavernă pentru că vei avea nevoie de tine în vale, urmărind cei Părăsiți și foci. Am *nevoie de* tine, Aviendha. Am nevoie de toți trei să urmăriți, să fiți mâinile mele – inima mea – în timpul acestei lupte. O să-l trimit pe Min la Egwene. Ceva se va întâmpla acolo, sunt sigur. Elayne va lupta în sud, iar tu. . . Am nevoie de tine în valea Thakan'dar, cu ochii pe spatele meu.

„Voi lăsa ordine pentru Aes Sedai și Asha'man, Aviendha. Ituralde conduce trupele noastre, dar *tu îi* comandi canalerilor noștri la Shayol Ghul. Trebuie să împiedici inamicul să intre în cavernă după mine. Tu ești sulița mea în această bătălie. Dacă ajung la mine în timp ce sunt în cavernă, voi fi neajutorat. Ceea ce trebuie să fac îmi va lua toată concentrarea, toată puterea pe care o am. Voi fi ca un prunc culcat în pustie, fără apărare împotriva fiarelor.”

— Și cu ce diferă asta de cum ești de obicei, Rand al'Thor? ea a intrebat.

El a râs. M-a simțit bine să pot să văd și să simți acel zâmbet. „Credeam că ai spus că nu este un moment pentru ușurință.”

„Cineva trebuie să te țină umil”, a spus Aviendha. „Nu te-ar ajuta să te crezi ceva măreț, pur și simplu pentru că salvezi lumea.” El a râs din nou, conducând-o până la cortul în care se afla Min. Nynaeve și Moiraine așteptau și ele acolo, una cu supărare pe față, cealaltă seninătate.

Nynaeve arăta foarte ciudat, cu părul nu suficient de lung pentru a se împleti. Astăzi, ea îl ridicase și îl fixase înapoi.

Moiraine stătea liniștită pe o piatră mare, *Callandor* — Sabia care nu este o sabie — întinsă în poală, cu o mână sprijinită protector pe mâner. Thom stătea lângă ea, tăind un băț și fluierând încet pentru sine.

— Ar fi trebuit să mă iei, Rand, spuse Nynaeve, încrucișându-și brațele. — Aveai de lucru, spuse Rand. — Ai încercat așa cum ți-am spus?

— Din nou și din nou, spuse Nynaeve. — Nu există nicio cale de a ocoli defectul, Rand. Nu *puteți* folosi *Callandor*. Va fi prea periculos."

Rand se apropie de Moiraine, întinzându-i mâna, iar ea îl ridică pe *Callandor* pentru ca el să-l ia. O ridică în fața lui, privind prin substanța ei cristalină. A început să strălucească încet. — Min, am o sarcină pentru tine, șopti el. „Egwene progresează bine și simt că frontul ei de luptă va fi cheia. Îți doresc să te duci să o urmărești pe ea și pe împărăteasa Seanchan, pe care i-am cerut să se alăture acel front de luptă odată ce forțele lor sunt pregătite."

— Ai vrea ca Seanchan să se alăture frontului de luptă *al lui* Egwene? întrebă Moiraine, îngrozită. „Este înțelept?"

„Nu pot să disting înțelepciunea de nerăbdare în zilele noastre", a spus Rand. „Dar m-aș simți mai bine dacă cineva ar fi cu ochii pe acele două facțiuni. Min, o vei face?"

"Speram . . ." Min își întoarse privirea.

Sperând că o va duce în cavernă, se gândi Aviendha. Dar desigur că nu putea.

— Îmi pare rău, Min, spuse Rand. "Dar am nevoie de tine."

"O să îl fac eu."

— Rand, spuse Nynaeve. — Îl iei pe *Callandor* când îl ataci? Slăbiciunea ei. . . atâta timp cât te orientezi spre asta. . . *lucru,* oricine poate preia controlul asupra ta. Ei te pot folosi și pot atrage Puterea Unică prin *Callandor* în tine până când te arde - lăsându-te fără putere și lăsându-i cu puterea de a nivela munții și de a distruge orașe.

— O voi lua, spuse Rand.

„Dar este o capcană!" spuse Nynaeve.

— Da, spuse Rand, părând obosit. „O capcană în care trebuie să pășesc și să permit să se închidă asupra mea." A râs, deodată, dându-și capul pe spate. "Ca întotdeauna! De ce să fiu surprins? Răspândește cuvântul, Nynaeve. Spune-i lui Ituralde, Rhuarc, regelui Darlin. Mâine, îl invadăm pe

Shayol Ghul și îl revendicăm ca fiind al nostru! Dacă trebuie să ne punem capul în gura leului, să ne asigurăm că el se sufocă cu carnea noastră!”

21

Nu este o greșeală de ignorat

Siuan își dădu umărul. Ea s-a strâmbat la durerea ascuțită. — Yukiri, mormăi ea, țesătura aia a ta încă mai are nevoie de muncă.

Micul Gri blestemă încet, ridicându-se de lângă un soldat care își pierduse mâna. Ea nu-l vindecase, în schimb lăsându-l vindecătorilor mai banali cu bandaje. A cheltui energie Vindecarea acestui om ar fi o risipă, deoarece nu s-ar mai lupta niciodată. Trebuiau să-și păstreze puterea pentru soldații care se puteau relua în luptă.

A fost un raționament brutal. Ei bine, acestea au fost vremuri brutale. Siuan și Yukiri au trecut la următorul soldat din linia răniților. Omul cu mâna lipsă ar supraviețui fără Vindecare. Probabil. Aveau Galbenii în Mayene, dar energia lor a fost consumată în Healing Aes Sedai, care supraviețuise evadării și soldații care încă mai puteau lupta.

Pe tot parcursul taberei improvizate, așezat pe pământul Arafellin la est de vadul râului, soldații plângeau și gemeau. Atâția de răniți, iar Siuan și Yukiri au fost printre puținii Aes Sedai care au rămas cu putere să se vindece. Majoritatea celorlalți se epuiseră făcând porți pentru a-și scoate armata dintre cele două forțe atacatoare.

Sharanii atacaseră agresiv, dar asigurarea taberei Turnului Alb îi ocupase o vreme, dând timp armatei să fugă. Bucăți din el, cel puțin.

^

Yukiri Il cercetă pe următorul bărbat, apoi dădu din cap. Siuan a îngenuncheat și a început o țesătură de vindecare. Ea nu fusese niciodată foarte bună la asta și, chiar și cu un *angral* , ia luat mult de la ea. Ea l-a adus pe soldat înapoi de la marginea morții, vindecând rana din lateral. Gâfâi, o mare parte din energia pentru Vindecare venind din propriul său corp.

Siuan clătină, apoi căzu în genunchi epuizată. Ușoară, era la fel de nesigură ca o nobilă prima ei zi pe puntea unei nave!

Yukiri a privit-o, apoi a întins mâna spre *angreal* , o floare mică de piatră. „Du-te odihnă, Siuan.”

Siuan a strâns dinții, dar i-a predat *angrealul.* Puterea Unică a scăpat de ea, iar ea a scos un oftat adânc, pe jumătate uşurată şi pe jumătate întristată de pierderea frumuseţii lui *sayar.*

Yukiri s-a mutat la următorul soldat. Siuan s-a întins pe spate unde era, corpul ei plângându-se de numeroasele sale vânătăi și dureri. Evenimentele bătăliei erau o neclaritate pentru ea. Și-a amintit de tânărul Gawyn Trakand, care a explodat în cortul de comandă, țipând că Egwene dorea ca armata să se retragă.

Bryne se mișcase repede, aruncând o comandă scrisă prin poarta de pe podea. Aceasta era cea mai nouă metodă a lui de a transmite comenzi – o săgeată cu un bilet și o panglică lungă legată de ea, aruncată printr-o poartă sus. Nu erau capete pe arbori, doar o mică piatră pentru a le cântări.

Bryne fusese neliniştit înainte ca Gawyn să apară. Nu-i plăcuse felul în care se desfășurase bătălia. Felul în care se mișcau trollocii îl avertizase că Umbra plănuise ceva. Siuan era sigur că pregătise deja comenzile.

Apoi au avut loc exploziile în tabără. Și Yukiri strigând să sară *prin* gaura din podea. Light, ea presupuse că femeia era nebună! Suficient de nebuni încât să le salveze toate viețile, aparent.

Arde-mă dacă am de gând să stau aici ca pe o bucată de captură de ieri pe punte , se gândi Siuan, privind în sus la cer. Se ridică în picioare și începu să pășească prin noua tabără.

Yukiri a susținut că țesătura ei nu era chiar *atât* de obscură, deși Siuan nu auzise niciodată de ea. O pernă masivă de aer, menită să leagăne pe cineva care căzuse la mare distanță. Crearea lui a atras atenția șarenilor – *șareni* , dintre toate! – dar ei scăpaseră. Ea, Bryne, Yukiri și câțiva

asistenți. Arde-o, ieșiseră, deși toamna aceea încă o făcu să tresară să-și amintească. Și Yukiri a continuat să spună că a crezut că țesătura ar putea fi secretul din spatele descoperirii cum să zboare! Femeie proastă. Exista un motiv bun pentru care Creatorul nu le dăduse oamenilor aripi.

L-a găsit pe Bryne la marginea noii tabere, stând epuizat pe un ciot. Două hărți de luptă întinse de pietre zăceau pe pământ în fața lui. Hărțile erau încrețite; îi apucase când cortul începea să explodeze în jurul lui.

Omule prost, se gândi ea. *Își riscă viața pentru câteva bucăți de hârtie.*

„ . . . din rapoarte”, a spus generalul Haerm, noul comandant al Companionilor Illianer. „Îmi pare rău, Domnul meu. Cercetașii nu îndrăznesc să se strecoare prea aproape de vechea tabără.”

— Nici urmă de Amyrlin? întrebă Siuan.

Bryne și Haerm clătină amândoi din cap.

„Continuă să cauți, tinere.” Siuan dădu cu degetul spre Haerm. El a ridicat o sprânceană când a folosit cuvântul „tânăr”. Arde acest chip tânăr care i se dăduse. "Sunt serios. Amyrlinul este în viață. O *găsești* , mă auzi?”

„Eu . . . Da, Aes Sedai.” A dat dovadă de respect, dar nu suficient. Acești Illianeri nu știau cum să o trateze pe Aes Sedai.

Bryne îi făcu semn bărbatului să se îndepărteze și, pentru o dată, nu părea că cineva aștepta să se întâlnească cu el. Probabil că toată lumea era prea epuizată. „Tabăra” lor semăna mai mult cu o colecție de refugiați dintr-un incendiu teribil decât cu o armată. Majoritatea bărbaților se rostogoliseră în mantii și se culcaseră. Soldații erau mai buni decât marinarii să doarmă oricând și oriunde puteau.

Ea nu i-a putut învinovăți. Fusese epuizată *înainte* de sosirea Sharanilor. Acum era obosită ca moartea însăși. Se aşeză pe pământ lângă ciotul lui Bryne.

„Te mai doare brațul?” întrebă Bryne, întinzându-se pentru a o freca pe umăr. — Poți simți că este, mormăi Siuan.

— Încerc doar să fiu plăcut, Siuan.

„Să nu crezi că am uitat că tu ești de vină pentru această vânătaie.”

"Pe mine?" spuse Bryne, părând amuzat.

„M-ai împins prin gaură.”

„Nu păreai gata să te miști.”

„Tocmai eram pe cale să sar. Eram aproape acolo.”

— Sunt sigur, spuse Bryne.

— E vina ta, insistă Siuan. „M-am prăbușit. Nu intenționam să mă prăbușesc. Și țesătura lui Yukiri. . . lucru oribil.”

„A funcționat”, a spus Bryne. „Mă îndoiesc că mulți oameni pot pretinde că au căzut trei sute de pași și au supraviețuit.”

„Era prea nerăbdătoare”, a spus Siuan. „Probabil tânjea să ne facă să sărim, știi. Toate acestea vorbesc despre Călătorii și țesături ale mișcării. . .” Ea a încetat, parțial pentru că era enervată pe ea însăși. Această zi a mers destul de prost fără ca ea să se lamenteze de Bryne. „Câți am pierdut?” Nu era un subiect mult mai bun, dar trebuia să știe. „Avem încă rapoarte?”

— Aproape unul din doi dintre soldați, spuse Bryne încet.

Mai rău decât bănuise ea. — Și Aes Sedai?

— Mai avem undeva în jur de două sute cincizeci, spuse Bryne. „Deși unii dintre aceștia sunt șocați că au pierdut Warders.”

A fost mai mult un dezastru. O sută douăzeci de Aes Sedai morți în câteva ore? Turnul Alb ar avea nevoie de foarte mult timp pentru a-și reveni.

— Îmi pare rău, Siuan, spuse Bryne.

„Bah”, a spus Siuan, „oricum cei mai mulți dintre ei m-au tratat ca măruntaiele de pește. M-au supărat ca Amyrlin, au râs când am fost doborât și apoi au făcut un servitor al meu când m-am întors.”

Bryne dădu din cap, frecându-și încă umărul. Putea simți că era rănită, în ciuda cuvintelor ei. Printre morți erau femei bune. Multe surori bune.

— Ea este acolo, spuse Siuan cu încăpăţânare. — Egwene ne va surprinde, Bryne. Te uiți."

„Dacă mă uit, nu va fi o mare surpriză, nu-i așa?”

Siuan mormăi. „Omule prost”.

— Ai dreptate, spuse el solemn. „În ambele aspecte. Cred că Egwene ne *va* surprinde. Și eu sunt un prost.”

„Bryne. . .”

„ *Sunt,* Siuan. Cum puteam să-mi lipsească faptul că stăteau? Au vrut să ne ocupe până se va putea aduna această altă forță. Trollocii s-au tras înapoi în acele dealuri. O mișcare defensivă. Trollocii nu sunt defensivi. Am presupus că încercau doar să organizeze o ambuscadă și de aceea trăgeau cadavrele înapoi și se pregăteau să aștepte.

Dacă i-aș fi atacat mai devreme, asta ar fi putut fi evitat. Am fost prea atent.”

„Un bărbat care se gândește toată ziua la captura pe care a ratat-o din cauza vremii furtunoase ajunge să piardă timpul când cerul este senin.”

— Un proverb inteligent, Siuan, spuse el. „Dar există o vorbă printre generali, scrisă de Fogh cel Neobosit. „Dacă nu înveți din pierderile tale, vei fi condus de ei”. Nu văd cum am lăsat să se întâmple asta. M-am antrenat mai bine decât asta, m-am pregătit mai bine decât asta! Nu este *doar* o greșeală pe care o pot ignora, Siuan. Modelul în sine este în joc.”

Și-a frecat fruntea. În lumina slabă a soarelui apus, părea mai bătrân, cu fața încreștită, cu mâinile firave. Parcă această bătălie i-ar fi furat zeci de ani. Oftă, aplecându-se înainte.

Siuan s-a trezit fără cuvinte.

Stăteau în tăcere.

Lyrelle a așteptat în afara porților de la așa-numitul Turn Negru. A fost nevoie de fiecare gram din antrenamentul ei pentru a nu lăsa frustrarea ei să se arate.

Întreaga expediție fusese un dezastru de la început. În primul rând, Turnul Negru le refuzase intrarea până când roșii își făcuseră treaba, iar asta fusese urmată de probleme cu porțile de acces. *Au* urmat trei bule de rău, două încercări ale Darkfriends de a-i ucide pe mulți și avertismentul lui Amyrlin că Turnul Negru s-a alăturat Umbrei pentru a lupta.

Lyrelle le trimisese pe majoritatea femeilor ei să lupte alături de Lan Mandragoran, la insistențele lui Amyrlin. Rămăsese în urmă cu câteva surori să privească Turnul Negru. Si acum . . . acum asta. Ce să faci din asta?

„Pot să vă asigur”, a spus tânărul Asha'man, „pericolul a trecut. Am alungat M'Hael și pe ceilalți care s-au întors către Umbra. Noi ceilalți mergem în Lumină.”

Lyrelle se întoarse către tovarășii ei. Câte un reprezentant al fiecărei Ajah, împreună cu sprijinul – trimis disperat în această dimineață, când Asha’man o abordase pentru prima dată – sub forma altor treizeci de surori. Au acceptat aici conducerea lui Lyrelle, chiar dacă numai fără tragere de inimă.

— Vom discuta despre asta, spuse ea, respingându-l pe tânărul Asha'man cu un semn din cap.

"Ce facem?" întrebă Myrelle. Verdele fusese cu Lyrelle de la început, una dintre puținele pe care ea nu-i trimisese, parțial pentru că dorea pe Gardienii femeii aproape. „Dacă unii dintre membrii lor luptă pentru Umbra . . .”

„Gateway-urile pot fi făcute din nou”, a spus Seaine. „Ceva s-a schimbat la acest loc în zilele de când am simțit această canalizare în interior.”

„Nu am încredere”, a spus Myrelle.

— Trebuie să știm sigur, spuse Seaine. „Nu putem lăsa Turnul Negru nesupravegheat în timpul ultimei bătălii. Trebuie *să* vedem acești oameni îngrijiți, într-un fel sau altul.” Oamenii Turnului Negru au susținut că doar câțiva dintre ei s-au alăturat Umbrei și că canalizarea fusese rezultatul unui atac al Ajahului Negru.

A înfuriat-o să-i audă folosind acele cuvinte. Black Ajah. Timp de secole, Turnul Alb a negat existența Prietenilor Întunecați printre Aes Sedai. Adevărul fusese, din păcate, dezvăluit. Asta nu însemna că Lyrelle voia să audă bărbați răsturnând termenul atât de lejer. Mai ales bărbaților ca aceștia.

— Dacă ar fi vrut să ne atace, spuse Lyrelle speculativ, ar fi făcut-o când nu am putut scăpa cu porți. Deocamdată, voi presupune că au curățat . . . probleme în rândurile lor. Așa cum se cerea de la Turnul Alb însuși.”

„Deci intrăm?” întrebă Myrelle.

"Da. Îi legăm pe oamenii cărora ni s-a promis și din ei scoatem adevărul, dacă este ascuns.” O tulbură pe Lyrelle faptul că Dragonul Renăscut le refuzase cel mai înalt rang dintre Asha'man, dar Lyrelle pusese la cale un plan când venise prima dată aici. Ar trebui să funcționeze în continuare. Ea va cere mai întâi o demonstrație de canalizare printre bărbați și l-ar lega pe cel pe care îl simțea cel mai puternic. Apoi ar fi pus-o pe acela să-i spună care dintre cursanți erau cei mai talentați, astfel încât surorile ei să-i poată lega pe aceștia.

De acolo . . . Ei bine, ea spera că va cuprinde majoritatea acestor bărbați. Lumină, ce mizerie. Bărbați care ar putea *canaliza* , umblând fără rușine! Ea nu a acceptat că această fabulă a patei a fost curățată. Desigur, acestea. . . barbati . . . ar pretinde așa ceva.

— Uneori, mormăi Lyrelle, aș vrea să mă pot întoarce și să mă plesnesc pentru că am acceptat acest comision.

Myrelle a râs. Ea nu *a* luat niciodată evenimentele atât de în serios pe cât ar trebui. Lyrelle se simțea enervată că a ratat șansele de a avea la Turnul Alb în timpul lungii ei

absențe. Reunificare, lupta cu Seanchan . . . Acestea erau vremurile în care conducerea putea fi dovedită, iar o femeie își putea câștiga reputația de putere.

Oportunitățile au apărut în vremuri de tulburări. Oportunități pierdute acum pentru ea. Ușoară, dar ea ura acel gând.

„Vom intra”, strigă ea spre pereții care încadrau poarta din fața ei. Apoi, mai încet, ea a continuat către femeile ei: „Țineți Puterea Unică și aveți grijă. Nu știm ce s-ar putea întâmpla aici.” Femeile ei s-ar potrivi pentru un număr mai mare de Asha'man neantrenați, dacă ar fi vorba de asta. Nu ar trebui, logic. Desigur, bărbații *erau* probabil nebuni. Așa că poate că a presupune logica din partea lor a fost imprudent.

Porțile mari s-au deschis pentru a permite oamenilor ei să intre. Spunea ceva despre acești bărbați din Turnul Negru că au ales să termine zidurile din jurul terenului lor înainte de a-și construi turnul.

Și-a îngenuncheat calul înainte, iar Myrelle și ceilalți l-au urmat cu un pocnet de copite. Lyrelle a îmbrățișat Sursa și a folosit noua țesătură, care i-ar spune dacă un bărbat ar fi canalizat în apropiere. Nu tânărul de acum puțin timp i-a întâlnit însă la porți.

"Ce este asta?" întrebă Lyrelle în timp ce i se alătură Pevara Tazanovni. Lyrelle îl cunoștea pe Red Sitter, deși nu bine.

— Mi s-a cerut să te însoţesc, spuse Pevara veselă. „Logain s-a gândit că o față familiară te-ar putea face mai confortabil.”

Lyrelle a zâmbit. Aes Sedai nu ar trebui să fie veselă. Aes Sedai ar trebui să fie calm, strâns și — dacă altceva — sever. Un bărbat ar trebui să se uite la un Aes Sedai și să se întrebe imediat ce a greșit și cum l-ar putea repara.

Pevara a căzut lângă ea în timp ce mergeau pe terenul Turnului Negru. „Logain, care este responsabil acum, îi trimite salutări”, a continuat Pevara. „El a fost grav rănit în urma atacurilor și nu și-a revenit încă pe deplin”.

„Oare va fi bine?”

„O, cu siguranță. Ar trebui să se trezească într-o zi sau două. Bănuiesc că va fi necesar să-i conducă pe Asha'man în timp ce se alătură Ultima Bătălie. *Păcat,* își spuse Lyrelle. Turnul Negru ar fi fost mai ușor de controlat fără un dragon fals la capul lor. Mai bine că murise.

„Sunt sigur că ajutorul lui va fi util”, a spus Lyrelle. „Totuși, conducerea lui. . . Ei bine, vom vedea. Spune-mi,

Pevara. Mi s-a spus că a lega un bărbat care poate canaliza este diferită de a lega un bărbat normal. Ai trecut prin proces?”

— Da, spuse Pevara.

„Atunci este adevărat?” întrebă Lyrelle. „Oamenii obișnuiți pot fi obligați cu obligația să se supună, dar acești Asha’man nu?”

Pevara zâmbi, părând melancolică. „Ah, cum ar fi asta? Nu, legătura nu poate forța pe Asha'man. Va trebui să folosiți mijloace mai inventive.” Asta nu a fost bine. „Cât de ascultători sunt?” întrebă Aledrin din partea cealaltă.

„Depinde de bărbat, bănuiesc”, a spus Pevara.

„Dacă nu pot fi forțați”, a spus Lyrelle, „își vor asculta Aes Sedai în luptă?”

— Probabil, spuse Pevara, deși era ceva ambiguu în felul în care a spus-o. „Trebuie să vă spun ceva, toți. Misiunea în care am fost trimis și cea pe care o urmărești, este o misiune prostească.”

"Chiar așa?" întrebă Lyrelle uniform. Cu greu avea de gând să aibă încredere într-un Roșu după ce i-au făcut lui Siuan. "De ce este asta?"

„Am fost cândva unde ești tu”, a spus Pevara. „Gata să-i legați pe toți Asha’man în încercarea de a-i controla. Dar ai merge într-un alt oraș și ai alege cincizeci de bărbați acolo, la un capriciu, și ai lega-i ca Gardieni? A lega Asha'man doar pentru a-i lega este o prostie. Nu le va controla. Cred că unii Asha'man vor deveni Gardieni excelenți, dar – ca mulți bărbați – alții nu. Îți sugerez să renunți la planul tău de a lega exact patruzeci și șapte și să-i iei pe cei care sunt cei mai dispuși. Veți câștiga paznici mai buni.”

— Un sfat interesant, spuse Lyrelle. „Dar, așa cum ai menționat, Asha’man va fi necesar pe frontul de luptă. Nu există timp. Îi vom lua pe cei patruzeci și șapte cei mai puternici.”

Pevara oftă, dar nu mai spuse nimic în timp ce trecură pe lângă câțiva bărbați în haine negre, cu două ace pe gulerele înalte. Lyrelle își simți pielea târându-se, de parcă insecte s-ar fi îngropat sub ea. Bărbați care ar putea canaliza.

Lelaine a simțit că Turnul Negru era vital pentru planurile Turnului Alb. Ei bine, Lyrelle nu a aparținut lui Lelaine. Ea a fost propria ei persoană și o sezătoare de sine stătătoare. Dacă ar putea găsi o modalitate de a aduce Turnul Negru sub autoritatea ei directă, atunci poate că ar putea în sfârșit să iasă de sub degetul lui Lelaine.

Pentru acel premiu, a meritat legătura cu Asha'man. Ușoară, dar nu avea de gând să-i facă plăcere. Aveau nevoie de toți acești bărbați controlați, cumva. Dragonul ar deveni nebun, nesigur în acest moment, pătat de atingerea celui Întunecat asupra *sayin* . Ar putea fi manipulat să lase ceilalți bărbați să fie legați?

Neavând control prin obligațiune . . . asta va fi periculos. Și-a imaginat că merge în luptă cu rânduri de două sau trei duzini de Asha'man, legați și forțați de voința ei. Cum a putut ea să se întâmple?

Ajunseră la un șir de bărbați în haine negre care așteptau la marginea satului. Lyrelle și ceilalți s-au apropiat de ei, iar Lyrelle a făcut o numărătoare rapidă. Patruzeci și șapte de bărbați, inclusiv cel care stătea în față. Ce truc încercau să tragă?

Cel din față a venit în față. Era un bărbat voinic în anii de mijloc și părea ca și cum ar fi suferit recent un fel de încercare. Avea pungi sub ochi și piele slăbită. Pasul lui era ferm, totuși, iar privirea lui stabilă când întâlni ochii lui Lyrelle, apoi se înclină în fața ei.

— Bine ai venit, Aes Sedai, spuse el.

"Si tu esti?"

— Androl Genhald, spuse el. „Am fost pus responsabil de cei patruzeci și șapte de voștri până când ei au fost legați.”

„Al meu patruzeci și șapte? Văd că ai uitat deja termenii. Trebuie să ni se ofere orice soldat sau Dedicat dorim, iar ei nu ne pot refuza.”

— Da, într-adevăr, spuse Androl. "Asta e adevarat. Din păcate, toți bărbații din Turnul Negru, în afară de aceștia, fie sunt complet Asha'man, fie au fost chemați pentru afaceri urgente. Ceilalți ar urma, desigur, poruncile Dragonului dacă ar fi aici. Ne-am asigurat să păstrăm patruzeci și șapte pentru tine. De fapt, patruzeci și șase. Am fost deja legat de Pevara Sedai, vezi tu.”

— Vom aștepta până se întorc ceilalți, spuse Lyrelle cu răceală.

— Vai, spuse Androl, nu cred că se vor întoarce prea curând. Dacă intenționați să vă alăturați Ultima Bătălie, va trebui să vă faceți alegerile rapid.”

Lyrelle își mișcă ochii spre el, apoi se uită la Pevara, care ridică din umeri.

— Acesta este un truc, îi spuse Lyrelle lui Androl. „Și unul copilăresc.”

— Mi s-a părut deștept, răspunse Androl, cu voce rece. „Demn de un Aes Sedai, s-ar putea spune. Ți s-a promis că orice membru al Turnului Negru, cu excepția lui Asha'man, va răspunde cererii tale. Ei vor. Oricare dintre ei cărora le puteți *face* cererea.”

„Fără îndoială, l-ai ales pentru mine pe cel mai slab dintre numărul tău.”

„De fapt”, a spus Androl, „i-am luat pe cei care s-au oferit voluntari. Sunt oameni buni, fiecare dintre ei. Ei sunt cei care au vrut să fie Warders.”

„Dragonul Renăscut va auzi de asta.”

„Din câte am auzit”, a spus Androl, „se îndreaptă oricând la Shayol Ghul. Ai de gând să te alături lui acolo doar pentru a-ți face plângerea?”

Lyrelle și-a tras buzele într-o linie.

— Iată chestia, Aes Sedai, spuse Androl. „Dragonul Renăscut ne-a trimis un mesaj, chiar mai devreme astăzi. El ne-a instruit să învățăm o ultimă lecție: că nu trebuie să ne considerăm arme, ci oameni. Ei bine, bărbații au de ales în soarta lor, iar armele nu. Aici sunt *oamenii tăi* , Aes Sedai. Respectă-i.”

Androl se înclină din nou și se îndepărtă. Pevara ezită, apoi întoarse calul, urmându-l. Lyrelle a văzut ceva în chipul femeii în timp ce se uita la bărbat.

Deci asta este, se gândi Lyrelle. *Nu este mai bun decât un Verde, acesta este. M-aș fi așteptat la mai mult de la una de vârsta ei.*

Lyrelle a fost tentată să refuze această manipulare, să meargă la Amyrlin și să protesteze pentru ceea ce se întâmplase. Doar . . . știrile de pe frontul de luptă al lui Amyrlin erau amestecate. Ceva despre apariția unei armate neașteptate; detaliile nu erau disponibile.

Cu siguranță, Amyrlin nu ar fi bucuros să audă plângeri în acest moment. Și cu siguranță, și-a recunoscut Lyrelle, și ea a vrut să termine cu Turnul Negru.

„Fiecare dintre voi alegeți două”, le-a spus Lyrelle însoțitorilor săi. „Câțiva dintre noi vom lua doar unul. Faolain și Theodrin, sunteți printre aceștia. Fiți rapid în privința asta, toți. Vreau să plec de acest loc cât mai curând posibil.”

Pevara îl prinse pe Androl când se strecură într-una dintre colibe.

— Lumină, spuse ea. „Am uitat cât de *frig* pot fi unii dintre noi.”

„Oh, nu știu”, a răspuns Androl. „Am auzit că unii dintre voi nu sunteți chiar așa de răi.”

— Ai grijă la ei, Androl, spuse ea, uitându-se înapoi. „Mulți te vor vedea ca doar o amenințare sau un instrument de folosit.”

„Te-am cucerit”, a spus Androl, intrând într-o cameră în care Canler, Jonneth și Emarin așteptau cu cești de ceai cald. Toți trei începeau să-și revină din luptă, Jonneth cel mai repede. Emarin a purtat cele mai grave cicatrici, majoritatea emoționale. El, ca și Logain, fusese supus procesului de Turning. Pevara îl observă că se holba în gol, uneori, cu fața gravată de frică, de parcă și-ar fi amintit ceva oribil.

— Voi trei nu ar trebui să fiți aici, spuse Pevara, cu mâinile pe șolduri, cu fața la Emarin și la ceilalți doi. „Știu că Logain ți-a promis avansare, dar încă porți doar sabia pe gulere. Dacă vreuna dintre acele femei te-ar vedea, te-ar putea lua drept Gardieni.”

— Nu ne vor vedea, spuse Jonneth râzând. „Androl ar vrea să trecem printr-o poartă înainte să avem timp să blestem!”

"Deci ce facem acum?" întrebă Canler.

„Orice dorește Logain de la noi”, a spus Androl.

Login avea . . . schimbat de la încercare. Androl i-a șoptit că acum era mai întunecat. Vorbea mai puțin. Părea încă hotărât să ajungă la Ultima Bătălie, dar deocamdată i-a adunat pe oameni și a cercetat cu atenție lucrurile pe care le găsiseră în camerele lui Taim. Pevara își făcu griji că Cotitura îl rupsese înăuntru.

„El crede că ar putea fi ceva în acele hărți de luptă pe care le-a găsit în camerele lui Taim”, a spus Emarin.

„Vom merge acolo unde Logain decide că putem fi de cea mai mare folos”, a răspuns Androl. Un răspuns simplu, dar care nu spunea prea multe.

„Și cum rămâne cu Lordul Dragon?” întrebă Pevara cu grijă.

Simțea incertitudinea lui Androl. Asha'man Naeff venise la ei, purtând știri și instrucțiuni – și cu ele, câteva implicații. Dragonul Renăscut știa că nu totul era bine la Turnul Negru.

„Ne-a lăsat singuri intenționat”, a spus Androl.

„Ar fi venit dacă ar fi putut!” spuse Jonneth. "Îți promit."

„Ne-a lăsat să scăpăm singuri”, a spus Emarin, „sau să cădem singuri. A devenit un om aspru. Poate insensibil.”

— Nu contează, spuse Androl. „Turnul Negru a învățat să supraviețuiască fără el. Ușoară! A supraviețuit mereu fără el. Abia a avut de-a face cu noi. Logain a fost cel care ne-a dat speranță. Logain este cel care va avea loialitatea mea.”

Ceilalți au dat din cap. Pevara a simțit că se întâmplă ceva important aici. *Oricum, nu s-ar fi putut sprijini pe el pentru totdeauna,* se gândi ea. *Dragonul Renăscut va muri la Ultima Bătălie.* Cu intenție sau nu, le dăduse șansa de a deveni propriii lor oameni.

„Totuși, voi lua ultima lui comandă la inimă”, a spus Androl. „Nu voi fi doar o armă. Pata este curățată. Luptăm nu pentru a muri, ci pentru a trăi. Avem un *motiv* să trăim. Răspândiți cuvântul printre ceilalți bărbați și să depunem jurământ să-l susținem pe Logain ca lider al nostru. Și apoi, la Ultima Bătălie. Nu ca slujitori ai Dragonului Renăscut, nu ca pioni ai Scaunului Amyrlin, ci ca Turnul Negru. Oamenii noștri.”

— Oamenii noștri, șoptiră ceilalți trei, dând din cap.

22

The Wyld

Egwene a fost trezită șocată când Gawyn și-a prins mâna peste gura ei. Se încordă, amintirile revenind ca lumina unui răsărit. Încă se ascundeau sub căruciorul spart; aerul încă mai mirosea a lemn ars. Pământul din apropiere era întunecat ca cărbunele. Noaptea se lăsase.

Se uită la Gawyn și dădu din cap. Oare chiar s-a îndepărtat? Ea nu ar fi crezut că este posibil, în aceste circumstanțe.

„Voi încerca să scap,” a șoptit Gawyn, „și să-mi distrag atenția”.

"Voi merge cu tine."

„Pot merge mai liniștit.”

„Evident că nu ai încercat niciodată să te strecori pe cineva din cele două râuri, Gawyn Trakand”, a spus ea. — Aș pune pariu pe tine cu o sută de mărci Tar Valon că eu sunt cel mai tăcut dintre noi doi.

„Da,” șopti Gawyn, „dar dacă desenezi la o duzină de pași de unul dintre canalele lor, vei fi observat, oricât de liniștit ar fi. Au patrulat prin tabără, în special în perimetre.”

Ea se încruntă. De unde știa el asta? „Ai ieșit să cercetezi.”

— Puțin, șopti el. „Nu am fost văzut. Ei caută prin corturi, luând captiv pe oricine găsesc. Nu ne vom mai putea ascunde aici mult timp.”

Nu ar fi trebuit să iasă fără să o întrebe. "Noi-"

Gawyn se înțepeni, iar Egwene întrerupse, ascultând. Picioarele, târâind. Cei doi s-au tras înapoi, privind cum zece sau doisprezece prizonieri erau duși într-un spațiu

deschis, lângă locul în care se aflase cortul de comandă. Sharans au pus torțe pe stâlpi în jurul prizonierilor zdrențuiți. Câțiva dintre aceștia erau soldați, bătuți până la punctul în care abia puteau merge. Erau și bucătari și muncitori. Fuseseră biciuiți, pantalonii uzați. Toate cămășile lor fuseseră îndepărtate.

Pe spatele lor, cineva își tatuase un simbol pe care Egwene nu-l recunoștea. Cel puțin, ea a crezut că sunt tatuaje. Este posibil ca simbolurile să fi fost arse în ele.

În timp ce prizonierii erau adunați, cineva a țipat în apropiere. În câteva minute, un gardian Sharan cu pielea întunecată s-a apropiat, târând un tânăr mesager pe care se pare că îl găsise ascuns în tabără. A smuls cămașa băieților și l-a împins, plângând, la pământ. În mod ciudat, Sharanii purtau haine care aveau o formă mare de diamant tăiată pe spate. Egwene văzu că gardianul purta un semn pe propriul spate, un tatuaj pe care abia îl distingea pe pielea lui întunecată. Îmbrăcămintea lui era foarte formală, cu un halat mare, rigid, care îi ajungea aproape până la genunchi. Nu avea mâneci, dar pe dedesubt purta o cămașă, cu un decupaj de diamant, care avea mâneci lungi.

Un alt Sharan a ieșit din întuneric, iar acest bărbat era aproape complet gol. Purta pantaloni rupți, dar fără cămașă. În loc de un tatuaj pe spate, avea tatuaje pe toți umerii. S-au strecurat pe gâtul lui, ca niște liane răsucite, înainte de a ajunge să-i cuprindă maxilarul și obrajii. Arătau ca o sută de mâini răsucite, degete lungi cu gheare care îi țineau capul de jos.

Acest bărbat s-a apropiat de băiatul mesager îngenuncheat. Ceilalți paznici se târșâră; nu erau confortabil cu acest tip, oricine ar fi el. El întinse o mână, zâmbind.

Spatele băiatului a ars, brusc, cu un semn de tatuaj ca cel al celorlalți prizonieri. S-a ridicat fumul, iar băiatul a strigat de durere. Gawyn expiră încet, șocată. Bărbatul acela cu tatuajele i se ridică pe față . . . acel om ar putea canaliza.

câțiva dintre gardieni mormăiră. *Aproape că* putea înțelege cuvintele, dar aveau un accent gros. Canalizatorul se răsti ca un câine sălbatic. Gărzile se dădură înapoi, iar canalizarea se îndepărtă, dispărând în umbră.

Ușoară! se gândi Egwene.

Foșnetul în întuneric s-a transformat în două femei în rochiile largi de mătase. Una avea pielea mai deschisă la culoare și, în timp ce Egwene a căutat, a descoperit că și

unii dintre soldați aveau. Nu toți Sharanii erau întunecați ca oamenii pe care îi văzuse până acum.

Fețele femeilor erau foarte frumoase. Delicat. Egwene se dădu înapoi. Din ceea ce văzuse ea mai devreme, acești doi ar fi probabil canalizatori. Dacă s-ar apropia prea mult de Egwene, ar putea să o simtă.

Cele două femei i-au inspectat pe prizonieri. La lumina felinarelor lor, Egwene le-a descoperit tatuaje și pe fețele lor, deși ale lor nu erau la fel de deranjante ca cele de pe bărbați. Acestea erau ca niște frunze, tatuate de la ceafă înainte, mergând sub urechi și răspândindu-se ca niște flori pe obraji. Cele două femei șoptiră una către alta și din nou Egwene simți că aproape că le înțelege. Dacă ar putea țese un fir pentru a asculta...

Idiotule, se gândi ea. Canalizarea ar duce-o să fie ucisă aici.

Alții s-au adunat în jurul captivilor. Egwene și-a ținut respirația. O sută, două sute, mai multe persoane s-au apropiat. Nu prea vorbeau; păreau un popor liniştit, solemn, aceşti Sharani. Majoritatea celor care au venit aveau spatele deschis la haine, dezvăluindu-și tatuajele. Au fost acele simboluri ale statutului?

Ea presupuse că, cu cât unul era mai important, cu atât tatuajele erau mai complicate. Totuși, ofițerii – ea trebuia să presupună că așa erau, cu căștile lor cu pene și hainele lor fine de mătase și armurile de aur făcute ca din monede care fuseseră cusute împreună prin găurile din centrul lor – aveau doar mici deschideri, dezvăluind minuscule. tatuaje la baza umerilor.

Au îndepărtat bucăți de armură pentru a afișa tatuajele, se gândi ea. Cu siguranță nu s-au luptat cu pielea la vedere. Acesta a fost ceva făcut în perioade mai formale.

Ultimii oameni care s-au alăturat mulțimii — introduși în față — au fost cei mai ciudați dintre toți. Doi bărbați și o femeie deasupra unor măgari mici, toți trei purtând fuste frumoase de mătase, animalele lor acoperite cu lanțuri de aur și argint. Pene de culori vibrante s-au răspândit din coșurile complicate de pe acești trei. Erau nuzi de la talie în sus, inclusiv femeia, cu excepția bijuteriilor și a colierelor care le acopereau o mare parte din piept. Spatele lor erau expuse, capetele ras doar pe spate pentru a le arăta gâtul. Nu erau tatuaje.

Asa de . . . domni de vreun fel? Doar că toți trei aveau expresii goale, bântuite. S-au prăbușit înainte, cu ochii în

jos, cu fețele palide. Brațele lor păreau subțiri, aproape scheletice. Atât de fragil. Ce li se făcuse acestor oameni?

Nu avea sens pentru ea. Sharanii erau, fără îndoială, un popor la fel de derutant ca Aiel, probabil mai mult. *Dar de ce veni acum?* se gândi Egwene. *De ce, după secole și secole de izolare, au decis în sfârșit să invadeze?*

Nu au fost coincidențe, nu de această amploare. Aceștia veniseră să țină ambuscadă oamenii lui Egwene și lucraseră cu trollocii. Ea s-a lăsat să profite de asta. Orice ar fi învățat ea aici ar fi de o importanță vitală. Ea nu și-a putut ajuta armata chiar acum - Light trimite că unii dintre membrii ei, cel puțin, reușiseră să fugă - așa că ar trebui să învețe ce putea.

Gawyn o împinge încet. Ea se uită la el și simți îngrijorarea lui pentru ea.

Acum? spuse el, gesticulând în spatele lor. Poate, cu atenția tuturor atrasă de . . . orice s-ar fi întâmplat, cei doi se puteau strecura. Au început să dea înapoi, târâind în liniște.

A strigat unul dintre canalizatorii Sharan. Egwene încremeni. Fusese observată!

Nu. Nu. Egwene respiră adânc, încercând să-și calmeze inima, care părea că încerca să-și bată drum prin pieptul ei. Femeia vorbea cu ceilalți. Egwene credea că auzise cuvintele „S-a făcut” prin accentul gros.

Grupul de oameni a îngenunchеat. Trioul cu bijuterii și-a plecat mai departe capetele. Și apoi, lângă captivi, aerul s-a *îndoit.*

Egwene nu putea descrie altfel. S-a deformat și . . . și părea să se rupe, răsucindu-se ca deasupra drumului într-o zi fierbinte. Din această întrerupere s-a format ceva: un bărbat înalt, în armură strălucitoare.

Nu purta cască și avea părul închis la culoare și pielea deschisă la culoare. Nasul îi era ușor agățat și era foarte frumos, mai ales în armura aceea. Părea să fie construit din *monede,* argintii și suprapuse. Monedele erau lustruite până la o asemenea strălucire, reflectau fețele din jurul lui ca o oglindă.

„Ați făcut bine”, le anunță bărbatul celor care se închinau în fața lui. „Poți sta în picioare.” Vocea lui dădea indicii de accent Sharan, dar nu era nici pe departe la fel de gros.

Bărbatul și-a pus mâna pe pomul sabiei de la talie, în timp ce ceilalți se ridicau. Din întunericul din spate, un grup de canalizatori s-a târât înainte. S-au clintit pentru

acest nou venit într-un fel de plecăciune. Și-a scos una dintre mănuși, a întins mâna cu un gest dezlănțuit și a zgâriat capul unuia dintre bărbați, așa cum un lord ar putea favoriza un câine.

„Deci aceștia sunt noul *inacal* ”, a spus bărbatul speculativ. „Știe cineva dintre voi cine sunt?”

Captivii s-au încremenit în fața lui. Deși șarenii se ridicaseră, captivii erau suficient de deștepți pentru a rămâne pe pământ. Niciunul dintre ei nu a vorbit.

„Bănuiam că nu”, a spus bărbatul. „Deși nu se poate spune niciodată dacă faima cuiva sa răspândit pe neașteptate. Spune-mi, dacă știi cine sunt. Vorbește-o și te voi elibera.”

Niciun răspuns.

„Ei bine, vei asculta și vei aminti”, a spus bărbatul. „Eu sunt Bao, Wyld. Eu sunt salvatorul tău. M-am târât prin adâncurile tristeții și m-am ridicat pentru a-mi accepta gloria. Am venit să caut ce mi-a fost luat. Sa nu uiti asta."

Captivii s-au ascuns mai departe, evident nesiguri ce aveau de facut. Gawyn trase de mâneca lui Egwene, făcându-i un semn înapoi, dar ea nu se mișcă. Era ceva la acel om. . .

El ridică brusc privirea. S-a concentrat asupra femeilor care canalizau, apoi s-a uitat în jur, privind în întuneric. „Îl cunoaște vreunul dintre voi *pe* Dragon?” întrebă el, deși părea distras. "Vorbeste. Spune-mi."

„L-am văzut”, a spus unul dintre soldații captivi. "De cateva ori."

„Ai vorbit cu el?” întrebă Bao, îndepărtându-se de captivi.

— Nu, mare Doamne, spuse soldatul. „Aes Sedai, au vorbit cu el. Nu eu."

"Da. Mi-am făcut griji că nu vei fi de nici un folos”, a spus Bao. „Servitori, suntem supravegheați. Nu ați căutat această tabără așa cum ați pretins. Simt o femeie în apropiere care poate canaliza.”

Egwene simți un vârf de alarmă. Gawyn a tras-o de braț, intenționând să plece, dar dacă ar fuge, ar fi fost capturați cu siguranță. Ușoară! Ea-

Mulțimea s-a întors la un zgomot brusc lângă unul dintre corturile căzute. Bao ridică o mână, iar Egwene auzi un țipăt furios în întuneric. Câteva clipe mai târziu, Leane a plutit prin mulțimea de Sharan, legată în Air, cu ochii mari. Bao o aduse aproape de el, ținând-o învelită în țesături pe care Egwene nu le putea vedea.

Inima ei a continuat să bată cu putere. Leane era în viață. Cum a rămas ea ascunsă? Ușoară! Ce putea face Egwene?

— Ah, spuse Bao. "Una dintre acestea . . . Aes Sedai. Tu, ai vorbit cu Dragonul?”

Leane nu a răspuns. Spre meritul ei, și-a păstrat fața goală.

— Impresionant, spuse Bao, ridicând degetele și atingându-i bărbia. A ridicat o altă mână, iar captivii adunați au început deodată să se zvârcoli și să țipe. Au izbucnit în flăcări, țipând de agonie. Egwene a trebuit să se oprească cu forța să nu atingă Adevărata Sursă în timp ce privea. Plângea când s-a terminat, deși nu-și amintea să fi început.

Sharanii se amestecau.

„Nu fiți nemulțumiți”, le-a spus Bao. „Știu că te-ai chinuit să-mi iei niște vii, dar l-ar fi făcut pe bietul *inacal.* Ei nu sunt crescuți la asta și, în timpul acestui război, nu avem timp să-i antrenăm. Uciderea lor acum este o milă în comparație cu ceea ce ar fi trebuit să îndure. În plus, acesta, acesta. . . Aes Sedai ne va servi scopului.”

Masca lui Leane se sparse și, în ciuda distanței, Egwene îi vedea ura.

Bao încă avea bărbia în cupă în mână. „Ești un lucru frumos”, a spus el. „Din păcate, frumusețea este lipsită de sens. Trebuie să-mi trimiți un mesaj, Aes Sedai, lui Lews Therin. Cel care se numește Dragonul Renăscut. Spune-i că am venit să-l ucid și, făcând asta, voi revendica această lume. Voi lua ceea ce inițial ar fi trebuit să fie al meu. Spune-i că. Spune-i că m-ai văzut și descrie-mă lui. O să mă cunoască.

„Așa cum oamenii de aici l-au așteptat cu profeție, așa cum l-au împroșcat cu slavă, oamenii din țara *mea* m-au așteptat. Le-am împlinit profețiile. El este fals, iar eu sunt adevărat. Spune-i că în sfârșit voi avea satisfacție. El trebuie să vină la Mine, ca să ne înfruntăm unul pe altul. Dacă nu o face, voi măcelări și distruge. Îi voi prinde poporul. Îi voi înrobi copiii, îi voi lua femeile drept ale mele. Rând pe rând, voi sparge, distrug sau domina tot ceea ce a iubit. Singura modalitate prin care el poate evita asta este să vină să mă înfrunte.

„Spune-i asta, micuță Aes Sedai. Spune-i că te așteaptă un vechi prieten. Eu sunt Bao, Wyld. Cel care este stăpânit numai de pământ. Ucigatorul de dragoni. M-a cunoscut

odată cu un nume pe care l-am disprețuit, numele Barid Bel.”

Barid Bel? îşi spuse Egwene, amintirile din lecţiile ei din Turnul Alb revenind asupra ei. *Barid Bel Medar . . . Solicitat.*

Furtuna din visul lupului a fost un lucru schimbător. Perrin a petrecut ore întregi târâind Țările de Graniță, vizitând haite de lupi în timp ce alerga pe albiile uscate ale râurilor și traversa dealuri rupte.

Galia învățase repede. Bineînțeles, n-ar rezista nici o clipă împotriva lui Slayer, dar cel puțin învățase să-și împiedice îmbrăcămintea să se schimbe – deși voalul i s-a rupt încă pentru a-i acoperi fața când a tresărit.

Cei doi au trecut prin Kandor, lăsând neclare în aer în timp ce se deplasau din vârf în vârf. Furtuna a fost uneori puternică, alteori slabă. În momentul de față, Kandor era nemișcat de bântuitor. Peisajul de munte ierboasă era presărat cu tot felul de moloz. Corturi, țigle de acoperiș, vela unei nave mari, chiar și nicovala unui fierar, s-au depus la început pe un deal noroios.

Furtuna periculos de puternică ar putea să apară oriunde în visul lupului și să sfărâme orașe sau păduri. Găsise pălării Tairen aruncate până la Shienar.

Perrin s-a oprit pe vârful unui deal, iar Gaul se așează lângă el. De cât timp îl căutau pe Slayer? Câteva ore, părea pe de o parte. Pe de altă parte . . . cât teren trecuseră? Acum se întorseseră de trei ori la magazinele lor de mâncare să mănânce. Asta însemna că a trecut o zi?

— Galia, spuse Perrin. „De cât timp suntem la asta?”

„Nu pot să spun, Perrin Aybara”, a răspuns Gaul. A verificat soarele, deși nu era niciunul. „De mult timp. Va trebui să ne oprim și să dormim?”

A fost o întrebare bună. Stomacul lui Perrin mârâi brusc și le făcu o masă din carne uscată și o bucată de pâine. I-a dat câteva Galiei. Pâinea chemată i-ar susține în visul lupului sau ar dispărea pur și simplu odată ce au consumat-o?

Acesta din urmă. Mâncarea a dispărut chiar dacă Perrin a mâncat-o. Ar trebui să se bazeze pe proviziile lor, poate obține mai mult de la Asha'man al lui Rand în timpul deschiderii zilnice a acelui portal. Deocamdată, s-a *mutat* înapoi la pachetele lor și a scos niște carne uscată, apoi s-a alăturat din nou cu Galia în nord.

^

In timp ce s-au așezat pe versantul dealului pentru a mânca din nou, el s-a trezit locuind pe vârful de vis. L-a purtat cu el, s-a întors în poziția sa de somn, așa cum îl învățase Lanfear. Nu făcea nicio cupolă acum, dar putea să facă una când dorea.

Lanfear aproape i-a dat-o. Ce însemna asta? De ce l-a batjocorit?

A rupt o bucată de carne uscată. Fale era în siguranță? Dacă Umbra a descoperit ce făcea . . . Ei bine, și-ar fi dorit să poată măcar să o verifice.

A băut mult din burduful lui, apoi a căutat în afară lupii. Erau sute de ei aici sus, în Borderlands. Poate mii. Le-a salutat celor din apropiere, trimițându-și parfumul amestecat cu imaginea lui. Cele zece răspunsuri care au venit nu au fost cuvinte, dar mintea lui le-a înțeles ca atare.

Tânăr Taur! Asta de la un lup numit White Eyes. *Ultima vânătoare este aici. Ne vei conduce?*

Mulți au întrebat asta, în ultima vreme, iar Perrin nu și-a dat seama cum să o interpreteze. *De ce ai nevoie de mine să te conduc?*

Va fi după apelul tău , răspunse White Eyes. *După urletul tău.*

Nu înțeleg ce vrei să spui, a trimis Perrin. *Nu poți vâna singur?*

Nu această pradă, Young Bull.

Perrin clătină din cap. Un răspuns ca altele pe care le primise. *Ochi albi,* a trimis el. *L-ai văzut pe Slayer? Ucigașul de lup? Te-a urmărit aici?*

Perrin a trimis-o pe larg, iar unii dintre ceilalți lupi au răspuns. Ei știau de Slayer. Imaginea și parfumul lui fuseseră transmise printre mulți lupi, la fel ca ale lui Perrin. Nimeni nu-l văzuse de curând, dar timpul era un lucru ciudat pentru lupi; Perrin nu era sigur cât de recent era cu adevărat „recent” lor.

Perrin luă o mușcătură de carne uscată și se surprinse mârâind încet. A înăbușit asta. Ajunsese la pace cu lupul din interiorul lui, dar asta nu însemna că intenționa să-l lase să înceapă să urmărească noroiul în casă.

Tânărul Taur, un alt lup trimis. Turn Bow, o femeie în vârstă de lider de haită. *Moonhunter parcurge din nou visele. Ea te caută.*

Mulțumesc, a trimis înapoi. *Stiu asta. O voi evita.*

Evită luna? Turn Bow trimis înapoi. *Un lucru dificil, Young Bull. Dificil.*

Ea avea dreptul la asta.

L-am văzut pe Heartseeker tocmai acum, i-am trimis pe Steps, un tânăr cu blană neagră. *Ea poartă un parfum nou, dar este ea.*

Alți lupi au trimis acord. Căutătorul de inimă era în visul lupului. Unii o văzuseră spre est, dar alții spuneau că fusese văzută spre sud.

Dar ce rămâne cu Slayer? Unde era omul, dacă nu vâna lupi? Perrin se surprinse mârâind din nou.

Căutător de inimă. Acesta trebuie să fie unul dintre Părăsiți, deși nu recunoștea imaginile pe care le trimiteau despre ea. Ea era veche, la fel și amintirile lupilor, dar adesea lucrurile pe care ei și-au amintit erau fragmente de fragmente pe care le văzuseră strămoșii lor.

"Orice știre?" spuse Galia.

— Încă unul dintre Părăsiți este aici, spuse Perrin cu un mormăit. „Făcând ceva spre est.”

„Ne implică pe noi?”

— Cei părăsiți ne implică mereu, spuse Perrin ridicându-se. Se întinse, îl atinse pe Gaul pe umăr și îi *muta* în direcția indicată de Steps. Poziția nu era exactă, dar odată ce Perrin a ajuns, a găsit niște lupi care îl văzuseră pe Heartseeker în drum spre Borderlands cu o zi înainte. I-au trimis lui Perrin salutări nerăbdătoare, întrebându-l dacă are de gând să-i conducă.

Le-a respins întrebările, indicând unde fusese zărit Căutătorul de inimă. Era Merrilor.

Perrin *sa mutat* acolo. O ceață ciudată atârna deasupra peisajului de aici. Copacii înalți, cei pe care Rand îi crescuse, se reflectau aici, iar vârfurile lor înalte ieșeau din ceața de deasupra.

Corturile împrăștiau peisajul, ca vârfurile ciupercilor. Corturile Aiel erau din belsug, iar între ele focurile de bucătar străluceau în ceață. Această tabără fusese aici suficient de mult pentru a se manifesta în visul lupului, deși clapele cortului și-au schimbat locul și cefaletele au dispărut, pâlpâind în modul nesubstanțial al acestui loc.

Perrin îl conduse pe Galia între rândurile îngrijite de corturi și pichetele de cai fără cai. Amândoi au înghețat când au auzit un sunet. Cineva mormăind. Perrin a folosit trucul pe care îl văzuse pe Lanfear folosind, creând un buzunar. . . ceva în jurul său care era invizibil, dar care opri sunetul. A fost ciudat, dar a făcut-o creând o barieră fără aer în ea. De ce ar face asta să se oprească sunetul?

El și Gaul s-au strecurat înainte spre pânza unui cort. Cea a omului Rodel Ituralde, unul dintre marii căpitani,

judecând după stindard. Înăuntru, o femeie în pantaloni a luat documentele de pe o masă. Au continuat să dispară în degetele ei.

Perrin nu o recunoștea, deși era dureros de acasă. Cu siguranță că nu era ceea ce s-ar fi așteptat de la unul dintre Părăsiți; nu fruntea atât de mare, nasul bulbos, ochii neuniformi sau părul subțire. Nu-i recunoștea blestemele, deși înțelegea sensul din tonul ei.

Gaul se uită la el, iar Perrin întinse mâna după ciocanul său, dar ezită. Atacul Slayer a fost un lucru, dar unul dintre Forsaken? Era încrezător în capacitatea sa de a rezista țesăturilor aici în visul lupului. Dar inca . . .

Femeia a înjurat din nou când ziarul pe care o citea a dispărut. Apoi a ridicat privirea.

Reacția lui Perrin a fost imediată. A creat un perete subțire ca hârtie între ea și el, cu partea ei pictată cu o replică exactă a peisajului din spatele lui, cu partea lui transparentă. S-a uitat direct la el, dar nu l-a văzut și s-a întors.

Lângă el, Gaul scoase o suflare de ușurare foarte blândă. *Cum am făcut asta?* gândi Perrin. Nu era ceva ce el practicase; pur și simplu părea *corectă.*

Căutătorul de inimă – aceasta trebuia să fie ea – și-a fluturat degetele, iar cortul s-a despărțit în jumătate deasupra ei, clapele de pânză atârnând în jos. Se ridică prin aer, îndreptându-se spre furtuna neagră de deasupra.

Perrin i-a șoptit lui Gaul: „Așteaptă aici și ai grijă la pericol”.

Gaul dădu din cap. Perrin îl urmă cu prudență pe Căutătorul de Inimă, ridicându-se în aer cu un gând. A încercat să formeze un alt zid între el și ea, dar a fost prea greu să păstreze imaginea potrivită afișată în timp ce se mișca. În schimb, el a păstrat distanța și a pus un zid gol, verde-maroniu, între el și Părăsiți, sperând că, dacă s-ar întâmpla să arunce privirea în jos, va trece peste mica ciudățenie.

Ea începu să se miște mai repede, iar Perrin se forța să țină pasul.

A aruncat privirea în jos și a fost răsplătit cu vederea zguduitoare a peisajului Merrilor care se împuținează dedesubt. Apoi s-a întunecat și a dispărut în întuneric.

Nu au trecut prin nori. Pe măsură ce pământul s-a stins, la fel și norii și au intrat într-un loc negru. Peste tot în jurul lui Perrin apărură țesături de lumină. Femeia de mai

sus s-a oprit și a rămas în aer câteva clipe înainte de a se îndepărta spre dreapta.

Perrin îl urmă din nou, colorându-se – pielea, îmbrăcămintea, totul – negru pentru a fi ascuns. Femeia s-a apropiat de unul dintre țesăturile de lumină până s-a extins și a dominat cerul din fața ei.

Căutătorul de inimă își întinse mâinile înainte și le apăsă pe lumină. Ea mormăia pentru sine. Simțind că *trebuie* să audă ceea ce spunea ea, Perrin îndrăzni să se apropie, deși bănuia că bătăile inimii lui erau atât de puternice încât îl va dezvălui.

„ . . .ia de la mine?" ea a spus. "Crezi ca imi pasa? Dă-mi o față de piatră spartă. Ce-mi pasa? Nu sunt *eu.* Voi avea locul tău, Moridin. Va *fi al meu.* Fața asta îi va face să mă subestimeze. Arde-te.” Perrin se încruntă. Nu putea să înțeleagă prea mult ceea ce spunea ea. „Dați-vă înainte și aruncați-vă armatele asupra lor, proștilor”, a continuat ea pentru sine. „Voi avea o victorie mai mare. O insectă poate avea o mie de picioare, dar un singur cap. Distruge capul și ziua este a ta. Tot ce faci este să tai picioarele, prostule. Prost, arogant, prost *insuportabil* . Voi avea ceea ce mi se cuvine, voi . . .”

Ea a ezitat, apoi a pivotat. Perrin, speriat, s-a trimis imediat înapoi la pământ. Din fericire, a funcționat – nu știa dacă ar fi, sus în acel loc de lumini. Gaul sări, iar Perrin respiră adânc. „Hai să...”

O minge de foc arzător se izbi în pământ lângă el. Perrin înjură și se rostogoli, răcorindu-se cu o rafală de vânt, imaginându-și ciocanul în mână.

Căutător de inimă a căzut la pământ într-un val de energie, puterea unduind în jurul ei. "Cine eşti tu?" a cerut ea. "Unde ești? eu...”

Se concentră brusc asupra lui Perrin, văzându-l complet pentru prima dată, întunericul dispărând de pe hainele lui. "Tu!" țipă ea. „Tu ești de vină pentru asta!”

Ea și-a ridicat mâinile; ochii ei aproape păreau să *strălucească* de ură. Perrin simțea mirosul emoției în ciuda vântului care batea. Ea eliberă o bară de lumină încinsă, dar Perrin o îndoi în jurul său.

Femeia tresări. Întotdeauna au făcut asta. Nu și-au dat seama că nimic nu era real aici, în afară de ceea ce credeai că este real? Perrin a dispărut, apărând în spatele ei, ridicând ciocanul. Apoi a ezitat. O femeie?

Se întoarse, țipând și sfâșiind pământul de sub el. A sărit în sus, iar aerul din jurul lui a încercat să-l prindă –

dar a făcut ceea ce făcuse înainte, creând un zid al neantului. Nu era aer care să-l prindă. Ținându-și respirația, a dispărut și a apărut din nou pe pământ, chemând în fața lui maluri de pământ pentru a bloca mingile de foc care i-au năvălit în cale.

„Te vreau mort!” țipă femeia. „Ar *trebui să fii* mort. Planurile mele erau perfecte!”

Perrin a dispărut, lăsând în urmă o statuie a lui. A apărut lângă cort, unde Gaul privea cu atenție, cu sulița ridicată. Perrin a pus un zid între ei și femeie, colorându-l pentru a-i ascunde și a făcut o barieră pentru a bloca sunetul.

— Nu ne aude acum, spuse Perrin.

— Ești puternic aici, spuse Gaul gânditor. "Foarte puternic. Înțelepții știu de asta?”

„Sunt încă un cățeluș în comparație cu ei”, a spus Perrin.

— Poate, spuse Gaul. „Nu i-am văzut și ei nu vorbesc despre acest loc oamenilor.” A scuturat din cap. „Multă onoare, Perrin Aybara. Ai multă onoare.”

— Ar fi trebuit să o lovesc, spuse Perrin în timp ce Căutătorul de inimă îi distrugea statuia, apoi se apropie de ea, părând confuz. Se întoarse, căutând frenetic.

— Da, încuviință Gaul. „Un războinic care nu va lovi o Fecioară este un războinic care își refuză onoarea. Desigur, cea mai mare onoare pentru tine. . ”

Ar fi să o luăm în captivitate. Ar putea s-o facă? Perrin trase aer în piept, apoi se trezi în spatele ei, imaginându-și niște viițe întinzându-se în jurul ei pentru a o ține pe loc. Femeia urlă înjurături la el, tăind vița de vie cu lame nevăzute. Ea își întinse mâna spre Perrin, iar el se *mișcă* într-o parte.

Picioarele lui strânseră de bucăți de îngheț de pe pământ pe care nu le observase, iar ea se învârti imediat spre el și eliberă o altă țesătură de foc. *Deștept,* se gândi Perrin, reușind cu greu să îndepărteze lumina. A lovit versantul dealului din spate, forând o gaură direct prin el.

Căutătorul de inimă a continuat țesătura, mârâind, fața hidoasă distorsionată. Țesătura se aplecă spre Perrin, iar acesta strânse din dinți, ținându-l la distanță. Era *puternică* . A împins cu putere, dar în cele din urmă, a dat drumul, gâfâind. "Cum . . . cum se poate. . .”

Perrin și-a umplut gura cu rădăcină. Era greu de făcut; a schimba ceva direct despre o persoană a fost întotdeauna mai greu. Cu toate acestea, acest lucru a fost mult mai ușor

decât încercarea de a o transforma într-un animal sau ceva asemănător. Și-a dus o mână la gură, cu ochii adoptând o privire de panică. A început să scuipe și să spargă, apoi a deschis cu disperare o poartă lângă ea.

Perrin mârâi, imaginându-și frânghii întinzându-se spre ea, dar le-a distrus cu o țesătură de Foc – trebuie să fi scos rădăcina furcii. Ea se aruncă prin poartă, iar el se *mișcă* să fie chiar în fața ei, pregătindu-se să sară prin ea. A înghețat când a văzut-o intrând în mijlocul unei armate enorme de Trollocs și Fades noaptea. Mulți s-au confruntat cu poarta, nerăbdători.

Perrin făcu un pas înapoi în timp ce Căutătorul de inimă își ducea o mână la gură, părând îngrozită și tușind mai mult. Poarta s-a închis.

— Ar fi trebuit să o ucizi, spuse Lanfear.

Perrin se întoarse și o găsi pe femeia care stătea în apropiere, cu brațele încrucișate. Părul ei se schimbase de la argintiu la maro închis. De fapt, fața ei se schimbase și ea, devenind puțin mai asemănătoare cu cea dinainte, când o văzuse pentru prima dată cu aproape doi ani în urmă.

Perrin nu spuse nimic, întorcându-și ciocanul în curele lui.

— Aceasta este o slăbiciune, Perrin, spuse Lanfear. „Mi s-a părut fermecător în Lews Therin la un moment dat, dar asta nu îl face mai puțin o slăbiciune. Trebuie să-l depășești.”

— O voi face, se răsti el. „Ce făcea ea acolo sus cu bile de lumină?”

„Invadarea viselor”, a spus Lanfear. „Ea a fost aici în carne și oase. Asta oferă anumite avantaje, în special atunci când te joci cu vise. Acel iubitor. Ea crede că cunoaște acest loc, dar a fost întotdeauna al meu. Cel mai bine ar fi fost dacă ai fi ucis-o.”

— Acela a fost Graendal, nu-i așa? întrebă Perrin. — Sau a fost Moghedien?

— Graendal, spuse Lanfear. „Deși, din nou, nu trebuie să folosim acest nume pentru ea. Ea a fost redenumită Hessalam.”

— Hessalam, spuse Perrin, încercând cuvântul în gură. „Nu știu.”

„Înseamnă „fără iertare”. ”

„Și care este noul tău nume, cel pe care ar trebui să-ți spunem acum?”

Asta chiar a scos un roșu din ea. — Nu contează, spuse ea. „Ești priceput aici în *Tel'aran'rhiod.* Mult mai bun decât

a fost vreodată Lews Therin. Intotdeauna am crezut că voi conduce alături de el, că doar un bărbat care ar putea canaliza ar fi demn de mine. Dar puterea pe care o afișați aici. . . Cred că aș putea să-l accept ca înlocuitor.”

Perrin mormăi. Gaul trecuse prin micul poiană dintre corturile taberei, cu sulița ridicată, *shoufa* acoperindu-și fața. Perrin îi făcu semn să plece. Nu numai că era probabil ca Lanfear să fie *mult* mai bună cu visul lupului decât Gaul, dar încă nu făcuse nimic anume amenințător.

„Dacă m-ai urmărit”, a spus Perrin, „vei ști că sunt căsătorit, destul de fericit.”

„Așa am văzut.”

„Atunci nu te mai uita la mine ca pe un flanc de carne de vită agățat pentru a fi afișat în piață”, mârâi Perrin. „Ce făcea Graendal aici? Ce vrea?"

— Nu sunt sigur, spuse Lanfear ușor. „Întotdeauna are trei sau patru parcele mergând în același timp. Nu o subestima, Perrin. Nu este la fel de pricepută aici ca alții, dar *este* periculoasă. Este o luptătoare, spre deosebire de Moghedien, care va fugi de tine ori de câte ori poate.”

— Voi ține cont de asta, spuse Perrin, mergând spre locul unde ea dispăruse prin poartă. A întins pământul unde poarta tăiase pământul.

— Ai putea să faci asta, știi, a spus Lanfear.

S-a răsucit spre ea. "Ce?"

„Du-te înainte și înapoi în lumea trează”, a spus ea. „Fără a avea nevoie de ajutorul unuia ca Lews Therin.”

Lui Perrin nu-i plăcea felul în care râdea când îi spunea numele. Ea a încercat să-l ascundă, dar el simțea miros de ură asupra ei ori de câte ori ea îl pomeni.

„Nu pot canaliza”, a spus Perrin. „Presupun că mi-aș putea imagina că pot. . .”

„Nu ar funcționa”, a spus ea. „Există limite la ceea ce se poate realiza aici, indiferent de cât de puternică este mintea. Capacitatea de a canaliza nu este un lucru al corpului, ci un lucru al sufletului. Există încă *modalități* prin care unul ca tine să se miște înainte și înapoi între lumi în carne și oase. Cel pe care îl numești Slayer o face.”

„Nu este un frate lup.”

— Nu, spuse ea. „Dar el este ceva asemănător. Sincer, nu sunt sigur că altcineva a avut abilitățile lui înainte. Cel Întunecat a făcut-o. . . ceva pentru acest Ucigaș atunci când își captează sufletul sau sufletele lui. Bănuiesc că Semirhage ar fi putut să ne spună mai multe. Păcat că e moartă.”

Lanfear nu mirosea deloc a milă. Ea aruncă o privire spre cer, dar era calmă, fără griji.

„Nu pari la fel de îngrijorat să fii observat ca cândva”, a remarcat Perrin.

„Fostul meu maestru este . . . ocupat. Săptămâna trecută, privindu-te, rareori i-am simțit ochii ațintiți asupra mea.”

"Săptămână?" întrebă Perrin, șocat. "Dar-"

„Timpul trece ciudat aici”, a spus ea, „și barierele timpului însuși se strică. Cu cât ești mai aproape de Bore, cu atât timpul va distorsiona mai mult. Pentru cei care abordează Shayol Ghul în lumea reală, va fi la fel de rău. Pentru fiecare zi care le trece, trei sau patru ar putea trece celor mai îndepărtați.”

O săptămână? Ușoară! Câte s-au întâmplat în exterior? Cine a trăit și cine a murit, în timp ce Perrin vâna? Ar trebui să aștepte la terenul de călătorie să se deschidă portalul. Dar, judecând după întunericul pe care îl văzuse prin poarta lui Graendal, era noapte. Portalul de evadare al lui Perrin ar putea fi la câteva ore distanță.

— Ai putea să-mi faci o poartă de acces, spuse Perrin. — O cale de ieșire, apoi înapoi înăuntru. Vrei?

Lanfear se gândi la asta, trecând pe lângă unul dintre corturile pâlpâitoare și lăsându-și degetele să treacă pe pânză în timp ce aceasta dispăru. — Nu, spuse ea în cele din urmă.

"Dar-"

„Trebuie să înveți să faci asta pentru tine dacă vrem să fim împreună.”

— Nu *vom* fi împreună, spuse el categoric.

„Ai nevoie de această putere pentru și pentru tine”, a spus ea, ignorând ceea ce spusese el. „Ești slab atâta timp cât ești prins doar într-una dintre lumi; a putea veni aici când vrei îți va da o mare putere.”

— Nu-mi pasă de putere, Lanfear, spuse el, privind-o în timp ce ea continua să se plimbe. Era *drăguță* . Nu la fel de frumos ca Faile, desigur. Frumos totuși.

"Tu nu?" Ea l-a înfruntat. „Nu te-ai gândit niciodată ce ai putea face cu mai multă putere, mai multă putere, mai multă autoritate?”

„Asta nu mă va tenta să…”

"Salvează vieți?" ea a spus. „Preveniți copiii să moară de foame? Opriți-i pe cei slabi să fie hărțuiți, puneți capăt răutății, recompensați onoarea? Puterea de a încuraja oamenii să fie sinceri și sinceri unii cu alții?”

A scuturat din cap.

— Ai putea face atât de mult bine, Perrin Aybara, spuse ea, apropiindu-se de el, apoi atingându-i o parte a feței, trecându-și degetele pe barba lui.

— Spune-mi cum să fac ce face Slayer, spuse Perrin, împingându-și mâna. „Cum se mișcă el între lumi?”

„Nu pot să ți-o explic”, a spus ea, întorcându-se, „deoarece este o abilitate pe care nu am fost nevoită să o învăț niciodată. Folosesc alte metode. Poate că poți să-l învingi. Aș fi rapid, presupunând că doriți să-l opriți pe Graendal.

„Oprește-o?” spuse Perrin.

„Nu ți-ai dat seama?” Lanfear se întoarse spre el. „Visul pe care îl invada nu era unul dintre oamenii din această tabără – spațiul și distanța nu contează pentru vise. Visul pe care l-ai văzut invadând-o. . . îi aparţine lui Davram Bashere. Tatăl soției tale.”

Cu asta, Lanfear a dispărut.

23

La marginea timpului

Gawyn o trase urgent de umărul lui Egwene. De ce nu s-ar mișca? Oricine ar fi fost acel bărbat în armura făcută din discuri de argint, putea simți canalele de sex feminin. O alesese pe Leane din întuneric; ar putea face același lucru pentru Egwene. Ușoară, probabil că ar fi făcut-o, de îndată ce și-a luat un moment să observe.

O să o ridic pe umărul meu, dacă nu se mișcă, se gândi el. *Lumina ajută-mă, o voi face, indiferent de cât de mult zgomot ar face. Oricum vom fi prinși, dacă ...*

Cel care se numea Bao s-a mutat, remorcându-l pe Leane – încă învelit în Aer – cu el. Ceilalți au urmat în masă, lăsând în urmă rămășițele îngrozitoare și carbonizate ale celorlalți prizonieri.

— Egwene? a şoptit Gawyn.

Ea se uită la el, cu o putere rece în ochi, și dădu din cap. Ușoară! Cum putea ea să fie atât de calmă când trebuia să strângă din dinți de teamă că nu vor începe să zdrăngănească împreună?

Au ieșit de sub cărucior înapoi, mișcându-se pe burtă până au ieșit la iveală. Egwene aruncă o privire în direcția șarenilor. Sentimentul ei rece de control iradia în mintea lui din legătură. A auzit numele acelui bărbat îi făcuse asta, îi dăduse un șoc brusc, urmat de o determinare sumbră. Care era numele acela? Barid ceva? Gawyn credea că mai auzise asta.

O dorea pe Egwene *să iasă* din această capcană mortală. Îi puse mantia de Gard în jurul umerilor ei. „Cea mai bună cale de ieșire este direct spre est”, șopti el. „În jurul cortului – ce a mai rămas din el – apoi spre perimetrul taberei. Au un post de pază înființat lângă locul nostru de călătorie. O vom ocoli pe partea de nord.”

Ea a dat din cap.

„Voi cerceta înainte, tu urmează”, a spus Gawyn. „Dacă văd ceva, voi arunca o piatră înapoi către tine. Ascultă cum lovește, bine? Numără până la douăzeci, apoi urmează-mă într-un ritm lent.”

"Dar-"

„Nu poți merge primul, ca nu cumva să ne întâlnim cu unii dintre acești canale. Trebuie să preiau conducerea.”

— Măcar purtați mantia, șuieră ea.

— O să fiu bine, şopti el, apoi se strecură înainte ca ea să poată argumenta mai departe. El a simțit un vârf de enervare al ei și a bănuit că îi va lua urechea odată ce ieșiră din asta. Ei bine, dacă ar trăi suficient de mult pentru ca asta să se întâmple, el ar accepta mustrarea fericit.

Odată ce a fost la mică distanță de ea, a alunecat pe unul dintre inelele Bloodknives. O activase cu sângele său, așa cum spusese Leilwin că era nevoie.

Ea mai spusese că l-ar putea ucide.

Ești un prost, Gawyn Trakand, se gândi el în timp ce o senzație de furnicături îi străbătea corpul. Deși mai folosise *ter'angrealul* o singură dată înainte, știa că silueta lui fusese neclară și întunecată. Dacă oamenii ar arunca o privire în direcția lui, ochii lor s-ar îndepărta de el. A funcționat deosebit de bine în umbră. Pentru o dată, a fost mulțumit că acei nori blocau orice lumină a lunii sau a stelelor.

A mers mai departe, păşind cu grijă. Mai devreme în noapte, când testase prima dată inelul în timp ce Egwene dormea, reuşise să treacă la câţiva paşi de santinelele care ţineau felinare. Unul se uitase direct la Gawyn, dar nu-l văzuse. În atâta întuneric, ar fi putut la fel de bine să fie invizibil.

Ter'angrealul i - a permis să se mişte şi mai repede. Schimbarea a fost uşoară, dar vizibilă. Îi dorea să încerce abilitatea într-un duel. Câţi dintre aceşti Sharan ar putea să-şi ia singur în timp ce purta unul dintre aceste inele? O duzină? Două?

Asta ar dura până când unul dintre acei canalizări te va găti, îşi spuse Gawyn. A strâns câteva pietricele de pe pământ pentru a le arunca înapoi către Egwene dacă a zărit una dintre femeile canalizate.

Se întoarse în jurul cortului, urmând poteca pe care o cercetase mai devreme. Era important să-şi reamintească în continuare să fie atent; mai devreme, puterea *ter'angrealului* îl făcuse prea îndrăzneţ. Era un lucru ameţitor, ştiind cât de uşor se putea mişca.

Îşi spusese că nu va folosi inelele, dar asta fusese în timpul luptei – când fusese tentat să încerce să-şi facă un nume. Acest lucru a fost diferit. Asta o protejează pe Egwene. Ar putea permite o excepţie pentru asta.

În momentul în care a ajuns la numărătoarea de douăzeci, Egwene s-a mutat în întuneric. Nu era la fel de pricepută la furiş precum Nynaeve şi Perrin, dar era de la Two Rivers. Fiecare copil din Câmpul lui Emond a învăţat cum să se mişte în pădure fără un joc uimitor.

Şi-a îndreptat atenţia către poteca dinaintea ei, încercând cu degetele de la picioare – îşi scoase pantofii – pentru a evita frunzele uscate sau buruienile. Mişcarea în acest fel era a doua natură pentru ea; asta i-a lăsat mintea liberă, din păcate.

Unul dintre Părăsiţi i-a condus pe Sharan. Ea nu putea decât să ghicească din cuvintele lui că întreaga lor naţiune l-a urmat. A fost la fel de rău ca Seanchan. Mai rau. Seanchan au capturat şi folosit Aes Sedai, dar nu au măcelărit oamenii de rând cu atâta nesăbuinţă.

Egwene *a trebuit* să supravieţuiască pentru a scăpa. Trebuia să aducă aceste informaţii la Turnul Alb. Aes Sedai ar trebui să se confrunte cu Demandred. Lumina trimite că suficient din numărul lor a scăpat de luptă mai devreme pentru a face acest lucru.

De ce trimisese Demandred după Rand? Toată lumea știa unde să găsească Dragonul Renăscut.

Egwene ajunse la cort, apoi se strecură în jurul lui. Gardienii vorbeau în depărtare. Accentul acela Sharan era ciudat de monoton, de parcă oamenii nu ar fi avut deloc emoții. Parcă. . . muzica dispăruse din discursul lor. Muzica despre care Egwene nu-și dăduse seama că era în mod normal acolo.

Cei care vorbeau erau bărbați, așa că probabil că nu trebuia să-și facă griji că îi vor simți capacitatea de a canaliza. Totuși, Demandred o făcuse cu Leane; poate că avea un *ter'angreal* în acest scop. Au existat astfel de lucruri.

Oricum, le-a dat bărbaților o treabă largă și a continuat în întunericul a ceea ce fusese cândva tabăra ei. Trecu pe lângă corturile prăbușite, parfumul focurilor mocnite încă persistă în aer și traversă o cale pe care o luase în majoritatea serilor în timp ce strângea rapoartele trupelor. Era deranjant cât de repede se putea trece de la a fi într-o poziție de putere la a se strecura prin tabără ca un șobolan. A fi brusc incapabil să canalizeze a schimbat atât de multe lucruri.

Autoritatea mea nu este extrasă din puterea mea de a canaliza, își spuse ea. *Puterea mea este în control, înțelegere și grijă. Voi scăpa din această tabără și* voi continua *lupta.*

Ea a repetat acele cuvinte, luptând împotriva sentimentului târâtor de neputință – sentimentul de disperare la atâția morți, furnicăturile dintre omoplații ei, de parcă cineva o privea în întuneric. Ușoară, săraca Leane.

Ceva a lovit pământul gol de lângă ea. A fost urmată de încă două pietricele care au căzut la pământ. Se pare că Gawyn nu avea încredere în unul singur. S-a deplasat repede la rămășițele unui cort din apropiere, pe jumătate ars, cealaltă jumătate de pânză atârnând de stâlpi.

Ea s-a ghemuit. În acel moment și-a dat seama că un corp pe jumătate ars zăcea pe pământ la câțiva centimetri de ea. Era Shienaran, văzu ea într-un fulger din norii huruit de deasupra, deși purta simbolul Turnului Alb pe cămașă. Stătea întins cu un ochi în sus spre cer, tăcut, cu cealaltă parte a capului ars până la craniu.

O lumină a apărut din direcția în care se îndreptase. A așteptat, încordată, când doi gardieni Sharan se apropiau, purtând un felinar. Nu au vorbit. În timp ce se întorceau să

meargă spre sud de-a lungul traseului, ea putu să vadă că armura lor avea simboluri gravate pe spate care imitau tatuajele pe care le văzuse pe bărbați mai devreme. Aceste semne erau destul de extravagante, așa că – după cea mai bună presupunere a ei – bărbații erau de fapt de rang inferior.

Sistemul a deranjat-o. Ai putea oricând să adaugi la tatuajul unei persoane, dar ea nu știa cum să-l îndepărteze. Faptul ca tatuajele să devină mai complicate, cu atât mai jos, în societate, implica ceva: oamenii puteau cădea din grație, dar nu se puteau ridica odată căzuți – sau născuți – într-o poziție de jos.

A simțit canalul din spatele ei doar câteva clipe înainte ca un scut să se izbească între Egwene și Sursă.

Egwene a reacţionat imediat. Ea nu a dat timp terorii să câștige cumpărături; îşi apucă cuţitul de curea şi se întoarse spre femeia pe care o simţea că se apropie din spate. Egwene se aruncă, dar o țesătură de aer îi smulse brațul și îl ținu strâns; altul i-a umplut gura, gâzâind-o.

Egwene se zvârli, dar alte țesături o prinseră și o ridicară în aer. Cuțitul căzu de pe degetele ei tremurând.

Un glob de lumină a apărut în apropiere, o aură albastră moale, mult mai slabă decât cea a unui felinar. Fusese creat de o femeie cu piele întunecată și trăsături foarte rafinate. Delicat. Un nas mic, un cadru zvelt. Se ridică din ghemuire, iar Egwene o găsi destul de înaltă, aproape la fel de înaltă ca un bărbat.

— Ești un iepure periculos, spuse femeia, accentul ei gros și lipsit de ton făcând-o greu de înțeles. Ea a subliniat cuvintele în locuri greșite și a pronunțat multe sunete într-un mod direct. Avea tatuajele pe față, ca niște ramuri delicate, care se întindeau de la ceafă înainte pe obraji. Ea purta și una dintre acele rochii în formă de clopot de vacă, neagră, cu șuvițe de alb legate o mână sub gât.

Femeia și-a atins brațul, acolo unde aproape o luase cuțitul lui Egwene. „Da”, a spus femeia, „foarte periculos. Puțini dintre Ayyazi ar ajunge la un pumnal atât de repede, mai degrabă decât la Sursă. Ai fost bine antrenat.”

Egwene s-a zbătut în legăturile ei. Nu a fost de folos. Erau strânși. Inima ei a început să bată, dar era mai bună decât atât. Panica nu ar salva-o. Ea s-a forțat să fie calmă.

Nu, se gândi ea. *Nu, panica nu mă va salva. . . dar îl* poate *alerta pe Gawyn.* Simțea că era îngrijorat, acolo undeva în întuneric. Cu efort, ea a permis ca teroarea ei să

se ridice. Ea a renunțat la tot antrenamentul ei atent Aes Sedai. Nu a fost chiar atât de ușor pe cât se așteptase ea.

— Te miști în liniște, iepurașule, spuse femeia Sharan, inspectând-o pe Egwene. „Nu aș fi putut niciodată să te urmăresc dacă nu aș fi știut deja că te miști în această direcție.” Se plimba în jurul lui Egwene, părând curioasă. — Ai urmărit micul spectacol al lui Wyld până la capăt, nu-i așa? Curajos. Sau prost.”

Egwene închise ochii și se concentră asupra terorii ei. Panica ei pură. A trebuit să-l aducă pe Gawyn la ea. A întins mâna înăuntru și a deschis micul strâns pepiță de emoție pe care o strânsese acolo. Teama ei de a fi capturată din nou de Seanchan.

Putea să simtă asta. *Dama* de pe gâtul ei. Numele. Tuli. Un nume pentru un animal de companie.

Egwene fusese mai tânără atunci, dar nu mai neputincioasă decât era acum. S-ar întâmpla din nou. Ea nu ar fi nimic. S-ar fi dezbrăcat de sine. Mai degrabă ar fi moartă. O, *Lumină!* De ce nu ar fi putut muri?

Ea a jurat că nu va mai fi capturată niciodată așa. A început să respire repede, acum incapabil să-și stăpânească teroarea.

— Acum, acum, spuse Sharanul. Părea amuzată, deși tonul ei era atât de plat, încât Egwene nu-și putea da seama complet. „Nu va fi chiar atât de rău acum, nu-i așa? trebuie să mă hotărăsc. Care mă va câștiga mai mult? Să te predau lui sau să te păstrez pentru mine? Hmm . . .”

Canalizarea puternică a venit brusc din partea îndepărtată a taberei, unde plecase Demandred. Sharanul se uită în acel loc, dar nu părea alarmat.

Egwene îl simți pe Gawyn apropiindu-se. Era foarte îngrijorat. Mesajul ei își îndeplinise scopul, dar el nu venea destul de repede și era mai departe decât se așteptase ea. Ce a fost greșit? Acum că o lăsase să-și facă griji din ascuns, a copleșit-o, lovindu-i o serie de lovituri.

"Barbatul tau . . .” spuse Sharanul. „Ai unul dintre ei. Cum se numesc, din nou? Ciudat, că ar trebui să te bazezi pe protecția unui *bărbat* , dar nu-ți atingi niciodată potențialul în acest pământ, mi s-a spus. El va fi luat. L-am trimis după el.”

După cum se temuse Egwene. Ușoară! Ea o condusese pe Gawyn la asta. Ea a condus armata la dezastru. Egwene închise ochii. Ea a condus Turnul Alb la distrugerea lui.

Părinții ei aveau să fie măcelăriți. Cele Două Râuri aveau să ardă.

Ar fi trebuit să fie mai puternică.

Ar fi trebuit să fie mai deșteaptă.

Nu.

Nu fusese zdrobită de Seanchan. Ea nu ar fi zdrobită de asta. Egwene deschise ochii și întâlni privirea lui Sharan în lumina albastră moale. Egwene și-a luptat cu emoțiile cu liniștea și a simțit că calmul Aes Sedai o învăluie.

"Tu . . . sunt unul ciudat, șopti Sharanul, încă ținut de ochii lui Egwene. Era atât de impresionată, încât femeia nu a observat când umbra s-a mutat în spatele ei. O umbră care nu ar fi putut fi Gawyn, pentru că era încă îndepărtat.

Ceva s-a izbit în capul femeii din spate. Ea s-a mototolit, prăbușindu-se la pământ. Globul a făcut cu ochiul instantaneu, iar Egwene a fost liberă. S-a ghemuit, cu degetele găsindu-și cuțitul.

O siluetă se îndreptă spre ea. Egwene își ridică cuțitul și se pregăti să îmbrățișeze Sursa. Ar atrage atenția dacă ar fi trebuit. Nu avea *să* fie luată din nou.

Dar cine era acesta?

— Taci, spuse figura.

Egwene recunoscu vocea. „ *Leilwin?”*

„Alții au observat că această femeie se canalizează”, a spus Leilwin. „Vor veni să vadă ce făcea ea. Trebuie să ne mișcăm!”

— M-ai salvat, șopti Egwene. „M-ai *salvat* .”

„Îmi iau în serios jurămintele”, a spus Leilwin. Apoi, atât de încet încât Egwene abia a putut să-l audă, a adăugat: „Poate prea serios. Prevestiri atât de oribile în această noapte. . .”

S-au mișcat repede prin tabără pentru câteva clipe, până când Egwene a simțit că Gawyn se apropie. Nu-l putea distinge în întuneric. În cele din urmă, ea a șoptit încet: „Gawyn?”

Deodată, el era acolo, chiar lângă ea. „Egwene? Pe cine ai găsit?”

Leilwin se înțepeni, apoi șuieră încet printre dinți. Ceva părea să fi supărat-o foarte mult. Poate că era supărată că cineva se furișează asupra ei. Dacă acesta a fost cazul, Egwene a împărtășit emoția. Se mândrea cu abilitățile ei și apoi fusese orbită nu numai de un canalist, ci și acum de Gawyn! De ce ar trebui un băiat crescut în oraș să se poată mișca atât de bine fără ca ea să-l vadă?

— N-am găsit pe nimeni, șopti Egwene. „Leilwin m-a găsit. . . și m-a scos dintr-un foc.”

„Leilwin?” spuse Gawyn, privind prin întuneric. Egwene îi simțea surprinderea și suspiciunea.

„Trebuie să continuăm să ne mișcăm”, a spus Leilwin.

„Nu mă voi certa cu asta”, a răspuns Gawyn. „Aproape am ieșit. Totuși, vom dori să mergem puțin spre nord. Am lăsat niște cadavre chiar în dreapta.”

„Corpi?” întrebă Leilwin.

„M-au sărit o jumătate de duzină de Sharan”, a spus Gawyn.

Jumatate de duzina? se gândi Egwene. A făcut să sune de parcă nu ar fi fost nimic. Acesta nu era locul pentru discuții. Ea s-a alăturat celorlalți doi, ieșind din tabără, Leilwin conducându-i într-o direcție specifică. Fiecare zgomot sau strigăt din tabără o făcu pe Egwene să tresară, îngrijorată că unul dintre cadavre fusese găsit. De fapt, aproape că a sărit până la norii de furtună de deasupra, când cineva a vorbit din întuneric.

„Acela ești tu?”

— Noi suntem, Bayle, spuse Leilwin încet.

„Bunica mea în vârstă!” exclamă încet Bayle Domon, alăturându-se lor. „Ai *găsit* -o? Femeie, mă uimi din nou.” El a ezitat. „Mi-aș fi dorit să mă fi lăsat să vin cu tine.”

„Soțul meu”, a șoptit Leilwin, „ești un bărbat la fel de curajos și de voinic pe cât și-ar dori orice femeie echipajului ei. Dar te miști cu toată liniștea unui urs care se îndreaptă printr-un râu.”

El mormăi, dar li se alătură când părăseau marginea taberei, în liniște și cu grijă. La vreo zece minute distanță, Egwene a avut în sfârșit încredere că va îmbrățișa Sursa. Laudându-se în ea, ea a făcut o poartă pentru ei și a mers la Turnul Alb.

Aviendha a alergat cu restul Aielului prin porți. Au urcat, ca niște ape de inundații, în valea Thakan'dar. Două valuri, coborând din malurile opuse ale văii.

Aviendha nu purta o suliță; nu era locul ei. În schimb, ea *era* o suliță.

Ei i s-au alăturat doi bărbați în haine negre, cinci Înțelepți, femeia Alivia și zece dintre Aes Sedai jurați de Rand cu Warders. Niciunul dintre ei, în afară de Alivia, nu a reacţionat bine la plasarea lui Aviendha deasupra lor. Asha'manului nu-i plăcea să fie nevoit să răspundă vreunei femei, Înțelepților nu le plăcea deloc să fie ordonați de Rand, iar Aes Sedai încă se gândeau la canalizatorii Aiel ca fiind inferiori. Oricum, toți au respectat ordinul.

Rand îi șoptise într-un moment de liniște să-i privească pe toți pentru Prietenii Întunecați. Frica nu l-a făcut să rostească acele cuvinte, ci simțul său de realism. Umbrele se puteau strecura oriunde.

Erau trolloci aici în vale și niște Myrddraal, dar nu anticipaseră acest atac. Aiel au profitat de dezordinea lor și au început un măcel. Aviendha și-a condus grupul de canalizare către forjă, acea clădire masivă cu acoperiș gri. Forjatorii de Umbre s-au întors de la mișcarea lor inexorabilă, arătând doar un indiciu de confuzie.

Aviendha țese Foc la unul, scoțându-și capul de pe umeri. Trupul s-a transformat în piatră, apoi a început să se prăbușească.

Ceilalți canalizatori li s-a părut un semnal, iar Forjatorii de Umbre prin vale au început să explodeze. Se spunea că erau războinici îngrozitori atunci când erau provocați, cu pielea care întoarse săbiile. Ar putea fi doar un zvon, deoarece puțini Aiel dansaseră vreodată sulițele cu un falsificator de umbre.

Aviendha nu dorea în mod deosebit să descopere adevărul. Ea și-a lăsat echipa să pună capăt primului grup de umbre-forgers și a încercat să nu se gândească prea mult la moartea și distrugerea pe care aceste lucruri le-au provocat în timpul vieții lor nefirești.

Shadowspawn a încercat să monteze o apărare, unii dintre Myrddraal țipând și biciuindu-și trollocii pentru a încărca și a sparge atacul Aiel care a venit asupra lor pe un front larg. Ar fi fost mai ușor să oprești un râu cu o mână de crenguțe. Aielul nu a încetinit, iar acei Shadowspawn care au încercat să reziste au fost uciși în urma lor, căzând adesea în mai multe sulițe sau săgeți.

Majoritatea trollocilor s-au spart și au fugit, fugind înainte ca tunetul lui Aiel să țipe. Aviendha și canalizările ei au ajuns la forje și în țarcuri din apropiere ale prizonierilor murdari, fără ochi fără viață, care așteptaseră moartea.

"Repede!" le spuse Aviendha Gardienilor care o însoțeau. Bărbații au spart pixele deschise în timp ce Aviendha și ceilalți l-au atacat pe ultimul dintre Forjatorii Umbrelor. În timp ce au murit – căzând în piatră și praf – au aruncat lame Thakan’dar pe jumătate terminate pe stânci.

Aviendha privi în sus spre dreapta. O potecă lungă și serpentină ducea în sus spre gura cavernei din partea muntelui care se profila deasupra. Acolo era *întuneric.* Părea o capcană care tenta lumina să intre, apoi nu o elibera niciodată.

Aviendha a țesut Foc și Spirit, apoi a eliberat țesătura în aer. O clipă mai târziu, o poartă s-a deschis la capătul potecii până la Shayol Ghul. Patru siluete au pășit. O femeie în albastru, mică de statură, dar nu de voință. Un bărbat în vârstă, cu părul alb și învăluit într-o mantie multinuantă. O femeie în galben, cu părul întunecat tuns scurt, împodobită cu un sortiment de pietre prețioase așezate în aur.

Și un bărbat înalt, părul de culoarea cărbunilor vii. Își purta haina roșie și aurie, dar sub ea o cămașă simplă Two Rivers. Ce devenise și ce fusese, înfășurate într-unul singur. Purta două săbii, ca un Shienaran. Unul părea de sticlă; o purta pe spate. Cealaltă era sabia Ucigatorului Arborilor, Regele Laman, legată de talie. A purtat asta din cauza ei. Omule prost.

Aviendha și-a ridicat mâna spre el, iar el și-a ridicat-o în schimb. Acesta ar fi singurul lor rămas bun dacă el nu reușește în sarcina lui sau ea ar muri în timpul ei. Cu o ultimă privire, se întoarse de la el și se îndreptă spre datoria ei.

Două dintre Aes Sedai ale ei se legaseră și creaseră o poartă, astfel încât Gardienii să poată aduce captivii în siguranță. Mulți trebuiau să fie împinși în mișcare. S-au împiedicat înainte, cu ochii aproape la fel de morți ca cei ai Forjatorilor de Umbre.

— Verificați și în interiorul forjei, spuse Aviendha, făcându-le semn către câțiva Garzi. Au intrat, după Aes Sedai. Țesăturile Puterii Unice au zguduit clădirea când au găsit mai mulți Forjatori de Umbre, iar cei doi Asha'man au intrat repede și ei.

Aviendha cercetă valea. Bătălia devenise mai urâtă; erau mai mulți Shadowspawn pe coridorul care ducea din vale. Acestora li s-a dat mai mult timp pentru pregătire și formare. Ituralde și-a condus forțele în spatele Aielului, asigurând secțiunile de vale deja luate.

Răbdare, își spuse Aviendha. Treaba ei nu ar fi să se alăture acelei bătălii dinainte, ci să-i păzească spatele lui Rand în timp ce acesta urca și intra în Groapa Doomului.

Ea era îngrijorată de un lucru. Nu ar putea Cei părăsiți să călătorească direct în caverna însăși? Rand nu părea îngrijorat de asta, dar era și foarte distras de ceea ce trebuia să facă. Poate că ar trebui să i se alăture și . . .

Ea se încruntă, privind în sus. Ce era acea umbră?

Sus, sus, soarele strălucea pe un cer turbulent. Unii nori de furtună, în pete, unii negru adânc, alții alb

strălucitor. Totuși, nu era un nor care ascunsese brusc soarele, ci ceva solid și negru alunecând la loc.

Aviendha simți un fior și tremură în timp ce lumina se strecura. Întunericul, întunericul adevărat, a căzut.

Soldații de peste câmp își ridicau privirea cu uimire și chiar frică. Sa stins lumina. Sfârșitul lumii venise.

Canalizarea a venit brusc de la celălalt capăt al văii largi. Aviendha se răsuci, scuturându-se de uimirea ei. Pământul din apropiere era plin de haine rupte, arme scăpate și cadavre. Toate luptele au avut loc la gura văii, departe de ea, unde Aieli încercau să-l împingă pe Shadowspawn înapoi în pas.

Deși Aviendha nu putea vedea prea multe prin întuneric, își dădea seama că soldații se uitau la cer. Până și trollocii păreau uimiți. Dar apoi întunericul solid a început să se miște pe cer, dezvăluind mai întâi marginea soarelui, iar apoi soarele însuși. Ușoară! Sfârșitul nu era asupra lor.

Bătălia de la gura văii s-a reluat, dar a fost evident dificilă. A-i face pe trolloci să se retragă prin astfel de limite înguste a fost ca și cum ai încerca să împingi un cal printr-o crăpătură mică a unui perete. Imposibil, dacă nu ai început să faci niște sculpturi.

"Acolo!" spuse Aviendha, arătând spre marginea văii, în spatele liniilor Aiel. „Simt canalizarea de către o femeie.”

— Ușoară, dar e puternică, respiră Nesune.

"Cerc!" strigă Aviendha. "Acum!"

Ceilalți se legară, dându-i lui Aviendha controlul cercului. Puterea o umplea, putere de neimaginat. A fost ca și cum ar fi tras respirația, dar a continuat să poată absorbi mai mult aer, umplându-se, extinzându-se, trosnind de energie. Ea a fost o furtună, o mare mare a Puterii Unice.

Își întinse mâinile înainte, lăsând să se desprindă o țesătură brută, doar pe jumătate formată. Aceasta era aproape prea multă putere pentru ca ea să o modeleze. Aer și Foc țâșneau din mâinile ei, o coloană lată ca un bărbat cu brațele întinse. Focul a izbucnit ca un lichid aproape fierbinte, gros. Nu de foc — era mai inteligentă decât atât, dar totuși periculoasă. Aerul a conținut focul într-o masă concentrată de distrugere.

Coloana străbătu câmpul de luptă, topind piatra de dedesubt și declanșând cadavrele în flăcări. O fâșie uriașă de ceață a dispărut cu un șuierat, iar pământul s-a cutremurat în timp ce coloana s-a arat în partea laterală a peretelui văii unde canalul inamic - Aviendha nu putea

decât să presupună că era unul dintre Părăsiți, din forța ei - atacase spatele. rândurile lui Aiel.

Aviendha a eliberat țesătura, cu pielea lipită de sudoare. Din peretele văii se ridica o coloană neagră de fum mocnit. Stâncă topită se prelingea pe panta. Ea a crescut nemișcată, așteptând, alertă. Puterea Unică din interiorul ei a început de fapt să se *încordeze* , de parcă ar încerca să scape de ea. Asta pentru că o parte din energia pe care ea a folosit-o provenea de la bărbați? Niciodată înainte Puterea Unică nu părea să vrea să o distrugă.

Ea a avut doar un scurt avertisment: un moment frenetic de canalizare de pe cealaltă parte a văii, urmat de un vânt enorm.

Aviendha a tăiat acel vânt în centru cu o țesătură invizibilă de mărimea unui copac mare de pădure. Á urmat-o cu o altă rafală de foc, de data aceasta mai controlată. Nu, nu a îndrăznit să folosească balefire. Rand o avertizase. Asta ar putea lărgi Alezajul, ar putea sparge cadrul realității într-un loc în care acea membrană era deja subțire.

Dușmanul ei nu avea aceeași restricție. Următorul atac al femeii a venit ca o bară încinsă, lipsind de aproape Aviendha - găurind prin aer la un deget de la capul ei - înainte de a lovi peretele forjei din spate. Focul a tăiat o fâșie largă de piatră și cărămidă de pe zid, iar clădirea s-a prăbușit într-un izbucnire.

Bună scăpare, se gândi Aviendha, aruncându-se la pământ. "Împrăștiat!" le ordonă ea celorlalți. „Nu-i da ținte bune!” Ea a canalizat, stârnind aerul pentru a crea o furtună de praf și moloz în fața lor. Apoi a folosit o țesătură pentru a masca faptul că se ținea de Puterea Unică și pentru a o ascunde de inamicul ei. Ea se ghemui ghemuită în spatele unei acoperiri din apropiere: un morman de zgură și bucăți de fier sparte, așteptând să fie topite.

Balefire lovi din nou, lovind pământul pietros unde fusese înainte. A spart piatra la fel de ușor ca o suliță a trecut printr-un pepene galben. Însoțitorii lui Aviendha se adăpostiseră cu toții și au continuat să-i hrănească puterile. O asemenea *putere.* Á fost distragerea atenției.

Ea a judecat sursa atacurilor. „Fiți gata să urmați”, le spuse ea celorlalți, apoi făcu o poartă spre punctul în care începuse țesătura. „Vino după mine, dar adăpostește-te imediat!”

Ea a sărit, cu fustele zbârnâind, Puterea Unică ținută ca un tunet cumva cuprins. Ea a aterizat pe o pantă cu

vedere la câmpul de luptă. Mai jos, Fecioare și bărbați s-au luptat cu trolllocii; părea ca și cum Aielul reține o mare inundație neagră.

Aviendha nu a pierdut timp pentru mai mult decât pentru o privire rapidă. Ea a săpat în pământ cu o țesătură primordială de Pământ și a rupt o bucată de piatră de mărimea unui cal, aruncând-o în aer. Grinda care a venit după ea o secundă mai târziu a lovit bucățica de stâncă.

Balefire era o suliță periculoasă de mânuit. Uneori s-a tăiat, dar dacă a lovit un obiect distinct - o persoană, de exemplu - a făcut ca întregul lucru să clipească și să dispară. Focul a ars bucățica din existență a lui Aviendha într-o clipită, scăzând pete de praf strălucitor care au dispărut curând. În spatele ei, bărbații și femeile din cercul ei s-au repezit prin poarta ei și s-au adăpostit.

Aviendha abia a avut timp să observe că în apropiere au apărut crăpături în stâncă. Crăpături care păreau să privească în jos în întuneric. În timp ce bara de lumină a dispărut în viziunea lui Aviendha, ea a eliberat o coloană de foc arzând. De data aceasta, ea s-a întâlnit cu carne, ardând o femeie zveltă, cu piele aramie, într-o rochie roșie. Alte două femei din apropiere au înjurat, îndepărtându-se. Aviendha a lansat un al doilea atac asupra celorlalți.

Unul dintre cei doi – cel mai puternic – a făcut o țesătură cu atâta pricepere și viteză, încât Aviendha abia o zări. Țesătura a urcat în fața coloanei ei de foc, iar rezultatul a fost o explozie de abur năucitor. Focul lui Aviendha a fost stins, iar ea a gâfâit, orbit temporar.

Instinctele de luptă au preluat controlul. Ascunsă de norul de abur, ea a căzut în genunchi, apoi s-a rostogolit în lateral în timp ce apuca o mână de pietre și le arunca departe de ea pentru a crea o distragere a atenției.

A mers. În timp ce clipi din lacrimi din ochi, o bară încinsă se izbi de sunetul stâncilor. Acele crăpături întunecate se răspândesc mai departe.

Aviendha a suflat aburul cu o țesătură de Aer, în timp ce tot clipea lacrimile. Vedea destul de bine pentru a distinge două forme negre ghemuite în apropiere pe stânci. Unul s-a întors spre ea, a icnit – văzând țesăturile de atac pe care le făcea Aviendha – apoi a *dispărut.*

Nu era nici o poartă. Persoana părea să se plieze pe ea însăși, iar Aviendha nu simțea nicio canalizare. Ea a simțit altceva, un leșin. . . *ceva.* Un tremur în aer care nu era în întregime fizic.

"Nu!" spuse a doua femeie. Doar o neclaritate în ochii plini de lacrimi ai Aviendhai. „Nu...”

Vederea lui Aviendha s-a limpezit suficient pentru a distinge trăsăturile femeii – o față lungă și părul negru – când țesătura ei a lovit-o pe femeie. Femeii i-au smuls membrele din corp. Un braț mocnit se învârtea în aer, creând un vârtej de fum negru înainte de a lovi în apropiere.

Aviendha tuși, apoi eliberă cercul. „Vindecare!” spuse ea, luptându-se să se ridice în picioare.

Bera Harkin a ajuns prima ei, iar o țesătură Vindecătoare a pus-o pe Aviendha să tremure. Gâfâia, iar pielea ei înroșită – ochii ei zgâriți – au fost reparate. Ea a dat din cap în semn de mulțumire Berei, pe care acum o putea vedea clar.

În fața ei, Sarene și Aes Sedai cu o față în lacrimă și numeroase împletituri întunecate – s-au apropiat de cadavrele pe care le făcuse Aviendha, cu Garderul ei Vtalien aproape de ea. Ea clătină din cap. „Duhara și Falion. Dreadlords acum.”

„Există o diferență între Dreadlords și Black Ajah?” întrebă Amys.

— Desigur, spuse Sarene pe un ton calm.

În apropiere, ceilalți încă dețineau Puterea Unică, așteptând un alt atac.

Aviendha nu credea că va exista unul. Auzise acel gâfâit de surpriză, simțise panica în felul în care ultima femeie – cea mai puternică dintre cele trei fugise. Poate că nu anticipase că se va confrunta atât de repede cu o rezistență atât de puternică.

Sarene a lovit cu piciorul într-un braț care fusese al lui Falion. „Mai bine să-i fi luat în viață pentru a fi interogați. Sunt sigur că am fi putut afla identitatea acelei a treia femei. A recunoscut-o cineva?”

Membrii grupului au clătinat din cap. — Nu era nimeni de pe lista Black Ajah care a scăpat, spuse Sarene, luând brațul Gardienului ei. Are o față distinctă atât de bulboasă și lipsită de orice calități de farmec. Sunt sigur că mi-aș aminti de ea.”

„Era puternică, a spus Aviendha. Foarte puternic." Aviendha ar fi ghicit-o ca fiind una dintre Părăsiți. Dar acesta cu siguranță nu fusese Moghedien și nu se potrivea cu descrierea lui Graendal.

„Ne vom împărți în trei cercuri”, a spus Aviendha. „Bera îl va conduce pe unul dintre ei, Amys și eu pe ceilalți.

Da, acum *putem* face cercuri mai mari de treisprezece, dar pare o risipă. Nu am nevoie de atâta putere ca să ucid. Unul dintre grupurile noastre îi va ataca pe trollocii de mai jos. Ceilalți doi vor evita canalizarea și vor ascunde vizionarea în apropiere. În acest fel, îl putem determina pe canalul inamic să presupună că sunt încă într-un cerc mare, iar ceilalți doi o pot lovi din lateral când vine să atace.

Amys a zâmbit. Ea a recunoscut asta ca fiind o tactică de bază a raidului Maiden. Nu părea să urmeze ordinele lui Aviendha, acum că enervarea față de prezumția lui Rand dispăruse. De fapt, dacă ceva, ea și ceilalți patru Înțelepți păreau mândri.

Pe măsură ce echipa lui Aviendha a ascultat, ea a simțit mai multă canalizare pe câmpul de luptă. Lui Cadsuane și celor care o urmau le plăcea să se considere în afara ordinelor lui Rand. Au luptat în timp ce un alt grup de Aes Sedai și Asha'man țineau porți deschise pentru a trece prin armatele Domani și Tairen.

Prea mulți oameni care canalizează totul. Avea să devină dificil să identifici un atac al unuia dintre Părăsiți.

„Trebuie să amenajăm un teren de călătorie”, a spus Aviendha. „Și păstrați un control strict asupra cine va canaliza și unde. Astfel, vom putea spune într-o clipă când simțim canalizarea dacă ceva nu este în regulă.” Ea și-a ridicat mâna la cap. „Va fi foarte greu de organizat.” În apropiere, zâmbetul lui Amys se lărgi. *Acum ești la comandă , Aviendha,* păru să spună acel zâmbet. *Iar durerile de cap ale conducerii sunt ale tale să le suporti.*

Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, s-a întors de la Aviendha și le-a lăsat pe ea și pe Ituralde în lupta lor. Avea unul diferit la care să se alăture.

În sfârșit, venise momentul.

S-a apropiat de baza muntelui Shayol Ghul. Deasupra, o gaură neagră s-a înfipt în fața muntelui, singura cale de a ajunge la Groapa Doom-ului. Moiraine i s-a alăturat, trăgându-și șalul ondulat, cu franjuri albastru prinzându-și vântul. "Ține minte. Acesta nu este Bore, aceasta nu este închisoarea Dark Ones. Acesta este doar locul în care atingerea lui este cea mai puternică asupra lumii. El deține controlul aici.”

„El atinge întreaga lume acum, într-o măsură sau alta”, a spus Rand.

„Și astfel atingerea lui aici va fi mai puternică.”

Rand dădu din cap, punând mâna pe pumnalul pe care îl purta la centură. „Fără canalizare până nu lovim direct pe Cel Întunecat. Dacă se poate, aș evita o luptă ca cea pe care am avut-o la curățenie. Ceea ce vine va necesita toată puterea mea.”

Nynaeve dădu din cap. Purta bijuteriile ei *angreal* și *ter'angreal* peste o rochie galbenă, una mult mai frumoasă decât și-ar fi permis vreodată în timpul zilelor lor petrecute pe cele două râuri. Îi părea ciudat fără împletitură, cu părul abia până la umeri. Părea cumva mai în vârstă. Asta nu ar trebui să fie. Împletitura era un simbol al vârstei și maturității în cele două râuri. De ce ar trebui Nynaeve să arate mai bătrân fără ea?

Thom se apropie de Rand, strâmbându-și ochii spre gaura din stâncă. — Bănuiesc că nu intru cu tine.

Moiraine se uită la el, strângând buzele.

— Cineva va trebui să păzească intrarea în peșteră, soția mea, spuse Thom. „Acea corvadă de acolo chiar lângă deschidere are o vedere excelentă asupra câmpului de luptă. Pot să urmăresc bătălia de mai jos, poate compun o baladă bună sau două.”

Rand a zâmbit la scânteia de umor din ochii lui Thom. Stăteau la marginea timpului însuși și Thom Merrilin și-a găsit totuși un zâmbet.

Deasupra lor, nori întunecați se învârteau, vârful Shayol Ghul axa lor. Întunericul a atacat soarele până când aproape că a dispărut, acoperit în întregime, într-o uitare totală.

Forțele lui Rand s-au oprit, privind îngrozite la cer, și chiar și trollocii se opriră, mârâind și țipând. Dar pe măsură ce soarele ieșea încet din captivitate, lupta aprigă a reluat în valea de dedesubt. Își anunța intențiile, dar pumnalul îl va proteja de ochii Întunecatului. Vond Lumina, liderii Umbrei s-ar concentra asupra bătăliei și ar presupune că Rand va aștepta rezultatul ei înainte de a lovi.

"Acum?" întrebă Nynaeve, uitându-se în sus pe poteca îngustă și pietroasă către cavernă.

Rand a dat din cap și a condus drumul înainte. Un vânt trandafir, biciuindu-le pe cei patru în timp ce urcau pe potecă. Își alesese hainele în mod deliberat. Haina lui roșie, brodată cu mâneci cu spini lungi și stârci aurii la guler, era geamănul unuia dintre cei pe care Moiraine îi aranjase să-i primească la Fal Dara. Cămașa albă, împletită în față, era din marca Two Rivers. *Callandor* pe spate, cu sabia lui

Laman la șold. Trecuse mult timp de când alesese să poarte asta, dar se simțea potrivit.

Vânturile l-au bătut, amenințându-l că îl vor arunca de la înălțimi. A împins înainte oricum, urcând dealul abrupt, strângând din dinți împotriva durerii din lateral. Timpul părea să aibă mai puțin înțeles aici și se simțea ca și cum ar fi mers zile întregi când a ajuns în zona plată dinaintea cavernei. Se întoarse, sprijinindu-se cu o mână de stânca gura deschisă și privi valea.

Forțele lui din vale păreau atât de fragile, atât de neînsemnate. L-ar putea ține suficient de mult?

„Rand . . .” spuse Nynaeve, luându-l de braț. „Poate că ar trebui să te odihnești.”

El se uită în jos, urmărindu-i ochii pe lângă el. Rana lui, rana veche, se deschisese din nou. A simțit sânge în interiorul cizmei. Îi alergase pe lateral, pe picior, iar când și-a mișcat piciorul, a lăsat în urmă o amprentă sângeroasă.

Sânge pe stânci . . .

Nynaeve duse o mână la gură.

— Trebuie să se întâmple, Nynaeve, spuse Rand. „Nu o poți opri. Profeția nu spune nimic despre mine că trăiesc prin asta. Mereu mi s-a părut ciudat, nu-i așa? De ce ar vorbi despre sânge, dar nu despre ce urmează?” A clătinat din cap, apoi l-a dezvelit pe *Callandor* din spate. „Moiraine, Nynaeve, vrei să-mi împrumuți puterea și să-mi faci un cerc?”

— Îți dorești ca unul dintre noi să conducă, spuse Moiraine ezitant, ca să poți folosi asta în siguranță?

— Nu plănuiesc să fiu în siguranță, spuse Rand. „Un cerc, te rog.”

Cele două femei schimbară o privire. Atâta timp cât conducea cercul, altul putea să lovească și să preia controlul asupra lui. Niciunul nu i-a plăcut cererea, evident. Nu era sigur dacă ar trebui să fie mulțumit că cei doi începuseră să se înțeleagă – poate, în schimb, ar trebui să-și facă griji că ei fac echipă împotriva lui.

Părea un gând din zile mai simple. Zile mai ușoare. Zâmbi ironic, dar știa că zâmbetul nu ajungea la ochi. Moiraine și Nynaeve l-au hrănit cu puterea lor, iar el a acceptat-o. Thom o sărută pe Moiraine, apoi toți trei s-au întors să privească deschiderea din fața lor. A condus înapoi în jos, spre baza muntelui și groapa de foc care era cel mai apropiat lucru pe care lumea îl cunoștea de locuința celor Întunecați.

Umbrele unui soare care se întorcea întunecau gura cavernei din jurul lui. Vântul îl trăgea, cu piciorul cald cu propriul sânge. *Nu voi ieși din această groapă cu viață,* se gândi el.

Nu-i mai păsa. Supraviețuirea nu era scopul lui. Nu mai fusese de ceva vreme.

El a vrut să facă asta corect. Trebuia *să* facă asta corect. A fost momentul potrivit? Se plănuise suficient de bine?

ESTE TIMPUL. LĂSAȚI SARCINA SĂ SE ASUPĂ.

Vocea vorbea cu inevitabilitatea unui cutremur, cuvintele vibrând prin el. Mai mult decât sunet în aer, cu mult mai mult, cuvintele rosteau parcă de la un suflet la altul. Moiraine gâfâi, cu ochii deschizându-se larg.

Rand nu a fost surprins. Mai auzise această voce o dată și și-a dat seama că se așteptase la ea. Sperând în asta, cel puțin.

„Mulțumesc”, șopti Rand, apoi păși înainte în tărâmul Întunericului, lăsând urme de sânge în urmă.

24

A Ignora Prevestirile

Fortuona, împărăteasa Imperiului Seanchan, și-a studiat soțul în timp ce acesta dădea ordine forțelor lor. Erau aranjați în afara palatului din Ebou Dar, iar ea însăși s-a așezat pe un tron mobil elaborat, echipat cu stâlpi în partea de jos, astfel încât să poată fi purtată de o duzină de soldați.

Tronul i-a împrumutat măreția, dar a dat și o iluzie de imobilitate. Un asasin ar presupune că nu se poate mișca repede în timp ce purta mătasea ei formală, rochia ei drapându-se în față și prăbușindu-se spre pământ. Ar fi fost

surprinși, atunci, că ea s-ar putea elibera de hainele exterioare cu o mișcare a încheieturii mâinii.

„S-a schimbat, cel mai mare”, i-a spus Beslan. „Și totuși nu a făcut-o. Nu mai știu ce să fac cu el.”

„El este ceea ce ne-a trimis Roata”, a răspuns Fortuona. „Te-ai gândit la ce vei face?”

Beslan ținea ochii înainte. Era impetuos, adesea guvernat de emoțiile lui, dar nu mai mult decât ceilalți Altarani. Erau un popor pasionat și făceau o bună completare Imperiului acum că erau îmblânziți corespunzător.

— Voi face ceea ce mi s-a sugerat, spuse Beslan, cu fața înroșită.

— Înțelept, spuse Fortuona.

„Fie ca tronul să rămână pentru totdeauna”, a spus Beslan. „Și să-ți continue respirația atât de mult, cel mai mare.” Se înclină, retrăgându-se să facă ce trebuia. Fortuona putea să meargă spre război, dar acestea erau pământurile lui Beslan de guvernat. Și-a dorit atât de mult să facă parte din luptă, dar acum a înțeles că este nevoie de el aici.

Selucia îl privi plecând, dând din cap în semn de aprobare. *Acela devine un atu puternic pe măsură ce învață reținerea corespunzătoare,* a semnat ea.

Fortuona nu spuse nimic. Moțiunile Seluciei aveau o implicație, una pe care Fortuona ar fi ratat-o, cu excepția asocierii lor îndelungate. Beslan *învăța* . Alți bărbați, însă. . .

Mat a început să înjure o furtună din apropiere, adunat cu comandanții Seanchan. Nu putea auzi exact ce-l declanșase. Ce făcuse ea în jugul de el?

Am urmat prevestirile, se gândi ea.

Îl surprinse aruncând o privire spre ea înainte ca el să se întoarcă la deliriorul lui. Ar trebui *să* fie învățat să se rețină, dar să-l învețe. . . ar fi greu. Mult mai dificil decât fusese predarea lui Beslan. Cel puțin Selucia nu și-a spus condamnările cu voce tare. Femeia era acum vorbitoarea de adevăr a Fortuonei, deși Fortuna simțea că Selucia găsea poziția strigătoare. Ea ar prefera să rămână doar Vocea Fortuonei. Poate că prevestirile i-ar arăta pe Fortuona pe altcineva potrivit ca vorbitor de adevăr.

Oare chiar facem cum spune el? Selucia a semnat.

Lumea asta e haos, a semnat Fortuona. Nu un răspuns clar. Ea nu a vrut să dea răspunsuri clare în acest moment. Selucia avea să înțeleagă sensul.

Seanchan a spus în mod obișnuit „fie ea să trăiască pentru totdeauna” în ceea ce privește împărăteasa. Pentru unii, era o banalitate sau un simplu ritual de loialitate. Fortuona văzuse întotdeauna mult mai mult. Acea frază a încapsulat puterea Imperiului. O împărătească trebuia să fie vicleană, puternică și pricepută pentru a supraviețui. Doar cei mai în formă au meritat să stea pe Tronul de Cristal. Dacă unul dintre frații ei, sau un membru al Înaltului Sânge precum Galgan, a reușit să o omoare, atunci moartea ei a servit Imperiului – pentru că, evident, fusese prea slabă pentru a-l conduce.

Să trăiască pentru totdeauna. Fie ca ea să fie suficient de puternică pentru a trăi pentru totdeauna. Fie ca ea să fie suficient de puternică pentru a ne conduce la victorie. Ea *ar* aduce ordine în această lume. Acesta era scopul ei.

Matrim trecu pe lângă terenul de adunare al armatei, trecând la zece pași înaintea tronului Fortuonei. Purta o uniformă de mare general imperial, deși nu bine. A continuat să strângă pânzele de paltron de lucruri. Regaliile unui înalt general erau menite să dea autoritate purtătorului, să-i sporească grația în timp ce pânza se ondula ca răspuns la mișcările sale atente. Pe Matrim, era ca și cum ai înveli un cal de curse în mătase și te-ai aștepta să alerge. Avea un fel de har, dar nu era grația curții.

Comandanți mai mici i-au urmat. Matrim a derutat Sângele. Asta a fost bine, deoarece i-a ținut dezechilibrat. Dar el a reprezentat și dezordinea, cu căile lui aleatorii și cu junghiurile constante la autoritate. Fortuona reprezenta ordinea și ea se căsătorise cu *haosul însuși.* La ce se gândise ea?

— Dar ce rămâne cu oamenii de la mare, Alteță? spuse generalul Yulan, oprindu-se lângă Matrim în fața Fortuonei.

— Nu-ți mai face griji pentru nenorociții de oameni ai mării, se răsti Matrim. „Dacă mai rostești cuvintele „Oameni de la mare” încă o dată, te voi spânzura de unghiile picioarelor de unul dintre acele *războaie* pe care zbori și te voi trimite la Shara.”

Yulan părea perplex. „Alteță, eu. . .”

S-a oprit în timp ce Mat a strigat: „Savara, conducem cu stiuci, nu cavalerie, idiotule iubitoare de capre! Nu-mi *pasă* dacă cavaleria crede că poate face o treabă mai bună. Cavaleria crede mereu asta! Ce ești tu, o mare Doamnă Tairen? Ei bine, te voi numi unul onorific dacă îți așa!”

Matrim se îndreptă în fugă spre Savara, care își sedea calul cu brațele încrucișate, nemulțumită pe fața ei

întunecată. Yulan, lăsat în urmă, părea complet uluit. „Cum se atârnă o persoană de unghiile de la picioare?” întrebă Yulan, destul de încet încât Fortuona abia a auzit. „Nu cred că este posibil. Unghiile s-ar rupe.” S-a îndepărtat, clătinând din cap.

În lateral, Selucia a semnat, *Atenție. Galgan se apropie.*

Fortuona s-a pregătit în timp ce căpitanul general Galgan a urcat. Purta mai degrabă armură neagră decât o uniformă ca a lui Mat și o purta bine. Comandant, aproape falnic, el era cel mai mare rival al ei și cea mai puternică resursă a ei. Orice om în poziția lui ar fi un rival, desigur. Acesta a fost modul de lucru – modul potrivit de lucru.

Matrim nu ar fi niciodată un rival. Ea încă nu știa cum să se gândească la asta. O bucată din ea – mică, dar nu lipsită de forță – a crezut că ar trebui să-l pună deoparte tocmai din acest motiv. Nu era Prințul Corbilor un control asupra împărătesei, pentru a o menține puternică, oferind o amenințare constantă? *Sarabat shaiqen nai batin pyast.* O femeie era cea mai ingenioasă cu un cuțit la gât. Un proverb rostit de Varuota, stră-stră-străbunica ei.

Ar ura să o ocupe pe Matrim. Oricum, nu putea până când nu avea un copil lângă el – ar fi ignorat prevestirile să facă altfel.

Era un om atât de ciudat. De fiecare dată când credea că îl poate anticipa, s-a dovedit că se înșela.

„Cel mai mare”, a spus Galgan, „suntem aproape gata”.

„Prințul Corbilor este nemulțumit de întârzieri”, a spus ea. „Se teme că ne alăturăm bătăliei prea târziu.”

„Dacă Prințul Corbilor are vreo înțelegere *reală* a armatelor și a câmpurilor de luptă”, a spus Galgan, tonul său indicând că nu credea că așa ceva este posibil, „el va realiza că deplasarea unei forțe de această dimensiune necesită un efort nu mic. .”

Până la sosirea lui Matrim, Galgan fusese membrul cu cel mai înalt rang al Sângelui din aceste țări, în afară de Fortuona însăși. Nu i-ar plăcea să fie înlocuit brusc. Până în prezent, Galgan avea comanda armatelor lor – iar Fortuona intenționa să-l lase să continue să conducă. Azi mai devreme, Galgan l-a întrebat pe Mat cum le-ar aduna forțele, iar Mat a considerat o sugestie să facă exact asta. Prințul Corbilor a păsit să dea ordine, dar nu a *poruncit* . Nu este pe deplin; Galgan putea să-l oprească cu un cuvânt.

El n-a făcut. Evident, dorea să vadă cum a gestionat Mat comanda. Galgan îl privi pe Mat, cu ochii mijiți. Nu știa

pe deplin cum se potrivește Prințul Corbilor în structura de comandă. Fortuona nu a luat încă o decizie în acest sens.

În apropiere, o rafală de vânt a dus puțin praf. A scos la iveală craniul mic al unei rozătoare, care se uită de pe pământ. Un alt prevestire. Viața ei fusese plină de ei în ultima vreme.

Acesta era un semn de pericol, desigur. Parcă se plimba prin ierburi adânci, trecând între *loparul pândit* și printre gropi săpate pentru a-i prinde pe neprevăzuți. Dragonul Renăscut îngenunchese în fața Tronului de Cristal, iar semnul florilor de piersic – cel mai puternic semn pe care îl cunoștea – îl însoțise.

Trupele trecură pe lângă, ofițerii strigând ordine la timp către trepte. Apelurile *raken* păreau cronometrate în ritmul picioarelor care cădeau. Acesta era ceea ce avea să plece pentru un război necunoscut în țări pe care abia le cunoștea. Terenurile ei de aici ar fi practic neapărate, un străin de loialitate proaspăt bătută la comandă.

Mare schimbare. Deciziile ei ar putea pune capăt domniei ei și, într-adevăr, Imperiului însuși. Matrim nu a înțeles asta.

-mi consoarta, semnă Fortuona, atingând cotiera tronului ei.

Selucia a dat ordinul unui mesager. După puțin timp, Mat s-a urcat pe cal. Refuzase cadoul unuia nou, pe bună dreptate. Avea un ochi mai bun pentru carnea de cal decât însuși maestrul de grajd imperial. Încă. Sâmburi. Ce nume prostesc.

Fortuona se ridică. Imediat, cei din apropiere s-au înclinat. Galgan descălecă și căzu în genunchi. Toți ceilalți s-au prosternat la pământ. Împărăteasa în picioare pentru a proclama însemna un act al Tronului de Cristal.

— Sânge și cenușă, spuse Matrim. „Mai închinăciuni? Oameni buni, nu aveți nimic mai bun de făcut? M-aș putea gândi la câteva zeci de lucruri, dacă nu poți.”

În lateral, îl văzu pe Galgan zâmbind. Credea că știe ce avea de gând să facă. El a greșit.

„Te numesc Knotai, pentru că ești un aducător de distrugere pentru dușmanii Imperiului. Lasă noul tău nume să fie rostit doar de acum în eternitate, Knotai. Proclam că Knotai, Prințul Corbilor, va primi rangul de Rodholder în armatele noastre. Să fie publicat ca testamentul meu.”

Suport de tijă. Însemna că, dacă Galgan ar cădea, Mat ar avea comanda. Galgan nu mai zâmbea. Ar trebui să

vegheze peste umăr, ca nu cumva Mat să-l învingă și să preia controlul.

Fortuona se aşează.

„Knotai?” spuse Knotai.

Ea s-a uitat la el. *Ține-ți limba, pentru o dată,* se gândi ea la el. *Vă rog.*

„Îmi place cam”, a spus Knotai, întorcându-și calul și plecând la trap.

Galgan îşi recăpătă şaua. — Va trebui să învețe să îngenuncheze, mormăi generalul, apoi își dădu calul înainte.

A fost o infracțiune cât se poate de mică, deliberată și calculată. Galgan nu adresase cuvintele direct lui Fortuona, ci se comportase ca și cum ar fi fost doar un comentariu pentru el însuși. El a ocolit numirea ei Cea mai mare.

A fost suficient să o facă pe Selucia să mârâie încet și să-și miște degetele într-o întrebare.

Nu, a semnat Fortuona, *avem nevoie de el.*

Încă o dată, Knotai nu părea să-și dea seama ce făcuse și de riscul inerent. Galgan ar trebui să se consulte cu el asupra planurilor lor de luptă; Rodholderul nu putea fi lăsat în afara întâlnirilor, deoarece trebuia să fie gata să preia controlul în orice moment. Galgan ar trebui să-i asculte sfaturile și să-l încorporeze.

Ea a pariat pe prințul ei în acest sens, sperând că el va putea manifesta din nou geniul neașteptat în luptă care îl impresionase atât de mult pe Furyk Karede.

Acest lucru este îndrăzneț, a spus Selucia. *Dar dacă eșuează?*

Nu vom da greș, a răspuns Fortuona, *căci aceasta este Ultima Bătălie.*

Modelul îl pusese pe Knotai în fața ei, o împinsese în brațele lui. Dragonul Renăscut văzuse și spusese adevărul despre ea – cu toată iluzia ordinii, domnia ei era ca o stâncă grea echilibrată pe cel mai mic punct. Era întinsă subțire, domnind peste pământuri neobișnuite cu disciplina. Trebuia să-și asume mari riscuri pentru a aduce ordine în haos.

Ea spera ca Selucia sa vada asa si sa nu o denunte public. Fortuona chiar ar trebui să găsească o nouă Voce sau să numească pe altcineva ca vorbitor de adevăr. A avea o persoană să ocupe ambele roluri a atras critici în instanță. Aceasta-

Knotai s-a întors brusc, ținându-se de pălărie. „Tuon!”

De ce îi este atât de greu să înțeleagă numele? întrebă Selucia cu o mișcare din degete. Fortuona aproape că putea citi suspinul din acele mișcări. „Knotai?” întrebă Fortuona. „Poți să te apropii.”

„La dracu de bine”, a spus Knotai, „din moment ce sunt deja aici. Tuon, trebuie să ne mutăm *acum.* Cercetașii tocmai s-au întors. Armata lui Egwene are probleme.”

Yulan s-a urcat chiar în spatele lui Knotai, apoi a descălecat și s-a închinat complet până la pământ.

— Ridică-te, spuse Fortuona. "Este adevărat?"

„Armata *marath'damane* a suferit o înfrângere gravă”, a spus Yulan. „Pumnii Raiului care se întorc îl descriu în detaliu. Armatele lui Amyrlin sunt împrăștiate, frământate și se retrag cu viteză.”

Galgan se oprise în apropiere pentru a primi un mesager, fără îndoială că primise un raport similar. Generalul se uită la ea.

„Ar trebui să ne mutăm pentru a sprijini retragerea lui Egwene”, a spus Knotai. „Nu știu ce este un Rodholder, dar după cum reacționează toată lumea, cred că înseamnă că am controlul armatelor.”

— Nu, spuse Fortuona. „Ești al treilea. În spatele meu. În spatele lui Galgan.”

„Atunci poți comanda o mutare chiar acum”, a spus Knotai. "Trebuie sa plecam! Egwene este călcată în picioare.”

„Câte *marath’damane* sunt?” întrebă Fortuona.

„Am urmărit această armată”, a spus Yulan. „Sunt sute. Întreaga Turnul Alb care a rămas. Sunt epuizați, fiind împinși de o nouă forță, una pe care nu o recunoaștem.”

„Tuon. . .” a avertizat Mat.

Mare schimbare. Deci acesta era sensul semnificației Dragonului. Fortuona ar putea să intre și toate acele *damane* ar fi ale ei. Sute și sute. Cu această forță, ea ar putea zdrobi rezistența la conducerea ei înapoi în Seanchan.

A fost Ultima Bătălie. Lumea a atârnat de deciziile ei. Era cu adevărat mai bine să-i sprijine pe acești *marath'damane* în lupta lor disperată aici, sau ar trebui să folosească șansa de a se retrage în Seanchan, de a-și asigura stăpânirea acolo, apoi de a învinge Trollocii și Umbra cu puterea Imperiului?

— Ți-ai dat cuvântul, spuse Knotai încet.

„Am semnat un tratat”, a spus ea. „Orice tratat poate fi încălcat, în special de către împărăteasa.”

„Unele împărătese ar putea să facă asta”, a spus Knotai. „Dar nu tu. Dreapta? Lumină, Tuon. I-ai dat *cuvântul tău”*

Ordine într-o mână – ceva cunoscut, ceva ce putea măsura – haos în cealaltă. Haos sub forma unui bărbat cu un singur ochi care cunoștea chipul lui Artur Hawkwing.

Nu-i spusese ea doar Seluciei că va paria pe el?

„Împărăteasa nu poate fi constrânsă de cuvintele de pe hârtie”, a spus Fortuona. "In orice caz . . . în acest caz, motivul pentru care am semnat tratatul rămâne și este real. Vom proteja această lume în zilele sale cele mai întunecate și vom distruge Umbra de la rădăcina ei. Generale Galgan, ne vei muta forțele pentru a-i proteja pe acești *marath'damane* , deoarece vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a lupta împotriva Umbrei. Knotai se relaxă. "Bun. Yulan, Galgan, hai să planificăm! Și trimite după acea femeie, Tylee. Pare singurul general nenorocit de aici cu capul pe umeri. Și . . ”

A continuat să vorbească, să plece, dând ordine pe care chiar ar fi trebuit să-i permită lui Galgan să le dea. Galgan o studie călare, cu chipul de necitit. El ar considera asta o greșeală gravă, dar ea... . . avea prevestirile de partea ei.

Acei nori negri îngrozitori fuseseră tovarășul lui Lan de mult prea mult timp. Se plictisise într-adevăr să-i vadă în fiecare zi, extinzându-se spre infinit în toate direcțiile, bubuind cu tunet ca mârâiturile din stomacul unei fiare flămânde.

— Norii par mai jos astăzi, spuse Andere, de pe cal, lângă Mandarb. „Fulgerul aterizează. Nu face asta în fiecare zi.”

Lan dădu din cap. Andere avea dreptate; arăta rău. Asta nu a schimbat nimic. Agelmar alesese locul pentru bătălia lor de lângă râul care urlă pe flancul lor vestic, folosindu-l pentru a proteja acea parte. Dealurile din apropiere asigurau poziții de arcași, iar pe unul dintre acestea așteptau Lan și Andere.

În față, trollocii s-au adunat pentru un asalt. Aveau să vină în curând. Mai aproape, Agelmar plasase cavalerie grea în văi pentru atacuri de flancare odată ce trollocii au încărcat, cavaleria ușoară în spatele dealurilor pentru a ajuta cavaleria grea să se retragă când a venit momentul. Agelmar a continuat să mormăi că nu avea nicio știucă, deși lipsa piciorului le-a facilitat retragerea cu succes.

Pentru tot binele pe care l-a făcut, se gândi Lan posomorât în timp ce studia marea aproape nesfârșită de Trollocs. Oamenii lui își aleseseră bătăliile cu grijă, ucigând zeci de mii în timp ce pierzând doar mii, lăsând-o pe Shienar ars și incapabil să susțină înaintarea Trollocului. Nimic din toate părea să fi contat.

Pierdeau această luptă. Da, îi întârziaseră pe trolloci, dar nu suficient de bine — și nu suficient de mult. În curând aveau să fie prinși în capcană și distruși, fără niciun ajutor din partea armata lui Elayne, care era presată la fel de rău.

Cerul s-a întunecat. Lan ridică privirea tăioasă. Norii aceia erau încă acolo, dar au devenit mult mai de rău augur. Pământul a fost aruncat în umbră adâncă.

— Păstrează-te, spuse Andere, ridicând privirea. „Cel întunecat a înghițit cumva soarele? Va trebui să cărăm felinare ca să luptăm, chiar dacă este mijlocul zilei.”

Lan îşi puse mâna pe pieptar; sub armură, scrisoarea lui Nynaeve se odihnea lângă inima lui. *Uşoară! Fie ca lupta ei să meargă mai bine decât a mea.* Mai devreme azi, ea și Rand intraseră chiar în Pit of Doom.

Peste câmpul de luptă, canalizatorii obosiți, trăgându-și ochii de pe cerul înspăimântător de întunecat, au trimis lumini. Nu era prea mult de văzut, dar ar trebui să facă. Dar apoi întunericul s-a retras și s-a întors lumina zilei, înnorată, așa cum devenise de obicei.

— Adună Înalta Gardă a lui Malkier, spuse Lan. Așa se numeau protectorii lui. Era un vechi termen Malkieri pentru garda de luptă a regelui. Lan nu era sigur ce să creadă cu privire la faptul că prințul Kaisel, care era din Kandor, se considera unul.

Mulți dintre Malkieri ai lui Lan aveau foarte puțin sânge Malkier adevărat – au venit la el ca o onoare mai mult decât orice altceva. Prințul era o altă problemă. Lan îl întrebase pe el și pe tovarășii săi dacă ar trebui să înjure unui rege străin, oricât de prietenos ar fi.

Singurul răspuns pe care îl primise a fost: „Malkier reprezintă Țările de Graniță în acest război, Dai Shan”.

Fulgerul fulgeră în apropiere; bubuitul tunetului lovi pe Lan ca pe un lucru fizic. Mandarb abia se amestecă. Animalul era din ce în ce mai obișnuit cu asemenea lovituri. Înalta Garda s-a adunat, iar Andere a luat steagul lui Lan, fixându-l în priza de pe şa lui, astfel încât să-l poată transporta, dar totuşi legănă o sabie.

Ordinele lor au sosit de la Agelmar. Lan și oamenii lui aveau să fie în mijlocul atacului. Odată ce trollocii au

încărcat, cavaleria grea avea să lovească flancurile pentru a le întrerupe impulsul. Lan și oamenii lui ar lovi creaturile față în față.

După cum a preferat Lan. Agelmar știa mai bine decât să încerce să-l mângâie. Lan și trupele lui aveau să mențină terenul central înaintea dealurilor, forțând trollocii să lupte în așa fel încât arcașii să poată arunca salvă după salvă în rândurile lor din spate. Forțele Harrying aveau să fie ținute în mare parte în rezervă, pentru a împiedica inamicul să mănânce în jurul flancului lor drept; râul era în stânga lor, un factor natural de descurajare pentru trolloci. Un plan bun, dacă vreun plan ar putea fi considerat unul bun în fața unor astfel de șanse copleșitoare. Totuși, Agelmar nu făcea greșeli pe care Lan le putea vedea. S-a plâns de vise tulburi în ultima vreme, dar având în vedere războiul pe care l-au purtat, Lan ar fi fost mai îngrijorat dacă omul *nu ar fi* visat la moarte și luptă.

Trollocii au început să se miște.

"Redirecţiona!" strigă Lan în timp ce trâmbițele răsunau în aer, însoțite de tunete de sus.

La mică distanță de zidurile din Cairhien, Elayne călărea Moonshadow de-a lungul liniilor din față; armata se formase conform planurilor de luptă ale lui Bashere, dar ea era îngrijorată.

O făcuseră. Un marș rapid în susul râului de-a lungul drumului pentru a ajunge la Cairhien în fața armatei Trolloc. Elayne și-a poziționat forțele în partea de nord a Cairhienului, pentru a înfrunta armata Trolloc care venea din acea direcție. Ea lăsase, de asemenea, unii dintre dragoni și o companie de arcieri în aval pentru a descuraja trollocii care încercau să treacă râul acolo; s-ar retrage rapid spre nord când va fi imposibil să împiedice inamicul să treacă.

Învinge armata înainte; apoi înfruntă-l pe cel din spate. Era singura lor șansă. Rudele erau epuizate; Elayne avea nevoie de multe porți pentru a-și muta oamenii. Oboseala lor însemna că Elayne nu va avea niciun canal în această luptă. Femeile ar fi greu să facă mici porți către Mayene pentru a-i livra pe răniți pentru vindecare.

Armata lui Elayne era puțin mai mare decât cea a Shadowspawn, dar oamenii ei erau epuizați. În mijlocul anxietății unei bătălii ce urma, unii s-au prăbușit în rândurile lor, cu știucile răsturnându-se înainte. Cei care au

stat fermi aveau totuși ochii înroșiți. Mai aveau dragonii lui Aludra. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Elayne nu dormise cu o noapte înainte. Își petrecuse timpul căutând cuvinte inspiratoare, căutând ceva ce ar putea spune în ziua aceasta, care să aibă sens. Ce ai spus când totul se apropia de sfârșit?

L-a oprit pe Moonshadow în fața liniei de soldați andorani. Cuvintele ei aveau să fie transmise, folosind țesături, întregii armate. Elayne a fost surprinsă să vadă că unii dintre Aiel se apropiau să asculte. N-ar fi crezut că le-ar păsa de cuvintele unei regine a zonelor umede.

Ea a deschis gura să vorbească și soarele a ieșit.

Elayne încremeni, privind în sus cu șoc. Norii se despărțiseră deasupra lor – făceau adesea când ea era aproape, într-un fel în care se manifesta legătura cu Rand – și așa că se așteptase la un cer deschis și lumină pentru această bătălie.

Soarele încă strălucea acolo sus, dar s-a ascuns. Ceva solid și întunecat s-a rostogolit în fața ei.

În toată armata ei, bărbații ridicau privirea, ridicând degetele în timp ce erau înghițiți de întuneric. Ușoară! Era greu să nu tremure.

A auzit strigăte prin armata. Lamentări, griji, strigăte de disperare. Elayne și-a adunat încrederea și a dat calul cu piciorul înainte.

„Acesta este locul”, a anunțat ea, sporindu-și vocea cu Puterea Unică pentru a proiecta peste câmp, „unde vă promit că vom câștiga. Aici vă spun că zilele vor continua, că pământul se va reveni. Acesta este momentul în care vă promit că lumina se va întoarce, că speranța va supraviețui, că vom continua să trăim.”

Ea făcu o pauză. În spatele armatei, oamenii stăteau în vârful zidurilor orașului Cairhien: copii, femei și bătrâni care erau înarmați cu cuțite de bucătărie și oale de aruncat, în cazul în care trollocii distrug armata și vin în oraș. Abia fusese timp să-i contacteze; o forță schelet de soldați păzea orașul. Acum, figurile lor îndepărtate s-au înghesuit în timp ce întunericul mânca cerul.

Acei ziduri ofereau o falsa siguranta; nu însemnau nimic când inamicul avea Dreadlords. Trebuia să învingă rapid armata Trolloc, nu să se ascundă și să le permită să fie întărite de forța mai mare de la sud.

— Ar trebui să vă liniștesc, le strigă Elayne bărbaților. "Dar nu pot! Nu vă voi *spune* că pământul va supraviețui,

că Lumina va învinge. Procedând astfel, ar elimina responsabilitatea.

„Aceasta este datoria noastră! Sângele nostru care va fi vărsat în această zi. Am venit aici să luptăm. Dacă nu o facem, atunci pământul va muri! Lumina va cădea în Umbră. Aceasta nu este o zi pentru promisiuni goale. Sângele nostru! Sângele nostru este focul din noi. Astăzi, sângele nostru trebuie să ne conducă să învingem Umbra.”

Ea și-a întors calul. Bărbații întoarseră privirea de la întunericul de deasupra, spre ea. Ea a țesut o lumină, sus pe cer, deasupra ei, atrăgându-le atenția.

„Sângele nostru este pasiunea noastră”, a strigat ea. „Prea mult din ceea ce aud de la armatele mele este despre rezistență. Nu putem doar să rezistam! Trebuie să le arătăm furia noastră, furia noastră, față de ceea ce au făcut. Nu trebuie să rezistăm. Astăzi, trebuie să *distrugem.*

„Sângele nostru este pământul nostru. Acest loc este al nostru și îl revendicăm! Pentru tații și mamele noștri, pentru copiii noștri.

„Sângele nostru este viața noastră. Am venit să o dăm. Peste tot în lume, alte armate sunt împinse înapoi. Nu ne vom retrage. Sarcina noastră este să ne cheltuim sângele, să murim *înaintând.* Nu vom rămâne nemișcați, nu!

„Dacă vrem să avem din nou Lumina, trebuie să o *facem* a noastră! Trebuie să o revendicăm și să aruncăm Umbra! El caută să te facă să disperi, să câștige această bătălie înainte de a începe. Nu îi vom oferi acea satisfacție! Vom distruge această armată dinaintea noastră, apoi o vom distruge pe cea din spate. Și de acolo, ne aducem sângele – viața, focul, pasiunea – celorlalți care luptă. De acolo se răspândește la victorie și Lumină!”

Sincer, nu știa la ce fel de răspuns să se aștepte de la un discurs pe câmpul de luptă. Le-a citit pe toate cele grozave, în special pe cele date de reginele din Andor. Când era mai mică, și-a imaginat soldații aplaudând și strigând – răspunsul dat unui vesel la o tavernă zbuciumată.

În schimb, bărbații i-au ridicat armele. Săbiile scoase, stiucile ridicate, apoi se loviră înapoi de pământ. Aielul a scos niște hoop, dar andoranii au privit-o cu ochi solemni. Ea nu îi inspirase la entuziasm, ci la determinare. Asta părea emoția mai sinceră. Au ignorat întunericul de pe cer și și-au întors ochii spre poartă.

Birgitte a mers lângă calul ei. — A fost destul de bine, Elayne. Când l-ai schimbat?”

Elayne se înroși, gândindu-se la discursul pregătit cu grijă pe care îl memorase noaptea trecută, în timp ce i-l repeta lui Birgitte de o jumătate de duzină de ori. Fusese o lucrare de frumusețe, cu aluzii la zicalele reginelor de-a lungul veacurilor.

Ea uitase fiecare cuvânt din el odată ce a venit întunericul. Acesta a țâşnit în schimb.

— Hai, spuse Elayne, privind peste umăr. Armata Trolloc sosea vizavi de a ei. „Trebuie să mă mut în poziție.”

„În poziție?” întrebă Birgitte. — Vrei să spui că trebuie să te întorci la cortul de comandă.

— Nu mă duc acolo, spuse Elayne, întorcându-l pe Moonshadow.

„Sânge și cenuşă de sânge, nu ești! eu...”

— Birgitte, se răsti Elayne. „Eu sunt la comandă, iar tu ești soldatul meu. Vei *asculta* .”

Birgitte se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită.

— Bashere are cortul de comandă, spuse Elayne. „Sunt unul dintre puținii canalizatori ai forței pe care le are această armată și voi fi atras și încadrat înainte de a mă lăsa în luptă. Val cu ușurință o mie de soldați pe acest câmp de luptă.”

„Bebelele...”

„Chiar dacă Min nu ar fi avut această vizionare, tot aș insista să lupt. Crezi că fetele acestor soldați nu sunt în pericol? Mulți dintre ei aliniază zidurile acelui oraș! Dacă eșuăm aici, vor fi *măcelăriți.* Nu, *nu mă voi feri de pericol și nu, nu* voi sta pe loc și nu voi aștepta. Dacă crezi că este de datoria ta ca Gard al meu să mă oprești, atunci voi rup această legătură chiar acum și te voi trimite la altcineva! Nu am de gând să petrec Ultima Bătălie trântindu-mă pe șezlong și bând lapte de capră!”

Birgitte a tăcut, iar Elayne și-a simțit șocul prin legătura. — Lumină, spuse în cele din urmă femeia. „Nu te voi opri. Dar vei fi de acord măcar să dai înapoi pentru salturile inițiale cu săgeți? Poți face mai mult bine ajutând liniile unde sunt slăbite.”

Ea a permis lui Birgitte și gărzilor ei să conducă înapoi spre un deal de lângă dragonii lui Aludra. Talmanes, Aludra și echipajele lor așteptau cu mai multă anxietate și nerăbdare decât trupele obișnuite. Erau și ei obosiți, dar nu le folosiseră nici în timpul luptelor din pădure și al retragerii. Astăzi a fost șansa lor de a străluci.

Planul de luptă al lui Bashere era la fel de complex ca oricare din care făcuse parte Elayne. Cea mai mare parte a

armatei s-a poziționat la aproape o milă nord de oraș, dincolo de ruinele Foregate din afara zidurilor orașului. Liniile armatei se îndreptau spre est de la Alguenya, de-a lungul unui deal care cobora în jos pe un drum de apropiere către Porțile Jangai de pe apartamente, până la ruinele sălii capitulare a Iluminatorilor.

Rândurile de soldați de infanterie – majoritatea andoreni și cairhienini, dar și unii Ghealdanin și Whitecloaks – s-au înclinat ca o jumătate de lună peste frontul forțelor lui Elayne. Șase escadrile de dragoni s-au rostogolit pe dealul din spatele picioarelor.

Trollocii nu ar ajunge în oraș fără să învingă această armată. Estean avea cavaleria trupei pe un flanc, în timp ce Gărzile înaripate Mayener acopereau pe celălalt. Restul cavaleriei era ținută în rezervă.

Elayne a așteptat cu răbdare, privind armata Trolloc care se pregătea. Cea mai mare îngrijorare a ei era că stăteau acolo, așteptând ca tovarășii lor trolloci să sosească din sud și să o atace pe Elayne simultan. Din fericire, asta nu s-a întâmplat – se pare că li se poruncise să cucerească orașul și plănuiau să o facă.

Rapoartele cercetașilor lui Bashere indicau că a doua armată se afla la puțin peste o zi de marș distanță și ar putea ajunge târziu mâine dacă mărșăluia puternic. Elayne trebuia până atunci să învingă această forță nordică.

Haide, se gândi Elayne. *Mutare.*

Trollocii au început în sfârşit să se avânte. Bashere și Elayne contau pe ei pentru a-și folosi tactica obișnuită: numere copleșitoare și forță absolută. Într-adevăr, astăzi, trollocii s-au prăbușit înainte într-o masă mare. Scopul lor ar fi să-i copleșească pe fundași, spulberându-le liniile.

Trupele ei au rămas ferm, știind ce urma. Dragonii au început să urle, fiecare ca niște ciocane nenumărate căzând exact în același moment. Elayne era acum la o sută de pași de ei și totuși avea dorința de a-și acoperi urechile. Nori ondulatori de fum alb au început să umple cerul deasupra dragonilor în timp ce trăgeau.

Primele lovituri au fost scurte, dar Aludra și oamenii ei le-au folosit pentru a ajusta raza de acțiune. După aceea, ouăle au căzut printre trolloci, rupându-le rândurile, aruncându-i în aer. Mii de părți ale corpului au căzut pe pământul împroșcat cu purpuriu. Pentru prima dată, Elayne s-a speriat de arme.

Ușoară, Birgitte a avut dreptate tot timpul, se gândi Elayne, imaginându-și cum ar fi să încarci o poziție

fortificată echipată cu dragoni. In mod normal, în război, cel puțin un om ar putea depinde de un lucru: că priceperea lui ar fi pusă împotriva celei a dușmanului său. Sabie contra sabie. Trollocii erau destul de răi. Cum ar fi ca bărbații să fie nevoiți să se confrunte cu acest tip de putere?

Ne vom asigura că nu se va întâmpla, își spuse ea. Rand avusese dreptate să le impună pacea.

Dragonerii se antrenaseră bine, iar vitezele lor de reîncărcare erau impresionante. Fiecare a declanșat trei salve înainte ca trollocii să lovească linia frontului. Elayne nu urmărise schimbul de săgeți — fusese prea concentrată asupra dragonilor —, dar văzuse că unele dintre liniile ei erau lovite de săgeți negre, iar bărbații erau jos și sângerau.

Trollocii s-au prăbușit în rândurile ei din față de arbaletari și pikiri, care deja se stingeau înapoi pentru a face loc halebardirilor. Nimeni nu a folosit săbii și buzdugane împotriva trollocilor, cel puțin nu pe jos, dacă s-ar fi putut abține.

— Să mergem, spuse Elayne, îndreptând Moonshadow înainte.

Birgitte a urmat; Elayne simțea resemnarea reticentă a femeii. Au coborât de pe deal prin câteva unități de rezervă și au intrat în luptă.

Rodel Ituralde aproape uitase cum era să aibă resurse adecvate la comandă.

Trecuse ceva timp de când comandase legiuni de oameni și stindarde pline de arcași. Pentru o dată, oamenii lui nu erau pe jumătate înfometați, iar vindecătorii, fletcherii și fierarii buni erau pregătiți să-și repare trupele și echipamentul în fiecare noapte. Ce mirare a fost să poți cere ceva – oricât de neobișnuit – și să-l fie localizat și adus la el, adesea în decurs de o oră!

Încă avea să piardă. S-a confruntat cu o mulțime nenumărată de dușmani, Stăpânii Terorii câte duzini și chiar unii dintre Părăsiți. Își adusese forța în această vale fără fund, punând mâna pe bijuteria ținuturilor Întunericului – chiar taburet pentru picioare, muntele negru. Și acum soarele însuși dispăruse, deși Aes Sedai spunea că asta va trece.

Ituralde pufăi din pipă în timp ce călărea calul de-a lungul crestei care mărginea valea spre nord. Da, avea să piardă. Dar cu aceste resurse, ar face-o cu *stil.*

A urmat de-a lungul crestei, ajungând într-un punct deasupra trecătoarei în Thakan'dar. Valea, adâncă în inima Blasted Lands, se întindea de la est la vest, cu Shayol Ghul în partea de vest și trecătoarea la est. Se putea ajunge la acest punct de vedere numai după ore de urcare foarte grea – sau un pas rapid printr-o poartă. La îndemână, asta. Era perfect pentru supravegherea apărării lui.

Trecerea către Shayol Ghul era ca un canion mare, vârful complet inaccesibil din partea de est, cu excepția unei porți. Cu o poartă, putea să ajungă în vârf și să privească în jos, în canionul, care era probabil suficient de lat pentru a conduce cincizeci de oameni în jos, umăr la umăr. Un blocaj perfect. Și putea să poziționeze arcași sus aici, să tragă în jos asupra celor care vin prin pasă.

Soarele a ars în cele din urmă din spatele întunericului de deasupra, ca o picătură de oțel topit. Deci Aes Sedai avusese dreptate. Totuși, acele capete negre învolburate se învârteau înapoi, parcă ar consuma tot cerul.

Din moment ce Shayol Ghul zăcea în Blasted Lands, aerul era suficient de rece încât Ituralde purta o mantie de lână de iarnă și respirația îi era albă în fața lui. Ceață atârna peste vale, mai subțire decât fusese când funcționau forjele.

A părăsit gura canionului și s-a mutat înapoi la un grup de oameni care veniseră cu el. Găsitorii de vânt și alți oameni de mare de rang înalt stăteau în haine lungi pe care le făcuseră — cu șoim, desigur — înainte de a veni spre nord. Hainele colorate se zăreau dedesubt. Ea și numeroasele ornamente de pe fețele lor păreau un contrast ciudat cu hainele maro plictisitoare.

Ituralde era Domani. Avusese mai mult de o parte din relații cu oamenii de la mare; dacă s-au dovedit pe jumătate la fel de tenace în luptă decât în negocieri, era într-adevăr fericit să-i aibă alături. Insistaseră să vină până aici, pe creastă, ca să poată cerceta valea de dedesubt și trecerea în ea.

Femeia din fața lor era însăși Stăpâna navelor, Zaida din Parede Blackwing. O femeie scundă, avea pielea închisă la culoare și șuvițe gri i-au țesut părul scurt și negru. — Găsitorii vântului îți trimit un mesaj, Rodel Ituralde, spuse ea. „Atacul a început”.

"Atacul?"

— Aducătorul de vile, spuse Zaida, privind spre cer, unde norii întunecați bubuiau și se agitau. „Părintele furtunilor. Te-ar distruge cu forța furiei lui.”

„Oamenii tăi se pot descurca, nu?”

„Găsitorii Vântului îl confruntă deja cu puterea Bolului Vânturilor”, a spus Zaida. „Dacă nu ar fi fost așa, el ne-ar fi nimicit pe toți cu furtuni deja.”

Ea încă privea cerul, la fel ca mulți dintre tovarășii ei. Erau cu el doar o sută de oameni de mare, fără a număra Windfinders. Majoritatea celorlalți au lucrat cu echipele de aprovizionare, aducând săgeți, alimente și alte echipamente pe cele patru fronturi de luptă. Păreau interesați în mod deosebit de vagoanele cu aburi, deși Ituralde nu putea înțelege de ce. Dispozitivele nu se potriveau cu o echipă bună de cai. — Înfruntându-l pe Întunecat însuși, rafală după rafală, spuse Zaida. „Vom cânta despre această zi.” Ea se uită înapoi la Ituralde. — Trebuie să-l protejezi pe Coramoor, spuse ea cu severitate, de parcă l-ar fi certat.

„Îmi voi face partea”, a spus Ituralde, continuându-și drumul. „Fă-ți doar pe al tău.”

— Acest târg a fost încheiat cu mult timp în urmă, Rodel Ituralde, strigă ea după el.

El dădu din cap, continuând înapoi de-a lungul crestei. Bărbații staționați la posturile de pază i-au salutat când a trecut. Ei bine, cei care nu erau Aiel. Avea o mulțime de Aiel aici sus, unde își puteau folosi arcurile. Își pusese cea mai mare parte a Tairen-urilor jos, acolo unde acele stiuci și armele de barbă ar fi de maxim folos. Ei aveau să țină calea către Shayol Ghul.

Un corn îndepărtat Aiel sufla; un semnal de la unul dintre cercetași. Trollocii intraseră pe pasă. Era timpul.

Se întoarse în galop de-a lungul crestei către vale, urmat de alți comandanți și de regele Alsalam. Când ajunseră la punctul în care își instalase principalul post de pază, un panou din care putea vedea kilometri înapoi în pas, Ituralde și-a scos oglinda.

Umbrele s-au mutat acolo. În câteva clipe, putea să distingă hoardele trolloci care înaintau, biciuite într-o frenezie. Pentru o clipă, s-a întors în Maradon, urmărindu-și oamenii — oameni buni — căzând unul câte unul. Depășit la fortificațiile dealului, dărâmat pe străzile orașului. Explozia de pe perete.

Act disperat după act disperat. Ucide cât mai mulți a putut, ca un bărbat care țipă care ține lupii în timp ce îl făceau în bucăți, sperând să ia măcar unul cu el în întunericul final.

Mâna lui, ținând oglinda, tremura. S-a forțat să se întoarcă la prezent și la apărarea actuală. Se simțea de parcă ar fi luptat cu bătălii pierdute toată viața. Asta a luat o taxă. Noaptea, auzea trollocii venind. Sforăind, adulmecând aerul, copite pe pietricele. Flashback-uri de la Maradon.

— Stați, vechi prietene, spuse regele Alsalam, urcându-se lângă el. Regele avea o voce liniștitoare. Întotdeauna a fost capabil să-i calmeze pe alții. Ituralde era sigur că negustorii din Arad Doman l-au ales din acest motiv. Tensiunile puteau crește în ceea ce privește comerțul și războiul – Domanii i-au privit pe cei doi la fel de mult ca aceeași fiară. Dar Alsalam . . . putea liniști un negustor frenetic care tocmai își pierduse toată flota pe mare.

Ituralde dădu din cap. Apărarea acestei văi. Trebuia să-și păstreze mintea pe apărarea acestei văi. Ar ține, nu i-ar lăsa pe trollocii să iasă din pasă în Thakan'dar. Arde-l, l-ar ține *luni de zile* dacă Dragonul Renăscut avea nevoie de el. Orice altă luptă – fiecare om de luptă luptase și luptase – ar fi lipsit de sens dacă Ituralde ar fi pierdut aici. Era timpul să scoată toate trucurile pe care le știa, fiecare strategie de ultimă oră. Aici, un moment de întârziere i-ar putea câștiga lui Rand al'Thor timpul de care avea nevoie.

— Amintiți-le oamenilor să rămână neclintiți dedesubt, spuse Ituralde, uitându-se prin pahar. „Pregătiți jurnalele.”

Însoțitorii au transmis ordinele, care au trecut prin poarta către echipele implicate. Acea forță teribilă a trollocilor a continuat înainte, ținând în brațe săbii enorme, brațe răsucite sau stâlpi pentru a-i doborî pe călăreți. Au strigat prin trecere, fulgerele strigând printre nori deasupra.

Mai întâi bușteniii, se gândi Ituralde.

Când trollocii ajunseră la mijlocul trecătoarei, Aielul de pe ambele părți a desfășurat grămezi de trunchiuri de copaci unsați cu ulei – erau atât de mulți copaci morți în păduri acum, încât Ituralde nu avea probleme să-i aducă prin porți – și le-a aprins.

Sute de bușteni aprinși s-au rostogolit pe părțile laterale ale trecătorii, izbindu-se de trolloci. Bușteniii unși cu ulei au aprins carnea. Fiarele țipau, urlau și țipau în funcție de orificiul care le fusese dat. Ituralde și-a ridicat oglinda și i-a privit, simțind o satisfacție intensă.

Era nou. În trecut, nu fusese niciodată mulțumit să-și vadă dușmanii murind. Oh, fusese mulțumit când un plan a funcționat. Și, într-adevăr, scopul luptei era să-l vezi pe

celălalt semeni mort și oamenii tăi în viață – dar nu fusese nicio *bucurie* în asta. Cu cât ai luptat mai mult, cu atât mai mult ai văzut inamicul ca tine. Bannerele s-au schimbat, dar rangul și dosarul erau aproape la fel. Au vrut să câștige, dar de obicei erau mai interesați de o masă bună, de o pătură pe care să doarmă și de cizme fără găuri în ele.

Acest lucru a fost diferit. Ituralde voia să vadă acele fiare moarte. Îl *poftea* . Fără ei, nu ar fi fost forțat niciodată să sufere coșmarul de la Maradon. Fără ele, mâna lui nu s-ar tremura când au sunat cornurile războiului. L-au distrus.

Le-ar distruge în schimb.

Trollocii au împins cu mare greutate prin amestecul de bușteni. Mulți dintre ei fuseseră aprinși, iar Myrddraalul a trebuit să-i bată cu biciul pentru a-i menține în mișcare. Mulți păreau că vor să mănânce carnea celor căzuți. Mirosul grade al lui le făcea foame. Corpuri fierte. Pentru ei, era ca aroma pâinii proaspete.

Fade au reușit să-i conducă mai departe, dar trollocii au ajuns curând la următoarea apărare a lui Ituralde. Să-ți dai seama ce să faci fusese un truc. Nu puteai să plantezi țepi sau să sapi șanțuri în acea piatră solidă, nu fără să-ți epuizezi canalele. Ar fi putut să facă grămezi de stâncă sau pământ, dar trollocii erau mari, iar movilele care ar încetini oamenii erau mai puțin eficiente împotriva lor. Dincolo de asta, mutarea atât de mult pământ și piatră ar fi însemnat abaterea muncitorilor de la construirea de adevărate fortificații în vale. Învățase devreme că, într-un război defensiv, voiai ca fortificațiile să crească progresiv mai bine. Ai rezistat mai mult în acest fel, deoarece ai împiedicat inamicul să câștige avânt.

Până la urmă, soluția fusese simplă. Mărăcini.

Își amintise desișuri uriașe de ele, uscate și moarte, în Arad Doman. Tatăl lui Ituralde fusese fermier și se plânsese mereu de desișurile de spini. Ei bine, dacă era un lucru care nu-i lipsea omenirii, acela erau plantele moarte. Un altul era forța de muncă. Mii de oameni se adunaseră la chemarea Dragonului, iar mulți dintre acești Jurători de Dragon aveau puțină experiență de luptă.

Încă îi pusese să se lupte când a sosit momentul. Deocamdată, însă, îi trimisese să taie tufișuri uriașe. Le puseseră peste pas, strânse împreună, în mase de douăzeci de picioare groase și opt picioare înălțime. Baloții de spini fuseseră relativ ușor de așezat – mult mai ușori decât pietrele sau pământul – dar, oricât de adunați erau, trollocii nu le puteau muta pur și simplu împingând. Primele

rânduri au alergat împotriva lor și au încercat, dar au fost răsplătiți cu spini de cinci centimetri care le-au mușcat în ei. Creaturile din spate au apăsat înainte, făcând rândurile din față să se întoarcă cu furie și să se ridice împotriva celor din spate.

Acest lucru a lăsat cea mai mare parte a forțelor Trolloc înghețate în pasă, la mila lui.

Nu a avut prea multă milă pentru Shadowspawn.

Ituralde a dat semnalul, iar Asha'manul cu el — Awlsten, unul dintre cei care slujiseră sub el la Maradon — a aruncat o explozie strălucitoare de lumină roșie spre cer. De-a lungul laturilor de deasupra trecătoarei, mai mulți Aiel au ieșit și au început să rostogolească bolovani și mai mulți bușteni aprinși peste Spawnul umbră prins. Au urmat săgeți și pietre – orice puteau să tragă, să arunce sau să arunce peste cei de dedesubt.

Cele mai multe dintre aceste atacuri ale oamenilor lui Ituralde s-au petrecut mai departe, în mijlocul gropii Trollocilor. Asta i-a făcut pe jumătate să se retragă și să se îndepărteze, în timp ce ceilalți au împins înainte pentru a scăpa — împingându-și aliații în față în mărăcini.

Unii trolloci purtau scuturi și au încercat să se protejeze de grindina mortală. Oriunde s-au format împreună defensiv și au început să facă un zid de scut deasupra lor, canalizările lui Ituralde au lovit, sfâșiind-i.

Nu a putut cruța mulți canalizatori pentru muncă – cei mai mulți erau înapoi în vale, făcând porți pentru a muta proviziile și urmărind canalizatorii inamici. Avuseseră deja o a doua confruntare cu Dreadlords. Aviendha și Cadsuane Sedai aveau acele operațiuni în mână.

Unii dintre trolloci au aruncat săgeți în apărătorii de deasupra, dar pierderile au crescut în timp ce Shadowspawn din față încercau să-și croiască drum prin abatis de spini. Mergea încet.

Ituralde a privit, rece înăuntru și afară, cum Myrddraal-ul îi biciuia pe trolloci într-o fugă. Asta i-a împins înainte pe cei care lucrau la spini, călcându-i în țeapă.

Sângele a devenit un pârâu care curgea înapoi spre capătul de est al trecătoarei, făcându-i pe trolloci să alunece. Au împins cinci sau șase linii din față, rupând spinii de pe trupurile fiarelor de acolo.

Tot le-a luat aproape o oră pentru a pătrunde. Au lăsat mii de morți în timp ce se îndreptau înainte, apoi au găsit un *al doilea* abatis, mai gros și mai înalt decât primul. Ituralde plasase șapte la intervale în pasă. Al doilea a fost

cel mai mare și a avut efectul dorit. Văzând asta i-a făcut pe trollocii din față să tragă scurt. Apoi s-au întors și s-au rupt înapoi.

A rezultat confuzie în masă. Trollocii din spate au strigat și au strigat, apăsând înainte. Cei din față au mârâit și au urlat în timp ce încercau să taie printre mrăcini. Unii stăteau năuciți. În tot acest timp, săgețile și pietrele și bușteniii aprinși au continuat să cadă.

— Frumos, șopti Alsalam.

Ituralde constata că brațul nu-i mai tremura. Și-a coborât oglinda. "Sa mergem."

„Bătălia nu s-a încheiat!” a protestat regele.

— Este, spuse Ituralde, întorcându-se. "Pentru acum."

Fidel cuvântului său, întreaga armată Trolloc s-a spart în spatele lui – a auzit cum se întâmplă – și a fugit spre est pe pas, departe de vale.

O zi a avut loc , se gândi Ituralde. Se întorceau mâine și apoi erau gata. Mai multe scuturi, arme mai bune în față pentru tăierea spinilor.

Încă ar sângera. Sângerează mult.

S-ar asigura de asta.

25

Fragmente rapide

Siuan răsuflă lung, uşurat, în timp ce Amyrlinul – cu ochii parcă în flăcări – pătrundea cu paşi mari pe poartă şi intră în tabăra lor împreună cu Doesine, Saerin şi alţi câţiva Sitters.

Bryne a venit prin poartă după ei, grăbindu-se spre Siuan. „Ce s-a hotărât?” ea a intrebat.

„Sunt în picioare, deocamdată”, a spus Bryne. „Ordinele lui Elayne, iar Amyrlinul este de acord cu ele.”

„Au fost depășiți numeric”, a spus Siuan.

— La fel și toți ceilalți, spuse el, privind spre vest.

Sharanii își petrecuseră ultimele zile adunându-și forțele, așezându-se la o milă sau două distanță de armata lui Egwene, care era staționată cu spatele la râul larg care forma granița dintre Kandor și Arafel.

Umbra nu s-a angajat încă la un atac total, trimițând în schimb un grup de raid ocazional prin porți, în timp ce așteptau ca armata trolloc mai lentă să ajungă din urmă. Trollocii erau aici acum, din păcate. Forța lui Egwene s-ar fi putut retrage din nou prin porți de acces, dar Siuan a recunoscut în sinea ei că asta ar fi făcut puțin. Au trebuit să înfrunte această forță în cele din urmă.

Bryne selectase acest loc din vârful de sud-est al Kandorului, deoarece terenul le dădea un avantaj, deși unul mic. Râul care curgea nord-sud pe granița de est a Kandorului era adânc, dar un vad se întindea la mai puțin de un sfert de milă distanță de dealurile care curgeau de la est la vest de-a lungul graniței de sud a Kandorului. Armata Umbrei avea să se îndrepte spre vad pentru a intra în Arafel. Staționându-și forțele la vad și pe dealurile cu vedere spre el, Bryne ar putea angaja armata invadatoare din două direcții. Dacă era apăsat, se putea retrage peste

vad spre partea Arafellin, bariera de apă punând trollocii în dezavantaj împotriva lor. A fost un mic beneficiu, dar în luptă, uneori lucrurile mărunte făceau toată diferența.

Pe câmpiile de la vest de râu, Umbra a format armatele Sharan și Trolloc. Amândoi s-au deplasat pe câmp spre asediul Aes Sedai și trupele aflate sub comanda lui Bryne.

În apropiere, Egwene a cercetat tabăra. Light, a fost o ușurare să știu că Amyrlinul supraviețuise. Siuan o prezisese, dar totusi. . . Ușoară. Era bine să văd chipul lui Egwene.

Dacă, într-adevăr, era chipul ei. Era prima dată când Amyrlin se întorcea în tabără după încercarea ei, dar petrecuse câteva întâlniri liniștite cu Sitters în locuri secrete. Siuan nu avusese încă ocazia să vorbească cu Egwene în liniște.

— Egwene al'Vere, strigă Siuan după Amyrlin. „Spune-mi unde ne-am întâlnit prima dată!”

Ceilalți se uitară la Siuan, încruntându-se la temeritatea ei. Egwene, însă, părea să înțeleagă. — Fal Dara, spuse ea. „M-ai legat de Air în călătoria noastră pe râu de acolo, ca parte a unei lecții despre Puterea pe care nu am uitat-o niciodată.”

Siuan respiră un al doilea oftat, mai profund ușurat. Nimeni nu fusese la acea lecție pe navă, în afară de Egwene și Nynaeve. Dar Siuan îi spusese, din păcate, lui Sheriam, Stăpâna Novicelor și Black Ajah. Ei bine, ea încă mai credea că aceasta era de fapt Egwene. Imitarea trăsăturilor unei femei a fost ușoară, dar a-și scoate amintirile era o altă poveste.

Siuan a avut grijă să se uite în ochii femeii. Se vorbise despre ce se întâmplase la Turnul Negru. Myrelle vorbise despre asta, despre evenimentele împărtășite de noii ei Gardieni. Ceva întunecat.

Au spus că știi. Siuan ar vedea schimbarea în Egwene dacă i s-ar fi întâmplat, nu-i așa?

Dacă nu putem spune, se gândi Siuan*, atunci suntem deja condamnați.* Ar trebui să aibă încredere în Amyrlin, așa cum a avut de atâtea ori înainte.

— Adună Aes Sedai, spuse Egwene. „Comandante Bryne, ai ordinele tale. Ne ținem la acest râu, cu excepția cazului în care pierderile devin atât de absolut insuportabile încât . . .” Ea a încetat. „De cât timp sunt *aceia* acolo?”

Siuan ridică privirea la *cercetașii* care treceau deasupra capului. "Toata dimineata. Ai scrisoarea lui.”

— Omule sângeros, spuse Egwene. Mesajul Dragon Reborns, transmis de Min Farshaw, fusese scurt.

Seanchan se luptă cu Umbra.

Îl trimisese pe Min la ei, din motive pe care femeia nu le-ar fi spus. Bryne îi dăduse imediat sarcini: lucra pentru comandanții de aprovizionare ca funcționară.

— Ai încredere în cuvântul Dragonului Renăscut despre Seanchan, mamă? întrebă Saerin.

— Nu știu, spuse Egwene. „Formați oricum liniile noastre de luptă, dar fiți cu ochii pe acele lucruri acolo sus, în cazul în care atacă.”

Când Rand a intrat în cavernă, ceva s-a schimbat în aer. Cel Întunecat a simțit abia acum sosirea lui și a fost surprins de ea. Pumnalul își făcuse treaba.

Rand conducea drumul, Nynaeve la stânga, Moiraine la dreapta. Caverna ducea în jos, iar coborând pe ea le-a pierdut toată elevația pe care o câștigaseră. Pasajul îi era familiar, din amintirea altuia, din altă Epocă.

Parcă caverna îi înghitea, forțându-i să coboare spre focurile de dedesubt. Tavanul cavernei, zimțat de stalactite ca colți, părea să se coboare în timp ce mergeau. Coborând cu fiecare pas. Nu s-a mișcat, iar caverna nu s-a îngustat treptat. S-a *schimbat* , înalt un moment, mai scurt în următorul.

Caverna era un set de fălci, care se strângeau încet pe prada ei. Capul lui Rand a periat vârful unei stalactite, iar Nynaeve s-a ghemuit, privind în sus și blestemând încet.

— Nu, spuse Rand, oprindu-se. „Nu voi veni la tine în genunchi, Shai’tan.”

Caverna a bubuit. Întinderile întunecate ale cavernei păreau să se apese spre interior, împingându-se pe Rand. Stătea nemișcat. Era ca și cum ar fi fost un angrenaj blocat, iar restul mașinii s-a străduit să continue să întoarcă acționările pe ceas. S-a ținut ferm.

Stâncile tremurau, apoi s-au retras. Rand făcu un pas înainte și eliberă aer în timp ce presiunea scădea. Acest lucru pe care îl începuse nu putea fi oprit acum. Încetinirea l-a tensionat atât pe el, cât și pe Cel Întunecat; adversarul său a fost prins în această inevitabilitate la fel de mult ca și el. Cel Întunecat nu a existat în cadrul Modelului, dar Modelul încă l-a afectat.

În spatele lui Rand, unde se oprise, se afla o mică baltă de sânge.

Va trebui să fiu rapid în privința asta, se gândi el. *Nu pot să mor până când bătălia nu se termină.*

Pământul tremura din nou.

— Așa este, șopti Rand. "Vin pentru tine. Nu sunt o oaie dusă la sacrificare, Shai'tan. Astăzi, eu sunt vânătorul.”

Tremuratul pământului părea aproape ca un râs. Râsete oribile. Rand ignoră privirea îngrijorată a lui Moiraine în timp ce mergea lângă el.

Au coborât. Mi-a venit în minte o senzație ciudată. Una dintre femei avea probleme. A fost Elayne? Aviendha? Nu putea să spună. Deformarea acestui loc a afectat legătura. Se mișca în timp altfel decât ei și și-a pierdut simțul unde se aflau ei. Putea doar să simtă că cineva suferă.

mârâi Rand, mergând mai repede. Dacă Cel Întunecat i-ar fi rănit . . . Nu ar trebui să devină mai ușor aici? Trebuiau să se bazeze pe strălucirea lui *Callandor* în timp ce el a tras *saidin* prin ea. „Unde sunt incendiile?” întrebă Rand, cu vocea ecou. — Piatra topită de la fundul cărării?

— Focurile au fost mistuite, Lews Therin, spuse o voce din umbra din față.

Rand se opri, apoi făcu un pas înainte, *Callandor* împinse să lumineze o siluetă pe un genunchi la marginea luminii, cu capul plecat, sabia ținută în fața lui, vârful sprijinit de pământ.

Dincolo de cifra era . . . nimic. O întuneric.

— Rand, spuse Moiraine, cu mâna pe braț. „Cel întunecat se ridică împotriva legăturilor lui. Nu atinge acel întuneric.”

Silueta se ridică și se întoarse, chipul acum familiar al lui *Moridin reflectând* strălucirea lui Callandor. Lângă el, pe pământ, zăcea o coajă. Rand nu putea explica altfel. Era ca coaja pe care unele insecte o lasă în urmă atunci când cresc, doar că era în formă de bărbat. Un bărbat fără ochi. Unul dintre Myrddraal?

Moridin se uită la coajă, urmărind privirea lui Rand. — Un vas de care stăpânul meu nu mai avea nevoie, spuse Moridin. *Saa* plutea în albul ochilor, sărind, tremurând, mișcându-se cu o vigoare nebună. „A dat naștere a ceea ce este în spatele meu.”

„Nu este nimic în spatele tău.”

Moridin își ridică sabia în fața feței în semn de salut. "Exact." Ochii aceia erau aproape complet negri.

Rand le făcu cu mâna lui Moiraine și Nynaeve să stea câțiva pași înapoi când se apropia. „Tu ceri un duel? Aici?

Acum? Elan, știi că ceea ce fac este inevitabil. Să mă încetinești nu are rost.”

— Niciun scop, Lews Therin? Moridin râse. „Dacă te slăbesc chiar și puțin, sarcina stăpânului meu nu va fi atât de ușoară? Nu, cred că într- *adevăr o să*- ți stau în cale. Și dacă câștig, ce atunci? Victoria ta nu este asigurată. Nu a fost niciodată.”

Câștig din nou , Lews Therin . . .

— Ai putea să te dai deoparte, spuse Rand, ridicându *-l pe Callandor* ; strălucirea luminii sale deplasându-se de pe sabia de oțel neagră a lui Moridin. „Dacă victoria mea nu este asigurată, nici căderea ta nu este. Lasa-ma sa trec. Pentru o dată, fă alegerea pe care știi că ar trebui.”

Moridin râse. "Acum? *Acum* mă rogi să mă întorc la Lumină? Mi s-a promis uitarea. În sfârșit, nimic, o distrugere a întregii mele ființe. Un *final.* Nu-mi vei fura asta, Lews Therin! Pe mormântul meu, nu vei face!”

Moridin se înainta balansând.

Lan a executat Cherry Petal Kisses the Pond - nu o sarcină ușoară de la călare, deoarece nu era o formă concepută pentru ea. Sabia lui a înfipt în gâtul unui trolloc, la doar un centimetru în pielea creaturii. A fost suficient pentru a face sângele fetid să înflorească într-un spray. Creatura cu fața taurului își lăsă sălbale, întinzându-și mâna pentru a-și ține gâtul și scoase un gâlgâit, jumătate țipăt, jumătate geamăt.

Lan l-a dansat pe Mandarb înapoi când un al doilea Trolloc a venit pentru el. I-a tăiat brațul în timp ce se învârtea. Trollocul s-a împiedicat de lovitură, iar Andere l-a străbătut din spate.

Andere și-a mutat calul lângă Mandarb; peste zgomotul luptei, Lan îl auzi pe prietenul său gâfâind. De cât timp luptaseră aici pe frontul de lupte? Brațele lui Lan se simțeau ca plumbul pe umerii lui.

Nu fusese atât de rău în timpul Zăpei de sânge.

„Lan!” strigă Andere. „Ei continuă să vină!”

Lan a dat din cap, apoi l-a mutat din nou pe Mandarb înapoi în timp ce o pereche de trolloci își făceau drum printre cadavre pentru a ataca. Acești doi aveau și ele de prindere. Asta nu era neobișnuit pentru trolloci; și-au dat seama că bărbații de pe jos erau mult mai puțin periculoși pentru ei decât bărbații călare. Totuși, l-a făcut pe Lan să se întrebe dacă încercau să-l captureze.

El și Andere i-au lăsat pe trolloci să treacă și să atace, în timp ce doi membri ai Înaltei Gărzi au intrat din lateral pentru a le distrage atenția. Trollocii au venit după Lan, iar el s-a trântit înainte, legănându-se și tăiând în jumătate arborele fiecăruia dintre stâlpii lor.

Fiarele nu s-au oprit, ajungând la degete brutale pentru a încerca să-l tragă în jos. Lan simți mirosul respirației lor putrede când își înfige sabia în gâtul unuia. Cât de încet i se mișcau mușchii! Andere ar fi bine să fie pe poziție.

Calul lui Andere a intrat cu un galop brusc, trântindu-și flancul blindat în al doilea Trolloc, trântindu-l în lateral. S-a împiedicat, iar cei doi paznici călare l-au măcelărit cu secure cu mâner lung.

Acei bărbați erau amândoi însângerați, la fel ca și Andere. La fel ca și Lan însuși. Și-a amintit doar vag că a luat acea rană la coapsă. Era *atât de* obosit. Nu era în nicio condiție să lupte.

„Ne retragem”, a anunțat el fără tragere de inimă. „Lasă pe altcineva să ia ideea deocamdată.” Lan și oamenii săi conduceau cavaleria grea la vârful luptei, apăsând împotriva trollocilor într-o formație triunghiulară pentru a-i străpunge și împingându-i în lateral pentru ca atacurile de flancare să fie zdrobite.

Ceilalţi dădu din cap, iar el le simți uşurarea în timp ce se trăgea pe sine şi pe Înaltele Gărzi de cincizeci şi ceva de ani. S-au retras și un grup de shienarani s-au mutat pentru a umple punctul. Lan și-a curățat sabia, apoi a învelit-o. Fulgerul bubuia deasupra. Da, acei nori *păreau* mai jos astăzi. Ca o mână, apăsând încet pe bărbați când mureau.

Fulgerele au crăpat aerul din apropiere, unul după altul. Lan îl întoarse brusc pe Mandarb. Azi fuseseră multe fulgere, dar acestea fuseseră prea apropiate. A simțit miros de fum în aer.

„Stăpânii groazei?” întrebă Andere.

Lan dădu din cap, cu ochii căutându-i pe atacatori. Tot ce putea vedea erau liniile de bărbați care se luptau, masa de trolloci care înainta în valuri. Avea nevoie de un teren mai înalt.

Lan făcu semn spre unul dintre dealuri și îl îndreptă pe Mandarb. Membrii din spate l-au privit trecând, dând o mână ridicată și un „Dai Shan”. Armura lor era pătată de sânge. Rezervele fuseseră rotite în față, apoi din nou înapoi, în timpul zilei.

Mandarb urcă pe deal. Lan mângâie calul, apoi descălecă și păși greoi lângă armăsar. În vârf, s-a oprit să

cerceteze bătălia. Armatele de graniță au făcut crestaturi de argint și culoare ca vârfuri în marea Trolloc.

Atât de *multe.* Dreadlords ieșise din nou pe platforma lor mare, mecanismul tras de zeci de trolloci în timp ce se rostogoleau pe câmp. Aveau nevoie de înălțime pentru a vedea unde să-și îndrepte atacurile. Lan și-a întins falca, urmărind o serie de fulgere lovind pe Kandori, aruncând cadavre în aer și deschizând un gol în liniile lor.

Canalizatorii lui Lan au ripostat, aruncând fulgere și foc în trollocii care înaintau pentru a-i împiedica să se reverse prin gaura din linia Borderlander. Asta ar funcționa doar atât de mult timp. Avea mult mai puțini Aes Sedai și Asha'man decât avea Umbra Stăpânilor Terei.

— Lumină, spuse prințul Kaisel, călare lângă el. „Dai Shan, dacă rup destule găuri în liniile noastre . . .”

„Vin rezervele. Acolo, spuse Andere, arătând. Era încă călare, iar Lan a trebuit să facă un pas înainte să se uite în jurul lui pentru a vedea ce indică. Un grup de călăreți Shienaran se îndrepta spre liniile pe care cădeau fulgerele.

— Și acolo, spuse Kaisel, arătând spre est. Un grup de Arafellin se îndrepta spre același loc. Cele două forțe s-au încurcat în timp ce amândoi s-au grăbit să închidă decalajul în același timp.

Fulgerele au început să cadă din cer, plouând pe platforma Stăpânilor Terorii. Bun. Narishma și Merise li s-a spus să urmărească Dreadlords și să încerce să-i omoare. Poate că ar distrage atenția inamicului. Lan s-a concentrat pe altceva.

De ce fuseseră trimise două grupuri de rezerve pentru a astupa aceeași gaură? Oricare unitate ar fi fost suficient de mare pentru locul de muncă; cu atât de mulți, se amestecaseră unul cu celălalt. O greseala?

Se urcă în șa lui Mandarb, reticent să facă calul să lucreze din nou atât de curând. Ar verifica această eroare.

În visul lupului, Perrin și Gaul s-au oprit pe o creastă cu vedere la o vale cu un munte la capătul acesteia. Deasupra muntelui, norii negri se învârteau într-un vârtej teribil care nu prea atingea vârful munților.

Vânturile au devastat valea, iar Perrin a fost forțat să creeze un buzunar de liniște în jurul lui și al lui Galiei, deviând resturile. Jos, au prins fragmente rapide dintr-o luptă enormă. Aiel, trollocii și bărbații în armură au apărut pentru momente în visul lupului, ca din fum și praf

răsucite, au aruncat arme, s-au dezintegrat în mijlocul loviturii. Mii dintre ei.

Mulți lupi erau aici în vis, de jur împrejur. Au așteptat. . . pentru ceva. Ceva ce nu i-au putut explica lui Perrin. Aveau un nume pentru Rand, Shadowkiller. Poate că au fost aici pentru a fi martori la ceea ce va face el.

— Perrin? întrebă Gaul.

— E aici, în sfârșit, spuse Perrin încet. „El a intrat în Groapa Soarului."

Rand avea să aibă nevoie de Perrin la un moment dat în timpul acestei lupte. Din păcate, Perrin nu a putut să stea aici; era de lucru de făcut. Gaul și el, cu ajutorul lupilor, l-au găsit pe Graendal lângă Cairhien. Ea vorbise cu unii oameni în visele lor. Prieteni întunecați dintre armate, poate?

Ea se uita la visele lui Bashere înainte de asta, se gândi Perrin. *Sau așa a susținut Lanfear.* Nu a avut încredere în ea o clipă.

Oricum, o găsise pe Graendal mai devreme azi și plănuise să lovească, când ea dispăruse brusc. El știa cum să urmărească pe cineva în visul lupului când s -a *mutat* și o urmase până aici, la Thakan'dar.

Mirosul ei a dispărut brusc în mijlocul văii de dedesubt. Călătorise înapoi în lumea reală. Perrin nu era sigur cât timp trecuse în visul lupului; el și Gaul mai aveau mâncare, dar parcă trecuseră zile și zile. Lanfear a spus că, cu cât Perrin s-a apropiat mai de Rand, cu atât timpul va distorsiona mai mult. Probabil că ar putea testa această afirmație, cel puțin.

El este aici, Tânăre Taur! Trimiterea a venit, bruscă și urgentă, de la un lup pe nume Răsărit, aici în vale. *Slayer vine printre noi! Grabă!*

Perrin mârâi, îl apucă pe Gaul de umăr fără să scoată un cuvânt și îi *muta* . Au apărut pe poteca stâncoasă care ducea la o gaură căscată în stânca de deasupra, pasajul în jos spre Groapa Soarului însuși.

Un lup zăcea în apropiere, cu săgeata în lateral, mirosind a moarte. Alții urlau în depărtare. Vântul oribil îl biciuia; Perrin îşi lăsă capul în jos şi intră în el, cu Gaul lângă el. *Înăuntru, Tânărul Taur,* trimis un lup. *În gura întunericului.*

Neîndrăznind să se gândească la ceea ce făcea, Perrin a izbucnit într-o cameră lungă și îngustă, plină cu pietre zimțate care ieșeau din podea și din tavan. În față, ceva strălucitor a trimis valuri pulsatoare prin spațiu. Perrin

ridică o mână împotriva luminii, zărind vag forme la capătul camerei.

Doi bărbați, blocați în luptă.

Două femei, parcă înghețate.

Și la doar câțiva metri de Perrin, Slayer, trăgând arcul la obraz.

Perrin urlă, cu ciocanul în mână, și se *mișcă* între Slayer și Rand. A lovit săgeata din aer cu ciocanul la o fracțiune de secundă după ce a fost slăbită. Ochii lui Slayer s-au mărit și el a dispărut.

Perrin *se îndreptă* spre Gaul, apucând bărbatul de braț, apoi *se* întoarse înapoi la locul unde fusese Slayer și prinse mirosul locației în care se afla. — Fii atent, spuse Perrin, apoi îi *îndreptă* după bărbat.

Au căzut în mijlocul unui grup de oameni. Erau *Aiel* , dar în loc să poarte *shoufa normal* , aveau voaluri roșii ciudate.

Schimbarea nu - i dusese departe pe Perrin și Gaul; acesta era un fel de sat, suficient de aproape pentru ca vârful Shayol Ghul să fie vizibil în depărtare.

Voalurile roșii au atacat. Perrin nu a fost deosebit de surprins să o găsească pe Aiel de partea Umbrei. Printre toate popoarele erau Prietenii Întunecați. Dar de ce să se identifice cu culoarea voalurilor lor?

Perrin își balansă ciocanul într-un cerc larg, ținând un grup de ei la distanță, apoi se *mișcă* în spatele lor, zdrobind capul unuia din spate. Galia a devenit un neclar de sulițe și haine maro, ocolindu-se în jurul vălurilor roșii, înjunghiând, apoi dispărând – și apoi apărând și înjunghiând din nou. Da, învățase repede, mai repede decât se pare că aveau aceste voaluri roșii, pentru că nu reușeau să țină pasul cu el. Perrin a zdrobit încă unul în rotula, apoi l-a căutat pe Slayer.

Acolo. Stătea pe un deal deasupra, privind. Perrin aruncă o privire către Gaul, care, între sărituri, îi dădu din cap rapid din cap. Au mai rămas opt voaluri roșii, dar...

Pământul de sub picioarele lui Galia a început să se ridice, explodând în sus, când Galia a sărit. Perrin a reușit să-și protejeze prietenul, creând o placă de oțel sub el pentru a devia explozia, dar a fost un lucru apropiat. Gaul a aterizat tremurător, iar Perrin a fost forțat să *se îndrepte* spre el și să atace vălul roșu care venea spre el din spate.

Ai grijă, a strigat Perrin către Gaul. „Cel puțin unul dintre acești oameni poate canaliza!”

Ușoară. De parcă Aiel lupta pentru Umbră nu ar fi de ajuns. Canalizarea lui Aiel. Canalizarea bărbaților Aiel . Ușoară!

În timp ce Perrin se îndrepta spre altul, Slayer a sosit, cu o sabie într-o mână și un cuțit lung de vânătoare în cealaltă – tipul pe care l-ar folosi un bărbat pentru a-și jupui prada.

Mârâind, Perrin s-a aruncat în luptă, iar cei doi au început un dans ciudat. Unul îl atacă pe celălalt, care a dispărut să apară în apropiere înainte de a ataca și el. S-au învârtit așa, unul *mișcându -se* , apoi celălalt, fiecare încercând să obțină o margine. Perrin a ratat să-l zdrobească pe Slayer cu o lovitură, apoi aproape că a prins oțel în intestine.

Gaul se dovedea foarte util – Perrin s-ar fi distrat îngrozitor încercând să stea singur împotriva lui Slayer și a vălurilor roșii. Din păcate, Galia nu putea face decât să-și distragă atenția inamicilor și îi era foarte greu să gestioneze asta.

În timp ce o coloană de foc de la unul dintre vălurile roșii aproape să-l apuce, Perrin a luat decizia. S -a *mutat* în Galia – și aproape a luat o suliță prin umăr. Perrin a transformat sulița în pânză și aceasta s-a îndoit pe pielea lui.

Gaul tresări, văzându-l pe Perrin, apoi deschise gura. Perrin nu i-a dat ocazia să vorbească. Și-a prins prietenul de braț, apoi *i -a* îndepărtat. Au dispărut exact când flăcările se ridicau în jurul lor.

Au reapărut înaintea intrării în Groapa de Doom. Pelerina lui Perrin mocnea. Galia sângera de la coapsă. Când se întâmplase asta?

Ești acolo? Perrin a trimis, urgent.

Zeci și zeci de lupi au răspuns. *Suntem aici, Young Bull.*

Ne conduci, Young Bull? Ultima Vânătoare!

Urmăriți-l pe Moonhunter, Young Bull. Ea te urmărește ca un leu în iarba înaltă.

Am nevoie de tine, a trimis Perrin la lupi. *Slayer este aici. Te vei lupta cu el și cu oamenii cu el pentru mine?*

Este Ultima Vânătoare, unul trimis înapoi, deoarece mulți alții au fost de acord să-l ajute. Au apărut pe versanții lui Shayol Ghul. Perrin simţea mirosul de precauţie; nu le-a plăcut acest loc. Nu a fost un loc unde au venit lupii, nici în lumea trează, nici în vis.

Slayer a venit după el. Fie și-a dat seama că Perrin va păzi acest loc, fie intenționa să-și termine atacul asupra lui

Rand. Oricum, Perrin îl zări stând pe creasta de sus, privind în jos în vale – o siluetă întunecată cu un arc și o mantie neagră biciuind în vânturile furtunii. Sub el, acea bătălie încă se dezlănțuia în praf și umbră. Mii și mii de oameni mor, ucid, luptă în lumea reală, doar fantomele ajungând în acest loc.

Perrin își apucă ciocanul. „Vino să mă încerci”, șopti el. „Îmi vei găsi un alt dușman de data asta.”

Slayer ridică arcul, apoi slăbi. Săgeata s-a despărțit, devenind patru, apoi șaisprezece, apoi o grindină de arbori trăgând spre Perrin.

Perrin mârâi, apoi atacă coloana de aer pe care Slayer o crease pentru a opri vântul. S-a dizolvat, iar furtuna furioasă a prins săgețile, învârtindu-le.

Slayer a apărut în fața lui Perrin, ținând cuțit și sabie. Perrin sări spre el când vălurile roșii apăreau în apropiere. Lupii și Galia s-au ocupat de ei. De data aceasta, Perrin s-a putut concentra asupra dușmanului său. Se legănă cu un vuiet, lovindu-i arma lui Slayer, apoi țintindu-i capul.

Slayer a dansat înapoi și a creat brațe de piatră care au izbucnit din pământ – aruncând așchii și cioburi de piatră – pentru a-l prinde pe Perrin. Perrin s-a concentrat și au izbucnit, prăbușindu-se înapoi la pământ. A prins parfumul ascuțit al surprizei lui Slayer.

— Ești aici în carne și oase, șuieră Slayer.

Perrin sări după el, *mișcându -se* în mijlocul saltului pentru a ajunge mai repede la bărbat. Slayer blocat cu un scut care i-a apărut pe braț. *Mah'alleinir* a lăsat o adâncitură mare în față când a fost deviat.

Slayer a dispărut și a apărut cu cinci pași înapoi, pe marginea căii care ducea la cavernă. „Sunt atât de bucuros că ai venit să mă vânezi, pui de lup. Mi-a fost interzis să te caut, dar acum ești aici. l-am jupuit pe tată; acum puiul.”

Perrin s-a aruncat spre Slayer într-un salt încețoșat, ca cei pe care obișnuia să leagă din vârf de deal în vârf. S-a izbit de bărbat, aruncându-i pe amândoi de pe pervazul din fața deschiderii către Groapa Soarului, făcându-i să se prăbușească la zeci de picioare spre pământ.

Ciocanul lui Perrin era la centură — nu-și amintea să fi pus acolo — dar nu voia să-l lovească pe acest om cu ciocanul. Voia să-l simtă pe Slayer în timp ce îl trântea cu pumnul în fața bărbatului. Pumnul s-a conectat în timp ce cădeau, dar chipul lui Slayer deveni brusc dur ca piatra.

În acel moment, lupta nu a devenit una dintre trup împotriva trupului, ci voință împotriva voinței. În timp ce

cădeau împreună, Perrin și-a imaginat pielea lui Slayer devenind moale, dând sub pumnul lui, oasele fragile și trosnind. Slayer, ca răspuns, și-a imaginat pielea ca de piatră.

Rezultatul a fost că obrazul lui Slayer a devenit dur ca piatra, dar Perrin l-a crăpat oricum. Au lovit pământul și s-au rostogolit în afară. Când Slayer s-a ridicat, obrazul său drept arăta ca al unei statui lovite cu un ciocan, mici crăpături ieșindu-se peste piele.

Sângele a început să se prelingă prin acele crăpături, iar Slayer a deschis ochii în stare de șoc. Și-a ridicat o mână pe obraz, simțind sângele. Pielea a devenit din nou carne și au apărut cusături, parcă cusute de un maestru chirurg. Nu se putea vindeca singur în visul lupului.

Slayer i-a zâmbit spre Perrin, apoi s-a aruncat. Cei doi au dansat înainte și înapoi, înconjurați de praf agitat care a format chipurile și trupurile oamenilor care se luptau pentru viața lor într-un alt loc, o altă lume. Perrin s-a prăbușit printre o pereche, praful curgând din *Mah'alleinir* în timp ce se legăna. Slayer a derapat înapoi, creând un vânt care să-l sufle din drum, apoi a lovit înainte prea repede.

Perrin a devenit un lup fără niciun gând, sabia lui Slayer trecând peste capul lui. Tânărul Taur a sărit în Slayer, trântindu-l înapoi, prin impresia că doi Aiel se luptă unul cu celălalt. Acestea au explodat în nisip și praf. Alții s-au format în lateral, apoi au zburat.

Furtuna care urla a fost un vuiet în urechile Tânărului Taur, iar praful îi pătrundea în piele și în ochi. Se rostogoli peste Slayer, apoi se aruncă spre gâtul lui. *Ce dulce va fi să gust în gură sângele acestor două picioare.* Slayer *se* îndepărtă.

Tânărul Taur a devenit Perrin, cu ciocanul pregătit, ghemuit pe câmpia luptei fragmentare, schimbând oamenii. *Atenție,* își spuse el. *Ești un lup, dar mai mult un om.* Cu o tresărire, și-a dat seama că unele dintre acele impresii nu erau complet umane. A văzut un cuplu care avea un aspect distinct ca un șarpe, deși au dispărut rapid.

Acest loc reflectă alte lumi? se întrebă el, nesigur ce să mai facă cu fantomele.

Slayer veni din nou spre el, cu dinții strânși. Ciocanul lui Perrin s-a fierbinte în degete, iar piciorul îi pulsa acolo unde fusese lovit și apoi vindecat în timpul ultimei lupte cu Slayer. El a răcnit, lăsând sabia lui Slayer să se închidă –

lăsând-o să-l zdrobească pe obraz – în timp ce își izbi propria armă în partea bărbatului.

Slayer a dispărut.

Perrin a continuat cu leagănul și, pentru o clipă, a presupus că l-a bătut pe bărbat. Dar nu, ciocanul lui abia se conectase înainte ca Slayer să dispară. Bărbatul fusese pregătit, așteptând să *se schimbe.* Perrin simţi sângele mişcându-se prin părul barbii spre bărbie; acea pastă îi tăiase o tăietură pe obraz aproape în același loc în care aruncase lovitura pe fața lui Slayer.

A adulmecat aerul, întorcându-se, încercând să prindă parfumul locației lui Slayer. Unde plecase? Nu era nimic.

Slayer nu se *mutase* în alt loc în visul lupului. Știa că Perrin îl putea urma. În schimb, trebuie să fi sărit înapoi în lumea treaz. Perrin urlă, dându-și seama că își pierduse prada. Lupul a criticat aceasta, o vânătoare eșuată și a fost o luptă pentru Perrin să se readuce sub control.

Era un parfum care l-a readus la el. Blană arzând. Era însoțită de urlete de durere.

Perrin se *întoarse* înapoi în vârful potecii. Lupii zăceau arși și murind printre cadavrele vălurilor roșii. Doi dintre bărbați erau încă sus, spate în spate și, în mod incongru, își lăsaseră vălurile. Aveau dinții piliți până la puncte și zâmbeau, aproape cu nebunie, în timp ce canalizau. Arde lup după lup la char. Galia fusese nevoită să se adăpostească lângă o stâncă, cu hainele mocnind. Mirosea a durere.

Celor doi canalizatori zâmbitori păreau să nu le pese că tovarășii lor sângerează până la moarte pe pământul din jurul lor. Perrin se îndreptă spre ei. Unul a ridicat o mână și a eliberat un jet de foc. Perrin o întoarse în fum, apoi o despărţi mergând direct în ea, fumul cenuşiu-negru răsucindu-se asupra lui, apoi curgându-se.

Celălalt om Aiel a canalizat și el, încercând să rupă pământul de sub Perrin. Perrin știa că pământul nu se va rupe, că va rezista țesăturilor. Așa s-a întâmplat. Perrin nu putea vedea țesăturile, dar știa că pământul – dintr-o dată mult mai solid – refuza să se clinteze așa cum i se poruncise.

Primul Aiel întinse mâna spre sulița lui cu un mârâit, dar Perrin îl apucă de gât.

Își dorea atât de mult să zdrobească gâtul acestui bărbat. Îl pierduse *din nou pe Slayer* , iar lupii erau morți din cauza acestor doi. S-a reţinut. Slayer . . . Slayer merita mai rău decât moartea pentru ceea ce făcuse. Nu știa

despre acești oameni și nu era sigur dacă uciderea lor aici îi va ucide pentru totdeauna, fără renaștere.

I se părea că toată lumea, inclusiv creaturi ca acestea, ar trebui să mai aibă o șansă. Voalul roșu din mâna lui se zbătu, încercând cu țesături de Aer să-l învăluie pe Perrin.

— Ești un idiot, spuse Perrin încet. Apoi se uită la celălalt. "Și tu."

Amândoi clipiră, apoi îl priviră cu ochi care se slăbiră. Unul a început să saliva. Perrin clătină din cap. Slayer nu-i antrenase deloc. Chiar și Galia, după doar o . . . cat timp trecuse? Oricum, chiar și Galia știa să nu fie prins așa, în strânsoarea cuiva care putea să-și schimbe însăși capacitatea minții.

Perrin a trebuit să se gândească în continuare la ei ca la niște idioți pentru a menține transformarea. A îngenuncheat, căutând printre lupi răniții pe care îi putea ajuta. Și-a imaginat legături pe rănile celor care au fost răniți. S-ar vindeca repede în acest loc. Lupii păreau să fie capabili să facă asta. Ei pierduseră opt dintre membrii lor, pentru care Perrin urlă. Ceilalți i s-au alăturat, dar nu a existat niciun regret pentru trimiterile lor. Se luptaseră. Asta veniseră să facă.

După aceea, Perrin s-a ocupat de vălurile roșii căzute. Toți erau morți. Gaul șchiopăta lângă el, ținând un braț ars. Rana era gravă, dar nu punea imediat viața în pericol.

„Trebuie să te scoatem de aici”, i-a spus Perrin, „și să-ți aducem ceva Vindecare. Nu sunt sigur cât este ceasul, dar cred că ar trebui să mergem la Merrilor și să așteptăm poarta de ieșire.”

Gaul îi aruncă un rânjet cu dinți. „I-am ucis eu pe doi dintre aceștia, Perrin Aybara. S-ar putea canaliza. Mă consider grozav cu onoare, apoi aluneci și iei doi *prizonieri* .” A scuturat din cap. „Bain ar râde până în Țara Triple dacă ar vedea asta.”

Perrin se întoarse către cei doi prizonieri ai săi. Să-i ucizi aici părea extrem de crud, dar să-i eliberezi însemna să te lupți din nou cu ei — poate să pierzi mai mulți lupi, mai mulți prieteni.

„Nu bănuiesc că aceștia țin *ji’e’toh* ”, a spus Gaul. — Ai să iei un bărbat care ar putea canaliza ca *gai'shain* oricum? Se cutremură vizibil.

„Doar ucide-i și gata cu asta”, a spus Lanfear.

Perrin o privi. El nu a sărit în timp ce ea vorbea – se obișnuise oarecum cu felul în care ea intra și ieșea. Totuși, i s-a părut enervant.

„Dacă îi omor aici, asta îi va ucide pentru totdeauna?”

— Nu, spuse ea. „Nu funcționează așa pentru bărbați.”

A avut încredere în ea? În acest punct, din anumite motive, a constatat că a făcut-o. De ce ar minți? Totuși, uciderea oamenilor neînarmați. . . abia erau mai mult decât niște bebeluși aici pentru el.

Nu, gândi el, având în vedere lupii morți, *nu bebeluși. Mult mai periculos decât atât.*

„Acei doi au fost întoarse”, spuse ea, încrucișându-și brațele, făcând semn din cap către cei doi canalizatori. „Mulți sunt născuți în viața lor în zilele noastre, dar cei doi au dinții piliți. Au fost luați și întoarse.”

Gaul mormăi ceva. Suna ca un jurământ, dar suna și reverent. Era în limba veche și Perrin nu și-a prins sensul. După aceea, însă, Galia a ridicat o suliță. Mirosea a regret. „I-ai scuipat în ochi și așa te folosește, frații mei. Îngrozitor. . .”

Întors , gândi Perrin. Ca oamenii aceia de la Turnul Negru. S-a încruntat, mergând în sus și luând în mâini capul unuia dintre bărbați. Ar putea el *să -l* facă pe bărbat să se întoarcă la Lumină? Dacă ar putea fi forțat să fie rău, ar putea fi restaurat?

Perrin a lovit ceva vast în timp ce a împins mințile acestor oameni. Voința lui a sărit liber, ca o crenguță folosită pentru a încerca să doboare o poartă de fier. Perrin se împletici înapoi.

S-a uitat la Galia și a clătinat din cap. „Nu pot face nimic pentru ei.”

„O voi face”, a spus Gaul. "Ei sunt frati."

Perrin dădu din cap, reticent, în timp ce Gaul le tăia gâtul celor doi bărbaţi. A fost mai bine așa. Totuși, l-a rupt pe Perrin înăuntru ca să-l vadă. Ura ceea ce luptele le făcea oamenilor, ce îi făcea lui. Perrinul de luni în urmă nu ar fi putut niciodată să stea în picioare și să privească asta. Ușoară . . . dacă Gal nu ar fi făcut-o, s-ar fi avut pe sine. El știa asta.

„Poți să fii un astfel de copil”, a spus Lanfear, cu brațele încă încrucișate sub sânii ei, în timp ce îl privea. Ea oftă, apoi îl luă de braț. Un val de Vindecare înghețată l-a străbătut. Rana de pe obraz s-a închis.

Perrin trase adânc aer în piept, apoi dădu din cap spre Gaul.

„Nu sunt femeia ta de comision, pui de lup”, a spus ea.

— Vrei să mă convingi că nu ești un dușman? el a intrebat. „Este un loc bun pentru a începe.”

Ea oftă, apoi făcu cu mâna nerăbdătoare ca Gaul să se apropie. El a făcut așa, șchiopătând, iar ea L-a vindecat.

Un zgomot îndepărtat zgudui caverna din spatele lor. Ea s-a uitat la el și și-a mijit ochii. „Nu pot să stau aici”, a spus ea. Apoi a plecat.

„Nu știu ce să fac cu ăla”, a spus Gaul, frecându-și brațul în locul în care îmbrăcămintea era arsă, dar pielea s-a vindecat. „Cred că joacă cu noi, Perrin Aybara. Nu știu ce joc.”

Perrin mormăi de acord.

„Acest Slayer. . . El se va întoarce."

— Mă gândesc la o modalitate de a face ceva în privința asta, spuse Perrin, întinzându-se până la talie, unde își legase vârful de vis de centură cu curele. L-a eliberat. „Uită-te aici”, îi spuse lui Galiei, apoi intră în cavernă.

Perrin a trecut pe lângă acele pietre ca pe dinții. Era greu să scapi de sentimentul că se târă în gura unui Darkhound. Lumina din partea de jos a coborârii era orbitoare, dar Perrin a creat în jurul său o bulă umbrită, ca o sticlă care era doar translucidă. Îl distinge pe Rand și pe altcineva care se loveau unul de altul cu săbiile la buza unei gropi adânci.

Nu. Nu a fost o groapă. Perrin rămase cu gura căscată. Întreaga *lume* părea să se sfârșească aici, caverna deschizându-se într-un neant vast. O întindere eternă, ca întunericul Căilor, numai acesta părea să -l *atragă* în ea. El și orice altceva. Se obișnuise cu furtuna care năvăli afară, așa că nu observase vântul din tunel. Acum că era atent, îl simțea curgând prin cavernă în acea gaură.

Uitându-se în acel gol, știa că nu înțelesese niciodată negrul înainte, nu chiar. *Acesta* a fost întuneric. *Acesta* a fost nimic. Sfârșitul absolut al tuturor. Alt întuneric era înspăimântător din cauza a ceea ce putea ascunde. Acest întuneric era diferit; dacă asta te-ar fi cuprins, ai înceta complet.

Perrin se împletici înapoi, deși vântul care sufla în tunel nu era puternic. Doar . . . statornic, ca un pârâu care curge spre nicăieri. Perrin apucă vârful de vis, apoi se forța să se întoarcă de la Rand. Cineva a îngenuncheat pe podea în apropiere, cu capul plecat, sprijinit parcă împotriva unei forțe mari venite din neant. Moiraine? Da, și asta era Nynaeve îngenuncheată la dreapta ei.

Vălul dintre lumi era foarte subțire aici. Dacă le-ar putea vedea pe Nynaeve și Moiraine, poate că l-ar putea vedea sau auzi.

Se apropie de Nynaeve. „Nynaeve? Mă puteți auzi?"

Ea clipi, întorcând capul. Da, îl auzea! Dar ea nu-l putea vedea, se părea. Căută în jur, confuză, în timp ce se agăța de dinții de piatră ai podelei ca pentru viața însăși.

„Nynaeve!” strigă Perrin.

— Perrin? şopti ea, privind în jur. "Unde ești?"

— O să fac ceva, Nynaeve, spuse el. „Voi face imposibilă crearea de porți în acest loc. Dacă doriți să călătoriți în sau din această zonă, va trebui să vă creați poarta de intrare în fața cavernei. În regulă?"

Ea dădu din cap, încă căutându-l în jur. Aparent, deși lumea reală s-a reflectat în visul lupului, nu a funcționat invers. Perrin a izbit vârful de vis în pământ, apoi a activat-o așa cum i-a arătat Lanfear, creând balonul de violet chiar în jurul cavernei. Se grăbi înapoi în tunel, ieșind printr-un zid de sticlă violet pentru a se alătura lui Galiei și lupilor.

— Lumină, spuse Gaul. „Eram pe cale să merg să te caut. De ce a durat atât de mult?”

"Atât cât?" întrebă Perrin.

— Ai fost plecat cel puțin două ore.

Perrin clătină din cap. „Este Bore care se joacă cu simțul nostru al timpului. Ei bine, cel puțin cu acea vârf de vis la loc, Slayer va avea probleme să ajungă la Rand.”

După ce l-a pus pe Slayer să folosească vârful de vis împotriva lui, a fost satisfăcător să-l întoarcă pe *ter'angreal* împotriva bărbatului. Perrin făcuse bula de protecție suficient de mare pentru a încăpea în cavernă și a adăposti pe Rand, pe Bore și pe cei cu el. Amplasarea însemna că toate marginile domului, cu excepția celui de aici din față, erau în interiorul stâncii.

Slayer nu ar putea să sară în mijlocul cavernei și să lovească; ar trebui să intre pe front. Ori asta, ori găsește o modalitate de a pătrunde prin stâncă, ceea ce Perrin presupunea că era posibil aici, în visul lupului. Cu toate acestea, l-ar încetini și de asta avea nevoie lui Rand.

„Am nevoie să protejezi locul acesta”, le-a trimis Perrin lupilor adunați, mulți dintre care încă își lingeau rănile. „Shadowkiller luptă în interior, vânând cea mai periculoasă pradă pe care a cunoscut-o lumea asta. Nu trebuie să-l lăsăm pe Slayer să ajungă la el.”

Vom păzi acest loc, Young Bull, a trimis unul. *Alții se adună. El nu va trece pe lângă noi.*

"Poti face asta?" Perrin a trimis o imagine a lupilor distanțați prin Țările de Graniță, retransmițând rapid mesaje între ei. Erau mii și mii de ei cutreierând zona.

Perrin era mândru de trimiterea lui. Nu a trimis-o ca cuvinte, sau ca imagini, ci ca un concept amestecat cu parfumuri, cu un strop de instinct. Cu lupii poziționați așa cum trimitea, ei puteau trimite la el prin rețea aproape instantaneu dacă Slayer se întorcea.

O putem face, au trimis lupii.

Perrin dădu din cap, apoi făcu semn lui Gaul.

„Nu rămânem?” el a intrebat.

„Se întâmplă prea multe”, a spus Perrin. „Timpul se mișcă prea încet aici. Nu vreau să treacă războiul pe lângă noi.”

În plus, mai era problema cu orice făcea Graendal.

26

Considerații

— Nu-mi place să lupt lângă acei Seanchan, spuse Gawyn încet, venind lângă Egwene.

Nici ei nu-i plăcea și știa că el va putea simți asta de la ea. Ce putea să spună? Nu putea să-l îndepărteze pe Seanchan. Umbra îi adusese pe Sharani să lupte sub steagul său. Prin urmare, Egwene va trebui să folosească ceea ce avea. Orice avea ea.

O mâncărime gâtul când traversa câmpul spre locul de întâlnire la aproximativ o milă la est de vadul din Arafel. Bryne își aranjase deja majoritatea forțelor la vad. Aes Sedai putea fi văzut pe vârful dealurilor chiar la sud de vad, iar sub ei, pe versanți, erau poziționate escadroane mari de arcași și șugari. Trupele se simțeau mai proaspete. Zilele petrecute cu forța lui Egwene retrăgându-se au ușurat o parte din presiunea războiului, în ciuda încercărilor inamicului de a-i determina să se angajeze în luptă.

Șansele lui Egwene depindeau de faptul că Seanchan se alătură bătăliei și se angajează pe canalizatorii Sharan. I s-a răsucit stomacul. Auzise odată că în Caemlyn, bărbați fără scrupule aruncau împreună câinii înfometați într-o groapă și mizau pe care dintre ei va supraviețui luptei care a urmat. Acest lucru a simțit la fel și pentru ea. Seanchan *damane* nu erau femei libere; nu puteau alege să lupte. Din câte văzuse ea despre canalizatorii de sex masculin Sharan, ei erau puțin mai mult decât animale însiși.

Egwene ar trebui să se lupte cu Seanchan cu fiecare respirație, nu să se alieze cu ei. Instinctele ei s-au răzvrătit când se apropia de adunarea lui Seanchan. Liderul Seanchan a cerut această audiență cu Egwene. Lumina ar trimite-o rapid.

Egwene primise rapoarte despre această Fortuona, așa că știa la ce să se aștepte. Micuța Seanchan Empress stătea pe o platformă mică, urmărind pregătirile pentru luptă. Purta o rochie strălucitoare a cărei trenă se prelungea la o distanță ridicolă în spatele ei, purtată de opt *da'covale* , acei servitori în hainele îngrozitor de nemodeste. Diferiți membri ai Sângelui stăteau în grupuri, așteptând în ipostaze atente. Gărzile Deathwatch, îngrămădite în armura lor aproape neagră, stăteau ca niște bolovani în jurul Împărătesei.

Egwene se apropie, păzită de proprii ei soldați și de o mare parte din Sala Turnului. Fortuona încercase mai întâi să insiste ca Egwene să vină s-o viziteze în tabăra ei. Egwene, desigur, refuzase. Trecuseră ore întregi pentru a ajunge la un acord. Ambii ar veni în această locație din Arafel și amândoi s-ar ridica mai degrabă decât să stea, astfel încât niciunul să nu dea impresia că se află deasupra celuilalt. Totuși, Egwene a fost iritată să găsească femeia așteptând. Ea a vrut să cronometreze această întâlnire, astfel încât amândoi să sosească în același moment.

Fortuona se întoarse de la pregătirile de luptă și se uită la Egwene. Se pare că multe dintre rapoartele lui Siuan erau false. Adevărat, Fortuona arăta ceva ca un copil, cu acea formă ușoară și trăsături delicate. Acele asemănări erau minore. Niciun copil nu avusese vreodată ochi atât de perseverenți, atât de calculatori. Egwene și-a revizuit așteptările. Îl imaginase pe Fortuona ca pe o adolescentă răsfățată, rezultatul unei vieți înghesuite.

„M-am gândit”, a spus Fortuona, „dacă ar fi potrivit să vă vorbesc în persoană, cu propria mea voce”.

ˆ

In apropiere, câțiva dintre Sângele Seanchan – cu unghiile vopsite și capetele parțial bărbierite – gâfâiau. Egwene le ignoră. Stăteau lângă câteva perechi de *sul'dam* și *damane.* Dacă ea lasă acele perechi să-i atragă atenția, temperamentul ei s-ar putea să o ia mai bine.

„M-am gândit”, a spus Egwene, „dacă ar fi potrivit să vorbesc cu cineva ca tine, care a comis atrocități atât de teribile.”

— Am decis că voi vorbi cu tine, continuă Fortuona, ignorând remarca lui Egwene. „Cred că, deocamdată, ar fi mai bine să te văd nu ca *marath'damane,* ci ca o regină printre oamenii acestei țări.”

— Nu, spuse Egwene. „Mă vei vedea așa cum sunt, femeie. O cer.” Fortuona își strânse buzele. — Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. „Am mai vorbit cu *damane* ; antrenamentul lor a fost un hobby de-al meu. A te vedea ca atare nu încalcă protocolul, deoarece Împărăteasa poate vorbi cu câinii ei de companie.”

— Atunci voi vorbi și eu direct cu tine, spuse Egwene, păstrându-și fața impasibilă. „Pentru judecătorii Amyrlin multe procese. Ea trebuie să fie capabilă să vorbească cu ucigașii și violatorii pentru a le da sentința. Cred că ai fi acasă în compania lor, deși bănuiesc că te-ar găsi greață.”

„Îmi dau seama că aceasta va fi o alianță neplăcută”.

„Te așteptai la altceva?” întrebă Egwene. „Le ții captive pe surorile mele. Ceea ce le-ai făcut este mai rău decât crima. I-ai torturat, le-ai încălcat voința. Mi-aș dori Luminii să-i fi ucis pur și simplu.”

— Nu m-aș aștepta să înțelegi ce trebuie făcut, spuse Fortuona, privind înapoi spre câmpul de luptă. „Ești *marath'damane.* Este . . . firesc să-ți cauți binele, așa cum îl vezi.”

— Într-adevăr, firesc, spuse Egwene încet. „De aceea insist să mă vezi așa cum sunt, pentru că eu reprezintă dovada supremă că societatea și imperiul tău sunt construite pe minciuni. Iată-mă, o femeie despre care insisti că ar trebui să aibă guler pentru binele comun. Și totuși nu arăt niciuna dintre tendințele sălbatice sau periculoase pe care susțineți că ar trebui să le am. Atâta timp cât sunt eliberat de gulerele tale, îi demonstrez fiecărui bărbat și femeie care trag sufletul că ești un mincinos.” murmură celălalt Seanchan. Fortuona însăși a menținut o față rece. „Ai fi mult mai fericit cu noi”, a spus Fortuna.

„Oh, aș vrea?” spuse Egwene.

"Da. Vorbești despre urarea gulerului, dar dacă l-ai purta și ai vedea, ai găsi că o viață mai liniștită. Nu ne torturăm *damane* . Ne pasă de ei și le permitem să trăiască o viață privilegiată."

„Nu știi, nu?" întrebă Egwene.

„Eu sunt împărăteasa", a spus Fortuona. „Dominația mea se extinde peste mări, iar tărâmurile protecției mele cuprind tot ceea ce omenirea cunoaște și gândește. Dacă sunt lucruri pe care nu le știu, ele sunt cunoscute de cei din Imperiul meu, pentru că eu *sunt* Imperiul."

— Încântător, spuse Egwene. „Și Imperiul tău realizează că am *purtat* unul dintre gulerele tale? Că am fost odată antrenat de *sul'dam -ul tău* ?

Fortuona se înțepeni, apoi o răsplăti pe Egwene cu o privire șocată, deși o acoperi imediat.

„Am fost în Falme", a spus Egwene. „O *damane* , antrenată de Renna. Da, ți-am purtat gulerul, femeie. Nu am găsit pace acolo. Am găsit durere, umilință și teroare."

„De ce nu știam de asta?" întrebă Fortuona cu voce tare, întorcându-se. „De ce nu mi-ai spus?"

Egwene aruncă o privire către nobilimea Seanchan adunată. Fortuona părea să se adreseze unui bărbat în special, un bărbat îmbrăcat în haine bogate, negre și aurii, împodobite cu dantelă albă. Avea un petic pe ochi peste un ochi, negru pe măsură, iar unghiile de la ambele mâini erau lăcuite într-un întuneric...

"Mat?" a pufnit Egwene.

A făcut un fel de jumătate de undă, părând stânjenit.

Oh, Lumină, se gândi ea. *În ce s-a aruncat?* Ea a galopat prin planuri în minte. Mat imita un nobil din Seanchan. Nu trebuie să știe cine a fost cu adevărat. Ar putea să schimbe ceva pentru a-l salva? — Apropiați-vă, spuse Fortuona.

— Omul ăsta nu este... începu Egwene, dar Fortuona vorbi despre ea. „Knotai", a spus ea, „știai că această femeie a fost o *damane scăpată?* Cred că ai cunoscut-o de mică.

„Știi cine este?" întrebă Egwene.

— Sigur că da, spuse Fortuona. „Se numește Knotai, dar cândva a fost numit Matrim Cauthon. Să nu crezi că te va servi, *marath'damane* , deși ai crescut împreună. Acum este Prințul Corbilor, o funcție pe care a câștigat-o prin căsătoria cu mine. El îi servește pe Seanchan, pe Tronul de Cristal și pe Împărăteasa."

„Fie ca ea să trăiască pentru totdeauna”, a remarcat Mat. „Bună, Egwene. Mă bucur să aud că ai scăpat de acei Sharans. Cum e Turnul Alb? Încă . . . alb, cred?” Egwene se uită de la Mat la Împărăteasa Seanchan, apoi din nou la el. În cele din urmă, neputând să facă altceva, a izbucnit în râs. — Te-ai căsătorit cu Matrim Cauthon?

„Prevestirile au prezis-o”, a spus Fortuona.

„Te-ai lăsat să te apropii prea mult de un *ta’veren* ”, a spus Egwene, „și astfel Modelul te-a legat de el!”

„Superstiții prostești”, a spus Fortuona.

Egwene îi aruncă o privire lui Mat.

— A fi *ta'veren* nu m-a adus niciodată prea mult, spuse Mat acru. „Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că Modelul nu m-a tras de cizme până la Shayol Ghul. Mică binecuvântare, asta.”

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Knotai, spuse Fortuona. „Știați că această femeie a fost o *damană scăpată* ? Dacă da, de ce nu mi-ai vorbit despre asta?”

„Nu m-am gândit prea mult la asta”, a spus Mat. — Nu a fost una de foarte mult timp, Tuon.

— Vom vorbi despre asta cu altă ocazie, spuse Fortuona încet. „Nu va fi plăcut.” Se întoarse spre Egwene. „A conversa cu o fostă *damane* nu este același lucru cu a vorbi cu una recent capturată sau cu una care a fost întotdeauna liberă. Vestea acestui eveniment se va răspândi. Tu m-ai cauzat. . . incomoda."

Egwene o privi pe femeie, nedumerită. Ușoară! Acești oameni erau complet nebuni. „Care a fost scopul tău să insisti asupra acestei întâlniri? Dragonul Renăscut spune că ne vei ajuta în lupta. Atunci ajută-ne.”

„Trebuia să te cunosc”, a spus Fortuona. „Tu ești opusul meu. Am fost de acord să mă alătur acestei păci oferite de Dragon, dar există condiții.”

Oh, Light, Rand, se gândi Egwene. *Ce le-ai promis?* Ea s-a pregătit.

„Pe lângă faptul că sunt de acord să luptă”, a spus Fortuona, „voi recunoaște granițele suverane ale națiunilor așa cum sunt cartografiate în prezent. Nu voi forța ascultarea niciunui *marath'damane, în* afară de cei care ne încalcă granițele.”

— Și acele granițe sunt? întrebă Egwene.

„Așa cum am subliniat în prezent, așa cum eu...”

— Fii mai specific, spuse Egwene. „Spune-mi cu vocea ta, femeie. Ce granițe?”

Fortuona și-a tras buzele la o linie. Evident, nu era obișnuită să fie întreruptă. „Controlăm Altara, Amadicia, Tarabon și Câmpia Almoth.”

— Tremaling, spuse Egwene. „Veți elibera Tremalking și celelalte insule Sea Folk?”

„Nu le-am enumerat pentru că nu sunt de pe pământul vostru, ci din mare. Nu sunt preocuparea ta. În plus, ei nu făceau parte din acordul cu Dragonul Renăscut. El nu a menționat asta.”

„Are multe în minte. Tremalking va face parte din acordul cu mine.”

— Nu știam că facem un astfel de acord, spuse Fortuona calm. „Ai nevoie de ajutorul nostru. Am putea pleca într-o clipă, dacă îl comand. Cum te-ai descurca împotriva acelei armate fără ajutorul nostru, pe care m-ai rugat atât de recent să o împrumut?

Cerșit? se gândi Egwene. „Îți dai seama ce se întâmplă dacă pierdem Ultima Bătălie? Cel Întunecat rupe Roata, îl ucide pe Marele Șarpe și toate lucrurile se vor sfârși. Asta dacă avem noroc. Dacă nu avem noroc, Cel Întunecat va reface lumea după propria sa viziune întortocheată. Toți oamenii vor fi legați de el într-o eternitate de suferință, subjugare și chin.”

„Sunt conștient de acest lucru”, a spus Fortuona. „Te comporți ca și cum această luptă specială – aici, pe acest câmp de luptă – ar fi decisivă.”

„Dacă armata mea ar fi distrusă”, a spus Egwene, „întregul nostru efort ar fi pus în pericol. Într-adevăr, totul ar putea depinde de ceea ce se întâmplă aici.”

„Nu sunt de acord”, a spus Fortuona. „Armatele tale nu sunt vitale. Ele sunt populate de copiii călcătorilor de jurământ. Te lupți cu Umbra și pentru asta îți dau onoare. Dacă ar fi să pierzi, m - aș întoarce la Seanchan și m-aș ridica toată puterea Armatei Veșnic Victorioase și m-aș pune în aplicare împotriva acestui lucru. . . groază. Vom câștiga în continuare Ultima Bătălie. Ar fi mai dificil fără tine și nu aș irosi vieți utile sau potențiale *damane* , dar sunt încrezător că am putea rezista singuri împotriva Umbrei.”

Ea întâlni ochii lui Egwene.

Atât de frig , se gândi Egwene. *Ea blufează. Ea trebuie să fie.* Rapoartele din ochii și urechile lui Siuan spuneau că patria Seanchan era în haos. O criză de succesiune.

Poate că Fortuona a crezut cu adevărat că Imperiul ar putea rezista singur împotriva Umbrei. Dacă da, a greșit.

— Vei lupta alături *de* noi, spuse Egwene. — Presupun că ai încheiat tratatul cu Rand, i-ai dat jurământul.

„Tremalking este al nostru.”

"Oh?" spuse Egwene. „Și ai stabilit un lider acolo? Unul dintre oamenii de mare, să-ți recunoască domnia?”

Fortuona nu spuse nimic.

„Aveți loialitatea celor mai multe dintre celelalte țări pe care le-ați cucerit”, a spus Egwene. „La bine și la rău, altaranii și amadicienii vă urmează. Tarabonerii par la fel. Dar Oamenii Marii . . . Nu am niciun fel de rapoarte despre vreunul de acest fel care să te susțină sau să trăiască în pace sub degetul tău.”

„Granii...”

„Granițele pe care tocmai le-ați menționat, așa cum există pe hărți, arată Tremalking ca pe un ținut al oamenilor marini. Nu este al tău. Dacă tratatul nostru deține granițele actuale așa cum sunt, ai avea nevoie de un conducător în Tremalking care să te recunoască.”

Lui Egwene i s-a părut un argument slab. Seanchan au fost cuceritori. Ce le păsa dacă aveau vreun fel de legitimitate? Cu toate acestea, Fortuona părea să ia în considerare cuvintele lui Egwene. Ea se încruntă în gând.

"Acest . . . este un argument bun”, a spus în cele din urmă Fortuona. „Nu ne-au acceptat. Ei sunt proști să respingă pacea pe care o oferim, dar au făcut-o într-adevăr. Foarte bine, vom părăsi Tremalking, dar voi adăuga o condiție la acordul nostru, așa cum ați făcut dumneavoastră.”

— Și starea ta?

„Veți anunța prin Turnul vostru și prin pământurile voastre”, a spus Fortuona. „Orice *marath'damane* care dorește să vină la Ebou Dar și să aibă guler corespunzător trebuie să aibă voie să facă acest lucru.”

„Crezi că oamenii ar *dori* să fie cu guler?” Era nebună. Ea trebuia să fie.

„Bineînțeles că ar vrea”, a spus Fortuona. „În Seanchan, foarte ocazional cineva care poate canaliza este ratat în căutările noastre. Când descoperă ce sunt, ei vin la noi și cer să li se pună guler, după caz. Nu vei forța pe nimeni să stea departe de noi. Le vei lăsa să vină.”

„Îți promit, nimeni nu o va face.”

— Atunci nu ar trebui să ai probleme în a face proclamația, spuse Fortuona. „Vom trimite emisari să-ți educe poporul cu privire la beneficiile *damanei* — profesorii

noștri vor veni în pace, pentru că ne vom ține de tratat. Cred că vei fi surprins. Unii vor vedea ce este corect.”

— Fă ce vrei, a spus Egwene, amuzată. „Nu încălcați legile și bănuiesc că majoritatea vă vor permite . . . emisari. Nu pot vorbi în numele fiecărui conducător.”

„Ce se întâmplă cu pământurile pe care le controlezi? Tar Valon? Veți permite emisarilor noștri?”

„Dacă nu încalcă nicio lege”, a spus Egwene, „nu-i voi reduce la tăcere. As permite în Whitecloaks, dacă ar putea să-și spună piesa fără a-i determina pe oameni la revoltă. Dar *Light* , femeie. Nu poti sa crezi de fapt. . .”

Ea a încetat, privind pe Fortuona. Ea chiar a crezut. Din câte și-a dat seama Egwene, a făcut-o.

Cel puțin e sinceră, se gândi Egwene. *Nebun. Nebun, dar sincer.*

— Și *damane* pe care o ții acum? spuse Egwene. „Le vei lăsa să plece, dacă vor să fie eliberați?”

„Nimeni care este instruit corespunzător nu și-ar dori asta.”

„Acest lucru trebuie să fie egal de ambele părți”, a spus Egwene. „Ce zici de o fată pe care descoperi că o poți canaliza? Dacă nu vrea să fie făcută *damane* , o vei lăsa să părăsească pământurile tale și să se alăture ale noastre?”

„Ar fi ca și cum ai lăsa liber un *grom înfuriat* într-o piață a orașului.”

— Ai spus că oamenii vor vedea adevărul, spuse Egwene. „Dacă modul tău de viață este puternic, idealurile tale adevărate, atunci oamenii le vor vedea așa cum sunt. Dacă nu o fac, nu ar trebui să-i fortezi. Lăsați-i pe oricine dorește să fie liber, iar eu voi lăsa poporul vostru să vorbească în Tar Valon. Ușoară! Le voi da cameră și masă gratuită și voi vedea la fel ca în fiecare oraș!”

Fortuona o privi pe Egwene. „Mulți dintre *sul’dam -ul nostru* au venit la acest război anticipând șansa de a captura noi *damane* dintre cei care servesc Umbra. Acești Sharani, poate. Ai vrea să-i lăsăm pe ei sau pe surorile tale din Umbra să fie libere? A distruge, a ucide?

„Pentru a fi judecat și executat, sub Lumină.”

„De ce nu le lăsăm să fie folosite? De ce să-și irosească viața?”

„Ceea ce faci este o urâciune!” spuse Egwene, simțindu-se exasperată. „Nici măcar Ajahul Negru nu merită asta.”

„Resursele nu ar trebui aruncate atât de leneș.”

^

"Chiar așa?" spuse Egwene. „Îți dai seama că fiecare dintre *sul'dam -ul* tău, prețioșii tăi antrenori, este ea însăși o *marath'damane* ?"

Fortuona se învârte spre ea. „Nu răspândi astfel de minciuni."

"Oh? Să-l testăm, Fortuona? Ai spus că i-ai antrenat singur. Ești un *sul'dam* , presupun? Pune-ți *a'dam* pe gât. te *îndrăznesc* . Dacă greșesc, nu vă va face nimic. Dacă am dreptate, vei fi supus puterii sale și te vei dovedi a fi *marath'damane* ."

Fortuona făcu ochii mari de furie. Ea ignorase ghimpele lui Egwene care o numeau criminală, dar *această* acuzație părea că o pătrunde. . . așa că Egwene s-a asigurat că va răsuci cuțitul puțin mai adânc.

— Da, spuse Egwene. „Lasă-ne să o facem și să testăm puterea reală a angajamentului tău. Dacă vă dovediți că puteți canaliza, veți face ceea ce pretindeți că alții ar trebui? O să te plimbi până la guler și să-l iei de gâtul tău, Fortuona? Vei respecta propriile tale legi?"

— Le-am ascultat, spuse Fortuona cu răceală. „Ești foarte ignorant. Poate că este adevărat, că *sul'dam* poate învăța să canalizeze. Dar acest lucru nu este același lucru cu a fi un *marath'damane – la fel ca* un om care *poate* deveni un criminal nu trebuie considerat unul."

„Vom vedea", a spus Egwene, „o dată ce oamenii tăi își vor da seama de minciunile care le-au fost spuse."

— Te voi sparge chiar eu, spuse Fortuona încet. „Într-o zi, oamenii tăi te vor preda mie. Te vei uita de tine, iar aroganța ta te va duce la granițele noastre. O sa astept."

— Plănuiesc să trăiesc secole, șuieră Egwene. „O să văd cum se dărâmă imperiul tău, Fortuona. O voi privi cu bucurie." Ridică un deget pentru a o bătu pe femeie pe piept, dar Fortuona se mișcă cu o viteză încețoșată, mâna ei apucând-o pe a lui Egwene de încheietura mâinii. Pentru una atât de mică, cu siguranță a fost rapidă.

Egwene a îmbrățișat Sursa prin reflex. *Damane* din apropiere icni, iar lumina Puterii Unice a răsărit în jurul lor.

Mat se împinse între Egwene și Fortuona și le împinse, ținând o mână de pieptul fiecărei femei. Egwene țesă din instinct, intenționând să-și îndepărteze mâna cu un fir de Aer. S-a prăbușit, desigur.

Sânge și cenușă, asta e incomod! Ea uitase că era acolo.

— Să fim civilizați, doamnelor, spuse Mat, privindu-l pe unul dintre ei, apoi pe celălalt. „Nu mă face să-mi arunc

perechea peste genunchi.”

Egwene s-a uitat la el, iar Mat îi întâlni privirea. Încerca să-și îndepărteze furia către el în loc de Fortuona.

Egwene se uită în jos la mâna lui, care era lipită de pieptul ei, inconfortabil aproape de sânii ei. Fortuona se uita și la acea mână.

Mat își lăsă ambele mâini în jos, dar își făcu timpul plăcut, parcă nu-i pasă. „Oamenii acestei lumi au nevoie de voi doi, și au nevoie de voi cu liniște, mă auzi? Acesta este mai mare decât oricare dintre noi. Când vă luptați unul cu celălalt, Cel Întunecat câștigă și asta este. Așa că nu te mai purta ca niște copii.”

— Vom avea multe cuvinte despre asta în seara asta, Knotai, spuse Fortuona. „Îmi plac cuvintele”, a spus Mat. „Există câteva cuvinte delicios de frumoase acolo. 'Zâmbet.' Acesta mi-a sunat întotdeauna ca un cuvânt frumos. nu crezi? Sau, poate, cuvintele „Promit să nu o ucid pe Egwene chiar acum pentru că a încercat să mă atingă pe mine, Împărăteasa, să trăiesc pentru totdeauna, pentru că avem cu adevărat nevoie de ea pentru următoarele două săptămâni sau cam asa ceva”. El o privi pe Fortuona cu atenție. — Chiar te-ai căsătorit cu el? îi spuse Egwene Fortuonei. "Sincer?"

"A fost . . . un eveniment neobișnuit”, a răspuns Fortuona. Ea se scutură, apoi se uită cu privirea la Egwene. „El este al meu și nu intenționez să-l eliberez.”

„Nu pari genul care să elibereze ceva, odată ce ai mâna pe el”, a spus Egwene. „Matrim nu mă interesează momentan; armata ta o face. Vei lupta, sau nu?"

— Voi lupta, spuse Fortuona. „Dar armata mea nu vă este supusă. Cereți generalului dvs. să ne trimită sugestii. Le vom lua în considerare. Dar văd că vei avea un timp dificil să aperi vadul împotriva invadatorului fără un număr mai mare de *marath'damane.* Îți voi trimite niște *sul'dam* și *damane ale mele* pentru a-ți proteja armata. Asta este tot ce voi face deocamdată.” A început să se întoarcă spre oamenii ei. „Vino, Knotai.”

— Nu știu cum ai căzut în asta, îi spuse Egwene pe sub răsuflarea lui Mat. „Nu vreau să știu. Voi face tot ce pot pentru a te ajuta să te eliberez, odată ce terminăm lupta.”

— Ei bine din partea ta, Egwene, spuse Mat. „Dar mă pot descurca singur.” Se repezi după Fortuona.

Asta spunea mereu. Ar găsi o modalitate de a-l ajuta. Ea clătină din cap, întorcându-se acolo unde o aștepta Gawyn. Leilwin refuzase să vină, deși Egwene s-ar fi

așteptat ca ea să-i vadă cu plăcere pe câțiva dintre cei din patria ei.

— Va trebui să-i ținem la distanță de braț, spuse Gawyn încet.

— De acord, spuse Egwene.

— Încă vei lupta alături de Seanchan, în ciuda a ceea ce au făcut ei?

— Atâta timp cât îi țin ocupați pe canalizatorii Sharan, da. Egwene se uită spre orizont – spre Rand și spre lupta puternică în care trebuia să fie implicat. „Opțiunile noastre sunt limitate, Gawyn, iar aliații noștri se diminuează. Deocamdată, oricine este dispus să-i omoare pe Trollocs este un prieten. Asta este.”

Linia andorană s-a deformat, iar trollocii au rupt, mârâind fiare cu o respirație împuțită, care se înnebunește în aerul rece. Halebardierii lui Elayne din apropiere s-au zbătut în timp ce cădeau peste ei înșiși pentru a scăpa. Primii câțiva trolloci i-au ignorat, urlând și sărind peste ei pentru a face loc pentru ca mai mulți să se reverse prin deschidere, ca sângele întunecat dintr-o tăietură în carne.

Elayne a încercat să adune puțina forță care îi mai rămânea. Avea impresia că *sayar* va scăpa de ea în orice moment, dar bărbații care se luptau și mureau nu ar fi mai puternici decât ea în acest moment. Toți s-au luptat aproape toată ziua.

Găsind cumva puterea de a țese, ea a prăjit primii câțiva trolloci cu bile de foc, împiedicând curgerea prin rana din liniile umane. Au urmat dungi albe, săgeți din arcul lui Birgitte. Trollocii gâlgâiau, strângându-și gâtul acolo unde săgețile loveau.

Elayne trimitea lovitură după lovitură de la călare, cu mâinile obosite lipite de şa în timp ce clipi din ochi care păreau plumb. Trollocii morți s-au răsturnat, formându-se ca o crustă peste gaură, împiedicându-i pe ceilalți să se rupă. Trupele de rezervă s-au împiedicat, luând teren și împingând trollocii înapoi.

Elayne respiră, tremurând. Ușoară! Se simțea ca și cum ar fi fost forțată să alerge în jurul lui Caemlyn în timp ce trăgea greutăți de plumb. Abia putea să stea în picioare, darămite să țină Puterea Unică. Vederea ei se întunecă, apoi se întunecă și mai mult. Sunetul dispăru în urechi. Apoi . . . întuneric.

Sunetul a revenit primul. Țipete îndepărtate, zgomote. Un corn foarte slab. Urletele trollocilor. Tunete ocazionale

de la dragoni. *Aceștia nu trag la fel de des,* se gândi ea. Aludra se mutase într-un ritm în tragerea ei. Bashere ar retrage o secțiune de trupe și le-ar lăsa să se odihnească. Trollocii aveau să se reverse, iar dragonii îi bombardau pentru o perioadă scurtă de timp. În timp ce trollocii încercau să se târască în sus și să-i distrugă pe dragoni, cavaleria intra și îi zdrobește pe flancuri.

A ucis o mulțime de trolloci. Asta era treaba lor. . . ucide trollocii. . .

Prea încet, se gândi ea. *Prea lent* . . .

Elayne se trezi pe pământ, chipul îngrijorat al lui Birgitte plutind deasupra ei.

„Oh, Lumină?" mormăi Elayne. „Am căzut?"

— Te-am prins la timp, mormăi Birgitte. „Te-ai prăbușit în brațele noastre. Haide, ne retragem."

„Eu . . ."

Birgitte ridică o sprânceană spre ea, aşteptând cearta.

A fost greu să faci una, întinsă pe spate la câțiva pași de primele linii. *Saidar* fugise de ea și probabil că nu ar fi putut să o apuce din nou dacă viața ei depindea de asta. — Da, spuse ea. "Ar trebui . . . ar trebui să verifice Bashere."

— Foarte înțelept, spuse Birgitte, făcând semn gardianului să o ajute pe Elayne să se întoarcă pe cal. Ea a ezitat, atunci. — Te-ai descurcat bine aici, Elayne. Ei știu cum ai luptat. Le-a fost bine să vadă."

Au început o călătorie grăbită prin liniile din spate. Acestea erau foarte superficiale; majoritatea soldaților erau angajați în luptă. Trebuiau să câștige înainte să sosească a doua armată Trolloc și asta însemna să arunce tot ce aveau în această forță.

Totuși, Elayne a fost surprins de rezervele epuizate, numărul mic care ar putea fi scutit să se rotească din față și să se odihnească. Cât timp trecuse?

Norii învăluiseră cerul liber care o însoțea adesea. Asta părea un semn rău. — Blestema norii ăia, mormăi ea. „Ce moment al zilei este?"

— Poate la două ore de la apus, spuse Birgitte.

"Ușoară! Trebuia să mă faci să mă întorc în tabără cu câteva ore în urmă, Birgitte!

Femeia s-a uitat la ea, iar Elayne și-a amintit vag încercările de a face tocmai asta. Ei bine, nu are rost să ne certăm acum. Elayne își recăpăta o parte din forță și se forța să stea cu spatele drept pe cal, în timp ce a fost condusă către mica vale dintre dealurile de lângă Cairhien, unde Bashere dădea ordine de luptă.

Ea a călărit până la postul de comandă, neavând încredere în picioarele ei să o poată susține în mers și a rămas în șa când se adresa lui Bashere. "Funcționeaza?"

El ridică privirea spre ea. — Presupun că nu mai pot conta pe tine pe front?

„Prea slab pentru a fi canalizat deocamdată. Imi pare rau."

„Ai rezistat mai mult decât ar fi trebuit.” A făcut o notație pe hărțile sale. "Lucru bun. Pe jumătate cred că ai fost singurul lucru care a împiedicat flancul estic să se prăbușească. Va trebui să trimit mai mult sprijin în această direcție.”

„ *Funcționează* ?”

— Du-te să arunci o privire, spuse Bashere, dând din cap spre versantul dealului.

Elayne strânse din dinți, dar îl împinge pe Moonshadow până unde putea găsi un avantaj. Ea și-a ridicat oglinda cu degete care tremurau *mult* mai mult decât și-ar fi dorit.

Forța Trolloc lovise linia înclinată de apărători. Rezultatul firesc al acestui lucru fusese căderea infanteriei înapoi, bolul răsturnându-se în timp ce trollocii împingeau înainte. Acest lucru îi făcuse pe Shadowspawn să se simtă ca și cum ar fi câștigat avantaj și i-a împiedicat să-și dea seama de adevăr.

Pe măsură ce avansau, linia de infanterie se învăluise și înconjurase laturile Trolloc. Ea ratase cel mai important moment, când Bashere îi ordonase lui Aiel să atace. Mătura lor rapidă pentru a-i lovi pe trolloci din spate funcționase așa cum se spera.

Forțele lui Elayne au avut trollocii complet înconjurați. Un cerc enorm de Shadowspawn zvârcoliți s-a luptat cu forța ei de încercuire, strângându-i împreună pentru a le restricționa mișcările și capacitatea de a lupta.

Mergea. Lumină, a *fost.* Aielul s-a lovit de flancurile din spate ale trollocilor, măcelându-i. Laţul fusese tras.

Care dintre ei sufla acele coarne? Alea erau coarne de Trolloc.

Elayne a căutat prin Shadowspawn, dar nu i-a găsit pe cei care sunau din coarne. Ea a văzut un Myrddraal mort lângă rândurile Aiel. Unul dintre dragonii lui Aludra – atașat de căruța sa și tras de o pereche de cai – era alături de călăreții Bandei. Ei poziționaseră căruțele pe diferite vârfuri de deal pentru a trage în jos în trolloci.

„Elayne. .” spuse Birgitte.

— Oh, scuze, spuse Elayne, coborând oglinda și întinzându-l Gardelui ei. "Uită-te. Merge bine."

„Elayne!”

Cu o tresărire, își dădu seama cât de îngrijorat era Gardianul. Elayne se întoarse, urmărind privirea femeii spre sud, mult dincolo de zidurile orașului. Acele claxoane sună. . . fuseseră atât de moale, încât Elayne nu-și dăduse seama că veneau din spate.

"Oh nu . . .” spuse Elayne, ridicând în grabă oglinda.

Acolo, ca o mizerie neagră la orizont, s-a apropiat de a doua armată trollocă.

— Bashere nu a spus că nu ar trebui să fie aici până mâine? spuse Birgitte. "Cel mai devreme?"

— Nu contează, spuse Elayne. „Într-un fel sau altul, sunt aici. Trebuie să ne pregătim să întoarcem acei dragoni în altă direcție! Trimiteți ordinul lui Talmanes și găsiți-l pe Lord Tam al'Thor! Vreau bărbații de la Two Rivers înarmați și pregătiți. Ușoară! De asemenea, arbaletarii. Trebuie să încetinim a doua armată, în orice mod posibil.”

Bashere, se gândi ea. *Trebuie să-i spun lui Bashere.*

A învârtit Moonshadow, mișcându-se atât de repede încât a devenit ametită. Ea a încercat să îmbrățișeze Sursa, dar nu a venit. Era atât de obosită, încât a avut probleme să se apuce de frâiele.

Cumva, ea a reușit să coboare dealul fără să se îndepărteze. Birgitte plecase să-și transmită ordinele. Femeie buna. Elayne a intrat în tabără pentru a găsi o ceartă în curs.

„—Nu voi asculta asta! strigă Bashere. „Nu voi sta pe loc și *nu voi* fi insultat în propria mea tabără, omule!”

Obiectul disprețului său a fost nimeni altul decât Tam al'Thor. Bărbatul statornic de la Two Rivers se uită la Elayne, iar ochii i s-au deschis mai mari, de parcă ar fi fost surprins să o vadă acolo.

— Majestatea Voastră, spuse Tam. — Mi s-a spus că ești încă pe câmpul de luptă. Se întoarse către Bashere, care a devenit roșcat.

„Nu am vrut să mergi la ea cu...”

"Suficient!" spuse Elayne, călărind Moonshadow între ei. De ce se certa *Tam* dintre toți oamenii cu Bashere? „Bashere, cea de-a doua armata Trolloc este aproape la noi.”

— Da, spuse Bashere, respirând adânc. „Tocmai am avut cuvânt. Light, acesta este un dezastru, Elayne. Trebuie să ieșim prin porți.”

— Le-am epuizat pe rudele din împingerea noastră aici, Bashere, spuse Elayne. „Majoritatea abia poate canaliza suficient acum pentru a încălzi o ceașcă de ceai, darămite să facă o poartă.” *Lumină și nu am putut încălzi ceaiul.* Și-a forțat vocea să rămână fermă. „Asta a făcut parte din plan.”

„Eu . . . Așa este”, a spus Bashere. S-a uitat la hartă. "Lasă-mă să mă gândesc. Orașul. Ne vom retrage în oraș.”

„Și să-i dai timpului Shadowspawn să se odihnească, să se adune și să ne asalteze?” întrebă Elayne. „Probabil că asta *încearcă ei* să ne oblige să facem.”

„Nu văd altă alegere”, a spus Bashere. „Orașul este singura noastră speranță.”

"Orașul?" spuse Talmanes grăbindu-se, gâfâind. „Nu poți vorbi despre retragerea în oraș.”

"De ce nu?" întrebă Elayne.

„Maestate, infanteria noastră tocmai a reușit să încerce o armată trollocă! Se duc la asta cu dinți și gheare! Nu mai avem rezerve, iar cavaleria noastră este epuizată. Nu am reușit niciodată să ne dezlipim din acel concurs fără a suferi pierderi mari. Și apoi supraviețuitorii noștri ar fi ascunși în oraș, prinși între două armate ale Umbrei.

— Lumină, șopti Elayne. „Parcă au plănuit-o.”

— Cred că au făcut-o, spuse Tam încet.

— Nu asta din nou, urlă Bashere. Nu părea deloc ca el însuși, deși ea știa că saldeenii ar putea avea temperament. Bashere aproape că părea o altă persoană. Soția lui se apropiase de el, cu brațele încrucișate și amândoi se înfruntaseră pe Tam.

— Spune-ți cuvântul, Tam, spuse Elayne.

— Eu... începu Bashere, dar Elayne ridică o mână.

— El știa, Maiestate, spuse Tam încet. „Este singurul lucru care are sens. El nu a folosit Aiel pentru a cerceta.”

"Ce?" spuse Elayne. „Desigur că a făcut-o. Am citit rapoartele cercetașilor.”

„Rapoartele sunt falsificate, sau cel puțin modificate”, a spus Tam. „Am vorbit cu Bael. El a spus că niciunul din Aiel-ul lui nu fusese trimis la cercetători în ultimele zile ale marșului nostru. A spus că a crezut că oamenii mei au făcut-o, dar nu au făcut-o. Am vorbit cu Arganda, care credea că Whitecloaks făcea asta, dar Galad a spus că este trupa.

— Nu eram noi, spuse Talmanes, încruntat. „Niciunul dintre oamenii mei nu a fost folosit pentru detalii despre cercetași.”

Toate privirile s-au întors spre Bashere.

„Cine”, a întrebat Elayne, „ne urmărește spatele, Bashere?”

„Eu . . .” El ridică privirea, furia izbucnind din nou. „Am rapoartele undeva! Ți-am arătat și tu le-ai aprobat!”

„Este prea perfect”, a spus Elayne. A simțit un fior brusc, chiar în mijlocul spatelui. S-a răspândit prin corpul ei, un val de vânt înghețat suflându-i prin vene. Au fost prinși în capcană, perfect. Canalizatorii aleargă până la epuizare, soldații angajați într-o luptă strâns, o a doua armată rămasă să se apropie în secret cu o zi înainte de locul în care rapoartele falsificate spuneau că se vor afla. . .

Davram Bashere era un Prieten Întunecat.

„Bashere este eliberat de datorie”, a spus ea.

„Dar...” a pufnit el. Soția lui și-a pus mâna pe brațul lui, uitându-se la Elayne cu foc în ochi. Bashere ridică un deget spre Tam. „I-am trimis pe cei de la Two Rivers! Tam al'Thor trebuie să fie vinovat. Încearcă să vă distragă atenția, Maiestate!”

— Talmanes, spuse Elayne, simțindu-se rece până la oase. „Puneți cinci redarme să-l pună sub pază pe lordul Bashere și pe soția lui.”

Bashere scoase un șir de blesteme. Elayne a fost surprinsă de cât de calmă se simțea. Emoțiile ei au fost atenuate. Ea îl privi târât departe.

Nu era timp pentru asta. — Adună-ne comandanții, le spuse Elayne celorlalți. „Galad, Arganda. . . Terminați acea armată Trolloc de deasupra orașului! Răspândește cuvântul bărbaților. Aruncă tot ce avem în această luptă! Dacă nu putem zdrobi trollocii în următoarea oră, murim aici!

„Talmanes, acei dragoni nu pot fi de mare folos împotriva trollocilor acum că sunt înconjurați – riști să-i lovești pe oamenii noștri. Pune-i lui Aludra să mute toate căruțele cu dragoni pe cel mai înalt deal pentru a-l lovește pe noul inamic care vine dinspre sud. Spune-i lui Ogier să facă un cordon în jurul dealului pe care se află dragonii; nu le putem distruge. Tam, pune-ți arcierii Two Rivers pe dealurile din jur. Și puneți Legiunea Dragonului să formeze pe linia frontului, arbaleteri în frunte, cavaleria grea în spate. Cu uşurinţă, asta va fi suficient pentru a ne face timp să terminăm cu trollocii înconjuraţi.

Ar fi aproape. Ușoară! Dacă a doua armată îi înconjura oamenii . . . Elayne trase adânc aer în piept, apoi se deschise către *sayar.* Puterea Unică inundă în ea, deși nu putea reține decât un firicel. Putea să se comporte ca și cum nu ar fi epuizată, dar corpul ei știa adevărul.

Ea i-ar conduce oricum.

27

Foc prietenesc

Gareth Bryne străbătu tabăra pe care o înființase pe partea Arafellin, la câteva sute de pași pe granița Kandor la est de vad, ignorând soldații care încercau să-l salute. Siuan s-a grăbit într-o parte, un mesager livrând rapoarte pe cealaltă. Au fost urmăriți de un val de paznici și însoțitori care transportau hărți, cerneală și hârtie.

Întregul *loc de ardere s-* a cutremurat de exploziile Puterii. Rachetă prăbușită și calamitate. . . era ca și cum ai fi în mijlocul unei alunecări de stânci.

Încetase să mai fie deranjat de mirosul de fum. A fost omniprezent. Cel puțin unele dintre incendii au fost stinse; acei canalizări Seanchan se instalaseră pe lângă râu și trăgeau șuvoaie de apă.

În apropiere, o grămadă de arme s-a prăbușit la pământ într-un zgomot când un val al Puterii Unice a lovit în tabăra din apropiere. S-a împiedicat, iar pământul s-a împroșcat în jurul lui și pe Siuan, pietricele zgomotându-i pe cască și pe pieptar. — Continuă să vorbești, omule, îi răsti el către Holcom, mesagerul.

„Eh, da, Domnul meu.” Omul grăsitor avea o față ca de cal. „Aes Sedai de pe vârfurile dealurilor roșii, verzi și albastre tin toate. Cenușii au căzut înapoi, iar Albii raportează că au rămas fără putere.”

— Și celelalte Aes Sedai vor fi obositoare, spuse Siuan. „Nu sunt surprins că albii sunt primii care recunosc acest lucru. Nu va fi un motiv de rușine pentru ei, doar un alt fapt.”

Bryne mormăi, ignorând un alt strop de pământ care cădea peste ei. Trebuia să se miște în continuare. Umbra avea prea multe porți acum. Ar încerca să lovească centrele lui de comandă. Asta ar face, dacă ar fi ei. Cea mai bună opțiune a acestei strategii a fost să nu *existe* un centru de comandă, cel puțin nu unul ușor de găsit.

Toate lucrurile luate în considerare, bătălia decurgea conform planului. A fost o surpriză, uneori, când se întâmpla asta; pe un câmp de luptă, te așteptai să fii nevoit să-ți reconstruiești tactica de la sol în sus la fiecare pas – dar, pentru o dată, totul a decurs fără probleme.

Aes Sedai îi lovea pe Sharani de pe vârfurile dealurilor de la sud de vad, sporit de un flux constant de proiectile de la arcașii staționați chiar sub ei, pe pante. Din această cauză, comandantul Umbrei — Demandred însuși — nu și-a putut dedica toate trupele împotriva apărătorilor de la râu. Nici nu putea să-și aducă toate trupele împotriva Aes Sedai – ei aveau să călătorească – așa că, angajându-se pe deplin acolo, l-ar expune cu foarte puțin câștig. În schimb, el și-a împărțit forțele, trimițându-i pe trollocii de pe flancul său drept spre dealuri - ar suferi pierderi grele, dar el i-ar fi ținut apăsat pe Aes Sedai - și aducându-și Sharanii înainte pentru a lupta cu cea mai mare parte a trupelor Turnului Alb. la râu.

Seanchan a ocupat cea mai mare parte a atenției canalizatorilor inamici. Acest lucru nu i-a împiedicat pe unii canalizatori Sharan să tragă foc în tabăra lui Bryne de peste râu. Nu avea rost să-ți faci griji că ai fost lovit. Era la fel de în siguranță aici ca și oriunde, în afară de faptul că se retragea până la Turnul Alb. Nu *suporta* ideea de a fi în siguranță într-o cameră undeva, la kilometri de câmpul de luptă.

Lumină, se gândi el. *Așa o vor face probabil comandanții în viitor. O poziție de comandă sigură, accesată doar de gateway-uri.* Dar un general trebuia să simtă curgerea câmpului de luptă. Nu putea face asta de la kilometri depărtare.

„Cât de bine se descurcă șucarii de pe fiecare deal?” el a cerut.

— Foarte bine, domnule, spuse Holcom. „Așa cum se poate de așteptat după ore întregi de reținere a trollocilor.” Bryne pusese linii defensive de pikiri la jumătatea fiecărui deal; orice trolloci care reușeau să treacă prin cordon puteau fi luați de arcași de deasupra, fără a fi nevoie să deranjeze munca Aes Sedai. „Șucile care îl apără pe Red

Ajah pe dealul din mijloc vor avea nevoie de întăriri în curând, totuși; au pierdut un număr destul de mare la ultimul atac.”

„Va trebui să stea puțin mai mult. Acei roșii sunt suficient de urâți pentru a avea grijă de orice alt trolloc care străpunge formațiunile de știucă.” El a sperat. O altă explozie a aplatizat un cort din apropiere. „Ce zici de escadrile de arcași de acolo sus?” Bryne dădu deoparte o halebardă căzută.

„Unii se lasă săgeți, Domnul meu.”

Ei bine, nu putea face mare lucru în privința asta. Aruncă o privire spre vad, dar era o confuzie corectă. Îl deranja să fie atât de aproape de luptă și să nu știe cum mergeau lucrurile pentru trupele sale.

— Are cineva informații despre ce se întâmplă la vad? urlă el, întorcându-se spre asistenții săi. „Nu pot să văd un lucru explozit de Lumină, doar o agitație de cadavre și acele bile de foc care trăgează înainte și înapoi, orbindu-ne pe toți!”

Holcom păli. „Femeile alea din Seanchan canalizează de parcă ar fi pus fieruri de călcat în roșu. . . Vreau să spun, ei le dau greutății șarenilor, Domnule. Flancul nostru stâng a suferit o mulțime de victime, dar acum par să riposteze admirabil.”

— Nu l-am pus pe Joni la comanda lancierilor de acolo?

— Căpitanul Shagrin a murit, domnule, spuse un alt mesager, făcând un pas înainte. Avea o tăietură proaspătă pe scalp. „Tocmai am venit de acolo.”

Arde-ma. Ei bine, Joni își dorise întotdeauna să cadă în luptă. Bryne și-a ținut emoțiile în frâu. „Cine comandă acum?”

— Uno Nomesta, spuse mesagerul. „Ne-a strâns împreună după ce Joni a căzut, dar ne avertizează că sunt greu presați.”

— Lumină, Nomesta nici măcar nu este ofițer! Totuși, antrenase cavalerie grea de ani de zile și, probabil, nu era un om mai bun în șa decât el. „Bine, întoarce-te acolo și spune-i că-i dau niște întăriri.”

Bryne se întoarse spre Holcom. — Treci la căpitanul Denhold și pune-l să-și trimită escadrila de rezervă de cavalerie peste vad pentru a ne consolida flancul stâng. Să vedem ce pot face acei Illianeri! Nu putem pierde acest râu!”

Mesagerul se repezi. *Va trebui să fac ceva pentru a elimina presiunea de pe acele Aes Sedai în curând.* El a

urlat: „Annah, unde ești?”

Doi soldați care vorbeau în apropiere au fost împinși deoparte în timp ce o tânără îndrăzneață – o fostă gardă a negustorului și acum soldat de infanterie și mesager în serviciul generalului Bryne – a trecut. "Lordul meu?"

„Annah, roagă-l pe acel monstru imperial al unui lider Seanchan dacă ar fi vreodată atât de amabil încât să ne împrumute ceva din nenorocita ei cavalerie.”

„Să exprim exact așa?” întrebă Annah, salutând, cu un zâmbet pe buze.

„Dacă o faci, fată, te voi arunca de pe o stâncă și o voi lăsa pe Yukiri Sedai să testeze câteva dintre noile ei țesături care cădе pe tine. Merge!"

Mesagerul zâmbi, apoi se repezi spre terenul de călătorie pentru trecere.

Siuan îl privi pe Bryne. „Devii morocănos.”

— Ești o influență bună asupra mea, se răsti el, ridicând privirea când o umbră trecea deasupra. Își întinse mâna după sabia, așteptându-se să vadă un alt zbor al lui Draghkar. În schimb, era doar una dintre acele fiare zburătoare ale Seanchan. S-a relaxat.

O minge de foc a doborât creatura din cer. Se învârtea, batând din aripi arzătoare. Bryne înjură, sărind înapoi în timp ce animalul monstruos se prăbuși în poteca din față, unde fugea mesagerul Annah. Cadavrul animalului s-a rostogolit peste ea și s-a prăbușit printr-unul dintre corturile de aprovizionare, care era plin de soldați și intendente. Călărețul *rakenului a* lovit pământul o fracțiune de moment mai târziu.

Bryne și-a recăpătat mintea și a sărit înainte, aplecându-se sub o porțiune căzută de pânză și stâlpi de cort care acopereau poteca. Doi dintre paznicii lui au găsit un soldat pe jumătate prins de aripa fiarei moarte și l-au tras în libertate, Siuan îngenunchind și scoțându-și *angrealul* din husă pentru a efectua Vindecarea.

Bryne s-a mutat acolo unde căzuse Annah. A găsit-o zdrobită acolo unde se rostogolise fiara căzută. "Arde-o!" A lăsat deoparte gândurile morților pentru a se gândi ce să facă în continuare. „Am nevoie de cineva care să meargă la Seanchan!”

Din anturajul său, în tabără au rămas doar doi paznici și un funcționar. Avea nevoie de Seanchan să-i dea ceva mai multă cavalerie; începea să simtă că depindea foarte mult de păstrarea în siguranță a acelor Aes Sedai de pe dealuri. La urma urmei, Amyrlinul era acolo sus cu ei.

— Se pare că plecăm noi înșine, spuse Bryne, lăsând cadavrul lui Annah. „Siuan, ești suficient de puternic ca să faci o poartă cu acel *angreal* ?”

Ea se ridică, mascându-și epuizarea, dar el o vedea. „Pot, deși va fi atât de mic încât va trebui să ne târâm. Nu cunosc destul de bine această zonă. Va trebui să ne mutăm înapoi în centrul taberei.”

"Arde-ma!" spuse Bryne, întorcându-se în timp ce o serie de explozii răsuna din râu. „Nu avem timp pentru asta.”

„Pot să mă duc să ne găsesc niște mesageri”, a spus un gardian. Celălalt îl ajuta pe soldatul pe care Siuan îl vindecase. Bărbatul stătea pe picioarele clătinate.

„Nu știu dacă mai vor fi primiți mesageri”, a spus Bryne. "Hai doar sa-"

"Voi merge."

Bryne o văzu pe Min Farshaw ridicându-se în picioare în apropiere și scotându-se praful. Aproape că uitase că o pusese să ajute ca funcţionar la unul dintre regimentele de aprovizionare.

— Nu se pare că voi lucra aici în viitorul apropiat, spuse Min, inspectând cortul de aprovizionare căzut. „Pot alerga la fel de bine ca oricare dintre mesagerii tăi. Ce vrei sa fac?"

— Găsește-o pe împărăteasa Seanchan, spuse Bryne. „Tabăra ei se află la câteva mile nord de aici, pe partea Arafellin. Mergeți la terenul de călătorie; vor ști unde să te trimită. Spune-i împărătesei că trebuie să-mi trimită niște cavalerie. Rezervele noastre sunt epuizate.”

— O voi face, spuse Min.

Ea nu era un soldat. Ei bine, se părea că jumătate din armata lui nu fuseseră soldați decât cu câteva săptămâni în urmă. „Du-te”, a spus el, apoi a zâmbit. „Voi număra munca zilei pentru ceea ce îmi datorezi.”

Ea a roșit. Credea ea că va lăsa o femeie să-și uite jurământul? Nu conta pentru el a cui companie o ținea. Un jurământ era un jurământ.

Min a alergat prin liniile din spate ale armatei. Tabăra avea mai multe corturi și căruțe - aduse din haldele de aprovizionare din Tar Valon sau Tear - pentru a le înlocui pe cele pierdute în timpul atacului inițial Sharan. Acestea s-au dovedit a fi obstacole de împletit în timp ce ea a căutat terenul de călătorie.

Pământul era o serie de pătrate frânghie, numerotate cu scânduri pictate înfipte în pământ. Un cvartet de femei în șaluri gri vorbea împreună cu voci tăcute, în timp ce una dintre ele ținea deschisă o poartă pentru un cărucior de provizii încărcat cu săgeți. Boii liniștiți nu ridicară privirea în timp ce o minge de foc asemănătoare unei comete a lovit pământul din apropiere, aruncând în aer pietre roșii strălucitoare și peste o grămadă de paturi, care au început să mocnească.

„Trebuie să merg la armata Seanchan”, le-a spus Min celor cenușii. „Ordinele lordului Bryne”.

Una dintre surorile Grey, Ashmanaille, s-a uitat la ea. Ea a luat pantalonii și buclele lui Min, apoi s-a încruntat. „Elmindreda? Frumos, ce *cauți* aici?”

"Lucru dulce?" întrebă unul dintre ceilalți. — E una dintre funcționari, nu-i așa?

— *Trebuie* să merg la armata Seanchan, spuse Min, respirând adânc din fuga ei. „Ordinele lordului Bryne”.

De data aceasta, păreau să o audă. Una dintre femei oftă. „Patratul patru?” i-a întrebat ea pe ceilalți.

— Trei, dragă, spuse Ashmanaille. „O poartă de acces s-ar putea deschide către patru de la Illian în orice moment.”

— Trei, spuse primul, făcându-i cu mâna lui Min. O mică poartă a împărțit aerul acolo. „Toți mesagerii se târăsc”, remarcă ea. „Trebuie să ne păstrăm puterea; gateway-urile trebuie făcute cât mai mici pe cât rezonabile.”

Acest lucru este rezonabil? Min s-a gândit cu enervare, alergând spre gaura mică. Ea a căzut în mâini și în genunchi și s-a târât prin ele.

Ea a ieșit într-un inel de iarbă care fusese ars în negru pentru a-i marca locația. O pereche de gardieni Seanchan stăteau cu sulițe cu ciucuri în apropiere, cu fețele ascunse de căștile de insecte. Min a început să meargă înainte, dar unul a ridicat o mână.

— Sunt un mesager al generalului Bryne, spuse ea.

— Noi mesageri așteaptă aici, spuse unul dintre paznici.

"Este urgent!"

„Noi mesageri așteaptă aici.”

Nu a primit alte explicații, așa că și-a încrucișat brațele — ieșind din cercul negru, în caz că se deschidea o altă poartă — și a așteptat. Ea putea vedea râul de aici și o tabără militară mare se întindea de-a lungul malurilor lui. *Seanchan ar putea face o mare diferență în această bătălie,*

se gândi Min. *Sunt atât de mulți dintre ei.* Era departe de bătălia de aici, la câteva mile nord de tabăra lui Bryne, dar încă suficient de aproape pentru a vedea fulgerele de lumină în timp ce canalizatorii schimbau țesături mortale.

S-a trezit agitat, așa că s-a forțat să rămână nemișcat. Exploziile de la canalizare sunau ca niște bubuituri plictisitoare. Sunetele au venit după fulgerele de lumină, ca un tunet care se întinde în spatele fulgerelor. De ce a fost asta?

Nu prea contează, se gândi Min. Avea nevoie de cavalerie pentru Bryne. Cel puțin ea făcea ceva. Ea își petrecuse ultima săptămână lansând oriunde a descoperit că era nevoie de o mână suplimentară. Era surprinzător cât de multe erau de făcut într-o tabără de război, în afară de luptă. Nu era munca care o ceruse, în mod special, dar era mai bine decât să stai în Tear și să-ți faci griji pentru Rand. . . sau fiind furios pe el pentru că i-a interzis să meargă la Shayol Ghul.

Ai fi fost o răspundere acolo, își spuse Min. *Tu știi asta.* Nu-și putea face griji să salveze lumea și să o protejeze de cei Părăsiți în același timp. Uneori, era greu să nu te simți nesemnificativ într-o lume a canalelor precum Rand, Elayne și Aviendha.

Ea aruncă o privire spre gardieni. Doar unul avea o imagine plutind deasupra capului său. O piatră însângerată. Ar muri căzând de la un loc sus. Păreau decenii de când văzuse ceva plin de *speranță* în jurul capului unei persoane. Moarte, distrugere, simboluri ale fricii și ale întunericului.

„Și cine este ea?” a întrebat o voce neclară Seanchan. Se apropiase un *sul'dam* , unul fără *damane.* Femeia ținea un *a'dam* în mână, lovind gulerul argintiu de cealaltă palmă.

— Mesager nou, spuse gardianul. „Nu a mai trecut prin porți până acum.”

Min respiră adânc. „Am fost trimis de generalul Bryne...”

— Trebuia să elibereze toți mesagerii cu noi, spuse *sul'dam* . Avea pielea închisă la culoare, cu bucle care îi coborau până la umeri. „Împărăteasa – să trăiască pentru totdeauna – trebuie să fie protejată. Tabăra noastră va fi ordonată. Fiecare mesager eliberat, fără oportunități pentru asasini.”

— Nu sunt un asasin, spuse Min categoric.

— Și cuțitele din mânecile tale? a întrebat *sul'dam* .

Min a început.

— Felul în care ți se lasă mansetele este evident, copilă, spuse *sul'dam* , deși nu era mai în vârstă decât Min însăși.

„O femeie ar fi o proastă să meargă pe câmpul de luptă fără un fel de armă”, a spus Min. „Lasă-mă să transmit mesajul meu unuia dintre generali. Celălalt mesager a fost ucis când unul dintre *rădăcinii tăi* a fost lovit și a căzut din cer în tabăra noastră.

Sul'dam a ridicat o sprânceană. „Eu sunt Catrona”, a spus ea. „Și vei face exact așa cum ți-am spus în tabără.” Se întoarse și îi făcu semn cu mâna lui Min să o urmeze.

Min se grăbi recunoscător în spatele femeii în timp ce traversau pământul. Tabăra Seanchan era foarte diferită de cea a lui Bryne. Ei au *răzuit* pentru a-și transmite mesajele și rapoartele, ca să nu mai vorbim de o împărătească de protejat. Și-au pus tabăra departe de ostilități. De asemenea, părea mult mai ordonată decât tabăra lui Bryne, care fusese aproape distrusă și reconstruită și care includea oameni din multe țări și medii militare diferite. Tabăra Seanchan era omogenă, plină de soldați antrenați.

Cel puțin așa a decis Min să-și interpreteze ordinea. Soldații Seanchan stăteau în rânduri, tăcuți, așteptând chemarea la luptă. Secțiunile taberei fuseseră marcate cu stâlpi și frânghii, totul clar organizat. Nimeni nu s-a agitat. Bărbații mergeau cu un scop liniștit sau așteptau la odihnă de paradă. Spuneți ce critici ar fi despre Seanchan – și Min avea o serie de lucruri pe care le putea adăuga la *acea* conversație – cu siguranță erau organizați.

Sul'dam -ul îl conduse pe Min într-o secțiune a taberei unde mai mulți bărbați stăteau la registre așezate pe birouri înalte. Purtând haine și purtând capul pe jumătate ras al servitorilor de sus, făceau în liniște notări. Femeile tinere îmbrăcate fără modestie, purtând tăvi lăcuite, se făceau drum printre birouri, aşezând pe ele căni subţiri, albe, de lichid negru aburind.

„Am pierdut ceva *rake* în ultimul timp?” i-a întrebat Catrona pe oameni. „A fost unul lovit de un *marath’damane inamic* în timp ce se afla în zbor și s-ar fi putut prăbuși în tabăra generalului Bryne?”

— Tocmai a venit un raport despre așa ceva, spuse un servitor înclinându-se. „Sunt surprins că ai auzit de asta.”

Sprânceana Catronei se înălța puțin mai sus în timp ce inspecta Min.

„Nu te așteptai la adevăr?” întrebă Min.

— Nu, spuse *sul'dam* . Ea și-a mișcat mâna, introducând un cuțit în teaca de lângă ea. "Urmă."

Min a lăsat să scape. Ei bine, ea avusese de-a face cu Aiel înainte; Seanchanul nu putea fi la fel de înțepător ca ei. Catrona a condus pe o altă potecă din tabără, iar Min se trezi din ce în ce mai îngrijorată. Cât timp trecuse de când Bryne o trimisese? A fost prea târziu?

Ușoare, dar lui Seanchan îi plăceau lucrurile bine păzite. Erau doi soldați la fiecare intersecție de poteci, stând cu sulițele ridicate, privind prin acele îngrozitoare coifuri ale lor. Nu ar trebui toți acești oameni să se lupte? În cele din urmă, Catrona a condus-o la o *clădire reală* pe care o construiseră aici. Nu era un cort. Avea pereți care păreau a fi drapați de mătase, întinși în rame de lemn, o podea din lemn și un tavan acoperit cu șindrilă. Probabil s-a stricat repede pentru a fi transportat, dar părea frivol.

Gărzile de aici erau niște oameni mari în armură neagră și roșie. Aveau o înfățișare rea. Catrona trecu pe lângă ei în timp ce o salutau. Ea și Min au intrat în clădire, iar Catrona s-a înclinat. Nu la pământ – se părea că împărăteasa nu era în cameră – dar încă adânc, deoarece mulți membri ai Sângelui se aflau înăuntru. Catrona se uită la Min. „Înclinați-vă, prostule!”

— Cred că o să mă descurc în picioare, spuse Min, încrucișându-și brațele în timp ce privea comandanții dinăuntru. Stătea în fruntea lor era o figură familiară. Mat purta haine de mătase de Seanchan — auzise că se afla în această tabără — dar el a acoperit-o cu pălăria lui familiară. Avea un petic pe ochi care acoperea un ochi. Deci acea vizionare se împlinise în sfârșit, nu-i așa?

Mat ridică privirea spre ea și zâmbi. „Min!”

„Sunt o proastă totală”, a spus ea. „Aș fi putut spune doar că te cunosc. M-ar fi adus chiar aici fără toată agitația.”

— Nu știu, Min, spuse Mat. „Le place mai degrabă tam-tam pe aici. Nu-i așa, Galgan?

Un bărbat cu umeri largi, cu o creastă subțire de păr alb pe capul, altfel bărbierit, îl privi pe Mat, de parcă neștiind ce să facă despre el.

— Mat, spuse Min, limpindu-și mintea. „Generalul Bryne are nevoie de cavalerie.”

Mat mormăi. „Nu mă îndoiesc. Și-a împins trupele cu putere, chiar și Aes Sedai. Omul ar trebui să primească o medalie pentru asta. Nu am văzut niciodată una dintre acele femei clintindu-se atât de mult încât să facă un pas în

casă când un bărbat sugerează, chiar dacă ea stă în ploaie. Prima Legiune, Galgan?

— O vor face, spuse Galgan, atâta timp cât Sharanii nu reușesc să treacă peste vadul.

— Nu vor, spuse Mat. „Bryne a stabilit o poziție defensivă bună care ar trebui să-l pedepsească pe Umbra, cu puțină încurajare. *Laero lendhae an indemela* .”

"Ce a fost asta?" întrebă Galgan, încruntat.

Min a ratat-o și el. Ceva despre un steag? Ea studiase limba veche în ultima vreme, dar Mat a vorbit-o atât de repede.

„Hmm, ce?” spuse Mat. „Nu ai mai auzit-o până acum? Este o vorbă a Armatei căzute din Kardia.”

"OMS?" Galgan părea nedumerit.

— Nu contează, spuse Mat. „Tylee, ți-ar plăcea să-ți conduci legiunea pe câmpul de luptă, presupunând că bunul general aprobă?”

„Aș fi onorat, Prințul Corbului”, a spus o femeie în pieptar care stătea în apropiere, cu patru penuri ridicându-se din casca pe care o ținea sub braț. „Am vrut să urmăresc acțiunile acestui Gareth Bryne mai direct.”

Mat aruncă o privire către Galgan, care și-a frecat bărbia, inspectându-și hărțile. — Ia-ți legiunea, general-locotenent Khirgan, așa cum sugerează Prințul Corb.

„Și”, a adăugat Mat, „ *trebuie* să-i urmărim pe acei arcași Sharan. Se vor deplasa spre nord de-a lungul râului pentru o lovitură mai bună pe flancul drept al lui Bryne.

„Cum poți fi sigur?”

— Este doar evident, spuse Mat, atingând hartă. „Trimite un *raken* pentru a te asigura, dacă vrei.”

Galgan a ezitat, apoi a dat ordinul. Min nu era sigură că mai e nevoie de ea, așa că a început să plece, dar Mat o prinse de braț. "Hei. Aș putea . . . uh . . . te folosesc, Min.”

"Folosește-ma?" întrebă ea categoric.

— Folosește-te de tine, spuse Mat. "La asta m-am referit. Am avut probleme cu cuvintele care imi ies din gura in ultima vreme. Doar cei proști par să reușească. Oricum, ai putea. . . uh . . . tu stii . . .”

„Nu văd nimic nou în jurul tău”, a spus ea, „deși presupun că ochiul de pe o balanță are în sfârșit sens pentru tine.”

— Da, spuse Mat, tresărind. „Acela este al naibii de evident. Dar Galgan?

„Un pumnal a lovit inima unui corb.”

„Cenuşă însângerată. . .”

„Nu cred că înseamnă tine”, a adăugat ea. „Nu pot spune de ce.”

Galgan vorbea cu niște nobili mai mici. Cel puțin, aveau mai mult păr decât el, ceea ce era semnul Seanchan al unui mai mic. Tonurile lor erau reduse, iar Galgan arunca ocazional o privire spre Mat.

— Nu știe ce să creadă cu mine, spuse Mat încet.

„Ce de neobișnuit. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care a reacționat așa la tine, Mat.

„Ha ha. Ești sigur că pumnalul ăla sângeros nu mă referă la mine? Corbii . . . Ei bine, corbii se referă la mine, nu? Uneori? Sunt Prințul în flăcări al Corbilor sângeros acum.”

"Nu esti tu."

— Încearcă să decidă când să mă asasineze, spuse Mat încet, îngustându-se privirea către Galgan. Am fost pus chiar sub el în armată și își face griji că îl voi înlocui. Tuon spune că este un soldat dedicat, așa că va aștepta până după Ultima Bătălie pentru a lovi.”

"Asta e îngrozitor!"

— Știu, spuse Mat. „Nu va juca cărți cu mine mai întâi. Sperăm să-l pot câștiga. Pierde intenționat de câteva ori.”

„Nu cred că ai reușit să faci asta.”

„De fapt, mi-am dat seama cum să pierd veacuri în urmă.” Părea să fie complet serios. „Tuon spune că ar fi un semn de lipsă de respect dacă nu ar încerca să mă omoare. Sunt nebuni, Min. Sunt toți *nebuni* .”

— Sunt sigur că Egwene te-ar ajuta să scapi dacă întrebi, Mat.

„Ei bine, nu am spus că nu sunt distractive. Doar nebun.” Și-a îndreptat pălăria. „Dar dacă mai mulți dintre ei încearcă să...”

Se întrerupse în timp ce gardienii din afara ușii căzură în genunchi, apoi se prosternă complet la pământ. Mat oftă. „‘Spune numele Întunericului și ochii lui vor fi asupra ta”. *Yalu kazath d'Zamon patra Dae-seia asa darshi.* ”

„ . . . Ce?" întrebă Min.

„Nici pe acela nu-l cunoști?” spuse Mat. „Nu mai citește nimeni?”

Împărăteasa Seanchan păși pe uşă. Min a fost surprinsă să o vadă purtând nu o rochie, ci pantaloni largi argintii. Sau . . . Ei bine, poate a *fost* o rochie. Min nu-și putea da seama dacă erau fuste care fuseseră împărțite pentru călărie sau dacă erau o pereche de pantaloni cu picioare foarte învăluitoare. Vârful Fortuonei era din mătase stacojie

strânsă, iar deasupra ea purta o halat albastru cu frunte deschis, cu o trenă foarte lungă. Părea îmbrăcămintea unui războinic, un fel de uniformă.

Oamenii din cameră au căzut în genunchi, apoi s-au plecat până la podea, chiar și generalul Galgan. Mat a rămas în picioare.

Strângând din dinți, Min a căzut într-un genunchi. Femeia *era* împărăteasă, până la urmă. Min nu s-a înclinat în fața lui Mat sau a generalilor, dar era doar potrivit să-i arate respect față de Fortuona.

„Cine este acesta, Knotai?” întrebă Fortuona, curioasă. „Se crede înaltă.”

„Oh, ei bine,” spuse Mat cu lejeritate, „ea este doar femeia Dragonului Renăscut”. Catrona, care în marginea camerei se plecase până la pământ, scoase un sunet sugrumat. Ea ridică privirea spre Min cu ochii bombați.

Lumină, gândi Min. *Probabil crede că m-a jignit sau ceva de genul ăsta.*

— Ce curios, spuse Fortuona. „Asta ar face-o egală cu tine, Knotai. Desigur, se pare că ai uitat să te înclini din nou.”

— Tatăl meu ar fi mortificat, spuse Mat. „Întotdeauna *s-a* mândrit cu memoria mea.”

„Mă faci din nou rușine în public.”

„Numai atât cât mă fac de rușine.” A zâmbit, apoi a ezitat, de parcă s-ar fi gândit a doua oară la acele cuvinte.

Împărăteasa a zâmbit și ea, deși arăta clar prădătoare. S-a mutat în cameră, iar oamenii s-au ridicat, așa că Min s-a urcat în picioare. Mat începu imediat să o împingă spre uşă.

— Mat, stai, șopti Min.

— Continuă să te miști, spuse el. „Nu risca ca ea să decidă să te smulgă. Nu este deosebit de bună să lase lucrurile să plece, odată ce le are în mână.” Părea mândru, spunând asta.

Ești la fel de nebun ca și ei, se gândi Min. „Mat, o floare însângerată.”

"Ce?" spuse el, încă împingând-o.

„O floare sângeroasă în jurul capului ei”, a spus Min. „Un crin al morții. Cineva va încerca să o omoare foarte curând.”

Mat a înghețat. Fortuona se întoarse brusc.

Min nu și-a dat seama că doi paznici se mișcau până când au lipit-o de pământ. Ei erau cei ciudați în armura

neagră – deși acum că era aproape, Min putea vedea că de fapt era verde închis.

Idiotule, se gândi ea în timp ce îi apăsau faţa de podea. *Ar fi trebuit să-l las pe Mat să mă tragă mai întâi din cameră.* Nu făcuse o astfel de greșeală – vorbind despre una dintre vizionările ei suficient de tare pentru ca alții să o audă – de ani de zile. Ce a fost in neregula cu ea?

"Stop!" spuse Mat. "Lasa-o sa treaca!"

Poate că Mat a fost ridicat la categoria Sânge, dar gardienii nu au avut nicio problemă să ignore un ordin direct din partea lui.

„De unde știe ea asta, Knotai?” întrebă Fortuona, apropiindu-se de Mat. Părea furioasă. Poate dezamăgit. "Ce se întâmplă?"

— Nu este ceea ce presupui tu, Tuon, spuse Mat.

Nu, nu ...

„Ea vede lucruri”, a continuat Mat. „Nu este nimic pentru care să te enervezi. Este doar un truc al Modelului, Tuon. Min vede viziuni în jurul oamenilor, ca niște poze mici. Ea nu a vrut să spună nimic prin ceea ce a spus.” El a râs. A fost forțat.

Camera a crescut foarte liniștită. Era atât de liniște, încât Min a auzit din nou exploziile în depărtare.

— Doomseer, șopti Fortuona.

Gardienii au lăsat-o brusc să elibereze, dându-se înapoi. Min gemu, ridicându-se. Gardienii se mutaseră pentru a o proteja pe Împărăteasa, dar unul care o atinsese și-a scos mănușile și le-a aruncat la pământ. Și-a șters mâna de pieptar, de parcă ar fi încercat să-și curețe pielea de ceva.

Fortuona nu părea să se teamă. Se apropie de Min, cu buzele întredeschise, aproape uimită. Tânăra împărătească întinse mâna și atinse fața lui Min. "Ce spune el . . . este adevarat?"

— Da, spuse Min, cu zguduire.

„Ce vezi în jurul meu?” spuse Fortuona. — Vorbește, Doomseer. Ți-aș cunoaște prevestirile și te-aș judeca adevărat sau fals!”

Asta suna periculos. „Văd un crin al morții, așa cum i-am spus lui Mat”, a spus Min. „Și trei nave, navigând. O insectă în întuneric. Lumini roșii, răspândite pe un câmp care ar trebui să fie luxuriant și copt. Un om cu dinți de lup.” Fortuona trase aer în piept. Ea ridică privirea spre Mat. „Acesta este un cadou grozav pe care mi l-ai adus, Knotai. Suficient pentru a-ți plăti penitența. Suficient pentru credit dincolo. Un cadou atât de măreț.”

"Bine . . . eu . . ”

„Nu aparțin nimănui”, a spus Min. — Cu excepția, poate, Rand și el pentru mine.

Fortuona o ignoră, stând în picioare. „Această femeie este noua mea *Soe'feia.* Doomseer, Adevărul vorbitor! Femeie sfântă, cea care nu poate fi atinsă. Am fost binecuvântați. Să se știe. Tronul de Cristal nu a avut un cititor adevărat al prevestirilor de peste trei secole!”

Min a stat, uluit, până când Mat o trase în picioare. "Este un lucru bun?" îi şopti ea.

— Voi fi însângerat în față dacă știu, răspunse Mat. „Dar îți amintești ce am spus despre a scăpa de ea? Ei bine, probabil că poți uita de asta acum.”

28

Prea Multi Barbati

— Lordul Agelmar ne-a trimis direct, îi spuse Arafellinul lui Lan. Bărbatul a continuat să se uite spre linia frontului, unde tovarășii lui au luptat pentru viața lor.

Tunetele au zguduit câmpul de luptă aici în Shienar. Mirosul de carne arsă era înțepător în aer, alături de păr ars. Dreadlords nu le păsa dacă atacurile lor i-au ucis pe trolloci, atâta timp cât au lovit și oameni.

„Ești sigur?” întrebă Lan călare.

— Desigur, Dai Shan, spuse bărbatul. Își purta împletiturile lungi, clopotele vopsiți în roșu dintr-un motiv oarecare pe care Lan nu-l înțelegea. Ceva de-a face cu Casele Arafellin și abordarea lor față de Ultima Bătălie. „Dacă mint, lasă-mă să fiu biciuit de o sută de ori și lăsat la soare. Am fost surprins de ordin, deoarece credeam că oamenii mei vor păzi flancurile. Nu numai că mesagerul

avea parolele potrivite, dar și omul pe care l-am trimis la cortul de comandă s-a întors să confirme.”

— Mulțumesc, căpitane, spuse Lan, făcându-i semn să se întoarcă la oamenii săi. Aruncă o privire către Andere și prințul Kaisel, care stăteau amândoi în apropiere, părând confuzi. Îl ascultaseră pe Lan interogând liderul bannerului Kandori chiar înainte de asta și acel bărbat făcuse afirmații similare.

Lordul Agelmar îi trimisese pe amândoi. Două forțe de rezervă, trimise separat, niciuna nu știa că cealaltă mergea în același loc. O adiere răcoroasă a suflat peste râu în dreapta lui Lan, în timp ce acesta se întoarse și călărea spre liniile din spate.

Căldura pământului a înăbușit curând această răcoare. Norii aceia de deasupra păreau atât de apropiați, încât aproape se putea întinde mâna și îi atinge.

„Lan?” întrebă Andere, în timp ce el și Kaisel își trapeau caii lângă Mandarb. "Despre ce este vorba?"

— Prea mulți oameni trimiși să astupe aceeași gaură în liniile noastre, spuse Lan încet. „Este o greșeală ușor de făcut”, a spus Prințul Kaisel. „Îngrijorarea că Trollocii ar trece prin pumni este una reală, acum că Dreadlords s-au alăturat bătăliei. Generalul a trimis două bannere în loc de unul. Cel mai bine să fii în siguranță. Probabil că a făcut-o intenționat.”

Nu. *Fusese* o greșeală. Una mică, dar o greșeală. Mișcarea corectă ar fi fost aceea de a trage soldații înapoi și de a le stabiliza liniile de luptă. Un singur stindard de cavalerie ar putea apoi să călătorească înăuntru și să-i împiedice pe trollocii care treceau. Două valuri ar fi putut fi coordonate, dar fără a avertiza diferiții căpitani, riscul era să se împiedice unul pe altul – ceea ce se întâmplase.

Lan clătină din cap și cercetă câmpul de luptă. Bannerul reginei Ethenielle nu era departe. S-a îndreptat direct spre ea. Regina a așteptat cu garda ei de onoare, Lordul Baldhere pe o parte, Sabia lui Kirukan ținută cu mânerul direct către Regina, deși ea alesese să nu călătorească ea însăși în luptă. Lan se întrebase pe jumătate dacă ea va urma exemplul lui Tenobia în acest punct, dar el nu ar fi trebuit. Ethenielle era o femeie rece. Mai important, ea se înconjurase de consilieri înțelepți.

Lordul Ramsin – noul ei soț – a vorbit cu un grup de comandanți ai săi. Un tip viclean, îmbrăcat în hainele unui cercetaș, trecu pe lângă Lan în timp ce el se îndrepta spre a livra ordine. Lordul Agelmar nu dădea de obicei comenzi

echipă cu echipă; preocuparea lui era bătălia generală. El le-a spus comandanților săi ce dorea să realizeze, dar detaliile despre modul în care vor îndeplini acele obiective le-au lăsat la latitudinea lor.

O femeie robustă, rotundă, stătea lângă Regine, vorbindu-i calm. Ea îl observă pe Lan și dădu din cap. Lady Serailla a fost consilierul principal al Reginei. Lan și ea avuseseră . . . dezacorduri din trecut. A respectat-o cât putea de mult pe cineva pe care din când în când voia să-l suprime și să-l arunce de pe o stâncă.

— Dai Shan, spuse Regina, făcându-i semn din cap. Ramsin, stând puțin departe, făcu un semn cu mâna. Tunetul a bubuit. Nu era ploaie, iar Lan nu se aștepta, în ciuda umidității groase. „Ești rănit? Lasă-mă să trimit după unul dintre Vindecători.”

— Sunt necesare în altă parte, spuse Lan concis în timp ce gardienii ei îl salutau. Fiecare bărbat purta câte un tabard verde peste pieptar, pe care era brodat Calul Roșu și fiecare lance trăgea serpentine roșii și verzi. Căștile aveau bare de față din oțel, spre deosebire de casca Malkieri lată și cu față deschisă a lui Lan. „Aș putea să-l împrumut pe Lord Baldhere, Maiestate? Am o întrebare pentru el.”

— Nu trebuie decât să faci cererea, Dai Shan, spuse regina Ethenielle, deși Lady Serailla își miji ochii la el. Evident, se întreba de ce avea nevoie de la Purtătorul de sabie al reginei Kandori.

Baldhere s-a mutat la Lan, mutând Sabia lui Kirukan pe celălalt braț, pentru a menține mânerul încă îndreptat spre regina lui. Era o formalitate, dar Baldhere era un om formal. Andere și Prințul Kaisel li s-au alăturat celor doi, iar Lan nu i-a făcut să se retragă.

— Lordul Agelmar a angajat o pătrime bună din rezervele noastre într-o mică deschidere a liniilor noastre, spuse Lan destul de încet încât numai Baldhere, Andere și Kaisel puteau să audă. „Nu sunt sigur că toate erau necesare.”

— Tocmai a dat ordine ca cavaleria noastră ușoară saldaeană să se îndepărteze de pe flancul estic, spuse Baldhere, „și să lovească flancul stâng al trollocilor adânc în spatele liniilor lor, un atac surpriză de lovitură și fugă. El spune că dorește ca atenția Stăpânilor Terei să se răspândească și susține că apărarea noastră să pară mai slabă decât sunt ei îi va ispiti să facă o greșeală.

"Gândurile voastre?" întrebă Lan.

„Este o mișcare bună”, a spus Baldhere, „dacă intenționați să forțați bătălia să dureze lung. Singur, nu m-ar îngrijora prea tare, nu atâta timp cât saldaenii pot ieși cu gâtul intact. Nu auzisem de rezerve. Asta ne lasă enorm expuși la est.”

— Să presupunem, spuse Lan încet, cu grijă, că unul era în măsură să saboteze întreaga armată. Să presupunem că cineva a vrut să facă asta, dar să o facă cu mare subtilitate, pentru a nu fi bănuit. Ce ai face?"

— Pune spatele la râu, spuse Baldhere încet. „Revendicați o poziție pentru un teren înalt, dar lăsați-ne în pericol să fim înconjurați. Angajează-ne într-o luptă mortală, apoi dezvăluie o deschidere în apărarea noastră și lasă-ne despărțiți. Faceți ca fiecare pas să pară rațional.”

„Și următorul tău pas?” spuse Lan.

Baldhere se gândi, părând tulburat. — Ar trebui să-i tragi pe arcași de pe dealurile dinspre est. Pământul este accidentat acolo, așa că Shadowspawn ar putea să vină în jurul cercetașilor noștri – în special cu privirea tuturor spre liniile din față – și să se apropie.

Arcașii i-ar vedea și ar da alarma, poate reuși să-i rețină pe trolloci suficient de mult pentru ca celelalte rezerve să vină. Dar dacă arcașii ar fi mutați, iar rezervele estice s-ar fi angajat, iar inamicul s-ar putea întoarce pe flancul nostru estic și ar putea ataca liniile din spate. . . toată armata noastră ar fi țintă înapoi de râu. De acolo, ar fi doar o chestiune de timp.”

— Lord Mandragoran, spuse Prințul Kaisel, împingându-și calul înainte. S-a uitat în jur, parcă s-ar fi rușinat. „Nu-mi vine să cred că aud asta. Cu siguranță nu îl bănuiești pe Lordul Agelmar că ne-a trădat!”

— Nu ne putem permite să lăsăm pe nimeni deasupra bănuielilor, spuse Lan sumbru. „O atenție pe care ar fi trebuit să o ascult cu o ureche mai atentă. Poate că nu este nimic. Poate."

„Vom avea destule dificultăți să ieșim din această poziție așa cum este”, a spus Andere, încruntat. „Dacă vom fi prinși de râu . . .”

„Planul a fost inițial să se folosească cavaleria ușoară de rezervă pentru a acoperi retragerea”, a spus Lan. „Infanteria se putea retrage mai întâi, traversând râul pe jos, apoi am putea aduce cavaleria grea prin porți. Râul nu este rapid, iar caii cavaleriei ușoare ar putea să-l vadeze, în timp ce trollocii nu ar îndrăzni. Nu până când au fost forțați. A fost un plan destul de bun.” Doar dacă nu au fost

apăsați prea tare pentru ca piciorul să se decupleze. Totul s-ar prăbuși atunci. Și dacă ar fi fost înconjurați, Lan n-ar fi putut scoate armata afară. Nu aveau destui canalizări pentru a muta întreaga armată. Singura cale de ieșire ar fi să lase piciorul, abandonând jumătate din armată la măcel. Nu, ar muri înainte să lase să se întâmple asta.

— Tot ce a făcut Lordul Agelmar în ultima vreme *este* un plan destul de bun, spuse Baldhere cu intensitate. „Suficient de bun pentru a evita suspiciunea, dar nu suficient de bun pentru a câștiga. Lan . . . ceva este în neregulă cu el. Îl cunosc de ani de zile. Vă rog. Încă cred că este doar obosit, dar *face* greșeli. Am dreptate, știu că sunt."

Lan dădu din cap. L-a lăsat pe Lord Baldhere la postul său și a călărit, cu paznicul lui, spre liniile din spate și spre cortul de comandă.

Sentimentul de groază pe care îl simțea Lan era ca o piatră înfiptă în gât. Acei nori păreau mai jos decât înainte. Au bubuit. Tobele Celui Întunecat vin să ceară viețile oamenilor.

Când Lan a ajuns la cortul de comandă, avea în spate o sută de oameni buni. În timp ce se apropia, Lan zări un tânăr mesager Shienaran – neblindut, cu nod de vârf care curgea în spatele lui în timp ce alerga – îndreptându-se spre calul său.

La valul lui Lan, Andere s-a repezit și a prins frâiele bărbatului, ținându-le strâns. Mesagerul se încruntă. „Dai Shan?" întrebă el, salutând în timp ce Lan urca.

— Livrezi ordine pentru Lordul Agelmar? întrebă Lan, descălecând. "Da Domnul meu."

„Ce comenzi?"

— Arcașii din Kandori estici, spuse mesagerul. „Dealul lor este prea departe de partea principală a câmpului de luptă, iar Lordul Agelmar crede că ar sluji mai bine venind în față și lansând salve către acești Dreadlords."

Arcașii au crezut probabil că cavaleria ușoară saldaeană se mai afla acolo; saldeenii credeau că arcașii vor rămâne; rezervele au crezut că ambele vor rezista după ce vor fi dislocate.

Ar putea fi încă o coincidență. Agelmar era muncit prea mult sau avea un plan mai mare, care era dincolo de ochii altor generali. Nu acuzați niciodată un om de o crimă, decât dacă ați fi gata să-l ucideți singur, chiar atunci, cu propria ta sabie.

— Așteaptă ordinul, spuse Lan rece. „In schimb, trimite-i pe cercetașii saldaeni să hoinărească prin acele dealuri estice. Spune-le să urmărească semnele unei forțe a Shadowspawn care se strecoară să ne lovească. Avertizați arcașii să se pregătească să tragă, apoi reveniți aici și aduceți-mi veste. Fii repede cu asta, dar nu spune nimănui, în afară de cercetași și arcași, că faci asta.”

Bărbatul părea confuz, dar a salutat. Agelmar era generalul comandant al acestei armate, dar Lan – ca Dai Shan – avea ultimul cuvânt cu privire la toate ordinele, iar singura autoritate mai mare decât a lui în această bătălie a fost cea a lui Elayne.

Lan dădu din cap către o pereche de bărbați din Înalta Gardă. Washim și Geral erau Malkieri pe care ajunsese să-l respecte foarte mult în timpul săptămânilor lor de luptă împreună.

Light, au trecut doar săptămâni? Se simt ca luni. . .

A alungat gândul în timp ce cei doi Malkieri îl urmau pe mesager pentru a se asigura că făcea așa cum i se spusese. Lan avea să ia în considerare ramificațiile a ceea ce se întâmpla numai după ce va cunoaște toate faptele.

Doar atunci.

Loial nu știa prea multe despre război. Nu trebuia să știi prea multe pentru a realiza că partea lui Elayne pierdea.

El și celălalt Ogier au luptat, înfruntând o hoardă de mii și mii de trolloci – a doua armată care venise să zdrobească dinspre sud, înconjurând orașul. Arbaletarii din Legiunea Dragonului l-au flancat pe Ogier, lansând salve de certuri, retrăgându-se din față când trollocii își loveau liniile. Inamicul împrăștiase cavaleria grea a Legiunii, epuizată ca ea. Companiile de pikiri s-au ținut cu disperare împotriva valului, iar Garda Lupului s-a agățat de o linie care se dezintegra pe celălalt deal.

Auzise fragmente din ceea ce se întâmpla în alte părți ale câmpului de luptă. Armatele lui Elayne zdrobiseră forța de nord a Trollocilor, terminându-i, iar în timp ce Ogierul lupta, păzind dragonii care trăgeau de pe dealul de deasupra lor, tot mai mulți soldați au venit să se alăture noului front. Au venit însângerați, epuizați și slăbiți.

Această nouă forță a trollocilor i-ar zdrobi.

Ogierul a cântat un cântec de doliu. Era cântatul pe care îl cântau pentru pădurile care trebuiau nivelate sau pentru copacii mari care au murit în furtună. A fost un

cântec al pierderii, al regretului, al inevitabilității. S-a alăturat refrenului final.
„Toate râurile curg uscate,
Toate cântecele trebuie să se termine,
Fiecare rădăcină va muri,
Fiecare creangă trebuie să se îndoaie. . .”

A doborât un Trolloc mârâit, dar altul și-a înfipt dinții în picior. Urlă el, rupându-și cântecul în timp ce apuca Trollocul de gât. Nu se considerase niciodată puternic, nu după standardele lui Ogier, dar a ridicat Trollocul și l-a aruncat în semenii din spate.

Bărbații — bărbați fragili — erau morți în jurul picioarelor lui. Pierderea vieții l-a durut. Fiecare a avut un timp atât de scurt de trăit. Unii, încă în viață, încă s-au luptat. Știa că se credeau mai mari decât ei, dar aici, pe câmpul de luptă — cu Ogier și Trollocs — păreau niște copii care alergau sub picioare.

Nu. Nu i-ar vedea așa. Bărbații și femeile au luptat cu curaj și pasiune. Nu copii, ci eroi. Totuși, văzându-i rupti i-a făcut urechile să se întindă. A început să cânte din nou, mai tare, și de data aceasta nu a fost cântecul de doliu. Era un cântec pe care nu îl cântase înainte, un cântec al creșterii, dar nu unul dintre cântecele copacilor care îi erau atât de familiare.

A urlat tare și furios, întinzându-se în jurul lui cu securea. Pe toate părțile, iarba s-a înverzit, au încolțit funii și panglici de viață. Punele armelor Trolloc au început să crească frunze; multe dintre fiare au mârâit și au lăsat armele în stare de șoc.

Loial a continuat să lupte. Acest cântec nu a fost un cântec al victoriei. A fost un cântec al vieții. Loial nu intenționa să moară aici, pe acest deal.

Prin Lumină, avea de terminat o carte înainte să plece!

Mat stătea în clădirea de comandă Seanchan, înconjurat de generali sceptici. Min abia se întorsese, după ce fusese luat și îmbrăcat în finețe Seanchan. Tuon plecase și el, să se ocupe de o datorie de împărătească.

Privind înapoi la hărți, Mat a simțit din nou chef să înjure. Hărți, hărți și mai multe hărți. Bucăți de hârtie. Cele mai multe dintre ele fuseseră schițate de funcționarii lui Tuon în lumina stinsă din seara precedentă. De unde putea să știe că erau exacte? Mat văzuse odată un artist de stradă desenând o femeie drăguță noaptea în Caemlyn, iar

imaginea rezultată ar fi putut fi vândută pentru aur ca o reprezentare a lui Cenn Buie într-o rochie.

Din ce în ce mai mult, se gândea că hărțile de luptă erau la fel de utile ca o haină grea din Tear. Trebuia să poată *vedea* bătălia, nu cum credea altcineva că arată bătălia. Harta era prea simplă.

— Mă duc să mă uit la câmpul de luptă, a declarat Mat.

„Tu ce ești?” întrebă Courtani. Generalul Seanchan Banner era cam la fel de drăguț ca un mănunchi de bețe cu armură fixată pe el. Mat își dădu seama că trebuie să fi mâncat ceva foarte acru o dată și — după ce a găsit grimasă care rezultă utilă pentru a speria păsările — a decis să o adopte definitiv.

— Mă duc să mă uit pe câmpul de luptă, spuse Mat din nou. Își lăsă pălăria deoparte, apoi întinse mâna peste cap și apucă spatele hainelor sale bogate și voluminoase de Seanchan. A tras îmbrăcămintea, umeri incomode și toate, peste cap cu un foșnet de mătase și dantelă, apoi le-a aruncat deoparte.

Asta l-a lăsat îmbrăcat doar cu eșarfa de gât, medalionul și pantalonii ciudați pe care i-o dăduse Seanchan, negru și oarecum țeapăn. Min își ridică o sprânceană la pieptul gol, ceea ce îl făcu să roșească. Dar ce a contat? Era cu Rand, așa că asta a făcut-o practic sora lui. Mai *era* și Courtani, dar Mat nu era convinsă că era femeie. Nici el nu era convins că ea era umană.

Mat săpat o clipă sub masă și scoase un pachet pe care îl ținuse acolo mai devreme, apoi se îndreptă. Min și-a încrucișat brațele. Noua ei îmbrăcăminte arăta foarte bine pe ea, o rochie aproape la fel de bogată ca cele purtate de Tuon. Min era o mătase strălucitoare de culoare verde închis, cu broderie neagră și mâneci largi, deschise, care erau cel puțin suficient de lungi pentru a-ți băga capul. Îi aranjaseră și părul, înfipând bucăți de metal în el, argintii cu picături de foc. Erau sute. Dacă tot acest titlu Doomseer nu i-ar fi funcționat, poate că ar putea găsi de lucru ca candelabru.

Era destul de captivantă în ținută, de fapt. Ciudat. Mat o considerase întotdeauna pe Min din partea băiețelului, dar acum o găsise atrăgătoare. Nu că ar fi uitat.

Seanchanul din cameră părea uluit că Mat se dezbrăcase brusc până la talie. Nu vedea de ce. Aveau servitori care purtau mult mai puțin. Lumină, dar au făcut-o.

— Sunt tentată să fac la fel ca tine, mormăi Min, apucându-i partea din față a rochiei.

Mat a înghețat, apoi a pufnit. Probabil că a înghițit o muscă sau așa ceva. — Arde-mă, spuse el, aruncând cămașa pe care a scos-o din mănunchi. „Îți dau o sută de mărci Tar Valon dacă o faci, doar ca să pot spune povestea.”

Asta i-a adus o privire, deși nu știa de ce. Ea era cea care vorbea despre mersul cu pași mari ca o nenorocită de Aiel Maiden în drum spre cortul de sudoare.

Min nu a făcut-o și era aproape trist. Aproape. Trebuia să fie atent în jurul lui Min. Era sigur că un zâmbet în locul nepotrivit îi va aduce un cuțit nu numai de la ea, ci și de la Tuon, iar Mat era mult mai fericit cu un singur cuțit înfipt în el o dată.

Medalionul cu cap de vulpe s-a sprijinit confortabil de pielea lui – mulțumesc Luminii, Tuon înțelesese că avea nevoie de el – în timp ce își arunca haina, scoasă de asemenea din mănunchi.

„Cum le-ai păstrat?” întrebă căpitanul general Galgan. „Am avut impresia că hainele tale au fost arse, Prince Corb.”

Galgan părea foarte prost cu acea singură fâșie de păr alb pe cap, dar Mat nu a menționat asta. A fost modul Seanchan. Folk ar putea fi amuzant, dar nu se îndoia că Galgan se poate descurca într-o luptă, indiferent de ce arăta.

"Aceste?" spuse Mat, făcându-i semn spre haină și cămașă. „Chiar habar n-am. Erau chiar acolo jos. Sunt complet nedumerit.” Fusese foarte încântat să afle că paznicii Seanchan – cu toate expresiile lor stoice și spatele prea drept – au răspuns la mită ca și alți oameni.

Toți, cu excepția celor de la Deathwatch Guards. Mat învățase să nu încerce cu ei; strălucirea pe care i-o dăduseră l-a făcut să creadă că, dacă ar încerca din nou, va ajunge cu fața în noroi. Poate că ar fi mai bine să nu mai vorbești nici măcar cu un Deathwatch Guard, deoarece era destul de evident că fiecare dintre ei își schimbase simțul umorului cu o bărbie supradimensionată.

Cu toate acestea, știa exact în cine avea încredere pentru siguranța lui Tuon.

Mat a ieșit cu paşi mari, apucându-şi *ashandarei* de lângă perete în timp ce trecea. Courtani și Min l-au urmat afară. Păcat că Tylee era atât de bună în ceea ce făcea. Mat ar fi preferat să o țină în urmă pentru companie și ar fi

trimis sperietoarea în schimb. Poate ar fi trebuit. Unii dintre trolloci ar fi putut-o confunda cu unul dintre ei.

A trebuit să aștepte ca un mire să alerge după Pips, din păcate, și asta a dat cuiva timp să-l alerteze pe Tuon. A văzut-o apropiindu-se. Ei bine, ea spusese că se va întoarce oricum în scurt timp, așa că nu se așteptase cu adevărat să evite o confruntare.

Min se târâi, înjurând încet fustele ei.

— Încă încerci să te decizi dacă ar trebui să fugi? îl întrebă Mat pe Min pe sub răsuflarea lui când Tuon se apropia.

— Da, spuse Min acru.

„Paturile sunt drăguțe aici, știi. Și știu să trateze un tip, atâta timp cât nu ajung să-l decapiteze. Încă nu mi-am dat seama ce împiedică asta să se întâmple.”

"Minunat."

Mat se întoarse spre ea. — Îți dai seama că dacă Rand ar fi aici, probabil că ți-ar cere să rămâi.

Min s-a uitat la el.

„Este doar adevărul, Min. Adevărul sângeros. Am fost acolo când Rand i-a adus lângă el și vă pot spune că era îngrijorat. Seanchan și Aes Sedai nu se înțeleg prea bine, dacă nu ai fi observat.”

„Este la fel de evident precum este mândria ta, Mat.”

„Ai. Aici încerc să ajut. Îți spun, Min. Câtă ușurare crezi că i-ar aduce lui Rand dacă ar ști că cineva în care avea încredere are urechea lui Tuon, cineva care ar putea-o împinge să se joace frumos cu Aes Sedai dând semnele potrivite la momentul potrivit? Desigur, ai putea fi înapoi în tabără, ducând apă și difuzând mesaje. Sunt sigur că ar fi *la* fel de util ca și tu să fii cu ochii pe un monarh străin și să o încurajezi să aibă încredere și să respecte Dragonul Renăscut, construind o punte de prietenie între ea și restul națiunilor.”

Min rămase în tăcere o clipă. — Te urăsc, nenorocitele Mat Cauthon.

— Acesta este spiritul, spuse Mat, ridicând mâna pentru a-l saluta pe Tuon. „Acum, să vedem pe care dintre membrele mele le taie pentru că și-a aruncat hainele elegante.” Păcat de asta. Frumoasă broderie pe halatul acela. Un bărbat avea nevoie de puțină broderie pentru a-l menține rafinat. Totuși, nu avea de *gând* să poarte acel morman de pânză la luptă. Ar avea mai mult noroc să încerce să lupte în timp ce îl purta pe Pips în spate.

Ceilalți și-au făcut plecăciuni și zgârieturi obișnuite când Tuon s-a apropiat, deși ea plecase doar de câteva minute. Mat îi dădu din cap. Ea îi privi hainele cu o privire lungă, în sus și în jos. De ce toată lumea era atât de acru pe o cămașă și o jachetă bune? Nu-l alesese pe cel rătăcit pe care îl purtase să-l viziteze pe Elayne. A ars asta.

— Cel mai mare, spuse Courtani. Era din Sângele Înalt și se putea adresa direct lui Tuon. „Fie ca tu să tragi mereu respirația. Prințul Corb a hotărât că el însuși trebuie să viziteze câmpul de luptă, deoarece a considerat că solii și generalii noștri sunt lipsiți de pricepere.”

Mat și-a prins degetele mari în centură, privindu-l pe Tuon, când un mire a sosit în sfârșit cu Pips. Cam a naibii de vreme. Oare băiatul s-a oprit la prânz pe parcurs, poate fi luat într-o reprezentație luminoasă sau două?

„Ei bine, de ce așteptăm?” întrebă Tuon. „Dacă Prințul Corbilor dorește să vadă câmpul de luptă, aș crede că slujitorii loiali ai Imperiului s-ar fi împiedicat de ei înșiși în graba lor să-l ducă acolo.”

Courtani arăta de parcă ar fi fost pălmuită. Mat îi zâmbi lui Tuon, iar ea l-a favorizat cu un zâmbet. Ușoară, dar îi plăceau acele zâmbete.

— Deci, vii, atunci? îl întrebă pe Tuon.

"Desigur. Vedeți un motiv pentru care nu ar trebui?”

— Nici unul, spuse Mat, gemând înăuntru. „Nici unul nenorocit.”

29

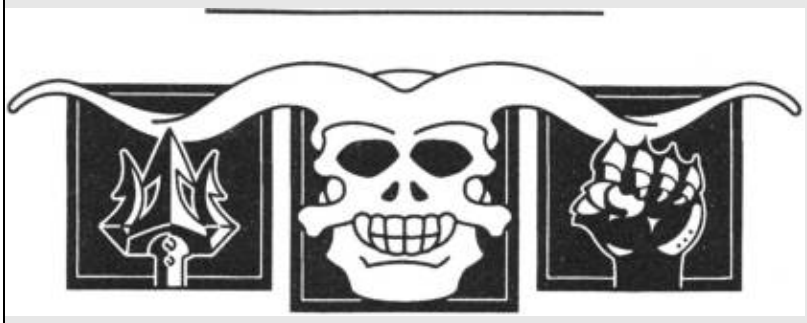

Pierderea unui deal

„Concentrați-vă atenția pe Fades!” spuse Egwene, eliberând o rafală de Aer către trollocii care urcau pe versantul dealului. Trollocii făcuseră o gaură căscată în rândurile șucarilor care apărau dealul și curgeau prin ele. Acum obișnuiți să atace canalizatorii, s-au ghemuit și s-au pregătit. Asta i-a oferit lui Egwene o vedere bună asupra pumnului și a Myrddraalului ascuns chiar în centru. Purta o haină maro peste îmbrăcămintea obișnuită și ținea un cadru Trolloc.

Nu e de mirare că am avut probleme să-l observ, se gândi Egwene, distrugând creatura cu o țesătură de Foc. Halfman se zvârcoli, tremurând și țipând în foc, cu fața fără ochi întoarsă spre cer. Pumnul de Trollocs a căzut și el.

Egwene a zâmbit satisfăcută, dar plăcerea ei a fost de scurtă durată. Arcașii ei scăpau de săgeți, rândurile de știucă erau zdrențuite și unii dintre Aes Sedai erau evident obosiți. Un alt val de trolloci i-a înlocuit pe cei pe care Egwene îi lăsase. *Vom mai putea suporta o altă zi din asta?* ea credea.

Un steag de lancieri s-a spart brusc de pe flancul stâng al armatei lui Bryne care lupta la râu. Au zburat Flacăra lui Tar Valon — aceasta ar fi unitatea de cavalerie grea de care Bryne era mândru. Îi adunase sub căpitanul Joni Shagrin dintr-un amestec de veterani experimentați din cavalerile altor țări și acei soldați din Garda Turnului care doreau să se alăture acestei forțe de luptă de elită.

Lăncierii i-au ocolit pe Sharans vizavi de ei și au călărit cu furie spre dealurile lui Egwene, direct în spatele armatei Trolloc care îi ataca poziția. Chiar în spatele lor, o a doua unitate de cavalerie a urmat în praful primei, aceasta

afișând steagul verde închis al lui Illian. Se părea că generalul avea de gând să-i trimită în sfârșit o ușurare.

Dar . . . Aștepta. Egwene se încruntă. Din avantajul ei, putea vedea că flancul stâng al armatei principale era complet neprotejat acum. *Ce face? Niste . . . un fel de capcană pentru Sharans?*

Dacă ar fi fost planificată o capcană, fălcile nu s-au închis. În schimb, o unitate de cavalerie Sharan a încărcat în flancul stâng expus al lui Bryne și a început să provoace pierderi grele soldaților de infanterie care apărau acea poziție la râu. Și apoi Egwene a văzut o altă mișcare pe câmpul de dedesubt, care a îngrozit-o cu adevărat – un stindard și mai mare de cavalerie Sharan se rupsese de pe flancul drept al inamicului și se apropie de unitatea de lancieri care venise să o ajute pe Egwene.

„Gawyn, dă veste lancerilor acei – este o capcană!”

Dar nu era timp să facă nimic. În câteva clipe, cavaleria Sharan a început să-i ucidă pe lăncierii Turnului Alb din spate. În același timp, rândurile din spate ale trollocilor se întoarseră pentru a înfrunta încărcarea lancierului. Egwene a putut vedea că acești trolloci purtau cu toții arme lungi, care rupeau carnea omului și a calului. Primele rânduri de lanci s-au prăbușit într-o grămadă însângerată, iar trollocii au pătruns printre cadavre ca să tragă și să-și împingă armele prin cavalerii din spate.

strigă Egwene, atrăgând puterea pe care o putea și încercând să distrugă acea forță Trolloc – iar celelalte femei i s-au alăturat. A fost un masacru de ambele părți. Erau prea mulți trolloci, iar lancierii erau neprotejați. În câteva minute, s-a terminat. Doar câțiva cavaleri reușiseră să supraviețuiască, iar Egwene i-a văzut călărind cu putere spre râu.

A zguduit-o. Uneori, armatele păreau să se miște în ritmul turbulent al navelor enorme de la doc – și apoi, într-o clipă, totul ar fi izbucnit și steaguri întregi ar fi pierit.

Ea și-a îndepărtat privirea de la cadavrele de dedesubt. Pozițiile Aes Sedai pe vârfurile dealurilor fuseseră compromise. În timp ce trollocii și-au întors atenția către forța ei, Egwene a dat ordine pentru porți. Ea i-a pus pe pikii să se retragă în sus, prin porți, în timp ce arcașii ei continuau să tragă cu proiectile în trollocii de dedesubt. Apoi, Egwene și Aes Sedai rămași au plouat distrugeri asupra Trollocilor suficient de mult pentru a-i duce pe arcași prin porți.

ˆ

Inainte de a dispărea prin ultima poartă de pe dealul ei, Egwene aruncă o ultimă privire asupra câmpului de luptă. Ce tocmai se întâmplase? Ea clătină din cap când Gawyn se apropie de ea, fidelă ca întotdeauna. Nu avusese ocazia să-și scoată sabia în această luptă. Nici Leilwin nu avea; cei doi păreau să aibă o mică competiție tăcută în privința cine ar putea acționa ca gardian mai bun, rămânând chiar lângă Egwene. Ar fi găsit-o enervant, dar era mai bine decât regretul morocănos al lui Gawyn în angajamentele de luptă anterioare.

Arăta palid , totuși. Ca la începutul unei boli. Oare dormise suficient?

— Vreau să merg în tabără să-l găsesc pe generalul Bryne, spuse Egwene. „Vreau să știu de ce a fost permis să se întâmple asta. Și apoi mă voi duce la trupele noastre care apără vadul și mă voi răzbuna pe oamenii noștri care tocmai și-au pierdut viața aici.”

Amândoi i-au încruntat-o.

„Egwene. . .” spuse Gawyn.

„Am încă putere”, a spus Egwene. „Am folosit *sa'angreal* pentru a nu fi nevoit să muncesc prea mult. Bărbații care se luptă în acel cartier trebuie să mă vadă și trebuie să fac bine acolo unde pot. Voi lua oricâte paznici vrei tu să iau.”

Gawyn ezită, aruncă o privire spre Leilwin, apoi încuviință în cele din urmă din cap.

Lan descălecă și îi dădu frâiele lui Andere, apoi continuă pe lângă paznici – care păreau șocați să-l vadă pe el și pe numeroșii săi paznici, mulți dintre ei însângerați – spre cortul de comandă. Cortul era acum puțin mai mult decât o marchiză, deschisă din toate părțile, cu soldați care intrau și ieșeau ca furnicile pe un deal. Aerul era cald aici în Shienar astăzi. Nu primise recent rapoarte de la celelalte fronturi de luptă, dar auzise că nu va fi singura atitudine disperată azi. Elayne a luptat la Cairhien; Amyrlinul de la hotarul Arafelului.

Lumina transmite că se distrau mai bine decât Lan. În interiorul cortului, Agelmar stătea cu hărți pe pământ de jur împrejur, arătând spre ele cu un stâlp subțire și mișcând bucăți de piatră colorată în jur în timp ce dădea ordine. Alergătorii veneau și dădeau actualizări despre progresul luptei. Cele mai bune planuri de luptă au durat doar până când prima sabie a fost scoasă, dar un general bun putea

să ducă lupte ca un olar care lucrează lutul, luând refluxurile și fluxurile soldaților și modelându-le.

„Lord Mandragoran?” întrebă Agelmar ridicând privirea. „Lumină, omule! Arăți ca Blight însuși. Ați văzut Aes Sedai pentru vindecare?”

— Sunt bine, spuse Lan. „Cum decurge bătălia?”

„Sunt încurajat”, a spus Agelmar. „Dacă putem găsi o modalitate de a-i opri pe acei Dreadlords pentru o oră sau două, cred că avem de fapt o șansă bună să-i întoarcem pe trollocii”.

— Sigur că nu, spuse Lan. "Sunt atât de mulți."

— Nu este vorba despre numere, spuse Agelmar, făcându-i lui Lan cu mâna, arătând spre o hartă. — Lan, iată un lucru pe care puțini oameni îl înțeleg. Armatele *se pot sparge* și adesea *se* sparg atunci când au un număr superior, un avantaj superior pe câmpul de luptă și o șansă bună de câștig.

„Când petreci timp comandând, începi să te gândești la o armată ca la o singură entitate. O fiară uriașă cu mii de membre. E o greșeală. O armată este formată din oameni – sau, în acest caz, trolloci – fiecare pe teren, fiecare îngrozit. A fi soldat înseamnă a-ți ține sub frâu teroarea. Bestia din interior vrea doar să evadeze.”

Lan se ghemui, inspectând hărțile de luptă. Situația era așa cum o văzuse el, doar Agelmar mai avea cavaleria ușoară saldaeană urmărind flancul estic pe hartă. O greseala? Lan confirmase singur că nu mai erau acolo. Nu ar fi trebuit alergătorii să-i spună lui Agelmar că harta este greșită? Sau le distragea cumva de la observare?

— Îți voi arăta ceva azi, Lan, spuse încet Agelmar. „Îți voi arăta ce trebuie să învețe cel mai mic om din curtea de antrenament, dacă vrea să supraviețuiască. Îl poți face pe inamicul mai mare să se spargă dacă îl convingi că va muri. Loviți-l destul de tare și va fugi și nu se va întoarce să vă lase să loviți din nou, chiar dacă în secret ești prea slab pentru a lovi din nou.

— Atunci ăsta e planul tău? întrebă Lan. "Astăzi?"

— Trollocii se vor sparge dacă le arătăm o demonstrație de forță care îi sperie, a spus Agelmar. „Știu că poate funcționa. Sper că îl putem doborî pe liderul acelor Dreadlords. Dacă trollocii presupun că pierd, vor fugi. Sunt fiare lași.”

Ascultarea lui Agelmar a făcut să pară plauzibil. Poate că Lan pur și simplu nu vedea întreaga imagine. Poate că geniul marelui căpitan era dincolo de ceea ce alții puteau

înțelege. Făcuse el bine în contramandarea ordinului de a muta arcașii?

Mesagerul pe care Lan îl trimisese mai devreme a venit în galop înapoi la centrul de comandă. Unul din Înaltele Gărzi a lui Lan era și el acolo, ținându-și propriul braț, cu o săgeată neagră înfiptă în el. „O forță enormă a Shadowspawn!” spuse mesagerul. „Vin dinspre est! Dai Shan, ai avut dreptate!”

Ei știau să vină în acest fel, se gândi Lan. *Nu ar fi putut să observe că ne-am expus, nu cu acele dealuri care le blocau vederea. A venit prea repede. Umbra trebuie să fi fost spusă, sau trebuie să fi știut la ce să se aștepte.* Se uită la Agelmar.

"Imposibil!" spuse Agelmar. „Ce este asta, acum? De ce nu l-au văzut cercetașii?”

„Lord Agelmar”, spuse unul dintre comandanții săi. — Ai trimis cercetașii din est înapoi să se uite la râu, îți amintești? Trebuiau să inspecteze trecerea pentru noi. Ai spus că arcașii vor . . ” Comandantul păli. „Arcașii!”

— Arcașii sunt încă în pozițiile lor, spuse Lan ridicându-se. „Vreau ca linia frontului să înceapă să se retragă. Scoateți-i pe saldeeni din luptă, gata să lovească pentru a-i ajuta pe soldații de picior să se decupleze. Trage-l pe Asha'man înapoi. Vom avea nevoie de porți.”

— Lord Mandragoran, spuse Agelmar. „Această nouă dezvoltare poate fi folosită. Dacă ne despărțim și apoi îi zdrobim între noi, putem...

— Ești eliberat de datorie, Lord Agelmar, spuse Lan, fără să se uite la bărbat. „Și, din păcate, trebuie să vă cer să rămâneți sub supraveghere până când voi putea rezolva ce sa întâmplat.”

Cortul de comandă a devenit tăcut, fiecare consilier, mesager și ofițer întorcându-se spre Lan.

— Acum, Lan, spuse Agelmar. „ *Părea* de parcă mă puneți arestat.”

— Sunt, spuse Lan, făcând semn către Înalta Gardă. S-au mutat în cort, luând poziții pentru a împiedica pe oricine să scape. Unii dintre oamenii lui Agelmar au întins mâna după săbii, dar cei mai mulți păreau confuzi și și-au sprijinit mâinile doar pe mâner.

„Acesta este un scandal!” spuse Agelmar. „Nu fi prost. Nu este momentul...”

— Ce vrei să fac, Agelmar? lătră Lan. „Vă lăsați să aruncați această armată în pământ? Lasă Umbra să ne ia? De ce faci asta? *De ce?*"

— Reacționezi exagerat, Lan, spuse Agelmar, păstrându-și calmul cu greu, cu ochii arzând. „Ce îți trece prin cap? Ușoară!"

„De ce i-ai scos pe arcași de pe dealurile estice?”

„Pentru că aveam nevoie de ele în altă parte!”

„Și asta are *sens?”* întrebă Lan. — Nu mi-ai spus că păzirea acelui flanc era vitală?

„Eu . .”

„I-ai îndepărtat și pe cercetași din acea poziție. De ce?"

"Ei . . . Aceasta . . .” Agelmar își ridică o mână la cap, părând uluit. S-a uitat în jos la harta de luptă și i-a făcut ochii mari.

— Ce e cu tine, Agelmar? spuse Lan.

— Nu știu, spuse bărbatul. Clipi, uitându-se la hărțile de la picioarele lui. Fața lui a adoptat o privire de groază, cu ochii mari, buzele întredeschise. „O, *Lumină!* Ce am facut?"

„Dă-mi ordinele!” îi spuse Lan urgent către înalta lui gardă. „Adu-l pe Lordul Baldhere la cortul de comandă. Regina Ethenielle și regele Easar, de asemenea.”

„Lan, trebuie să aduci . . .” Agelmar se opri. "Ușoară! Nu pot spune. Încep să mă gândesc ce să fac, iar gândurile greșite îmi vin în minte! Încă încerc să ne sabotez. Ne-am condamnat.” Cu ochii mari, întinse mâna spre sabia scurtă, alunecând lama liberă.

Lan a prins sabia în jurul paznicului și a gulerului lamei, oprindu-l chiar înainte ca Agelmar să-i poată lovi în stomac și să-și pună capăt vieții. Sângele se prelingea printre degetele lui Lan, de unde cineva pătrundea marginea ascuțită a lamei, chiar sub guler.

„Lasă-mă să mor cu onoare”, a spus Agelmar. „Eu . . . Ne-am distrus pe toți. Ne-am pierdut acest război, Lan.

„Nu războiul, doar bătălia”, a spus Lan. „Ceva este în neregulă cu tine. O boală, o oboseală sau ceva din Umbra. Bănuiesc că vom găsi că cineva ți-a manipulat mintea.”

"Dar-"

„Ești un soldat!” urlă Lan. „Poartă-te ca unul!”

Agelmar încremeni. A întâlnit ochii lui Lan, apoi a dat din cap o dată. Lan își scoase degetele de pe lamă și Agelmar o băgă înapoi în teacă. Marele căpitan s-a așezat cu picioarele încrucișate în postura tradițională de meditație Shienaran, cu ochii închiși.

Lan s-a îndepărtat cu pași mari, dând ordine. Prințul Kaisel aleargă spre el, evident speriat. — Ce se întâmplă, Lord Mandragoran?

— Constrângere, probabil, spuse Lan. „Am fost ca iepurii într-o capcană, cu linia trasă încet, dar bine, în jurul gâtului nostru. Cineva, vă rog să-mi spuneți că Asha'man are încă suficientă putere pentru porți! Și adu-mi vești despre flancul estic! Acei arcași vor avea nevoie de sprijin. Angajați restul rezervelor să le protejeze.”

Prințul Kaisel se dădu înapoi în timp ce ordinele continuau, cu ochii mari, mâna pe sabie. Se uită la Lordul Agelmar, cu fața palidă. „Chiar am pierdut?” l-a întrebat pe Lan odată ce ordinele au fost trimise, mesagerii alergând să le livreze.

— Da, spuse Lan. "Avem."

„Lan!” spuse deodată Agelmar, deschizând ochii.

Lan se întoarse spre el.

— Regina Tenobia, spuse Agelmar. „Am trimis-o în pericol fără să înțeleg ce am făcut. Cine mi-a pus aceste planuri în cap a vrut-o moartă!”

Lan înjură încet, ieșind din tabără și urcând pe partea celui mai apropiat deal. Cercetașii de acolo i-au făcut loc când a ajuns în vârf, trăgându-și oglinda de la centură. Nu avea nevoie. A găsit steagul Queens în timp ce scana câmpul de luptă.

Era înconjurată. Orice sprijin ea crezuse că va primi nu fusese trimis. Lan deschise gura ca să cheme ordine, dar acestea i-au murit pe buzele în timp ce trollocii roiau peste micul steag alb și argintiu în care ea luptase. A căzut și, în câteva secunde, nu a putut alege un soldat viu în acea secțiune a câmpului de luptă.

Frig. Nu putea face nimic pentru Tenobia. Nu mai era vorba de salvarea unor indivizi.

Ar fi norocos să scape din această zi cu orice aparență de armată.

Mat a călărit cu Tuon spre sud, spre câmpul de luptă, de-a lungul malurilor râului care era granița de vest a Arafel.

Bineînțeles, acolo unde a mers Tuon, a făcut și Selucia. Și acum Min; Tuon a vrut să-și țină noul ei Doomseer alături de ea tot timpul. Tuon a tot cerut vizionări, iar Min a tot explicat fără tragere de inimă ce a văzut.

Mat încercase să o facă să spună că a văzut o pălărie plutind în jurul capului lui Mat. Asta l-ar convinge pe Tuon să nu mai încerce să scape de a lui, nu-i așa? Ar fi fost mai bine decât să explice Min despre ochiul pe cântar, pumnal

și toate celelalte lucruri nenorocite pe care le văzuse despre Mat.

au dus și o sută de gardieni Deathwatch . Și Galgan și Courtani, care s-au simțit pedepsiți pentru că nu au acționat suficient de repede pentru a-l ajuta pe Mat. Furyk Karede era și el la conducerea Garzii Deathwatch. A fi în preajma lui Karede era cam la fel de plăcut ca să găsești mâna unui alt bărbat în poșeta ta, dar era un soldat bun, iar Mat îl respecta. I-ar plăcea foarte mult să-i pună pe Karede și Lan într-un concurs de vederi. Ar putea fi la asta ani de zile.

— Am nevoie de o vedere mai bună, spuse Mat, scanând câmpul de luptă când au ajuns în raza de acțiune. "Acolo."

Îl întoarse pe Pips și se îndreptă spre o înălțime destul de aproape de locul unde forțele adverse făceau schimb de distrugere la marginea râului. Tuon îl urmă fără un cuvânt. Când au ajuns cu toții la înălțime, a observat-o pe Selucia privind cu pumnale la el.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Mat. „Aș fi presupus că ai fi fericit să mă ai înapoi. Îți dă pe altcineva la care să te încrunți.”

— Împărăteasa te va urma acolo unde mergi, spuse ea.

— Așa va face, spuse Mat. — Presupun că voi urmări unde merge ea. Sper că asta nu ne conduce în prea multe cercuri.” A inspectat lupta.

Râul nu era îngrozitor de lat – poate cincizeci de trepte, dar se mișca rapid și adânc de fiecare parte a vadului. Apa a făcut o barieră frumoasă, și nu doar pentru trolloci. Vadul, totuși, făcea o traversare ușoară a apei acolo era până la genunchi și suficient de lat pentru ca cel puțin douăzeci de șiruri de călăreți să traverseze în același timp.

În mijlocul îndepărtat al armatei Sharan, un bărbat stătea pe un cal alb strălucitor. Mat abia îl putea distinge cu paharul; armura strălucitoare a bărbatului nu părea ca vreun Mat văzuse, deși distanța făcea dificil de spus detaliile. — Presupun că ăia sunt părăsiții noștri? întrebă el, gesticulând cu *ashandarei.*

„Se pare că tipă după Dragonul Renăscut”, a spus Galgan. Vocea lui Demandred a bubuit pe câmpul de luptă chiar atunci, sporită de Puterea Unică. El cerea ca Dragonul să vină să-l înfrunte într-un duel.

Mat îl inspectă pe tip prin sticlă. „Solicitat, nu? S-a făcut un pic plictisitor, sau ce? Ei bine, Mat știa de care parte a bătăliei să stea departe. Nu se înscrisese să lupte

cu Forsaken. De fapt, din câte își amintea, nu se înscrisese deloc. Fusese *presat la* fiecare pas. De obicei cu forța, și întotdeauna de o femeie proastă sau alta.

Egwene s-ar putea ocupa de Demandred, sau poate Asha'man ar putea. Rand a spus că Asha'man nu mai înnebunesc, dar asta era o promisiune superficială. Orice om care voia să mânuiască Puterea Unică era *deja* nebun, în măsura în care o considera Mat. A adăuga mai multă nebunie la ei ar fi ca și cum ai turna ceai într-o ceașcă deja plină.

Cel puțin damane-ul lui *Tuon* i-a ocupat pe acești canale Sharan. Lupta lor a rupt pământul de pe ambele maluri. Totuși, era imposibil să-ți faci o imagine clară a ceea ce se întâmplă. A fost prea multă confuzie.

Mat și-a îndreptat încă o dată oglinda spre sud de-a lungul râului și s-a încruntat. Exista o tabără militară amenajată la doar câteva sute de pași vizavi de vad, dar nu aranjarea întâmplătoare a corturilor i-a atras atenția. La marginea de est a taberei se afla un grup mare de trupe și caii lor, care stăteau doar acolo. A ales o siluetă care se plimba în fața adunării, care părea să fie într-o dispoziție proastă. Poate că lui Mat îi lipsea un ochi, dar nu era o sarcină dificilă să-l recunosc pe Tylee.

Mat coborî oglinda. Și-a frecat bărbia, și-a ajustat pălăria și și-a pus *ashandarei* pe umăr. — Dă-mi cinci minute pe cont propriu, a spus el, apoi l-a dat pe Pips în galop pe deal, în speranța că Tuon îl va lăsa să plece singur. Pentru o dată, ea a făcut-o, deși, când el a ajuns la baza înălțimii, și-a putut imagina-o acolo sus, privindu-l cu acei ochi ai ei curioși. Părea că tot ce făcea el era interesant.

Mat a galopat de-a lungul râului spre locația lui Tylee. Au răsunat explozii, dureroase până la urechi, anunțând că s-a apropiat de inima bătăliei.

Mat îl împinse pe Pips spre stânga și se îndreptă direct spre generalul care ținea pași. „Tylee, nebun de lumină! De ce stai pe aici în loc să te faci util?”

— Înălțime, spuse Tylee, căzând în genunchi, ni s-a ordonat să stăm aici până când suntem chemați.

„Cine ți-a spus să faci asta? Și ridică-te.”

— General Bryne, Alteță, spuse ea ridicându-se. Putea simți supărarea din tonul ei, dar ea își ținea fața sub control. „A spus că suntem doar o forță de rezervă și că în niciun caz nu trebuie să ne mutăm de aici până când el a dat ordinul. A spus că multe vieți depind de asta. Dar uite,

poți vedea singur, a spus ea, făcând un semn către râu, „bătălia nu merge bine”.

Mat fusese prea prins de Tylee pentru a vedea starea lucrurilor peste apă, dar acum a aruncat o privire largă câmpului cu privirea.

În timp ce *damane* încă părea să țină cont de canalizatorii Sharan, trupele obișnuite erau în mod clar în dificultate. Apărarea de pe flancul stâng al lui Bryne, în aval de râu, se dărâmase complet, iar soldații de acolo erau aglomerați de Sharans.

Unde era cavaleria? Trebuia să protejeze flancurile. Și, așa cum prezisese Mat, arcașii Sharan se mutaseră pe câmp și trimiteau săgeți în cavaleria lui Bryne de pe flancul drept. Totul a fost ca și cum ar fi fost stors un furuncul, iar trupele lui Bryne erau pe punctul de a izbucni.

— Acest lucru nu are niciun sens, spuse Mat. „El transformă asta din ce în ce mai mult într-un dezastru. Unde este generalul acum, Tylee?

„Nu pot să spun, Alteță, am oameni în căutarea lui, dar până acum nu există niciun cuvânt. Dar am rapoarte că partea noastră a avut un eșec major chiar la sud de aici. Două unități mari de cavalerie ale generalului Bryne au fost distruse de șarini chiar sub dealurile de la graniță. Se spune că au fost trimiși acolo pentru a-i ajuta pe *marath'damane* de pe vârfuri.”

„Sânge și cenușă sângeroasă.” Mat se gândi la aceste informații. — Bine, Tylee, nu mai putem aștepta. Iată ce vom face. Pune-i pe generalul Banner Makoti să ia al doilea Banner chiar în mijloc. Trebuie să-și facă drumul în jurul trupelor noastre care luptă acolo și să-i împingă pe acei Sharani. Luați al treilea banner și vă învârtiți pe flancul drept; scoate-i pe acei arcași și pe orice alți sărutători de capre care îți intersectează calea. O să duc Primul Banner pe flancul stâng și o să pun un plasture pe acele apărări. Pleacă, Tylee!”

„Da, Alteță. Dar sigur că nu te vei apropia atât de luptă?”

"Da, sunt. Acum pleacă, Tylee!”

— Vă rog, dacă aș putea face o sugestie umilă, Alteță? Ești neprotejat; lasă-mă să-ți dau măcar niște armuri potrivite.”

Mat s-a gândit o clipă, apoi a fost de acord că sugestia ei era una prudentă. *O persoană ar putea fi rănită acolo, cu săgeți care zboară și cu lamele balansându-se.* Tylee a sunat la unul dintre ofițerii ei superiori care părea să aibă

aproximativ aceeași dimensiune cu Mat. L-a pus pe bărbat să-și scoată armura, care era extrem de colorată, suprapuse cu plăci lăcuite în verde, auriu și roșu, conturate cu argintiu. Ofițerul părea uluit când Mat i-a întins haina din comerț, spunând că se aștepta să fie returnată la sfârșitul zilei în aceeași stare. Mat și-a pus armura, care îi acoperea pieptul, partea din spate a brațelor și partea din față a coapselor și s-a simțit suficient de confortabil. Când ofițerul și-a întins casca, totuși, Mat l-a ignorat, doar ajustându-și pălăria cu boruri largi în timp ce se întoarse spre Tylee.

— Înălțime, încă ceva, *marath'damane* . . .”

„Mă voi ocupa personal de acești canalizatori”, a spus Mat.

Ea se uită cu privirea la el de parcă ar fi fost nebun. Cenușă sângeroasă, probabil că era. „Alteță!” spuse Tylee. „Împărăteasa . . *S* - a oprit când a văzut expresia lui Mat. „Să trimitem măcar după niște *damane* care să te protejeze.”

„Pot avea grijă de mine, mulțumesc foarte mult. Femeile alea nenorocite mi-ar sta în cale.” El a zâmbit. „Ești gata, Tylee? Mi-ar plăcea foarte mult să se termine cu asta înainte de a sosi timpul pentru cana mea de bere de culcare.” Ca răspuns, Tylee s-a întors și a strigat: „Încărcați-vă!” Ușoară, avea plămâni puternici! Cu asta, mii de fundurilor s-au lovit de șeile lor, producând un sunet de plesnit care a reverberat în întreaga legiune, iar fiecare soldat stătea atent, cu ochii drept în față. I-ar da lui Seanchan un singur lucru – au antrenat soldați buni.

Tylee a scos o serie de ordine, s-a întors către Mat și a spus: „La comanda dumneavoastră, Alteță”.

Mat a strigat: „ *Los caba'drin!* ” Cuvintele cele mai multe dintre cei adunați nu le-au înțeles și totuși știau instinctiv să însemne „Călăreți înainte!”

În timp ce Mat îl impulsiona pe Pips în apele vadului, *ashandarei* ridicându-se deasupra capului său, el auzi pământul bubuind în timp ce Primul Banner închidea rândurile în jurul lui. Claxoanele zgomotătoare ale Seanchan din spate dădeau apel la încărcare, fiecare claxon înclinându-se ușor diferit față de celălalt, producând un sunet zgomotos, disonant, menit să fie auzit la distanțe mari. În față, soldații Turnului Alb se uitară peste umeri la zgomot și, în câteva secunde necesare lui Mat și Seanchanului pentru a traversa pasajul, soldații se aruncau din drum pentru a face loc călăreților.

Doar o scurtă virare spre stânga, iar Seanchanii se aflau deodată în mijlocul cavaleriei Sharan, care măcinase prin soldații de infanterie ai lui Egwene. Viteza de apropiere a permis avangardei Seanchan să se izbească puternic de Sharans, calarele lor bine antrenate ridicându-se chiar înainte de a se prăbuși asupra inamicului cu picioarele anterioare. Sharanii și călările lor au căzut, mulți zdrobiți în timp ce cavaleria Seanchan își continua mișcarea necruțătoare înainte.

Sharanii păreau să știe despre ce este vorba, dar aceștia erau cavalerie grea, îngreunate cu armuri împovărătoare și echipate cu lănci lungi; perfect pentru a elimina soldații de infanterie cu spatele la un perete, dar dezavantajați în fața unei cavalerie ușoară extrem de mobilă în spații atât de înguste.

First Banner erau o unitate crack care folosea o mare varietate de arme și erau antrenați să lucreze în echipă. Lăncile aruncate de călăreți de frunte cu o acuratețe mortală au pătruns în vizierele șarenilor, un număr surprinzător dintre care au trecut prin fante și în fețe. Împingând în spate erau călăreți care mânuiau săbii cu două mâini cu lame curbate, tăind armele în spațiul vulnerabil care separa căștile de partea de sus a armurii sau alteori tăind piepturile vulnerabile ale monților Sharan îmbrăcați în armură, aducând călăreții lor la pamantul. Alți Seanchan au folosit arme cu cârlig pentru a-i scoate pe Sharan din șa, în timp ce partenerii lor legănau buzduganele cu țepi spre inamic, stricându-le armura atât de mult încât mișcarea a fost sever restricționată. Și când șarinii erau la pământ, încercând cu greu să se ridice, țepușii coborau asupra lor, Seanchan înarmat ușor, a cărui sarcină era să ridice vizierele celor căzuți și să împingă un pumnal îngust în ochii expuși. Lăncile șarenilor erau inutile în aceste condiții – de fapt, erau o piedică, iar mulți șareni au murit înainte de a putea arunca lăncile și scoate săbiile.

Mat a ordonat unuia dintre escadrile sale de cavalerie să călătorească de-a lungul malului apei până când au ajuns la extremitatea stângă a luptei, apoi să se învârtească în jurul cavaleriei Sharan. Nemaifiind copleșită de lăncile Sharan, infanteriei Turnului Alb din centrul stânga au putut să-și folosească din nou șticile și halebardele, iar odată cu adăugarea eforturilor celor de-a doua și a treia steaguri Seanchan, apărările au fost restabilite încet la vad. Era o muncă murdară, alunecoasă, deoarece pământul la câteva

sute de pași de râu a fost bătut și a devenit o întindere de noroi agitat. Dar forțele Luminii și-au păstrat locul.

Mat s-a trezit spălat în plină desfășurare, iar *ashandarei lui* nu s-au oprit niciodată să se învârtească. A constatat repede, însă, că arma lui nu era foarte utilă; Câteva dintre leagănele lui s-au întâlnit cu carne vulnerabilă, dar de cele mai multe ori lama lui a aruncat privirea de pe armura adversarilor săi și a fost forțat să se aplece și să se răsucească în șeală în mod repetat pentru a evita să fie lovit de o lamă Sharan.

Mat și-a făcut încet drum înainte prin ceartă și aproape ajunsese la rândurile din spate ale cavaleriei Sharan, când și-a dat seama că trei dintre însoțitorii săi nu mai erau în șeile lor. Ciudat, tocmai fuseseră acolo cu un minut în urmă. Alți doi s-au înțepenit, scrutând dintr-o parte în alta și, deodată, amândoi s-au aprins în flăcări, țipând de agonie și aruncându-se la pământ înainte de a se schiopa. Mat s-a uitat în dreapta sa, tocmai la timp pentru a vedea un Seanchan aruncat înapoi la o sută de metri în aer de o forță nevăzută.

Când s-a întors, privirea lui a întâlnit privirea unei femei cele mai frumoase. Era ciudat îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră care ieșea în evidență din corp, împodobită cu panglici albe. Era o frumusețe cu pielea întunecată, ca Tuon, dar nu era nimic delicat în pomeții ei îndrăzneți, înalți și gura lată, senzuală, buzele care păreau să mufăie. Până când s-au curbat într-un zâmbet, un zâmbet care nu era menit să-l consoleze.

În timp ce se uita la el, medalionul lui s-a răcit. Mat respiră.

Norocul părea să fie alături de el până acum, dar nu voia să-l apese prea departe, la fel cum ai fi vrut tu să-ți strângi cel mai bun cal de curse. Ar mai avea nevoie sănătoasă de acel noroc în zilele următoare.

Mat descălecă și se îndreptă spre ea în timp ce femeia icni, încercând o altă țesătură, cu ochii mari de uimire. Mat a răsturnat *ashandarei* și l-a învârtit, măturându-și picioarele de sub ea. A dus mâna chiar sub lamă înapoi în dreapta lui, izbind-o pe ceafă în timp ce cădea.

A aterizat cu fața în jos în noroi. Mat nu a avut timp să o scoată afară, deoarece a fost brusc confruntat cu zeci de Sharans. Zece soldați Mats s-au umplut în jurul lui, iar el a mers înainte. Acești șareni aveau doar săbii. Mat i-a respins cu lama și stâlpul care se învârteau, iar el și Seanchanul s-au luptat cu furie.

Lupta a devenit o înceţoşare a armelor mari, *ashandarei lui* împroşcând bulgări de noroi în aer. Doi dintre bărbaţii lui Mat au prins femeia cu faţa în jos înainte ca ea să se sufoce în mocirlă.

Mat a împins înainte.

Au strigat bărbaţii, cerând întăriri.

Paşi făcuţi cu prudenţă, dar inevitabil înainte.

Pământul deveni roşu.

Soldaţii Sharan i-au înlocuit pe cei ucişi, iar trupurile celor căzuţi s-au scufundat mai adânc în noroi. Soldaţii erau adesea un popor sumbru, dar fiecare dintre aceşti Sharani părea personal intenţionat să-l omoare – până când Sharanii nu mai vin. Mat se uită în jurul lui; mai rămăseseră doar patru Seanchan alături de el.

În ciuda haosului luptei, Mat a simţit că vede mai clar decât înainte. Iar liniştea în luptă i-a oferit şansa de a se comporta din nou ca un comandant.

„Leagă mâinile acelei femei la spate”, a spus Mat, gâfâind, către bărbaţii din jurul lui, „şi lega-i o cârpă în jurul ochilor, ca să nu poată vedea nimic”. Şi-a şters transpiraţia de pe frunte — Light, era suficientă pentru un al doilea râu. „Vom împinge drumul înapoi spre vad cu prizonierul nostru. Voi vedea dacă mai găsesc câteva din acele *damane sângeroase pe care* să le arunc în această bătălie. Sharanii au greşit lăsând pe câmpul de luptă doar unul dintre canalizatorii lor. Dar haideţi să plecăm de aici înainte să mai apară vreunul dintre ei.”

Mat îi strânse mâna; îşi crăpăse una din unghii, despicand lacul fin. Se întoarse către un ofiţer Seanchan, unul dintre cei care luptaseră alături de el. Bărbatul purta o expresie de uimire, de parcă s-ar fi uitat la Dragonul însângerat Reborn. Mat s-a uitat la pământ, fără să-i placă expresia bărbatului, dar a presupus că nu era mai rău decât să se uite la noroiul îmbibat de sânge, presărat cu cadavrele lui Sharan. Câţi a ucis Mat?

„Alteţă. . .” spuse ofiţerul. „Mare Doamne, niciun om din slujba Imperiului nu ar îndrăzni vreodată să-l întrebe pe Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna. Dar dacă un bărbat s *-ar fi* întrebat despre unele dintre alegerile ei, nu ar mai face asta. Prinţul Corbilor!” Şi-a ridicat sabia, provocând o urale din partea celor din spate.

— Ia-ţi nişte arme de barbă, spuse Mat. „Acele săbii sunt aproape inutile pentru soldaţii de infanterie în această bătălie.” A mestecat puţin unghia ofensată, apoi a scuipat-o

în lateral. „Voi, băieți, ați făcut bine. Mi-a văzut cineva calul?”

Pips era în apropiere și așa că, luând frâiele montului său, se îndreptă înapoi spre vad. A reușit chiar să stea departe de mai multe lupte, în cea mai mare parte. Căpitanul Seanchan ia amintit puțin prea mult de Talmanes, iar Mat avea destui oameni care îl urmăreau. *Mă întreb dacă joacă zaruri, îşi* spuse Mat lent, păşind în apă. Cizmele lui erau bune, dar toate cizmele s-au scurs în cele din urmă, iar picioarele i s-au strivit în ciorapi în timp ce traversa vadul cu Pips. S-a auzit o agitație departe în dreapta lui pe mal, ceea ce părea a fi o adunare de Aes Sedai care se îndreptau spre câmpul de luptă. Dar Mat nu avea de gând să-și bage nasul în afacerile lor. Avea probleme mai mari în minte.

În față, Mat văzu un bărbat stând lângă un copac, îmbrăcat în pantaloni voluminosi și o haină familiară. S-a apropiat de bărbat și, după o scurtă conversație, a făcut schimb de haine cu el. Simțindu-se bine că era din nou în haina lui Two Rivers, Mat se urcă în șa, cu picioarele încă picurând apă și se întoarse către locul în care îl lăsase pe Tuon. Oamenii lui îl aduseseră pe acea canalizare Sharan – din ordinul lui, o îmbătuseră și o legaseră la ochi. Light, ce ar face cu ea? Probabil că va ajunge ca o *damană.*

Și-a părăsit soldații și a trecut pe lângă paznicii, acum așezați la baza micii înălțimi, abia cu un semn din cap. Câmpul de luptă s-a întins în minte, nu mai mici desene pe hârtie. Vedea câmpul, auzea bărbații luptă, simțea respirația râncedă a inamicului. Era real pentru el acum.

„Împărăteasa”, spuse Selucia când ajungea în vârful înălțimii, „ar dori să știe – cu mare precizie – exact de ce ai considerat de cuviință să te pui în încăierare într-un mod atât de iresponsabil. Viața ta nu mai este a ta, Prinț al Corbilor. Nu poți să-l arunci deoparte așa cum ai fi făcut-o cândva.”

— Trebuia să știu, spuse Mat, privind. „Trebuia să simt pulsul bătăliei.”

„Pulsul?” spuse Selucia. Tuon vorbea prin ea mișcându-și degetele ca o nenorocită de Fecioara sulițeI. Nu vorbesc direct cu el. Semn rau.

— Fiecare bătălie are un puls, Tuon, spuse Mat, uitându-se încă la distanță de mijloc. „Nynaeve. . . uneori simțea mâna unei persoane pentru a-i verifica bătăile inimii și de acolo știa că ceva nu era în regulă cu picioarele lor. E același lucru. Intră în luptă, simți-i mișcarea. Stiu . . .”

Un servitor cu capul pe jumătate ras se apropie de Tuon, șoptind ei și Seluciei. Venise din vad.

Mat continua să privească afară, amintindu-și hărțile, dar suprapunându-le cu adevărata luptă. Bryne nu reușește să-l folosească pe Tylee în luptă, expunând flancul stâng al apărării sale la vad, trimițându-și cavaleria într-o capcană.

Bătălia i s-a deschis și a văzut tactici, cu zece pași înainte de ceea ce se întâmpla. Era ca și cum ar citi viitorul, așa cum a văzut Min, doar cu carne, sânge, săbii și tobe de luptă.

Mat mormăi. „Huh. Gareth Bryne este un prieten întunecat.”

„El *ce?”* Min a pufnit.

„Această bătălie este la un pas de a fi condamnat”, a spus Mat, întorcându-se către Tuon. „Am nevoie de control absolut asupra armatelor noastre chiar acum. Nu te mai certa cu Galgan. Min, vreau să trimiți la Egwene și să o avertizi că Bryne încearcă să piardă această bătălie. Tuon, va trebui să meargă personal. Mă îndoiesc că Egwene va asculta pe altcineva.”

Toată lumea se uita la Mat cu expresii uluite – toți, în afară de Tuon, care îi aruncă una dintre acele priviri ale ei tremurătoare. Cele care l-au făcut să se simtă ca și cum ar fi fost un șoarece care tocmai fusese prins într-o cameră altfel imaculat de curată. Asta l-a făcut să transpire mai mult decât bătălia.

Haide, se gândi el. *Nu există timp.* O putea vedea acum, ca un mare joc de pietre. Mișcările lui Bryne au fost complexe și subtile, dar rezultatul final ar fi distrugerea armatei lui Egwene.

Mat l-ar putea opri. Dar trebuia să acționeze *acum.*

— S-a terminat, spuse Tuon.

Comentariul a provocat aproape la fel de multă surpriză ca și anunțul lui Mat. Căpitanul general Galgan părea de parcă ar prefera să-și înghită propriile cizme decât să-l aibă pe Mat la comandă. Min s-a trezit condusă de un grup de servitori și soldați și a scos un scârțâit de enervare.

Tuon și-a mutat calul mai aproape de al lui Mat. — Mi s-a spus, spuse ea încet, că în luptă cu câteva momente în urmă, nu numai că ai revendicat un *marath'damane* pentru tine, dar l-ai și ridicat pe unul dintre ofițerii noștri la Sângele scăzut.

„Am *făcut* ?” întrebă Mat, nedumerit. „Nu îmi amintesc asta.”

— Ți-ai scăpat unghia la picioarele lui.

"Oh. Acea . . . Bine, poate că am făcut asta. Accidental. Și *canalul. . .* cenușă, Tuon. Nu am vrut ca ea să . . . Cred. Ei bine, o poți avea."

— Nu, spuse Tuon. „Este bine să fi luat unul de-al tău. Nu o poți antrena, desigur, dar sunt mulți *sul'dam* care vor fi dornici de șansă. Este foarte rar ca un bărbat să captureze un *damane* personal pe câmpul de luptă, foarte rar într-adevăr. Deși știu avantajul tău special, alții nu știu. Acest lucru vă va crește considerabil reputația."

Mat a ridicat din umeri. Ce altceva putea face? Poate, dacă *damane* îi aparținea, ar putea să o lase liberă sau ceva de genul ăsta.

— O să-l transfer pe ofițerul pe care l-ai crescut pentru a fi responsabilul tău personal, spuse Tuon. „Are un palmares bun, poate prea bun. I se atribuise această sarcină la vad pentru că era luat în considerare. . . posibil parte dintr-o facțiune care s-ar fi mutat împotriva noastră. Acum strigă laudele tale. Nu știu ce ai făcut ca să-i schimbe părerea. Se pare că ai o anumită abilitate în asta."

— Să sperăm că am atâta îndemânare pentru a recupera o victorie, mormăi Mat. — E rău, Tuon.

„Nimeni altcineva nu crede așa." Ea a spus cuvintele cu atenție, fără a se certa cu el, într-adevăr. Afirmând un fapt.

„Am dreptate, oricum. Mi-aș fi dorit să nu fiu, dar sunt. Sunt al naibii."

„Dacă nu ești, îmi voi pierde influența."

— O să fii bine, spuse Mat, conducând drumul înapoi către tabăra Seanchan, la câteva mile nord, într-un ritm alert. „S-ar putea să te conduc greșit din când în când, dar în cele din urmă, poți fi sigur că sunt întotdeauna un pariu sigur."

30

Calea Prădătorului

Perrin și Gaul au făcut o altă rundă consternată a taberei lui Egwene – cel puțin, puținul din ea care se reflecta în visul lupului. Armata ei fusese împinsă departe spre est, iar corturile nu fuseseră așezate suficient de mult la râu pentru a se reflecta puternic în visul lupului.

Lupii o zăriseră pe Graendal aici, dar Perrin nu reușise să o prindă la orice făcea ea.

De trei ori acum, Slayer încercase să atace Bore, iar lupii îl avertiseră pe Perrin. De fiecare dată, Slayer se retrăsese înainte ca Perrin să sosească. Bărbatul le testa. Era calea prădătorului, cercetând turma, căutându-i pe cei slabi.

Cel puțin planul lui Perrin cu lupii funcționase. Timpul a progresat încet în Bore, așa că Slayer – de necesitate – a fost încetinit în timp ce încerca să ajungă la Rand. Asta i-a dat lui Perrin șansa de a ajunge la el la timp.

— Trebuie să-i avertizăm pe ceilalți despre Graendal, spuse Perrin, oprindu-se în centrul taberei. „Trebuie să comunice cu Darkfriends în taberele noastre.”

„Poate că am putea merge la cei de la Bore? Ai reușit să vorbești cu Nynaeve Sedai.

— Poate, spuse Perrin. „Nu știu dacă ar fi bine să o distrag din nou atenția lui Nynaeve, având în vedere ce face ea.” Perrin se întoarse, uitându-se la patul care pâlpâia, apoi dispăru în visul lupului. El și Gaul căutaseră la Merrilor o poartă de acces, dar în prezent nu se afla niciuna. Dacă ar fi vrut să se întoarcă în lumea treaz, ar trebui să tabăreze acolo și să aștepte ore întregi. Părea o astfel de risipă.

Dacă ar putea să-și dea seama cum să *se* întoarcă în lumea reală. Lanfear a dat de înțeles că ar putea să învețe trucul, dar singurul lui indiciu despre cum să facă acest lucru stă în Slayer. Perrin încercă să-și amintească momentul în care bărbatul se *mutase* . Perrin simțise ceva? Un indiciu despre cum a făcut Slayer ceea ce a făcut?

A scuturat din cap. Revăzuse și repetase asta și nu ajunsese la nicio concluzie. Cu un oftat, a căutat lupii. *Vreun semn de Heartseeker?* întrebă el cu speranță.

Lupii au trimis amuzament. Îi întrebase prea des.

Atunci ai văzut vreo tabără cu două picioare? a trimis Perrin.

Acest lucru a câștigat un răspuns vag. Lupii au acordat atenție bărbaților doar pentru a-i evita; în visul lupului, asta nu conta prea mult. Totuși, acolo unde bărbații se adunau, coșmarurile erau uneori sălbatice, așa că lupii învățaseră să păstreze distanța.

Ar fi vrut să știe cum evoluează celelalte bătălii. Dar armata lui Elayne, oamenii lui Perrin, Lordul și Lady Bashere? Perrin a condus Galia departe; alergau cu pași repezi, mai degrabă decât să sară într-un loc imediat. Perrin a vrut să se gândească.

Cu cât a rămas mai mult în visul lupului în carne și oase, cu atât mai mult simțea că ar trebui să știe să *se întoarcă* înapoi. Corpul lui părea să înțeleagă că acest loc nu era firesc pentru el. Nu dormise aici, în ciuda . . . cat timp trecuse? Nu putea spune. Erau aproape la sfârșitul raţiilor, deşi avea impresia că el şi Gaul fuseseră aici doar de câteva ore. O parte din această senzație a fost cauzată de apropieri frecvente de Bore pentru a verifica vârful de vis, dar în general era atât de ușor să pierzi noțiunea timpului aici.

În interiorul lui era și o durere de oboseală, din ce în ce mai puternică. Nu știa dacă poate dormi în acest loc. Corpul lui dorea odihnă, dar uitase cum să o găsească. Îi amintea puțin de când Moiraine le alungase oboseala în timp ce fugise de la Două Râuri în tot acel timp în urmă. Acum doi ani.

Doi ani foarte lungi.

Perrin și Gaul au inspectat apoi tabăra lui Lan. A fost chiar mai efemer decât a lui Egwene; folosirea visului lupului pentru supraveghere aici nu avea sens. Lan s-a deplasat cu multă cavalerie, retrăgându-se cu viteză. El și oamenii lui nu au rămas într-un loc suficient de mult pentru a se reflecta în visul lupului decât în cele mai trecătoare moduri.

Nu existau semne de Graendal. — *Si Aan'allein* se retrage, ghici Gaul, cercetând pământul stâncos pe care ei îl credeau că este tabăra lui Lan. Nu existau corturi aici, doar apariția ocazională trecătoare a inelelor de dormit marcate de un stâlp în centru, unde călăreții își făceau animalele.

Gaul ridică privirea, cercetând peisajul spre vest. „Dacă vor continua să cadă înapoi de aici, până la urmă vor ajunge din nou pe Câmpul Merrilor. Poate că acesta este scopul.”

— Poate, spuse Perrin. „Vreau să vizitez frontul de luptă al lui Elayne și…”

Tânărul Taur, îl strigă un lup. A găsit că „vocea” trimiterii îi este familiară cumva. *Ea este aici.*

Aici? a trimis Perrin. *Căutător de inimă?*

Vino.

Perrin îl apucă pe Gaul de braț și îi *muta* departe spre nord. Graendal a fost la Shayol Ghul? Încerca ea să intre și să-l omoare pe Rand?

Ajunseră pe o margine cu vedere la vale. El și Gaul au coborât imediat în burtă, privind peste margine, inspectând valea. Lângă Perrin apăru un lup bătrân, cărunt. Îl cunoștea pe acest lup, era sigur de el – mirosul era familiar, dar nu-i putea pune un nume, iar lupul nu i-a trimis niciunul.

"Unde?" şopti Perrin. — E în cavernă?

Nu, a trimis lupul cărunt. *Acolo.*

Lupul a trimis o imagine cu corturi grupate în vale chiar sub intrarea în cavernă. Nu fusese văzută în această vale de când Perrin o prinsese aici pentru prima dată.

Trupele lui Ituralde ținuseră aici destul de mult încât corturile lor deveneau din ce în ce mai stabile în visul lupului. Perrin *se mişcă* , cu grijă, jos. Galia și lupul i s-au alăturat în timp ce el se îndrepta înainte, bizuindu-se pe lupii care trimiteau să-l conducă.

Acolo, spuse lupul, dând din cap spre un cort mare din centru. Perrin îl mai văzuse pe Graendal aici, la acest cort, cortul lui Rodel Ituralde.

Perrin încremeni când clapeta cortului foșnea. Graendal a ieşit afară. Arăta ca înainte, cu o față ca o lespede de piatră.

Perrin și-a creat un perete subțire, vopsit, pentru a se ascunde, dar nu trebuia să se deranjeze. Graendal a creat imediat o poartă și a păşit în lumea trezită. Era noapte acolo, deși timpul trecea într-un ritm atât de ciudat atât de aproape de Bore, asta ar putea să nu însemne mare lucru pentru restul lumii.

Perrin putea vedea același cort întunecat de cealaltă parte a porții, doi paznici Domani în față. Graendal flutură o mână și amândoi se ridicară mai drept și o salutară.

Poarta începu să se închidă când Graendal se strecură în cort. Perrin ezită, apoi se *mişcă* să stea chiar în faţa porţii. A avut un moment să se decidă. Urma?

Nu. Trebuia să urmărească Slayer. Cu toate acestea, fiind atât de aproape, a simțit ceva. . . o conștientizare. Să

treci prin acea poartă ar fi ca . . .

Ca trezirea.

Poarta s-a închis brusc. Perrin simți un junghi de regret, dar știa că a rămâne în visul lupului fusese corect. Rand era aproape fără apărare împotriva lui Slayer aici; ar avea nevoie de ajutorul lui Perrin.

— Trebuie să trimitem un avertisment, spuse Perrin.

Presupun că aș putea primi mesajul pentru tine, Tânăr Taur, l-a trimis pe lup fără nume.

Perrin încremeni, apoi se întoarse, arătând cu degetul. „Elyas!”

Sunt Long Tooth aici, Young Bull. Elyas a trimis amuzament.

— Credeam că ai spus că nu ai venit aici.

Am spus că am evitat. Acest loc este ciudat și periculos. Am destulă ciudățenie și *pericol în viața mea din lumea cealaltă.* Lupul s-a așezat pe coapse. *Dar cineva trebuia să te verifice, pui nebun.*

Perrin zâmbi. Gândurile lui Elyas erau un amestec ciudat de lup și om. Modul lui de a trimite era foarte asemănător unui lup, dar modul în care se gândea la sine era prea individual, prea *uman.*

„Cum decurge lupta?” întrebă Perrin nerăbdător. Gaul a luat poziția în apropiere, privind, alertă, în caz că ar apărea Graendal sau Slayer. Câmpul dinaintea lor, podeaua văii, a fost liniștit pentru o dată. Vânturile se potoliseră, praful de pe pământul nisipos răscolindu-se în mici rupturi și ondulații. Ca apa.

Nu știu despre celelalte câmpuri de luptă, a trimis Elyas, *iar noi lupii stăm departe de cele două picioare. Luptăm, ici și colo, la marginile bătăliei. În cea mai mare parte, i-am atacat pe Twisted Ones și Neverborn de cealaltă parte a canionului, unde nu există două picioare, în afară de acele ciudate Aiel.*

Este o luptă obositoare. Shadowkiller trebuie să facă o treabă rapidă. Am stat cinci zile, dar s-ar putea să nu dureze mult mai mult.

Cinci zile aici, în nord. Trecuse mult mai mult în restul lumii de când Rand intrase să-l înfrunte pe Cel Întunecat. Rand însuși era atât de aproape de Bore, încât probabil că trecuseră doar ore – poate minute – pentru el. Perrin putea simți cum timpul se mișca diferit când se apropia de locul în care lupta Rand.

— Ituralde, spuse Perrin, scărpinându-se la barbă. „Este unul dintre marii căpitani.”

Da, a trimis Elyas, mirosind a amuzament. *Unii îl numesc „Lupul mic”.* — Bashere este cu armata lui Elayne, spuse Perrin. „Și Gareth Bryne este cu Egwene. Agelmar este cu Borderlanders și Lan.”

Nu stiu.

"El este. Patru fronturi de luptă. Patru mari căpitani. *Asta face* ea.

„Graendal?” întrebă Gaul.

— Da, spuse Perrin, adunând furia. „Le face ceva, le răzgândește, îi corupe. Am auzit-o spunând. . . Da. Asta e, sunt sigur. În loc să lupte cu armatele noastre cu armatele proprii, ea plănuiește să-i doboare pe marii căpitani. *Elyas* , știi cum poate un om să intre și să iasă din visul lupului în carne și oase?

Chiar dacă aș ști chestia asta – ceea ce nu știu – nu te-aș învăța pe tine, spuse Elyas cu un mârâit. *Nu ți-a spus nimeni că faci un lucru groaznic și periculos?*

— Prea multe, spuse Perrin. "Ușoară! Trebuie să-l avertizăm pe Bashere. Eu trebuie-"

„Perrin Aybara!” spuse Gaul arătând. "El este aici!"

Perrin se întoarse pentru a vedea o dâră neclară în sus, spre intrarea în Groapa Doomului. Lupii au scâncit și au murit. Alții urlau, începând vânătoarea. De data aceasta, Slayer nu s-a dat înapoi.

Calea prădătorului. Două sau trei lovituri rapide pentru a determina slăbiciunea, apoi un atac total.

"Trezi!" îl strigă Perrin pe Elyas, alergând pe panta. „Avertizează-l pe Elayne, Egwene, pe oricine poți! Și dacă nu poți, oprește-l pe Ituralde cumva. Marii căpitani sunt corupți. Unul dintre Părăsiți le controlează mințile, iar tactica lor nu poate fi de încredere!”

O voi face, Young Bull, a trimis Elyas, stingând.

„Du-te la Rand, Gaul!” urlă Perrin. „Păzește drumul către el! Nu lăsa niciunul dintre aceste voaluri roșii să treacă de tine!”

Perrin și-a chemat ciocanul în mâini, fără să aștepte un răspuns, apoi s-a *mutat* să-l înfrunte pe Slayer.

Rand s-a ciocnit cu Moridin, sabie contra sabie, stând în fața întunericului care era esența Celui Întunecat. Întinderea rece era cumva și infinită și goală.

Rand deținea atât de mult din Puterea Unică, încât aproape a izbucnit. Ar avea nevoie de acea putere în lupta care va urma. Deocamdată, el a rezistat sabiei lui Moridin împotriva sabiei. El a mânuit *Callandor* ca o armă fizică,

luptând ca cu o sabie făcută din lumină însăși, operând atacurile lui Moridin.

Fiecare pas pe care îl făcea Rand picura sânge pe pământ. Nynaeve și Moiraine s-au agățat de stalagmite de parcă le-ar fi bătut ceva, un vânt pe care Rand nu-l putea simți. Nynaeve închise ochii. Moiraine se uită drept în față, de parcă era hotărâtă să nu se uite în altă parte, indiferent de preț.

Rand a întors cel mai recent atac al lui Moridin, lamele aruncând scântei. El fusese întotdeauna cel mai bun spadasin dintre cei doi, în timpul Epocii Legendelor.

Își pierduse mâna, dar mulțumită lui Tam, asta nu mai conta așa cum ar fi fost cândva. Și a fost și el rănit. Acest loc . . . acest loc a schimbat lucrurile. Pietrele de pe pământ păreau să se miște și el se împiedica adesea. Aerul a devenit alternativ mucegăit și uscat, apoi umed și mucegăit. Timpul a alunecat în jurul lor ca un pârâu. Rand avea impresia că ar putea vedea. Fiecare lovitură aici a durat câteva momente, totuși au trecut ore afară.

Îl îndreptă pe Moridin peste braț, trăgându-i sângele pentru a stropi pe perete.

— Sângele meu și al tău, spuse Rand. — Trebuie să-ți mulțumesc pentru această rană din partea mea, Elan. Ai crezut că ești Cel Întunecat, nu-i așa? Te-a pedepsit pentru asta?”

— Da, mârâi Moridin. „M-a readus la viață.” Moridin a venit legănându-se puternic într-o lovitură cu două mâini. Rand făcu un pas înapoi, luând lovitura asupra *lui Callandor* ; dar a judecat greșit panta pământului. Ori asta, ori panta s-a schimbat asupra lui. Rand s-a împiedicat, lovitura forțându-l să cadă pe un genunchi.

Lamă contra lamă. Piciorul lui Rand a alunecat înapoi și a periat întunericul din spate, care aștepta ca o baltă de cerneală.

Totul a devenit negru.

Cântecul îndepărtat al lui Ogier îl mângâia pe Elayne în timp ce se prăbuși în șa pe vârful dealului chiar la nord de Cairhien.

Femeile din jurul ei nu erau într-o formă mai bună decât era ea. Elayne adunase pe toate rudele care puteau să se țină de *sayar* – oricât de slabe sau obosite ar fi fost – și formase două cercuri cu ele. Avea doisprezece alături de ea în propriul ei cerc, dar puterea lor colectivă în Putere

era în acest moment abia mai mare decât cea a unui singur Aes Sedai.

Elayne încetase să canalizeze în încercarea de a le lăsa pe femei să-și revină. Majoritatea s-au prăbușit în șa sau s-au așezat pe pământ. În fața lor se întindea o linie de luptă zdrențuită. Oamenii au luptat cu disperare în fața dealurilor Cairhienin, încercând să țină de marea Trollocs.

Victoria lor asupra armatei Trolloc din nord fusese de scurtă durată, deoarece acum se treziseră împodobiți, epuizați și în pericol serios de a fi înconjurați de cea de sud.

— Aproape ne-am descurcat, spuse Arganda de lângă ea, clătinând din cap. „Aproape am reușit.”

Purta un penar în cască. Îi aparținuse lui Gallenne. Elayne nu fusese acolo când căzuse comandantul Mayener.

Asta a fost partea frustrantă. Erau *aproape* . În ciuda trădării lui Bashere, în ciuda sosirii neașteptate a forțelor sudice, aproape că reușiseră. Dacă ar fi avut mai mult timp să-și poziționeze oamenii, dacă ar fi fost capabili să tragă mai mult de o clipă de răsuflare între înfrângerea armatei nordice și apoi întoarcerea să o întâlnească pe aceasta din sud. . .

Dar nu a fost cazul. În apropiere, mândru Ogier s-a luptat pentru a-i proteja pe dragoni, dar Ogier-ii erau treptat depășiți. Creaturile antice începuseră să se prăbușească, ca niște copaci doborâți, doborâți de trolloci. Rând pe rând, cântecele lor s-au rupt.

Arganda ținea o mână însângerată lângă el, cu fața palidă, abia în stare să vorbească. Ea nu avea puterea să-l vindece. „Acel paznic al tău este un *nenorocit* pe câmpul de luptă, Maiestate. Săgețile ei zboară ca lumina însăși. aș jura. . .” Arganda clătină din cap. S-ar putea să nu mai țină niciodată o sabie, chiar dacă ar fi vindecat.

Ar fi trebuit să fie trimis cu ceilalți răniți. . . undeva. Chiar nu era unde să-i ducă; canalizatorii erau prea epuizați pentru a face porți.

Oamenii ei se fracturau. Aiel au luptat în pâlcuri, Mantele Albe aproape înconjurate, Garda Lupului nu era mai bună. Cavaleria grea a Legiunii Dragonului încă călărea, dar trădarea lui Bashere îi zguduise.

Din când în când, un dragon trăgea. Aludra îi rostogolise înapoi în vârful celui mai înalt deal, dar nu aveau muniție, iar canalizatorii nu aveau putere să facă porți către Baerlon pentru a aduce noile ouă de dragoni. Aludra trăsese bucăți de armură până când pulberea ei s-a

scazut. Acum aveau suficient doar pentru o împușcătură ocazională.

Trollocii aveau să-i împingă liniile în curând, fragmentându-i armata ca niște lei râvnitori. Elayne privea de pe unul dintre vârfurile dealurilor, păzită de zece dintre Gardienele ei. Restul plecaseră la luptă. Trollocii au străbătut Aielul la est de poziția ei, chiar lângă poziția de pe dealul dragonului.

Fiarele au încărcat dealul, ucigându-i pe cei câțiva apărători ai Ogierului de pe acea parte, urlându-și victoria în timp ce dragonerii scoteau săbiile și stăteau sumbru să apere.

Elayne nu era încă pregătită să-i lase pe dragoni să plece. Ea a adunat putere prin cerc; femeile gemu în jurul ei. Ea a preluat abia o picătură din Putere, mult mai puțin decât sperase, și a îndreptat Focul către trollocii de frunte.

Atacul ei s-a arcuit în aer către Shadowspawn. Simțea că încearcă să oprească o furtună scuipând în vânt. Mingea aceea de foc a lovit.

Pământul a explodat sub el, rupând versantul dealului și aruncând înapoi în aer *zeci* de trolloci.

Elayne tresări, făcându-i pe Moonshadow să se amestece sub ea. înjură Arganda.

Cineva s-a urcat lângă ea pe un cal negru mare, ieșind ca din fum. Bărbatul era de statură medie și avea bucle întunecate de păr până la umeri. Logain părea mai slab decât își amintea din ultima oară când îl văzuse, cu obrajii înfundați, dar fața lui era încă frumoasă.

„Login?” spuse ea șocată.

Asha'man făcu un gest tăios. Explozii au răsunat pe tot câmpul de luptă. Elayne se întoarse și văzu peste o sută de bărbați în haine negre care mărșăluiau printr-o poartă mare de pe vârful dealului ei.

— Trageți acei Ogier înapoi, spuse Logain. Vocea lui zdrențuită era crudă. Acei ochi ai lui păreau acum mai întunecați decât fuseseră odinioară. „Vom ocupa această funcție.”

Elayne clipi, apoi dădu din cap pentru Arganda să treacă comanda. *Logain nu ar trebui să-mi dea ordine,* se gândi ea absent. Pentru moment, ea a lăsat-o să treacă.

Logain și-a întors calul și s-a dus pe partea de deal, privind în jos la armata ei. Elayne îl urmă, simțindu-se amorțită. Trollocii au căzut în timp ce omul Asha a provocat atacuri ciudate, porți care păreau legate cumva de pământ. Au năvălit înainte, ucigându-i pe Shadowspawn.

Login mormăi. „Ești într-o formă proastă.”

Și-a forțat mintea să lucreze. Asha'man au fost aici. „Te-a trimis Rand?”

„Ne-am trimis singuri”, a spus Logain. „Umbra a planificat această capcană de mult timp, conform notelor din studiul lui Taim. Tocmai am reușit să le descifrez.” S-a uitat la ea. „Am venit primii la tine. Turnul Negru stă alături de Leul din Andor.”

— Trebuie să-mi scoatem oamenii de aici, spuse Elayne, forțându-și mintea să se gândească la norul de oboseală. Armata ei avea nevoie de o regină. „Laptele mamelor într-o cană! Asta ne va costa.” Probabil că și-ar pierde jumătate din forță retrăgându-se. Mai bună jumătate decât toate. „Voi începe să-mi aduc oamenii înapoi în rânduri. Poți să faci suficiente porți pentru a ne conduce către siguranță?”

— N-ar fi o problemă, spuse Logain absent, privind în josul pantei. Chipul lui impasibil ar fi impresionat orice Gard. „Dar va fi un măcel. Nu există loc pentru o retragere bună, iar liniile tale vor deveni din ce în ce mai slabe pe măsură ce te retragi. Ultimele rânduri vor fi copleșite și consumate.”

— Nu văd că avem altă alegere, se răsti Elayne, epuizată. Ușoară! Iată că venise ajutorul, iar ea se răsti. *Încetează.* Ea s-a liniștit, așezându-se mai drept. „Vreau să spun că sosirea ta, deși este foarte apreciată, nu poate întoarce o bătălie care este atât de departe. O sută de Asha'man nu pot opri singuri o sută de mii de trolloci. Dacă ne-am putea aranja mai bine liniile de luptă, odihnește-te măcar pentru oamenii mei. . . dar nu. Este imposibil. Trebuie să ne retragem, cu excepția cazului în care poți produce un miracol, Lord Logain.

El a zâmbit, poate la folosirea ei a cuvântului „domn” pentru el. „Androl!” lătră el.

Un Asha'man de vârstă mijlocie s-a grăbit, un Aes Sedai plinuț i s-a alăturat. *Pevara?* gândi Elayne, prea epuizată pentru a-i da sens. *Un rosu?*

"Lordul meu?" a întrebat bărbatul, Androl.

— Trebuie să încetinesc acea armată de trolloci suficient de mult pentru ca armata să se regrupeze și să se reașeze, Androl, spuse Logain. „Cât ne va costa pentru un miracol?”

— Ei bine, Domnul meu, spuse Androl, frecându-și bărbia. "Depinde. Câte dintre acele femei care stau acolo în spate pot canaliza?”

Era o chestie de legende.

Elayne auzise de marile lucrări realizate de cercuri largi de bărbați și femei. Fiecare femeie din Turnul Alb a fost învățată despre aceste fapte din trecut, povești din zile diferite, zile mai bune. Zile în care jumătate din Puterea Unică nu fusese un lucru de care să se teamă, când două jumătăți dintr-un întreg lucraseră împreună pentru a crea minuni incredibile.

Nu era sigură că zilele legendei se întorseseră cu adevărat. Cu siguranță, Aes Sedai în acele vremuri nu fusese atât de îngrijorat, atât de disperat. Dar ceea ce au făcut acum l-a uimit pe Elayne.

Ea s-a alăturat cercului, făcând un total de paisprezece femei și doisprezece bărbați. Abia avea putere să împrumute, dar stropirea ei s-a adăugat la fluxul din ce în ce mai mare. Mai important, un cerc trebuia să aibă cel puțin o femeie în plus decât bărbații – și acum că se alăturase, Logain putea să vină în ultimul rând și să-și adauge puterea considerabilă.

În fruntea acestui cerc se afla Androl, o alegere ciudată. Acum că făcea parte din cerc, putea simți puterea lui relativă. Era extrem de slab, mai slab decât multe femei care au fost respinse de la Turn, au refuzat șalul din cauza lipsei lor de talent înnăscut.

Elayne și ceilalți se mutaseră în partea îndepărtată a câmpului de luptă. Restul Asha'manului a reținut hoarda de Trolloc atacator în timp ce Androl se pregătea. Orice ar fi făcut, ar trebui să fie rapid. Elayne încă avea probleme să creadă că se putea face ceva. Chiar și cu atâta putere, chiar și cu treisprezece bărbați și paisprezece femei care lucrează împreună.

— Lumină, șopti Androl, stând între calul ei și al lui Logain. „Asta se simte să fii unul dintre voi? Cum te descurci atât de mult din Puterea Unică? Cum îl împiedici să te consume de viu, să te ardă?”

Pevara și-a sprijinit mâna pe umărul lui într-un gest care era inconfundabil de tandru. Elayne abia putea să frece două gânduri împreună în mijlocul oboselii, dar totuși se trezi șocată. Nu se așteptase la afecțiune de la un Roșu pentru un bărbat care putea canaliza.

— Mută soldații înapoi, spuse Androl încet.

Elayne a dat ordinul, îngrijorată. Bărbatul de lângă ea nu deținuse niciodată acest tip de putere înainte. Ar putea ajunge la capul cuiva; ea văzuse că se întâmplă. Lumină trimite că știa ce face.

Soldații și alții s-au retras, trecând pe lângă grupul lui Elayne. Câțiva Ogier obosit dădu din cap spre ea în trecere, cu umerii prăbușiți, cu brațele înțepate de tăieturi. Trollocii s-au revărsat înainte, dar Asha'man care nu se aflau în cerc și-au întrerupt atacul cu țesături ale Puterii Unice.

Nu a fost de ajuns. Deși Asha'man a luptat bine, au fost *atât* de mulți trolloci. Asha'man nu a putut opri acest val. Ce credea Logain că se poate face?

Androl a zâmbit larg și și-a întins mâinile în fața lui ca și cum ar fi apăsat de un perete. A închis ochii. „Cu trei mii de ani în urmă, Lordul Dragon a creat Dragonmount pentru a-și ascunde rușinea. Furia îi arde încă fierbinte. Astăzi . . . Ți-l aduc, Maiestate.”

Un fascicul de lumină a despărțit aerul, înalt de o sută de metri. Umbra Lunii s-a ferit, iar Elayne s-a încruntat. De ce o coloană de lumină? Ce bine ar fi asta. . . Fasciculul de lumină a început să se răsucească în aer, rotindu-se asupra lui însuși. Abia atunci Elayne a recunoscut-o pentru începutul unei porți. O poartă enormă, suficient de mare pentru a înghiți clădiri. Ar fi putut muta o aripă întreagă a palatului Caemlyn prin chestia aia!

Aerul sclipea în fața lor, așa cum privea întotdeauna o poartă din spate. Nu putea vedea unde ducea poarta. Aveau o armată care aștepta de cealaltă parte?

Putea să vadă expresiile de pe fețele trolloci care stăpâneau în sclavie când se uitau în deschidere. O groază absolută. S-au desprins, alergând, iar Elayne a simțit o căldură bruscă, aproape copleșitoare.

Ceva a explodat din poartă, ca împins de o forță incredibilă. O coloană de lavă de o sută de picioare în diametru, fierbinte. Coloana s-a rupt în timp ce lava s-a prăbușit, stropindu-se pe câmpul de luptă, țâșnind înainte într-un râu. Asha'man din afara cercului a folosit țesături de Aer pentru a-l împiedica să se împroșcească înapoi pe cerc și pentru a-l păstori în direcția corectă.

Râul de foc a străbătut cele mai înalte rânduri trolloci, mistuindu-le, distrugând sute într-o clipită. Lava *era* sub presiune pe cealaltă parte; doar așa putea să explice forța cu care se împroșca de la uriașa poartă, transformând trollocii în cenușă, ardând o mare parte prin armata lor.

Androl a ținut poarta pentru minute lungi, în timp ce armata Umbrei se retrăgea. Asha'man în lateral a folosit rafale de vânt pentru a arunca Shadowspawn înapoi în râul din ce în ce mai largi. Când Androl a terminat, el a creat o barieră de moarte încinsă între armata lui Elayne și cea

mai mare parte a trollocilor, ale căror spate erau lipite de zidurile de nord ale Cairhienului.

Androl trase aer în piept, închise poarta, apoi pivotă și făcu alte două în succesiune rapidă, unul îndreptat spre sud-est, celălalt spre sud-vest.

O a doua și a treia coloană de lavă au țâșnit – mai mici de data aceasta, deoarece Androl era evident slăbit. Acestea s-au prăbușit peste pământul de la est și la vest de Cairhien, înțepătând buruienile moarte și aruncând fum în aer. Unii din armata trolloc se retrăseseră, dar mulți alții pieriseră, închiși, cu orașul zidit pe o parte și cu lavă pe alta. Va trece ceva timp până când Fades-ul ar putea organiza supraviețuitorii pentru a-și relua atacurile asupra forțelor lui Elayne.

Androl a lăsat poarta să se închidă. S-a prăbușit, dar Pevara l-a prins.

— O minune, Domnul meu, spuse Androl, cu vocea blândă, parcă încordat. „Livrat conform solicitării. Asta ar trebui să-i rețină câteva ore. Destul de mult?"

— Destul de lung, spuse Elayne. „Vom fi capabili să ne regrupăm, să aducem provizii pentru dragoni și să aducem cât mai mulți Aes Sedai de la Mayene pentru a ne vindeca oamenii și a le spăla oboseala. Apoi putem alege cine este suficient de puternic pentru a continua și a ne repoziționa rândurile pentru o luptă mult mai eficientă."

— Ai de gând să continui să lupți? întrebă Androl surprins.

— Da, spuse Elayne. „Abia mă suport, dar da. Nu ne permitem să lăsăm acea hoardă de Trolloc aici intactă. Tu și oamenii tăi ne dai un avantaj, Logain. O vom folosi și tot ce avem și le *vom* distruge."

31

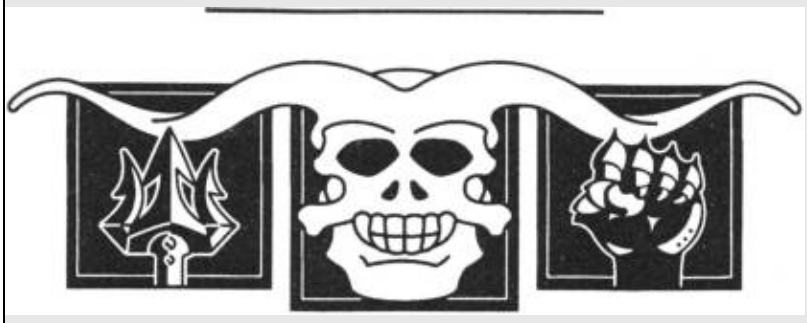

O furtună de apă

Egwene se uită peste râu la lupta care se dădea între forțele ei și armata Sharan. Sosise înapoi în tabăra ei de pe partea Arafellin a vadului. Avea mâncărime să se alăture din nou luptei împotriva Umbrei, dar mai trebuia să vorbească cu Bryne despre ceea ce se întâmplase pe dealuri. Sosise să găsească cortul de comandă gol.

Tabăra a continuat să se umple de Aes Sedai și de arcașii și șugarii supraviețuitori care veneau prin porțile de pe vârfurile dealurilor spre sud. Soții Aes Sedai se vorbeau între ei cu o oarecare urgență. Toți păreau epuizați, dar din privirile lor frecvente către bătălia care avea loc peste râu era clar că erau la fel de dornici ca și Egwene să se alăture luptei împotriva Umbrei.

Egwene îl chemă pe mesagerul care stătea în fața cortului de comandă. „Spune-le surorilor că au mai puțin de o oră de odihnă. Acei trolloci cu care ne luptam se vor alătura bătăliei de la râu în curând, acum că am părăsit dealurile.

Ea i-ar muta pe Aes Sedai în aval de această parte, apoi i-ar ataca peste apă în timp ce treceau pe câmpuri pentru a-și ataca soldații. „Spune-le arcașilor că vor mărșălui și cu noi”, a adăugat ea. „Pot la fel de bine să-și folosească săgețile rămase, până când le putem obține o altă rezervă.”

În timp ce mesagerul se repezi, Egwene se întoarse către Leilwin, care stătea alături de soțul ei, Bayle Domon, în apropiere. „Leilwin, acestea arată ca trupele de cavalerie Seanchan de peste râu. Știi ceva despre asta?”

„Da, mamă, ei sunt Seanchan. Bărbatul acela care stă acolo... Ea arătă spre un bărbat cu tâmplele ras, care stătea lângă un copac, înspre râu; purta pantaloni voluminosi și, în mod incongru, o haină maro zdrențuită, care părea că ar fi venit de la Two Rivers. „—mi-a spus că o legiune comandată de generalul locotenent Khirgan a venit din tabăra Seanchan și că au fost chemați de generalul Bryne.”

— De asemenea, a spus că sunt însoțiți de Prințul Corbilor, interveni Domon.

"Mat?"

„El a făcut mai mult decât să-i însoțească. El conduce unul dintre stindardele de cavalerie, cele care le oferă Sharanilor să se ascună pe flancul stâng al armatei noastre. A ajuns acolo exact la timp, stiucii noștri se simțeau mai rău înainte să apară.

— Egwene, spuse Gawyn, arătând.

Spre sud, la câteva sute de pași mai jos de vad, un mic număr de soldați se ridicau din râu. Se dezbrăcaseră în

hainele lor mici și purtau săbii legate la spate. Era prea departe pentru a fi sigur, dar unul dintre liderii lor părea familiar.

„Acela este Uno?” Egwene se încruntă, apoi făcu semn pentru calul ei. Ea a urcat și a galopat, împreună cu Gawyn și gărzile ei, de-a lungul râului până la locul în care bărbații zăceau gâfâind pe mal, iar zgomotul unui blestem a umplut aerul.

"O.N.U!"

„Este vremea însângerată că a venit cineva!” Uno stătea în picioare în timp ce saluta cu respect. „Mamă, suntem într-o formă proastă!”

"Am văzut." Egwene strânse din dinți. „Eram pe dealuri când forța voastră a fost atacată. Am făcut ce am putut, dar au fost prea mulți. Cum ai ieșit?”

„Cum am ieșit, mamă? Când bărbații au început să cadă peste tot în jurul nostru și ne-am gândit că eram dispăruți, noi, în flăcări, am plecat de acolo ca și cum un fulger în flăcări ne-ar fi lovit sferturile posterioare în flăcări! Am ajuns la râul care sărută broaște pe fugă, ne-am dezbrăcat și am sărit înăuntru, înotând pentru tot ce ne meritam, mamă, cu tot respectul!” Unos topknot a dansat în timp ce continua să hule, iar Egwene ar fi putut jura că ochiul pictat pe petecul său a devenit un roșu mai intens.

Uno trase adânc aer în piept și continuă, puțin mai domolit. „Nu pot să înțeleg, mamă. Un mesager cu cap de capră ne-a spus că Aes Sedai de pe dealuri au probleme și că trebuie să urcăm pe spatele în flăcări ale trollocilor care îi atacau. Am spus, cui o să-i dea cont de flancul stâng al râului și, de fapt, de propriul nostru flanc sângeros când vom ataca trollocii, și el a spus că generalul Bryne a avut grijă de asta, cavaleria de rezervă se va muta la noi. poziție la râu, iar Illianeri aveau grijă de flancurile noastre sângeroase. O oarecare protecție erau, în regulă, o escadrilă în flăcări, ca o muscă în flăcări care încearcă să apere un șoim în flăcări! Oh, ei doar ne așteptau, de parcă știau că venim. Nu, mamă, asta nu poate fi vina lui Gareth Bryne, am fost păcăliți de un trădător care bea lapte eviscerat de oaie! Cu tot respectul, mamă!”

— Nu pot să cred asta, Uno. Tocmai am auzit că generalul Bryne adusese o legiune de cavalerie Seanchan. Poate că pur și simplu au întârziat să ajungă aici. Vom rezolva totul când îl voi găsi pe general. Între timp, adu-ți oamenii înapoi în tabără, ca să se poată odihni corespunzător. Light știe că l-ai câștigat.”

Uno dădu din cap, iar Egwene se întoarse în galop către tabără.

Folosind sa'angreal-ul lui Vora, *Egwene a* țesut Aer și Apa, învârtindu-le împreună. O pâlnie de apă a răsărit, extrasă din râul de dedesubt. Egwene și-a aruncat tornada de apă în trollocii care își începeau asaltul împotriva flancului stâng al armatei sale de pe malul râului Kandori. Furtuna ei de apă năvăli peste ei. Nu era suficient de puternic pentru a trage pe vreunul dintre ei în aer – ea nu avea energia pentru asta – dar ia împins înapoi, cu mâinile la față.

În spatele ei și a celuilalt Aes Sedai poziționat pe malul Arafellin a râului, arcașii au lansat salve de săgeți spre cer. Acestea nu întunecau cerul așa cum și-ar fi dorit ea – nu erau atât de mulți – dar au doborât mai mult de o sută de trolloci cu fiecare val.

În lateral, Pylar și alți câțiva Browns – toți adepți cu țesături de Pământ – au făcut ca pământul să erupă sub trollocii încărcați. Răspândite lângă ea, Myrelle și un mare contingent de Verzi au țesut bile de foc pe care le-au aruncat peste apă în grupuri grupate de trolloci, dintre care mulți au continuat să alerge o distanță considerabilă înainte de a se prăbuși, cuprinse de flăcări.

Trollocii urlă și urlă, dar și-au continuat progresul necruțător împotriva apărătorilor de la marginea râului. La un moment dat, mai multe rânduri ale cavaleriei Seanchan s-au mutat din liniile defensive și au atacat direct atacul Trolloc. S-a întâmplat atât de repede, încât mulți dintre trolloci nu au putut să ridice sulițele înainte de a fi contactat; zone mari de inamic din primele rânduri au coborât. Seanchanul s-a dus în lateral și s-au întors la liniile lor de la râu.

Egwene s-a ținut de canalizarea ei, forțându-se să lucreze prin epuizare. Dar trollocii nu s-au spart; s-au înfuriat, atacând oamenii cu o frenezie. Egwene le putea auzi strigătele distinct peste sunetele vântului și ale apei.

Trollocii s-au supărat, nu-i așa? Ei bine, nu aveau să *cunoască* furia până când nu ar fi simțit aceea a scaunului Amyrlin. Egwene a atras din ce în ce mai mult din Putere până când a ajuns la limitele abilităților ei. A pus căldură în furtuna ei, astfel încât apa opăritoare să-i ardă ochii, mâinile, inimile lui Trolloc. Simți că țipă, *sa'angrealul lui Vora* împins înaintea ei ca o suliță.

Ceea ce părea că au trecut ore. In cele din urmă, epuizată, i-a permis lui Gawyn să o convingă să se retragă pentru o vreme. Gawyn s-a dus să-și ia calul și, în timp ce se întorcea, Egwene a privit peste râu.

Nu era nicio îndoială în privința asta; flancul stâng al armatei ei fusese deja împins încă treizeci de pași. Chiar și cu ajutorul Aes Sedai, ei pierdeau această bătălie.

Era de mult timp ca ea să-l găsească pe Gareth Bryne.

Când Egwene și Gawyn s-au întors în tabără, ea s-a cățărat de pe cal și i l-a dat lui Leilwin, spunându-i să-l folosească pentru a ajuta la transportul răniților. Erau mulți dintre cei care fuseseră târâți peste vad spre siguranță, soldații însângerați prăbușindu-se de brațele prietenilor.

Din păcate, ea nu avea puterea pentru Vindecare, cu atât mai puțin o poartă pentru a trimite răniți la Tar Valon sau Mayene. Cei mai mulți dintre Aes Sedai care nu erau ocupați pe malul râului nu păreau să se descurce mai bine.

— Egwene, spuse Gawyn încet. "Călăreț. Seanchan. Arată ca o femeie nobilă."

Unul din Sânge? gândi Egwene, stând în picioare și privind prin tabără spre locul în care arăta Gawyn. Cel puțin îi mai rămăsese puterea să păzească. De ce orice femeie ar pleca de bunăvoie fără un Warder era mai presus de ea.

Femeia care se apropia purta mătase fine Seanchan, iar stomacul lui Egwene se întoarse la vedere. Acea podoabă a existat din cauza unei fundații de canalizare înrobiți, forțați să asculte de Tronul de Cristal. Femeia era cu siguranță una din Blood, deoarece un contingent de Deathwatch Guards o însoțea. Trebuia să fii foarte important pentru . . .

"Ușoară!" a exclamat Gawyn. „Este *Min* ?"

Egwene rămase cu gura căscată. A *fost.*

Min a urcat, încruntat. — Mamă, îi spuse ea lui Egwene, plecând capul în mijlocul gărzilor ei cu fața de piatră în armură întunecată.

„Min. . . esti bine?" întrebă Egwene. *Atenție, nu da prea multe informații.* Min a fost captiv? Cu siguranță nu s-ar fi putut *alătura* lui Seanchan, nu-i așa?

— O, sunt bine, spuse Min acru. „Am fost răsfățat, îndesat în această ținută și mi s-a oferit tot felul de alimente oarecum delicate. Aș putea adăuga că printre Seanchan, delicat nu înseamnă neapărat gustos. Ar trebui să vezi lucrurile pe care le *beau ei* , Egwene.

— I-am văzut, spuse Egwene, incapabil să-și țină tonul de răceală.

"Oh. Da. Presupun că ai. Mamă, avem o problemă."

"Ce fel de problemă?"

— Ei bine, depinde cât de mult ai încredere în Mat.

— Am încredere în el că va găsi probleme, spuse Egwene. „Am încredere în el că va găsi băutură și jocuri de noroc, indiferent unde se duce."

— Ai încredere în el că va conduce o armată? întrebă Min.

Egwene ezită. A făcut-o?

Min se aplecă înainte, aruncând o privire către Gardienii Deathwatch, care nu păreau *să* o lase să se apropie mai mult de Egwene. — Egwene, spuse ea încet, Mat crede că Bryne conduce armata ta spre distrugere. El spune . . . el spune că crede că Bryne este un Darkfriend."

Gawyn a început să râdă.

Egwene sări. S-ar fi așteptat la furie de la el, la indignare. — Gareth Bryne? întrebă Gawyn. „Un *prieten întunecat* ? Aș crede că propria mea *mamă* este un Prieten Întunecat înaintea lui. Spune-i lui Cauthon să stea departe de țuica regală a soției sale; evident că a avut prea multe."

— Înclin să fiu de acord cu Gawyn, spuse încet Egwene. Totuși, ea nu putea ignora neregulile în modul în care era condusă armata.

Ea ar rezolva asta. „Mat se uită mereu la oameni care nu trebuie să fie atenți", a spus ea. „El doar încearcă să mă protejeze. Spune-i că apreciem . . . avertizare."

— Mamă, spuse Min. „Părea sigur. Aceasta nu este o glumă. El vrea să-ți predai armatele lui."

— Armatele mele, spuse Egwene categoric.

"Da."

„În mâinile lui Matrim Cauthon."

„Hm. . . da. Ar trebui să menționez că împărăteasa i-a dat comanda tuturor forțelor Seanchan. Acum este mareșal-general Cauthon."

Ta'veren. Egwene clătină din cap. „Mat este un bun tactician, dar îi dă armatele Turnului Alb... . . Nu, asta e dincolo de orice posibilitate. În plus, armatele nu sunt ale mele să i le dau — Sala Turnului are autoritate pentru ele. Acum, cum îi putem convinge pe acești domni din jurul tău că vei fi în siguranță să mă însoțești?"

Oricât de puțin ar fi vrut Egwene să recunoască, avea nevoie de Seanchan. Ea nu și-ar fi riscat alianța pentru a o salva pe Min, mai ales că nu părea să fie în pericol imediat. Desigur, dacă Seanchan și-au dat seama că Min și-a depus jurământul înapoi în Falme, atunci au fugit. . .

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Min cu o grimasă. „Presupun că mi-e mai bine cu Fortuona. Ea . . . știe despre un anume talent al meu, mulțumită lui Mat, și s-ar putea să mă lase să o ajut. Si tu."

Afirmația era încărcată de sens. Gardienii Deathwatch au fost prea stoici pentru a răspunde deschis la utilizarea de către Min a numelui Împărătesei, dar păreau să se înțepenească, fețele lor întărindu-se. *Ai grijă, Min,* se gândi Egwene. *Ești înconjurat de buruieni de toamnă.*

Minei părea să nu-i pese. — Te vei gândi măcar la ce spune Mat?

— Că Gareth Bryne este un prieten întunecat? spuse Egwene. Chiar a fost de râs. „Întoarce-te și spune-i lui Mat să ne trimită sugestiile lui de luptă, dacă trebuie. Deocamdată, trebuie să-mi găsesc comandanții pentru a ne planifica următorii pași.” *Gareth Bryne, unde ești?*

Un zbor de săgeți negre s-a ridicat aproape invizibil în aer, apoi a căzut ca un val care se sparge. Au lovit armata lui Ituralde la gura trecătoarei către valea Thakan'dar, unii sărind de scuturi, alții găsind carne. Unul a căzut la centimetri de locul unde stătea Ituralde în vârful unui afloriment stâncos.

Ituralde nu tresări. Stătea în picioare, cu spatele drept, cu mâinile împreunate în spatele lui. Totuși, a mormăit: „Lăsăm lucrurile să se apropie puțin, nu-i așa?” Binde, Asha'manul care stătea lângă el noaptea, se strâmbă. — Îmi pare rău, Lord Ituralde. Trebuia să țină săgețile departe. S-a descurcat bine, până acum. Uneori, totuși, avea o privire îndepărtată pe față și începea să mormăie despre „ei” încercând să „îi ia mâinile”.

„Fii atent”, a spus Ituralde.

Capul îi pulsa. Mai multe vise mai devreme în seara asta, atât de reale. Văzuse trolloci mâncând membrii familiei sale de vii și fusese prea slab pentru a-i salva. Se zbătuse și plânsese în timp ce îl mâncau pe Tamsin și pe copiii lui, dar în același timp fusese ademenit de mirosurile cărnii fierbinți și arzând.

La sfârșitul visului, el se alăturase monștrilor în sărbătoarea lor.

Scoate asta din mintea ta, se gândi el. Nu a fost ușor să faci asta. Visele fuseseră atât de vii. Fusese bucuros să fie trezit de un atac Trolloc.

Fusese pregătit pentru asta. Oamenii lui au aprins focuri de tabără la baricade. Trollocii trecuseră în cele din

urmă prin fortificațiile lui cu spini, dar factura măcelarilor lor fusese mare. Acum, oamenii lui Ituralde s-au luptat la gura trecătoarei, împiedicând mareele să intre în vale.

Își aplicaseră bine timpul în zilele în care trollocii își făcuseră drum prin bariere grele până la gura trecătorului. Intrarea în vale era acum fortificată cu o serie de bastionuri de pământ înalte până la piept. Acestea ar fi excelente pentru arbaletari pentru a le folosi ca acoperire, dacă formațiunile de știucă ale lui Ituralde ar fi împinse vreodată prea departe.

Deocamdată, Ituralde își împărțise armata în grupuri de aproximativ trei mii de oameni fiecare, apoi le organizase în formațiuni pătrate de știuci, cârlige și arbalete. El folosea arbaletari călare ca spărgători în față și pe flancuri și formase o avangardă – aproximativ șase rânduri adâncime – de pikiri. Știuci mari, lungi de douăzeci de picioare. Învățase de la Maradon că vrei să ții distanța față de trolloci.

Stiucile au functionat minunat. Pătratele de știucă ale lui Ituralde puteau pivota și lupta în toate direcțiile în cazul în care ar fi fost înconjurate. Trollocii ar putea fi forțați să lupte în rânduri, dar aceste pătrate – aplicate corect – și-ar putea rupe liniile. Odată ce rândurile Trolloc au fost spulberate, Aielul ar putea ucide cu abandon.

În spatele șirurilor de șucai, el a poziționat soldați de infanterie care transportau cârlige și halebarde. Uneori, trollocii își făceau drum printre știuci, împingând armele deoparte sau trăgându-le în jos cu greutatea cadavrelor. Oamenii de cârlig s-au deplasat apoi în sus — strecurându-se între știuci — și i-au înțepenit pe trollocii conducători. Acest lucru a dat timp soldaților de picior de frunte să se retragă și să se regrupeze, în timp ce următorul val de soldați - mai mulți picior, cu știucile mutate în sus pentru a-i angaja pe trollocii.

Funcționa, până acum. Avea o duzină de astfel de pătrate de trupe care se înfruntau noaptea cu trollocii. Au luptat defensiv, făcând tot ce le-a putut pentru a sparge valul în creștere. Trollocii s-au aruncat asupra șucarilor, încercând să-i spargă, dar fiecare pătrat funcționa independent. Ituralde nu-și făcea griji pentru trollocii care au trecut prin mănușă, pentru că aveau să se ocupe de Aiel.

Ituralde trebuia să-și țină mâinile strânse la spate pentru a le ascunde tremurul. Nimic nu mai fusese la fel după Maradon. Învățase, dar plătise scump pentru acea educație.

Arde aceste dureri de cap, se gândi el. *Și ardeți acei trolloci.*

De trei ori, aproape că dăduse ordinul de a-și trimite armatele cu un asalt direct, abandonând formațiunile pătrate. Îi putea imagina măcelărind, ucigând. Gata cu întârzierea. Voia *sânge.*

De fiecare dată, se opri singur. Nu au fost aici pentru sânge, au fost aici pentru a ține. Pentru a-i oferi omului aceluia timpul de care avea nevoie în cavernă. Despre asta era vorba. . . nu a fost? De ce a avut atâtea probleme să-și amintească asta în ultima vreme?

Un alt val de săgeți Trolloc a căzut asupra oamenilor lui Ituralde. Fadele îi aveau pe unii dintre ei staționați pe vârfurile versanților deasupra trecătoarei, în locuri pe care arcașii lui Ituralde le ocupaseră cândva. Să-i ridic acolo trebuie să fi fost o întreprindere destul de mare; zidurile trecătoarei erau foarte abrupte. Câți ar fi căzut la moarte făcând încercarea? Oricum, trollocii erau niște lovituri bune cu arcul, dar nu trebuiau să fie, atunci când trăgeau în armate.

Halebardierii au ridicat scuturi. Nu se puteau lupta în timp ce le țineau, dar îi țineau prinși la spate pentru nevoie. Săgețile care cădeau crescură, prăbușind prin aerul ușor încetos al nopții. Furtuna a bubuit deasupra capului, dar Windfinders erau din nou la sarcina lor, ținând-o departe. Ei au susținut că, în câteva momente, armata a fost doar la distanță de o furtună totală de distrugere. La un moment dat, grindina de mărimea pumnului unui bărbat căzuse timp de aproximativ un minut înainte de a prelua controlul vremii din nou.

Dacă asta îi aștepta dacă Windfinders nu își foloseau bolul, Ituralde era mai mult decât fericit să-i lase la sarcina lor. Întunericului nu i-ar păsa câți trolloci a distrus în timp ce trimitea un viscol, un suciuc sau un uragan pentru a-i ucide pe oamenii cu care s-au luptat.

„Se adună pentru un alt val la gura trecerii!” a strigat cineva în aerul nopții, urmat de alte apeluri care confirmau asta. Ituralde se uită prin ceață, ajutată de lumina focurilor de tabără. Trollocii se regrupau într-adevăr.

„Retrageți echipele a șaptea și a noua de infanterie”, a spus Ituralde. „Au fost la asta de prea mult timp. Scoateți pe al patrulea și pe al cincilea din rezervă și puneți-le în poziții de flancare. Pregătiți-vă pentru mai multe săgeți. Și . . .” S-a oprit, încruntat. Ce *făceau* acei trolloci? Se retrăseseră mai departe decât s-ar fi așteptat el, atrăgându-

se în întunericul trecătoarei. Nu se puteau retrage, nu-i așa?

Un val întunecat a alunecat din gura trecerii. Myrddraal. Sute și *sute dintre* ei. Pelerine negre care nu se mișcau, sfidând briza. Fețe fără ochi, buze care batjocoreau, săbii negre. Creaturile se mișcau ca anghilele, sinuoase și netede.

Nu au dat timp pentru comenzi, nici timp pentru răspuns. S-au revărsat în pătrățele de apărători, alunecând printre știuci, biciuind săbii de moarte.

„Aiel!” urlă Ituralde. „Aduceți Aielul! Toți, și canalizatorii! Toată lumea, cu excepția celor care păzesc la Pit of Doom în sine! Misca misca!"

Mesagerii s-au grăbit. Ituralde privea îngrozit. O *armată* a lui Myrddraal. Light, a fost la fel de rău ca coșmarurile lui!

A șaptea infanterie s-a prăbușit înainte de atac, formația pătrată s-a spulberat. Ituralde a deschis gura pentru a ordona rezervei primare — cea care-și apăra poziția — să dea sprijin. Avea nevoie ca cavaleria să iasă și să facă presiune pe infanterie.

Nu prea avea cavalerie; fusese de acord că majoritatea călăreților ar fi nevoie pe alte fronturi. Dar avea unele. Ar fi esențiale aici.

Cu excepția . . .

Și-a strâns ochii. Ușoară, dar era epuizat. A avut probleme cu gândirea.

Retrageți-vă înainte de atac , păru să-i spună o voce. *Trageți înapoi la Aiel, apoi luați o poziție acolo.*

"Trage . .” şopti el. "Trage . .”

Ceva s-a simțit foarte, *foarte* greșit în a face asta. De ce mintea lui insista asupra asta?

Căpitane Tihera, încercă să şoptească Ituralde. *Ai comanda.* Nu ar ieși. Ceva fizic părea să-i țină gura.

Auzea bărbați țipând. Ce s-a intamplat? Zeci de oameni ar putea muri luptând cu un singur Myrddraal. La Maradon, pierduse o întreagă companie de arcași – o sută de oameni – în fața a doi Fade care se strecurase în oraș noaptea. Echipele sale defensive au fost construite pentru a face față trollocilor, pentru a-i scăpa, pentru a-i arunca.

Fades ar sparge acele pătrate de știucă ca ouăle. Nimeni nu făcea ceea ce trebuia făcut.

— Domnul meu Ituralde? spuse căpitanul Tihera. „Doamne, ce ai spus?”

Dacă s-ar retrage, trollocii i-ar înconjura. Trebuiau să stea fermi.

Buzele lui Ituralde se deschiseră pentru a da ordinul de a se retrage. "Trage-"

Lupii.

Lupii au apărut în ceață ca niște umbre. Au sărit la Myrddraal, mârâind. Ituralde tresări, învârtindu-se, în timp ce un bărbat îmbrăcat în blănuri se trase în sus pe vârful aflorimentului stâncos.

Tihera s-a împiedicat înapoi, chemându-le gardienii. Noul venit în blănuri a sărit spre Ituralde și l-a împins de pe vârful stâncilor.

Ituralde nu a ripostat. Oricine ar fi acest om, Ituralde i-a fost recunoscător, simțind un moment de victorie în timp ce cădea. Nu dăduse ordin să se retragă.

A lovit pământul, nu departe, și a zdrobit vântul din el. Lupii i-au luat brațele în gurile blânde și l-au tras în întuneric, în timp ce el a plutit încet în inconștiență.

Egwene stătea în tabără în timp ce lupta pentru granița din Kandor continua.

Armata ei i-a reținut pe trolloci.

Seanchan a luptat alături de trupele ei chiar peste râu.

Egwene însăși ținea o ceașcă mică de ceai.

Lumină, era urâtă. Ea era *Amyrlin.* Dar era epuizată de energie.

Încă nu-l găsise pe Gareth Bryne, dar asta nu era neașteptat. S-a mișcat. Silviana îl vâna și ar trebui să aibă vești în curând.

Aes Sedai fusese trimis să ducă răniții la Mayene. Soarele cobora jos pe cer, ca o pleoapa care refuza sa ramana deschisa. Mâinile lui Egwene tremurară în timp ce își ținea ceașca. Ea încă auzea bătălia. Se părea că trollocii aveau să lupte până în noapte, zdrobind armatele umane împotriva râului.

Strigăte îndepărtate se ridicau ca apelurile unei mulțimi furioase, dar exploziile de la canalizări încetiniseră.

Se întoarse spre Gawyn. Nu părea deloc obosit, deși era ciudat de palid. Egwene sorbi din ceai și îl înjură în tăcere. A fost nedrept, dar ea nu era preocupată de corectitudine în acest moment. Putea să mormăi la Garderul ei. Pentru asta erau, nu-i așa?

O briză a suflat prin tabără. Se afla la câteva sute de pași spre est de vad, dar simțea miros de sânge în aer. În apropiere, o echipă de arcași și-a tras arcul la chemarea comandantului lor, lansând o salvă de săgeți. O pereche de Draghkar cu aripi negre s-a prăbușit câteva clipe mai târziu, lovind pământul cu bufnituri surte chiar dincolo de tabără. Aveau să vină și mai multe, pe măsură ce se întuneca și le era mai ușor să se ascundă pe cer.

Mat. Se simțea ciudat de rău gândindu-se la el. Era atât de tare. Un caruser, uitându-se la fiecare femeie frumoasă pe care o întâlnea. Tratând-o ca pe un tablou și nu ca pe o persoană. El . . . el . . .

El era Mat. Odată, când Egwene avea în jur de treisprezece ani, sărise în râu pentru a-l salva pe Kiem Lewin de la înec. Desigur, ea *nu* se înecase. Fusese doar scufundată sub apă de un prieten, iar Mat venise în fugă, aruncându-se în apă să ajute. Oamenii din Câmpul Emond îl făcuseră joc de el de luni de zile despre asta.

În primăvara următoare, Mat îl trăsese pe Jer al'Hune din același râu, salvând viața băiatului. Oamenii încetaseră să-și bată joc de Mat pentru o vreme după aceea.

Așa era Mat. Mormăise și mormăise toată iarna despre felul în care oamenii își făceau joc de el, insistând că data viitoare îi va lăsa să se înece. Apoi, în clipa în care văzuse pe cineva în pericol, se împroșcase din nou înăuntru. Egwene își amintea că Mat împleticit din râu, micuțul Jer strângându-se de el și gâfâind, cu o privire de teroare pură în ochi.

Jer coborâse fără să scoată niciun sunet. Egwene nu-și dăduse niciodată seama că se putea întâmpla asta. Oamenii care au început să se înece nu au țipat, nu au pufnit, nici nu au cerut ajutor. Tocmai s-au strecurat sub apă, când totul părea în regulă și liniștit. Doar dacă Mat privea.

A venit după mine în Piatra Lacrimii, ; ea credea. Desigur, încercase *să* o salveze de Aes Sedai, nedorind să creadă că era Amyrlin.

Deci care a fost asta? Se înea sau nu?

Cât de multă încredere ai în Matrim Cauthon? întrebase Min. *Ușoară. Am încredere în el . Prost că sunt, o fac.* Mat poate greși. A greșit adesea.

Dar când a avut dreptate, a salvat vieți.

Egwene se forță să se ridice. Ea clătină, iar Gawyn veni lângă ea. Ea îl bătu pe braț, apoi se îndepărtă de el. Nu a lăsat armata să-și vadă Amyrlinul atât de slab încât a

trebuit să se sprijine de cineva pentru sprijin. „Ce rapoarte avem de la celelalte fronturi de luptă?”

— Nu prea, astăzi, spuse Gawyn. S-a încruntat. „De fapt, a fost destul de tăcut.”

— Elayne trebuia să lupte la Cairhien, spuse Egwene. „A fost o bătălie importantă.”

„S-ar putea să fie prea ocupată pentru a trimite vorbă.”

„Vreau să trimiți un mesager prin poartă. Trebuie să știu cum merge acea bătălie.”

Gawyn dădu din cap, grăbindu-se să plece. După ce a plecat, Egwene a mers într-un pas constant până a găsit-o pe Silviana, care vorbea cu o pereche de surori Albastre.

„Bryne?” întrebă Egwene.

— În cort, spuse Silviana. „Abia am avut cuvânt. Am trimis un alergător să-i spună să stea pe loc până sosi tu.”

„Vino.”

S-a dus spre cort, cel mai mare adăpost din tabără de departe, și l-a zărit când a intrat. Nu mănâncă, ci stând lângă masa de călătorie a bucătarului, cu hărțile întinse. Masa mirosea a ceapă, care probabil fusese tăiată acolo din când în când. Yukiri avea o poartă deschisă în podea pentru a privi în jos câmpul de luptă. O închise când sosi Egwene. Nu l-au lăsat deschis mult timp, nu cu șarinii care îl urmăreau și pregăteau țesături pentru a le trimite prin el.

Egwene i-a șoptit Silvianei foarte încet: „Adună Sala Turnului. Aduceți înapoi orice Sitters pe care îi puteți găsi. Du-i pe toți aici, la acest cort, cât de curând poți.”

Silviana dădu din cap, chipul ei trădând niciun indiciu al confuziei pe care probabil o simțea. Ea se grăbi să plece și Egwene se așează în cort.

Siuan nu era acolo — probabil că ajuta din nou la Vindecare. A fost bine. Egwene nu ar fi vrut să încerce asta cu Siuan uitându-se la ea. Așa cum era, își făcea griji pentru Gawyn. Îl iubea pe Bryne ca pe un tată și deja anxietatea lui curgea prin legătura lor.

Va trebui să abordeze acest lucru foarte delicat și nu voia să înceapă până nu sosise Sala. Nu putea să-l acuze pe Bryne, dar nu-l putea ignora pe Mat. Era un ticălos și un prost, dar ea avea încredere în el. Lumina a ajutat-o, dar a făcut-o. Ar avea încredere în el cu viața ei. Și lucrurile *mergeau* ciudat pe câmpul de luptă.

Sitters s-au adunat relativ repede. Ei erau responsabili de efortul de război și se întâlneau în fiecare seară pentru a obține rapoarte și explicații tactice de la Bryne și

comandanții săi. Bryne nu părea să creadă ciudat că au venit la el acum; a continuat la munca lui.

Multe dintre femei i-au aruncat lui Egwene o privire curioasă când au intrat. Ea dădu din cap către ei, încercând să transmită greutatea Scaunului Amyrlin.

În cele din urmă, sosiseră destui dintre ei încât Egwene hotărî că ar trebui să înceapă. Timpul era pierdut. Trebuia să-și îndepărteze acuzațiile lui Mat din mintea ei odată pentru totdeauna, sau trebuia să le acționeze.

— Generalul Bryne, spuse Egwene. "Te-ai simțit bine? Ne-a fost greu să te găsim."

A ridicat privirea și a clipit. Ochii lui erau roșii. „Mamă", a spus el. Dădu din cap către Sitters. „Mă simt obosită, dar probabil nu mai mult decât tine. Am fost pe tot câmpul de luptă, îngrijindu-mă de tot felul de detalii; știi cum e." Gawyn intră grăbit. — Egwene, spuse el, cu fața palidă. „Probleme."

"Ce?"

„Eu . . ." A tras aer în piept. „Generalul Bashere s-a întors împotriva lui Elayne. Ușoară! El este un Prieten Întunecat. Bătălia ar fi fost pierdută dacă Asha'man nu ar fi sosit."

"Ce este asta?" întrebă Bryne, ridicând privirea de pe hărțile lui. „ *Bashere* , un prieten întunecat?"

"Da."

— Imposibil, spuse Bryne. „El a fost însoțitorul Lordului Dragon luni de zile. Nu-l cunosc bine, dar . . . un prieten întunecat? Nu se putea."

„Este *oarecum* nerezonabil să presupunem. . ." spuse Saerin.

— Poți vorbi chiar tu cu regina, dacă vrei, spuse Gawyn, stând în picioare. „Am auzit-o din propria ei gură."

Cortul se opri. Şederii se uitau unul la altul cu feţe îngrijorate. „Generale", îi spuse Egwene lui Bryne, „cum ai trimis două unități de cavalerie să ne protejeze de trolloci pe dealurile de la sud de aici, trimițându-le într-o capcană și lăsând la vedere flancul stâng al armatei principale?"

„Cum a fost, mamă?" întrebă Bryne. „Era evident că erai pe cale să fii depășit, oricine putea vedea asta. Da, i-am pus să părăsească flancul stâng, dar am mutat rezervele Illianer în acea poziție. Când am văzut că unitatea de cavalerie Sharan s-a desprins pentru a ataca flancul drept al lui Uno, i-am trimis pe Illianeri să-i intercepteze; a fost lucrul corect de făcut. Nu știam că vor fi atât de mulți Sharan!" Vocea i se ridicase la un strigăt, dar se opri, iar

mâinile îi tremurau. "Am facut o greseala. Nu sunt perfectă, mamă."

„A *fost* mai mult decât o greșeală", a spus Faiselle. „Tocmai m-am întors după ce am vorbit cu Uno și cu ceilalți supraviețuitori ai acelui masacr de cavalerie. Uno a spus că simțea o capcană de îndată ce el și oamenii lui au început să călărească spre surori, dar că i-ai promis ajutor.

„Ți-am spus, i-am trimis întăriri, pur și simplu nu mă așteptam ca Sharanii să trimită o forță atât de mare. În plus, am avut totul sub control. Am ordonat ca o legiune de cavalerie Seanchan să ne întărească trupele; trebuiau să aibă grijă de acei Sharans. Le-am pus în scenă peste râu. Pur și simplu nu mă așteptam să întârzie atât de mult!"

— Da, spuse Egwene, întărind vocea. „Acei bărbați – atât de multe mii dintre ei – au fost zdrobiți între trolloci și sharani, fără nicio speranță de scăpare. I-ai pierdut și toate fără un motiv întemeiat."

„A trebuit să scot Aes Sedai afară!" spuse Bryne. „Sunt resursa noastră cea mai valoroasă. Iertare, *mamă* ; dar mi-ai spus aceeași idee."

— Aes Sedai ar fi putut aștepta, spuse Saerin. "Am fost acolo. Da, trebuia să ieșim – eram presați – dar am rezistat și am fi putut rezista mai mult."

— Ați lăsat să moară mii de oameni buni, general Bryne. Și știi partea cea mai rea? A fost inutil. I-ai lăsat pe toți acei Seanchan peste vad aici, cei care urmau să salveze ziua, așteptând ordinul tău să atace. Dar acest ordin nu a venit niciodată, nu-i așa, generale? I-ai abandonat, la fel cum ai abandonat cavaleria noastră.

„Dar le-am ordonat să atace; au intrat în sfârșit, nu-i așa? Am trimis un mesager. eu . . . eu . . ."

"Nu. Dacă n-ar fi fost Mat Cauthon, tot ar fi așteptat pe partea asta a râului, domnule general! Egwene se întoarse de la el.

— Egwene, spuse Gawyn, luând-o de braț. "Ce zici? Doar pentru că-"

Bryne își ridică o mână la cap. Apoi s-a lăsat, ca și cum dintr-odată membrele lui și-ar fi pierdut puterea. „Nu știu ce e în neregulă cu mine", a șoptit el, părând în gol. — Continui să fac greșeli, mamă. Sunt genul din care se poate recupera un bărbat și îmi tot spun asta. Apoi mai fac o greșeală și sunt mai multe lupte pentru a o remedia."

— Ești doar obosit, spuse Gawyn, cu vocea dureroasă, uitându-se la el. "Toti suntem."

— Nu, spuse Bryne încet. „Nu, este *mai mult* decât atât. Am mai fost obosit. Aceasta este ca . . . instinctele mele se gresesc brusc. Dau ordinele, apoi după aceea văd găurile, problemele. eu . . .”

— Compulsie, spuse Egwene, simțindu-se rece. „Ai fost obligat. Ei îi atacă pe marii noștri căpitani.”

Mai multe femei din cameră au îmbrățișat Sursa.

„Cum ar fi posibil?” protestă Gawyn. „Egwene, avem surori care urmăresc tabăra pentru semne de canalizare!”

„Nu știu cum s-a întâmplat”, a spus Egwene. „Poate că a fost pus în aplicare cu luni în urmă, înainte de a începe bătălia.” Se întoarse către Sitters. „Îmi propun ca Sala să-l elibereze pe Gareth Bryne din funcția de comandant al armatelor noastre. Este decizia voastră, Sitters.”

— Lumină, spuse Yukiri. "Noi . . . Ușoară!"

— Trebuie făcut, spuse Doesine. „Este o mișcare inteligentă, o modalitate de a ne distruge armatele fără ca noi să vedem capcana. Ar fi trebuit să vedem. . . Marii căpitani ar fi trebuit să fie mai bine protejați.”

"Ușoară!" spuse Faiselle. „Trebuie să trimitem vorbă lordului Mandragoran și lui Thakan’dar! Acest lucru i-ar putea implica și pe ei – o încercare de a doborî toate cele patru fronturi de luptă simultan într-un atac coordonat.”

— O să văd că se face, spuse Saerin, îndreptându-se spre clapele cortului. „Deocamdată, sunt de acord cu mama. Bryne trebuie să fie uşurat.

Unul câte unul, ceilalți au dat din cap. Nu a fost un vot oficial în sală, dar ar fi bine. Lângă masă, Gareth Bryne se aşează. Om sărac. Era fără îndoială zguduit, îngrijorat.

În mod neașteptat, a zâmbit.

"General?" întrebă Egwene.

— Mulțumesc, spuse Bryne, părând relaxat.

"Pentru ce?"

„Mi-a fost teamă că îmi pierd mințile, mamă. Am tot văzut ce am făcut. . . Am lăsat mii de oameni să moară. . . dar nu am fost eu. Nu am fost eu.”

— Egwene, spuse Gawyn. Și-a acoperit bine durerea. "Armata. Dacă Bryne a fost *forțat* să ne conducă către pericol, trebuie să ne schimbăm imediat structura de comandă.”

— Adu-mi comandanții, spuse Bryne. „Le voi renunța la control.”

„Și dacă și ei au fost corupți?” întrebă Doesine.

— Sunt de acord, spuse Egwene. „Asta miroase a unul dintre Părăsiți, poate Moghedien. Lord Bryne, dacă ai

cădea în această luptă, ea ar ști că comandanții tăi ar fi următorii care vor prelua conducerea. S-ar putea să aibă aceleași instincte greșite pe care le ai tu.”

Doesine clătină din cap. „În cine putem avea încredere? Orice bărbat sau femeie pe care i-am pus la comandă ar fi putut suferi constrângere.”

— Poate că trebuie să ne conducem singuri, a spus Faiselle. „A ajunge la un bărbat care nu poate canaliza ar fi mai ușor decât o soră, care ar simți canalizarea și ar observa o femeie cu abilitatea. Este mai probabil să fim curați.”

„Dar cine dintre noi are cunoștințe despre tacticile câmpului de luptă?” întrebă Ferane. „Mă consider suficient de bine citit pentru a supraveghea planurile, dar pentru a le face?”

„Vom fi mai buni decât cineva care ar fi fost corupt”, a spus Faiselle.

— Nu, spuse Egwene, ridicându-se de brațul lui Gawyn.

"Atunci ce?" întrebă Gawyn.

Egwene strânse din dinți. Atunci ce? Ea știa de un singur bărbat în care putea avea încredere să nu fi fost Forțată, cel puțin nu de Moghedien. Un om care a fost imun la efectele *sayarului* și *sayinului.* — Va trebui să ne punem armatele sub comanda lui Matrim Cauthon, spuse ea. „Fie ca Lumina să ne vegheze.”

32

O floare-păianjen galbenă

Damane a deschis o gaură în podea pentru Mat. Privea în jos spre câmpul de luptă însuși.

Mat și-a frecat bărbia, încă impresionat, deși folosea aceste găuri în ultima oră sau cam așa ceva în timp ce contracara capcana pe care Bryne o întinsese armatelor lui Egwene. El a trimis steaguri suplimentare ale cavaleriei Seanchan pentru a întări ambele flancuri ale trupelor sale la râu și *damane suplimentare* pentru a contracara canalizatorii Sharan și a opri potopul de trolloci care apăsa împotriva apărătorilor.

Desigur, acest lucru încă nu a fost la fel de bun ca să fiu el însuși pe câmpul de luptă. Poate ar trebui să iasă din nou și să mai lupte puțin. Îi aruncă o privire spre Tuon, care stătea pe un tron – un tron masiv, înalt de trei metri – într-o parte a clădirii de comandă. Tuon își miji ochii spre el, de parcă ar fi putut să-i vadă direct în gândurile lui.

Ea este Aes Sedai, își spuse Mat. *Oh, ea nu poate canaliza - nu s-a lăsat încă să învețe. Oricum e una dintre ele. Și m-am căsătorit cu ea.*

Era *ceva* incredibil, totuși. El simțea un fior de fiecare dată când ea dădea ordine; a făcut-o atât de natural. Elayne și Nynaeve puteau lua lecții. Tuon arăta foarte bine pe acel tron. Mat și-a lăsat privirea să zăbovească asupra ei, iar asta i-a adus o privire încruntă, ceea ce era de-a dreptul nedrept. Dacă un bărbat nu și-ar putea privi soția, la cine *ar putea să-și arunce privirea*?

Mat se întoarse pe câmpul de luptă. — Frumos truc, spuse el, aplecându-se să-și bage mâna prin gaură. Erau sus. Dacă ar cădea, ar avea timp să fredoneze trei versuri

din „She Has No Ankles That I Can See” înainte de a lovi. Poate o rundă suplimentară a refrenului.

„Aceasta a învățat”, a spus *sul’dam* , referindu-se la noua ei *damană* , „de la urmărirea țesăturilor Aes Sedai”. Sul'dam , *Catrona* , aproape s-a înecat cu cuvintele „Aes Sedai”. Mat nu o putea învinovăți. Acestea ar putea fi cuvinte greu de spus.

Nu s-a uitat prea tare la *damane* , nici la tatuajele cu ramuri înflorite de pe obrajii ei, întinzându-i din ceafă ca niște mâini pentru a-i cupa fața. Mat a fost responsabil pentru capturarea ei. Era mai bine decât lupta ea pentru Umbră, nu-i așa?

Sânge și cenușă însângerată, își spuse el. *Faci o treabă bună de a-l convinge pe Tuon să nu folosească* damane, *Matrim Cauthon. Capturați unul singur. . .*

Era tulburător cât de repede o dusese femeia Sharan în captivitate. *Sul'dam* - ul remarcase cu toţii despre asta. Abia un moment de luptă, apoi supunere completă. Se așteptau ca un *damane nou capturat* să dureze luni de zile să se antreneze corespunzător, dar acesta fusese gata în câteva ore. Catrona practic a radiat, de parcă ar fi fost personal responsabilă pentru temperamentul femeii Sharan.

Acea gaură *a fost* remarcabilă. Mat stătea chiar pe margine, privind în jos la lume, numărând bannerele și escadrilele în timp ce le marca în cap. Ce ar fi făcut Classen Bayor cu una dintre acestea, se întrebă el? Poate că bătălia de la Kolesar s-ar fi dovedit altfel. Nu și-ar fi pierdut niciodată cavaleria în mlaștină, asta e sigur.

Forțele lui Mat au continuat să rețină Umbra la granița de est a Kandorului, dar el nu a fost mulțumit de situația actuală. Natura capcanei lui Bryne fusese subtilă, la fel de greu de văzut ca o floare-păianjen galbenă ghemuită pe o petală. Așa știa Mat. A fost nevoie de un adevărat geniu militar pentru a pune armata într-o situație atât de proastă, fără să *pară* ca armata să fie într-o situație proastă. Așa ceva nu s-a întâmplat întâmplător.

Mat pierduse mai mulți bărbați decât voia să numere. Oamenii săi erau apăsați împotriva râului, iar Demandred – în ciuda faptului că continua să se bucure de Dragon Reborn – testa continuu apărarea lui Mat, încercând să găsească un punct slab, trimițând un raid greu de cavalerie împotriva unei părți, apoi un atac din partea arcașilor Sharan. și o încărcare Trolloc pe cealaltă. În consecință,

Mat a trebuit să urmărească îndeaproape mișcările lui Demandred pentru a le putea contracara la timp.

Noaptea venea în curând. S-ar retrage Umbra? Trollocii puteau lupta în întuneric, dar acei Sharani probabil nu puteau. Mat a dat o altă secvență de ordine, iar mesagerii au galopat prin porți pentru a le livra. Părea că au trecut doar câteva clipe înainte ca trupele lui de dedesubt să răspundă. "Atat de rapid . . spuse Mat.

„Acest lucru va schimba lumea”, a spus generalul Galgan. „Mesagerii pot răspunde instantaneu; comandanții își pot urmări bătăliile și își pot planifica pe moment.”

Mat a mormăit de acord: — Pun pariu că mai e nevoie de toată seara pentru a lua cina de la cortul de la mizerie.

Galgan chiar a zâmbit. Era ca și cum ai vedea un bolovan crăpăt în jumătate.

— Spune-mi, generale, spuse Tuon. „Care este evaluarea dumneavoastră despre abilitățile consoartei noastre?”

„Nu știu unde l-ai găsit pe acesta, Cel mai Mare, dar este un diamant de mare valoare. L-am urmărit în ultimele ore când a salvat forțele Turnului Alb. Pentru toate ale lui. . . stil neconvențional, rareori am văzut un comandant de luptă atât de talentat ca el.”

Tuon nu a zâmbit, dar a putut vedea din ochii ei că era mulțumită. Erau ochi drăguți . Și, de fapt, având în vedere că Galgan nu se comporta atât de urât, poate că acesta nu ar fi un loc atât de rău pentru a fi până la urmă.

— Mulțumesc, îi spuse Mat în gura lui Galgan în timp ce amândoi se aplecau să studieze câmpul de dedesubt.

— Mă consider un om al adevărului, Prințul meu, spuse Galgan, frecându-și bărbia cu un deget calos. „Veți sluji bine Tronul de Cristal. Ar fi păcat să te văd asasinat prea devreme. Mă voi asigura că pe primul pe care îl voi trimite după ce ești nou instruit, ca să-i oprești cu ușurință.”

Mat simţi că i se deschide gura. Bărbatul a spus-o cu o sinceritate perfectă, aproape cu afecțiune. De parcă ar fi plănuit să-i facă o *favoare lui* Mat încercând să-l omoare!

— Trollocii de aici, arătă el către un grup de ei, de jos, se vor retrage în curând.

— Sunt de acord, spuse Galgan.

Mat și-a frecat bărbia. „Va trebui să vedem ce face Demandred cu ei. Sunt îngrijorat că șarinii ar putea încerca să strecoare o parte din *marath'damane* în tabăra noastră în timpul nopții. Ei arată o dăruire remarcabilă față de cauza lor. Sau o nesocotire proastă pentru autoconservare.”

Aes Sedai și *sul'dam* nu erau deosebit de timizi, dar *erau* în general precauți. Canalizatorii Sharan erau orice, în special bărbații.

— Adu-mi niște *damane* să creez lumini pentru râu, spuse Mat. „Și puneți tabăra în blocare, cu un inel de *damane* distanțat prin tabără pentru a urmări canalizarea. Nimeni nu canalizează, nici măcar pentru a aprinde o lumânare sângeroasă.”

„Cel . . . Aes Sedai . . . s-ar putea să nu-i placă asta”, a spus generalul Galgan. Și el a ezitat să folosească cuvintele Aes Sedai. Începuseră să folosească termenul în loc de *marath'damane din ordinul* lui Mat, unul pe care se așteptase ca Tuon să-l anuleze. Ea nu avea.

Să-ți dai seama de acea femeie avea să fie o adevărată plăcere dacă amândoi supraviețuiau acestei mizerie sângeroase.

Tylee intră în cameră. Înaltă și cu o față cu cicatrici, femeia cu pielea întunecată a mers cu încrederea unui soldat de multă vreme. Ea s-a prosternat în fața lui Tuon, cu hainele însângerate și armura zdrobită. Legiunea ei luase o bătaie astăzi și probabil că se simțea ca un covor după ce o soție bună fusese la asta.

„Sunt îngrijorat de poziția noastră aici.” Mat se întoarse și se ghemui, privind prin gaură. După cum prezisese el, trollocii începuseră să se retragă.

"In ce fel?" întrebă generalul Galgan.

„Ne-am rulat canalele până la oase”, a spus Mat. „Și suntem susținuți împotriva râului, o poziție dificilă de apărat pe termen lung, mai ales împotriva unei armate atât de uriașe. Dacă canalizează niște porți și mută o parte din armata Sharan pe această parte a râului noaptea, ne-ar putea zdrobi.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse Galgan, clătinând din cap. „Având în vedere puterea lor, ei vor continua să ne obosească, până când vom fi atât de slabi, încât vor putea să arunce un lat în jurul nostru și să-l strângă.”

Mat se uită direct la Galgan. „Cred că este timpul să renunțăm la această poziție.”

— Sunt de acord, acesta pare să fie singurul nostru curs rezonabil de acțiune, spuse generalul Galgan, dând din cap. „De ce să nu alegem un câmp de luptă mai mult în avantajul nostru? Vor fi prietenii tăi de la Turnul Alb să accepte o retragere?

— Să vedem, spuse Mat, îndreptându-se până la capăt. „Cineva să trimită după Egwene și pe Sitters.”

„Nu vor veni”, a spus Tuon. „Aes Sedai nu se va întâlni cu noi aici. Mă îndoiesc că această Amyrlin mă va accepta în tabăra ei, nu cu protecția de care aș avea nevoie.

"Amenda." Mat făcu semn către poarta din podea, pe care *damane* o închidea. „Vom folosi o poartă și vom vorbi prin ea ca pe o ușă.”

Tuon nu a făcut nicio obiecție specifică, așa că Mat a trimis mesagerii. A fost nevoie de puțină aranjare, dar lui Egwene părea să-i placă destul de bine ideea. Tuon s-a distrat în timpul așteptării mutându-și tronul în cealaltă parte a camerei — Mat habar nu avea de ce. Apoi a început să-l enerveze pe Min. "Si acesta?" întrebă Tuon în timp ce un membru slab al Sângelui intră și se înclină.

— Se va căsători în curând, spuse Min.

„Veți da mai întâi prevestirea”, a spus Tuon, „apoi interpretare, dacă doriți.”

— Știu exact ce înseamnă asta, protestă Min. Fusese așezată pe un tron mai mic, lângă cel al lui Tuon. Fata era atât de îmbrăcată cu pânză fină și dantelă, încât ar fi putut fi confundată cu un șoarece ascuns într-un balot de mătase. — Uneori, știu imediat și...

— Mai întâi vei da prevestirea, spuse Tuon, tonul ei neschimbat. „Și te vei referi la mine drept Cel mai Mare. Este o mare onoare că ți se oferă să vorbești direct cu mine. Nu lăsa atitudinea Prințului Corbilor să demonstreze un model pentru a ta.”

Min tăcu, deși nu părea înfricoșată. Ea petrecuse prea mult timp în preajma lui Aes Sedai ca să-l lase pe Tuon să o agreseze. Asta ia făcut o pauză lui Mat. Avea o bănuială de ce ar fi fost capabilă Tuon, dacă ar fi nemulțumită de Min. O iubea — Light, era destul de sigur că o iubea. Dar și-a lăsat să se teamă puțin de ea.

Ar trebui să urmărească pentru ca Tuon să nu se hotărască să „educe” Min.

— Prevestirea pentru acest bărbat, spuse Min, stăpânindu-și tonul cu — se părea — o oarecare dificultate, „este dantelă albă care se întinde într-un iaz. Știu că asta va însemna căsătoria lui în viitorul apropiat.”

Tuon dădu din cap. Ea își mișcă degetele spre Selucia — bărbatul despre care discutau era de un Sânge scăzut, nu avea un rang suficient de înalt pentru a vorbi direct cu Tuon. Capul îi era atât de aproape de pământ în timp ce se înclina, încât părea că devenise fascinat de gândaci și încerca să adune un exemplar.

„Lord Gokhan al Sângelui”, a spus Selucia, „va fi mutat în primele linii. Îi este interzis să se căsătorească până la sfârșitul acestui conflict. Prevestirile au spus că va trăi suficient de mult pentru a-și găsi o soție și astfel va fi protejat.”

Min s-a strâmbat, apoi a deschis gura, probabil pentru a obiecta că nu a funcționat așa. Mat îi atrase privirea și clătină din cap, iar ea se dădu înapoi.

Tuon l-a adus pe următorul, un tânăr soldat, nu din Sânge. Femeia avea pielea deschisă și nu avea o față rea, deși Mat nu putea vedea nimic altceva sub acea armură. Armura bărbaților și armura femeilor nu arătau de fapt foarte diferit, ceea ce i s-a părut păcat. Mat întrebase un armurier Seanchan dacă anumite zone ale pieptarului feminin nu ar trebui să fie subliniate, ca să spunem așa, iar armurierul se uitase la el de parcă ar fi fost un nesimțit. Ușoare, acești oameni nu aveau simțul moralității. Un tip trebuia să știe dacă se lupta cu o femeie pe câmpul de luptă. A fost doar corect.

În timp ce Min îi dădea prevestiri, Mat se așeză pe spate pe scaun, punându-și ghetele pe masa cu hărți și pescuind în buzunar după pipa lui. Soldatul acela *era* destul de frumos, deși nu putea vedea unele dintre părțile importante. S-ar putea să se potrivească bine cu Talmanes. Tipul acela a petrecut prea puțin timp uitându-se la femei. Era timid în preajma lor, Talmanes era.

Mat ignoră înfățișarea celor din apropiere în timp ce își înclină scaunul pe două picioare, își așeză călcâiele pe masă și își împachetează pipa. Seanchan ar putea fi atât de sensibil.

Nu era sigur ce credea despre atâtea femei din Seanchan ca soldate. Mulți dintre ei păreau ca Birgitte, ceea ce nu ar fi atât de rău. Mat ar prefera să petreacă o seară la tavernă cu ea decât pe jumătate dintre bărbații pe care îi cunoștea.

„Vei fi executat”, i-a spus Tuon prin Selucia, vorbind cu soldatul.

Mat aproape că a căzut de pe scaun. A apucat masa din fața lui, picioarele din față ale scaunului trântindu-se de pământ.

„ *Ce?”* a cerut Min. "Nu!"

— Ai văzut semnul mistrețului alb, spuse Tuon.

„Nu știu sensul!”

— Mistrețul este simbolul unui Handoin, unul dintre rivalii mei din Seanchan, explică Tuon cu răbdare.

„Mistrețul alb este un semn de pericol, poate de trădare. Această femeie lucrează pentru el sau o va face în viitor.”

„Nu poți să o *execuți* !”

Tuon clipi o dată, uitându-se drept la Min. Camera părea să cadă în umbră, simțindu-se mai rece. Mat se cutremură. Nu i-a plăcut când Tuon a ajuns așa. Privirea aceea a ei. . . părea ca privirea unei alte persoane. O persoană fără compasiune. O statuie avea mai multă viață.

În apropiere, Selucia își mișcă degetele spre Tuon. Tuon le aruncă o privire, apoi dădu din cap.

„Tu ești vorbitorul meu de adevăr”, îi spuse ea lui Min, aproape fără tragere de inimă. „Poți să mă corectezi în public. Vedeți erori în deciziile mele?”

— Da, da, a spus Min, fără să piardă nicio bătaie. „Nu-mi folosești abilitățile așa cum ar trebui.”

„Și eu cum ar trebui?” întrebă Tuon. Soldatul căruia i se condamnase la moarte a continuat să zacă prosternat. Ea nu s-a opus – nu avea un rang care să se poată adresa împărătesei. Era destul de modestă încât să vorbească cu altcineva în prezența lui Tuon ar fi o încălcare a onoarei.

„Ceea ce *poate* face cineva nu este motiv să-l omoare”, a spus Min. „Nu intenționez să lipsească de respect, dar dacă veți ucide oameni din cauza a ceea ce vă spun, nu voi vorbi.”

„Poți fi făcut să vorbești.”

— Încearcă, spuse Min încet. Mat a început. Cenușă sângeroasă, părea la fel de rece ca și Tuon cu o clipă în urmă. „Să vedem cum te tratează Modelul, împărătească, dacă îl torturi pe purtător de prevestiri.”

În schimb, Tuon a zâmbit. „Te duci la acest fântână. Explică-mi ce vrei, aducător de prevestiri.”

„Îți voi spune vizionările mele”, a spus Min, „dar de acum înainte, interpretările – fie ale mele, fie cele pe care le citești în imagini – trebuie să fie tăcute. Între noi doi ar fi cel mai bine. Ai voie să urmărești pe cineva din cauza a ceea ce am spus, dar nu pentru a-l pedepsi – nu decât dacă îl prinzi făcând ceva. Eliberează această femeie.”

— Să fie așa, spuse Tuon. „Ești liber”, a spus ea prin Selucia. „Mergeți în loialitate față de Tronul de Cristal. Vei fi supravegheat.”

Femeia s-a înclinat mai jos, apoi s-a retras din cameră, cu capul în jos. Mat prinse un firicel de sudoare care curgea pe o parte a feței ei. Deci ea nu era o statuie.

S-a întors înapoi la Tuon și Min. Încă se holbau unul la altul. Fără cuțite, dar se simțea ca și cum cineva ar fi fost

înjunghiat. Dacă Min ar învăța puțin respect. Intr-una din aceste zile, va trebui să o tragă de guler de la Seanchan – la un pas în fața șefului – era sigur de asta.

O poartă a despărțit brusc aerul din partea camerei în care Tuon indicase că ar trebui să meargă. Deodată, lui Mat îi trecu prin minte de ce își mutase tronul. Dacă acea *damane* ar fi fost capturată și forțată să spună unde stătea Tuon, o Aes Sedai ar fi putut deschide o poartă unde stătea ea, tăind-o în două. Era atât de puțin probabil încât era de râs – un Aes Sedai ar fi putut mai degrabă să zboare decât să omoare pe cineva care nu era Prietenul Întunecat – dar Tuon nu și-a asumat niciun risc.

Poarta s-a deschis pentru a dezvălui Sala Turnului așezată într-un cort. În spatele lor, Egwene se aşează pe un scaun mare. Însuși Scaunul Amyrlin, își dădu seama Mat. *Sânge și cenușă. . . i-a pus să-l aducă.*

Egwene părea epuizată, deși făcea o treabă bună ca să-l ascundă. Ceilalți nu erau mai buni. Aes Sedai fusese încordat la limitele lor. Dacă ar fi soldat, nu ar fi trimis-o niciodată la luptă. Sânge și cenuşă însângerată — dacă ar fi avut un soldat cu acea aruncare pe piele și acea privire în ochi, Mat l-ar trimite pe tip să se odihnească la pat pentru o săptămână.

„Suntem curioși să cunoaștem scopul acestei întâlniri”, a spus Saerin calm.

Silviana stătea pe un scaun mai mic lângă Egwene, iar celelalte surori erau organizate de Ajah. Unii lipseau, inclusiv unul dintre Galbeni, după cea mai bună presupunere a lui Mat.

Tuon dădu din cap către Mat. El urma să conducă această întâlnire. Își înclină pălăria spre ea, ceea ce i-a câștigat o sprânceană pe jumătate ridicată. Privirea ei periculoasă dispăruse, deși era încă împărătească.

— Aes Sedai, spuse Mat, ridicându-se și înclinându-și pălăria către Sitters. „Tronul de Cristal apreciază că îți revii în fire și ne lași să conducem lupta.”

Ochii Silvianei umflau de parcă cineva tocmai i-ar fi călcat piciorul. Cu coada ochiului, Mat surprinse un zâmbet pe buzele lui Tuon. Sânge și cenușă sângeroasă, ambele femei ar trebui să știe mai bine decât să-l încurajeze așa.

— Ești la fel de elocvent ca întotdeauna, Mat, spuse sec Egwene. — Mai ai vulpea ta de companie?

— Da, spuse Mat. „S-a ghemuit frumos și cald.”

— Ai grijă de el, spuse Egwene. „Nu te-aș vedea suferind soarta lui Gareth Bryne.”

„Deci a fost într-adevăr constrângere?” întrebă Mat. Egwene îi trimisese vestea. — Cât de aproape putem spune, spuse Saerin. „Nynaeve Sedai poate vedea țesăturile din mintea cuiva, mi s-a spus, dar niciunul dintre noi nu poate.”

„Îi avem pe Vindecătorii noștri care se uită la Bryne”, a spus un îndesat Domani Aes Sedai. „Deocamdată, nu putem avea încredere în niciun plan de luptă pe care l-a atins, cel puțin nu până când vom stabili cât timp a stat sub degetul mare al Umbrei.”

Mat dădu din cap. "Asta suna bine. De asemenea, trebuie să ne retragem forțele din vad.”

"De ce?" întrebă Lelaine. „Ne-am stabilizat aici.”

— Nu destul de bine, spuse Mat. „Nu-mi place acest teren și nu ar trebui să ne luptăm acolo unde nu vrem.”

— Ezit să dau un *centimetru* în plus Umbrei, spuse Saerin.

„Un ritm renunțat acum ne-ar putea câștiga doi în zori”, a răspuns Mat. Generalul Galgan murmură de acord, iar Mat își dădu seama că citase Hawkwing.

Saerín se încruntă. Ceilalți păreau să o lase să conducă întâlnirea. Egwene a rămas în mare parte în afara ei, cu degetele împletite în fața ei, așezată în spate.

— Probabil că ar trebui să vă spun, spuse Saerin, că marele nostru căpitan nu a fost singurul vizat. Davram Bashere și Lordul Agelmar au încercat, de asemenea, să-și conducă armatele respective către distrugere. Elayne Sedai s-a descurcat bine în luptă, distrugând o mare forță de trolloci, dar a reușit să facă acest lucru doar datorită sosirii Turnului Negru. Borderlanderii au fost zdrobiți, pierzând aproape două treimi din numărul lor.”

Mat simți un fior. *Două treimi?* Ușoară! Erau printre cele mai bune trupe pe care Lumina le avea. „Lan?”

— Lordul Mandragoran trăiește, spuse Saerin.

Ei bine, asta a fost ceva. — Și cum rămâne cu armata aia de sus în Blight?

„Lord Ituralde a căzut în luptă”, a răspuns Saerin. „Nimeni nu pare să știe ce sa întâmplat cu el.”

„Acest lucru a fost planificat foarte bine”, a spus Mat, răbdând mintea. „Sânge și cenuşă însângerată. Au încercat să zdrobească toate cele patru fronturi de luptă deodată. Nu-mi pot imagina cât de coordonare ar fi nevoie. . .”

— După cum am observat, spuse Egwene încet, trebuie să fim foarte atenți. Ține-ți acea vulpe a ta aproape tot timpul.”

„Ce vrea să facă Elayne?” spuse Mat. „Nu este ea responsabilă?”

„Elayne Sedai îi ajută în prezent pe Borderlanders”, a spus Saerin. „Ea ne-a instruit că Shienar este aproape pierdut și îi cere lui Asha'man să aducă armata Lordului Mandragoran într-un loc sigur. Mâine, ea plănuiește să-și mute armata prin porți și să-i țină pe Trolloci în Placă.”

Mat clătină din cap. „Trebuie să adoptăm o poziție unitară.” El a ezitat. „Am putea-o duce prin una dintre aceste porți? Măcar să o contactezi?” Părea să nu existe o obiecție bună. În scurt timp, o altă poartă s-a deschis în cort cu Egwene și Sezătorii. Elayne trecu cu pasi mari, plină de copil, cu ochii practic în flăcări. În spatele ei, Mat zări soldații cu ipostaze prăbușite, străbătând cu greu un câmp întunecat de seară. „Lumină”, a spus Elayne, „Mat, ce vrei?”

— Ți-ai câștigat bătălia? întrebă Mat.

„Abia, dar da. Trollocii din Cairhien au fost distruși. Orașul este, de asemenea, în siguranță.”

Mat dădu din cap. „Trebuie să mă retrag din poziția noastră aici.”

— Bine, spuse Elayne. „Poate că putem combina forța voastră cu ceea ce a mai rămas din Borderlanders.”

— Vreau să fac mai mult decât atât, Elayne, spuse Mat, făcând un pas înainte. „Acest truc pe care l-a încercat Umbra. . . a fost inteligent, Elayne. *Al naibii de* inteligent. Suntem însângerați și aproape rupti. Nu mai avem luxul de a lupta pe mai multe fronturi de luptă.”

"Ce atunci?"

— O ultimă repriză, spuse Mat încet. „Toți, împreună, într-un singur loc unde terenul ne favorizează.”

Elayne s-a liniștit, iar cineva i-a adus un scaun să stea lângă Egwene. Și-a menținut postura de regină, dar părul ei dezordonat și hainele arse în mai multe locuri indicau prin ce trecuse. Mat simțea mirosul de fum care venea de pe câmpul ei de luptă, unde poarta era încă deschisă.

— Sună disperat, spuse în cele din urmă Elayne.

„Suntem *disperați* ”, a spus Saerin.

„Ar trebui să-i întrebăm pe comandanții noștri. .” Elayne a încetat. „Dacă există vreunul în care putem avea încredere că nu vor fi constrânși.”

— Există doar unul, spuse Mat sumbru, întâlnindu-i ochii. „Și el vă spune că am terminat dacă continuăm așa cum am făcut. Planul anterior a fost unul destul de bun, dar după ceea ce am pierdut astăzi. . . Elayne, suntem morți

dacă nu alegem un loc în care să stăm, să ne adunăm și să luptăm.

O ultimă aruncare a zarurilor.

Elayne a stat o vreme. "Unde?" a întrebat ea în cele din urmă.

— Tar Valon? întrebă Gawyn.

— Nu, spuse Mat. „L-ar asedia și ar merge mai departe. Nu poate fi un oraș în care să fim închiși. Avem nevoie de un teritoriu care să lucreze în favoarea noastră, și de un pământ care să nu poată hrăni trollocii.”

— Ei bine, un loc în Borderlands ar trebui să funcționeze pentru asta, spuse Elayne cu o grimasă. „Armata lui Lan a ars aproape fiecare oraș sau câmp pe lângă care au trecut pentru a nega resursele Umbrei.”

— Hărți, spuse Mat, făcându-i cu mâna. „Cineva să-mi aducă hărți. Avem nevoie de o locație în sudul Shienar sau Arafel. Un loc suficient de aproape încât Umbra să-l considere tentant, un loc în care să ne lupți pe toți deodată. .

— Mat, a întrebat Elayne. „Nu asta le va oferi ceea ce vor? O șansă de a ne șterge?”

— Da, spuse Mat încet în timp ce Aes Sedai trimitea hărți. Acestea aveau semne pe ele, notații care păreau să fie în mâna generalului Bryne, judecând după ce spuneau. „Trebuie să fim o țintă tentantă. Trebuie să-i atragem, să le înfruntăm și fie să-i învingem, fie să fim zdrobiți.”

O luptă prelungită ar servi Umbrei. Odată ce destui trolloci ajungeau pe tărâmurile sudice, nu aveau să-i stăpânească. Trebuia să câștige sau să piardă repede.

O ultimă aruncare a zarurilor într-adevăr.

Mat arătă spre o locație de pe hărți, un loc pe care Bryne îl adnotase. Avea o alimentare bună cu apă, o întâlnire frumoasă de dealuri și râuri. "Acest loc. Merrilor? L-ai folosit ca depozit de aprovizionare?”

Saerin chicoti încet. „Și așa ne întoarcem de unde am început, nu?”

— Are niște fortificații mici, spuse Elayne. „Oamenii au construit o palisadă pe o parte și am putea-o extinde.”

„Este ceea ce avem nevoie”, a spus Mat, imaginându-și o bătălie acolo.

Merrilor le-ar pune acolo unde ar putea intra cele două armate mari trolloci, încerca să zdrobească oamenii între ei. Ar fi tentant. Dar terenul ar fi minunat de folosit de Mat. . .

Da. Ar fi ca bătălia de la Priya Narrows. Dacă ar pune arcași de-a lungul acelor stânci - nu, dragoni - și dacă ar putea să-i acorde Aes Sedai-ului câteva zile de odihnă. . . Priya se îngustează. Se bănuise să folosească un râu mare pentru a prinde armata hamareană la gura Îngustei. Dar în timp ce a aruncat capcana, râul explodat s-a uscat peste el; hamareenii o îndiguiseră de cealaltă parte a Îngustei. Au păsit chiar peste albia râului și s-au îndepărtat. *Este o lecție pe care nu o voi uita.*

— Va fi bine, spuse Mat, punându-și mâna pe hartă. „Elayne?”

— Să se facă, spuse Elayne. — Sper că știi ce faci, Mat.

În timp ce ea vorbea, zarurile au început să se prăbușească în capul lui.

Galad închise ochii lui Trom. Căutase câmpul de luptă de la nord de Cairhien timp de peste o oră pentru a-l găsi. Trom sângerase și doar câteva colțuri ale mantiei îi erau încă albe. Galad i-a smuls nodurile ofițerului de pe umăr – uimitor de nemurdar – și s-a ridicat.

Se simțea obosit până la oase. A pornit înapoi peste câmpul de luptă, trecând pe lângă grămezi de morți. Veniseră corbii și corbii; au acoperit peisajul din spatele lui. O întuneric ondulat, tremurător, care acoperea pământul ca mucegaiul. De la depărtare, părea că pământul ar fi ars, erau atâtea păsări carii.

Ocazional, Galad trecea pe lângă bărbați ca el, care cerneau cadavrele după prieteni. Au fost surprinzător de puțini jefuitori – trebuia să-i urmărești pe cei de pe câmpul de luptă. Elayne îi surprinsese pe câțiva încercând să se strecoare din Cairhien. Ea amenințase că le va spânzura.

A devenit mai greu, se gândi Galad, întorcându-se cu greu spre tabără. Cizmele îi simțeau ca plumbul în picioare. *Aia este bună.* În copilărie, luase adesea decizii cu inima. Acum era regină și a jucat asta. Acum, dacă ar putea să-i îndrepte busola morală. Nu era o persoană rea, dar Galad și-ar fi dorit ca ea, ca și alți monarhi, să poată vedea la fel de clar ca și el.

Începea să accepte că nu. Începea să accepte că era în regulă, atâta timp cât făceau tot posibilul. Orice avea înăuntrul său care îi permitea să vadă lucrurile corecte era în mod evident un dar al Luminii, iar ținându-i pe alții să disprețuiască pentru că nu se născuseră cu ea era greșit. Așa cum ar fi greșit să ținem un om de dispreț pentru că el

se născuse cu o singură mână și, prin urmare, era un spadasin inferior.

Mulți dintre cei vii pe lângă care a trecut stăteau pe pământ în locurile rare unde nu existau cadavre și nici sânge. Acești oameni nu arătau ca învingătorii unei bătălii, deși sosirea Asha'manului salvase această zi. Trucul cu lava dăduse armatei lui Elayne respirația de care avea nevoie pentru a se regrupa și a ataca.

Acea bătălie fusese rapidă, dar brutală. Trollocii nu s-au predat și nu li sa permis să se spargă și să fugă. Așa că Galad și ceilalți luptaseră, sângeraseră și muriseră de mult, când era evident că vor fi învingători.

Trollocii erau morți acum. Oamenii rămași stăteau și se uitau la pătura de cadavre, ca și cum ar fi amorțiți de perspectiva de a-i căuta pe cei puțini vii printre multele mii de morți.

Soarele apus și norii înecători făceau lumina roșie și dădeau chipurilor o turnare sângeroasă.

Galad a ajuns în cele din urmă pe dealul lung care marcase împărțirea dintre cele două câmpuri de luptă. A urcat în ea, încet, forțând să se gândească la cât de bine ar fi un pat. Sau un palet pe podea. Sau o piatră plată într-un loc ferit, unde se putea rostogoli în mantie.

Aerul mai proaspăt de pe vârful dealului l-a șocat. Mirosise sânge și moarte de atât de mult timp, încât acum aerul curat mirosea rău. El clătină din cap, trecând pe lângă graniștii obosiți care treceau cu greu prin porți. Asha'man se dusese să-i rețină pe trollocii din nord, astfel încât armatele lordului Mandragoran să poată scăpa.

Din câte a auzit Galad, armatele Borderlander erau o fracțiune din ceea ce fuseseră. Trădarea marilor căpitani fusese simțită cel mai profund de Lordul Mandragoran și oamenii săi. L-a îmbolnăvit pe Galad, pentru că această bătălie nu a mers ușor pentru el sau pentru oricine altcineva cu Elayne. Fusese îngrozitor – și, oricât de rău fusese, lupta mersese mai prost pentru cei din graniță.

Galad își ţinea stomacul liniștit cu greu, în vreme ce vederea lui de pe vârful dealului îi făcea să vadă câte păsări cari veniseră la ospăţ. Slujitorii Celui Întunecat au căzut, iar slujitorii Celui Întunecat s-au săturat.

Galad a găsit-o în cele din urmă pe Elayne. Cuvintele ei pasionale, fiind spuse lui Tam al'Thor și Arganda, l-au luat prin surprindere.

— Mat are dreptate, spuse ea. „Câmpul Merrilor este un câmp de luptă bun. Ușoară! Mi-aș dori să le oferim

oamenilor mai mult timp să se odihnească. Vom avea doar câteva zile, cel mult o săptămână, până când trollocii să ajungă la Merrilor în spatele nostru.” Ea clătină din cap. „Ar fi trebuit să-i vedem pe acei Sharani venind. Când pachetul începe să arate ca și cum ar fi stivuit împotriva celui întunecat, *bineînțeles* că va adăuga doar câteva cărți noi în joc.”

Mândria lui Galad îi cerea să rămână în picioare în timp ce o asculta pe Elayne vorbind cu ceilalți comandanți. Pentru o dată, însă, mândria lui a pierdut, și s-a așezat pe un taburet și s-a prăbușit înainte.

— Galad, spuse Elayne, chiar ar trebui să-i permiti unuia dintre Asha'man să-ți spele oboseala. Insistența ta de a-i trata ca pe niște proscriși este o prostie.”

Galad se îndreptă. — Nu are nimic de-a face cu Asha'man, se răsti el. Prea argumentativ. Era *obosit* . „Această oboseală îmi amintește de ceea ce am pierdut astăzi. Este o epuizare pe care trebuie să o îndure oamenii mei și așa voi face, ca să nu uit cât de obosiți sunt și să-i împing prea departe.”

Elayne se încruntă la el. Încetase să-și mai facă griji că cuvintele lui au jignit-o cu mult timp în urmă. Se părea că nu putea pretinde că o zi era plăcută sau că ceaiul lui era cald fără ca ea să se supăreze cumva.

Ar fi fost frumos dacă Aybara nu ar fi fugit. Omul acela era un lider – unul dintre puținii pe care Galad îi întâlnise vreodată – cu care se putea vorbi de fapt fără să-și facă griji că se va supăra. Poate că Cele Două Râuri ar fi un loc bun pentru a se stabili Mantele Albe.

Desigur, între ei a existat *ceva* de o istorie de sânge rău. Ar putea lucra la asta. . .

Le-am numit Mantele Albe, se gândi el în sinea lui o clipă mai târziu. *În capul meu, așa mă gândeam acum la Copii.* Trecuse mult timp de când nu făcuse asta din întâmplare.

— Majestatea Voastră, spuse Arganda. Stătea lângă Logain, liderul Asha'manului, și Havien Nurelle, noul comandant al Gărzii Înaripate. Talmanes din Banda Mâinii Roșii s-a dus cu câțiva comandanți din Saldaeans și din Legiunea Dragonului. Bătrânul Haman din Ogier stătea la pământ la mică distanţă; s-a uitat departe, spre apus, părând amețit.

„Maestate,” a continuat Arganda, „Îmi dau seama că considerați aceasta o mare victorie...”

„Este *o* mare victorie”, a spus Elayne. „Trebuie să-i convingem pe bărbați să vadă așa. Nu în urmă cu opt ore, am presupus că toată armata noastră va fi măcelărită. Am castigat."

— Cu un cost de jumătate din trupele noastre, spuse Arganda încet.

„Voi considera asta o victorie”, a insistat Elayne. „Ne așteptam la o distrugere completă.”

— Singurul învingător azi este măcelarul, spuse Nurelle încet. Părea bântuit.

„Nu”, a spus Tam al'Thor, „are dreptate. Trupele trebuie să înțeleagă ce pierderi au câștigat. Trebuie *să* tratăm asta ca pe o victorie. Trebuie consemnat în acest fel în istorii, iar soldații trebuie să fie convinși să vadă așa.”

„Este o minciună”, a spus Galad.

— Nu este, spuse al'Thor. „Am pierdut mulți prieteni astăzi. Lumină, dar toți am făcut-o. Concentrarea asupra morții, însă, este ceea ce Cel Întunecat vrea să facem. Te provoc să-mi spui că greșesc. Trebuie să privim și să vedem Lumină, nu Umbră, altfel vom fi atrași cu toții.”

„ *Câștigând* aici”, a spus Elayne, subliniind în mod deliberat cuvântul, „ne câștigăm o amânare. Ne putem aduna la Merrilor, să ne adăpostim acolo și să facem ultima noastră rezistență în forța noastră împotriva Umbrei.”

— Lumină, şopti Talmanes. „Vom trece din nou prin asta, nu-i așa?”

— Da, spuse Elayne fără tragere de inimă.

Galad se uită peste câmpurile morților, apoi tremura. „Merrilor va fi mai rău. Lumina ajută-ne. . . se va înrăutăți.”

33

Tabac al Prințului

Perrin l-a urmărit pe Slayer prin cer.

A sărit dintr-un nor agitat, negru argintiu, Slayer o neclară în fața lui pe cerul carbonizat. Aerul pulsa în ritmul fulgerelor și vânturile furioase. Miros după miros îl asaltă pe Perrin, fără nicio logică în spatele lor. Noroi în lacrimă. O plăcintă arzătoare. Gunoiul putrezit. O floare de crin de moarte.

Slayer a aterizat pe nor din față și s-a *mișcat* , întorcându-se într-o clipire, cu arcul tras. Săgeata s-a slăbit atât de repede că aerul a crăpat, dar Perrin a reușit să o lovească cu ciocanul. A aterizat pe același cap de tunet ca și Slayer, imaginându-și că se aflau sub el, iar vaporii norului de furtună au devenit solidi.

Perrin năvăli înainte printr-o ceață gri închisă, stratul superior al norului, și atacă. S-au ciocnit, Slayer chemând un scut și o sabie. Ciocanul lui Perrin bătea în ritm împotriva acelui scut, bătând alături de bubuitul tunetului. Un accident la fiecare lovitură.

Slayer se întoarse pentru a fugi, dar Perrin a reușit să-și smulgă marginea mantiei. În timp ce Slayer încerca să *se* îndepărteze, Perrin și-a imaginat că rămân pe loc. El știa că o vor face. Nu a fost o posibilitate, a *fost.*

Amândoi s-au înfuriat o clipă, apoi s-au întors în nor. Slayer mârâi, apoi își duse sabia înapoi, tăindu-și vârful mantiei și eliberându-se. Se întoarse spre Perrin, pândind în lateral, cu sabia ținută în mâinile precaute. Norul tremura sub ei, iar un fulger fantomă aprinse vaporii cețoși de la picioarele lor.

„Devii din ce în ce mai enervant, pui de lup”, a spus Slayer.

„Nu te-ai luptat niciodată cu un lup care să te poată contracara”, a spus Perrin. „I-ai ucis de departe. Măcelul a fost ușor. Acum ai încercat să vânezi o pradă care are dinți, Slayer.

Slayer pufni. „Ești ca un băiat cu sabia tatălui său. Periculoasă, dar complet inconștientă de ce sau cum să-ți folosești armele.”

— Vom vedea cine... începu Perrin, dar Slayer se aruncă, cu sabia scoasă. Perrin s-a pregătit, imaginându-și sabia devenind plictisitoare, aerul devenind gros pentru a-l încetini, pielea lui întorcându-se suficient de tare pentru a întoarce arma deoparte.

O secundă mai târziu, Perrin se trezi răsturnând prin aer.

Prost! el a crezut. Se concentrase atât de mult pe atac, încât nu fusese pregătit când Slayer și-a schimbat poziția. Perrin a trecut prin norul huruit, izbucnind în cerul de dedesubt, vântul trăgându-i de haine. Se pregăti, așteptând ca grindina de săgeți să-l urmeze în jos din nor. Slayer ar putea fi atât de previzibil. . .

Nu au venit săgeți. Perrin a căzut câteva clipe, apoi a înjurat și s-a răsucit și a văzut o furtună de săgeți trăgând din pământ de dedesubt. S -a *schimbat* cu câteva secunde înainte ca ei să treacă prin locul unde fusese el.

Perrin apăru în aer la o sută de picioare în lateral, încă căzând. Nu s-a obosit să încetinească; a lovit pământul, sporindu-și forța corpului pentru a face față șocului loviturii. Pământul a crăpat. Un inel de praf a suflat din el.

Furtuna a fost mult mai rea decât fusese. Pământul de aici – erau în sud, undeva, cu tufișuri copleșite și viță de vie încâlcită care creșteau pe marginile copacilor – era ciupit și sfâșiat. Fulgerele izbucneau în mod repetat, atât de des încât cu greu putea număra până la trei fără să vadă un fulger.

Nu a fost ploaie, dar peisajul s-a prăbușit. Dealuri întregi s-ar dezintegra brusc. Cel din stânga lui Perrin s-a dizolvat ca o grămadă enormă de praf, o dâră de pământ și nisip care se scurgea în vânt.

Perrin a sărit prin cerul încărcat de moloz, vânându-l pe Slayer. Oare bărbatul se mutase înapoi la *Shayol* Ghul? Nu. Încă două săgeți au străpuns cerul, îndreptându-se spre Perrin. Slayer era foarte bun să-i facă să ignore vântul.

Perrin dădu săgețile la o parte și se aruncă în direcția lui Slayer. L-a zărit pe bărbat pe un vârf de stâncă, pământul prăbușindu-se de fiecare parte a lui și biciuindu-se în aer.

Perrin coborî cu ciocanul legănând. Slayer *s-* a îndepărtat, desigur, și ciocanul a lovit piatra cu un sunet ca un tunet. mârâi Perrin. Slayer a fost prea rapid!

Perrin a fost și el rapid. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să alunece. O alunecare ar fi de ajuns.

Îl zări pe Slayer îndepărtându-se și îl urmă. Când Perrin a sărit de pe următorul vârf de deal, pietrele s-au spulberat în spatele lui, ridicându-se în vânt. Modelul slăbea. Dincolo de asta, voința lui era mult mai puternică acum că era aici în carne și oase. Nu mai trebuia să-și facă griji că va intra prea puternic în vis și că se va pierde pe sine. Intră în ea cât de puternic putea.

Și așa, când Perrin se mișcă, peisajul se cutremură în jurul lui. Următorul salt ia arătat marea înainte. Călătoriseră mult mai departe spre sud decât își dăduse seama Perrin. Erau în Illian? Rupere?

Slayer a lovit plaja, unde apa s-a izbit de stânci; nisipul — dacă ar fi fost vreunul — fusese aruncat în aer. Pământul părea să se întoarcă la o stare primordială, iarba smulsă, solul erodat, lăsând doar piatră și valuri.

Perrin a aterizat lângă Slayer. Pentru o dată, nu a existat nicio *schimbare.* Ambii bărbați erau intenționați să lupte, cu leagănele de ciocan și sabie. Metalul zgâi de metal.

Perrin aproape că a lovit, ciocanul lui atingând hainele lui Slayer. A auzit un blestem, dar în clipa următoare, Slayer se îndrepta de la eschiva cu un topor mare în mână. Perrin s-a pregătit și a luat-o pe o parte, întărindu-și pielea.

Toporul nu a scos sânge, nu cu Perrin strâns așa cum era, dar a *purtat* o cantitate uriașă de forță în spate. Lovitura l-a aruncat pe Perrin peste mare.

Slayer a apărut deasupra lui o secundă mai târziu, aruncându-se în jos cu acel secure. Perrin îl prinse de ciocanul său în timp ce cădea, dar forța loviturii l-a aruncat în jos, spre ocean.

A poruncit apei să se retragă. S-a repezit, învârtindu-se și clocotind, ca urmărit de un vânt puternic. Perrin s-a îndreptat în timp ce cădea, aterizand și crăpând fundul stâncos încă umed al golfului. Apa de mare se ridica înalt de fiecare parte a lui, un perete circular înalt de vreo treizeci de picioare.

Slayer s-a prăbușit în apropiere. Bărbatul gâfâia din cauza efortului luptei lor. Bun. Oboseala proprie a lui Perrin s-a manifestat ca o arsură profundă în mușchii lui.

— Mă bucur că ai fost acolo, spuse Slayer, ridicându-și sabia la umăr, scutul dispărând. „Am sperat atât de mult că, când am părut să-l ucid pe Dragon, tu vei interveni.”

„Ce ești, Luc?” întrebă Perrin, precaut, *deplasându -se* într-o parte, ținându-se vizavi de Slayer în cercul de piatră cu ziduri de mare. „Ce ești cu adevărat?”

Slayer s-a aruncat într-o parte, vorbind — Perrin știa — pentru a-și adormi prada. — L-am văzut, știi, spuse Slayer încet. „Cel întunecat, Marele Lord, așa cum l-ar numi unii. Ambii termeni sunt grosolane, aproape jignitoare, subestimații.”

„Chiar crezi că te va răsplăti?” scuipă Perrin. „Cum poți să nu realizezi că odată ce ai făcut ceea ce dorește de la

tine, te va renunța, deoarece are atât de multe?”

Slayer a râs. „I-a aruncat pe Părăsiți, când au eșuat și au fost închiși împreună cu el în Bore? El ar fi putut să-i măcelească pe toți și să le țină sufletele în chinul veșnic. A făcut el?"

Perrin nu răspunse.

„The Dark One nu aruncă instrumente utile”, a spus Slayer. „Eșuează-l și poate cere o pedeapsă, dar nu o aruncă niciodată. Este ca o nevastă bună, cu ghemurile ei de fire încâlcite și ceainicele sparte ascunse în fundul coșurilor, așteptând momentul potrivit pentru a le readuce la utilitate. Acolo te înșeli, Aybara. Un simplu om ar putea ucide o unealtă care reușește, temându-se că unealta îl va amenința. Nu aceasta este calea Celui Întunecat. El mă *va* răsplăti.”

Perrin deschise gura să răspundă, iar Slayer *se mișcă* chiar în fața lui pentru a ataca, crezându-l distras. Perrin a dispărut și Slayer a lovit doar aerul. Bărbatul se învârti, sabia despicand aerul, dar Perrin se *mutase* pe partea opusă. Mici creaturi marine cu multe brațe ondulate lângă picioarele lui, confuze de lipsa bruscă de apă. Ceva mare și întunecat a înotat prin apa întunecată din spatele lui Slayer.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare, spuse Perrin. „Ce *ești* ?”

„Sunt îndrăzneț”, a spus Slayer, înaintând cu pași mari. „Și m-am săturat să-mi fie frică. În această viață, există prădători și există pradă. Adesea, prădătorii înșiși devin hrană pentru altcineva. Singura modalitate de a supraviețui este să treci în sus, să devii vânătorul.”

„De aceea omori lupi?”

Slayer a zâmbit un zâmbet periculos, cu fața în umbră. Cu norii de furtună deasupra și pereții înalți de apă, aici era întunecat în partea de jos – deși lumina ciudată a visului lupului străpungea acest loc, chiar dacă într-un mod stins.

— Lupii și bărbații sunt cei mai buni vânători din această lume, spuse Slayer încet. „Omoară-i și te înalți deasupra lor. Nu toți am avut *privilegiul* de a crește într-o casă confortabilă, cu o vatră caldă și frați care râd.”

Perrin și Slayer s-au rotunjit unul pe celălalt, umbrele amestecându-se, fulgere deasupra strălucind prin apă.

„Dacă mi-ai cunoaște viața”, a spus Slayer, „ai urla. Deznădejdea, agonia. . . Curând mi-am găsit drumul. Puterea mea. În acest loc, sunt un rege.”

A sărit prin spațiu, cu forma neclară. Perrin s-a pregătit să leagăn, dar Slayer nu și-a scos sabia. S-a izbit de Perrin, aruncându-i pe amândoi în zidul de apă. Marea se agita și clocotea în jurul lor.

Întuneric. Perrin a creat lumină, făcând cumva să strălucească pietrele de la picioarele sale. Slayer își ținea mantia cu o mână și se legăna spre el în apa întunecată, cu sabia trăgând bule, dar mișcându-se la fel de repede ca în aer. strigă Perrin, cu bule ieșind din gură. A încercat să blocheze, dar brațele i s-au mișcat letargic.

În acel moment înghețat, Perrin a încercat să-și imagineze că apa nu-l împiedică, dar mintea lui a respins acel gând. Nu a fost firesc. Nu putea fi.

În disperare, sabia lui Slayer aproape suficient de aproape încât să muște, Perrin a înghețat apa solidă din jurul lor. Făcând asta aproape l-a zdrobit, dar l-a ținut pe Slayer nemișcat pentru un moment precar, în timp ce Perrin se orienta. Și-a făcut să dispară mantia ca să nu-l ia pe Slayer cu el, apoi *s- a* îndepărtat.

Perrin a aterizat pe plaja stâncoasă de lângă un deal abrupt, care era pe jumătate rupt de puterea mării. A căzut pe mâini și în genunchi, gâfâind. Din barbă îi curgea apă. Mintea lui simțea. . . amorțit. A avut probleme în a gândi apa departe de el pentru a se usuca.

Ce se întâmplă? gândi el tremurând. În jurul lui, furtuna năvăli, scoarța smulgând din trunchiurile copacilor, cu membrele deja dezbrăcate. El chiar așa era. . . obosit. Epuizat. Cât timp trecuse de când a dormit? Trecuseră săptămâni în lumea reală, dar de fapt nu puteau să fie săptămâni aici, nu-i așa? Aceasta-

Marea a fiert, zvâcnind. Perrin se întoarse. Își păstrase ciocanul, cumva, și l-a ridicat pentru a-l înfrunta pe Slayer.

Apele au continuat să se miște, dar nu a venit nimic din ele. Deodată, în spatele lui, dealul s-a despărțit în jumătate. Perrin simți că ceva greu îl lovește în umăr, ca un pumn. Căzu în genunchi, răsucindu-se pentru a vedea dealul rupt în două, Slayer stând de cealaltă parte, împingând o altă săgeată în arc.

Perrin s-a *mișcat* , disperat, durerea aprinzându-i cu întârziere pe lateral și peste corp.

„Tot ce spun este că se duc bătălii”, a spus Mandevwin, „și noi nu suntem acolo”.

„Bătăliile sunt întotdeauna purtate *undeva* ”, a răspuns Vanin, sprijinindu-se cu spatele de peretele din afara unui depozit din Tar Valon. Faile îi asculta cu jumătate de ureche. „Ne-am luptat cu partea noastră de ei. Tot ceea *ce* spun este că sunt încântat să o evit pe aceasta.”

„Oamenii mor”, a spus Mandevwin, dezaprobator. „Aceasta nu este doar o bătălie, Vanin. Este Tarmon Gai'don însuși!”

„Ceea ce înseamnă că nimeni nu ne plătește”, a spus Vanin.

Mandevwin a pufnit: „Plătesc. . . pentru a lupta Ultima Bătălie . . . ticălos! Această bătălie înseamnă viața însăși.”

Faile zâmbi în timp ce se uită peste registrele de aprovizionare. Cei doi Redarms stăteau în brațe lângă ușă, în timp ce servitorii purtând Flacăra lui Tar Valon încărcau rulota lui Faile. În spatele lor, Turnul Alb se ridica deasupra orașului.

La început, fusese enervată de bătaie de joc, dar felul în care Vanin îl bătuse pe celălalt bărbat îi amintea de Gilber, unul dintre stăpânii tatălui ei din Saldaea.

— Acum, Mandevwin, spuse Vanin, nu pari deloc ca un mercenar! Dacă Lordul Mat te-ar auzi?

— Lordul Mat va lupta, spuse Mandevwin.

— Când trebuie, spuse Vanin. „Nu *trebuie* . Uite, aceste provizii sunt importante, nu? Și cineva trebuie să le păzească, nu? Iată-ne."

„Nu văd de ce această slujbă ne cere. Ar trebui să-l ajut pe Talmanes să conducă trupa, iar voi, ar trebui să-l păziți pe Lord Mat. . .”

Faile aproape că auzea sfârșitul acelui rând, cel la care se gândeau cu toții. *Ar trebui să-l păzești pe Lord Mat de acei Seanchan.*

Soldații luaseră în pace dispariția lui Mat, apoi reapariția lui cu Seanchan. Aparent, se așteptau la acest tip de comportament de la „Lord” Matrim Cauthon. Faile avea o echipă de cincizeci dintre cei mai buni ai trupei, inclusiv căpitanul Mandevwin, locotenentul Sandip și câțiva Redarms, care au venit foarte recomandați de Talmanes. Niciunul dintre ei nu-și cunoștea adevăratul scop în a păzi Cornul lui Valere.

Ar fi adus de zece ori acest număr dacă ar fi putut. Așa cum era, cincizeci era destul de suspect. Acești cincizeci erau cei mai buni ai trupei, unii au fost scoși din poziții de comandă. Ar trebui să facă.

Nu mergem departe, gândi Faile, verificând următoarea pagină a registrelor. Trebuia să arate de parcă ar fi îngrijorată de provizii. *De ce sunt atât de îngrijorat?*

Nu mai trebuia decât să ducă Cornul la Câmpul Merrilor, acum că în sfârșit apăruse Cauthon. Ea conducea deja trei rulote din alte locații folosind aceleași paznici, așa că slujba ei actuală nu ar fi deloc suspectă.

Ea alesese trupa foarte deliberat. În ochii celor mai mulți, ei erau doar mercenari, deci cele mai puțin importante — și cele mai puțin demne de încredere — trupe din armată. Cu toate acestea, pentru toate plângerile ei despre Mat — s-ar putea să nu-l cunoască bine, dar felul în care Perrin vorbea despre el era suficient — el a inspirat loialitate în oamenii săi. Bărbații care și-au găsit drumul spre Cauthon erau ca el. Au încercat să se ascundă de datorie și au preferat jocurile de noroc și băutura decât să facă orice lucru util, dar într-un pic s-ar lupta fiecare ca zece bărbați.

La Merrilor, Cauthon ar avea motive întemeiate să-l verifice pe Mandevwin și pe oamenii lui. În acel moment, Faile putea să-i dea Cornul. Desigur, avea și câțiva membri ai lui *Cha Faile* cu ea ca gardieni. Își dorea niște oameni pe care știa sigur în care putea avea încredere.

În apropiere, Laras — stăpâna puternică a bucătăriilor de la Tar Valon — a ieșit din depozit, dând din deget mai multe dintre fetele care servesc. Femeia s-a dus la Faile, urmată de un tânăr slăbănog și șchiopătat, care purta un cufăr bătut.

— Ceva pentru tine, doamna mea. Laras făcu semn către portbagaj. Amyrlin însăși l-a adăugat la transportul tău ca o idee ulterioară. Ceva despre o prietenă de-a ei, de acasă?

— Este tabacul lui Matrim Cauthon, spuse Faile cu o grimasă. „Când a descoperit că Amyrlin-ul mai avea un magazin de frunze Two Rivers, a insistat să-l cumpere.”

„Tabac, într-un moment ca acesta.” Laras clătină din cap, ștergându-și degetele pe șorț. „Îmi amintesc de băiatul acela. Am cunoscut un tânăr sau doi în zilele mele ca el, mereu furișându-se prin bucătărie ca un vagabond care vrea resturi. Cineva ar trebui să găsească ceva util pentru el de făcut.”

— Lucrăm la asta, spuse Faile în timp ce servitorul lui Laras punea portbagajul în căruța lui Faile. Ea tresări când el l-a lăsat să cadă, apoi și-a făcut praful de pe mâini.

Laras dădu din cap, întorcându-se înapoi în depozitul ei. Faile și-a sprijinit degetele pe piept. Filosofii au susținut că Modelul nu avea simțul umorului. Modelul și Roata *au fost pur și simplu,* nu le-a păsat, nu au luat parte. Cu toate acestea, Faile nu s-a putut abține să se gândească că undeva, Creatorul îi zâmbi. Plecase de acasă cu capul plin de vise arogante, un copil gândindu-se într-o mare căutare pentru a găsi Cornul.

Viața îi doborâse pe cei de sub ea, lăsând-o să se ridice. Ea a crescut, începuse să se gândească la ceea ce era cu adevărat important. Si acum . . . acum Modelul, cu o indiferență aproape întâmplătoare, îi aruncă Cornul lui Valere în poală.

Ea și-a îndepărtat mâna și a refuzat să deschidă cufărul. Avea cheia, care i-a fost livrată separat, și avea *să* verifice dacă Cornul era într-adevăr în piept. Nu acum. Nu până când nu a fost singură și în mod rezonabil sigură că era în siguranță.

S-a urcat în căruță și și-a sprijinit picioarele pe piept.

— Încă nu-mi place, spunea Mandevwin lângă depozit.

„Nu-ți place *nimic.* .” spuse Vanin. „Uite, munca pe care o facem este importantă. Soldații trebuie să mănânce.”

— Presupun că este adevărat, spuse Mandevwin.

"Este!" a adăugat o voce nouă. Harnan, un alt Redarm, li sa alăturat. Nici unul dintre cei trei, observă Faile, nu a sărit să-i ajute pe servitori să încarce rulota. „Mâncatul este minunat”, a spus Harnan. — Și dacă există un expert în acest subiect, Vanin, cu siguranță tu ești.

Harnan era un bărbat robust, cu o față largă și un șoim tatuat pe obraz. Talmanes a jurat pe bărbat, numindu-l un supraviețuitor veteran atât al „Macelului în șase etaje”, cât și al lui Hinderstap, oricare ar fi acestea.

— Acum, asta mă rănește, Harnan, spuse Vanin din spate. „Asta mă rănește grav.”

— Mă îndoiesc, spuse Harnan râzând. „Pentru a te răni grav, un atac ar trebui mai întâi să pătrundă prin grăsime pentru a ajunge la mușchi. Nu sunt sigur că săbiile Trolloc sunt suficient de lungi pentru asta!”

Mandevwin a râs și toți trei au plecat. Faile a trecut peste ultimele pagini ale registrului, apoi a început să coboare, să-l cheme pe Setalle Anan. Femeia acționase ca asistentă pentru aceste curse de rulotă. În timp ce cobora însă, Faile a observat că nu toți cei trei membri ai trupei se mutaseră. Doar doi dintre ei au avut. Portly Vanin încă stătea acolo în spate. Ea l-a văzut și a făcut o pauză.

Vanin se îndreptă imediat spre unii dintre ceilalți soldați. O fi urmărit-o?

„Eșuează! Eșuează! Aravine spune că a terminat de verificat manifestele pentru tine. Putem merge, Faile.”

Olver se năpusti cu nerăbdare pe scaunul vagonului. El insistase să se alăture caravanei, iar membrii Trupei o convinseseră să-i permită. Până și Setalle sugerase că ar fi înțelept să-l aducă. Aparent, s-au îngrijorat că Olver își va găsi cumva drumul spre luptă dacă nu era în mod constant sub supravegherea lor. Faile îl pusese fără tragere de inimă să facă comisioane.

— În regulă, atunci, spuse Faile, urcând înapoi în căruță. — Presupun că putem pleca.

Vagoanele s-au pus greu în mișcare. Și-a petrecut toată călătoria în afara orașului încercând să nu se uite la cufăr.

Ea a încercat să-și distragă atenția de la a se gândi la asta, dar asta doar i-a adus mintea la o altă preocupare presantă. Perrin. Îl văzuse doar pentru scurt timp în timpul unei curse de aprovizionare către Andor. O avertizase că ar putea avea o altă datorie, dar fusese reticent să-i spună despre asta.

Acum dispăruse. Îl pusese pe Tam administrator în locul lui, luase o poartă către Shayol Ghul și dispăruse. Îi întrebase pe cei care fuseseră acolo, dar nimeni nu-l văzuse de la conversația lui cu Rand.

Totul ar fi bine cu el, nu-i așa? Era fiica unui soldat si sotia unui soldat; știa să nu-și facă prea multe griji. Dar o persoană nu se putea abține să nu se îngrijoreze puțin. Perrin fusese cel care o sugerase drept păstrătoarea Cornului.

Ea se întrebă, cu stăpânire, dacă a făcut-o pentru a o ține departe de câmpul de luptă. Nu i-ar fi deranjat îngrozitor dacă ar fi făcut asta, deși nu i-ar fi spus niciodată asta. De fapt, odată ce toate acestea au fost spuse și făcute, ea va insinua că este jignită și va vedea cum reacționa el. Trebuia să știe că ea nu avea să stea pe spate și să fie lașată, chiar dacă numele ei adevărat sugera altfel.

Faile și-a tras căruța, care era prima din rulotă, pe Podul Jualdhe, din Tar Valon. Pe la jumătatea drumului, podul tremura. Caii au călcat în picioare și au aruncat din cap în timp ce Faile le-a încetinit și a aruncat o privire peste umăr. Vederea clădirilor legănate din Tar Valon i-a dovedit că tremurul nu a fost doar podul, ci un cutremur.

Ceilalți cai dansau și scâncăiau, iar căruțele tremurând zdrăngăneau.

— Trebuie să plecăm de pe pod, Lady Faile! a plâns Olver.

— Podul este mult prea lung pentru ca noi să ajungem pe cealaltă parte înainte de a se termina, spuse Faile calm. Mai suferise cutremur în Saldaea. „Am fi mai mult în pericol de a ne răni singuri în luptă decât vom fi aici. Acest pod este lucrare Ogier. Probabil că suntem mai în siguranță aici decât am fi pe un teren solid.”

Într-adevăr, cutremurul a trecut fără ca o piatră să fie slăbită de pe pod. Faile și-a pus caii sub control și a pornit din nou înainte. Dacă Lumina dorește, paguba adusă orașului nu a fost prea gravă. Ea nu știa dacă cutremure sunt comune aici. Cu Dragonmount în apropiere, ar exista cel puțin zgomote ocazionale, nu-i așa?

Totuși, cutremurul a îngrijorat-o. Oamenii vorbeau despre pământul devenind instabil, gemetele pământului ajungând să se potrivească cu spargerea cerului de fulgere și tunete. Auzise mai multe relatări despre crăpăturile de pânză de păianjen care apăreau în stânci, negru pur, de parcă s-ar fi extins în eternitatea însăși.

Odată ce restul caravanei a părăsit orașul, Faile și-a tras vagoanele lângă niște trupe de mercenari care își așteptau rândul la un Aes Sedai for Traveling. Faile nu-și putea permite să insiste asupra preferinței; trebuia să evite atenția. Așa că, oricât de nervoasă era, ea s-a așezat să aștepte.

Caravana ei a fost ultima la rând pentru acea zi. În cele din urmă, Aravine s-a apropiat de căruța lui Faile, iar Olver s-a îndreptat spre ea pentru a-i face loc. Ea l-a bătut pe cap. Multe femei i-au răspuns în acest fel lui Olver, iar el *părea* atât de nevinovat de cele mai multe ori. Faile nu era convins; ea îşi miji ochii spre Olver în timp ce acesta se ghemuia lângă Aravine. Mat părea să fi avut o influență puternică asupra copilului.

— Sunt mulțumit de acest transport, doamnă, spuse Aravine. „Cu această pânză, ar trebui să avem suficient material pentru a pune corturi deasupra capetelor majorității bărbaților din armată. Încă *vom* avea nevoie de piele. Știm că regina Elayne și-a defilat din greu oamenii și vom primi cereri pentru cizme noi.” Faile dădu din cap absent. O poartă în față se deschidea spre Merrilor, iar ea vedea armatele care se adunau încă. În ultimele două zile, schiopătaseră încet înapoi pentru a-și linge rănile. Trei fronturi de luptă, trei dezastre de diferite grade. Ușoară. Sosirea șarenilor a fost devastatoare, la fel ca și trădările

marilor căpitani, inclusiv propriul tată al lui Faile. Armatele Luminii pierduseră cu mult peste o treime din forțele lor.

Pe Câmpul Merrilor, comandanții au deliberat și soldații lor au reparat armuri și arme, așteptând ce avea să vină. O poziție finală.

„. . . va avea nevoie și de ceva mai multă carne”, a spus Aravine. „Ar trebui să sugerăm câteva excursii rapide de vânătoare folosind gateway-uri în următoarele zile pentru a vedea ce putem găsi.”

Faile dădu din cap. A fost o mângâiere să-l ai pe Aravine. Deși Faile încă a analizat rapoartele și a vizitat ingrijitorii, atenția atentă a lui Aravine a făcut treaba mult mai ușoară, ca un bun sergent care se asigurase că oamenii lui erau în formă înainte de o inspecție.

— Aravine, spuse Faile. „Nu ați luat niciodată una dintre porțile de acces pentru a vă verifica familia din Amadicia.”

„Nu mai este nimic pentru mine acolo, doamna mea.”

Aravine a refuzat cu încăpățânare să recunoască că fusese o nobilă înainte de a fi luată de Shaido. Ei bine, cel puțin ea nu s-a comportat ca unii dintre foștii *gai'shain* , docili și supusi. Dacă Aravine era hotărâtă să-și lase trecutul în urmă, atunci Faile i-ar oferi bucuros șansa. Era cel puțin datorie femeii.

În timp ce vorbeau, Olver a coborât să meargă de vorbă cu câțiva dintre „unchii” săi printre Redarms. Faile aruncă o privire în lateral, în timp ce Vanin trecea cu doi dintre ceilalți cercetași ai trupei. Le-a vorbit jovial.

greșit aceea privire a lui, își spuse Faile. *Nu e nimic suspect la bărbat; ești doar săritor din cauza Cornului.*

Totuși, când Harnan a venit să o întrebe dacă are nevoie de ceva – un membru al trupei făcea asta la fiecare jumătate de oră – l-a întrebat despre Vanin.

„Vanin?” spuse Harnan călare. „Bine om. Uneori, îți poate rupe urechea, doamnă, dar nu lăsa asta să te acru. El este cel mai bun cercetaș al nostru.”

„Nu îmi pot imagina cum”, a spus ea. „Adică nu se poate mișca repede sau liniștit cu acest volum, nu-i așa?”

— Te-ar surprinde, Lady, spuse Harnan râzând. „Îmi place să-l pun în coastă, dar el este într-adevăr priceput.”

„A prezentat vreodată probleme disciplinare?” întrebă Faile, încercând să-și aleagă cuvintele. "Luptă? Ridicați lucruri din corturile altor bărbați?

„Vanin?” Harnan râse. „Îți va împrumuta coniacul dacă-l lași, apoi va întoarce balonul aproape gol. Și adevărul să

fie spus, s-ar putea să fi avut un pic de hoț în trecut, dar nu l-am cunoscut niciodată să lupte. Este un om bun. Nu trebuie să-ți faci griji pentru el.”

Un hoț în trecutul lui? Harnan, totuși, părea că nu voia să mai vorbească despre asta. „Mulțumesc”, a spus ea, dar a rămas îngrijorată.

Harnan și-a ridicat o mână la cap într-un fel de salut, apoi a plecat. Au mai trecut trei ore până când un Aes Sedai a venit să le proceseze. Berisha se plimba, dând caravanei o inspecție critică. Era dură de trăsături și slabă de silueta. Ceilalți Aes Sedai care lucrau pe terenul de călătorie se întorseseră deja la Tar Valon până în acest moment, iar soarele cobora spre orizont.

— Caravana cu produse alimentare și pânză, spuse Berisha, examinând registrul lui Faile. „Legat spre Câmpul Merrilor. Le-am trimis astăzi șapte rulote până acum. De ce altul? Bănuiesc că refugiații din Caemlyn ar putea folosi asta la fel de mult.”

„Câmpul Merrilor va fi în curând un loc de mare luptă”, a spus Faile, ținându-și cumpătul cu greu. Lui Aes Sedai nu-i plăcea să fie furișat. „Mă îndoiesc că o putem supraalimenta.”

Berisha adulmecă. „Eu zic că este prea mult.” Femeia părea cronic nemulțumită, parcă supărată că a fost lăsată în afara luptei.

„Amyrlinul nu este de acord cu tine”, a răspuns Faile. „O poartă de acces, te rog. Ora se întârzie.” *Și dacă vrei să vorbim despre o risipă, de ce să nu te gândești cum m-ai făcut să mărșăluiesc până la ieșire din oraș și să aștept, în loc să mă trimiți direct de la Turnul Alb?*

Sala Turnului dorea un singur teren de călătorie pentru mișcări mari de trupe sau de aprovizionare pentru a păstra un control mai bun asupra cine a intrat și a părăsit Tar Valon. Faile nu i-a putut învinovăți pentru precauție, chiar dacă uneori era frustrant.

Birocrația era birocrație, iar Berisha a adoptat în cele din urmă o privire de concentrare în pregătirea pentru realizarea unei porți. Înainte ca ea să poată țese poarta, însă, pământul a început să bubuie.

Nu din nou, gândi Faile oftând. Ei bine, au fost de obicei cutremure mai mici după o...

O serie de vârfuri ascuțite de cristal negre au despărțit pământul din apropiere, ridicându-se în sus la vreo trei sau cincisprezece picioare. Unul a înălțat un cal Redarms,

împroșcând sânge în aer în timp ce vârful trecea direct atât prin fiară, cât și prin om.

„Bulă de rău!” a sunat Harnan din apropiere.

Alte vârfuri cristaline – unele subțiri ca o suliță, altele late ca o persoană – au rupt pământul. Faile a încercat frenetic să-și controleze caii. Au dansat în lateral, învârtindu-i căruciorul, aproape că îl răsturnează în timp ce ea trăgea de hățuri.

În jurul ei domnea nebunia. Țîrpii au lovit pământul în grupuri, fiecare ascuțit ca un brici. Un vagon s-a spart în timp ce cristalele i-au distrus partea stângă. Alimente vărsate pe iarba moartă. Unii cai s-au sălbatic și alte căruțe s-au răsturnat. Picurile de cristal au continuat să se ridice, apărând peste tot câmpul gol. Din satul din apropiere s-au ridicat strigăte de la capătul podului din Tar Valon.

„Poarta de acces!” țipă Faile, încă luptându-se cu caii ei. *“Fă-o!”*

Berisha sări înapoi în timp ce vârfurile ieșeau din pământ lângă picioarele ei. Ea le aruncă o privire palidă și abia atunci Faile își dădu seama că ceva se *mișcă* în interiorul cristalelor umbre. Părea un fum.

Un vârf de cristal a apărut prin piciorul lui Berisha. Ea strigă, îngenunchind, exact când o linie de lumină despica aerul. Mulțumesc Luminii, femeia și-a ținut țesătura și, cu ceea ce părea o încetinire glaciară, linia de lumină s-a rotit și a deschis o gaură suficient de mare pentru un vagon.

„Prin poarta de acces!” strigă Faile, dar vocea i se pierdu în zarva. Cristale au izbucnit din pământ foarte aproape de stânga ei, aruncându-i pământ pe față. Caii ei au dansat, apoi au început să galopeze. În loc să riște pierderea completă a controlului, Faile i-a îndreptat spre poartă. Cu toate acestea, chiar înainte de a trece prin ea, ea i-a tras la o oprire.

„Poarta de acces!” strigă ea la ceilalţi. Din nou vocea i se pierdu. Din fericire, Redarms au preluat apelul, mergând pe linia dezordonată, apucând frâiele cailor și îndreptând vagoanele spre poartă. Alți bărbați i-au ridicat pe cei care fuseseră aruncați la pământ.

Harnan trecu cu tuns pe lângă el, purtându-l pe Olver. A fost urmat de Sandip cu Setalle Anan agățat de el din spate. Frecvența cristalelor a crescut. Unul ieșea lângă Faile și, cu groază, își dădu seama că mișcările fumurii din interior aveau formă. Figuri de bărbați și femei, țipând, parcă prinși înăuntru.

Ea se dădu înapoi, îngroziță. In apropiere, ultimul vagon de lucru trecu pe poartă. În curând câmpul nu avea să fie altceva decât cristale. Unii membri rătăciți ai trupei i-au ajutat pe răniți să urce cai, dar doi au căzut în timp ce cristalele au început să înmugurească creșteri care au țâșnit în lateral. Era timpul să plec. Aravine a trecut, apucându-i frâiele lui Faile pentru a-i trage în siguranță.

„Berisha!” spuse Faile. Aes Sedai îngenunche lângă deschidere, transpirația prelingându-i pe fața palidă. Faile sări de pe scaunul căruței, apucându-i de umărul femeii în timp ce Aravine trăgea căruța prin poartă.

"Să trecem!" îi spuse Faile lui Berisha. "O să te car."

Femeia se clătina, apoi căzu într-o parte, ținându-se de stomac. Faile și-a dat seama dintr-o tresărire că sângele curgea în jurul degetelor femeii. Berisha se uită la cer, gura lucrând, dar nu ieșea niciun sunet.

"Doamna mea!" Mandevwin se ridică în galop. „Nu mă interesează unde duce! Trebuie să trecem!”

"Ce-"

Se întrerupse când Mandevwin o apucă de talie și o ridică, cristalele explodând în apropiere. A galopat prin deschizătură, ținând-o în brațe.

Poarta s-a închis o clipă mai târziu.

Faile gâfâi când Mandevwin o dezamăgi. Se uită fix unde fusese poarta de acces.

Cuvintele lui au ajuns în sfârșit din urmă. *Nu-mi pasă unde duce. . .* El văzuse ceva ce ea, în panica ei de a aduce pe toți în siguranță, nu a văzut.

Poarta nu dusese la Câmpul Merrilor.

"Unde . . .” şopti Faile, alăturându-se celorlalţi, care se uitau la peisajul oribil. O căldură înăbușitoare, plante acoperite de pete de întuneric, un parfum de ceva îngrozitor în aer.

Erau în Blight.

Aviendha își mesteca rațiile, ovăz crocant, amestecat cu miere. Aveau gust bun. A fi lângă Rand însemna că magazinele lor de alimente încetaseră să se strice.

Întinse mâna spre balonul cu apă, apoi ezită. A băut multă apă în ultima vreme. Rareori se opri să se gândească la valoarea ei. Oare uitase deja lecțiile pe care le învățase la întoarcerea ei în Țara Triple pentru a-l vizita pe Rhuidean?

Ușoară, gândi ea, ducându-și balonul la buze. *Cui îi pasă? Este Ultima Bătălie!*

Ea stătea pe podeaua unui cort mare Aiel din valea Thakan'dar. Melaine și-a mestecat propriile rații în apropiere. Femeia era aproape de termen acum cu gemenii ei, cu burta bombată sub rochie și șal. Așa cum unei Fecioare i-a fost interzis să se lupte în timpul copilăriei, Melainei i-a fost interzisă o activitate periculoasă. Ea plecase de bunăvoie să lucreze în stația de vindecare a lui Berelain din Mayene – dar verifica în mod regulat progresul bătăliei. Mulți dintre *gai'shain* își găsiseră drum prin porți pentru a ajuta cât puteau, deși tot ce puteau face era să ducă apă sau pământ pentru movilele de pământ pe care Ituralde le ordonase să ridice pentru a le oferi apărătorilor un fel de protecție.

Un grup de Fecioare a mâncat în apropiere, discutând cu vorbire. Aviendha ar fi putut să o citească, dar nu a făcut-o. Ar face-o doar să-și dorească să li se alăture. Devenise o Înțeleaptă și își părăsise vechea viață. Asta nu însemna că se curățase de orice pic de invidie. În schimb, și-a șters castronul de lemn și l-a depozitat în rucsac, s-a ridicat și a strecurat afară din cort.

Afară, aerul nopții era răcoros. Trecuse cu aproximativ o oră înainte de zori și se simțea aproape ca în Țara Triple noaptea. Aviendha ridică privirea spre munte care domina valea; în ciuda întunericului dimineții devreme, putea vedea groapa care ducea spre interior.

Trecuseră multe zile de când Rand intrase. Ituralde rătăcise înapoi în tabără cu o seară înainte cu o poveste despre că era ținut de lupi și despre un bărbat care pretindea că Perrin Aybara l-a trimis să-l răpească pe marele căpitan. Ituralde fusese luat în arest și nu se plânsese.

Trollocii nu atacaseră valea toată ziua. Fundașii le-au avut încă ținute în pasă. Umbra părea să aștepte ceva. Lumina a trimis nu a fost un alt atac al lui Myrddraal. Ultimul aproape pusese capăt rezistenței. Aviendha adunase canalizările odată ce Eyeless ieșise la iveală pentru a-i ucide pe oamenii care apărau gura trecerii; trebuie să-și fi dat seama că a se expune în număr mare nu era înțelept și au fugit înapoi în siguranța trecătoarei odată ce a început canalizarea.

Oricum, se simțea recunoscătoare pentru acest moment rar de odihnă și pace relativă între atacuri. S-a uitat în acea groapă din munte, în interiorul căreia Rand a luptat. Un puls puternic venea din adâncul ei; canalizare, în valuri, puternic. Câteva zile pe dinafară, dar cât timp pe

dinăuntru? O zi? Ore? Minute? Fecioarele care păzeau poteca până la intrare au susținut că, după patru ore de serviciu, vor coborî pe coasta muntelui și vor descoperi că trecuseră opt ore.

„Trebuie să ținem ”, gândi Aviendha. *Trebuie să luptăm. Acordă-i cât mai mult timp.*

Cel puțin ea știa că încă mai trăiește. Ea putea simți asta. Și durerea lui.

Ea și-a întors privirea.

În timp ce făcea ea, a observat ceva. O femeie se canaliza în tabără. Era slab, dar Aviendha se încruntă. La această oră, fără nicio luptă, singura canalizare ar fi trebuit să se întâmple pe terenul de călătorie, iar aceasta era în direcția greșită.

Mormăind pentru ea însăși, a început prin tabără. Probabil că a fost din nou unul dintre Windfinders în afara serviciului. Se roteau pe rând în interiorul și în afara grupului folosind Bolul Vânturilor, în mod constant, pentru a ține la distanță furtuna. Acea sarcină a fost făcută în vârful peretelui de nord al văii, bine păzit de o mare forță de oameni de mare. Au fost nevoiți să ia porți acolo sus pentru a schimba turele.

Când Windfinders nu erau de serviciu cu Bowl, au campat cu restul armatei. Aviendha le spusese de nenumărate ori că, în timp ce se aflau în vale, nu aveau *voie* să canalizeze din motive incidentale. S-ar putea crede că, după toți anii petrecuți, nu l-au lăsat pe Aes Sedai să-i vadă folosindu-și puterile, că ar putea fi mai autocontrolați! Dacă l-ar fi surprins pe un alt dintre ei folosind Puterea Unică pentru a-și încălzi ceaiul, ar trimite-o la Sorilea pentru o educație. Aceasta trebuia să fie o tabără sigură.

Aviendha a înghețat pe loc. Acea canalizare *nu* venea din micul inel de corturi unde Windfinders își făceau tabăra.

Simțise ea o incursiune? Un Dreadlord sau Forsaken ar presupune probabil că – într-o tabără atât de mare plină de Aes Sedai, Windfinders și Wise Ones – nimeni nu ar observa un pic de canalizare aici sau colo. Aviendha s-a ghemuit imediat lângă un cort din apropiere, evitând lumina unui felinar pe un stâlp. Canalizarea a venit din nou, foarte slab. Ea s-a strecurat înainte.

Dacă acesta se dovedește a fi cineva care încălzește apă pentru o baie . . .

Se mișca între corturi, peste pământul dur. Pe măsură ce se apropia, își scoase cizmele și le lăsa în urmă, apoi își

scoase pumnalul din teacă. Nu putea risca să îmbrățișeze Sursa, ca nu cumva să se dezvăluie pradei ei.

Tabăra nu a dormit cu adevărat. Acei războinici care nu erau de serviciu au avut probleme să adormită aici. Oboseala printre sulițe, inclusiv Fecioare, devenea o problemă. S-au plâns de vise groaznice.

Aviendha a continuat înainte în tăcere, strecurându-se între corturi, evitându-le pe cele care străluceau de lumină. Acest loc i-a deranjat pe toți, așa că nu a fost surprinsă să audă de vise urâte. Cum au putut să doarmă în pace atât de aproape de locuința Celui Întunecat?

În mod logic, știa că Cel Întunecat nu era în apropiere, nu chiar. Nu asta a fost Bore. El nu a *locuit* în acest loc; a existat în afara Modelului, în închisoarea lui. Totuși, așternutul aici era ca și cum ai încerca să dormi în timp ce un criminal stătea lângă patul tău, ținând un cuțit în mână și contemplând culoarea părului tău.

Acolo, se gândi ea, încetinind. Canalizarea s-a oprit, dar Aviendha era aproape. Atacurile Draghkar și amenințarea ca Myrddraal să se strecoare noaptea i-au determinat pe conducătorii lagărului să împrăștie ofițerii în toată lagărul, în corturi care nu purtau niciun semn exterior ale cărora aparțineau unui comandant și care aparțineau unui soldat comun. Aviendha, însă, știa că acest cort îi aparține lui Darlin Sisnera.

Darlin avea comanda oficială a acestui câmp de luptă, acum că Ituralde căzuse. El nu era un general, dar armata Tairen era cea mai mare parte a apărării, Apărătorii Pietrei fiind unitățile lor de elită. Comandantul lor, Tihera, era bun cu tactica, iar Darlin a ascultat bine sugestiile bărbatului. Tihera nu era un mare căpitan, dar era foarte deștept. El, Darlin și Rhuarc și-au conceput planurile de luptă după căderea lui Ituralde. . .

În întuneric, Aviendha aproape că a ratat cele trei siluete ghemuite în fața ei, chiar în afara cortului lui Darlin. Își făcură semne unul către celălalt, tăcuți, iar ea nu vedea nimic despre ei – nici măcar îmbrăcămintea lor. Își ridică cuțitul, apoi un fulger despica cerul, dându-i o privire mai bună asupra unuia. Bărbatul purta un văl. Aiel.

L-au observat și pe intrus, se gândi ea, apropiindu-se de ei și ridicând o mână pentru a-i împiedica să atace. Ea a șoptit: „M-am simțit canalizare în apropiere și nu cred că este de la unul dintre noi. Ce ai vazut?"

Cei trei bărbați se uitau la ea, parcă uluiți, deși ea nu putea distinge prea mult din fețele lor.

Apoi au atacat-o.

Aviendha înjură, sărind înapoi în timp ce sulițele lor ieșiră și una a aruncat un cuțit în direcția ei. Aiel Darkfriends? Se simțea o proastă. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Ea a întins mâna să îmbrățișeze Sursa. Dacă în apropiere ar fi fost o femeie stăpână a Temei, ea ar simți ceea ce a făcut Aviendha, dar nu avea niciun ajutor pentru asta. Trebuia să supraviețuiască acestor trei.

Cu toate acestea, în timp ce Aviendha a întins mâna spre Puterea Unică, ceva s-a blocat între ea și Sursă. Un scut, cu țesături pe care nu-l putea vedea.

Unul dintre acești bărbați ar putea canaliza. Reacția lui Aviendha a fost instinctivă. Și-a împins panica, a încetat să mai atingă Sursa și s-a aruncat spre cel mai apropiat dintre bărbați. Ea îi prinse lovitura de suliță cu mâna ei - ignorând durerea în timp ce vârful de lance îi tăia coastele - și îl trase înainte ca să-i înfigă cuțitul în gâtul lui.

Unul dintre ceilalți doi a blestemat, iar Aviendha s-a trezit brusc învelit în țesături de Aer, incapabil să vorbească sau să se miște. Sângele i s-a înmuiat în bluză și s-a strâns pe partea rănită. Bărbatul pe care îl lovise a icnit și s-a lovit la pământ în timp ce el a murit. Ceilalți doi nu s-au mișcat să-l ajute.

Unul dintre Prietenii Întunecat a făcut un pas înainte, slăbit, aproape invizibil în întuneric. El îi trase fața aproape pentru a o inspecta, apoi îi făcu mâna către cealaltă. O lumină foarte blândă apăru lângă ei, dându-le o privire mai bună la ea – și ea la ei. Purtau voaluri *rosii* , dar acesta i-a luat jos pentru lupta. De ce? Ce a fost asta? Nu Aiel știa că a făcut asta. Aceștia au fost Shaido? Se alăturaseră Umbrei?

Unul dintre bărbați a făcut câteva gesturi către celălalt. A fost vorba de mână. Nu Maiden handvork, ci ceva asemănător. Celălalt bărbat dădu din cap.

Aviendha s-a lovit de legăturile ei invizibile. Ea și-a trântit voința de acel scut, mușcându-și călușul Air. Aielul din dreapta — cel mai înalt, cel care probabil îi ținea scutul — mormăi. Se simțea ca și cum degetele ei se zgâlțâiau la marginea unei uși aproape închise, cu lumină, căldură și putere dincolo. Ușa aceea nu s-ar clinti nici un centimetru.

Înalt Aiel își miji ochii spre ea. A lăsat să dispară lumina pe care o chemase, cufundându-i în întuneric. Aviendha l-a auzit scoțând o suliță.

Un picior a căzut pe pământ în apropiere. Voalele roșii au auzit-o și s-au învârtit; Aviendha arăta cât de bine putea, dar nu reuși să distingă noul venit.

Bărbații au stat perfect nemișcați.

"Ce este asta?" întrebă o voce de femeie. Cadsuane. Se apropie, cu un felinar în mână. Aviendha a fost smucită, când bărbatul care îi ținea țesăturile o trase înapoi în umbră, iar Cadsuane nu părea să-și dea seama de ea. Cadsuane îl văzu doar pe celălalt bărbat, care stătea mai aproape de alee.

Acel bărbat Aiel a pășit din umbră. Își lăsase și el vălul.

— Mi s-a părut că am auzit ceva lângă corturile de aici, Aes Sedai, spuse el. Avea un accent ciudat, unul ușor dezactivat. Doar cu o umbră. Un păstor de zone umede nu ar ști niciodată diferența.

Aceștia nu sunt Aiel, se gândi Aviendha. *Sunt ceva diferit.* Mintea ei s-a luptat cu conceptul. Aiel care nu au fost Aiel? Bărbați care ar putea canaliza?

Bărbații pe care îi trimitem, își dădu seama cu groază. Bărbații descoperiți printre Aiel cu capacitatea de a canaliza au fost trimiși să încerce să-l omoare pe Cel Întunecat. Singuri, au ajuns la Blight. Nimeni nu a știut ce s-a întâmplat cu ei după aceea.

Aviendha a început să se lupte din nou, încercând să facă zgomot – orice zgomot – pentru a-l alerta pe Cadsuane. Încercările au fost în zadar. Atârna strâns în aer, în întuneric, iar Cadsuane nu se uita în direcția ei.

„Ei bine, ai găsit ceva?” l-a întrebat Cadsuane pe bărbat.

— Nu, Aes Sedai.

— Voi vorbi cu gardienii, spuse Cadsuane, părând nemulțumit. „Trebuie să fim vigilenți. Dacă un Draghkar – sau, mai rău, un Myrddraal – reușește să se strecoare, ar putea ucide zeci înainte de a fi descoperit.”

Cadsuane se întoarse să plece. Aviendha clătină din cap, cu lacrimi de frustrare în ochi. Atât de aproape!

Voalul roșu care fusese cu Cadsuane păși înapoi în umbră, urcând spre Aviendha. Într-un fulger, ea a surprins un zâmbet pe buzele lui, imitat de cel care încă o ținea în legături.

Voalul roșu din fața ei îi alunecă un pumnal de pe centură, apoi se întinse spre ea. Ea a privit acel cuțit, neajutorat, în timp ce el îl ridică la gât.

Ea a simțit canalizarea.

Legăturile care o țineau au dispărut instantaneu și ea a căzut la pământ. Aviendha prinse mâna cuțitului a bărbatului în timp ce cădea, cu ochii deschizându-i larg. Deși a îmbrățișat Sursa printr-un instinct crud și nebun, mâinile ei se mișcau deja. Ea a răsucit încheietura mâinii bărbatului, rupând oasele acolo unde mâna se întâlnea cu brațul. Ea prinse cuțitul cu cealaltă mână, apoi îl trânti în ochi, când el începea să țipe de durere.

Țipătul se întrerupse. Voalul roșu i-a căzut la picioare și ea se uită cu neliniște către cel de lângă ea – cel care o ținuse în țesături. Zăcea mort pe pământ.

Gâfâind, se grăbi spre poteca din apropiere și o găsi pe Cadsuane.

„Este un lucru simplu să oprești inima unui bărbat”, a spus Cadsuane, cu brațele încrucișate. Părea nemulțumită. „Atât de aproape de Vindecare, dar de fapt opus. Poate că este un lucru rău, dar întotdeauna nu am reușit să văd cum ar fi mai rău decât pur și simplu să ard un om în cenuşă cu focul.”

"Cum?" întrebă Aviendha. „Cum ai recunoscut ce erau?”

„Nu sunt un sălbatic pe jumătate antrenat”, a răspuns Cadsuane. „Mi-ar fi plăcut să-i dobor când am sosit prima dată, dar trebuia să fiu sigur înainte de a putea acționa. Când acela te-a amenințat cu cuțitul, am știut.”

Aviendha inspiră și expiră, încercând să-și liniștească inima.

— Și, desigur, a mai fost și celălalt, spuse Cadsuane. „Cel care a canalizat. Câți bărbați războinici Aiel pot canaliza în secret? A fost aceasta o anomalie sau oamenii tăi le-au acoperit?

"Ce? Nu! Noi nu. Sau nu am făcut-o.” Aviendha nu era sigură ce aveau să facă acum că Sursa fusese curățată. Bărbații, cu siguranță, ar trebui să înceteze să fie trimiși singuri să moară luptând cu Cel Întunecat.

„Ești sigur?” întrebă Cadsuane, cu vocea plată.

"Da!"

"Milă. Ar fi putut fi un mare avantaj pentru noi, acum.” Cadsuane clătină din cap. „Nu aș fi fost surprins, după ce am aflat despre acei Windfinders. Așadar, aceștia erau doar Prieteni întunecați obișnuiți, cu unul dintre ei care își ascunsese capacitatea de canalizare? Despre ce au fost ei în seara asta?”

— Aceștia sunt orice, în afară de Prietenii Întunecați obișnuiți, spuse Aviendha încet, inspectând cadavrele.

Voaluri roșii. Bărbatul care reușise să canalizeze purta dinții piliți la puncte, dar ceilalți doi nu. Ce a însemnat?

— Trebuie să alertăm tabăra, continuă Aviendha. „Este posibil ca acești trei să fi intrat, necontestați. Mulți dintre paznicii zonelor umede evită să-l provoace pe Aiel. Ei presupun că noi toți servim *Car'a'carnul* .”

Pentru mulți dintre zonele umede, un Aiel era un Aiel. Prostii. Deși . . . Sincer să fiu, Aviendha a trebuit să recunoască că primul ei instinct, după ce a văzut-o pe Aiel, fusese să-i considere aliați. Când se întâmplase asta? Nu în urmă cu doi ani, dacă ar fi surprins pe algai'd'siswai necunoscute *târâind* , ar fi atacat.

Aviendha și-a continuat inspecția asupra morților – câte un cuțit pe fiecare bărbat, sulițe și arcuri. Nimic altceva nu spune. Cu toate acestea, gândurile ei i-au șoptit că îi lipsește ceva.

— Canalizatoarea feminină, spuse ea deodată, ridicând privirea. „A fost o *femeie care* folosea Puterea Unică cea care m-a atras, Aes Sedai. Tu ai fost?"

— N-am canalizat până nu l-am ucis pe acel om, spuse Cadsuane, încruntat.

Aviendha a căzut înapoi într-o poziție de luptă, îmbrățișând umbrele. Ce avea să găsească în continuare? Înțelepții care au slujit Umbra? Cadsuane se încruntă, în timp ce Aviendha cercetă mai departe zona. Trecu pe lângă cortul lui Darlin, unde soldații afară se înghesuiau în jurul lămpilor și aruncau umbre care dansau pe pânză. Ea a trecut pe lângă soldați în grupuri strânse care mergeau de-a lungul potecilor, fără să vorbească. Purtau torțe, orbindu-și ochii față de noapte.

Aviendha îi auzise pe ofițerii Tairen remarcând că era frumos, pentru o dată, să nu-și facă griji că santinelele lor moștenesc la datorie. Odată cu fulgerul, Trolloc bate în apropiere, raidurile ocazionale ale Shadowspawn care încearcă să se strecoare în tabără. . . soldații știau să fie precauți. Aerul înghețat mirosea a fum, cu mirosuri putrede care suflă din lagărele Trolloc.

În cele din urmă, ea a renunțat la vânătoare și s-a întors pe drumul pe care venise, găsind pe Cadsuane vorbind cu un grup de soldați. Aviendha era pe cale să se apropie, când ochii ei trecură peste un petic de întuneric din apropiere, iar simțurile ei au devenit alerte. *Acel petic de întuneric se canalizează.*

Aviendha a început să țese imediat un scut. Cel din întuneric țese Foc și Aer spre Cadsuane. Aviendha și-a lăsat

țesătura și, în schimb, a lovit cu Spirit, tăind țesătura inamică exact când a fost eliberată.

Aviendha auzi un blestem și o țesătură rapidă de foc a înflorit în direcția ei. Aviendha se abătu în timp ce se izbi deasupra capului, șuierând în aerul rece. Valul de căldură a trecut. Inamicul ei a ieșit din umbră – orice țesătură pe care o folosise pentru a ascundea se prăbușise – dezvăluind femeia pe care Aviendha se luptase înainte. Cel cu fața aproape la fel de urât ca un trolloc.

Femeia s-a repezit în spatele unui grup de corturi chiar înainte ca pământul să se rupă în spatele ei – o țesătură pe care Aviendha nu o făcuse. O secundă mai târziu, femeia s-a *pliat* din nou, așa cum făcuse înainte. Dispare.

Aviendha stătea precaută. Se întoarse spre Cadsuane, care se apropie de ea. „Mulțumesc”, a spus femeia, cu rea. „Pentru că ai întrerupt acea țesătură.”

— Atunci, presupun că suntem egali, spuse Aviendha.

"Chiar? Nu, nu cu câteva sute de ani, copile. Recunosc că sunt recunoscător pentru intervenția dumneavoastră.” Ea se încruntă. „Ea a dispărut.”

„A făcut asta înainte.”

— O metodă de călătorie pe care nu o cunoaștem, spuse Cadsuane, părând tulburat. „Nu am văzut fluxuri pentru asta. Poate un *ter'angreal* ? Aceasta-"

Un foc de lumină roșie se ridică din primele linii ale armatei. Trollocii atacau. În același timp, Aviendha s-a simțit canalizat în diferite locuri din jurul taberei. Unu doi trei . . . Se întoarse, încercând să localizeze fiecare dintre locații. Ea a numărat cinci.

— Canalele, spuse Cadsuane tăios. „Zezi dintre ei.”

„Zezi? Simt cinci.”

— Majoritatea sunt bărbați, copil nebun, spuse Cadsuane, fluturând o mână. „Du-te, adună-i pe ceilalți!”

Aviendha s-a repezit, strigând alarma. Mai târziu avea să vorbească cu Cadsuane pentru că i-ar fi ordonat. Poate. „A avea cuvinte” cu Cadsuane l-a lăsat adesea pe cineva să se simtă ca un complet prost. Aviendha a fugit în secțiunea Aiel a taberei la timp pentru a le vedea pe Amys și Sorilea trăgându-și șalurile, verificând cerul. Flinn a ieşit împleticindu-se dintr-un cort din apropiere, clipind din ochi mohoriţi. „Bărbați?” el a spus. „Canalizare? Au mai sosit Asha'man?”

— Puțin probabil, spuse Aviendha. „Amys, Sorilea, am nevoie de un cerc.”

Au ridicat sprâncenele spre ea. S-ar putea să fie una dintre ele acum și s-ar putea să aibă comanda de către autoritatea *Car'a'carn* , dar amintindu-i asta Sorileei avea să se termine cu Aviendha îngropată până la gât în nisip. — Dacă te rog, adăugă ea repede.

— Este cuvântul tău, Aviendha, spuse Sorilea. „Mă voi duce să vorbesc cu ceilalți și ți le voi trimite, ca să poți avea cercul tău. Vom face două, cred, așa cum ați sugerat mai înainte. Asta ar fi cel mai bine.”

Încăpăţânat ca Cadsuane, acesta este, îşi spuse Aviendha. Cei doi puteau să dea lecții despre răbdare copacilor. Totuși, Sorilea nu era puternică în Putere – de fapt, abia putea canaliza – așa că ar fi înțelept să-i folosești pe alții așa cum i-a sugerat ea.

Sorilea a început să cheme pe ceilalți Înțelepți și pe Aes Sedai. Aviendha a suferit întârzierea cu anxietate; deja, putea auzi țipete și explozii în vale. Fluxuri de foc s-au arcuit în aer, apoi au căzut.

„Sorilea”, i-a spus încet Aviendha către Înțeleptul în vârstă, în timp ce femeile începeau să construiască cercurile, „Am fost atacat în tabără chiar acum de trei bărbați Aiel. Bătălia pe care suntem pe cale să o ducem, probabil că va implica și alți Aiel care luptă pentru Umbră.”

Sorilea se întoarse brusc, întâlnind ochii Aviendhai. "Explica."

— Cred că trebuie să fie oamenii pe care i-am trimis să-l ucidă pe Sightblinder, spuse Aviendha.

șuieră încet Sorilea. „Dacă acest lucru este adevărat, copile, atunci noaptea aceasta va marca un *toh minunat* pentru noi toți. *Toh* spre *Car'a'carn, toh* spre pământ însuși.”

"Știu."

— Adu-mi de veste, spuse Sorilea. „Voi organiza un al treilea cerc; Poate îi faceți pe unii dintre acești Windfinders în afara serviciului să se alăture.”

Aviendha a dat din cap, apoi a acceptat controlul cercului, așa cum i-a fost înmânat. Avea trei Aes Sedai care i-au jurat lui Rand și doi Înțelepți. Din ordinul ei, Flinn nu s-a alăturat cercului. Ea dorea ca el să fie de veghe pentru semne de bărbați care se canalizau, gata să arate direcția, iar situația într-un cerc ar putea face asta imposibil pentru el.

Au plecat ca o echipă de surori-sulă. Trecură pe lângă grupuri de apărători Tairen care trăgeau pieptarul lustruit peste uniformele cu mâneci largi în dungi. Într-un grup, l-a

găsit pe regele Darlin urlând ordine. — O clipă, le spuse ea celorlalţi, grăbindu-se spre Tairen.

„ . . . mall-ul!" spuse Darlin comandanților săi. „ *Nu* lăsați liniile din față să slăbească! Nu putem lăsa monștrii aceia să se reverse în vale!” Se părea că fusese trezit din somn de atac, pentru că stătea îmbrăcat doar cu pantaloni și un tricou alb. Un servitor dezordonat întinse haina lui Darlin, dar Regele, distras de un mesager, se întoarse.

Când Darlin o văzu pe Aviendha, îi făcu semn urgent înainte. Servitorul a oftat, lăsând haina în jos.

— Renunțasem să atace în seara asta, spuse Darlin, apoi aruncă o privire spre cer. „Sau, ei bine, în această *dimineață.* Rapoartele cercetașilor sunt atât de confuze, încât mă simt de parcă am fost aruncată într-un coteț plin de găini înnebunite și mi s-a spus să-l prind pe cel cu o singură pană neagră.

— Aceste rapoarte, spuse Aviendha, menționează oamenii Aiel, care luptă pentru Umbră? Posibil canalizare?”

Darlin se întoarse brusc. "E adevarat?"

"Da."

„Și trollocii împing cu tot ce au ca să-și forțeze drumul în vale”, a spus Darlin. „Dacă acei Aiel Dreadlords încep să atace trupele noastre, nu vom avea nicio șansă fără ca voi să fiți acolo pentru a le opri.”

— Ne mutăm, spuse Aviendha. „Trimiteți după Amys și Cadsuane să facă porți. Dar te avertizez. Am surprins un Dreadlord furișându-se lângă cortul tău. . ”

Darlin păli. „Ca Ituralde . . . Lumină, nu m-au atins. Jur. eu . . .” Și-a ridicat o mână la cap. „În cine avem încredere dacă nu putem avea încredere în propriile noastre minți?”

„Trebuie să facem dansul sulițelor cât mai simplu posibil”, a spus Aviendha. Du-te la Rhuarc, adună-ți liderii. Planificați cum vă veți înfrunta împreună cu Umbra, nu lăsați un singur om să controleze bătălia – și puneți-vă planurile la loc; nu permiteți ca acestea să fie schimbate.”

„Asta ar putea duce la dezastru”, a spus Darlin. „Dacă nu avem flexibilitate . . .”

„Ce trebuie schimbat?” întrebă Aviendha sumbru. "Noi ținem. Cu tot ce avem, ținem. Nu ne retragem. Nu încercăm nimic inteligent. Pur și simplu *ținem.”*

Darlin dădu din cap. „Voi trimite după porți pentru a pune Maidens în vârful acelor pante. Ei pot elimina acei trolloci care aruncă săgeți spre băieții noștri. Poți avea de-a face cu canalizatorii inamici?”

"Da."

Aviendha s-a întors în grupul ei, apoi a început să-și folosească puterea. Cu cât deținești mai mult din Puterea Unică, cu atât era mai greu să vă despărțiți de Adevărata Sursă. Intenționa să țină atât de mult încât niciun bărbat să nu o poată despărți de ea.

Neajutorare. *Ura să* se simtă neajutorat. Ea a lăsat furia față de ceea ce i se făcuse în interiorul ei și și-a condus grupul către cea mai apropiată sursă de canalizare masculină pe care Flinn o putea identifica.

34

În derivă

Rand stătea într-un loc care nu era.

Un loc în afara timpului, în afara Modelului însuși.

Peste tot în jurul lui se răspândea un vast nimic. Voratoare și flămândă, tânjea să consume. Putea chiar să *vadă* Modelul. Arăta ca mii și mii de panglici de lumină răsucitoare; se învârteau în jurul lui, deasupra lui, unduind și sclipind, răsucindu-se împreună. Cel puțin, așa a ales mintea lui să o interpreteze.

Tot ce a fost vreodată, tot ce ar fi putut fi, tot ce ar fi putut fi. . . totul stătea chiar acolo, în fața lui.

Rand nu putea să înțeleagă. Întunericul din jurul ei îl trăgea, îl *trase* spre el. A întins mâna către Model și s-a ancorat cumva în el, ca să nu fie mistuit.

Asta i-a schimbat concentrarea. L-a blocat, ușor, într-un timp. Modelul dinaintea lui s-a ondulat, iar Rand a privit cum se țese. Nu era *de fapt* Modelul, știa el, dar mintea lui îl vedea așa. Familiar, așa cum fusese descris, firele vieților care se împletesc împreună.

Rand s-a ancorat din nou în realitate și s-a mișcat cu ea. Timpul avea din nou sens și nu putea vedea înainte sau în spate. Încă putea vedea toate locurile, ca un om care stă deasupra unui glob în timp ce acesta se întorcea.

Rand s-a confruntat cu golul. „Deci”, a spus el. „Aici se va întâmpla cu adevărat. Moridin m-ar fi făcut să cred că o simplă luptă cu sabia ar decide totul.”

EL ESTE AL MINE. DAR OCHII LUI SUNT MICI.

— Da, spuse Rand. „Am observat la fel.”

UNILE MICI POT FI EFICIENTE. CEL MAI SUBȚIRE DINTRE CUȚITE POATE OPRI O INIMĂ. TE-A ADUS ÁICI, ADVERSARÚ.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase ultima dată, când Rand purtase numele de Lews Therin. El putea interpreta asta doar ca pe un semn bun.

Acum lupta a început cu adevărat. S-a uitat în neant și a simțit cum se ridică. Apoi, ca o furtună bruscă, Cel Întunecat și-a adus toată forța împotriva lui Rand.

Perrin căzu pe spate de un copac, icnind de durere. Săgeata ucigașului îi înțepase umărul, vârful săgeții ieșindu-i pe spate. Nu a îndrăznit să-l scoată, nu cu . . .

El a clătinat. Gândurile veneau letargic. Unde a fost el? Se îndepărtase de *Slayer* cât de departe putea, dar... . . nu a recunoscut acest loc. Copacii aveau forme ciudate deasupra, prea frunze, dintr-o varietate pe care nu o mai văzuse până acum. Furtuna a suflat aici, dar mult mai slab.

Perrin a alunecat și a lovit pământul cu un mormăit. Umărul i se aprinse de durere. S-a rostogolit, uitându-se la cer. El a rupt săgeata când a căzut.

Este . . . este visul lupului. Pot să fac doar săgeata să dispară.

A încercat să-și adune puterea pentru a face asta, dar era prea slab. S-a trezit plutind și a trimis afară, căutând lupi. A găsit mințile unora și au început, trimițând înapoi surpriza.

Un *cu două picioare cine poate vorbi? Ce este asta? Ce ești tu?*

Firea lui părea să-i sperie, iar ei l-au împins din minte. Cum au putut să nu știe ce era? Lupii aveau amintiri lungi, lungi. Cu siguranta . . . cu siguranta . . .

Fale, se gândi el. *Atât de frumos, atât de inteligent. Ar trebui să merg la ea. Trebuie doar să . . . trebuie să închideți acest Waygate. . . și pot să mă întorc la Two Rivers la ea . . .*

Perrin se rostogoli și se târă în genunchi. Era sângele lui pe pământ? Atât de mult roșu. El clipi la el.

„Iată-te”, a spus o voce.

Lanfear. El ridică privirea spre ea, cu vederea înceţoşată.

„Aşa că te-a învins”, a spus ea, încrucişându-şi braţele. "Dezamăgitor. Nu am vrut să fiu nevoită să o aleg pe aia. Te găsesc mult mai atrăgător, lupule.”

— Te rog, a grămăit el.

„Sunt tentată, deşi nu ar trebui să fiu”, a spus ea. „Te-ai dovedit că eşti slab.”

„Eu . . . Pot să-l învinge.” Deodată, ruşinea de a fi eşuat în faţa lui Perrin zdrobit. Când începuse să-şi facă griji pentru ce credea Lanfear despre el? Nu prea putea să-l arate.

Ea bătu cu un deget pe braţ.

"Vă rog . . .” spuse Perrin, ridicând o mână. "Vă rog."

— Nu, spuse ea, întorcându-se. „Am învăţat greşeala de a-mi pune inima pe cineva care nu o merită. La revedere, pui de lup.”

Ea a dispărut, lăsându-l pe Perrin pe mâini şi în genunchi în acest loc ciudat.

Faile, spuse o bucată din mintea lui. *Nu-ţi face griji pentru Lanfear. Trebuie să mergi la Faile.*

Da . . . Da, ar putea merge la ea, nu-i aşa? Unde a fost ea? Câmpul Merrilor. Acolo o lăsase. Era acolo unde ar fi ea. S -a *mutat* acolo, adunându-se cumva cât să se descurce. Dar, desigur, ea nu era acolo. Era în visul lupului.

Portalul pe care Rand l-ar trimite. Ar fi aici. Trebuia doar să ajungă la el. El avea nevoie . . . El avea nevoie . . .

S-a prăbuşit la pământ şi s-a rostogolit pe spate. Se simţea plutind în neant. Vederea i s-a înnegrit în timp ce se uita la cerul agitat. *Macar . . . cel puţin am fost acolo pentru Rand,* îşi spuse Perrin.

Lupii l-ar putea ţine pe Shayol Ghul de această parte acum, nu-i aşa? L-ar putea ţine pe Rand în siguranţă. . . Ar trebui.

Faile a întins un băţ în focul lor slab de bucătar. Se lăsase întunericul, iar focul strălucea cu o lumină roşie slabă. Nu îndrăzniseră să o facă mai mare. Lucruri mortale au târât pe Blight. Trollocii erau cel mai mic dintre pericolele de aici.

Aerul de aici mirosea înţepător, iar Faile se aştepta să găsească un cadavru putrezit în spatele fiecărui arbust cu pete negre. Pământul s-a crăpat când ea a păşit, pământul uscat zdrobindu-se sub cizme, de parcă nu s-ar fi văzut ploaia de secole. În timp ce stătea în tabără, a văzut un

grup de lumini verzi bolnăvicioase – ca niște insecte strălucitoare într-un roi – trecând în depărtare, peste un arbore de copaci cu siluetă. Ea cunoștea destule despre Blight pentru a-și ține respirația până când au trecut. Ea nu știa ce erau și nu voia să știe.

Își condusese grupul într-o scurtă excursie pentru a găsi acest loc pentru o tabără. Pe drum, un muncitor de rulotă fusese ucis de o crenguță, altul călcând în ceea ce părea a noroi – dar acesta îi dizolvase piciorul. Își pusese ceva pe față. Se bătuse și țipase când a murit.

Au fost nevoiți să-l înghițeze cu forța pentru a împiedica sunetele să aducă alte orori.

Blight. Nu au putut supraviețui aici sus. O simplă plimbare a ucis doi dintre membrii lor, iar Faile avea câteva sute de oameni pe care să încerce să-i protejeze. Gardienii trupei, câțiva membri ai lui *Cha Faile* și șoferii de vagoane și muncitorii din rulota ei de aprovizionare. Opt dintre vagoane mai funcționau și le aduseseră în tabără, deocamdată. Probabil că ar fi prea vizibile pentru a duce mai departe.

Nici măcar nu era sigură că vor supraviețui în noaptea asta. Ușoară! Singura lor șansă de salvare părea să le aparțină Aes Sedai. Ar observa ce s-a întâmplat și ar trimite ajutor? Părea o speranță foarte slabă, dar ea nu știa despre Puterea Unică.

— În regulă, le spuse Faile încet celor care stăteau cu ea – Mandevwin, Aravine, Harnan, Setalle și Arrela din *Cha Faile.* "Hai să vorbim."

Ceilalți păreau goale. Probabil, ca și Faile, fuseseră înspăimântați de povești despre Blight încă din copilărie. Moartele rapide din partidul lor la scurt timp după ce intraseră pe acest pământ au întărit acest lucru. Știau cât de periculos este locul ăsta. Au continuat să sară la fiecare sunet din noapte.

— Îi voi explica ce pot, spuse Faile, încercând să-i alunge de la moarte din jur. „În timpul bulei răului, unul dintre acele cristale a înțepat piciorul lui Berisha Sedai chiar când a făcut poarta de acces.”

"O rana?" întrebă Mandevwin de lângă foc. „Ar fi fost suficient pentru ca poarta să meargă greșit? Cu adevărat, știu puțin despre afacerile Aes Sedai și nici nu mi-am dorit. Dacă cineva este distras, este posibil să se creeze o deschidere accidentală în locul greșit?”

Setalle se încruntă, iar expresia îi atrase atenția lui Faile. Setalle nu era nici nobilime, nici ofițer. Totuși, era

ceva despre femeie. . . ea proiecta autoritate și înțelepciune.

"Știi ceva?" a întrebat-o Faile.

Setalle și-a dres glasul. "Știu . . . ceva despre canalizare. A fost cândva o zonă de curiozitate pentru mine. Uneori, dacă o țesătură este făcută incorect, pur și simplu nu face nimic. Alteori, rezultatul este dezastruos. Nu am auzit de o țesătură care să facă așa ceva, să funcționeze, dar în mod greșit."

— Ei bine, spuse Harnan, urmărind acel întuneric și tremurând vizibil, alternativa este să crezi că a *vrut* să ne trimită în Blight.

— Poate că era dezorientată, spuse Faile. „Presiunea momentului a făcut-o să ne trimită în locul nepotrivit. Am fost întors înainte într-un moment de tensiune și m-am trezit alergând în direcția greșită. Ar putea fi așa."

Ceilalți au dat din cap, dar din nou, Setalle părea îngrijorat.

"Ce este?" A îndemnat Fale.

„Pregătirea Aes Sedai este foarte extinsă în raport cu acest tip de situație", a spus Setalle. „Nici o femeie nu ajunge la nivelul Aes Sedai fără să învețe cum să canalizeze sub presiune extremă. Sunt specifice. . . barierele pe care o femeie trebuie să le depășească pentru a purta inelul."

Deci, se gândi Faile, *Setalle trebuie să aibă o rudă care este Aes Sedai. Cineva apropiat, dacă a împărtășit informații atât de private. O soră, poate?*

„Atunci presupunem că acesta este un fel de capcană?" Aravine părea confuz. „Acea Berisha era un fel de Prietenul Întunecat? Cu siguranță Umbra are lucruri mai mari de direcționat greșit decât un simplu tren de aprovizionare."

Faile nu spuse nimic. Cornul era în siguranță; cufărul în care se afla stătea acum în micul ei cort din apropiere. Ei înconjuraseră vagoane și nu permiseseră decât acesta să tragă. Restul caravanei a dormit sau a încercat.

Aerul nemișcat și prea tăcut îl făcu pe Faile să se simtă ca și cum ar fi fost priviți de o mie de ochi. Dacă Umbra plănuise o capcană pentru caravana ei, înseamnă că Umbra știa despre Corn. În acest caz, erau în pericol foarte grav. Mai serios, chiar, decât a fi în Blight în sine.

— Nu, spuse Setalle. „Nu, Aravine are dreptate. Aceasta nu ar fi putut fi o capcană intenționată. Dacă nu ar fi venit balonul răului, nu am fi izbucnit niciodată prin deschidere fără să ne uităm unde duce. Din câte știm, aceste bule sunt complet aleatorii."

Dacă Berisha nu profita pur și simplu de circumstanțe, se gândi Faile. De asemenea, a fost și moartea femeii. Acea rană din stomacul ei nu arătase ca una cauzată de țepi. Părease ca o rană de cuțit. Ca și cum cineva ar fi atacat-o pe Berisha odată ce Cornul a trecut prin poartă. Să o împiedice să spună ce a făcut?

Lumină, își spuse Faile. *Sunt din ce în ce mai suspicios.*

„Deci", a spus Harnan, „ce facem?"

— Asta depinde, spuse Faile, privind spre Setalle. „Există vreo modalitate un Aes Sedai să spună unde am fost trimiși?"

Setalle ezită, parcă reticent să dezvăluie cât de multe știa ea. Când a continuat, însă, a vorbit cu încredere. „Țesăturile lasă în urmă un reziduu. Deci da, un Aes Sedai ar putea descoperi unde ne-am dus. Reziduul nu durează însă mult: cel mult câteva zile, pentru o țesătură puternică. Și nu toți canalizatorii pot citi reziduuri – acesta este un talent rar."

Felul în care vorbea, atât de poruncitor și de autoritar. . . felul în care a proiectat un sentiment imediat de a fi demnă de încredere. *Atunci nu era o rudă, se* gândi Faile. *Această femeie s-a antrenat în Turnul Alb.* A fost, poate, ca regina Morgase? Prea slab în Puterea Unică pentru a deveni Aes Sedai?

„Vom aștepta într-o zi", a spus Faile. „Dacă nimeni nu a venit după noi până atunci, ne vom îndrepta spre sud și vom încerca să scăpăm de Blight cât mai repede posibil."

— Mă întreb cât de departe suntem la nord, spuse Harnan, frecându-și bărbia. „Nu îmi place să trec peste munți ca să mă întorc acasă."

— Ai prefera să rămâi în Blight? întrebă Mandevwin.

— Ei bine, nu, spuse Harnan. „Dar ar putea dura *luni* pentru a reveni la siguranță. Luni de călătorie prin Blight în sine. . "

Lumină, își spuse Faile. *Călătorind luni de zile într-un loc în care suntem norocoși că am pierdut doar două într-o zi.* Nu ar reuși niciodată. Chiar și fără vagoane, rulota s-ar remarca în acest peisaj ca o rană proaspătă pe pielea bolnavă. Ar fi norocoși să reziste încă o zi sau două.

Ea a rezistat impulsului de a arunca o privire înapoi spre cort. Ce s-ar întâmpla dacă nu i-ar aduce lui Mat la timp?

— Există o altă opțiune, spuse Setalle ezitant.

Faile se uită la ea.

— Vârful ăla pe care îl vezi la est de noi, spuse Setalle, vorbind cu vădită reticență. „Acesta este Shayol Ghul.”

Mandevwin șopti ceva în liniște pe care Faile nu l-a prins, strângând ochii. Ceilalți păreau bolnavi. Faile, însă, a prins implicația lui Setalle.

„Acolo este locul în care Dragonul Renăscut face război împotriva Umbrei”, a spus Faile. „Una dintre armatele noastre va fi acolo. Cu canale care ne-ar putea scoate afară.”

— Într-adevăr, spuse Setalle. „Și zona din jurul lui Shayol Ghul este cunoscută sub denumirea de Blasted Lands, ținuturi pe care se spune că ororile Blight le evită.”

„Pentru că este atât de groaznic!” spuse Arrela. „Dacă nu merg acolo, este pentru că se tem de Întuneric însuși!”

— Cel Întunecat și armatele lui ar putea să-și concentreze atenția asupra luptei, spuse Faile încet, dând din cap. „Nu putem supraviețui mult timp în Blight – vom fi morți înainte de sfârșitul săptămânii. Dar dacă Blasted Lands sunt eliberate de acele orori și dacă putem ajunge acolo în armatele noastre... . .”

Părea o speranță mult mai bună – deși era subțire – decât încercarea de a mărșălui luni de zile în cel mai periculos loc din lume. Ea le-a spus celorlalți că se va gândi ce să facă și i-a respins.

Consilierii ei s-au mutat să-și facă ștergetele, Mandevwin urmând să-i verifice pe oamenii de gardă. Faile rămase uitându-se la jarul focului, simțindu-se rău.

Cineva a ucis-o pe Berisha, se gândi ea. *Sunt sigur de asta.* Locația porții ar fi putut fi într-adevăr un accident. S-au întâmplat accidente, chiar și lui Aes Ședai, indiferent ce credea Setalle. Dar dacă *era* un Prieten Întunecat în rulotă, unul care se abătuse prin deschidere și văzuse că s-a dus la Blight, ar fi putut decide cu ușurință să o omoare pe Berisha pentru a lăsa Cornul și caravana blocate.

— Setalle, spuse Faile când femeia trecea, un cuvânt.

Setalle se așează lângă Faile, purtând o expresie calmă. „Știu ce ai de gând să întrebi.”

„Cât timp a trecut”, a întrebat Faile, „de când ai fost în Turnul Alb?”

„Au trecut decenii acum.”

„Ești capabil să faci o poartă?”

Setalle râse. „Copilule, nu am putut aprinde o lumânare. Am fost ars într-un accident. Nu am deținut Puterea Unică de peste douăzeci și cinci de ani.”

— Înțeleg, spuse Faile. "Mulțumesc."

Setalle s-a mutat, iar Faile s-a trezit întrebându-se. Cât de adevărată a fost povestea ei? Setalle fusese de mare ajutor în zilele lor împreună, iar Faile nu putea învinovăți femeia că și-a păstrat secrete legăturile cu Turnul Alb. În orice altă situație, Faile nu i-ar fi dat un moment de îndoială poveștii femeii.

Cu toate acestea, nu a existat nicio cale de a confirma ceea ce a spus ea. Dacă Setalle era Black Ajah ascunsă, povestea ei despre epuizare ar putea fi pur și simplu asta – o poveste. Poate că încă mai putea canaliza. Sau poate că nu putea, dar fusese oprită ca pedeapsă. Ar putea fi această femeie un prizonier evadat de cel mai periculos tip, un agent care așteptase decenii momentul potrivit pentru a lovi?

Setalle fusese cel care le sugerase să meargă la Shayol Ghul. Căuta ea să aducă Cornul stăpânului ei?

Simțindu-se rece, Faile a intrat în cortul ei, în timp ce câțiva membri ai lui *Cha Faile* au pregătit ceasul în jurul lui. Faile s-a înfășurat în patul ei. Știa că era prea suspicios. Dar cum altfel avea să fie, având în vedere circumstanțele?

Lumină, se gândi ea. *Cornul lui Valere, pierdut în Blight.* Un coșmar.

Aviendha îngenunche într-un genunchi lângă cadavrul mocnit, ținând-o în *brațe* — broșa de broasca țestoasă pe care i-o dăruise Elayne. Ea a respirat pe gură în timp ce se uita în jos la fața bărbatului.

Au existat un număr surprinzător de aceste voaluri roșii. Oricare ar fi originile lor, nu erau *Aiel* . Nu l-au urmat pe *ji'e'toh.* În timpul luptei din noapte, ea văzuse două Fecioare luând prizonier un bărbat. Se comportase ca *Gai'shain* , dar apoi ucisese pe unul din spate cu un cuțit ascuns.

"Bine?" întrebă Sarene, fără suflare. În timp ce cei de la Câmpul Merrilor s-au odihnit și s-au pregătit pentru provocarea lor din față, această bătălie de la Shayol Ghul a continuat. Atacul cu voal roșu durase toată noaptea, a doua zi și acum din nou în noapte.

— Cred că l-am cunoscut, spuse Aviendha, deranjată. „El a canalizat pentru prima dată când eram copil, făcând *algode* să crească atunci când nu ar trebui.” Ea a lăsat vălul să cadă pe fața lui. „Numele lui era Soro. A fost bun cu mine. L-am văzut alergând pe pământul uscat la apus, după ce i-am jurat că îi scuipă în ochi Sightblinder.

ˆ

— Imi pare rău, spuse Sarene, deși vocea ei era necolorată de nicio simpatie. Aviendha se obișnuia din ce în ce mai mult cu asta la femeie. Nu că lui Sarene nu i-ar păsa; pur și simplu nu a lăsat grija să-i distragă atenția. Cel puțin, nu când Gardienul ei era în altă parte. Aes Sedai ar fi făcut o fată bună.

„Hai să continuăm să ne mișcăm”, a spus Aviendha, plecând cu pachetul ei de canale. În zilele și nopțile de luptă, echipa lui Aviendha s-a schimbat, s-a îmbinat și s-a despărțit, deoarece femeile aveau nevoie de odihnă. Aviendha însăși dormise cândva în timpul zilei.

De comun acord, cea care conducea cercul a evitat să se folosească de propria ei putere – astfel Aviendha era încă la o putere rezonabilă, în ciuda atâtor ore de luptă. Acest lucru i-a permis să rămână alertă, la vânătoare. Celelalte femei au devenit fântâni de putere din care să fie atrase.

Trebuia să aibă grijă să nu le scurgă prea mult. Obosește o femeie și ar putea să doarmă câteva ore și să se întoarcă să lupte din nou. Scurge-o complet și ar putea fi inutilă zile întregi. În acest moment, Aviendha îi avea cu ea pe Flinn și trei Aes Sedai. Ea învățase țesătura să-i spună când un bărbat canalizează în apropiere – se mișca prin Aes Sedai și Wise Ones – dar a avea un canal masculin cu ea era mult mai util.

Flinn arătă spre niște fulgere de foc de pe partea văii. Au fugit în acea direcție, trecând pe lângă cadavre și locuri unde mocnea pământul. Odată cu lumina crescândă a zorilor, Aviendha putea să vadă prin ceața rece că forțele lui Darlin încă țineau gura văii.

Trollocii se îndreptaseră spre movilele joase de pământ pe care le construise Ituralde. Uciderea fusese făcută acolo de ambele părți. Trollocii suferiseră mult mai multe pierderi – dar apoi erau, de asemenea, mult mai numeroși. Din privirea ei rapidă părea că au depășit unul dintre bastionurile de pământ, dar călărețiii Domani intraseră din rezerve și îi împingeau înapoi.

Bandele de Aiel au hoinărit și au luptat chiar în gura văii. Unele cu voaluri roșii, altele cu negru. *Prea multe,* se gândi Aviendha, în timp ce își încetini echipa cu mâna ridicată. Apoi a continuat înainte singură, în liniște. Putea să se îndepărteze la câteva sute de pași de femei și să aibă totuși acces la puterea lor.

Și-a făcut drum prin câmpurile stâncoase sterpe ale văii. În dreapta ei erau trei cadavre, două cu voaluri negre.

Le-a testat cu un Deving rapid; n-ar fi prinsă de vechiul truc de a se ascunde printre cadavre. Ea îl folosise ea însăși.

Acești trei erau cu adevărat morți, așa că ea a continuat ghemuită. Pe lângă locul în care Tairens și Domani îi țineau pe trolloci, ei aveau o a doua forță care le păzea tabăra și calea până unde a luptat Rand. În spațiul dintre, Aiel și văalurile roșii se plimbau în benzi, fiecare încercând să-l depășească pe celălalt. Numai că unele dintre vălurile roșii ar putea canaliza.

Pământul a bătut și s-a scuturat în apropiere. O stropire de pământ a căzut prin aer. Aviendha se ghemui mai jos, dar își grăbi pasul.

În față, peste o duzină de *siswai'aman* se grăbeau pe poziția a două voaluri roșii, ambii canalizatori. Vălurile roșii aruncă pământul sub atacatori, trimițând trupuri în zbor.

Aviendha a înțeles de ce Aiel-ul continua să meargă. Aceste văluri roșii au fost un afront, o crimă. Seanchan, care ar îndrăzni să-i ia prizonieri pe Înțelepții, nu erau la fel de dezgustători ca aceștia. Cumva, Umbra îi luase pe cei mai curajoși dintre Aiel și îi transformase în aceștia. . . aceste *lucruri.*

Aviendha lovi repede, trăgând puterea prin *angreal* și cercul ei, țesând două linii de foc și aruncându-le spre vălurile roșii. A început imediat țesături noi, aruncând pământul sub cele două canale si a început un al treilea set de țesături. Ea a aruncat foc în vălurile roșii în timp ce acestea se împiedicau; una a sărit departe, când cealaltă a fost prinsă de exploziile ei de pământ.

L-a lovit pe cel care fugise cu sulițe de flacără. Apoi a lovit ambele cadavre cu o explozie suplimentară de putere, doar pentru a fi sigură. Acești bărbați nu se mai țineau de *ji'e'toh.* Nu mai erau în viață. Erau buruieni de tras.

Ea a înaintat pentru a verifica *siswai'aman.* Opt mai trăiau, trei dintre ei răniți. Aviendha nu era deosebit de bună cu Healing, dar a reușit să salveze viața unui bărbat, împiedicând să i se sângereze o rană din gât. Ceilalți supraviețuitori au adunat răniții și s-au mutat înapoi spre tabără.

Aviendha stătea deasupra celor două cadavre. Ea a decis să nu se uite la ei cu atenție. A vedea un bărbat pe care îl cunoscuse era destul de rău. Aceste-

Un șoc a trecut prin ea și una dintre puțurile ei de putere a dispărut. Aviendha gâfâi. Altul a făcut cu ochiul.

Ea a eliberat imediat cercul, apoi s-a repezit înapoi acolo unde le lăsase pe femei. Flash-uri și explozii au

zguduit-o. Aviendha s-a agățat de Puterea Unică, propria ei forță părând acum jalnic de mică în comparație cu ceea ce folosea ea.

Ea sa oprit în fața cadavrelor mocnite ale lui Kiruna și Faeldrin. Femeia hidoasă pe care o văzuse înainte – femeia despre care Aviendha era din ce în ce mai sigură că era una dintre Părăsiți – stătea acolo zâmbindu-i. Oribila femeie avea mâna pe umărul lui Sarene; Albă zveltă stătea cu capul întors către Părăsiți, uitându-se la ea cu niște ochi vapi și adoratori. Gardianul lui Sarene zăcea moartă la picioarele ei.

Amândoi au dispărut, răsucindu-se asupra lor, Călătorind fără a folosi o poartă. Aviendha căzu în genunchi lângă morți. În apropiere, Damer Flinn a gemut și a încercat să se elibereze de pământul aruncat în sus. Brațul său stâng dispăruse complet, ars la umăr.

Aviendha a înjurat și a făcut tot ce a putut pentru a-l vindeca, deși el a căzut în inconștiență. S-a simțit brusc foarte obosită și foarte, *foarte* singură.

35

Un rânjet practicat

Olver a ratat Wind. Bela – iapa robustă și plină pe care o călărea acum – nu era rea, într-adevăr. Ea a fost doar lentă. Olver știa asta pentru că a tot încercat să o împingă înainte, dar ea a continuat să meargă cu greu în spatele celorlalți cai. Nimic din ceea ce a făcut nu o putea face să meargă mai repede. Olver a vrut să călărească ca o furtună. În schimb, a călărit ca un buștean puternic într-un râu calm.

Și-a șters fruntea. Blight era destul de înfricoșător, iar ceilalți – majoritatea nu aveau cai – mergeau de parcă fiecare pas avea să doboare o mie de trolloci asupra lor. Restul caravanei a vorbit cu voci stinse și au privit cu suspiciune dealurile.

Trecură pe lângă un grup de copaci ofilit, cu seva curgând din răni deschise din scoarță. Seva aceea părea prea roșie. Aproape ca sângele. În apropiere, unul dintre șoferii de rulotă s-a ridicat să o inspecteze.

Viță de vie s-au prăbușit din membrele de deasupra – vițe care păreau maro și moarte, dar se mișcau ca șerpii. Înainte ca Olver să poată țipa, șoferul rulotei era spânzurat, mort, de ramurile superioare ale copacului.

Întregul șir de oameni a înghețat pe loc, îngroziți. Deasupra, copacul a *tras* de fapt mortul în sine printr-o despicare a scoarței. Ingerându-l. Poate că seva *era* sânge.

Olver se uită îngrozit.

— Stați, spuse Lady Faile, cu un ușor tremur în voce. „Ți-am spus, nu te apropia de plante! Nu atinge nimic.”

Au mers mai departe, o grămadă solemnă. Sandip, călare în apropiere, mormăi pentru sine. „Este al

cincisprezecelea. Cincisprezece bărbați, morți în câteva zile. Ușoară! Nu vom supraviețui niciodată la asta!”

Dacă ar fi fost trolloci! Olver nu putea lupta cu copacii și insectele. Cine ar putea? Dar Trollocs, cei cu care ar fi capabil să lupte. Olver avea cuțitul lui și aflase câteva lucruri despre folosirea lui de la Harnan și Silvic. Olver nu era atât de înalt, dar se gândi că asta l-ar face pe Trollocs să-l subestimeze. Putea să se arunce jos și să le caute elementele vitale înainte ca ei să știe ce se întâmplă.

Și-a spus asta pentru a nu-și tremura mâinile în timp ce o lovi cu piciorul pe Bela, sperând să treacă în sus de Lady Faile. În depărtare, a auzit un țipăit, ca și cum a murit într-un mod oribil. Olver tremura. Auzise același sunet mai devreme în acea zi. Suna mai aproape acum?

Setalle îi aruncă o privire îngrijorată când se apropia de front. Ceilalți au încercat tot ce au putut să-l țină de pericol. Se întări, ignorând acel țipăit oribil din depărtare. Toată lumea credea că Olver era fragil, dar el nu era. Nu văzuseră ce avea el, crescând. De fapt, nu-i plăcea să se gândească la acele vremuri. Părea de parcă ar fi trăit trei vieți. Unul înainte să moară părinții lui, unul când fusese singur și acum acesta.

Oricum, era obișnuit să lupte cu oameni mai mari decât el. A fost Ultima Bătălie. Au tot spus că va fi nevoie de toată lumea. Ei bine, de ce nu el? Când au venit Trollocii, primul lucru pe care l-ar face era să coboare de pe această montură lentă. Ar putea să *meargă* mai repede decât ar putea să galopeze acest animal! Ei bine, Aielul nu avea nevoie de cai. Olver nu plecase încă să se antreneze cu ei, dar ar fi făcut-o. Avea planuit. Îi ura pe toți Aiel, dar mai ales pe Shaido, și ar trebui să învețe secretele lor dacă avea de gând să-i omoare.

Ar merge printre ei și ar cere să fie antrenat. L-ar primi și l-ar trata prost, dar în cele din urmă l-ar respecta și l-ar lăsa să se antreneze cu războinicii lor. Au fost povești despre asta. Așa s-au întâmplat lucrurile.

După ce le cunoștea secretele, se ducea la Șerpi și Vulpi și primea răspunsuri despre cum să-l găsească pe Shaido care îl ucise pe tatăl său. De acolo, urmărirea și uciderea lor ar fi o căutare demnă de propria poveste.

Îl iau pe Noal, se gândi el. *A fost peste tot. El poate fi ghidul meu. El .. .*

Noal era mort.

Transpirația se târă pe partea feței lui Olver în timp ce se uita la poteca stâncoasă din față. Au trecut mai mulți

dintre acei copaci îngrozitori, iar acum toată lumea le-a dat un loc larg. Lângă potecă, totuși, unul dintre bărbați a arătat un petic mare din acel noroi ucigaș. Părea maro și gros, iar Olver a văzut câteva oase care ieșeau cu privirea.

Locul ăsta a fost oribil!

Și-ar fi dorit ca Noal să fie aici. Noal plecase peste tot, văzuse totul. Ar ști cum să-i scoată din locul ăsta. Dar Noal dispăruse. Olver auzise vestea doar recent, filtrată prin lucruri pe care Lady Moiraine le împărtășise despre ceea ce s-a întâmplat la Turnul Ghenjei.

Toată lumea moare, îşi spuse Olver, cu ochii încă în faţă. *Toată lumea* . . .

Mat fugise la Seanchan, Talmanes pentru a lupta alături de Regina Elayne. Rând pe rând, toți cei din acest grup erau mâncați de copaci, noroi sau monștri.

De ce l-au lăsat toți pe Olver în pace?

Și-a frecat brățara. Noal i-o dăduse, cu puțin timp înainte de a pleca. Țesută din fibre aspre, era de tipul pe care l-au purtat războinicii într-o țară îndepărtată, așa îi spusese Noal. Era semnul unui om care a văzut bătălia și a trăit.

Noal . . . mort. Ar muri și Mat?

Olver se simțea fierbinte, obosit și foarte speriat. El o împinse pe Bela înainte și, din fericire, ea s-a supus, mergând puțin mai repede în sus pe panta, astfel încât Olver a urcat pe linie. Abandonaseră vagoanele, apoi plecaseră într-un loc numit Blasted Lands, care le cerea să urce niște dealuri. Dimineața, intraseră într-o trecătoare între munți. Deși se simțea cald, aerul *se* răcea pe măsură ce urcau. Nu-l deranja deloc. Totuși, încă mirosea îngrozitor. Ca niște cadavre putrezite.

Grupul lor începuse cu cincizeci de soldați și aproape jumătate din câte șoferi de vagoane și muncitori. Mai erau și o mână de alții precum Olver, Setalle și cei jumătate de duzină de membri ai bodyguard-ului lui Lady Faile.

Până acum, pierduseră cincisprezece oameni din cauza pericolelor Pesterii, inclusiv cinci uciși de niște lucruri oribile cu trei ochi care atacaseră tabăra ieri dimineață. O auzise pe Lady Faile spunând că ea îi considera norocoși că au pierdut doar cincisprezece până acum, că ar fi putut fi și mai rău.

Lui Olver nu i s-a părut un noroc. Locul ăsta era îngrozitor și voia să iasă din el. Deșeurile nu ar fi la fel de rău ca asta, nu-i așa? Bărbații și femeile *lui Cha Faile s-* au comportat ca Aiel. Un pic ca Aiel. Poate că făcuseră cum

voia Olver și se antrenaseră în Deșeuri. Ar trebui să-i întrebe.

A mers mai departe încă o jumătate de oră. În cele din urmă, a convins-o pe Bela să ajungă în fruntea liniei. Iapa neagră strălucitoare a lui Lady Faile arăta rapid. De ce nu i s-ar fi putut da lui Olver un cal ca acesta?

Faile avea pieptul lui Mat legat de spatele calului. La început, Olver fusese mulțumit de asta, deoarece se gândise că Mat și-ar fi dorit destul de mult acel tabac. Mat s-a plâns mereu că nu are tabac bun. Apoi Olver o auzise pe Faile explicându-i altcuiva că lada fusese pur și simplu un loc convenabil pentru a-și depozita unele lucruri. Aruncase ea tabacul? Lui Mat nu i-ar plăcea asta.

Faile se uită la el, iar Olver zâmbi, dându-i cât mai multă încredere. Nu ar fi util pentru ea să vadă cât de speriat era.

Majoritatea femeilor le-a plăcut zâmbetul lui. O exersase, deși nu folosea rânjetul lui Mat ca model. Mat l-a făcut întotdeauna să pară vinovat. Ai învățat să rânjești când ai fost forțat să te descurci singur, iar Olver avea nevoie de unul care să-l facă să pară nevinovat. Și *era* nevinovat. Mai ales.

Faile nu i-a zâmbit înapoi. Olver își dădu seama că era destul de bună la privit, în ciuda acel nas. Totuși, nu era foarte moale. Cenușă însângerată, dar avea o strălucire care ar putea rugini fierul bun.

Faile călărea între Aravine și Vanin. Deși au vorbit încet, Olver a auzit ce spuneau. A avut grijă să se uite în cealaltă direcție, ca să creadă că nu ascultă cu urechea. Și nu era. Vroia doar să nu scape de praful celorlalți cai.

— Da, șopti Vanin. — Poate că nu pare, dar suntem aproape de Blasted Lands. Arde-mi propria mamă, nu-mi vine să cred că mergem acolo. Dar simți aerul? Se răcește. Nu am văzut nimic *cu adevărat* urât de la acele lucruri cu trei ochi de ieri dimineață.”

„Suntem aproape”, a fost de acord Aravine. „În curând, vom fi aproape de Cel Întunecat, într-un tărâm în care nimic nu crește, corupt sau nu, unde nu există viață, nici măcar cele mai urâte lucruri de la Peste.”

— Presupun că asta ar trebui să fie o mângâiere.

— Nu chiar, spuse Vanin, ștergându-și fruntea. „Pentru că umbra de aici sus sunt mai periculoși. Dacă supraviețuim, va fi pentru că are loc un război sângeros. Shadowspawn sunt toți blocați în luptă. Dacă avem noroc, Blasted Lands, cu excepția chiar în jurul lui Shayol Ghul,

vor fi la fel de goale ca poșeta unui bărbat după o înțelegere cu nenorocitul Sea People. Iertați-mi limbajul, Doamnă.”

Olver miji la vârful muntelui care se apropia.

Acolo trăiește nenorocitul Întunecat, se gândi Olver. *Și probabil acolo este Mat, nu Merrilor.* Mat vorbea despre a sta departe de pericol, dar oricum își găsea întotdeauna drumul spre el. Olver s-a gândit că Mat încerca doar să fie umil, dar a fost rău la asta. Altfel, de ce ai spune că nu vrei să fii un erou, apoi ajungi mereu să intri în pericol?

„Și calea asta?” îl întrebă Faile pe Vanin. — Ai spus că s-ar putea să fi fost trafic aici recent. Nu ar indica asta că acest loc este departe de a fi la fel de gol pe cât ai descris tu atât de colorat?

Vanin mormăi. „Pare folosit.”

„Deci cineva a mutat vagoane prin zonă”, a spus Aravine.

„Nu știu dacă acesta este un semn bun sau unul rău.”

„Nu cred că există *semne* bune aici”, a spus Vanin. „Poate că ar trebui să alegem un loc în apropiere și să ne adăpostim, așteptând.” Oftă, ștergându-și din nou sprânceana, deși Olver nu văzu de ce. Devenise destul de frig – putea să-și dea seama, chiar și pe parcursul zilei. Și păreau să fie și mai puține plante. I-a fost bine cu asta.

Aruncă o privire peste umăr la arborele de copaci care îi luaseră viața bietului om. Nu părea să fie alții ca acesta în apropiere, mai ales nu înaintea lor de-a lungul cărării.

— Nu ne putem permite să aşteptăm, Vanin, spuse Faile. „Intenționez să mă întorc la Merrilor, într-un fel sau altul. Dragonul Renăscut va lupta la Thakan'dar. Acolo trebuie să mergem pentru a ieși din acest loc părăsit.”

Vanin gemu, dar Olver zâmbi. Avea *să* -și găsească drumul către Mat și să arate cât de periculos ar putea fi în luptă. Apoi . . .

Ei bine, atunci poate că Mat nu l-ar lăsa așa cum au făcut ceilalți. Ar fi bine, deoarece Olver avea să aibă nevoie de ajutorul lui Mat pentru a-i găsi pe acei Shaido. După tot ce învățase să se antreneze cu trupa, era sigur că nimeni nu-l va împinge. Și nimeni nu i-ar mai lua pe cei pe care i-a iubit de la el.

„Există conturi în arhive care explică ceea ce am văzut.” Cadsuane își luă ceașca de ceai pentru a-și încălzi mâinile.

Fata Aiel, Aviendha, stătea pe podeaua cortului. *Ce n-aș da să-l am pe acela în Turn,* se gândi Cadsuane. Acești Înțelepți. . . s-au luptat cu ei. Mușcătură adevărată, ca cea mai bună dintre femeile din Turnul Alb.

Cadsuane era din ce în ce mai convins că Umbra de ani de zile ducea la îndeplinire un plan complex de subminare a Turnului Alb. A mers mai adânc decât nefericita dezașeală a lui Siuan Sanche și domnia Elaidei. Ar putea trece decenii, secole până când ei au înțeles amploarea planificării Umbrei. Cu toate acestea, numărul mare de surori negre – sute, nu cele câteva zeci pe care Cadsuane le ghicise – au strigat despre ceea ce se întâmplase.

Deocamdată, Cadsuane trebuia să lucreze cu ceea ce avea ea. Aceasta i-a inclus pe acești Înțelepți, slab instruiți în folosirea țesăturilor, dar niciodată lipsiți de mizerie. Util. La fel ca Sorilea, în ciuda slăbiciunii ei în Puterea Unică, care stătea mai în spate în cort, privind.

— Am făcut câteva întrebări, copile, îi spuse Cadsuane lui Aviendha. „Ceea ce face această femeie este *într-adevăr să* călătorească. Totuși, singurele fragmente de documente care o menționează datează din Războiul Puterii.”

Aviendha se încruntă. — N-am văzut țesături, Cadsuane Sedai.

Cadsuane a mascat un zâmbet la tonul respectuos. Băiatul al'Thor o pusese la comandă pe această fată – și, de fapt, o mai bună decât alții. Cu toate acestea, *ar fi trebuit să* -l aleagă pe Cadsuane, iar Aviendha probabil știa asta.

„Asta pentru că femeia nu țesea Puterea Unică”, a răspuns Cadsuane.

„Ce altceva ar fi?”

„Știi de ce Cel Întunecat a fost eliberat inițial?”

Aviendha părea că și-ar fi amintit ceva. „Ah. . . da. Atunci ei canalizează puterea Celui Întunecat?”

„Se numește Adevărata Putere”, a spus Cadsuane. „Conturile spun că Traveling by True Power funcționează în felul în care ai văzut-o pe această femeie mișcându-se. Puțini au văzut că se întâmplă. Întunecatul a fost zgârcit cu esența sa în timpul Războiului Puterii și numai celor mai favorizați li sa acordat acces. Din acest fapt presupun că acesta este *cu siguranță* unul dintre Părăsiți. Din descrierea ta a ceea ce i-a făcut sărmanei Sarene, aș bănui că este Graendal.

— Poveștile nu au menționat niciodată că Graendal ar fi atât de urât, spuse Sorilea încet.

„Dacă ai fi unul dintre Părăsiți, ușor de recunoscut după descriere, nu ai vrea să-ți schimbi aspectul pentru a rămâne necunoscut?”

— Poate, spuse Sorilea. „Dar atunci nu aș folosi asta. . . Putere adevărată, așa cum o numești. Asta ar învinge scopul deghizării mele.”

„Din ceea ce ne-a spus Aviendha”, a remarcat Cadsuane, „femeia nu prea avea de ales. A trebuit să scape repede.”

Cadsuane și Sorilea s-au întâlnit în ochi și fiecare a dat din cap în acord. L-ar vâna pe acest Părăsit, ei doi.

Nu te voi lăsa să mori pe mine acum, băiete, își spuse Cadsuane, aruncând o privire peste umăr spre locul în care al'Thor, Nynaeve şi Moiraine îşi continuau munca. Fiecare canalizare din tabără putea simți acel puls. *Cel puțin, nu până când nu ai făcut ceea ce trebuie să faci.* Cadsuane se așteptase ca cei Părăsiți să fie aici. Acesta era motivul pentru care venise pe acest front de luptă.

Vântul a zguduit cortul, înfiorându-l pe Cadsuane adânc. Locul ăsta era îngrozitor, chiar și atunci când bătălia a încetinit. Teama care atârna aici era ca aceea a unei înmormântări pentru un copil. A înăbușit râsul, a ucis zâmbetele. Cel Întunecat privea. Ușoară, dar ar fi bine să părăsești acest loc.

Aviendha și-a băut ceaiul. Femeia încă părea bântuită, deși înainte, evident, își pierduse aliați în luptă.

„I-am lăsat să moară”, șopti ea.

„Phaw”, îi spuse Cadsuane. — Nu ești de vină pentru ceea ce a făcut unul dintre Părăsiți, copile.

— Nu înțelegi, spuse Aviendha. „Eram într-un cerc și au încercat să se elibereze – i-am simțit – dar nu știam ce se întâmplă. M-am ținut de Puterea lor și, astfel, nu au putut lupta cu ea. I-am lăsat neputincioși.”

— Ei bine, de acum înainte nu-i lăsa pe cei din cercul tău în urmă, spuse vioi Cadsuane. „Nu puteai să știi ce se va întâmpla.”

— Dacă bănuiești că acesta este în apropiere, Aviendha, spuse Sorilea, îi vei trimite un mesaj lui Cadsuane, mie sau lui Amys. Nu e nicio rușine să recunoști că altul este prea puternic pentru a se înfrunta singur. Vom învinge această femeie împreună și vom proteja *Car'a'carnul”*

— Foarte bine, spuse Aviendha. „Dar și tu vei face același lucru pentru mine. Voi toti."

Ea a așteptat. Cadsuane a fost de acord fără tragere de inimă, la fel ca și Sorilea.

Faile se ghemui într-un cort întunecat. Aerul devenise și mai rece, acum că erau aproape de Thakan'dar. Își trecu degetul mare de-a lungul mânerului cuțitului, inspirând încet și uniform, apoi eliberând respirația în același mod. Se uită la clapele cortului, fără să clipească.

Ea așezase acolo pieptul Cornului, cu un colț ieșit afară în noapte. Se simțea mai singură aici, la granița Țărilor Blasted – înconjurată de presupuși aliați – decât în tabăra Shaido.

Cu două nopți în urmă, fusese chemată să iasă din cort pentru a inspecta niște urme ciudate care îi îngrijoraseră pe bărbați. Nu pierduseră pe nimeni de când se apropiau atât de mult de Blasted Lands — acea parte a planului funcționa — dar tensiunile erau încă mari. Fusese plecată doar de câteva minute, dar când se întorsese, pieptul Cornului din cortul ei fusese doar ușor mișcat.

Cineva încercase să o deschidă. *Ușoară.* Din fericire, nu reușiseră să spargă încuietoarea, iar Cornul încă fusese acolo când se uitase ea.

Trădătorul poate fi oricine. Unul dintre Redarms, șofer de vagon, membru al lui *Cha Faile.* Faile își petrecuse ultimele două nopți fiind foarte – chiar și evident – vigilent cu cufărul pentru a-l frustra pe hoț. Apoi, în seara asta, se plânsese de o durere de cap și îi permisese lui Setalle să-i pregătească niște ceai pentru a o ajuta să doarmă. Aduse ceaiul înapoi în cortul ei, nu luase nicio înghițitură și acum stătea ghemuită, așteptând.

Colțul pieptului ar fi evident, ieșind afară în noapte. Ar încerca din nou? Ca măsură de precauție, scoase Cornul din piept și îl luase când ieșea să răspundă chemării naturii. Îl ascunsese acolo într-un cabin de stâncă și, la întoarcere, îl pusese pe *Cha Faile* la serviciu de patrulare pentru noapte, departe de cortul ei. Nu le plăcuse să o lase nepăzită, dar Faile îi spusese clar că era îngrijorată de tensiunile dintre bărbați.

Asta ar fi de ajuns. Lumină, să fie de ajuns.

Au trecut orele cu Faile ghemuită în aceeași poziție, gata să sară în sus și să sune alarma în momentul în care cineva a încercat să intre în cortul ei. Cu siguranță vor încerca din nou în seara asta, când se presupune că era bolnavă.

Nimic. O dureau mușchii, dar nu s-a mișcat. Hoțul ar putea fi acolo, în întuneric, așteptând. Mă întrebam dacă

acesta era momentul potrivit pentru a lovi, pentru a apuca Cornul și a fugi la stăpânii săi. Aceasta-

Un țipăt a spulberat noaptea.

Faile a şovăit. O distragere a atenției?

Acel țipăt, se gândi ea, judecând direcția. *A venit. . . de la vest de aici.*

Aproape de locul unde ascunsese Cornul. a înjurat Faile, luând o decizie rapidă. Cufărul era gol. Dacă ea a luat momeala și într-adevăr era doar o distragere a atenției, atunci nu ar pierde nimic. Dacă, pe de altă parte, hoțul ar fi anticipat-o . . . Ea a sărit din cort în timp ce alții se grăbeau din paturi. Membrii lui *Cha Faile* au alergat prin tabără. Urletul a venit din nou.

Era însoțit de un țipăt bântuitor, un tip care îi urmărea în depărtare.

Ea s-a prăbușit printre niște buruieni subțiri, pătate de Blight. A alerga printre ele era o mișcare prostească într-un loc în care o crenguță putea ucide, dar ea nu gândea limpede.

Ea a ajuns prima la fața locului, ajungând în zona în care ascunsese Cornul. Acolo stătea nu numai Vanin, ci și Harnan. Vanin strânse Cornul lui Valere în brațe groase, în timp ce Harnan lupta împotriva unui fel de fiară cu blană întunecată, strigând și legănându-și sabia.

Vanin s-a uitat la Faile și a devenit palid ca o cămașă de mantie albă.

"Hoţ!" strigă Faile. "Opreste-l! A furat Cornul lui Valere!”

strigă Vanin, aruncând Cornul de parcă l-ar fi mușcat, apoi fugind. Ușor, dar s-ar putea mișca repede pentru unul din corpul său! L-a prins pe Harnan de umăr, trăgându-l într-o parte, în timp ce fiara țipa acel bocet bântuitor.

Alte hohote au venit în depărtare. Faile a derapat la pământ, apucând Cornul și strângându-l strâns. Acești bărbați nu erau hoți obișnuiți. Ei nu numai că au văzut prin planul ei, dar au anticipat exact unde ascunsese Cornul. Se simțea ca o fermieră care tocmai se îndrăgostise de escrocheria de trei căni a unui orășean.

Cei care veniseră în fugă cu ea au rămas uluiți, fie de vederea Cornului, fie a monstrului. Creatura țipă – părea un fel de urs cu prea multe brațe, deși era mai mare decât orice urs pe care Faile îl văzuse. Ea se ridică în picioare. Nu a fost timp să-i caut pe hoți, în timp ce fiara își făcea loc în gărzile lui Faile. A smuls capul unui membru al lui *Cha Faile* , țipând.

strigă Faile, aruncând un cuțit spre lucru, în timp ce Arrela îi sparge unul dintre umeri cu sabia ei. Chiar atunci, o a *doua* fiară a venit greoi peste stânci lângă Faile.

Ea înjură, sărind departe, aruncând un cuțit. A lovit-o – sau, cel puțin, chestia a strigat în ceea ce suna a furie și durere. În timp ce Mandevwin urca călare, purtând o torță, lumina a scos la iveală că lucrurile oribile aveau fețe ca cele ale insectelor, cu o mulțime de dinți ca colți. Cuțitul lui Faile ieșea dintr-un ochi asemănător unui bulb.

„Ocrotiți doamna!” strigă Mandevwin, aruncând sulițe în brațele roșii din apropiere, care le-au izbit primul monstru, împingându-l înapoi de la Arrela — care s-a grăbit, sângerând. Femeia nu-și pierduse totuși sabia.

Faile se dădu înapoi în timp ce *Cha Faile se* organiza în jurul ei, apoi se uită în jos la ceea ce ținea. Cornul lui Valere însuși, scos din sacul în care îl ascunsese. Ar putea să-l arunce în aer. . .

Nu, se gândi ea. *Este legat de Cauthon.* Pentru ea, ar fi doar un corn obișnuit.

„Stabil!” spuse Mandevwin, dansându-și calul de război înapoi în timp ce una dintre fiare se aruncă asupra lui. „Verdin, Laandon, avem nevoie de mai multe sulițe! Merge! Lucrurile se luptă ca mistrețiii. Trage-le înainte, trage-le în țeapă!”

Tactica a funcționat asupra unuia dintre monștri, dar în timp ce Mandevwin a țipat, celălalt a atacat el și i-a prins calul de gât. Fiara îi dădu deoparte soldații care încercau să lovească, iar Mandevwin se prăbuși la pământ, gemuind.

Încă ținând în mână Cornul, Faile trecu năvalnic pe lângă locul unde un grup de Redarms reușise să înghesuie cealaltă fiară. A luat o torță proaspăt aprinsă și a aruncat-o către celălalt monstru, aprinzându-i blana de pe spate. Lucrul a urlă în timp ce focul i-a urcat pe coloana vertebrală, blana arzând ca niște niște uscate. A scăpat calul mort al lui Mandevwin, capul s-a sfâșiat aproape liber, în timp ce se zvârnea, țipând și urlă.

„Apucă răniții!” Faile a comandat. A luat un membru al trupei de brațe. „Vezi la Mandevwin!”

Bărbatul se uită în jos la Cornul pe care ea îl ținea, cu ochii mari, apoi se scuturăși dădu din cap, strigându-i pe alți doi să-l ajute să ridice bărbatul.

"Doamna mea?" întrebă Aravine, stând lângă tufișurile din spate. "Ce se întâmplă?"

„Doi Redarms au încercat să fure ceea ce am purtat”, a spus Faile. „Acum o să plecăm în noapte.”

"Dar-"

"Asculta!" spuse Faile, arătând spre întuneric.

În depărtare, au auzit o duzină de țipete diferite, răspunzând strigătelor fiarei pe moarte.

„Țipetele vor atrage și mai multe orori, la fel ca și parfumul sângelui vărsat. Noi mergem. Dacă putem pătrunde suficient de adânc în Blasted Lands în seara asta, s-ar putea să fim în siguranță. Trezește tabăra și pune răniții pe cai. Pregătește-i pe toți ceilalți pentru un marș rapid forțat. Repede!"

Aravine încuviință din cap, îndepărtându-se. Faile aruncă o privire în direcția în care se îndreptaseră Harnan și Vanin. Tânjea să-i vâneze, dar urmărirea lor în timpul nopții le trebuia să se miște încet, iar asta ar însemna moartea în noaptea asta. În plus, cine știa la ce resurse au acces o pereche de Darkfriends?

Ei ar fugi. Și Light, ea spera că nu fusese înșelată mai mult decât părea. Dacă Vanin ar fi știut cumva să pregătească un corn manechin, o replică care să cadă și să o lase pentru „salvare” lui Faile în timp ce fugea. . . .

Ea nu ar ști niciodată. Ea ar ajunge la Ultima Bătălie cu un Corn fals și, poate, i-ar condamna pe toți. Această posibilitate a bântuit-o în timp ce membrii caravanei se mutau în grabă în întuneric, sperând în Lumină și noroc să scape de pericolele nopții.

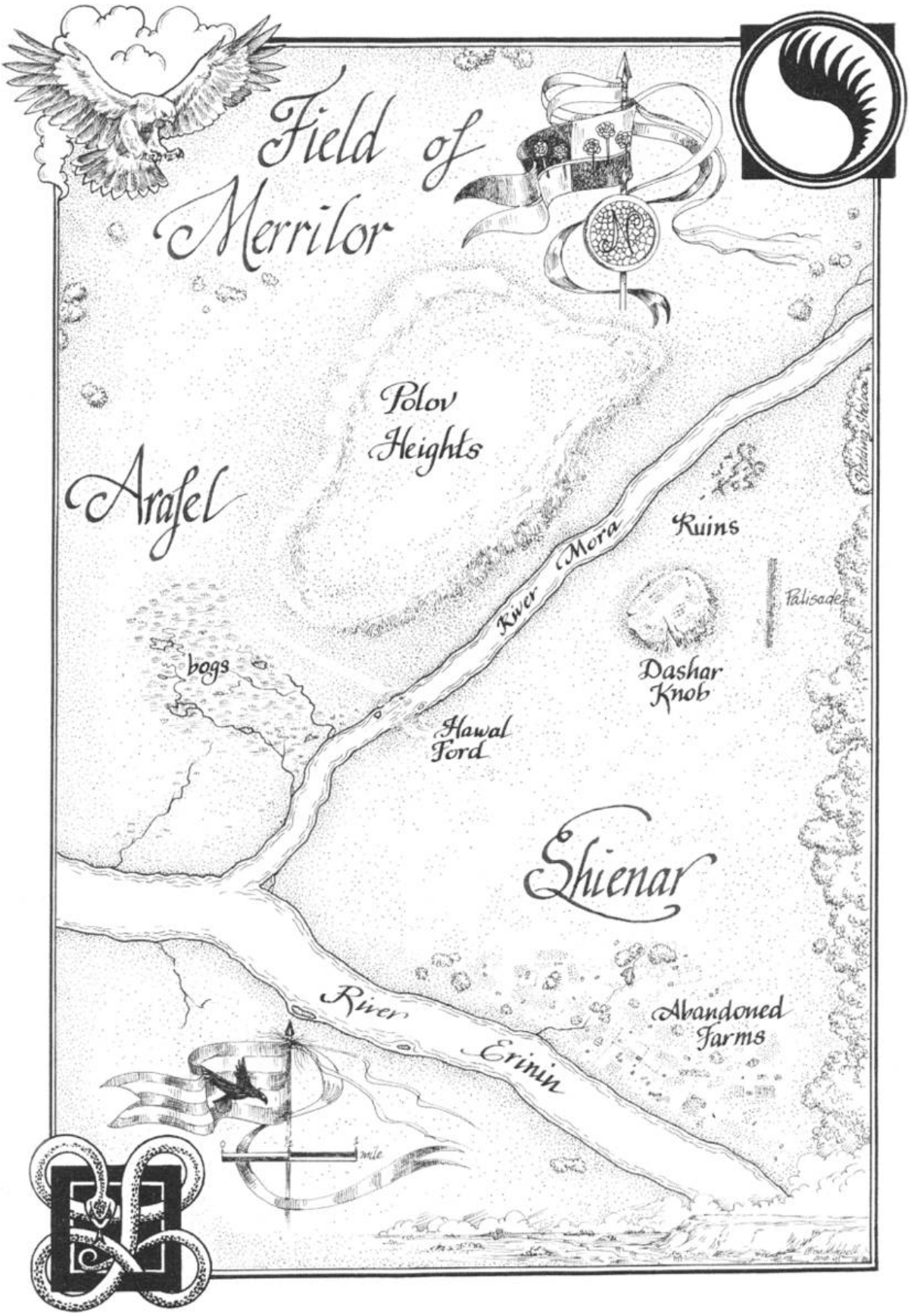
Field of Merrilor
Polov Heights
Arafel
River Mora
Ruins
Palisade
bogs
Dashar Knob
Hawal Ford
Shienar
River Erinin
Abandoned Farms
mile

36

Lucruri de neschimbat

Ceva nu era în regulă cu Rand.

Nynaeve a strâns stalagmita adânc în Groapa Doomului, ținându-se să nu fie trasă de vânturi în acel neant din fața ei. Moiraine o numise esența Întunericului, dar nu ar fi asta să facă din ea Adevărata Putere? Mai rău, dacă esența lui ar fi în lume, nu ar însemna asta că s-a eliberat? Oricare ar fi fost, natura lui era rău pur și a umplut-o pe Nynaeve cu o groază ca nicio groază pe care nu o mai simțise până atunci în viața ei.

A tras cu o forță puternică, atrăgând în ea tot ce era în apropiere. Se temea că, dacă îi dă drumul, va fi smucită înăuntru. Deja îi furase șalul, făcându-l să dispară. Dacă acel nimic ar fi atras-o, viața ei s-ar fi terminat. Poate și sufletul ei.

Rand! se gândi Nynaeve. Ar putea face ceva pentru a-l ajuta? Stătea în fața lui Moridin, cei doi blocați împreună, sabie împotriva sabiei. Încremenit ca într-o clipă. Transpirația curgea pe fața lui Rand. Nu a vorbit. N-a clipit nici măcar.

Piciorul lui atinsese întunericul. În acel moment, înghețase, la fel și Moridin. Erau ca niște statui. Aerul urla în jurul lor, dar nu părea să-i afecteze la fel ca Nynaeve. Au stat așa, înghețați, timp de cincisprezece minute bune.

Una peste alta, trecuse mai puțin de o oră de când grupul lor intrase în groapă pentru a-l înfrunta pe Cel Întunecat.

Nynaeve a privit stâncile alunecând pe pământ, apoi erau absorbite de acea întuneric. Îmbrăcămintea ei se ondulă și se clătina ca în vânt puternic, la fel ca și a lui Moiraine, care se ghemui în apropiere ținându-se de

propriul dinte de piatră. Din fericire, duhoarea de sulf care umpluse caverna a fost atrasă aici în întuneric.

Ea nu putea folosi Puterea Unică. Rand a desenat fiecare bucată din ea pe care o putea ține, deși el nu părea să facă nimic cu el. Ar putea ajunge la Moridin? Părea că nu se poate mișca. Dacă i-ar lua o piatră la cap? Ar fi mai bine decât să aștepți.

Nynaeve și-a testat greutatea împotriva atrăgării neantului din față, relaxându-și strânsoarea pe stalagmită. Ea a început imediat să alunece și s-a tras înapoi.

Nu *îmi petrec Ultima Bătălie umblând la o stâncă!* ea credea. *Nu același tot timpul, cel puțin.* A trebuit să riște să se miște. Mersul direct înainte părea prea periculos, dar dacă se mișca în lateral. . . da, mai era o stalagmită în apropiere în dreapta ei. Ea a reușit să renunțe la strânsoarea ei și pe jumătate alunecare, pe jumătate scăpată la următoarea stalagmită. De acolo, ea a ales altul, și-a ușurat cu grijă strânsoarea și l-a apucat în schimb.

Procesul a fost foarte lent. *Rand, prostule cu cap de lână,* se gândi ea. Dacă ar fi lăsat-o pe ea sau pe Moiraine să conducă cercul, atunci poate că ar fi putut face ceva în timp ce el se lupta!

A ajuns la o altă stalagmită, apoi s-a oprit când a văzut ceva în dreapta ei. Aproape că a țipat. O *femeie* stătea ghemuită acolo, ascunsă de perete, la adăpost de vânt de stânci. Ea părea să plângă.

Nynaeve aruncă o privire spre Rand, care era încă blocat în stază cu Moridin, apoi se apropie de femeie. Numărul mai mare de stalagmite de aici însemna că Nynaeve se putea târa mai în siguranță, pietrele blocând atracția neantului.

Nynaeve ajunse la femeie. Era legată de perete. „Alanna?” strigă Nynaeve peste vânt. — Light, ce cauți aici?

Aes Sedai clipi ochii înroșiți la Nynaeve. Ochii ei se uitau plictisitor, de parcă n-ar fi avut minte. În timp ce Nynaeve a examinat femeia, ea a observat că toată partea stângă a corpului Alannei era însângerată de la o rană de cuțit în intestin. Ușoară! Nynaeve ar fi trebuit să știe asta din paloarea feței femeii.

De ce să o înjunghii și să o lași aici? Nynaeve și-a dat seama că l- *a legat pe Rand . Oh, Lumină.* A fost o capcană. Moridin o lăsase pe Alanna sângerând, apoi se confruntase cu Rand. Când Alanna a murit, Rand, în calitate de Gardien

ei, va fi înnebunit de furie, făcându-l ușor de nimicit pentru Moridin.

De ce nu observase? Nynaeve a pescuit la pungile ei după ierburi, apoi se opri scurt. Ar putea plantele să facă ceva în acest moment? Ea trebuia să folosească Puterea Unică pentru a Vindeca o astfel de rană. Nynaeve a rupt hainele femeii, făcând un bandaj, apoi a încercat să deseneze *sayar* pentru Vindecare.

Rand a avut-o și nu a lăsat-o. Înfuriată, ea a încercat să-l lovească, dar Rand s-a ținut strâns. Mai strâns, în timp ce ea încerca să-l împingă. Părea să - l canalizeze, cumva, dar ea nu putea vedea țesăturile. Putea simți ceva, dar cu vântul urlator și natura ciudată a gropii, era ca o furtună care se învârtea în jurul ei. Puterea a fost învăluită în asta cumva.

Blast it! Avea nevoie *de saidar!* Nu a fost vina lui Rand. Nu putea să-i dea nicio putere în timp ce conducea cercul.

Nynaeve își apăsă mâna pe rana Alannei, simțindu-se neputincioasă. A îndrăznit să-l cheme pe Rand să o elibereze din cerc? Dacă ar fi făcut-o, Moridin s-ar întoarce fără îndoială asupra ei și s-ar ataca pe Alanna.

Ce să fac? Dacă această femeie ar muri, Rand și-ar pierde controlul. Acesta, probabil, ar fi sfârșitul lui. . . și a ultimei bătălii.

Mat a spart lemnul cu securea pentru a-l ascuți până la un punct. „Vezi”, a spus el, „nu trebuie să fie chic. Salvează-ți dulgheria drăguță pentru a o impresiona pe fiica primarului.”

Bărbații și femeile care priveau au dat din cap cu o hotărâre sumbră. Erau fermieri, săteni și meșteri, ca niște oameni pe care îi cunoscuse în cele două râuri. Mat avea mii de ei sub comanda lui. Nu ar fi bănuit niciodată că vor fi atât de multe. Oamenii buni ai pământului veniseră să lupte.

Mat și-a dat seama că sunt nebuni pentru o persoană. Dacă ar fi reușit să scape, s-ar fi ascuns într-un subsol undeva. Arde-l, dar ar fi încercat.

Zarurile acelea îi zdrăngăneau în cap, la fel cum făcuseră de când Egwene îi dădu controlul asupra tuturor armatelor Luminii. Să fii *ta'veren* sângeros nu a valorat două fasole.

A continuat, modelându-și miza pentru palisadă. Un tip a urmărit cu deosebită atenție, un fermier bătrân cu pielea

atât de piele încât săbiile Trolloc ar putea sări. Din anumite motive îi părea cunoscut lui Mat.

Arde aceste amintiri, se gândi Mat. Fără îndoială, acest tip semăna cu cineva dintr-una dintre acele amintiri vechi pe care le-a dat lui Mat. Da, mi s-a părut corect. Nu-și putea aminti *prea bine.* A . . . cart? Un Fade?

„Hai, Renald”, i-a spus tipul unuia dintre însoțitorii săi – un alt fermier, de origine Borderlander după înfățișarea lui. „Hai să mergem mai departe și să vedem dacă îi putem grăbi pe ceilalți băieți.”

Cei doi s-au îndreptat în timp ce Mat și-a terminat miza, apoi și-a șters fruntea. Întinse mâna spre o altă lungime de lemn – ar fi bine să le mai demonstreze acestor ciobani – când o siluetă îmbrăcată în *cadin* a alergat de-a lungul peretelui de palisadă, aproape finisat.

Urien avea părul roșu aprins, ținut scurt, cu excepția coadei din spate. El ridică o mână către Mat când trecea pe lângă. — Sunt agitați, Matrim Cauthon, spuse Urien, fără să se oprească. „Cred că vin în această direcție.”

— Mulțumesc, strigă Mat. "Vă datorez."

Aielul se întoarse în timp ce alerga, alergând înapoi pentru o secundă și înfruntându-se pe Mat. „Doar câștigă această bătălie! Am pariat o piele de *oosquai* pe succesul nostru.”

Mat pufni. Singurul lucru mai deranjant decât un Aiel stoic era unul care rânjește. Pariu? Despre rezultatul acestei bătălii? Ce fel de pariu a fost acesta? Dacă ar pierde, nimeni nu ar trăi suficient pentru a colecta. . .

Mat se încruntă. De fapt, a fost un pariu destul de *bun de făcut.* „Pe cine ai găsit să accepte acel pariu?” a sunat Mat. „Urien?” Dar omul era deja prea departe ca să audă.

Mat mormăi, dar îi întinse toporul unuia dintre oamenii din apropiere, o femeie Tairen zveltă. — Ține-i la rând, Cynd.

— Da, Lord Cauthon.

„Nu sunt un domn, spuse Mat prin obișnuință în timp ce își ridica *ashandarei.* Se îndepărtă, apoi se întoarse să se uite la palisada care se ridica și văzu o mână de Gărzi Deathwatch care mergeau de-a lungul șirurilor de oameni muncitori. Ca lupii printre oi. Mat se grăbi mai departe.

Armatele lui nu mai aveau mult timp să se pregătească. Folosirea porților îi pusese înaintea trollocilor, dar nu scăpaseră. Lumină, nu *a existat* nicio scăpare. Totuși, lui Mat primise să aleagă câmpurile de luptă, iar acest loc Merrilor ar funcționa cel mai bine.

Ca să alegi un complot pentru propriul tău mormânt, se gândi Mat. *Sigur , aș prefera să nu fiu nevoit să aleg în primul rând.*

Palisada se ridica în fața pădurilor de la est de câmp. Nu a avut timp să secționeze sau să înconjoare întreaga zonă cu o palisadă și oricum nu ar avea prea mult sens. Cu acei canalizări Sharan, Umbra putea să rupă pereții ca o sabie prin mătase. Dar unele palisade, cu podiumuri deasupra, le-ar oferi arcașilor săi înălțime pentru a-i viza pe trolloci.

Mat avea două râuri cu care să lucreze aici. Râul Mora curgea în direcția sud-vest, curgând între Heights și Dashar Knob. Malul său sudic se afla în Shienar, malul nordic în Arafel. S-a alăturat râului Erinin, care curgea direct spre vest, la marginea de sud a câmpului.

Râurile acelea ar servi mai bine decât orice zid, mai ales acum că avea resursele necesare pentru a le apăra corect. Ei bine, dacă le-ai putea numi resurse. Jumătate din soldații săi erau la fel de noi ca iarba de primăvară, iar cealaltă jumătate luptaseră aproape de moarte cu o săptămână înainte. Borderlanderii pierduseră doi bărbați din trei — Light, doi din *trei.* O armată mai mică s-ar fi desființat.

Numărând pe toți cei pe care îi avea, Mat avea să fie depășit numeric cu patru la unu când vor sosi acei trolloci, cel puțin conform rapoartelor de la Pumnii Raiului. Avea să fie dezordonat.

Mat și-a tras pălăria mai departe, apoi s-a zgâriat pe o parte a noului petic pe ochi pe care i-o dăduse Tuon. Piele roșie. I-a plăcut.

— Aici, acum, spuse el, trecând pe lângă câțiva dintre noii recruți ai Gărzii Turnului. Se luptau cu toiagul – vârfuri de lance încă erau forjate pentru a merge la capete. Bărbații păreau mai probabil să se rănească decât inamicul.

Mat și-a întins *ashandarei* unui bărbat, apoi a luat un toiag de la altul, în timp ce primul salută în grabă. Cei mai mulți dintre acești bărbați nu erau suficient de mari pentru a avea nevoie să se bărbierească mai mult de o dată pe lună. Dacă băiatul căruia i-a luat toiagul avea peste cincisprezece ani, Mat și-ar mânca cizmele. Nici nu le-ar fierbe mai întâi!

„Nu te poți încremeni de fiecare dată când personalul lovește ceva!” spuse Mat. „Închide ochii pe câmpul de luptă și ești mort. Nu ați fost foarte atenți data trecută?”

Mat ridică toiagul, arătându-le de unde să-l prindă, apoi le-a supus practicii de blocare pe care i-o arătase tatăl său când era destul de tânăr încât să creadă că lupta ar putea fi de fapt distractivă. A transpirat, lovind pe fiecare dintre noii recruți pe rând, forțându-i pe fiecare să blocheze.

„Arde-mă, dar vei *da* seama de asta”, le-a spus Mat cu voce tare tuturor. „Nu mi-ar păsa atât de mult, pentru că se pare că aveți inteligența cioturilor, dar dacă veți fi uciși, mamele voastre se vor aștepta să le trimit veste. Nu o voi face, atenție. Dar s-ar putea să mă simt puțin vinovat între jocurile de zaruri și urăsc să mă simt vinovat, așa că fiți atenți!”

— Lord Cauthon? spuse flăcăul care îi dăduse toiagul.

— Nu sunt... Se opri. „Ei bine, da, ce este?”

„Nu putem să învățăm sabia?”

"Ușoară!" spuse Mat. "Care e numele tău?"

— Sigmont, domnule.

„Ei bine, Sigmont, cât timp crezi că avem? Poate că ai putea să rătăciți afară, să vorbiți cu Dreadlords și Shadowspawn și să le cereți să-mi mai acorde câteva luni de timp, ca să vă pot antrena pe toți corespunzător.”

Sigmont se înroși, iar Mat îi întoarse toiagul. *Băieți de oraș.* El a oftat.

„Uite aici, tot ce vreau este ca voi să vă puteți apăra. Nu am timp să vă fac mari războinici, dar vă *pot* învăța să lucrați împreună, să păstrați o formație și să nu vă sfiiți când vin trollocii. Asta te va duce mai departe decât orice fel de joc de sabie, crede-mă.”

Tinerii au dat din cap fără tragere de inimă.

„Întoarce-te la antrenament”, a spus Mat, ștergându-și fruntea și privind peste umăr. Cenușă sângeroasă! Gardienii Deathwatch se îndreptau spre el.

Și-a prins *ashandarei* și s-a repezit, apoi s-a abătut pe marginea unui cort, doar ca să se împiedice de un grup de Aes Sedai care se apropiau pe potecă.

"Mat?" întrebă Egwene din mijlocul grupului de femei. "Esti bine?"

— Mă urmăresc al naibii, spuse el, aruncând o privire în jurul cortului. „Cine te urmărește?” spuse Egwene.

— Deathwatch Guards, spuse Mat. „Ar trebui să mă întorc la cortul lui Tuon.” Egwene a fluturat câteva degete, alungându-le pe celelalte femei, cu excepția celor două umbre ale ei – Gawyn și acea femeie Seanchan – care au rămas cu ea. — Mat, spuse Egwene pe un ton de suferință, mă bucur că te-ai hotărât în sfârșit să vezi rațiune și să

părăsești tabăra Seanchan, dar nu puteai să aștepți până când *bătălia* s-a terminat pentru a dezerta?

— Îmi pare rău, spuse el, ascultând doar pe jumătate. „Dar putem merge mai departe spre cartierul de tabără Aes Sedai? Nu mă vor urma acolo.” Poate nu. Dacă toți Gardienii Deathwatch ar fi ca Karede, poate că ar fi. Karede se scufunda după un bărbat care cădea de pe o stâncă pentru a-l prinde.

Egwene se întoarse, părând nemulțumită de Mat. Cum a putut Aes Sedai să fie atât de perfect lipsit de emoții, dar totuși să-i lase pe cineva să știe că îl dezaprobă? Dacă mă gândesc bine, un Aes Sedai ar urma, probabil, și un bărbat de pe o stâncă, chiar dacă doar pentru a-i explica — în detaliu — toate lucrurile pe care le făcea greșit în felul în care a încercat să se sinucidă.

Mat și-ar fi dorit atât de multe dintre gândurile sale din ultima vreme să nu implice să se simtă ca și cum el ar fi cel care sare de pe stâncă.

— Va trebui să găsim o modalitate de a-i explica Fortuonei de ce ai fugit, spuse Egwene în timp ce se apropiau de cartierul Aes Sedai. Mat îl plasase cât de departe de Seanchan era rezonabil. „Căsătoria va prezenta o problemă. Îți sugerez să...”

— Stai, Egwene, spuse Mat. "Despre ce vorbesti?"

— Fugi de gărzile Seanchan, spuse Egwene. „Nu ai ascultat. . . Bineînțeles că nu ai fost. Este plăcut să știi că, pe măsură ce lumea se prăbușește, câteva lucruri sunt complet neschimbabile. *Cuendillar* și Mat Cauthon.”

— Fug de ei, spuse Mat, privind peste umăr, pentru că Tuon vrea să judec. De fiecare dată când un soldat caută mila împărătesei pentru o crimă, *eu sunt* cel care se presupune că trebuie să-i asculte cazul!”

„Tu,” a spus Egwene, „judeci?”

— Știu, spuse Mat. „Prea multă muncă, dacă mă întrebi pe mine. Toată ziua m-am ferit de paznici, încercând să-mi fur puțin timp pentru mine.”

— Un pic de muncă sinceră nu te-ar ucide, Mat.

„Acum, știi că nu este adevărat. Soldatul este o muncă cinstită, iar oamenii sunt uciși tot timpul.”

Se pare că Gawyn Trakand exersa cândva să fie Aes Sedai, pentru că îi tot arunca lui Mat priviri care ar fi făcut-o pe Moiraine mândră. Ei bine, lasă-l. Gawyn era un prinț. Fusese crescut să facă lucruri precum judecata. Probabil că a trimis câțiva bărbați la spânzurătoare în fiecare zi, în pauza de prânz, doar pentru a menține antrenamentele.

Dar Mat. . . Mat nu avea de gând să ordone ca bărbații să fie executați și asta era. Au trecut pe lângă un grup de Aiel care se luptau împreună. Era acest grup la care Urien alergase să ajungă? Odată ce trecuseră – Mat încercând să-i facă pe ceilalți să meargă mai repede, astfel încât Seanchanul să nu ajungă din urmă – se apropie de Egwene.

„L-ai găsit încă?” întrebă el încet.

— Nu, spuse Egwene, cu ochii în față.

Nu e nevoie să menționez ce *a* fost. „Cum ai putut să pierzi chestia? După toată munca prin care am făcut-o ca să-l găsim?”

"Noi? Din spusele pe care le-am auzit, Rand, Loial și Borderlanders au avut mult mai mult de-a face cu găsirea lui decât tine.

— Am fost acolo, spuse Mat. „Am străbătut întregul continent sângeros, nu-i așa? Arde-mă, mai întâi Rand, apoi tu. Toată lumea o să mă vorbească despre acele zile? Gawyn, vrei o tură?

"Da, te rog." Părea nerăbdător.

— Taci, spuse Mat. „Se pare că nimeni nu-și poate aminti clar în afară de mine. Am vânat Cornul ăla sângeros ca un nebun. Și, o să menționez, eu am suflat lucrul care v-a lăsat pe toți să scăpați de Falme.

„Așa îți amintești?” întrebă Egwene.

— Sigur, spuse Mat. „Vreau să spun, am niște găuri acolo, dar le-am adunat în mare parte.”

— Și pumnalul?

„Bibelul ăla? Cu greu merită timpul nimănui.” S-a surprins întinzându-se lângă el, acolo unde o dusese cândva. Egwene ridică o sprânceană spre el. „Oricum, nu acesta este ideea. Vom avea nevoie de instrumentul ăla nenorocit, Egwene. Vom avea *nevoie* .”

„Avem oameni care caută”, a spus ea. „Nu suntem siguri exact ce s-a întâmplat. A existat un reziduu de călătorie, dar a trecut ceva timp si . . . Lumină, Mat. Noi incercam. Promit. Nu este singurul lucru pe care Shadow l-a furat recent de la noi. . .”

El îi aruncă o privire, dar ea nu i-a mai dat. Flaming Aes Sedai. — L-a văzut cineva pe Perrin încă? el a intrebat. „Nu vreau să fiu cel care îi spune că soția lui a dispărut.”

— Nimeni nu l-a văzut, spuse Egwene. „Presupun că este la muncă, îl ajută pe Rand.”

— Bah, spuse Mat. „Poți să-mi faci o poartă până în vârful Butonului?”

— Credeam că vrei să mergi în tabăra mea.

E pe drum, spuse Mat. Ei bine, cam așa a fost. „Și acei gardieni de la Deathwatch nu se vor aștepta la asta. Arde-mă, Egwene, dar cred că au ghicit încotro ne îndreptam.

Egwene, după ce s-a oprit o clipă, le-a deschis o poartă către terenul de călătorie de pe Knob. Au pășit pe el.

Mai mult decât un deal, mai puțin decât un munte, Dashar Knob s-a ridicat la o sută de metri în aer aproape de mijlocul câmpului de luptă. Formațiunea de stâncă era inescalabilă, iar porțile erau singura cale de a ajunge în vârf. De aici, Mat și comandanții săi vor putea urmări întreaga luptă desfășurată.

„Nu am cunoscut niciodată pe nimeni altcineva”, i-a spus Egwene, „care va munci atât de mult pentru a evita munca grea, Matrim Cauthon”.

„Nu ai petrecut suficient timp în preajma soldaților.” Mat le făcu cu mâna bărbaților care l-au salutat în timp ce ieșea din terenul Travelling.

Privi spre nord, spre râul Mora și peste el în Arafel. Apoi spre nord-est, spre ruinele a ceea ce fusese cândva un fel de fort sau turn de veghe. Spre est, spre palisada care se ridică și spre pădure. A continuat să se întoarcă, spre sud, pentru a privi râul Erinin în depărtare și ciudatul crâng de copaci înalți de care Loial era atât de înfricoșat. Au spus că Rand le-a crescut pe acelea, în timpul întâlnirii la care fusese semnat tratatul. Mat se uită spre sud-vest către singurul vad bun de pe Mora din apropiere, numit Hawal Ford de către localnicii care cultivaseră această zonă; dincolo de vadul dinspre Arafel era o mare întindere de mlaștini.

Spre vest, peste Mora, se întindeau Polov Heights — un platou înalt de patruzeci de picioare, cu o pantă abruptă la est și pante mai graduale pe celelalte părți.

Între baza versantului de sud-vest și mlaștini se afla un coridor de aproximativ două sute de pași, bine uzat de călătorii care foloseau vadul pentru a traversa Arafel și Shienar. Mat ar putea folosi aceste caracteristici în avantajul său. Le putea folosi pe toate. Ar fi de ajuns? Simțea ceva trăgându-l de el, trăgându-l spre nord. Rand avea nevoie de el în curând.

Se întoarse, gata să fugă, când cineva s-a apropiat de partea de sus a Butonului, dar nu era Gărzile Deathwatch. Era doar Jur Grady cu fața de piele.

— Ți-am adus soldații aceia, spuse Grady, arătând. Mat putea să vadă o mică forță venind printr-o poartă către terenul de călătorie din apropierea palisadei. O sută de

oameni ai trupei, conduși de Delarn, arborează un steag roșu însângerat. Redarms erau însoțiți de aproximativ cinci sute de oameni îmbrăcați în haine uzate.

„Ce rost avea asta?” întrebă Grady. — Presupun că ai trimis acele sute într-un sat din sud pentru a le recruta?

Asta și mai mult. *Ți-am salvat viața, omule, se* gândi Mat, încercând să-l scoată pe Delarn din grup. *Și apoi te oferi voluntar pentru asta. Naiv.* Delarn sa comportat de parcă ar fi fost soarta lui.

— Du-le în sus, spuse Mat. „Hărțile arată că există un singur loc bun pentru a bloca Mora, un canion îngust la câteva leghe nord-est de aici.”

— În regulă, spuse Grady. „Vor fi implicați canaleri.”

— Va trebui să te descurci cu ele, spuse Mat. „În mare parte, totuși, vreau să-i lași pe acești șase sute de bărbați și femei să apere râul. Nu vă riscați prea mult. Lăsați-l pe Delarn și pe oamenii lui să facă treaba.”

— Scuză, spuse Grady. „Dar asta nu pare a fi o forță foarte mare. Majoritatea nu sunt soldați instruiți.”

— Știu ce fac, spuse Mat. *Sper.*

Grady a dat din cap fără tragere de inimă și a plecat.

Egwene îl privi pe Mat cu ochi curioși.

— Nu ne putem retrage din această luptă, spuse Mat încet. „Nu ne retragem. Nu există unde să meargă. Stăm aici, sau pierdem totul.”

„Întotdeauna există *o* retragere”, a spus Egwene.

— Nu, spuse Mat. "Nu mai." Și-a sprijinit *ashandarei* pe umăr, cu cealaltă mână întinsă, cu palma în față. El a scanat peisajul, amintirile apărând ca din lumină și praf dinaintea lui. Rion la Hune Hill. Naath și San d'ma Shadar. Căderea lui Pipkin. Sute și sute de câmpuri de luptă, sute de victorii. Mii de morți.

Mat se uită la niște amintiri fulgerând pe câmp. „Ați vorbit cu comandanții aprovizionărilor? Nu avem mâncare, Egwene. Nu putem câștiga un război prelungit, luptându-ne și căzând înapoi. Inamicul ne va copleși dacă facem asta. La fel ca Eyal în Marșurile din Maighande. Suntem la cei mai puternici acum, deși stricați suntem. Retrageți-vă și ne resemnăm cu foametea în timp ce trollocii ne distrug.”

— Rand, spuse Egwene. „Trebuie doar să rezistăm până când el va învinge.”

— Într-un fel, este adevărat, spuse Mat, întorcându-se spre Heights. În ochii minții lui, a văzut ce putea veni, posibilitățile. Și-a imaginat călăreți pe înălțimi, ca niște umbre. Ar pierde dacă ar încerca să țină acele înălțimi, dar

poate... . . „Dacă Rand pierde, nu va conta. Roata este ruptă al naibii și toți devenim nimic, dacă avem noroc. Ei bine, nu mai putem face nimic în privința asta. Dar aici este chestia. Dacă face ceea ce ar trebui să facă, tot am putea pierde — vom pierde, dacă nu oprim armatele Umbrei.” Clipi, văzând-o, întreg câmpul de luptă se întinse în fața lui. Luptă la vad. Săgeți din palisadă. — Nu-i putem învinge pur și simplu, Egwene, spuse Mat. „Nu putem doar să stăm și să rezistăm. Trebuie să-i distrugem, să-i alungăm, apoi să-i vânăm până la ultimul Trolloc. Nu putem supraviețui pur și simplu. . . trebuie să *câștigăm.”*

„Cum vom face asta?” întrebă Egwene. — Mat, nu vorbești logic. Nu tocmai spuneai ieri cât de depășiți numeric vom fi?

Se uită spre mlaștină, imaginându-și umbre care încercau să treacă prin ea. Umbre de praf și memorie. „Trebuie să schimb totul”, a spus el. Nu putea să facă ceea ce se așteptau ei. Nu putea să facă ceea ce spionii ar fi spus că plănuia. „Sânge și cenuşă însângerată. . . o ultimă aruncare a zarurilor. Tot ce avem, îngrămădit într-o grămadă. . .”

Un grup de bărbați îmbrăcați în armură întunecată a trecut printr-o poartă spre vârful Butonului, gâfâind adânc, de parcă ar fi trebuit să alunge un *damane* pentru a-i aduce aici sus. Pieptarul lor era lăcuit cu un roșu intens, dar acest lot nu avea nevoie de o expoziție înfricoșătoare pentru a fi înfricoșător. Păreau suficient de furioși încât să se amestece cu ouăle cu privirea.

„Tu”, a spus garda principală de la Deathwatch, un bărbat pe nume Gelen, arătând spre Mat, „ai *nevoie* la...”

Mat ridică o mână pentru a-l tăia.

„Nu voi fi refuzat din nou!” spuse Gelen. „Am ordine de la...”

Mat îi aruncă bărbatului o privire, iar acesta se opri scurt. Mat se întoarse din nou spre nord. Un vânt rece, oarecum *familiar* , a suflat peste el, ondulandu-i haina lungă, periându-i pălăria. Miji ochii. Rand trăgea de el.

Zarurile încă i se prăbușeau în cap.

— Sunt aici, spuse Mat.

"Ce ați spus?" întrebă Egwene.

"Ei sunt aici."

„Cercetașii...”

— Cercetașii greșesc, spuse Mat. Ridică privirea și observă o pereche de *rădăcini care se întorceau* cu viteză

spre tabără. O văzuseră. Trollocii trebuie să fi mărșăluit prin noapte.

Sharanii vor veni pe primul loc, se gândi Mat, *pentru a le da o respiră trollocilor. Vor fi sosit prin porți.*

„Trimite alergători”, a spus Mat, arătând spre Gardienii de la Deathwatch, „du-i pe bărbați și femei la posturile lor. Și avertizează-l pe Elayne că voi schimba planul de luptă.”

"Ce?" spuse Egwene.

„Sunt *aici!* spuse Mat, întorcându-se pe Garzi. „De ce nu alergi! Du-te, du- *te!”* Deasupra, *zgomotul* țipă. Gelen, spre meritul său, a salutat, apoi a alergat – bătând în acea armură masivă – împreună cu tovarășii săi.

— Asta este, Egwene, spuse Mat. „Respiră adânc, o ultimă tragere de coniac sau arde-ți ultimul vârf de tabac. Privește bine pământul în fața ta, pentru că în curând va fi acoperit de sânge. Într-o oră, vom fi în toi. Lumina veghează asupra noastră pe toți.”

Perrin pluti în întuneric. Se simțea atât *de obosit.*

Slayer încă trăiește, se gândi o bucată din el. *Graendal îi corupe pe marii căpitani. Sfârșitul e aproape. Nu poți scăpa acum! Stai așa.*

Ține-te de ce? Á încercat să deschidă ochii, dar era atât de epuizat. El ar trebui să. . . ar fi trebuit să iasă mai devreme din visul lupului. Întregul său corp se simțea amorțit, cu excepția... . .

În afară de partea lui. Mișcând degetele care se simțeau ca niște cărămizi, el atinse căldura. Ciocanul lui. Era fierbinte de cald. Căldura aceea părea să-i miște în sus degetele, iar Perrin inspiră adânc.

Trebuia să se trezească. El plutea la marginile conștiinței, ca atunci când era aproape de somn, dar încă parțial conștient. În acea stare, se simțea ca și cum s-ar fi confruntat cu o potecă bifurcată în fața lui. O cale ducea mai adânc în întuneric. Și unul condus. . . Nu putea vedea, dar știa că asta înseamnă. . . Însemna să te trezești.

Căldura de la ciocan iradia în sus de braț. Mintea lui a căpătat claritate. *A trezi.*

Asta făcuse Slayer. El a avut . . . trezit . . . oarecum . . .

Viața lui Perrin se scurgea. Nu a mai rămas mult timp. Pe jumătate în îmbrățișarea morții, strânse din dinți, trase adânc aer în piept și se forța să se *trezească.*

Tăcerea visului lupului s-a spulberat.

Perrin a lovit pământul moale și a intrat într-un loc de strigăte. Ceva despre un front de luptă, despre pregătirea

liniilor. . .

În apropiere, cineva a strigat. Și apoi altcineva. Si altii. — Perrin? El cunoștea acea voce. — Perrin, băiete!

Maestrul Luhhan? Pleoapele lui Perrin se simțeau atât de grele. Nu le putea deschide. Brațele l-au prins.

"Rezistă. Te am, băiete. Te am. *Rezistă.*

37

Ultima Bătălie

Zori au izbucnit în acea dimineață pe Polov Heights, dar soarele nu a strălucit asupra Apărătorilor Luminii. Din vest și din nord au venit armatele Întunericului, pentru a câștiga această ultimă bătălie și a arunca o Umbră peste pământ; pentru a introduce o Epocă în care bocetele suferinței ar rămâne neauzite.

—din caietul lui Loial, fiul lui Arent

fiul lui Halan, vârsta a patra

Lan își ținea sabia în sus, în timp ce îl gălea pe Mandarb prin tabără.

Deasupra, norii de dimineață au început să sângereze roșii, reflectând bile de foc enorme care se ridicau din masiva armată Sharan care se apropia dinspre vest. S-au arcuit pe cer cu grație, părând lente din cauza distanței mari.

Grupuri de călăreți au ieșit din tabără, alăturându-se lui Lan. Malkieri rămase călărea chiar în spatele lui, dar forța lui se umflase ca o maree. Andere i s-a alăturat în față, steagul lui Malkier — Macaraua de Aur — acționând ca un steag pentru toate Țările de graniță.

Erau însângerați, dar nu bătuți. Doborâți un om și ați văzut din ce era făcut. Omul acela ar putea alerga. Dacă nu a făcut-o – dacă s-a ridicat cu sânge la colțul gurii și hotărâre în ochi, atunci știai. Omul acela era pe cale să devină cu adevărat periculos.

Bilele de foc păreau să se miște mai repede pe măsură ce cădeau, prăbușindu-se în tabără în explozii de furie roșie. Exploziile au zguduit pământul. Țipete din apropiere se ridicau pentru a însoți tunetul copitelor. Totuși, bărbații i s-au alăturat. Mat Cauthon răspândise în toate taberele că era nevoie de mai multă cavalerie pentru a se alătura înaintării lui Lan și a înlocui soldații pierduți.

El a dezvăluit, de asemenea, costul pentru a face acest lucru. Cavaleria avea să fie în fruntea luptei, rupând liniile Trolloc și Sharan și s-ar odihni puțin. Ei ar duce greul victimelor în această zi.

Totuși, bărbații i s-au alăturat. Grăniceri care ar fi trebuit să fie prea bătrâni ca să călărească. Negustorii care lăsaseră deoparte punga de bani și luaseră sabia. Un număr surprinzător de sudişti, printre care multe femei, purtând pieptar şi bonete de oţel sau piele, purtând suliţe. Nu erau suficiente lănci pentru a merge în jur.

„Jumătate dintre cei care se alătură arată mai mult fermieri decât soldați!” Andere îl strigă peste bătăi de copite.

— Ai văzut vreodată un bărbat sau o femeie de pe Two Rivers călărind, Andere? strigă Lan înapoi.

„Nu pot spune că am.”

„Uită-te și fii surprins.”

Cavaleria lui Lan a ajuns la râul Mora, unde un bărbat cu părul lung și ondulat, purtând o haină neagră, stătea cu mâinile încleștate la spate. Logain avea acum patruzeci de Aes Sedai și Asha'man cu el. Se uită la forța lui Lan, apoi ridică o mână spre cer, mototolind o minge de foc enormă care cădea de parcă ar fi fost o bucată de hârtie. Cerul a crăpat ca un fulger, iar mingea de foc care se sparge a țâșnit scântei în toate părțile, fumul răscolind în aer. Cenușa a plutit în jos, ardând, lovind râul care se repezi și împrăștiind alb-negru pe suprafața lui.

Lan l-a încetinit pe Mandarb în timp ce se apropia de Hawal Ford, chiar la sud de Heights. Logain își întinse cealaltă mână spre râu. Apele s-au agitat, apoi s-au zguduit în aer ca și cum ar curge peste o rampă invizibilă. S-au prăbușit pe cealaltă parte, o cascadă violentă, în timp ce o parte din apă s-a revărsat peste malurile râului.

Lan dădu din cap către Logain și continuă, ghidându-l pe Mandarb sub cascadă și traversând stâncile încă umede ale vadului. Lumina soarelui s-a filtrat prin apele râului de deasupra, scânteind în jos pe Lan în timp ce el a tunat prin

tunel, Andere și Malkieri în spatele lui. Cascada urlă în stânga lui, împroșcând o ceață de apă.

Lan se cutremură când izbucni din nou în lumină, apoi porni pe coridor spre Sharans. În dreapta lui se înălțau Înălțimile, în stânga lui mlaștinile, dar aici era un pasaj de pământ solid și plan. Sus, pe Înălțimi, arcași, arbaletari și dragonieri s-au pregătit să lanseze salve către inamicii care se apropiau.

Sharans în față, o forță uriașă de trolloci adunându-se în spate, toți direct la vest de Heights. Tunetul focului dragonului a zguduit aerul din vârful Înălțimilor și, în curând, Sharanii au avut de înfruntat exploziile lor.

Lan și-a pus lancea, a țintit un soldat Sharan care se îndrepta spre Polov Heights, apoi s-a pregătit.

Elayne îşi ridică capul, întorcându-se într-o parte. Acea melodie groaznică, un cântec, un zumzet, frumos dar groaznic în același timp. Ea înclină pe Moonshadow, atrasă de acel sunet blând. Unde era?

S-a ridicat de undeva mai adânc în tabăra Seanchan de la baza Dashar Knob. Mestecându-l pe Mat pentru că nu i-a spus planul său de război ar putea aștepta. Trebuia să găsească sursa acelui sunet, acel sunet minunat, acel sunet. . .

„Elayne!” spuse Birgitte.

Elayne îşi dădu calul înainte.

„Elayne! Draghkar!”

Draghkar. Elayne s-a scuturat, apoi a ridicat privirea și a găsit creaturile căzând ca picături de apă în tabăra din jurul lor. Gardienele și-au coborât săbiile, cu ochii deschizându-se larg în timp ce cântaiul continua.

Elayne a țesut un tunet. A izbucnit din ea, despărțind aerul, spălându-le pe femeile Gardiene și făcându-le să strige și să-și acopere urechile. Durerea a înjunghiat capul lui Elayne și ea a înjurat, închizând ochii la șoc. Și apoi . . . apoi nu auzi nimic.

Acesta era ideea.

Și-a forțat ochii să deschidă pentru a-l vedea pe Draghkar de jur împrejur, cu trupurile lor zgâriete și cu ochii lor inumani. Și-au deschis buzele pentru a cânta, dar urechile asurzite ale lui Elayne nu au putut auzi cântecul. Ea a zâmbit, apoi a țesut bici de foc, lovind creaturile. Nu le putea auzi țipetele de durere, ceea ce era păcat.

Gardienele lui Elayne s-au adunat, ridicându-se din genunchi, coborând mâinile de la urechi. Își dădea seama

din privirea lor năucită că fuseseră asurziți. Birgitte i-a făcut curând să lovească pe surprinsul Draghkar. Trei dintre creaturi au încercat să sară în sus și să zboare departe, dar Birgitte le-a luat pe fiecare cu o săgeată albă, aruncând-o pe ultima astfel încât să se prăbușească într-un cort din apropiere.

Elayne făcu cu mâna, atrăgând atenția lui Birgitte. Primele sunete de Draghkar nu veniseră de sus, ci de mai departe în tabără. Elayne arătă cu degetul, dându-l pe Moonshadow în mișcare, conducându-și trupele printre Seanchan. De jur împrejur, bărbații zăceau cu privirea în cer, cu gurile deschise. Mulți păreau că respiră, dar se uitau cu ochi morți. Draghkarii le consumaseră sufletele, dar lăsaseră trupurile în viață, precum crusta tăiată pâinea unui om bogat.

neglijent. Acest grup de Draghkar — Light, erau peste o sută de ei — ar fi putut lua câte un bărbat, l-ar fi ucis, apoi s-ar fi retras înainte ca prezența lor să fie descoperită. Răbușele îndepărtate ale bătăliei – coarnele bâlâiate, dragonii bubuitori, mingile de foc șuierătoare, toate pe care Elayne le simțea acum, dar abia le putea deslușI cu urechile rupte – acoperiseră atacul lui Draghkar. Creaturile ar fi putut să lovească și să fugă, dar erau lacomi.

Gărzile ei s-au împrăștiat, lovindu-l pe Draghkar surprins – mulți dintre ei țineau soldați. Fiarele nu erau luptători puternici dacă se măsoară după puterea brațului. Elayne așteptă, pregătind țesături. Acei Draghkar care au încercat să fugă, ea a ars din cer.

Odată ce ultimii dintre ei au murit – cel puțin cei pe care îi puteau vedea – Elayne îi făcu semn lui Birgitte să se apropie. Aerul mirosea puternic a carne arsă. Elayne și-a încrețit nasul și s-a întins de pe cal să ia capul lui Birgitte în mâini, vindecând urechile femeii. Copiii au lovit cu piciorul în timp ce ea a făcut-o. Au reacționat ei la momentele în care ea a vindecat pe cineva sau asta era fantezia ei? Elayne se întinse să-și țină stomacul cu un braț, în timp ce Birgitte se dădu înapoi, privind în jur.

Gardianul a întins o săgeată, iar Elayne și-a simțit alarma. Birgitte s-a dezlegat, iar un Draghkar s-a împiedicat înapoi de la acoperiș într-un cort din apropiere. Un Seanchan a ieşit împleticit afară, cu ochii înscrişi. Hrănirea fusese întreruptă la jumătate; bietul om n-ar mai avea niciodată dreptate în minte.

Elayne și-a întors calul și a văzut niște trupe Seanchan încărcând în zonă. Birgitte le vorbi, apoi se întoarse să

vorbească cu Elayne. Elayne doar a clătinat din cap, iar Birgitte a ezitat, apoi a spus altceva lui Seanchan.

Gardienii lui Elayne s-au grupat din nou în jurul ei, privindu-l pe Seanchan cu neîncredere. Elayne a înțeles perfect sentimentul.

Birgitte i-a făcut semn înainte și au continuat în direcția în care mergeau. În timp ce făceau ei, o *damane* și un *sul'dam* s-au apropiat și, în mod surprinzător, i-au întors pe Elayne. Poate că această Fortuona le dăduse ordin să respecte monarhii străini.

Elayne a ezitat, dar ce avea de gând să facă? Ea ar putea să se întoarcă în propria ei tabără pentru Vindecare, dar asta avea să dureze și era urgent să vorbească cu Mat. Ce rost avea să-și petreacă zilele întocmind planuri de război dacă avea de gând să le dea deoparte? Avea încredere în el — Light, trebuia să facă — dar totuși prefera să știe ce intenționa el să facă.

Ea oftă, apoi întinse piciorul spre *damane.* Femeia se încruntă, apoi aruncă o privire spre *sul'dam.* Amândoi păreau să o ia ca pe o insultă. Elayne intenționase cu siguranță că acesta era unul.

Sul'dam dădu din cap, iar *damane ei se* întinse să atingă piciorul lui Elayne chiar deasupra piciorului ei cizme. Cizmele robuste ale lui Elayne arătau ca ceva ce ar purta un soldat, nu o regină, dar ea nu intenționa să călărească în luptă purtând papuci.

Un mic șoc glacial al Vindecării a trecut prin ea, iar auzul i-a revenit încet. Tonurile joase au revenit primele. Explozii. Boom-ul îndepărtat al focului dragonului, goana râului din apropiere. Mai mulți Seanchan vorbesc. Urmează mediile medii, apoi un val de sunet. Foșnet de clapete, țipete de soldați, strigăte de coarne.

„Spune-le să-i vindece pe ceilalți”, îi spuse Elayne lui Birgitte.

Birgitte ridică o sprânceană, întrebându-se probabil de ce Elayne nu dă doar ea însăși ordinul. Ei bine, acești Seanchan au acordat o atenție deosebită cărora oamenii puteau vorbi unii cu alții. Elayne nu le-a dat onoarea de a le vorbi direct.

Birgitte a transmis ordinul, iar buzele *sul'dam-ului* au tras la o linie. Își rasase părțile laterale ale părului; era înalt născută. Cu uşurinţă, Elayne reuşise să o insulte din nou.

„O voi face”, a spus femeia. „Deși de ce oricare dintre voi și-ar dori să fie vindecat de un animal este mai presus

de mine.”

Seanchanul nu credea în lăsarea *lui Damane să se* vindece. Cel puțin, asta pretindeau ei – asta nu-i împiedicase să învețe cu reticență țesăturile femeilor lor captive, acum că văzuseră din față ce avantaj era în luptă. Din câte auzise Elayne, înalt-născutul accepta rareori această Vindecare.

— Să mergem, spuse Elayne, mergând înainte. Ea le-a făcut semn soldaților săi să rămână în urmă și să fie vindecați.

Birgitte o privi, dar nu obiecta. Cei doi se grăbiră mai departe, Birgitte urcându-și calul și călare cu Elayne spre clădirea de comandă Seanchan. O poveste, poate de mărimea unei mici fermă, se afla într-o crăpătură mare, cu pereți înalți, la baza suică a Dashar Knob – o mutaseră de sus, deoarece Mat se temea că ar fi prea expus. Vârful va continua să fie folosit pentru supravegherea bătăliei la intervale scurte.

Elayne îi permise lui Birgitte să o ajute să descălece — Light, dar începea să se simtă greoaie. Parcă era o navă în doc uscat. Și-a luat un moment să se calmeze corect. Caracteristici netede, emoții în control. Și-a luat părul, și-a îndreptat rochia, apoi a intrat în clădire.

— Ce, urlă ea în timp ce păşi înăuntru, în numele unui nenorocit de cărți de fân trolloc cu două degete crezi că faci, Matrim Cauthon?

Deloc surprinzător, blestemul l-a făcut pe bărbat să rânjească în timp ce ridica privirea de pe masa cu hărți. Își purta pălăria și haina peste niște haine de mătase foarte drăguțe, care păreau croite pentru a se potrivi cu culoarea pălăriei și să includă piele prelucrată la manșete și la guler, pentru a nu fi atât de deplasat. Mirosea a un fel de compromis. Totuși, de ce pălăria lui avea o bandă roz?

— Bună, Elayne, spuse Mat. „M-am gândit că aș putea aștepta cu nerăbdare să te văd în curând.” Făcu semn către un scaun, purtând roșul și aurul lui Andor, pe marginea camerei. Era foarte amortizată, cu o ceașcă de ceai cald aburind pe suportul de lângă el.

Arde-te, Matrim Cauthon, se gândi ea. *Când ai devenit atât de inteligent?*

Împărăteasa Seanchan stătea pe propriul tron în capul camerei, Min lângă ea, îmbrăcată în suficientă mătase verde pentru a aproviziona un magazin din Caemlyn pentru două săptămâni. Elayne nu a ratat faptul că tronul Fortuonei era cu două degete mai sus decât al lui Elayne.

Sângeroasă femeie de nesuferit. "Mat. Există Draghkar în tabăra ta.”

„Arde-o”, a spus el. "Unde?"

— Ar trebui să spun că *au fost* Draghkar în tabăra ta, a spus Elayne. „Noi ne-am ocupat de ei. Trebuie să le spui arcașilor tăi să supravegheze mai bine.”

— Le-am spus, se plânse Mat. „Cenuşă sângeroasă. Cineva verifică arcașii, eu...

„Marele Prinț!” spuse un mesager Seanchan, trecând prin prag. S-a pus în genunchi, apoi s-a prosternat cu o mișcare lină, fără să-și oprească niciodată narațiunea. „Banca Archer a căzut! Loviți de către cei din Sharan — și-au mascat atacul cu fumul de la mingi de foc.

„Sânge și cenuşă de sânge!” spuse Mat. „Trimite șaisprezece *damane* și *sul'dam* acolo jos acum! Trimiteți la unitățile de tir cu arcul din nord și aduceți echipele patruzeci și două și cincizeci. Și spune-le cercetașilor că îi voi biciui dacă lasă să se întâmple așa ceva din nou.

— Mare, spuse cercetașul, salutând și ridicându-se în picioare, ieșind din cameră fără să ridice privirea pentru a evita riscul de a întâlni privirea lui Mat.

Una peste alta, Elayne a fost impresionat de cât de ușor și-a amestecat cercetașul închinarea cu raportul. Era și ea bolnavă. Nici un conducător nu ar trebui să ceară așa ceva de la supușii ei. Puterea unei națiuni a venit din puterea poporului său; rupe-le și tu îți făceai spatele.

— Știai că vin, spuse Elayne după ce Mat a mai dat câteva ordine asistenților săi. „Și ai anticipat furia pe care o va provoca schimbarea planurilor tale. Arde-te, Matrim Cauthon, de *ce* ai simțit nevoia să faci asta? Am crezut că planul nostru de luptă este sănătos.”

— A fost, spuse Mat.

„Atunci de ce să-l schimbi!”

— Elayne, spuse Mat, uitându-se la ea. „Toată lumea m-a pus la conducere, împotriva voinței mele, pentru că nu pot să-mi schimb mintea de către Părăsiți, nu?”

„Aceasta a fost ideea generală”, a spus Elayne. „Deși cred că are mai puțin de-a face cu acel medalion al tău și mai mult cu faptul că ai un cap prea gros pentru ca Compulsion să pătrundă.”

— La dracu, spuse Mat. — Oricum, dacă cei Părăsiți folosesc constrângerea asupra oamenilor din taberele noastre, probabil că au câțiva spioni în întâlnirile noastre.

— Presupun că da.

„Deci ei cunosc planul nostru. Marele nostru plan, pe care l-am pregătit atât de mult. Ei știu asta.”

Elayne a ezitat.

"Ușoară!" spuse Mat, clătinând din cap. „Prima și cea mai importantă regulă pentru a câștiga un război este să știi ce va face inamicul tău.”

— Cred că prima regulă a fost să-ți cunoști terenul, spuse Elayne, încrucișându-și brațele.

"Și asta. Oricum, îmi dau seama că dacă inamicul știe ce vom face, trebuie să ne schimbăm. Imediat. Planurile proaste de luptă sunt mai bune decât cele pe care inamicul tău le va anticipa.”

„De ce nu ai ghicit că asta se va întâmpla?” întrebă Elayne.

Se uită la ea, fără expresie. O parte a gurii i s-a zvâcnit în sus, apoi și-a tras pălăria în jos, umbrindu-și petecul pe ochi.

— Lumină, spuse Elayne. „ *Știai.* Ți-ai petrecut toată săptămâna asta planificând cu noi și știai că tot timpul o vei arunca cu apa vasă.”

— Asta îmi dă prea mult credit, spuse Mat, uitându-se înapoi la hărțile sale. „Cred că o parte din mine ar fi știut de-a lungul timpului, dar nu mi-am dat seama decât înainte ca șarinii să ajungă aici.”

„Deci care este noul plan?”

El nu a răspuns.

— O să-l ții în cap, spuse Elayne, simțindu-i picioarele slabe. „Tu vei conduce bătălia și niciunul dintre noi nu va ști ce, în Lumină, plănuiești, nu-i așa? Altfel, cineva ar putea să audă, iar știrile ar ajunge în Umbră.”

El a dat din cap.

„Creatorul adăpostește-ne”, a șoptit ea.

Mat se încruntă. „Știi, asta a spus Tuon.”

Pe Înălțimi, Uno și-a ținut urechile în timp ce dragonii din apropiere eructau foc către trollocii și șarinii de la vest de ei. Mirosul a ceva înțepător ardea în aer, iar exploziile erau atât de asurzitoare, încât nu și-a putut auzi propriul blestem.

Dedesubt, călăreții lui Lan Mandragoran măturau părțile laterale ale forței de asalt, ținându-i strânși, astfel încât dragonii să poată face mai multe daune. Sharanii aveau trolloci cu ei. Ar avea și ei canaleri cu ei, mulți dintre ei. Mai în sus, o altă mare armată de trolloci, cei care făcuseră atâtea pagube forțelor lui Dai Shan, coborase

dinspre nord-est și avea să ajungă în curând pe Câmpul Merrilor.

Dragonii s-au liniștit momentan, dragonierii umplund din nou mabele cu orice i-a făcut să lucreze. Uno nu avea de gând să se apropie de ei. Ghinion, astea au fost. Era sigur de asta.

Liderul dragonilor era un Cairhienin slăbănog, iar Uno nu-i servise niciodată prea mult de oamenii aceia. S-au încruntat la el ori de câte ori vorbea. Acesta s-a așezat cu trufie pe calul său și nu a tresărit când dragonii au tras din nou.

Amyrlin Seat își asumase soarta cu acești bărbați și, de asemenea, cu Seanchan. Uno nu avea de gând să se plângă. Aveau nevoie de fiecare sabie pe care o puteau obține, inclusiv Cairhienin și nenorocitul de Seanchan.

— Îți plac dragonii noștri, căpitane? conducătorul — Talmanes — îl chema pe Uno. Căpitan. Uno fusese promovat. Acum conducea o forță de șuiști din Turnul nou recrutați și cavalerie ușoară.

Nu ar fi trebuit să se ocupe de nimic; fusese fericit ca un soldat obişnuit. Dar avea atât experiență de antrenament, cât și experiență de luptă, lucruri care erau puține în prezent, sau așa spusese regina Elayne. Așa că acum era un ofițer în flăcări și nu mai puțin conducea cavaleriei *și* soldații de picioare! Ei bine, știa cum să ocolească o știucă, dacă trebuia să folosească una, deși de obicei prefera să lupte călare.

Oamenii lui erau gata să apere marginea Înălțimilor în cazul în care inamicul ajungea să urce panta. Până acum, arcașii aflați în fața dragonilor au împiedicat acest lucru, dar destul de curând, arcașii ar fi trebuit să se retragă, iar apoi ar fi soldații obișnuiți care să conducă luptele sângeroase. Dedesubt, Sharanii s-au tras la o parte pentru a lăsa forțele principale Trolloc să urce cu furtună pe pantă.

Stiucii aveau să avanseze, rezistând atacului Trolloc, iar stiucii ar funcționa bine aici, deoarece trollocii ar fi împinge în sus. Adaugă niște cavalerie în flăcări pe flancurile lor și niște arcași însângerați care trăgeau prin acele porți făcuți sus în aer și probabil că ar putea sta aici zile întregi. Poate săptămâni. Când erau împinși de numere superioare, se lăsau centimetru cu centimetru, agățându-se de fiecare bucățică de pământ.

Uno și-a dat seama că nu avea cum să supraviețuiască acestei bătălii în flăcări. Era surprins că reușise atât de

mult. Intr-adevăr, Masema în flăcări ar fi trebuit să aibă capul lui, sau Seanchanul de lângă Falme, sau un Trolloc ici și colo. Încercase să se mențină slab, astfel încât să aibă un gust groaznic de flacără când l-au îndesat într-una dintre acele oale de gătit.

Dragonii au tras din nou, făcând găuri enorme în hoardele de trolloci care înaintau. Uno îşi bătu mâinile la urechi. „Avertizați un om când faceți asta, bucăți în flăcări atârnate de capra...”

Următoarea lovitură l-a înecat.

Trollocii de dedesubt au fost aruncați în aer, dragonii pulverind pământul de sub ei. Ouăle acelea au *explodat* odată ce au fost împușcate din acele tuburi blestemate. Ce fel de lucru, în afară de Puterea Unică, ar putea face metalul să explodeze? Uno era sigur că în flăcări nu voia să știe.

Talmanes păși până la marginea Înălțimilor, inspectând daunele. Lui i s-a alăturat o femeie Taraboneră, cea care inventase aceste arme. S-a uitat peste el și l-a văzut pe Uno, apoi i-a aruncat ceva. Un pic de ceară. Femeia Taraboner și-a bătut urechea, apoi a început să vorbească cu Talmanes, făcându-i un gest. Poate avea comanda trupelor, dar femeia era responsabilă de dispozitive. Le-a spus bărbaților unde să poziționeze dragonii să lupte.

Uno mormăi, dar băgă ceara în buzunar. Un pumn de trolloci trecuse prin explozie, de aproximativ o sută de oameni, și nu avu timp să-și bată urechile. Uno apucă o știucă, ridicând-o și făcând semn oamenilor săi să facă același lucru. Toți purtau albul Turnului; Uno însuși purta un tabard alb.

A strigat ordine, pregătindu-și știuca stând lateral, lângă vârful pantei, cu călcâiul puțului ei ridicat. O mână a prins axul din fața lui pentru a ghida și întări împingerea; cealaltă mână, cu palma în jos, strângând-o la o distanță de un brat de călcâi, avea să îndepărteze împingerea în timp ce trollocii intrau în rază de acțiune. Câteva rânduri de șugari din spatele lui Uno erau gata să avanseze în urma impactului inițial.

„Stauți cu știule, păstori în flăcări!” urlă Uno. „Stabil!”

Trollocii s-au grăbit pe deal, izbindu-se de șirul de știuci. Fiarele din avangarda au încercat să doboare știuțele deoparte cu mișcări ale armelor lor, dar oamenii lui Uno au făcut un pas înainte, înghesuind trollocii, adesea câte două știuci pe fiară. Uno mormăi, trăgându-și stiuca înapoi în rând pentru a prinde un Trolloc prin gât.

„Primul rang, înapoi!” strigă Uno, trăgându-și stiuca înapoi pentru a o elibera de Trollocul pe care-l omorâse. Însoțitorii lui au făcut același lucru, smulgându-și armele și lăsând cadavrele să se rostogolească în jos pe pantă.

Știucii din primul rang căzură înapoi când cei din rangul al doilea se îndreptau între ei, lovind știucile în trolloci care mârâiau. Fiecare rang s-a rotit în față în succesiune până când, câteva minute mai târziu, întregul grup de trolloci a murit. — Bună treabă, spuse Uno, ridicându-și stiuca în poziție verticală, un firicel de sânge rânced de Trolloc curgând pe tija din capul știucii. "Buna treaba."

Se uită spre dragoni, care hrăneau mai multe ouă în acele tuburi. Scoase în grabă ceara din buzunar. Da, ar putea menține această poziție de flăcări. O puteau ține bine. Aveau nevoie doar să — Un strigăt de sus l-a oprit să pună ceara înăuntru. Ceva a căzut la pământ lângă Uno. O minge de plumb cu streamers a căzut de sus. „Capra Seanchan în flăcări!” strigă Uno, ridicând privirea și scuturând pumnul. „Asta aproape că m-a luat în coroană, iubitoare de viermi putrezici!” *Rakenul* a zburat, probabil fără ca călărețul său să audă un cuvânt din ceea ce strigase Uno. Însângeratul Seanchan. Se aplecă, scoţând scrisoarea din minge.

Retrageți-vă pe versantul de sud-vest al înălțimilor.

— Mă dai cu *piciorul* , mormăi Uno. „Dându-mă cu piciorul în cap în timp ce dorm. Allin, prostule, poți să citești asta?

Allin, un Andorman cu părul negru, purta jumătate de barbă, bărbierit în lateral. Uno a crezut întotdeauna că arătau ridicoli.

"Retragere?" spuse Allin. "Acum?"

— Și-au pierdut mințile în flăcări, spuse Uno.

În apropiere, Talmanes și femeia Taraboner primeau un mesager — și ea transmitea aceeași veste, după privirea încruntată a femeii Taraboner. Retragere.

— Cauthon ar fi bine să știe ce face, spuse Uno, clătinând din cap. Încă nu înțelegea de ce l-ar pune cineva pe Cauthon la conducere. Și-a amintit de băiatul acela, care se repezi mereu la oameni, cu ochii înfundați în cap. Pe jumătate mort, pe jumătate stricat. Uno clătină din cap.

Dar ar face-o. Jurase pe nenorocitul Turn Alb. Deci ar face-o. „Dă cuvântul”, îi spuse lui Allin, îndesându-și ceara în urechi, în timp ce Aludra, la dragoni, pregătea o ultimă

salvă înainte de a pleca. „Ne retragem de la înălțimile sângeroase și...”

Un sunet îl lovi fizic pe Uno, vibrând prin el, aproape să-i oprească inima. Capul i-a lovit pământul înainte să-și dea seama că a căzut.

A clipit de praful din ochi, gemuind și rostogolindu-se în timp ce un alt fulger, apoi altul, a lovit Înălțimile unde se aflau dragonii. Fulger! Soldații lui erau în genunchi, cu ochii închiși, cu mâinile peste urechi. Talmanes era deja în picioare, totuși, strigând ordine pe care Uno abia le auzea, făcând semn oamenilor săi să se tragă înapoi.

O duzină de bile de foc, enorme și incredibil de rapide, s-au ridicat din armata Sharan în spatele trollocilor. Uno a înjurat și s-a aruncat într-o depresiune pentru a se acoperi, rostogolindu-se la loc cu câteva clipe înainte ca întregul deal să se cutremure ca un cutremur. Peste el au căzut bulgări de pământ, aproape îngropându-l.

Totul venea spre ei. *Tot.* Fiecare canalizare Sharan din armata părea să se concentreze pe Înălțimi deodată. Oamenii lui aveau Aes Sedai, plasat pentru a-i proteja pe dragoni, dar din punctul de vedere al lucrurilor ar fi greu să lupte împotriva *asta*\

Atacul a durat ceea ce părea o eternitate. Când s-a domolit, Uno s-a târât liber. Unii dintre dragonii în flăcări erau în bucăți, iar Aludra lucra cu dragonerii pentru a-i salva și a-i proteja pe restul. Talmanes, ținându-și o mână însângerată la cap, țipa. Uno îi scoase ceara de la una dintre urechi – asta probabil îi salvase auzul – și se îndreptă spre Talmanes.

„Unde sunt nenorocitele tale Aes Sedai?” strigă Uno. „Ar trebui să oprească asta!”

Aveau patru duzini de ei, cărora li sa ordonat să taie țesături din aer sau să le doboare deoparte pentru a-i proteja pe dragoni. Ei pretindeau că pot ține Înălțimile ferite de orice altceva decât de venirea Celui Întunecat. Acum erau în prăbușire, fulgerele căzuseră în mijlocul lor.

Trollocii înaintau din nou pe deal. Uno ia ordonat lui Allin să formeze zidul de stiucă și să țină creaturile înapoi, apoi a alergat spre Aes Sedai cu câțiva paznici. S-a alăturat Warders, ajutându-le pe femei să se ridice, căutându-și liderul.

„Kwamesa Sedai?” întrebă Uno, găsind-o pe Aes Sedai responsabilă, care își făcea praful. Arafellin, zveltă, cu pielea întunecată, mormăia încet pe sub răsuflarea ei.

„Ce a fost *asta* ?” a cerut ea.

„Uh. . .” spuse Uno.

— Întrebarea aceea nu ți-a fost adresată, spuse ea, cercetând cerul. „Einar! De ce nu ai observat acele țesături?”

Un Asha'man se repezi. „Au venit atât de repede. Au venit asupra noastră înainte să am timp să avertizez. Și . . . Ușoară! Cine i-a trimis era puternic. Mai puternic decât am văzut vreodată, mai puternic decât...”

O linie de lumină despărți aerul în spatele lor. A fost enorm, atâta timp cât fortificația de la Fal Dara. S-a rotit asupra lui însuși, deschizând o poartă vastă care despărțea pământul în centrul Înălțimilor. Pe cealaltă parte stătea un bărbat în armură strălucitoare din argint, inele asemănătoare unor monede, capul său fără coif având părul închis la culoare și un nas puternic. Ținea în fața lui un sceptru de aur, vârful în formă de clepsidră sau de un pahar fin.

Kwamesa a reacționat imediat, ridicând mâna și eliberând un șuvoi de foc. Omul și-a fluturat mâna și șuvoiul de foc s-a deviat; apoi arătă cu degetul — aproape indiferent — și ceva subțire, fierbinte și *alb* îl lega de Kwamesa. Forma ei a strălucit, iar apoi a dispărut, cu moțuri plutind spre pământ.

Uno sări departe, Einar alăturându-i-se în timp ce se rostogoli în spatele dărâmurilor unui dragon spart.

„Vin pentru Dragonul Renăscut!” a anunţat figura în argint. „Tu vei trimite după el. Ori asta, ori voi vedea că țipetele tale îl aduc.”

Pământul de sub dragoni se ridică în aer la doar câțiva metri de Uno. Și-a ridicat brațul în fața feței, bucăți de lemn și pământ zburând peste el.

„Lumina ne ajută”, a spus Einar. „Încerc să-l opresc, dar el este în cerc. Un *cerc plin.* Șaptezeci și doi. N-am mai văzut o asemenea putere până acum! eu...”

O bară de lumină încinsă a tăiat dragonul spart, vaporizându-l și lovindu-l pe Einar. Bărbatul a dispărut într-o clipă, iar Uno s-a repezit înapoi, înjurând. S-a abătut în timp ce epava dragonilor s-a prăbușit la pământ în jurul lui.

Uno a strigat ca oamenii săi să cadă înapoi, făcându-i în mișcare, amânând doar suficient de mult încât să prindă un om rănit de sub braț și să-l ajute să plece. Nu a mai pus la îndoială ordinul de a se retrage din Înălțimi. A fost cea mai bună comandă pe care o dăduse vreun om!

Logain Ablar a lansat Puterea Unică. Stătea lângă Mora, sub Înălțimi, și simți atacurile sus.

Eliberarea One Power astăzi a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Mai greu decât decizia de a-și numi Dragon, mai dificil decât să nu-l sugrume pe Taim în primele zile împreună în Turnul Negru.

Puterea s-a scurs din el, ca și cum venele i-ar fi fost deschise și ar fi sângerat pe pământ. A tras aer în piept. A ține atât de mult din Puterea Unică – cea a treizeci și nouă de oameni într-un cerc – fusese îmbătător. A da drumul i-a amintit de blândețea lui, când i-a fost furată Puterea. Când fiecare respirație îl încurajase să găsească un cuțit și să-și taie singur gâtul.

Bănuia că aceasta era nebunia lui: teroarea că eliberarea Puterii Unice l-ar face să o piardă pentru totdeauna.

„Login?” întrebă Androl.

Logain și-a întors capul spre bărbatul mai scund și către tovarășii săi. Au fost loiali. Logain nu știa de ce, dar erau loiali. Toată mulțimea dintre ei. Prostii. Proști credincioși.

„Poți simți asta?” întrebă Androl. Ceilalți — Canler, Emarin, Jonneth — se uitau la Înălțimi. Puterea fiind eliberată acolo. . . a fost minunat.

— Solicitat, spuse Emarin. „Trebuie să fie el.”

Login dădu încet din cap. *O asemenea putere. . .* Nici măcar unul dintre Părăsiți nu putea fi atât de puternic. El trebuie să poarte un *sa'angreal* de o putere imensă.

Cu un astfel de instrument, îi șopteau gândurile, *niciun bărbat sau femeie nu ți-ar mai putea lua din nou Puterea.*

Taim o făcuse, în timpul închisorii lui Logain. L-a ținut captiv, protejat, incapabil să atingă Puterea Unică. Încercările de a-l Întoarce fuseseră dureroase, zdrobitoare. Dar fiind fără *spus* . . .

Puterea, se gândi el, urmărind acea canalizare puternică. Pofta de a fi atât de puternic aproape i-a înecat ura față de Taim.

„Deocamdată, nu îl vom angaja”, a spus Logain. „Împărțiți-vă în echipele prestabilite.” Acestia ar fi o femeie și cinci sau șase bărbați în fiecare echipă. Femeia și doi bărbați puteau forma un cerc, în timp ce ceilalți doi au oferit sprijin. „Vom vâna trădătorii Turnului Negru.”

Pevara, stând lângă Androl, ridică o sprânceană. „Vrei să vrei să mergi deja să-l vânezi pe Taim? Nu a vrut Cauthon să fii aici pentru a ajuta la mutarea bărbaților?

— I-am spus clar lui Cauthon, spuse Logain. „Nu voi petrece această bătălie livrând soldați pe câmp. În ceea ce privește comenzile, avem o directivă de la însuși Dragonul Renăscut.

Rand al'Thor le numease „ultimele” lui comenzi pentru ei, un bilet livrat cu un mic *angreal* al unui bărbat care ținea o sabie. *Umbra a furat sigiliile închisorii Întunericului. Gaseste-i. Dacă poți, te rog să le găsești.*

În timpul captivității lor, Ándrol auzise ceea ce el credea că Taim se lăuda cu foci. A fost singura lor pista. Logain a scanat distanța. Forțele lor se retrăgeau din Înălțimi. Logain nu putea vedea șirul de dragoni de unde stătea el, dar liniile groase de fum nu vorbeau bine pentru siguranța lor.

Încă dă ordine, se gândi Logain. *Sunt înclinat să le mai ascult?*

Pentru șansa de a se răzbuna pe Taim? Da, ar urma ordinele lui Rand al'Thor. Odată nu s-ar fi pus la îndoială să facă atât de mult. Asta fusese înainte de captivitatea și tortura lui.

„Du-te”, i-a spus Logain lui Asha'man. „Ați citit ce a scris Lordul Dragon. Trebuie să recuperăm sigiliile cu orice preț. Nimic nu este mai important decât asta. Trebuie să sperăm că Taim le are într-adevăr. Urmăriți semne de bărbați care se îndreaptă, vânați-i, ucideți-i.”

Nu conta dacă acei bărbați care canalizau erau Sharani. Asha'man ar ajuta oricum această bătălie eliminând canalele inamice. Ei discutaseră despre tactică mai devreme. Când au simțit canalizarea de la bărbați, puteau folosi salturile de poartă pentru a indica unde se aflau, apoi încercau să-i surprindă și să atace.

„Dacă vezi pe unul dintre oamenii lui Taim”, a spus Logain, „încearcă să-l prinzi, ca să putem scoate din el acolo unde Taim și-a așezat baza.” El s-a oprit. „Dacă avem noroc, M'Hael însuși va fi aici. Fiți atenți că ar putea să poarte pecețile; nu ar fi bine să-i distrugem în atacul nostru. Dacă îl vezi, întoarce-te și spune-mi despre locația lui.”

Echipele lui Login s-au mutat. L-au lăsat cu Gabrelle, Arel Malevin și Karldin Manfor. Era bine că cel puțin unii dintre oamenii săi mai pricepuți lipsiseră de la Turn în timpul trădării lui Taim.

Gabrelle se uită la Logain cu ochi egali. — Dar Toveine? ea a intrebat.

„O vom ucide dacă o găsim.”

„Este atât de simplu pentru tine?”

"Da."

"Ea-"

„Ai prefera să trăiești, Gabrelle, dacă ai fi ea? Să-l trăiești și să-l slujești *?”*

Ea închise gura, cu buzele strânse. Ea încă se temea de el; putea simți asta. Bun.

Asta a fost ceea ce ți-ai dorit, șopti mintea lui, *când ai ridicat steagul Dragonului? Când ai căutat să salvezi omenirea? Ai făcut-o ca să te temi? Urât?*

El a ignorat acea voce. Singurele momente în care reușise ceva în viață veniseră când fusese temut de el. Era singurul avantaj pe care îl avusese împotriva lui Siuan și Leane. Logainul primordial, acel ceva adânc în interior care l-a determinat să continue să trăiască, avea nevoie de oameni să se teamă de el.

„O simți?” întrebă Gabrelle.

„Am eliberat garanția.”

Invidia ei era ascuțită și imediată. L-a șocat. Crezuse că ea începea să se bucure, sau măcar să sufere, de locul lor împreună.

Dar, desigur, totul a fost un act pentru ca ea să poată încerca să-l manipuleze. Acesta a fost modul Aes Sedai. Da, mai simțise pofta din partea ei, poate chiar afecțiune. Nu era sigur că ar putea avea încredere în ceea ce credea că a simțit de la ea. Se părea că, pentru tot ce încercase să fie puternic și liber, sforile îi fuseseră trase încă de când era tânăr.

Canalizarea lui Demandred a radiat putere. O asemenea *putere.*

Un bum puternic se auzi dinspre Înălțimi. Logain râse, dându-și capul pe spate. Corpurile, ca niște frunze, au fost aruncate de pe Înălțimi și în aer.

„Link către mine!” le-a poruncit celor care au rămas cu el. „Alătură-te mie într-un cerc și haideți să-l vânăm și pe M’Hael și pe oamenii lui. Trimite lumină că-l pot găsi – masa mea merită doar cea mai bună carne, cerbul însuși!”

Si dupa aceea . . . Cine stia? Întotdeauna dorise să se testeze împotriva unuia dintre Părăsiți. Logain a prins din nou Sursa, ținându-se de loviturile lui *saidin* ca și cum ar fi un șarpe care se zvârcolea și încerca să-l muște. Și-a folosit *angralul* pentru a atrage mai mult, iar apoi Puterea de la ceilalți a intrat în el. A râs mai tare.

Gawyn se simțea atât de obosită. In mod normal, această săptămână de pregătire l-ar fi odihnit, dar astăzi s-a simțit ca și cum ar fi făcut drumeții zeci de leghe.

Nu a fost de ajutor. Și-a forțat atenția către poarta din masa din fața lui, cu vedere la câmpul de luptă. — Ești sigur că nu pot vedea asta? a întrebat-o pe Yukiri.

„Sunt sigură”, a răspuns ea. „A fost testat exhaustiv.”

Ea devenea pricepută cu aceste porți de vizualizare. Ea îl crease pe acesta deasupra unei mese aduse în tabăra lor de la Tar Valon. Privea în jos, la câmpul de luptă, ca o hartă.

— Dacă ai făcut cu adevărat cealaltă parte invizibilă, spuse Egwene speculativ, asta ar putea fi într-adevăr util... .”

„Ar fi mai ușor de observat de aproape”, a recunoscut Yukiri. „Acesta este atât de sus pe cer, încât nimeni de dedesubt nu o va putea deslușì.”

Lui Gawyn nu-i plăcea că Egwene stă acolo, cu capul și umerii atârnând peste câmpul de luptă. Își ținea limba; poarta de acces era cât de sigură puteau. Nu o putea proteja de toate.

— Lumină, spuse Bryne încet, ne fac bucăți.

Gawyn îi aruncă o privire. Bărbatul a respins sugestiile – chiar și cele puternice – ca să se întoarcă la moșiile sale. El a insistat că era încă capabil să țină o sabie; pur și simplu nu i se putea lăsa să conducă. În plus, a argumentat el, *oricare* dintre ei ar putea fi sub constrângere. Într-un fel, știind că le-a fost avantajat. Măcar pe el l-au putut urmări.

Și Siuan a făcut-o, ținându-se de braț protector. Singurii din cort erau Silviana și Doesine.

Bătălia nu mergea bine. Cauthon pierduse deja Înălțimile – planul inițial fusese să țină acolo cât mai mult posibil – iar dragonii erau în bucăți. Atacul lui Demandred cu Puterea Unică venise cu mult mai puternic decât anticipase oricare dintre ei. Iar cealaltă mare armată trollocă sosise dinspre nord-est și îi apăsa pe apărătorii lui Cauthon în sus.

„Ce plănuiește?” spuse Egwene, bătând pe partea laterală a mesei. Strigăte îndepărtate au plutit prin deschidere. „Dacă asta continuă, armatele noastre vor fi înconjurate.”

— Încearcă să momeze capcana, spuse Bryne.

„Ce fel de capcană?”

„Este o presupunere”, a spus Bryne, „și Light știe că în propria mea evaluare nu se poate avea încredere așa cum a fost cândva. Se pare că Cauthon plănuiește să strângă totul într-o singură bătălie, fără amânare, fără încercarea de a-i uza pe Trolloc. Cum se întâmplă asta, se va decide peste câteva zile. Poate ore.”

— Sună exact ca ceva ce ar face Mat, spuse Egwene, resemnată.

„Forța acelor țesături”, a spus Lelaine, „acea *putere* ... . ”
.

„Demandred este într-un cerc”, a spus Egwene. „Martorii oculari spun un cerc complet. Ceva ce nu s-a mai văzut din Age of Legends. Și are un *sa'angreal.* Unii dintre soldați l-au văzut – un sceptru.”

Gawyn urmărea luptele mult dedesubt, cu mâna pe sabie. Auzea bărbații țipând în timp ce Demandred țintea val după val de foc spre ei.

Vocea celor Părăsiți a bubuit, brusc, ajungând sus în aer. „Unde ești, Lews Therin! Ai fost văzut pe fiecare dintre celelalte câmpuri de luptă deghizat. Ești și tu aici? Lupta cu mine!"

Mâna lui Gawyn s-a strâns pe sabia lui. Soldații au inundat partea de sud-vest a Heights, pentru a traversa vadul. Câteva grupuri mici s-au ținut pe versanți, iar dragonierii de acolo – minusculi ca insectele până la Gawyn – i-au condus pe dragonii rămași în siguranță, trași de catâri.

A cerut distrugere aruncată asupra trupelor care fugeau. Era o armată în sine, aruncând cadavre în aer, explodând cai, arzând și distrugând. În jurul lui, trollocii lui au pus mâna pe terenul înalt. Urlalele lor brutale plutiră pe poartă.

— Va trebui să avem de-a face cu el, mamă, spuse Silviana. "Curând."

— Încearcă să ne scoată afară, spuse Egwene. „El are acel *sa'angreal.* Am putea construi noi înșine un cerc de șaptezeci și doi, dar atunci ce? Să cadă în capcana lui? Să fii măcelărit?”

— Ce alegere avem, mamă? întrebă Lelaine. "Ușoară. El ucide mii de oameni.”

Uciderea a mii. Și aici au stat.

Gawyn se dădu înapoi.

Nimeni nu părea să-i observe retragerea, în afară de Yukiri, care a făcut un pas cu nerăbdare și i-a luat locul lângă Egwene. Gawyn s-a strecurat afară din cort și, când

paznicii de cort i-au aruncat o privire, au spus că are nevoie de aer curat. Egwene ar fi de acord. Simțea cât de obosit era în ultima vreme; i-o pomenise de mai multe ori. Pleoapele i se simțeau ca și cum ar avea greutăți de fier care le trăgeau în jos. Gawyn se uită spre cerul întunecat. Auzea bubuiturile îndepărtate. Cât timp ar sta el să nu facă nimic în timp ce bărbații mor?

Ai promis, îşi spuse el. *Ai spus că ești dispus să stai în umbra ei.*

Asta nu însemna că trebuie să înceteze să mai facă o muncă importantă, nu-i așa? A pescuit în pungă și a scos un inel cu Cuțitele de sânge. L-a îmbrăcat și imediat i-au revenit puterile, epuizarea lui fugind.

El a ezitat, apoi a scos celelalte inele si le-a pus si pe ele.

Pe malul sudic al râului Mora, în fața ruinelor la nord-est de Dashar Knob, Tam al'Thor a chemat vidul așa cum îl învățase Kimtin cu toți acești ani în urmă. Tam și-a imaginat singura flacără și și-a turnat emoțiile în ea. S-a calm, apoi liniștea l-a părăsit, fără a lăsa nimic. Ca un perete nou vopsit, frumos și alb, care tocmai fusese spălat. Totul s-a topit.

Tam era golul. Își trase arcul, tisa neagră bună aplecându-se, cu săgeata pe obraz. A țintit, dar asta era doar o formalitate. Când se afla atât de puternic în vid, săgeata avea să facă exact cum poruncea el. Nu *știa* asta, la fel cum știa soarele că va răsări sau ramurile știau că frunzele lor vor cădea. Acestea nu erau lucruri *cunoscute*\ erau lucruri care *erau.*

El a eliberat, corzile arcului rupt, săgeata găurind prin aer. A urmat altul, apoi altul. Avea cinci în aer deodată, fiecare țintit în așteptarea vântului în mișcare.

Primii cinci trolloci au căzut în timp ce încercau să-și croiască drum peste unul dintre câteva dintre podurile de plută pe care reușiseră să le așeze pe râu aici. Trollocii urau apa; chiar şi apa de mică adâncime îi descuraja. Orice ar fi făcut Mat pentru a proteja râul în amonte, deocamdată funcționa, iar râul încă curgea. Umbra ar încerca să o oprească. Încerca *să* o opresc. Ocazional, un trolloc sau carcasă de catâr plutea pe lângă râu departe.

Tam a continuat să lanseze săgeți, Abell și ceilalți bărbați de la Two Rivers i s-au alăturat. Uneori țintea în masă, nu alegând un trolloc individual – deși asta era rar. Un soldat obișnuit ar putea trage nevăzut și ar putea

presupune că săgeata lui va găsi carne, dar nu un arcaș bun de la Two Rivers. Săgețile erau ieftine pentru soldați, dar nu pentru pădurari.

Trollocii au căzut în valuri. Pe lângă Tam și cei de la Two Rivers, arbaletarii și-au pornit armele și au slăbit val după val în Shadowspawn. Se estompează în spate, biciuindu-i pe trolloci, încercând să-i îndemne să treacă râul — cu puțin succes.

Săgeata lui Tam a lovit un Fade exact acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. În apropiere, un bărbat mare pe nume Bayrd a fluierat în semn de apreciere, sprijinindu-se de securea lui și privind săgețile căzând. El a făcut parte din grupul de soldați așezați chiar în spatele arcașilor pentru a intra și a-i proteja, odată ce trollocii au fost forțați să traverseze.

Bayrd era unul dintre liderii mercenari care se îndreptaseră în armata și, deși era andoran, nici el, nici cei aproximativ o sută de oameni pe care îi conducea nu vorbeau de unde veniseră. „Trebuie să iau una dintre acele arcuri”, le-a spus Bayrd însoțitorilor săi. „Arde-mă, *vezi* asta?”

În apropiere, Abell și Azi au zâmbit, continuând să tragă. Tam nu zâmbi. Nu exista umor în vid, deși în afara vidului, un gând flutura. Tam știa de ce Abell și Azi zâmbiseră. A avea un arc Two Rivers nu a transformat unul într-un arcaș Two Rivers.

„Cred,” spuse Galad Damodred călare în apropiere, „că probabil ți-ai face mai mult rău decât inamicului, dacă ai încerca să folosești unul dintre acestea. Al'Thor, cât timp?”

Tam a lansat o altă săgeată. — Încă cinci, spuse el, întinzând mâna spre următoarea săgeată din tolba laterală. A ridicat-o, a tras, apoi a continuat. Doi, trei, patru, cinci.

Încă cinci trolloci morți. În total, slăbise peste treizeci de săgeți. El ratase o dată, dar numai pentru că Abell îl omorâse pe Trollocul pe care îl țintise Tam.

„Arcași, opriți-vă!” strigă Tam.

Oamenii celor de la Two Rivers s-au tras înapoi, Tam eliberând golul, în timp ce un grup de trolloci rătăciți se împiedică pe malul râului. Tam încă conducea trupele lui Perrin, într-o măsură. Whitecloaks, Ghealdanin și Garda Wolf se uitau cu toții la Tam pentru ultimul cuvânt, dar fiecare avea și propriii lideri. El a comandat personal arcașii.

Perrin, mai bine te vindeci puternic. Când Haral îl găsise pe băiat întins în iarbă la marginea taberei cu o zi

înainte, însângerat și aproape de moarte. . . Lumină, asta le dăduse o frică tuturor.

Perrin se afla în siguranță în Mayene, unde probabil va petrece restul ultimei bătălii. Un bărbat nu și-a revenit repede după tipul de rană pe care o făcuse băiatul, chiar și cu Aes Sedai Healing. Probabil că l-ar înnebuni pe Perrin să rateze lupta, dar uneori asta se întâmpla. Făcea parte din a fi soldat.

Tam și arcașii s-au retras înapoi în ruine pentru a avea un avantaj mai bun pentru a urmări bătălia și și-a organizat arcașii în cazul în care era nevoie de ei, în timp ce alergătorii le aduceau mai multe săgeți. Mat poziționase toate trupele lui Perrin alături de Dragonsworn, conduși de Tinna, o femeie statuară. Tam habar n-avea de unde venise sau de ce era la comandă – avea aspectul unei doamne, corpul unui Aiel și culoarea unui Saldaean. Ceilalți păreau să o asculte. Dragonsworn nu avea niciun sens pentru Tam, așa că a rămas în afara lor.

Armatei lui Tam i se spusese să țină. Mat se așteptase ca atacul Sharan și Trolloc dinspre vest să fie cel mai puternic; prin urmare, Tam a fost surprins să-l vadă pe Mat trimițând mai multe întăriri în amonte din vad. Whitecloaks erau o sosire recentă, iar hainele lor s-au ondulat în timp ce încărcau de-a lungul malului râului, trecând prin trolloci care se poticneau de podurile lor instabile.

Săgețile au început să zboare de la Trollocs de pe celălalt mal către Galad și oamenii lui. Cicăiturile și zgomotele vârfurilor de săgeți de pe armura și scuturile Mantemii Albe sunau ca grindina pe un acoperiș. Tam ia ordonat lui Arganda să-și aducă soldații de infanterie, inclusiv Bayrd și mercenarii.

Nu aveau destule stiuci, asa ca oamenii lui Arganda tineau halebarde si sulite. Bărbații au început să țipe și să moară, trollocii urlând. Aproape de poziţia din spate a lui Tam, Alliandre a venit călare în sus, înconjurat de soldaţi de picioare bine înarmaţi. Tam ridică arcul spre ea, iar ea dădu din cap, apoi se așează înapoi să privească. Ea dorise să fie aici pentru luptă. Tam nu o putea învinovăți și nici nu o putea învinovăți pentru că le-a ordonat soldaților ei să o ia la primul semn că această bătălie se întoarce împotriva lor.

„Tam! Tam!” Dannil veni călare, iar Tam îi făcu semn lui Abell să preia comanda arcașilor. Se îndreptă spre Dannil, întâlnindu-l pe flăcău la umbra ruinelor.

ˆ

In interiorul acelor ziduri sparte, rezervele lui Tam urmăreau bătălia cu nervozitate. Cei mai mulți dintre ei erau arcași trageți dintre mercenari și Dragonsworn. Mulți dintre acest ultim grup nu fuseseră niciodată în luptă înainte. Ei bine, nici cei mai mulți dintre oamenii de la Two Rivers nu au avut până acum câteva luni. Ar învăța repede. A lovi un Trolloc cu o săgeată nu a fost atât de diferit de a lovi o căprioară.

Deși, dacă ai ratat căpriorul, nu te-a înghițit cu o sabie câteva secunde mai târziu.

— Ce este, Dannil? întrebă Tam. „Cuvânt de la Mat?”

— Îți trimite steaguri de infanterie de la Legiunea Dragonului, spuse Dannil. „El spune să ținem râul aici, indiferent de ce.”

„Ce face băiatul ăla?” spuse Tam, privind spre Înălțimi. Legiunea Dragonului avea infanterie bună, arbalestri bine pregătiți, care ar fi de folos aici. Dar ce se întâmpla pe Heights?

Sclipirile de lumină se reflectau în coloanele de fum negru și gros, ridicându-se de la Înălțimi spre norii de deasupra. Lupta era serioasă acolo sus.

— Nu știu, Tam, spuse Dannil. „Mat. . . el s-a schimbat. Nu cred că îl mai cunosc. Mereu a fost un ticălos, dar acum... . . Lumină, Tam. Este ca cineva dintr-una dintre povești.”

Tam mormăi. „Ne-am schimbat cu toții. Probabil că Mat ar spune lucruri similare despre tine.”

Dannil râse. „Oh, mă îndoiesc de asta, Tam. Deși mă întreb, uneori, ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi plecat cu ei trei. Adică, Moiraine Sedai căuta băieți de vârsta potrivită și cred că eram puțin prea în vârstă. . .”

Părea melancolic. Dannil putea să spună și să gândească ce voia – dar Tam se îndoia că i-ar fi plăcut să îndure lucrurile care îi forțaseră pe Mat, Perrin și Rand să devină oamenii care erau acum. — Preia comanda acestui lot, spuse Tam, dând din cap către arcașii de rezervă. „O să văd că Arganda și Galad știu că suntem întăriți.”

Săgeți groase de Trolloc au împroșcat Pevara în timp ce ea țesea cu disperare Air. Rafa ei a aruncat săgețile ca niște pietre măturate de pe tablă de un jucător furios. Transpirat, se agață de *sayar* și țese un scut mai puternic de Aer, mișcându-l în cer pentru a se apăra împotriva altor salve.

"Este sigur!" a strigat ea. "Merge!"

Un grup de soldați s-a năpustit de sub o surplosă de pe versantul abrupt al râului Heights. De sus au căzut mai multe arbori groși și negre. Au lovit scutul ei; i-a încetinit până la punctul în care odată ce au trecut prin ele, au căzut la fel de leneși ca penele.

Soldații pe care îi ajutase s-au repezit spre punctul de adunare de la Hawal Ford. Alții au decis să stea și să lupte în timp ce trupele de Trolloc se revărsau pe pârtii.

Cei mai mulți dintre Shadowspawn au rămas în vârful Înălțimilor pentru a-și asigura poziția și a termina de împingerea oamenilor.

Unde? Gândul furios al lui Androl îi veni, o șoaptă blândă în mintea ei.

Aici, ea l-a trimis. Nu complet un gând, mai degrabă o imagine, un sentiment al locului.

O poartă s-a despărțit lângă ea, iar el s-a repezit, Emarin pe călcâie. Ambii bărbați purtau săbii, dar Emarin se învârti și își întinse mâna înapoi, o dâră de foc trăgând prin poarta deschisă. Din partea cealaltă se auzeau țipete. țipă uman.

— Ai mers până la armata Sharan? întrebă Pevara. „Logain a vrut să rămânem împreună!”

— Deci îți pasă de ce vrea el, acum? întrebă Androl zâmbind.

Ești insuportabil, se gândi ea. În jurul lor, săgeți au zgomot până la pământ. Trollocii de deasupra urlă de furie.

— Frumoasă țesătură, spuse Androl.

"Mulțumesc." Ea aruncă o privire spre sabie.

„Sunt un gardian acum.” El a ridicat din umeri. — Ar putea la fel de bine să arate ca unul, nu?

Putea să taie un Trolloc în două, cu o poartă de acces la trei sute de pași, și să invoce foc din interiorul Dragonmount și tot voia să poarte o sabie. Era, a decis ea, o chestie masculină.

Am auzit asta, Androl a trimis-o. „Emarin, pentru mine. Pevara Sedai, dacă ai fi de acord să ne însoțești. . .”

Ea a adulmecat, dar s-a alăturat celorlalți doi în timp ce se deplasau de-a lungul bazei de sud-vest a Heights, trecând pe lângă niște răniți care se poticneau spre punctul de raliu. Androl le-a aruncat o privire, apoi a țesut o poartă înapoi către tabăra lor. Bărbații care se înfășurau au strigat de surprindere și de mulțumire și au străbătut-o în siguranță.

Androl crescuse. . . mai încrezători de când părăsiseră Turnul Negru. Când s-au întâlnit prima dată, a arătat

ezitare cu privire la orice ar fi făcut. Un fel de umilință nervoasă. Nu mai.

„Androl. . spuse Emarin, arătând cu sabia panta în sus.

— Îi văd, spuse Androl. Deasupra, trollocii s-au turnat peste vârful Înălțimilor ca smoală care fierbea peste marginea unei oale. În spate, poarta lui Androl s-a închis, acel grup de soldați în siguranță. Alții au strigat când l-au văzut de aproape.

Nu-i poți salva pe toți , se gândi Pevara cu severitate către Androl, simțindu-i vârful de suferință. *Rămâneți concentrat pe sarcina la îndemână.*

Cei trei s-au mișcat printre soldați, îndreptându-se spre mai multe canale pe care le puteau simți înainte. Jonneth, Canler și Theodrin erau acolo, aruncând foc în grupuri de trolloci. Poziția lor era depășită.

— Jonneth, Canler, pentru mine, spuse Androl, trecând pe lângă ei și deschizând o poartă în fața lui. Pevara și Emarin se strecurară după el, trecând pe vârful Înălțimilor, la câteva sute de pași.

Jonneth și ceilalți l-au urmat, alăturându-se lor în timp ce grupul trecea pe lângă un grup de trolloci surprinși.

„Canalizare!” strigă Pevara. Ușoară, dar era greu să alergi în fustele astea. Androl știa asta, nu-i așa?

Androl a deschis o altă poartă pentru ei, când câteva rafale de flăcări au venit din direcția unor Sharans de pe Înălțimi. Pevara alergă prin ele, începând să gâfâie. Au apărut de cealaltă parte a șarenilor, care trăgeau în locul în care fusese Pevara cu câteva clipe înainte.

Pevara și-a deschis simțurile, încercând să repereze – sau să simtă – cariera lor. Sharanii s-au întors spre ei și au arătat cu degetul, dar apoi au strigat când Androl a adus o avalanșă de zăpadă peste ei de la o poartă în lateral. Încercase să facă acele Porțile Morții pe care le folosea celălalt Asha'man, dar se pare că țesătura era suficient de diferită încât să aibă probleme. În schimb, s-a lipit de ceea ce era bun să facă.

Grupuri de Gărzi a Turnului încă luptau pe Înălțimi, ținând teren împotriva ordinelor. Bucăți din dragoni, inclusiv tuburile mari de ardere din bronz, zăceau mocnit în apropiere, printre cadavrele arse. Mii și mii de trolloci urlau, cei mai mulți la marginile Înălțimilor, slăbind săgeți pe cei de dedesubt. Răbușele lor vesele au pus-o pe Pevara pe cap, iar ea a țesut Pământul și a trimis fluxurile spre pământ lângă un grup de ei. O bucată mare de pământ a

tremurat, apoi s-a desprins, aruncând două duzini de trolloci peste margine.

„Atragem din nou atenția!” spuse Emarin, dând foc unui Myrddraal care se strecurase spre ei. S-a zvârlit în flăcări, țipând cu o voce inumană, refuzând să moară. Transpirat, Pevara și-a împrumutat Focul lui Emarin, arzând creatura până când nu a devenit altceva decât oase.

„Ei bine, asta nu e deloc rău!” spuse Androl. „Dacă atragem suficientă atenție, mai devreme sau mai târziu, unul dintre Black Ajah sau unul dintre oamenii lui Taim va decide să ne confrunte.”

Jonneth înjură. „Este un pic ca să sari într-un furnicar și să aștepți să fii mușcat!”

„De fapt, este *cam* așa”, a spus Androl. "Stai de pază. Mă voi descurca cu trollocii!”

Aceasta este o afirmație destul de puternică, i-a trimis Pevara.

Răspunsul lui a fost cald, ca căldura de pe o farfurie de gătit. *Suna eroic.*

Presupun că ai putea folosi ceva putere suplimentară?

Da, te rog, a trimis.

Ea a inițiat legătura. El a atras puterea ei, preluând controlul asupra cercului lor. Ca întotdeauna, legătura cu el a fost o experiență copleșitoare. Ea a simțit că propriile emoții se întorc împotriva lui și a ei din nou, iar asta a făcut-o să roșească. A simțit cum începea să-l privească?

Prostă ca o fată în fuste până la genunchi, se gândi ea în sine – având grijă să-și ferească gândurile de el – *abia suficient de mare pentru a înțelege diferența dintre băieți și fete.* Și în mijlocul unui război, de asemenea.

Îi era greu să-și întărească emoțiile – așa cum ar trebui un Aes Sedai – în timp ce era legat de Androl. Sinele lor s-au amestecat, ca vopselele învolburate turnate în același castron. Ea a luptat împotriva ei, hotărâtă să-și păstreze propria identitate. Acest lucru era vital atunci când se leagă și ea fusese învățată în repetate rânduri.

Androl și-a aruncat mâna înainte spre un grup de trolloci care începuseră să arunce săgeți spre el. Poarta a urcat, consumând săgețile. S-a uitat în jur și i-a găsit căzând peste un alt grup de trolloci.

Porțile s-au deschis în pământ, aruncând trolloci prin ele, făcându-i să pară la sute de metri în aer. O poartă minusculă a despărțit capul unui Myrddraal la gât, lăsându-l să se bată, pompând sânge cerneală pe sol. Echipa lui Androl stătea lângă secțiunea de vest a Înălțimilor, unde

dragonii fuseseră odată poziționați. Erau Shadowspawn și Sharans din toate părțile.

Androl, canalizare! O simțea, ridicându-se deasupra lor pe Înălțimi. Ceva puternic.

Taim! Furia imediată a lui Androl se simți de parcă o va arde. În ea era pierderea prietenilor și furia față de trădarea unuia care ar fi trebuit să-i protejeze.

Atenție, a trimis ea. *Nu știm că este el.*

Cel care îi ataca era în cerc cu bărbați și femei, altfel Pevara nu l-ar fi putut simți. Desigur, ea putea vedea doar țesăturile *sayarului.* O coloană groasă de aer a lovit în ei, cu un pas lat, căldura ei suficientă pentru a înroși pământul stâncos de dedesubt.

Androl a pus în timp o poartă, abia, prinzând coloana de foc și îndreptând-o înapoi pe drumul în care venise. Pârâurile gemene au ars cadavrele Trollocului și au făcut ca buruienile și peticele de iarbă să se aprindă.

Pevara nu a văzut ce s-a întâmplat în continuare. Poarta lui Androl a dispărut, parcă s-ar fi smuls din el și o explozie de fulger a lovit chiar lângă ei. Pevara a lovit pământul în grămadă, Androl trântindu-se de ea.

În acel moment, ea s-a lăsat de la sine.

Ea a făcut-o din întâmplare din cauza șocului impactului. În cele mai multe cazuri, legătura ar fi scăpat, dar Androl a avut o prindere puternică. Barajul care îl reținea pe Pevara de al lui s-a rupt și s-au amestecat. Era ca și cum ai păși printr-o oglindă, apoi se uita înapoi la ea însăși.

Ea s-a tras cu forța din nou, dar cu o conștiință pe care nu o putea descrie. *Trebuie să plecăm de aici,* gândi ea, încă legată de Androl. Ceilalți păreau cu toții în viață, dar asta nu ar dura mult dacă dușmanul lor ar aduce mai multe fulgere. Pevara a început țesătura complexă pentru o poartă din instinct, deși nu avea să facă nimic. Androl conducea cercul lor, așa că numai el... Poarta se deschise brusc. Pevara rămase cu gura căscată. *Ea* făcuse asta, nu el. Aceasta era printre cele mai complexe, mai dificile și mai mari țesături de putere pe care le cunoștea, dar o făcuse la fel de ușor ca și fluturând mâna. În timp ce într-un cerc conducea altcineva.

Theodrin s-a împiedicat primul. Femeia slăbănog Domani a tras după ea un Jonneth care se împiedică prin poartă. Emarin îl urmă, șchiopătând, cu un braț atârnându-i inutil lângă el.

Androl privi poarta, uluit. „M-am gândit că nu ar trebui să poți canaliza dacă altcineva conduce un cerc în care te afli.”

— Nu ești, spuse ea. „Am făcut-o din întâmplare.”

"Accident? Dar-"

„Prin poarta de acces, noduri”, a spus Pevara, împingându-l spre ea. A urmat-o, apoi s-a prăbușit pe cealaltă parte.

— Damodred, am nevoie să stai unde ești, spuse Mat. Nu ridică privirea, dar auzi calul lui Galad pufnind prin poarta deschisă.

— Unul este condus să-ți pună la îndoială mintea, Cauthon, răspunse Galad.

Mat își ridică în cele din urmă privirea de pe hărți. Nu era sigur că se va obișnui vreodată cu aceste porți. Stătea în clădirea lor de comandă, cea pe care Tuon o ridicase în crăpătura de la poalele Dashar Knob, iar în zidul lui era o poartă. În afara ei, Galad stătea calul său purtând aurul și albul Copiilor Luminii. Era încă poziționat lângă ruine, unde o armată trollocă încerca să-și împingă drum peste Mora.

Galad Damodred era un om care ar fi putut consuma câteva băuturi tari în el. Ar fi putut fi o statuie, cu acel chip frumos și expresie neschimbată. Nu, statuile aveau mai multă viață.

— Vei face ce ți se spune, spuse Mat, uitându-se înapoi la hărțile sale. „Trebuie să ții râul acolo sus și să faci ceea ce îți spune Tam. Nu-mi pasă dacă crezi că locul tău nu este suficient de important.”

— Foarte bine, spuse Galad, cu vocea rece ca un cadavru în zăpadă. Își întoarse calul, iar Mika, *damane* , închise poarta.

— E o baie de sânge acolo, Mat, spuse Elayne. Ușoară, vocea ei era mai rece decât a lui Galad!

„Toți m-ați pus la conducere. Lasă-mă să-mi fac treaba.”

— Te-am făcut comandant al armatelor, spuse Elayne. „Nu ești *responsabil* .”

Aveți încredere într-un Aes Sedai pentru a se certa pentru fiecare cuvânt mic. Aceasta. . . . Și-a ridicat privirea, încruntat. Min tocmai îi spusese ceva încet lui Tuon. "Ce este?" el a intrebat.

„I-am văzut trupul singur, pe un câmp”, a spus Min, „ca mort”.

— Matrim, spuse Tuon. "Eu sunt . . . îngrijorat."

— Pentru o dată suntem de acord, spuse Elayne de pe tronul ei de cealaltă parte a încăperii. „Mat, generalul lor te depășește.”

— Nu este atât de simplu, spuse Mat, cu degetele pe hărți. „Nu este niciodată atât de simplu.”

Omul care conducea Umbra *era* bun. Foarte bun. *Este Demandred, se* gândi Mat. *Mă lupt cu unul dintre nenorociții Părăsiți.*

Împreună, Mat și Demandred compuneau un tablou grandios. Fiecare a răspuns mișcărilor celuilalt cu grijă subtilă. Mat încerca să folosească puțin *prea* mult roșu într-una dintre vopselele sale. A vrut să picteze o imagine greșită, dar totuși una rezonabilă.

A fost greu. Trebuia să fie suficient de capabil să-l țină pe Demandred înapoi, dar suficient de slab pentru a invita la agresiune. O simulare, atât de subtilă. A fost periculos, posibil dezastruos. A trebuit să meargă pe o tăietură de ras. Nu era nicio modalitate de a evita să-i taie picioarele. Întrebarea nu era dacă va fi însângerat, ci dacă va ajunge sau nu de cealaltă parte.

— Mută-te în Ogier, spuse Mat încet, cu degetele pe hartă. „Vreau să-i întărească pe oamenii de la vad”. Aiel au luptat acolo, păzind drumul în timp ce oamenii Turnului Alb și membrii Bandei Mâinii Roșii se retrăgeau de pe Înălțimi, conform ordinului său.

Comanda a fost transmisă Ogierului. *Stai în siguranță, Loial,* se gândi Mat, făcând o notație pe harta unde îl trimisese pe Ogier. — Alertă Lan, e încă pe partea de vest a Heights. Vreau să se rotească în spatele Înălțimilor, acum că majoritatea forțelor Umbrei sunt deasupra, și înapoi spre Mora, în spatele celeilalte armate Trolloc care încearcă să treacă în apropierea ruinelor. El nu trebuie să-i angajeze; stai departe de vedere și ține-i poziția.”

Mesagerii au alergat să-i îndeplinească porunca și el a făcut o altă notație. Unul dintre *so'jhin* i-a adus niște *kaf* drăguțul cu pistrui. Era prea absorbit de bătălie ca să-i zâmbească.

-și *kaf -ul* Mat, i-a pus *damane* să-i facă o poartă pe blatul mesei, astfel încât să poată vedea câmpul de luptă însuși. Se aplecă peste el, dar ținu o mână pe marginea mesei. Doar un nenorocit ar lăsa pe cineva să-l împingă printr-o gaură la două sute de metri deasupra pământului.

Și-a așezat *kaf -ul* pe o măsuță și și-a scos oglinda. Trollocii coborau înălțimile spre mlaștini. Da, Demandred a fost bun. Fiarele uriașe pe care le trimisese spre mlaștini

erau lente, dar groase și puternice, ca o alunecare de stâncă. De asemenea, un grup de Sharan călare erau pe cale să coboare de pe Înălțimi. Cavalerie ușoară. Ei ar lovi trupele Mats care țineau Hawal Ford și le-ar împiedica să atace flancul stâng al Trollocului.

O bătălie a fost o luptă cu sabia la scară mare. Pentru fiecare mișcare, exista un numărător – de multe ori trei sau patru. Ai răspuns mutând o echipă aici, o echipă acolo, încercând să contracarezi ceea ce a făcut inamicul tău în timp ce puneai presiune asupra lui în locurile în care era slab. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Mat era depășit numeric, dar putea folosi asta.

— Transmite următoarele lui Talmanes, spuse Mat, cu ochii nemișcați la oglindă. „ „Îți amintești când ai pariat pe mine că nu puteam arunca o monedă într-o ceașcă din tot hanul? ”

— Da, Mare, spuse mesagerul Seanchan.

Mat răspunsese la pariu spunând că îl va încerca odată ce va fi beat - altfel, nu ar fi fost nici un sport. Apoi Mat se prefăcuse că se îmbăta și îl provocase pe Talmanes să mărească pariul de la argint la aur.

Talmanes îl înțelesese și insistase să bea cu adevărat. *Îi datorez încă câteva mărci pentru asta, nu-i așa?* gândi Mat absent.

A îndreptat oglinda spre partea de nord a Heights. Un grup de cavalerie grea Sharan se adunase pentru a coborî panta; putea distinge lăncile lor lungi, cu vârfuri de oțel.

Se pregăteau să încarce panta pentru a-i intercepta pe oamenii lui Lan în timp ce se învârteau pe partea de nord a Înălțimilor. Dar ordinul nici măcar nu ajunsese încă la Lan.

Acesta a confirmat suspiciunile lui Mat: Demandred nu numai că avea spioni în tabără, ci și unul în sau lângă cortul de comandă. Cineva care putea trimite mesaje de îndată ce Mat dădea ordine. Probabil că asta însemna un canalizare, aici, în interiorul cortului și mascarea capacității lor.

Cenușă însângerată, se gândi Mat. *De parcă asta nu ar fi destul de dur.*

Mesagerul s-a întors din Talmanes. „Marele”, a spus el, prosternându-se cu nasul pe podea, „omul tău spune că forțele lui sunt complet distruse. El dorește să urmeze ordinul tău, dar spune că dragonii nu vor fi disponibili în restul acestei zile. Va dura câteva săptămâni pentru a le repara. Sunt . . . Îmi pare rău, Marele, dar acestea au fost

exact cuvintele lui. Ei sunt mai prost ca o barman din Sabinel. Nu știu ce înseamnă."

— Barmănierele de acolo lucrează pentru bacșiș, spuse Mat cu un mormăi, dar oamenii din Sabinel nu dau bacșiș.

Asta a fost, desigur, o minciună. Sabinel era un oraș în care Mat încercase să-l facă pe Talmanes să-l ajute să câștige o pereche de servitoare. Talmanes îi sugerase lui Mat să pretindă o rană de război pentru a obține simpatie.

om bun. Dragonii mai puteau lupta, dar probabil că păreau distruși ceva bun. Aveau un avantaj acolo; nimeni nu știa cum lucrează, în afară de Mat și Aludra. Cenușă însângerată, și chiar și el își făcea griji că de fiecare dată când se stinge una, ar exploda cumva în sensul greșit.

Cinci sau șase dragoni erau complet funcționali; Mat îi trase printr-o poartă către siguranță. Aludra le-a pus pe acelea la sud de vad, îndreptate spre Înălțimi. Mat le-ar folosi, dar l-a lăsat pe spion cu impresia că cea mai mare parte a fost distrusă. Talmanes le-ar putea în schimb să le peticească; apoi Mat le-ar putea folosi din nou.

Dar în momentul în care o fac, s -a gândit el, *Demandred va da peste ei tot ce are.* Trebuia să fie momentul potrivit. Cenușă însângerată, în ultima vreme viața lui fusese complet *despre* încercarea de a găsi momentele potrivite. Era fără astfel de momente. Deocamdată, i-a ordonat lui Aludra să folosească cei jumătate de duzină de dragoni funcționali pentru a lovi trollocii peste râu care coborau pe versantul de sud-vest al Înălțimilor.

Era destul de departe de Înălțimi și avea să se miște în continuare, așa că lui Demandred i-ar fi greu să o identifice și să doboare dragonii. Fumul pe care îl făceau avea să-i întunece rapid poziția.

— Mat, spuse Elayne de pe tronul ei de pe marginea camerei. El observă, amuzat, că, mutându-l pentru „confort”, ea o făcuse cumva pe Birgitte să-l întindă câțiva centimetri, așa că acum stătea exact la nivelul lui Tuon. Poate cu un centimetru mai sus. "Vă rog. Poți măcar să explici *ceva* din ceea ce faci?”

Nu fără să-l lase și pe acel spion să audă, se gândi el, aruncând o privire prin cameră. Cine a fost? Una dintre cele trei perechi de *damane* și *sul'dam?* Ar putea o *damane* să fie o Prietenă întunecată fără ca *sul'dam -ul ei* să știe? Dar invers? Femeia aia nobilă cu șuvița albă în păr părea suspectă.

Sau a fost unul dintre numeroșii generali? Galgan? Tylee? Banner-general Gerisch? Ea stătea într-o parte a camerei, uitându-se la el. Sincer. Femei. Avea *un* spate drăguț, dar Mat menționase doar că este prietenos. Era un bărbat căsătorit.

Adevărul era că erau atât de mulți oameni care se mișcau, Mat și-a imaginat că ar fi putut să întindă mei pe podea și să aibă făină până la sfârșitul zilei. Se presupune că toți erau absolut demni de încredere și incapabili să o trădeze pe Împărăteasa, dacă ea trăiește pentru totdeauna. Ceea ce nu ar face, dacă spionii s-ar strecura înăuntru.

"Mat?" spuse Elayne. „Altul trebuie să știe ce plănuiești. Dacă cazi, trebuie să-ți continuăm planul.”

Ei bine, acesta a fost un argument destul de bun. El însuși se gândise la asta. Asigurat că ordinele sale curente erau respectate, a pășit la Elayne. Aruncă o privire prin cameră, apoi le zâmbi nevinovat celorlalți. Nu trebuie să știe că era suspicios față de ei.

„De ce te ridici la toată lumea?” întrebă Elayne încet.

— Nu mă lamuresc la naiba, spuse Mat. "In afara. Vreau să mă plimb și să iau aer curat.”

„Knotai?” întrebă Tuon stând în picioare.

El nu se uită spre ea – acei ochi puteau găuri prin oțel solid. În schimb, el și-a făcut drum cu dezinvoltură din clădirea de comandă. Elayne și Birgitte l-au urmat câteva clipe mai târziu.

"Ce este asta?" întrebă Elayne încet.

— Sunt multe urechi acolo, spuse Mat.

„Suspectați un spion în interiorul comenzii…”

— Așteaptă, spuse Mat, luând-o de braț și trăgând-o departe. Dădu din cap agreabil către niște gardieni Deathwatch. Ei au mormăit ca răspuns. Pentru Deathwatch Guards, a fost de-a dreptul vorbăreț.

„Poți vorbi liber”, a spus Elayne. „Tocmai ne-am țesut o protecție împotriva interceptării cu urechea.”

— Mulțumesc, spuse Mat. „Te vreau departe de postul de comandă. Îți spun ce fac. Dacă ceva nu merge bine, va trebui să alegi un alt general, bine?

— Mat, spuse Elayne, dacă crezi că există un spion…

„Știu că există un spion”, a spus Mat, „și așa că o să-l folosesc pe tip. O să meargă. Aveți încredere în mine."

„Da, și ești atât de încrezător că ai făcut deja un plan de rezervă în cazul în care nu reușești.”

El ignoră asta, făcând semn din cap către Birgitte. S-a uitat în jurul lor cu ochi, urmărind pe oricine care încerca

să se apropie prea mult.

„Cât de bun ești la cărți, Elayne?” întrebă Mat.

„La . . . Mat, nu este momentul pentru jocuri de noroc.”

„Este momentul *exact* pentru jocuri de noroc. Elayne, vezi cât de mult suntem depășiți numeric? Simți pământul când atacă Demandred *?* Suntem norocoși că nu s-a hotărât să călătorească direct la postul de comandă de aici și să ne atace — bănuiesc că se teme că Rand se ascunde aici undeva și va fi luat în ambuscadă. Dar sânge și cenușă, e *puternic.* Fără pariu, suntem morți. Terminat. Îngropat.”

Ea a tăcut.

— Iată chestia cu cărțile, spuse Mat, ridicând un deget. „Cartile nu sunt ca zarurile. În zaruri, vrei să câștigi cât mai multe aruncări. Multe aruncări, multe victorii. Este aleatoriu, vezi? Dar nu carduri. În cărți, trebuie să-i faci pe ceilalți colegi să înceapă să parieze. Pariază bine. Faceți asta lăsându-i să câștige puțin. Sau multe.

„Nu este atât de greu aici, din moment ce suntem depășiți numeric și copleșiți. Singura modalitate de a câștiga este să pariezi totul pe mâna dreaptă. În cărți, poți pierde de nouăzeci și nouă de ori, dar ieși înainte dacă câștigi acea mână dreaptă. Atâta timp cât inamicul începe să joace nechibzuit. Atâta timp cât poți suporta pierderile.”

„Și asta faci?” întrebă Elayne. „Prefaci că ai pierdut?”

— Cenușă sângeroasă, nu, spuse Mat. „Nu pot să prefac asta. Ar vedea prin asta. Pierd , dar *mă* uit și eu. Reținând ultimul pariu, cel care ar putea câștiga totul.”

„Deci când ne mutăm?”

„Când vin cărțile potrivite”, a spus Mat. El ridică mâna, liniștindu-i obiecția. — O să știu, Elayne. Doar că o să *știu* . Atât pot spune.”

Își încrucișă brațele deasupra burtei ei umflate. Ușoară, părea mai mare în fiecare zi. "Amenda. Care sunt planurile tale pentru forțele lui Andor?

— Îi am deja pe Tam și pe oamenii lui de-a lungul râului, la ruine, spuse Mat. „În ceea ce privește restul armatelor tale, aș vrea să te duci să ajuți la vad. Demandred se bazează, probabil, pe acei trolloci la nord de aici pentru a traversa râul și a-și împinge apărătorii în aval, pe malul Shienaran, în timp ce ceilalți trolloci și sharanii vin de pe Înălțimi pentru a ne împinge înapoi peste vad și în sus.

„Vor încerca să ne strângă strâns, să ne învăluie și asta va fi. Numai că, Demandred a trimis o forță în susul Mora pentru a opri curgerea râului și va reuși foarte curând. Vom

vedea dacă există o modalitate de a face ca asta să funcționeze pentru noi. Dar odată ce râul va dispărea, vom avea nevoie de o apărare solidă pentru a opri trollocii când vor încerca să treacă peste albia râului. Pentru asta sunt forțele tale."

— Vom merge, spuse Elayne.

"Noi?" lătră Birgitte.

— Călăresc cu trupele mele, spuse Elayne, mergând spre liniile cailor.

„Este din ce în ce mai evident că nu voi putea face nimic aici, iar Mat vrea să mă îndepărtez de poziția de comandă. Mă duc, atunci."

„În *luptă* ?" spuse Birgitte.

— Eram deja în luptă, Birgitte, spuse Elayne. Canalizatorii Sharan ar putea avea zece mii de oameni care să atace Dashar Knob și această despicatură, în câteva minute. Vino. Îți promit că te voi lăsa să pui atât de mulți Garzi în jurul meu, încât nu voi putea strănuta fără să stropesc o duzină de ei.

Birgitte oftă, iar Mat îi aruncă o privire consolatoare. Ea dădu rămas bun din cap de la el, apoi plecă cu Elayne.

Bine, gândi Mat, întorcându-se înapoi spre clădirea de comandă. Elayne făcea ce trebuia, iar Talmanes îi prinsese semnalul. Acum adevărata provocare.

L-ar putea convinge pe Tuon să facă ceea ce își dorea?

Galad a condus cavaleria Copiilor Luminii într-un atac larg de-a lungul Mora, lângă ruine. Trollocii construiseră aici mai multe poduri de plută, iar trupurile pluteau groase ca frunzele de toamnă pe un iaz. Arcașii își făcuseră treaba bine.

Acei trolloci care au trecut în cele din urmă au avut acum copiii cu care să se lupte. Galad se aplecă jos, cu lancea ţinută ferm, în timp ce despica gâtul unui Trolloc uriaş, cu faţa de urs; a continuat înainte, cu vârful lăncii curgând sânge, trollocul căzând în genunchi în spatele lui.

Și-a condus muntele Sidama în masa de trolloci, doborându-i sau făcându-i să sară din drum. Puterea unei încărcături de cavalerie era în număr, iar cei care Galad erau forțați la o parte puteau fi călcați în picioare de caii care îl urmau.

După încărcarea sa, a venit o salvă din partea oamenilor lui Tam, care au lansat săgeți în corpul principal al trollocilor în timp ce se împiedicau pe malurile râului. Cei din spate au împins peste ei, călcându-i pe răniți.

Golever și alți câțiva Copii s-au alăturat lui Galad în timp ce comanda lor - care a măturat pe lungime de-a lungul primului rang al Trollocilor - a rămas fără dușmani. El și oamenii lui s-au ridicat și s-au întors, cu lăncile în sus, galopând înapoi pentru a găsi grupuri mici de oameni despărțiți și care luptau singuri.

Câmpul de luptă aici era enorm. Galad a petrecut aproape o oră vânând astfel de grupuri, salvându-le și ordonându-le să ajungă în ruine, astfel încât Tam sau unul dintre căpitanii săi să le poată forma în noi bannere. Încet, pe măsură ce numărul lor a scăzut, formațiunile originale s-au amestecat unele cu altele. Mercenarii nu erau singurii care acum călăreau cu Copiii. Galad îl avea sub comanda lui Ghealdanin, Gărzi înaripate și câțiva Garzi. Kline și Alix. Amândoi își pierduseră Aes Sedai. Galad nu se aștepta ca cei doi să dureze mult, dar se luptau cu o ferocitate teribilă.

După ce a trimis un alt grup de supraviețuitori înapoi spre ruine, Galad l-a dus pe Sidama să meargă încet, ascultând respirația obositoare a calului. Câmpul ăsta de lângă râu devenise o groază sângeroasă de cadavre și noroi. Cauthon avusese dreptate să-i lase pe Copii aici. Poate că Galad i-a acordat omului prea puțin credit.

„De cât timp ne luptăm, ați spune?” întrebă Golever de lângă el. Tabardul celuilalt Copil fusese smuls, expunându-i corespondența. O secțiune de verigi de-a lungul părții drepte fusese zdrobită de o lamă Trolloc. Posta ținuse, dar pata de sânge de acolo indica că multe dintre legături fuseseră trecute prin gambesonul matlasat al lui Golever și în partea lui. Sângerarea nu arăta rău, așa că Galad nu a spus nimic.

„Am ajuns la prânz”, a ghicit Galad, deși nu putea vedea soarele pentru nori. Era destul de sigur că se luptaseră de patru sau cinci ore acum.

— Crezi că se vor opri peste noapte? întrebă Golever.

— Îndoielnic, spuse Galad. „Dacă această bătălie durează atât de mult.”

Golever îl privi îngrijorat. "Crezi-"

„Nu pot urmări ce se întâmplă. Cauthon a trimis atât de multe trupe aici sus și i-a tras pe toți de pe Înălțimi, din câte îmi dau seama. Nu știu de ce. Și apa din râu. . . ți se pare că curge în crize și explozii? Lupta în amonte trebuie să meargă prost . . .” A scuturat din cap. „Poate că dacă aș putea vedea mai mult câmpul de luptă, aș putea înțelege planul lui Cauthon.”

Era soldat. Un soldat nu trebuie să înțeleagă întreaga bătălie pentru a-și urma ordinele. Cu toate acestea, Galad a putut, de obicei, să pună cap la cap strategia echipei sale din comenzile date.

„Ți-ai imaginat vreodată o bătălie atât de mare?” întrebă Golever, întorcând capul. Infanteria Argandei se prăbușea în trollocii de la râu. Din ce în ce mai mulți dintre Shadowspawn treceau – cu alarmă, Galad și-a dat seama că râul nu mai curgea complet.

Shadowspawn se pusese pe picioare în ultima oră. Avea să fie o luptă grea, dar cel puțin numerele erau mai egale acum, cu toți trollocii pe care îi uciseră mai devreme. Cauthon știa că râul se va opri din curgere. De aceea trimisese atât de multe trupe aici, pentru a opri acest atac de pe cealaltă parte.

Ușoară, se gândi Galad, *mă uit la Jocul Caselor pe câmpul de luptă în sine* . Da, nu-i acordase lui Cauthon suficient credit.

O minge de plumb cu un streamer roșu a căzut brusc din cer la aproximativ douăzeci de pași înainte, lovind un Trolloc mort în craniu. Departe deasupra capului, *rakenul* țipă și și-a continuat drumul. Galad îl înclină pe Sidama înainte, iar Golever coborî să ia scrisoarea pentru el. Gateway-urile erau utile, dar *raken* putea să vadă câmpul de luptă în întinderea lui, să caute bannere pentru anumiți oameni și să livreze ordine.

Golever i-a întins scrisoarea, iar Galad și-a scos lista de cifruri din plicul de piele pe care îl purta în vârful cizmei. Cifrurile erau simple – o listă de numere cu cuvinte lângă ele. Dacă ordinele nu foloseau împreună cuvântul potrivit și numărul potrivit, atunci erau suspecte.

Damodred , se citeau ordinele, *adu-te pe tine și cu o duzină dintre cei mai buni oameni din compania ta a douăzeci și doi și mergi de-a lungul râului spre Hawal Ford. Oprește-te când poți vedea bannerul lui Elayne și ține acolo pentru mai multe comenzi. PS Dacă vedeți vreun trolloc cu sferturi, vă sugerez să-l lăsați pe Golever să lupte cu ei, deoarece știu că aveți probleme cu aceste tipuri. Mat.*

Galad oftă, arătându-i scrisoarea lui Golever. Cifrul l-a autentificat; numărul douăzeci și doi și cuvântul „sfert” erau împerecheate.

„Ce vrea el de la noi?” întrebă Golever.

— Aș fi vrut să știu, spuse Galad. Chiar a făcut-o.

— O să adun niște bărbați, spuse Golever. — Presupun că vei dori Harnesh, Mallone, Brokel. . .” A continuat o listă

întreagă.

Galad dădu din cap. „O listă bună. Ei bine, nu pot spune că sunt trist pentru această comandă. Sora mea a intrat pe teren, se pare. Aș veghea asupra ei.” Dincolo de asta, a vrut să privească peste o altă secțiune a câmpului de luptă. Poate că asta l-ar ajuta să înțeleagă ce făcea Cauthon.

— După cum ordonați, lord căpitan comandant, spuse Golever.

Cel Întunecat a atacat.

A fost o încercare de a-l sfâșie pe Rand, de a-l distruge puțin câte puțin. Cel Întunecat a căutat să revendice acele elemente care alcătuiau esența lui Rand, apoi să le anihileze.

Rand nu putea să sufle, nu putea să strige. Acest atac nu a fost asupra corpului lui, pentru că nu avea un corp adevărat în acest loc, doar o amintire a unuia.

Rand s-a ținut împreună. Cu dificultate. În fața acestui atac extraordinar, orice idee de a-l învinge pe Întunecat – de a-l ucide – a dispărut. Rand nu a putut învinge nimic. Abia putea să se țină.

Nu ar fi putut descrie senzația dacă ar fi încercat. Era ca și cum Cel Întunecat îl făcea mărunțiș, încercând în același timp să-l zdrobească în întregime, venind spre Rand din direcții infinite, dintr-o dată, într-un val.

Rand căzu în genunchi. A fost o proiecție a lui însuși care a făcut acest lucru, dar i s-a părut reală.

A trecut o eternitate.

Rand a suferit-o. Presiunea zdrobitoare, zgomotul distrugerii. L-a îndurat pe genunchi, cu degetele întinse ca ghearele, transpirația curgându-i din frunte. A suferit-o și a ridicat privirea.

„Asta este tot ce ai?” mârâi Rand.

O SA CASTIG.

— M-ai făcut puternic, spuse Rand, cu vocea zdrențuită. „De fiecare dată când tu sau slujitorii tăi ai încercat să mă distrugi, eșecul tău a fost ca ciocanul fierarului care lovește metalul. Această încercare. . .” Rand trase adânc aer în piept. „Această încercare a ta nu este nimic. nu voi sparge.”

TE GREȘTI. ACEASTA NU ESTE O ÎNCERCARE DE A TE DISTRUGE. ASTA ESTE PREGĂTIREA.

"Pentru ce?"

PENTRU A ȚI ARAT ADEVARUL.

Fragmente ale modelului . . . fire . . . brusc s-a învârtit în fața lui Rand, despărțindu-se de corpul principal de lumină ca sute de mici șiruri curgătoare. Știa că acesta nu era de fapt Modelul, nu mai mult decât ceea ce vedea ca el însuși era de fapt corpul lui. Pentru a interpreta ceva atât de vast ca țesătura creației, mintea lui avea nevoie de un fel de imagine. Asta a ales conștiința lui.

Firele se învârteau, nu spre deosebire de firele dintr-o țesătură a Puterii Unice, doar că erau mii și mii, iar culorile erau mai variate, mai vibrante. Fiecare era drept, ca o sfoară întinsă. Sau un fascicul de lumină.

Au venit împreună ca produsul unui războaie de țesut, creând o viziune în jurul lui. Un pământ de pământ viros, plante pătate de negru, copaci cu membre care se lăsau ca niște brațe lipsite de putere.

A devenit un loc. O *realitate.* Rand se ridică în picioare și simți pământul. Simțea mirosul de fum în aer. Putea auzi. . . gemete de întristare. Rand se întoarse și descoperi că se afla pe o pantă în mare parte sterp deasupra unui oraș întunecat cu ziduri de piatră neagră. Clădiri înghesuite înăuntru, ghemuite și plictisitoare, ca niște buncăre.

"Ce este asta?" şopti Rand. Ceva despre locul i se părea familiar. El a ridicat privirea, dar nu a putut vedea soarele pentru norii care dominau cerul.

ESTE CE VA FI.

Rand simțea Puterea Unică, dar se retrăgea cu repulsie. Pata se întorsese, dar era mai rău – mult mai rău. Acolo unde odată fusese o peliculă întunecată pe lumina topită a *saidinului* , acum era un nămol atât de gros încât nu putea să-l străpungă. Ar trebui să bea în întuneric, să se învăluie în el, să caute Puterea Unică de dedesubt – dacă, într-adevăr, ea era încă acolo. Simplul gând i-a urcat bila în gât și a trebuit să lupte pentru a nu-și goli stomacul.

A fost atras de acea fortăreață din apropiere. De ce a simțit că cunoaște acest loc? El a fost în Pozire; plantele au făcut acest lucru clar. Dacă nu era de ajuns, simțea mirosul de putregai în aer. Căldura era ca a unei mlaștini vara – înăbușitoare, apăsătoare în ciuda norilor.

A coborât pe dealul puțin adânc și a văzut câteva figuri care lucrau în apropiere. Bărbați cu topoare, spargând copaci. Erau poate o duzină. Când Rand se apropia, aruncă o privire în lateral și văzu nimicul care era Cel Întunecat în depărtare, consumând o parte din peisaj, ca o groapă la orizont. O reamintire că ceea ce vedea Rand nu era real?

A trecut pe lângă cioturi de copaci tăiați. Oamenii strângeau lemne de foc? Thock , *thock* de topoare – și posturile muncitorilor – nu aveau nimic din forța neclintită pe care Rand o asociază pădurarilor. Bătăile erau letargice, bărbații lucrând cu umerii căzuți.

Omul acela din stânga. . . Pe măsură ce Rand s-a apropiat, l-a recunoscut, în ciuda posturii îndoite și a pielii ridate. Ușoară. Tam trebuia să aibă cel puțin șaptezeci, poate optzeci. De ce muncea atât de mult?

Este o viziune, se gândi Rand. *Un coșmar. Creația proprie a Întunericului. Nu este real.*

Cu toate acestea, în timp ce stătea în ea, lui Rand i-a fost greu să nu reacționeze ca și cum acest lucru ar fi într-adevăr real. Și a fost, după un mod. Cel Întunecat a folosit fire umbrite ale modelului - *posibilitățile* care s-au ondulat din creație ca valurile dintr-o pietricică scăpată într-un iaz - pentru a crea asta.

"Tată?" întrebă Rand.

Tam se întoarse, dar ochii lui nu se concentrară asupra lui Rand.

Rand o luă pe Tam de umăr. "Tată!"

Tam rămase în picioare o clipă, apoi se întoarse la lucru, ridicând toporul. În apropiere, Dannil și Jori au spart un ciot. Îmbătrâniseră și ei și acum erau bărbați până la mijlocul anilor. Dannil părea bolnav de ceva îngrozitor, cu fața palidă, pielea i se făcuse un fel de răni.

Securea lui Jori s-a adâncit în pământul amar și un potop negru s-a infiltrat din sol – insecte care se ascunseseră la baza ciotului. Lama le străpunsese bârlogul.

Insectele au învățat și au accelerat mânerul pentru a o acoperi pe Jori. A țipat, lovindu-se la ei, dar gura deschisă le-a lăsat să se urce înăuntru. Rand auzise de așa ceva, de un roi de morți, unul dintre multele pericole ale Blight. Ridică o mână spre Jori, dar bărbatul se prăbuși într-o parte, mort cât de repede putea un om să tragă respirația.

strigă Tam îngrozită și se desprinse, alergând. Rand se învârti în timp ce tatăl său se izbi într-un desiș de tufiș din apropiere, încercând să fugă de roiul morții. Ceva a sărit dintr-o creangă, rapid ca un bici care pocnește, și s-a înfășurat în jurul gâtului lui Tam, făcându-l să se oprească.

"Nu!" spuse Rand. Nu a fost real. Încă nu și-a putut privi tatăl murind. A apucat Sursa, lovind cu pumnul prin întunericul bolnaviciun al patei. Părea să-l sufoce, iar Rand a petrecut un timp chinuitor încercând să-l găsească pe *saidin.* Când a apucat-o, a trecut doar un firicel.

A țesut oricum, urlând, trimițând o panglică de flacără să omoare vița care îl prinsese pe tatăl său. Tam a căzut din strânsoarea ei în timp ce vițele se zvârcoliau, murind.

Tam nu sa mișcat. Ochii lui priveau în sus, morți.

"Nu!" Rand s-a întors asupra morții. L-a distrus cu o țesătură de Foc. Trecuseră doar câteva secunde, dar tot ce mai rămăsese din Jori erau oase.

Insectele au izbucnit în timp ce le-a ars.

— Un canalist, respiră Dannil, strâmbându-se în apropiere, cu ochii mari în timp ce se uita la Rand. Alți pădurari fugiseră în pustie. Rand a auzit mai multe țipete.

Rand nu s-a putut abține de la voma. Pata . . . a fost atât de îngrozitor, atât de *putred.* Nu mai putea să se țină de Sursă.

— Vino, spuse Dannil și îl apucă de braț pe Rand. „Vino, am nevoie de tine!”

— Dannil, mormăi Rand, ridicându-se. „Nu mă recunoști?”

— Vino, repetă Dannil, remorcându-l pe Rand spre cetate.

„Eu sunt Rand. Rand, Dannil. Dragonul Renăscut.”

Nicio înțelegere nu strălucea în ochii lui Dannil.

„Ce ți-a făcut?” șopti Rand.

EI NU TE CUNOSC, ADVERSARE. LE-AM REFĂCUT. TOATE LUCRURILE SUNT MELE. NU VOR ȘTI CĂ AU PIERDUT. EI NU VOIE NIMIC DECÂT MINE.

— Te neg, șopti Rand. „Te *neg* .”

A NEGA SOARELE NU ÎL FACE LA APUNE. A MĂ NEGA NU ÎMPIEDEAZĂ VICTORIA MEA.

— Vino, spuse Dannil, remorcându-l pe Rand. "Vă rog. Trebuie să mă salvezi!”

— Termină cu asta, spuse Rand.

TERMINĂ-L? NU EXISTĂ sfârșituri, adversare. ESTE. EU L-AM CREAT.

„Îți imaginezi asta.”

— Te rog, spuse Dannil.

Rand și-a permis să fie tras spre fortăreața întunecată. — Ce făceai acolo, Dannil? întrebă Rand. „De ce să adun lemn în Blight însuși? Nu este sigur.”

— A fost pedeapsa noastră, șopti Dannil. „Cei care nu stăpânesc stăpânul nostru sunt trimiși și li se spune să aducă înapoi un copac pe care l-au tăiat cu propriile mâini. Dacă roiurile morții sau nuiele nu te prind, sunetul tăierii lemnului atrage alte lucruri. . .”

Rand se încruntă când păși pe un drum care ducea la oraș și la fortăreața lui întunecată. Da, locul ăsta *era* familiar. *Drumul Carierei,* gândi Rand surprins. *Și asta înainte* . . . Cetatea domina ceea ce fusese cândva Verdele din centrul Câmpului lui Emond.

Blight consumase Cele Două Râuri.

Norii de deasupra capului păreau să-l împingă pe Rand, iar el auzi țipetele lui Jori în capul lui. L-a văzut din nou pe Tam zbătându-se în timp ce era sugrumat.

Nu este real.

Asta s-ar întâmpla dacă Rand eșuează. Atâția oameni depind de el. . . asa de mult. Unii, el eșuase deja. A trebuit să lupte să nu treacă peste cap lista celor care muriseră în slujba lui. Chiar dacă îi salva pe alții, nu reușise să îi protejeze pe aceștia.

Era un atac de alt fel decât cel care încercase să-i distrugă esența. Rand a simțit asta, Cel Întunecat forțându-și vârstele în Rand, infectându-i mintea cu îngrijorare, îndoială, teamă.

Dannil l-a condus spre zidurile satului unde o pereche de Myrddraal în mantii nemișcate păzeau porțile. Au alunecat înainte. „Ai fost trimis să strângi lemne”, șopti unul cu buzele prea albe.

„Eu . . . L-am adus pe acesta!” spuse Dannil, împleticindu-se. „Un cadou pentru maestrul nostru! El poate canaliza. L-am găsit pentru tine!”

Rand mârâi, apoi se aruncă din nou spre Puterea Unică, înotând în murdărie. A ajuns la pârâul de *saidin* , apucându-l.

I-a fost doborât imediat din strânsoare. Un scut a alunecat între el și Sursă.

„Nu este real”, șopti el, întorcându-se pentru a vedea cine a canalizat.

Nynaeve trecu cu pași mari prin porțile orașului, îmbrăcată în negru. „Un mai sălbatic?” ea a intrebat. "Nedescoperit? Cum a supraviețuit atât de mult? Te-ai descurcat bine, Dannil. Îți dau viața înapoi. Nu eșua din nou.”

Dannil a plâns de bucurie, apoi a trecut pe lângă Nynaeve în oraș.

— Nu este real, spuse Rand în timp ce Nynaeve îl lega în țesături de Aer, apoi îl târa în versiunea Întunericului a Câmpului lui Emond, cei doi Myrddraal năvălind înaintea ei. Acum era un oraș mare. Casele aveau senzația unor șoareci strânși laolaltă înaintea unei pisici, fiecare având

aceeași, plictisitor uniform. Oamenii se furișau pe alei, cu ochii în jos.

Oamenii s-au împrăștiat în fața lui Nynaeve, numind-o uneori „amantă”. Alții au numit-o Aleasă. Cei doi Myrddraal străbăteau orașul, ca niște umbre. Când Rand și Nynaeve au ajuns la cetate, un grup mic se adunase în curte. Douăsprezece persoane — Rand simțea că cei patru bărbați din grup țineau *sayin* , deși el recunoscu doar pe Damer Flinn dintre ei. Câteva dintre femei erau fete pe care le cunoscuse în Two Rivers.

Treisprezece dintre ei. Și treisprezece Myrddraal, adunându-se sub acel cer înnorat. Pentru prima dată de la începutul viziunii, Rand a simțit frică. Nu asta. Orice în afară de asta.

Dacă l-au transformat? Aceasta nu era reală, dar era o versiune a realității. O lume în oglindă, creată de Cel Întunecat. Ce i-ar face lui Rand dacă l-ar întoarce aici? Fusese prins atât de ușor?

A început să se lupte, panicat, împotriva legăturilor Aerului. A fost inutil, desigur.

— Ești unul interesant, spuse Nynaeve, întorcându-se spre el . Ea nu părea cu o zi mai în vârstă decât atunci când o lăsase în cavernă, dar erau și alte diferențe. Își purta din nou părul într-o împletitură, dar fața ei era mai slabă, mai mult. . . aspru. Și acei ochi.

Ochii erau toți greșiți.

„Cum ai supraviețuit acolo?” l-a întrebat ea. „Cum ai rămas nedescoperit atât de mult?”

„Vin dintr-un loc unde Cel Întunecat nu stăpânește.”

Nynaeve râse. "Ridicol. O poveste pentru copii. Marele Domn a condus întotdeauna.”

Rand putea să-l vadă. Legătura lui cu Modelul, strălucirea adevărurilor pe jumătate și a căilor umbrite. Această posibilitate. . . s-ar putea întâmpla. Era o cale pe care lumea putea să o urmeze. Cel Întunecat, aici, câștigase Ultima Bătălie și rupsese Roata Timpului.

Asta îi permisese să o refacă, să învârtească modelul într-un mod nou. Toți cei în viață uitaseră trecutul și acum știau doar ce le-a introdus Cel Întunecat în mintea lor. Rand putea citi adevărul, istoria acestui loc, în firele Modelului pe care îl atinsese mai devreme.

Nynaeve, Egwene, Logain și Cadsuane erau acum membri ai Părăsiților, întoarse spre Umbră împotriva voinței lor. Moiraine fusese executată pentru că era prea slabă.

Elayne, Min, Aviendha. . . fuseseră supuși torturii, la nesfârșit, la Shayol Ghul.

Lumea era un coșmar viu. Fiecare membru al Forsaken a condus ca un despot asupra propriei părți a lumii. O toamnă nesfârșită s-a desfășurat în timp ce au aruncat armate, Dreadlords și facțiuni unul împotriva celuilalt. O bătălie eternă.

Blight se extinsese la fiecare ocean. Seanchan nu mai era, ruinat și pârjolit până când nici măcar șobolanii și corbii nu puteau supraviețui acolo. Oricine putea canaliza a fost descoperit ca tânăr și s-a întors. Celui Întunecat nu-i plăcea riscul ca cineva să aducă speranța înapoi în lume.

Și nimeni nu ar face-o vreodată.

Rand a țipat când cei treisprezece au început să canalizeze.

„Acesta este cel mai rău al tău?” strigă Rand.

Și-au apăsat voința împotriva propriei lui. Le simți, ca niște cuie bătute în craniu, despărțindu-i carnea. A împins înapoi cu tot ce avea, dar ceilalți au început o presiune puternică. Fiecare lovitură, ca un cot de topor, se apropia din ce în ce mai mult de a-l plictisi.

SI ASA CASTIG.

Eșecul l-a lovit puternic pe Rand - știind că ceea ce s-a întâmplat aici a fost vina lui. Nynaeve, Egwene, S-au întors către Umbră din cauza lui. Cei pe care i-a iubit, devenind jucării pentru Umbra.

Rand ar fi trebuit să-i protejeze.

EU CÂȘTIG. DIN NOU.

— Crezi că sunt același tânăr pe care Ishamael a încercat atât de mult să-l sperie? strigă Rand, luptându-și teroarea și rușinea.

LUPTA S-A TERMINAT.

„ *ÎNCA NU A ÎNCEPUT!”* Rand țipă.

Realitatea din jurul lui s-a spulberat din nou în panglici de lumină. Fața lui Nynaeve se zdrobi, desfăcându-se ca o dantelă cu un fir liber. Pământul s-a dezintegrat, iar cetatea a încetat să mai existe.

Rand a căzut din trupele Air care nu fuseseră niciodată complet acolo. Realitatea creată de Cel Întunecat, fragilă, s-a desfășurat în părțile sale componente. Fire de lumină ieșiră în spirală, tremurând ca corzile unei harpe.

Au așteptat să fie țesute.

Rand trase respirația, adânc, printre dinți și privi în sus la întunericul de dincolo de fire. „Nu voi sta pasiv și voi suferi de data aceasta, Shaitan. Nu voi fi captiv în

coșmarurile tale. Am devenit ceva mai mare decât am fost cândva.”

Rand a prins acele fire care se învârteau în jurul lui, luându-le – sute și sute dintre ele. Aici nu era Foc, Aer, Pământ, Apă sau Spirit, acestea erau cumva mai de bază, cumva mai variate. Fiecare era individual, unic. În loc de Cinci Puteri, erau mii.

Rand le-a luat, le-a adunat și a ținut în mână țesătura creației în sine. Apoi a canalizat-o, învârtindu-l într-o altă posibilitate.

— Acum, spuse Rand, respirând adânc, încercând să alunge oroarea a ceea ce văzuse. „Acum vă voi arăta *ce* se va întâmpla.”

Bryne se înclină. — Bărbații sunt pe poziție, mamă.

Egwene respiră adânc. Mat trimisese forțele Turnurilor Albe peste albia uscată de sub vad și în jurul părții de vest a mlaștinilor; era timpul ca Egwene să li se alăture. Ea ezită o clipă, privind prin poarta către postul de comandă Mats. Egwene întâlni privirea femeii Seanchan peste masă, unde stătea imperioasă pe tronul ei.

Nu am terminat cu tine, se gândi Egwene.

— Să mergem, spuse ea, întorcându-se, făcându-i semn lui Yukiri să închidă poarta către clădirea Mats. Își dădu cu degetele *sa'angrealul lui Vora* , ținut într-o mână în timp ce ieșea din cort.

Ea a ezitat când a văzut ceva acolo. Ceva ușor, la pământ. Pânză de păianjen minusculă crăpă în stânci. Ea s-a aplecat.

— Sunt din ce în ce mai mulți cei în jur, mamă, spuse Yukiri, aplecându-se lângă ea. „Credem că atunci când Dreadlords canalizează, crack-urile se pot răspândi. Mai ales dacă se folosește balefire . . ”

Egwene le simți. Deși păreau crăpături obișnuite la atingere, priveau în jos în nimic pur. Întuneric, mult prea adânc pentru ca simplele crăpături să fi provocat prin umbrele luminii.

Ea a țesut. Toate cele cinci puteri, împreună, testând la fisuri. Da . . .

Nu era sigură exact ce a făcut, dar țesătura în curs de dezvoltare a acoperit crăpăturile ca un bandaj. Întunericul s-a estompat, lăsând în urmă doar crăpături obișnuite — și o peliculă subțire de cristale.

„Interesant”, a spus Yukiri. „Ce a fost țesătura aceea?”

— Nu știu, spuse Egwene. „S-a simțit corect. Gawyn, ai? . .” Ea a încetat.

Gawyn.

Egwene se ridică tresărită. Își amintea vag că el și-a părăsit cortul de comandă pentru puțin aer. De cât timp trecuse? Ea se întoarse încet, simțind unde era el. Legătura a lăsat-o să-i spună direcția. Se opri când arăta spre el.

Privea spre albia râului, chiar sus de vad, unde Mat poziționase forțele lui Elayne.

Oh, Lumină. . .

"Ce?" întrebă Silviana.

— Gawyn a plecat la luptă, spuse Egwene, păstrându-și vocea calmă cu efort. Idiotul ăla de bărbat cu capul de lână! Nu putea să aștepte o oră sau două până când armatele ei erau în poziție? Ea știa că era dornic să lupte, dar ar fi trebuit măcar să întrebe!

Bryne gemu încet.

— Trimite pe cineva să-l aducă, spuse Egwene. Acum vocea ei *era* rece, supărată. Ea nu putea face altfel. „Se pare că s-a alăturat armatelor andorene”.

O voi face, spuse Bryne, cu o mână pe sabie, cu celălalt braț ridicat spre unul dintre miri. „Nu pot fi de încredere că voi conduc armatele. Cel puțin pot face asta.”

Avea sens. „Ia-l pe Yukiri cu tine”, a spus ea. „Odată ce l-ai găsit pe prostul meu Warder, călătorește la noi la vest de mlaștini.”

Bryne se înclină, apoi se retrase. Siuan îl privea, ezitând.

— Poți să mergi cu el, spuse Egwene.

„Acolo ai nevoie de mine?” întrebă Siuan.

„De fapt . . Egwene coborî vocea. „Vreau ca cineva să se alăture lui Mat și Împărăteasa Seanchan și să asculte cu urechile obișnuite să audă ceea ce nu se vorbește.”

Siuan dădu din cap, aprobarea – chiar mândrie – în expresia ei. Egwene era Amyrlin; nu avea nevoie de nicio emoție din partea lui Siuan și totuși i-a înlăturat puțin din oboseala măcinată.

— Arăți amuzat, spuse Egwene.

„Când Moiraine și cu mine am pornit să-l găsim pe băiat”, a spus Siuan, „nu aveam idee că Modelul te va trimite și la noi”.

„Înlocuitorul tău?” spuse Egwene.

„Pe măsură ce o regină îmbătrânește”, a spus Siuan, „ea începe să se gândească la moștenirea ei. Ușoară, probabil că orice soție bună începe să gândească aceleași

lucruri. Va avea ea un moștenitor care să dețină ceea ce a creat? Pe măsură ce o femeie crește în înțelepciune, își dă seama că ceea ce poate realiza singură ea palidează în comparație cu ceea ce poate obține moștenirea ei.

„Ei bine, presupun că nu te pot revendica în întregime ca fiind al meu și nu am fost tocmai încântat să fiu reușită. Dar asta este . . . reconfortant să știu că am contribuit la modelarea a ceea ce urmează. Și dacă o femeie și-ar dori o moștenire, nu ar putea visa la mai mult decât unul ca tine. Mulțumesc. O voi urmări pentru tine pe această femeie Seanchan, poate o ajut pe bietul Min să se târască din plasa cu colți în care s-a găsit.

Siuan s-a îndepărtat, strigând-o pe Yukiri să-i facă o poartă înainte de a merge cu Bryne. Egwene zâmbi, privind-o sărutându-i generalului. Siuan. Sărut un bărbat în aer liber.

Silviana a canalizat, iar Egwene s-a urcat în șaua lui Daishar, când o poartă se deschidea pentru ei. Ea a îmbrățișat Sursa, ținând *sa'angreal -ul lui Vora în* fața ei și a trecut în trap în spatele unui grup de Garzi de Turn. A fost imediat agresată de mirosul de fum.

Înaltul Căpitan Chubain a așteptat-o de cealaltă parte. Bărbatul cu părul negru o păruse întotdeauna ca fiind prea tânără pentru funcția lui, dar ea presupunea că nu fiecare comandant trebuia să fie argintit ca Bryne. La urma urmei, ei încredințau această bătălie cuiva doar puțin mai în vârstă decât ea, iar ea însăși a fost cea mai tânără Amyrlin vreodată.

Egwene se întoarse spre Înălțimi și descoperi că abia îi putea vedea prin focurile care ardeau de-a lungul versantului și a marginii de est a mlaștinilor.

"Ce s-a întâmplat?" ea a intrebat.

„Săgeți în flăcări”, a spus Chubain, „trase de forțele noastre în râu. Am crezut că Cauthon era supărat la început, dar acum îi văd raționamentul. A tras în trolloci ca să aprindă câmpurile acolo pe Înălțimi și la baza lor pentru a ne acoperi. Arboretul de acolo este uscat și casant ca nița. Incendiile i-au împins pe trollocii și cavaleria Sharan pe panta pentru moment. Și cred că Cauthon se bazează pe fumul care ne maschează mișcarea în jurul mlaștinilor.

Umbra ar ști că cineva se mută aici, dar câte trupe și în ce configurație. . . ar trebui să se bazeze pe cercetași, mai degrabă decât pe avantajul lor superior în vârful Înălțimilor.

„Ordinele noastre?” spuse Chubain.

„Nu ți-a spus?” întrebă Egwene.

A scuturat din cap. „Tocmai ne-a pus în poziție aici.”

„Continuăm pe partea de vest a mlaștinii și venim la Sharan din spate”, a spus ea.

Chubain mormăi. „Acest lucru ne fragmentează foarte mult forțele. Și acum îi atacă pe Înălțimi după ce le-a renunțat?

Ea nu a avut un răspuns la asta. Ei bine, ea fusese cea – în esență – care la pus la conducere pe Mat. Aruncă din nou o privire peste mlaștini, spre locul în care îl simți pe Gawyn. El s-ar lupta la . . .

Egwene ezită. Poziția ei anterioară o lăsase să-l simtă pe Gawyn în direcția râului, dar, după ce trecuse prin poartă, a avut o mai bună înțelegere a poziției lui. Nu *era* la râu cu armatele lui Elayne.

Gawyn era chiar pe Înălțimi, unde Umbra ținea cel mai puternic.

O, Lumină! ea credea. *Gawyn . . . Ce faci?*

Gawyn păși prin fum. În jurul lui s-au încolțit cârlițe negre din ea, iar căldura ierbii mocnite îi încălzea cizmele, dar focul ars în cea mai mare parte aici, în vârful Înălțimilor, lăsând pământul întunecat de cenușă.

Trupurile și niște dragoni sparți zăceau înnegrite, ca mormane de zgură sau cărbune. Gawyn știa că uneori, pentru a reînnoi un câmp, fermierii ar arde buruienile din anul precedent. Lumea însăși era aprinsă acum. În timp ce se strecura prin fumul negru răsucit – batista udată și legată pe față – se rugă pentru o reînnoire.

Au fost crăpături de pânză de păianjen pe tot pământul. Umbra distrugea acest pământ.

Majoritatea trollocilor se adunau pe înălțimile cu vedere la Hawal Ford, deși câțiva se ocupau să împingă cadavrele de pe pantă. Poate că fuseseră atrași de parfumul de carne arsă. Un Myrddraal a ieșit din fum și a început să-i mustre într-o limbă pe care Gawyn nu o înțelegea. A lovit un bici în spatele trollocilor.

Gawyn a înghețat pe loc, dar Halfman nu l-a observat. I-a condus pe cei rătăciți spre locul în care se adunaseră restul trollocilor. Gawyn aşteptă, respirând încet prin batistă, simţind că umbrele Bloodknives îl încununează. Cele trei inele îi făcuseră lucruri. Se simțea amețitor, iar membrele i se mișcau prea repede când păși. Trecuse timp să se obișnuiască cu schimbările, să-și păstreze echilibrul de fiecare dată când se mișca.

Un Trolloc cu trăsături de lup s-a ridicat din spatele unui morman de moloz din apropiere și a adulmecat aerul, având grijă de Fade. Trollocul s-a strecurat apoi din ascunzătoare, un cadavru aruncat peste umăr. Trecu pe lângă Gawyn, trecând la nu mai puțin de cinci metri, unde se opri și adulmecă din nou aerul. Apoi, cocoborându-se jos, a continuat. Corpul pe care-l purta peste umăr trăgea în urmă mantia unui Gard. Sărmanul Symon. Nu va juca niciodată altă mână de cărți. Gawyn mârâi încet și înainte să se poată opri, sări înainte. S-a mutat în Sărutul Viperei, învârtindu-i și scutindu-i umerii capului trollocilor.

Cadavrul s-a prăbușit la pământ. Gawyn rămase cu sabia scoasă, apoi se blestemă, ghemuindu-se și întorcându-se înapoi în fum. I-ar masca parfumul, iar întunericul răsucit forma lui neclară. Prost, pentru a risca să se expună să omoare un trolloc. Cadavrul lui Symon ar ajunge oricum într-o oală. Gawyn nu a putut ucide toată armata. A fost aici pentru un bărbat.

Gawyn se ghemui, așteptând să vadă dacă atacul lui fusese observat. Poate că n-ar fi putut să-l vadă – nu era sigur cât de mult îl înnorăsc inelele – dar oricine privea ar fi văzut Trollocul căzând.

Nici un apel de avertizare. Gawyn se ridică și continuă. Abia atunci a observat că degetele lui erau roșii printre negrul cenușii. Le ardese. Durerea era îndepărtată. Inelele. Îi era dificultăți să gândească corect, dar asta nu ia oprit – din fericire – capacitatea de a lupta. Dacă ceva, instinctele lui erau mai puternice acum.

Solicitat. Unde a fost Demandred? Gawyn a grăbit înainte și înapoi peste vârful Înălțimilor. Cauthon avea trupe staționate la râu lângă vad, dar fumul făcea imposibil de văzut cine era implicat. Pe de altă parte, graniștii erau angajați cu o unitate de cavalerie Sharan. Totuși, aici, în partea de sus, era pașnic, în ciuda prezenței Shadowspawn și Sharans. Acum Gawyn se strecura de-a lungul liniilor din spate ale Shadowspawn, ținându-se de peticele mai aspre de lemn mort și buruieni. Nimeni nu părea să-l observe. Erau umbre aici, iar umbrele erau protecție. Jos, pe coridorul dintre Heights și mlaștină, focurile se stingeau. Asta părea prea rapid pentru ca ei să se fi ars. Canalizare?

Intenționase să-l găsească pe Demandred căutând originea atacurilor bărbatului, dar dacă doar îl canaliza pentru a stinge incendiile, atunci...

Armata Umbrei a încărcat, coborând panta spre Hawal Ford. Deși șarenii au rămas în urmă, cea mai mare parte a

trollocilor s-a mutat. Ei intenționau evident să împingă peste albia acum uscată și să angajeze armata lui Cauthon.

Dacă Cauthon ar fi intenționat să atragă toate forțele lui Demandred de pe Înălțimi, nu reușise. Mulți șarini au rămas în urmă, unități de infanterie și cavalerie, privind impasibili cum trollocii se îndreptau spre luptă.

Exploziile au bătut de-a lungul pantei, aruncând trollocii în aer ca murdăria de pe un covor bătut. Gawyn ezită, ghemuindu-se jos. Dragonii, cei puțini lucrători. Mat le instalase undeva peste râu; era greu de văzut o poziţie exactă din cauza fumului. După sunet, erau doar o jumătate de duzină, dar pagubele pe care le-au provocat au fost enorme, mai ales având în vedere distanța.

O explozie de lumină roșie din apropiere de pe vârful Înălțimilor s-a lansat spre fumul dragonilor. Gawyn zâmbi. *Mulțumesc frumos.* Și-a pus mâna pe sabie. E timpul să testăm cât de bine au funcționat aceste inele.

S-a repezit, jos și repede, fără acoperire. Majoritatea trollocilor se îngrămădeau pe pantă, înclinând spre albia uscată a râului. Șuruburile și săgețile arbaletei i-au atacat, iar o altă rundă de foc de dragon a venit dintr-o locație puțin diferită. Cauthon a pus dragonii în mișcare, iar Demandred a avut probleme în a-i identifica.

Gawyn a alergat între urlatul Shadowspawn. Pământul a bătut ca o inimă care bătea din cauza impactului de-a lungul pământului în spatele lui. Fumul se biciuia în jurul lui, gros în gât. Mâinile îi fuseseră înnegrite și a presupus că și fața lui fusese la fel. Spera că asta îl va ajuta să-l țină ascuns.

Trollocii se întoarseră, țipând sau mormăind, dar niciunul nu se fixa asupra lui. Ei știau că trecuse ceva, dar pentru ei, el era doar o neclaritate.

Furia lui Egwene s-a revărsat prin legătura. Gawyn zâmbi. Nu se așteptase ca ea să fie mulțumită. În timp ce alerga, cu săgețile tăind pământul în jurul lui, și-a găsit pacea cu alegerea sa. Odată, poate, ar fi făcut asta pentru mândria bătăliei și pentru șansa de a se înfrunta cu Demandred.

Asta nu era inima lui acum. Inima lui era nevoia. Cineva trebuia să lupte cu această creatură, cineva trebuia să-l omoare, altfel ar pierde această bătălie. Toți puteau să-l vadă. A risca pe Egwene sau Logain ar fi un pariu prea grozav.

Gawyn ar putea fi riscat. Nimeni nu l-ar trimite să facă asta — nimeni nu ar îndrăzni — dar era necesar. A avut

șansa să schimbe lucrurile, să *conteze cu adevărat.* A făcut-o pentru Andor, pentru Egwene, pentru lumea însăși.

În față, Demandred a urlat provocarea lui acum familiară. „Trimite-mi al'Thor, nu acești așa-ziși dragoni!" O altă dâră de foc a zburat dinspre el.

Gawyn a trecut de trollocii care încărcau și a venit în spatele unui grup mare de Sharani cu arcuri ciudate, aproape la fel de mari ca cele ale celor două râuri. Ei l-au înconjurat pe un bărbat călare într-o armură interconectată de monede, legat prin găuri în centru, cu un defileu și apărătoare de braț. Placa frontală de pe înfricoșătoarea lui cască era deschisă. Fața aceea mândră îi era ciudat de familiară lui Gawyn, chipeș și imperios.

Va trebui să fie rapid, gândi Gawyn. *Și Light, mai bine nu-i dau șansa de a canaliza.*

Arcașii Sharan erau pregătiți, dar doar doi dintre ei se întoarseră când Gawyn se strecură între ei. Gawyn și-a scos cuțitul din teaca centurii. Ar trebui să-l tragă pe Demandred de pe cal, apoi să meargă la față cu cuțitul. Se simțea ca un atac de laș, dar era cea mai bună cale. Îl împiedică, iar Gawyn ar putea...

Demandred se întoarse brusc și se uită spre Gawyn. O secundă mai târziu, bărbatul și-a întins mâna înainte și o rază de foc încins alb – subțire ca o crenguță – a împușcat pentru Gawyn.

A ratat, lovind chiar lângă Gawyn în timp ce acesta sări departe. S-au deschis crăpături pe tot pământul din apropiere. Crăpături adânci, negre, care păreau să se deschidă în eternitatea însăși.

Gawyn sări înainte, tăind şa lui Demandred. Atât *de repede.* Aceste inele l-au lăsat să reacționeze în timp ce Demandred încă se uita încurcat.

Șaua s-a desprins și Gawyn și-a izbit cuțitul în lateralul calului. Fiara țipă și se ridică, aruncându-l pe Demandred înapoi, șa și tot.

Gawyn sări, cu cuțitul însângerat afară, în timp ce calul năvăli și arcașii Sharan strigau. Se apropie de Demandred, cu cuțitul ridicat în două mâini.

Trupul celor Părăsiți s-a zguduit brusc, iar bărbatul a fost împins în lateral. Aerul suflă pe pământul înnegrit, ridicând fulgi de cenușă, în timp ce țesături de aer îl prinseră pe Demandred și îl învârteau, depunându-l în picioare cu un clinchet, sabia dezvelită. Cei Părăsiți se ghemuiră și dădu drumul la o altă țesătură — Gawyn simți aerul învârtindu-se lângă el, de parcă fire din el ar fi

încercat să-l prindă. A fost prea rapid și, evident, Demandred a avut probleme să-l lovească din cauza inelelor.

Gawyn s-a dat înapoi și și-a mutat cuțitul în mâna lui, desfăcându-și sabia în dreapta.

— Deci, spuse Demandred, un asasin. Și Lews Therin a vorbit întotdeauna despre „onoarea” de a înfrunta un bărbat față în față.”

„Nu am fost trimis de Dragonul Renăscut.”

„Cu Umbra Nopții înconjurându-te, o țesătură de care nimeni din Epoca asta nu-și amintește? Știi că ceea ce ți-a făcut Lews Therin îți va pierde viața? Ești mort, omulețule.”

„Atunci poți să te alături mie în mormânt”, a spus Gawyn.

Demandred se ridică, luându-și sabia în două mâini într-o poziție de luptă necunoscută. Părea să-l urmărească oarecum pe Gawyn, în ciuda inelelor, dar răspunsurile lui au fost cu un păr mai lente decât ar fi trebuit.

Apple Blossoms in the Wind, cu trei lovituri rapide, l-a forțat pe Demandred să se întoarcă. Câțiva Sharani au venit în față cu săbiile, dar Demandred a ridicat o mână cu mănuși pentru a-i avertiza. El nu i-a zâmbit lui Gawyn – acest bărbat nu părea că ar fi zâmbit vreodată – dar a făcut ceva asemănător cu Fulgerul din trei pini. Gawyn a răspuns cu The Boar Rushes Down the Mountain.

Demandred a fost bun. Cu avantajul acordat de inele, Gawyn a scăpat de riposta lui Demandred. Cei doi au dansat printr-un mic cerc de pământ deschis păzit de sarinii care privesc. Boom-uri îndepărtate aruncau sfere de fier pe versantul dealului, făcând pământul să tremure. Mai erau doar câțiva dragoni care mai trăgeau, dar păreau să se concentreze asupra acestei poziții.

Gawyn mormăi, aruncându-se în Storm Shakes the Branch, încercând să intre în garda lui Demandred. Ar trebui să fie aproape și să-și înfigă sabia în axilă sau între cusăturile armurii monedei.

Demandred a răspuns cu pricepere și finețe. Gawyn a transpirat în curând sub poștă. Se simțea mai repede decât fusese vreodată, reacțiile lui ca mișcările fulgerătoare ale unei păsări colibri. Totuși, așa cum a încercat, nu a putut obține o lovitură.

„Cine ești tu, omulețule?” Demandred mârâi, întorcându-se înapoi cu sabia ridicată lângă el. „Lupți bine.”

„Gawyn Trakand.”

^

„Fratele mic al reginei”, a spus Demandred. „Îți dai seama cine sunt.”

"Un ucigaș."

„Și Dragonul tău nu a fost ucis?” a spus Demandred. „N-a ucis niciodată sora ta pentru a-i păstra, îndrăznesc să spun să-i *prinzi* tronul?”

"Asta e diferit."

„Așa că toată lumea spune mereu.” Demandred făcu un pas înainte. Formele sale de sabie erau netede, spatele întotdeauna drept, dar relaxat și folosea mișcările largi și măturatoare ale unui dansator. Avea stăpânire absolută a sabiei; Gawyn nu auzise că Demandred era cunoscut pentru priceperea sa cu sabia, dar acest om era la fel de bun ca orice om cu care Gawyn se confruntase vreodată. Mai bine, cu adevărat.

Gawyn a interpretat Cat Dances on the Wall, o formă frumoasă de sabie care se potrivea cu cea a lui Demandred. Apoi s-a ascuns cu The Serpent's Tongue Dances, sperând că forma sa anterioară l-ar fi amânat pe Demandred să-l lase să treacă.

Ceva se izbi de Gawyn, aruncându-l la pământ. Se rostogoli, venind ghemuit. Respirația i-a devenit greoaie. Nu a simțit durere din cauza inelelor, dar probabil că și-a rupt o coastă.

O piatră, gândi Gawyn. *A canalizat și a adus o piatră să mă lovească.* A avut probleme să-l lovească pe Gawyn cu țesături, din cauza umbrelor, dar ceva mare putea fi aruncat în umbră și totuși să-l lovească.

— Înșeli, spuse Gawyn cu un rânjet.

"Trișa?" întrebă Demandred. „Există reguli, micuțul spadasin? Din câte îmi amintesc, ai încercat să *mă* înjunghii în spate în timp ce te ascundeai într-un giulgiu de întuneric.”

Gawyn inspiră și expiră, ținându-se de partea. Sfera de fier a unui dragon a lovit în pământ la doar o mică distanță, apoi a explodat. Explozia a sfâșiat câțiva Sharan, trupurile lor protejându-i pe Gawyn și Demandred de greul exploziei. Pământul a plouat, ca un strop de surf pe puntea unei nave. Cel puțin unul dintre dragoni mai lucra.

— Mă numești criminal, spuse Demandred, și eu sunt. Și eu sunt salvatorul tău, fie că vrei sau nu.”

„Ești supărat.”

— Cu greu, a mers Demandred în jurul lui, tăind aerul cu câteva mișcări de sabie. — Omul pe care îl urmărești, Lews Therin Telamon, *este* nebun. El crede că îl poate

învinge pe Marele Domn. El nu poate. Acesta este un fapt simplu.”

— Ai vrea să ne alăturăm Umbrei în schimb?

"Da." Ochii lui Demandred erau reci. „Dacă îl ucid pe Lews Therin, în victorie mi se va da dreptul de a reface lumea așa cum îmi doresc. Marelui Domn nu-i pasă nimic de guvernare. Singura modalitate de a proteja această lume este să o distrugi și apoi să-i adăpostești oamenii. Nu asta spune Dragonul tău că poate face?”

„De ce tot îi spui Dragonul *meu ?”* spuse Gawyn, apoi scuipă sânge în lateral. Inelele . . . l-au îndemnat înainte. Membrele îi pulsau de putere, energie. *Luptă! Ucide!*

— Urmează-l, spuse Demandred.

"Eu nu!"

— Minciuni, spuse Demandred. „Sau poate că ești pur și simplu păcălit. Știu că Lews Therin conduce această armată. La început am fost nesigur, dar nu mai. Acea țesătură despre tine este o dovadă suficientă, dar am una mai mare. Niciun general muritor nu are o asemenea pricepere pe care a arătat-o în această zi; Mă confrunt cu un adevărat maestru pe câmpul de luptă. Poate că Lews Therin poartă Masca Oglinzilor sau poate că conduce trimițând mesaje acestui Cauthon prin Puterea Unică. Nu contează, văd adevărul. Am zaruri cu Lews Therin în această zi.

„Am fost întotdeauna cel mai bun general. O voi dovedi aici. Aș vrea să-i spui asta lui Lews Therin, dar nu vei trăi suficient, micuțul spadasin. Pregătiți-vă." Demandred ridică sabia.

Gawyn se ridică, lăsând cuțitul jos și luându-și sabia în două mâini. Demandred se îndreptă spre el, folosind forme care erau diferite de cele pe care le cunoștea Gawyn. Erau încă destul de familiari pentru ca el să contracareze, dar în ciuda vitezei sale mai mari, Demandred își prinse sabia și o îndreptă inofensiv în lateral.

Bărbatul nu a lovit. Abia s-a mișcat, picioarele depărtate larg, sabia în două mâini, lovind fiecare atac pe care Gawyn îl arunca asupra lui. Porumbelul ia zborul, Frunza care cade, Mângâierea leopardului. Gawyn strânse din dinți, mârâind printre ei. Inelele ar fi trebuit să fie suficiente. De ce nu au fost suficiente inelele?

Gawyn făcu un pas înapoi, apoi se aplecă înapoi când o altă piatră se năpusti spre el. Îl era dor de centimetri. *Mulțumește Luminii pentru aceste inele,* se gândi el.

„Lupți cu pricepere”, a spus Demandred, „pentru unul din Epoca asta. Dar încă mânuiești sabia, omulețule.”

„Ce altceva aș face?”

— Fii tu însuți sabia, spuse Demandred, de parcă nedumerit că Gawyn nu a înțeles.

Gawyn mârâi și intră din nou, lovindu-l pe Demandred. Gawyn era încă mai rapid. Demandred nu a atacat; a fost atunci în defensivă, deși nu s-a retras. El doar stătea acolo, întorcând fiecare lovitură.

Demandred închise ochii. Gawyn zâmbi, apoi introduse Ultima lovitură a lui Black Lance.

Sabia lui Demandred a devenit neclară.

Ceva l-a lovit pe Gawyn. Gâfâi, oprindu-se. S-a clătinat și a căzut în genunchi, privind în jos la o gaură din intestin. Demandred trecuse direct prin poștă, apoi își smulsese sabia într-o singură mișcare fluidă.

De ce nu se poate . . . de ce nu simt nimic?

„Dacă supraviețuiești asta și îl vezi pe Lews Therin”, a spus Demandred, „spune-i că aștept cu nerăbdare un meci între noi doi, sabie contra sabie. M-am îmbunătățit de când ne-am întâlnit ultima dată.”

Demandred își biciui sabia, prinzând partea din spate a lamei în cot între degetul mare și arătător. A tras sabia peste, scoțând sângele din oțel și împroșcând-o la pământ.

A băgat arma în teacă. El a clătinat din cap, apoi a lansat o minge de foc către un dragon care încă trăgea.

A tăcut. Demandred s-a îndepărtat cu pași mari de-a lungul marginii pantei abrupte cu fața spre râu, garda lui Sharan formându-se în jurul lui. Gawyn s-a prăbușit la pământ, uluit, aruncându-și viața pe iarba arsă. A încercat să țină sângele prin degete tremurânde.

Cumva Gawyn a reușit să se împingă până în genunchi. Inima lui striga; trebuia să se întoarcă la Egwene. Începu să se târască, sângele amestecându-se cu pământul de sub el în timp ce i se scurgea din rană. Prin ochii înnoriți de transpirație rece, zări mai multe călări de cavalerie la douăzeci de pași în față, împingând smocuri înnegrite de iarbă de la picioarele lor și legate de o linie de pichet. După minute de luptă, un interval de timp imposibil care l-a lăsat epuizat, s-a tras pe spatele primului cal pe care l-a putut ajunge și dezlega. Gawyn se aplecă, năucit, ținându-și coama într-o mână. Adunându-și puterea rămasă, și-a lovit călcâiul în cutia toracică a animalului.

„Doamna mea”, îi spuse Mandevwin lui Faile, „i *cunosc* pe cei doi bărbați de ani de zile! Nu sunt lipsiți de câteva pete în trecutul lor. Niciun om nu vine la trupă fără câteva dintre ele. Dar, dă lumină, ei *nu sunt* Prietenii Întunecați!”

Faile și-a mâncat rația de prânz în tăcere, ascultând cu câtă răbdare a putut protestele lui Mandevwin. Și-ar fi dorit ca Perrin să fie aici ca să poată avea o ceartă bună. Avea impresia că va izbucni de presiune.

Erau aproape de Thakan'dar, îngrozitor de aproape. Cerul negru bubuia de fulgere și nu văzuseră nicio făptură vie – periculoasă sau nu – de zile întregi. Nici nu-i mai văzuseră pe Vanin sau pe Harnan, deși Faile punea o gardă dublă în fiecare noapte. Slujitorii Celui Întunecat nu au cedat.

Acum purta Cornul într-o pungă mare legată de talie. Ceilalți știau asta și s-au mișcat între mândria de datoria lor și groază față de importanța ei. Cel puțin ea le-a împărtășit asta acum.

— Doamna mea, spuse Mandevwin, îngenunchind. „Vanin este acolo, în apropiere, undeva. Este un cercetaș foarte talentat, cel mai bun din trupă. Nu-l vom vedea decât dacă dorește, dar aș jura că ne urmărește. Unde s-ar mai duce? Poate dacă îl strig, îl invit să-și spună povestea, ca să putem rezolva asta.”

— Mă voi gândi, Mandevwin, spuse Faile.

El a dat din cap. Bărbatul cu un singur ochi era un bun comandant, dar avea imaginația unei cărămizi. Bărbații necomplicați presupuneau că alții au motivații simple și nu-și putea imagina pe cineva ca Vanin sau Harnan ajutând trupa atât de mult timp – la ordine, fără îndoială, pentru a evita suspiciunea – doar ca să facă acum ceva atât de groaznic.

Cel puțin acum știa că nu fusese îngrijorată fără motiv. Acea expresie de groază pură din ochii lui Vanin când fusese prins era o confirmare suficientă, dacă nu ar fi fost să-l prinzi cu Cornul în mâini. Nu se așteptase la *doi* Prieteni Întunecați, iar aceștia o depășiseră în furtul lor. Cu toate acestea, ei subestimaseră și pericolele Blight. Ura să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi atras atenția ursului. Faile ar fi rămas în cortul ei, anticipând sosirea unor hoți care deja dispăruseră cu unul dintre cele mai puternice artefacte din lume.

Cerul a bubuit. Întuneric Shayol Ghul se profila în față, ridicându-se din valea Thakan'dar într-o serie de munți mai mici. Aerul devenise rece, aproape de iarnă. Atingerea

acelui vârf ar fi dificil – dar într-un fel sau altul, ea urma să aducă acest Corn forțelor Luminii pentru Ultima Bătălie. Și-a sprijinit degetele pe sacul de lângă ea, simțind metalul dinăuntru.

În apropiere, Olver a străbătut stânca cenușie fără viață a Blasted Lands, purtând cuțitul la centură ca o sabie. Poate că nu ar fi trebuit să-l aducă. Apoi, din nou, băieții de vârsta lui din Borderlands au învățat să transmită mesaje și să transporte provizii în forturile asediate. Nu aveau să iasă cu o trupă de război sau să li se dea un post până la vârsta de cel puțin doisprezece ani, dar pregătirea lor a început mult mai devreme.

"Doamna mea?"

Faile privi spre Selande și Arrela când se apropiau. Faile o pusese pe Selande la conducerea cercetașilor, acum că Vanin se dezvăluise. Micuța palidă semăna mai puțin cu un Aiel decât mulți dintre ceilalți din *Cha Faile.* Dar atitudinea a ajutat.

"Da?"

— Mișcare, doamnă, spuse Selande încet.

"Ce?" Faile se ridică. "Ce fel?"

„Un fel de rulotă.”

„În *Blasted Lands* ?” întrebă Faile. "Arătaţi-mi."

Nu era doar o rulotă. Acolo era un *sat* . Faile putea să iasă prin oglindă, deși doar ca o pată de întuneric pentru a indica clădiri. A fost așezat la poalele dealurilor de lângă Thakan'dar. Un sat. Ușoară!

Faile a mutat oglinda în jos, acolo unde o rulotă s-a strecurat prin peisajul sumbru, îndreptându-se către o stație de aprovizionare amenajată la o distanță bună în afara satului.

„Ei fac ceea ce am făcut noi”, șopti ea.

„Ce este asta, doamna mea?” Arrela stătea pe burtă lângă Faile. Mandevwin era de cealaltă parte, privind prin propriul lui oglindă.

— Este o stație centrală de aprovizionare, explică Faile, privind peste teancurile de cutii și mănunchiuri de săgeți. „Shadowspawn nu se poate deplasa prin porți, dar proviziile lor pot. Nu trebuie să fi purtat săgeți și arme de schimb ca parte a invaziei. În schimb, proviziile sunt colectate aici, apoi trimise pe câmpurile de luptă atunci când este nevoie.”

Într-adevăr, jos, o panglică de lumină anunța deschiderea unei porți. Un tren mare de bărbați cu aspect murdar a trecut cu greu prin el, cu rucsacuri în spate, urmați de zeci de alții care trăgeau cărucioare mici.

— Oriunde se duc acele provizii, spuse încet Faile, vor fi lupte în apropiere. Căruțele acelea poartă săgeți, dar fără mâncare, deoarece trollocii duc cadavre pentru a se ospăta în fiecare noapte.

„Așadar, dacă am putea strecura prin una dintre acele porți... .” spuse Mandevwin.

Arrela pufni, de parcă conversația ar fi fost o glumă. S-a uitat la Faile, iar zâmbetul i-a scăpat de pe buze. "Ești serios. Amandoi."

„Suntem încă la o drumeție lungă de la Thakan’dar”, a spus Faile. „Și acel sat ne blochează drumul. Ar putea fi mai ușor să ne furișăm prin una dintre acele porți decât să încercăm să ne străduim în vale.”

„Am ajunge în spatele liniilor inamice!”

„Suntem deja în spatele liniilor lor”, a spus Faile sumbru, „deci nimic nu s-ar schimba acolo”.

Arrela a tăcut.

— Asta va fi o problemă, spuse încet Mandevwin, întorcându-și oglinda. „Uită-te la semenii care se apropie de tabără din sat.”

Faile ridică din nou oglinda ei. „Aiel?” ea a șoptit. "Ușoară! Shaido s-au alăturat forțelor Celui Întunecat?”

— Nici măcar câinii Shaido nu ar face asta, spuse Arrela, apoi scuipă în lateral.

- veniții arătau altfel. Își purtau vălurile sus, ca pentru a ucide, dar voalurile erau roșii. Oricum ar fi, să te strecor pe lângă Aiel ar fi aproape imposibil. Probabil, doar faptul că grupul ei era atât de îndepărtat îi salvase de la descoperire. Asta și faptul că nimeni nu s-ar aștepta să găsească aici un grup ca Faile.

— Înapoi, spuse Faile, întorcându-se înapoi pe versantul dealului. „Trebuie să planificăm.”

Perrin se trezi, simțindu-se ca și cum ar fi fost aruncat într-un lac în timpul iernii. Gâfâi.

— Întinde-te, prostule, spuse Janina, punându-și mâna pe brațul lui. Înțeleptul cu părul de in părea la fel de epuizat pe cât se simțea.

Era într-un loc moale. Prea moale. Un pat frumos, cearșafuri curate. În afara ferestrelor, valurile se spargeau ușor de un țărm și strigau pescărușii. A auzit și gemete răsunând dintr-un loc din apropiere.

"Unde sunt?" întrebă Perrin.

— La palatul meu, spuse Berelain. Ea stătea lângă ușă, iar el nu o observase până acum. Prima purta diadema ei, șoimul în zbor, și purta o rochie purpurie cu ornamente galbene. Camera era fastuoasă, cu aur și bronz pe oglinzi, ferestre și stâlpi de pat.

— Aș putea adăuga, spuse Berelain, că aceasta este o situație oarecum familiară pentru mine, Lord Aybara. Am luat măsuri de precauție de data asta, în caz că te întrebi.”

Precauții? Perrin adulmecă aerul. O.N.U? Îl simțea pe bărbat. Într-adevăr, Berelain dădu din cap în lateral, iar Perrin se întoarse și-l găsi pe Uno stând pe un scaun în apropiere, cu brațul într-o praștie.

"O.N.U! Ce ți s-a întâmplat?" întrebă Perrin.

— Mi s-au întâmplat trolloci însângerați, mormăi Uno. „Îmi aștept rândul pentru vindecare.”

„Cei cu răni care pun viața în pericol sunt mai întâi vindecați”, a spus Janina. Ea a fost cea mai desăvârșită dintre Înțelepții la Vindecare; se pare că hotărâse să rămână cu Aes Sedai și Berelain. „Tu, Perrin Aybara, ai fost

vindecat până la supraviețuire. Doar până la supraviețuire. Abia acum ne-am putut îngriji de rănile care nu-ți amenințau viața.”

"Așteptа!" spuse Perrin. S-a chinuit să stea. Ușoară, era epuizat. „De cât timp sunt aici?”

— Zece ore, spuse Berelain.

"Zece ore! Trebuie sa plec. Lupta . . .”

„Lupta va continua fără tine”, a spus Berelain. "Imi pare rau." Perrin mârâi încet. Atât *de obosit.* „Moiraine cunoștea o metodă de a șterge oboseala unui bărbat. Știi asta, Janina?

„Nu aș face-o pentru tine dacă aș face-o”, a spus Janina. — Ai nevoie de somn, Perrin Aybara. Participarea ta la Ultima Bătălie s-a încheiat.”

Perrin strânse din dinți, apoi se mișcă să se ridice.

„Ieșiți din pat”, a spus Janina, întorcându-și ochii spre el, „și vă voi strânge în Air și vă voi lăsa să agățați acolo ore în șir.”

Primul instinct al lui Perrin a fost să *se* îndepărteze. A început să-și formeze gândul în cap și s-a simțit nebun. Se întorsese cumva în lumea reală. Nu se putea *schimba* aici. Era la fel de neputincios ca un prunc.

Se lăsă pe spate în pat, frustrat.

— Ai voie bună, Perrin, spuse Berelain încet, apropiindu-se de pat. „Ar trebui să fii mort. Cum ai ajuns pe acel câmp de luptă? Dacă Haral Luhhan și oamenii lui nu te-ar fi văzut zăcând acolo . .”

Perrin clătină din cap. Ceea ce făcuse a sfidat explicația pentru cel care nu cunoștea visul lupului. „Ce se întâmplă, Berelain? Razboiul? Armatele noastre?”

Ea strânse buzele.

— Pot simți mirosul de adevăr în tine, spuse Perrin. „Îngrijorare, anxietate.” El a oftat. „Am văzut că fronturile de luptă s-au mutat. Dacă și cei de la Two Rivers sunt la Câmpul Merrilor, toate trei armatele noastre au fost împinse înapoi în același loc. Toți, în afară de cei de la Thakan'dar.”

— Nu știm ce mai face Lordul Dragon, spuse ea încet, alunecând pe un taburet de lângă patul lui. Lângă zid, Janina îl luă pe Uno de braț. Tremura când Vindecarea curgea prin el.

— Rand încă se luptă, spuse Perrin.

„A trecut prea mult timp”, a spus ea. Era ceva ce nu-i spunea, ceva în jurul căruia dansa. Îl simțea pe ea.

— Rand încă se luptă, repetă Perrin. „Dacă ar fi pierdut, nu am fi fost aici.” Se lăsă pe spate, cu epuizarea adâncă în oase. Ușoară! Nu putea să stea întins aici în timp ce bărbații mureau, nu-i așa? „Timpul este diferit la Bore. L-am vizitat și am văzut direct. Au trecut multe zile aici, dar pun pariu că a fost doar o zi pentru Rand. Poate mai putin."

„Asta e bine. Voi transmite celorlalți ceea ce spui.”

— Berelain, spuse Perrin. „Am nevoie să faci ceva pentru mine. L-am trimis pe Elyas cu un mesaj armatelor noastre, dar nu știu dacă l-a livrat. Graendal interferează cu mințile marilor noștri căpitani. Veți afla pentru mine dacă a sosit mesajul lui?”

„A sosit”, a spus ea. „Aproape prea târziu, dar a sosit. Ai facut bine. Dormi acum, Perrin. Ea s-a ridicat.

— Berelain? el a intrebat.

Ea se întoarse spre el.

„Faile”, a spus el. „Ce zici de Faile?”

Anxietatea ei s-a acutizat. *Nu.*

— Caravana ei de aprovizionare a fost distrusă într-un balon al răului, Perrin, spuse Berelain încet. "Imi pare rau."

„A fost corpul ei recuperat?” se forța să întrebe.

"Nu."

„Atunci ea încă trăiește.”

"Aceasta-"

„Ea *încă trăiește!”* insistă Perrin. Ar trebui să presupună că este adevărat. Dacă nu a făcut-o. . .

„Există, desigur, speranță”, spuse ea, apoi se îndreptă spre Uno, care își făcea brațul Vindecat și făcu din cap să se alăture ei când ieșea din cameră. Janina făcea în jurul chiuvetei. Perrin încă mai auzea gemete pe holurile de afară, iar locul mirosea a ierburi vindecătoare și a durere.

Lumină, se gândi el. Caravana lui Faile transportase Cornul. O avea Umbra acum?

Și Galia. A *trebuit* să se întoarcă în Galia. Îl lăsase pe bărbatul din visul lupului, păzind spatele lui Rand. Dacă epuizarea lui Perrin era un ghid, Gaul nu putea rezista mult.

Perrin avea impresia că poate dormi săptămâni întregi. Janina se întoarse lângă patul lui, apoi clătină din cap. „Nu există niciun scop bun în a încerca să te forțezi să ții ochii deschiși, Perrin Aybara.”

„Am prea multe de făcut, Janina. Vă rog. Trebuie să mă întorc pe câmpul de luptă și...

— Vei *rămâne aici* , Perrin Aybara. Nu ești de folos nimănui din statul tău și nu vei câștiga *ji* încercând să

dovediți contrariul. Dacă fierarul care te-a adus aici ar ști că te voi lăsa să te poticnești și să mori pe câmpul de luptă, cred că ar veni să încerce să mă atârne pe fereastră de călcâie. Ea a ezitat. „Și acela. . . Aproape că cred că s-ar descurca.”

— Stăpâne Luhhan, spuse Perrin, amintindu-și vag acele momente înainte de a se pierde. "El a fost acolo. M-a găsit?”

„Ți-a salvat viața”, a spus Janina. „Bărbatul acela te-a aruncat pe spate și te-a alergat la un Aes Sedai pentru o poartă. Erai la câteva secunde de moarte când a sosit. Având în vedere dimensiunea ta, doar să te ridici este o ispravă.”

— Nu prea am nevoie de somn, spuse Perrin, simțindu-și ochii căzuți. "Am nevoie . . . Trebuie să primesc. . .”

— Sunt sigură că da, spuse Janina.

Perrin îşi închide ochii. Asta ar convinge-o că va face ceea ce a spus ea. Apoi, când ea a plecat, el a putut să se ridice.

— Sunt sigură că da, repetă Janina, cu vocea devenind mai blândă dintr-un motiv oarecare.

Dormi, gândi el. *Adorm.* Din nou, a văzut cele trei cărări înaintea lui. De data aceasta, unul a dus la somnul obișnuit, altul la visul lupului în timp ce dormea, calea pe care o lua de obicei.

Și între ei, o a treia cale. Lupul visează în carne și oase.

A fost amarnic tentat, dar în momentul de față a ales să nu apuce pe acea cale. A ales somnul obișnuit, deoarece — într-un moment de înțelegere — știa că trupul lui va muri fără el.

Androl zăcea, răsuflându-și răsuflarea, uitându-se la cer undeva departe de câmpul de luptă, urmându-și zborul din vârful Înălțimilor.

Atacul acela. . . fusese atât de puternic.

Ce a fost asta? a trimis lui Pevara.

Nu era Taim, răspunse ea, ridicându-se în picioare, curățându-și de praful fustele. *Cred că a fost Demandred.*

Ne-am adus intenționat într-un loc departe de locul în care se lupta.

Da. Cum îndrăznește să se miște și să interfereze cu grupul de canalizări care îi atacă forțele?

Androl se ridică, gemând. *Știi, Pevara, ești neobișnuit de deștept, pentru un Aes Sedai.*

A fost surprins de amuzamentul ei. *Nu-l cunoști pe Aes Sedai atât de bine pe cât presupui.* Se duse să verifice rănile lui Emarin.

Androl trase adânc aer în piept, plin de parfumuri de toamnă. Frunze cazatoare. Apa statatoare. O toamnă care venise prea devreme. Dealul lor privea în jos spre o vale în care, sfidând felul în care mergea lumea, unii fermieri cultivaseră pământul în pătrate mari.

Nimic nu crescuse.

În apropiere, Theodrin se ridică. — E o *nebunie* acolo, spuse ea, cu fața înroșită.

Androl simțea dezaprobarea lui Pevara. Fata nu ar fi trebuit să fie atât de liberă cu emoțiile ei; ea nu învățase încă controlul adecvat al Aes Sedai.

Nu este o Aes Sedai cu adevărat, i-a trimis Pevara, citindu-i gândurile. *Indiferent de ceea ce pretinde Amyrlin. Nu a trecut încă prin testare.*

Theodrin părea să știe ce crede Pevara, iar cei doi și-au păstrat distanța unul de celălalt. Pevara L-a vindecat pe Emarin, care a luat-o cu stoicism. Theodrin a vindecat o tăietură pe brațul lui Jonneth. Părea uimit de slujirea maternă.

Îl va lega în curând, i-a trimis Pevara. *Observați cum a lăsat una dintre celelalte femei să-i ia una dintre cele cincizeci, apoi a început să-l urmărească? Abia am scăpat de ea de la Turnul Negru.*

Dacă o leagă înapoi? Androl a trimis.

Apoi vom vedea dacă ceea ce avem tu și cu mine este unic sau nu. Pevara ezită. *Ne dăm peste lucruri care nu au fost niciodată cunoscute.*

Îi întâlni privirea. Ea se referea la orice se întâmplase în timpul legăturii lor de ultima dată. Ea deschisese o poartă, dar făcuse așa cum ar fi făcut-o el.

Va trebui să încercăm asta din nou, a trimis-o el.

La scurt timp, spuse ea, scoțând pe Emarin să fie sigură că vindecarea ei a luat-o.

— Sunt foarte bine, Pevara Sedai, spuse el, politicos ca întotdeauna. „Și dacă aș reține, se pare că ai putea folosi o vindecare proprie.”

Se uită în jos la pânza arsă de pe brațul ei. Încă era timidă să lase un bărbat să o vindece, dar era și enervată de propria ei timiditate.

„Mulțumesc”, spuse ea, cu vocea nivelată, în timp ce îl lăsa să-și atingă brațul și canalul.

Androl a desprins ceașca mică de tablă de la centură și și-a ridicat absent mâna, cu degetele în jos. Își apăsă degetele de parcă ar fi ciupit ceva între ele, iar când le-a desfășurat, o mică poartă s-a deschis în mijloc. S-a turnat apă, umplând ceașca.

Pevara s-a așezat lângă el, acceptând ceașca așa cum i-a oferit-o. Ea a băut, apoi a oftat. „La fel de răcoare ca apa de izvor de munte.”

— Asta este, spuse Androl.

„Asta îmi amintește că voiam să te întreb ceva. Cum faci asta?"

"Fa asta?" el a spus. „Este doar o mică poartă.”

„Nu la asta vreau să spun. Androl, tocmai ai ajuns aici. Nu ai fi putut avea timp să memorezi această zonă suficient de bine pentru a deschide o poartă către un izvor montan aflat la sute de mile depărtare.”

Androl se uită în gol la Pevara, de parcă tocmai ar fi auzit o veste surprinzătoare. "Nu știu. Poate că are ceva de-a face cu Talentul meu.” "Înțeleg." Pevara tăcu o clipă. — Apropo, ce s-a întâmplat cu sabia ta?

Androl ajunse prin reflex lângă el. Teaca atârna acolo, goală. Își scăpase sabia când fulgerul lovise lângă ei și nu avusese prezența sufletească să o apuce în timp ce fugeau. El gemu. „Garfin m-ar trimite să măcinat orz la intendent săptămâni întregi dacă ar auzi de asta.”

„Nu este atât de important”, a spus Pevara. „Ai arme mai bune.”

„Este principiul”, a spus Androl. „A purtat o sabie îmi amintește. E ca și cum . . . Ei bine, să văd o plasă îmi amintește de pescuitul în jurul Mayene, iar apa de izvor îmi amintește de Jain. Lucruri mici, dar lucrurile mărunte contează. Trebuie să fiu din nou soldat. Trebuie să-l găsim pe Taim, Pevara. Sigiliile . . .”

„Ei bine, nu-l putem găsi așa cum am încercat. Sunteți de acord?"

A oftat, dar a dat din cap.

— Excelent, spuse ea. „Urăsc să fiu o țintă.”

„Ce facem în schimb?”

„Abordăm acest lucru cu un studiu atent, nu cu săbii balansate.”

Probabil că a avut un motiv. "Și . . . ce am făcut? Pevara, mi-ai folosit *Talentul* .”

— Vom vedea, spuse ea, sorbind din ceașcă. „Acum, dacă ăsta ar fi ceai.”

Androl ridică din sprâncene. Luă ceașca înapoi, deschise o poartă mică între două degete și aruncă câteva frunze de ceai uscate în ceașcă. L-a fiert pentru o clipă cu un fir de Foc, apoi a aruncat niște miere printr-o altă poartă.

— Am avut câteva înapoi în atelierul meu din Turnul Negru, spuse el, dându-i ceașca înapoi. „Se pare că nimeni nu l-a mutat."

Sorbi din ceai, apoi zâmbi călduros. „Androl, ești *minunat* ."

El a zambit. Ușoară! Cât timp trecuse de când nu simțise așa ceva pentru o femeie? Dragostea trebuia să fie ceva pentru tinerii proști, nu-i așa?

Bineînțeles, tinerii proști nu au putut vedea niciodată bine. Ar căuta o față drăguță și s-ar opri aici. Androl stătuse destul de mult ca să știe că o față drăguță nu era nimic în comparație cu tipul de *soliditate* pe care o avea o femeie ca Pevara. Control, statornicie, hotărâre. Acestea erau lucruri pe care doar condimentele adecvate le puteau aduce.

A fost la fel cu pielea. Pielea nouă era bună, dar pielea foarte *bună* era pielea care fusese folosită și purtată, ca o curea de care fusese îngrijită de-a lungul anilor. Nu ai știut niciodată sigur dacă te poți baza pe o curea nouă. Cândva a fost tovarășul tău timp de câteva sezoane, știai.

„Încerc să citesc acest gând", a spus Pevara. „Tocmai ai . . . compară-mă cu o curea veche de piele?"

S-a înroșit.

„Voi presupune că e treaba unui lucrător de piele." Ea sorbi din ceai.

„Ei bine, tot mă compari cu . . . ce este? O grămadă de figurine mici?"

Ea a zâmbit. "Familia mea."

„Cei uciși de Darkfriends. Imi pare rau."

— S-a întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă, Androl. Simțea totuși că era încă supărată din cauza asta.

— Lumină, spuse el. — Tot uit că ești mai în vârstă decât majoritatea copacilor, Pevara.

„Hmm. . ." ea a spus. „La început am fost o curea de piele, acum sunt mai bătrân decât copacii. Presupun că, în ciuda celor câteva zeci de locuri de muncă pe care le-ai avut în viața ta, niciuna dintre pregătirea ta nu implică cum să vorbești cu o doamnă?"

El a ridicat din umeri. Când era mai tânăr, s-ar fi putut simți rușine să-i fie legată limba în astfel de noduri, dar

învățase că pur și simplu nu exista nicio modalitate de a evita. Încercarea de a face acest lucru nu face decât să înrăutățească situația. În mod ciudat, felul în care a reacționat i-a plăcut. Femeilor le plăcea să vadă un bărbat derutat, presupunea el.

Veselia i s-a stins, totuși, când s-a întâmplat să arunce o privire spre cer. I s-a amintit, deodată, de câmpurile goale de dedesubt. Copacii morți. Tunetul mârâit. Acesta nu a fost un timp pentru veselie, nici un timp pentru dragoste. Din anumite motive, totuși, s-a trezit agățat de ambele tocmai din această cauză.

„Ar trebui să ne mutăm în curând”, a spus el. „Care este planul tău?”

„Taim va fi întotdeauna înconjurat de slujitori. Dacă continuăm să atacăm așa cum am făcut, vom fi tăiați în panglici înainte de a ajunge la el. Trebuie să ajungem la el pe furiș.”

„Și cum vom gestiona asta?”

"Depinde. Cât de nebun poți fi, dacă situația o justifică?”

Valea Thakan'dar devenise un loc de fum, haos și moarte.

Rhuarc trecu prin ea, Trask și Baelder lângă el. Erau frați ai lui din Red Shields. Nu-i întâlnise niciodată pe acești doi înainte de a veni în acest loc, dar erau totuși frați, iar legătura lor fusese pecetluită de sângele vărsat al Shadowspawn și al trădătorilor.

Fulgerul a spart aerul, lovind în apropiere. În timp ce Rhuarc mergea, picioarele i se strângeau pe nisipul care fusese transformat în cioburi de sticlă de fulger. Se adăposti – niște cadavre de Trolloc în grămada – și se ghemui, Trask și Baelder alăturându-i-se. Furtuna venise în sfârşit, vânturi furioase asaltând valea, aproape suficient pentru a-i smulge vălul de pe faţă.

Era greu să deslușești ceva. Ceața dispăruse, dar cerul se întunecase, iar furtuna ridicase praf și fum. Mulți oameni au luptat în haite târâtoare.

Nu mai existau linii de luptă. Mai devreme în cursul zilei, un atac Myrddraal – și un asalt total Trolloc ulterior – rupsese în cele din urmă stăpânirea Apărătorilor de la gura văii. Tairens și Dragonsworn se traseră înapoi în vale, spre Shayol Ghul, iar acum cei mai mulți dintre ei luptau lângă baza muntelui.

Din fericire, trollocii care se adunaseră nu aveau un număr copleșitor. Uciderea din trecere și asediul lung au redus numărul de trolloci la Thakan'dar. În total, trollocii rămași au egalat probabil numărul de apărători.

Asta ar fi totuși o problemă – dar, în opinia lui, cei fără onoare care purtau voaluri roșii reprezentau o amenințare mult mai mare. Aceștia au străbătut întinderea văii, la fel ca și Aielii. În acest câmp de ucidere deschis, acoperit de ceață și praf învolburat pentru a distruge vizibilitatea, Rhuarc a vânat. Ocazional, alerga peste Trolloci în grupuri, dar cei mai mulți fuseseră împinși de Fade să lupte cu forțele regulate, Tairens și Domani.

Rhuarc le-a făcut cu mâna fraților săi și aceștia au trecut prin furtună de-a lungul unei părți a văii. Lumina trimite ca forțele regulate și canalizatorii să poată ține calea până la munte unde *Car'a'carn s-a* luptat cu Sightblinder.

Rand al'Thor va trebui să-și încheie lupta în curând, pentru că Rhuarc bănuia că nu va dura mult până când Umbra să câștige această vale.

El și frații săi au trecut pe lângă un grup de Aiel care dansau sulițele cu trădătorii care purtau vălurile roșii. În timp ce multe dintre vălurile roșii puteau canaliza, se părea că niciunul din acest grup nu putea. Rhuarc și cei doi ai săi au sărit în dans, cu sulițele întinse.

Aceste voaluri roșii s-au luptat bine. Trask s-a trezit din vis în timpul acestei lupte, deși a ucis unul dintre vălurile roșii în timp ce cădea. Încărcarea s-a încheiat când voalele roșii rămase au fugit. Rhuarc l-a ucis pe unul dintre ei cu arcul, iar Baelder l-a doborât pe altul. Împușcând bărbați în spate; era un lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă s-ar lupta cu adevăratul Aiel. Aceste creaturi erau mai rele decât Shadowspawn.

Cei trei Aiel rămași pe care îi ajutaseră dădu din cap în semn de mulțumire. Ei s-au alăturat lui și lui Baelder și împreună s-au mutat înapoi spre Groapa Doomului pentru a verifica apărarea de acolo.

Din fericire, armata din acest loc încă a rezistat. Mulți erau dintre acei Jurători de Dragon care veniseră ultimii la luptă și care erau formați în principal din bărbați și femei obișnuite. Da, au fost niște Aes Sedai printre ei, chiar și niște Aiel și câțiva Asha'man. Cu toate acestea, cei mai mulți dintre ei țineau săbii vechi care nu se mai folosiseră de ani de zile sau toiag care probabil fuseseră cândva unelte agricole.

Au luptat ca niște lupi încolțiți împotriva trollocilor. Rhuarc clătină din cap. Dacă ucigătorii de copaci s-ar fi luptat atât de sălbatic, poate că Laman și-ar mai avea tronul.

Un fulger a venit din aer, ucigând un număr de apărători. Rhuarc clipi fulgerul din ochi, se întoarse într-o parte și cercetă împrejurimile prin vânturile care bateau. *Acolo.*

Le făcu semn fraților săi să rămână în urmă, apoi alunecă înainte ghemuit. A apucat o mână de praf cenușiu, asemănător cenușii, care acoperea pământul și l-a frecat în haine și pe față; vântul i-a biciuit o parte din degete.

S-a culcat pe pământ, cu un pumnal încleștat în falcă. Prada lui stătea în vârful unui mic deal, urmărind lupta. Unul dintre vălurile roșii cu voalul în jos, rânjind. Dinții creaturii nu erau piliți până la puncte. Cei cu dinții piliți până la puncte puteau să canalizeze toate; unii fără dinți așa ar putea. Rhuarc nu știa ce înseamnă asta.

Acest tip a fost un canalist, dezvăluit în timp ce a chemat Focul ca o suliță și l-a lansat spre lupta împotriva Tairens din apropiere. Rhuarc s-a strecurat înainte încet, înclinându-se de-a lungul pământului într-o depresiune din stânci.

A fost forțat să urmărească uciderea cu voal roșu pe Defender după Defender, dar nu a accelerat. Și-a continuat târâșul chinuitor de lent, ascultând focul sfârâind în timp ce vălul roșu stătea cu mâinile la spate, țesături ale Puterii Unice lovind în jurul lui.

Voalul roșu nu l-a văzut. Deși unii dintre acești bărbați au luptat ca Aiel, mulți nu au luptat. Nu erau liniștiți în timp ce pândeau și nu păreau să cunoască arcul sau sulița așa de bine pe cât ar trebui. Bărbați ca cel din fața lui . . . Rhuarc se îndoia că au trebuit vreodată să se miște în liniște, să se strecoare asupra unui inamic, să omoare o căprioară în sălbăticie. De ce ar vrea, când ar putea canaliza?

Bărbatul nu a observat când Rhuarc a alunecat în jurul unui cadavru Trolloc lângă picioarele voalului roșu, apoi a întins mâna și i-a tăiat ischiochimbiolarele. A căzut cu un strigăt și, înainte de a putea canaliza mai departe, Rhuarc și-a tăiat gâtul, apoi s-a strecurat înapoi în ascunsă între două cadavre.

Doi trolloci au venit să vadă ce tam-tam. Rhuarc l-a ucis pe primul, apoi l-a lăsat pe cel de-al doilea chiar când se

întoarse, înainte de a avea ocazia să-l vadă. Apoi, din nou, s-a topit în peisaj.

Nu a mai venit Shadowspawn să investigheze, așa că Rhuarc s-a retras spre oamenii săi. În timp ce se mișca – ridicându-se la o alergare ghemuită – trecu pe lângă o haită mică de lupi care terminau o pereche de trolloci. Lupii s-au întors spre el, boturile însângerate și urechile ridicate. L-au lăsat să treacă, mișcându-se în tăcere în furtuna vântului pentru a găsi o altă pradă.

Lupii. Ei veniseră cu furtuna fără ploaie și acum luptau alături de oameni. Rhuarc nu știa prea multe despre cum mergea lupta generală. Putea vedea că unele dintre trupele regelui Darlin din depărtare încă mai țineau formație. Arbaletarii se instalaseră lângă Dragonii purtați. Ultima dată pe care le văzuse Rhhuarc, aproape că rămăseseră fără șuruburi, iar ciudatele vagoane care eructau cu abur care livrau provizii erau acum în ruine. Aes Sedai și Asha'man au continuat să se canalizeze împotriva atacului, dar nu cu energia pe care o văzuse de la ei mai devreme.

Aielii au făcut ceea ce au făcut mai bine: ucide. Atâta timp cât acele armate au ținut calea către Rand al'Thor, poate că ar fi suficient. Poate . . .

L-a lovit ceva. Gâfâi, căzând în genunchi. Și-a ridicat privirea și cineva frumos a pășit prin furtună pentru a-l inspecta. Avea ochi minunați, deși cei doi erau depărtați unul de celălalt. Niciodată nu-și dăduse seama cât de oribil de echilibrați erau ochii celorlalți. Gândindu-se la asta l-a făcut greață. Și toate celelalte femei aveau prea mult păr pe cap. Această creatură, cu părul subțire, era mult mai minunată.

S-a apropiat, minunată, uimitoare. Incredibil. Ea îi atinse bărbia în timp ce el îngenunchea pe pământ, iar vârfurile degetelor ei erau moi ca norii.

— Da, o să faci, spuse ea. „Vino, animalul meu de companie. Alătură-te celorlalți.”

Făcu un semn către un grup care o urmărea. Câțiva Înțelepți, o pereche de Aes Sedai, un bărbat cu o suliță. Rhuarc mârâi. Ar încerca acest bărbat să ia afecțiunea iubitei sale? L- ar *ucide* pe bărbat pentru asta. El ar-

Amanta lui chicoti. „Și Moridin crede că asta se confruntă cu o pedeapsă.

„Ei bine, nu-ți pasă ce față port, nu-i așa, animalul meu?” Vocea ei a devenit mai blândă și, în același timp, mai aspră. „Când termin, nimeni nu o va face. Moridin însuși

îmi va lăuda frumusețea, căci va vedea prin ochi pe care i-o acord. La fel ca tine, animalule. Exact ca tine."

L-a mângâiat pe Rhuarc. S-a alăturat ei și celorlalți și s-a mutat prin vale, lăsând în urmă bărbații pe care îi numise frați.

Rand făcu un pas înainte în timp ce un drum se forma din fire de lumină în fața lui. Piciorul i-a căzut pe o piatră strălucitoare și curată de pavaj și a trecut din neant în măreție.

Drumul era suficient de lat pentru a lăsa șase vagoane să treacă unul pe altul, dar niciun vehicul nu a înfundat carosabilul. Numai oameni. Oameni vibranti, îmbrăcați în haine colorate, vorbesc, sună, dornici. Sunetele au umplut golul – sunetele vieții.

Rand se întoarse, uitându-se la clădirile pe măsură ce creșteau în jurul lui. Case înalte mărginiau artera, nervurate cu coloane în față. Lungi și subțiri, se lipeau unul de altul, cu fețele îndreptate spre șosea. Dincolo de ele se întindeau cupole și minuni, clădiri care se întindeau spre cer. Era ca niciun oraș pe care nu-l văzuse vreodată, deși lucrarea era Ogier.

Parțial munca Ogier, asta a fost. În apropiere, muncitorii au reparat o fațadă de piatră care se sparse în timpul unei furtuni. Ogier cu degete groase râdea în hohote în timp ce lucrau alături de bărbați. Când Ogierul venise la Two Rivers pentru a-l răsplăti lui Rand pentru sacrificiul său, intenționând să construiască un monument aici, liderii orașului au cerut în mod înțelept ajutor pentru a-și îmbunătăți orașul.

De-a lungul anilor, oamenii Ogier și Two Rivers au lucrat îndeaproape împreună – în măsura în care acum, meșterii Two Rivers erau căutați în întreaga lume. Rand urcă pe șosea, mișcându-se printre oameni de toate naționalitățile. Domani la urma urmei de haine colorate, periculoase. Tairens – diviziunea dintre om de rând și nobil dispărând din ce în ce mai mult pe zi în zi – în haine largi și cămăși marcate de mâneci cu dungi. Seanchan purtând mătase exotică. Grăniceri cu aer nobil. Chiar și niște sharani.

Toți veniseră la Câmpul lui Emond. Orașul semăna acum puțin cu numele său și totuși existau indicii. Mai mulți copaci și spații verzi deschise împrăștiau peisajul decât s-ar găsi în alte orașe mari, precum Caemlyn sau Tear. În cele două râuri, meșterii erau venerați. Iar

trăgătorii lor erau cei mai buni pe care îi cunoștea lumea. Un grup de elită de oameni de la Two Rivers, înarmați cu noile bastoane de tragere pe care oamenii le numeau puști, au servit cu Aiel în campaniile lor de menținere a păcii în Shara. Era singurul loc unde se cunoștea războiul din lume. Oh, au fost dispute ici și colo. Explozia dintre Murandy și Tear cu cinci ani în urmă aproape că dăduse pământului primul război adevărat din secolul de la Ultima Bătălie.

Rand a zâmbit în timp ce se mișca prin mulțime, nu împingându-se, ci ascultând cu mândrie bucuria din vocile oamenilor. „Declanșarea” din Murandy fusese dinamică după standardele vârstei a patra, dar, în adevăr, nu fusese nimic. Un singur nobil nemulțumit trăsese într-o patrulă Aiel. Trei răniți, niciunul nu a murit, iar aceasta a fost cea mai grea „luptă” din ultimii ani, în afara campaniilor Sharan.

Deasupra, lumina soarelui pătrundea prin acoperirea subțire de nori, scăldând drumul în lumină. Rand ajunse în cele din urmă în piața orașului, care fusese cândva Green in Emond's Field. Ce să crezi despre Drumul Carierei acum că era suficient de lat pentru a mărșălui o armată în jos? S-a plimbat în jurul fântânii masive din centrul pieței, un monument al celor căzuți în Ultima Bătălie, realizat de Ogier.

Văzu chipuri cunoscute printre statuarele din centrul fântânii și se întoarse.

Nu este încă definitiv, se gândi el. *Acest lucru nu este încă real.* El construise această realitate din fire a ceea ce ar putea fi, din oglinzi ale lumii așa cum se juca acum. Nu a fost setat.

Pentru prima dată de când a intrat în această viziune a propriului său design, încrederea lui a zguduit. Știa că Ultima Bătălie nu a fost un eșec. Dar oamenii mureau. S-a gândit să oprească orice moarte, orice durere?

Aceasta ar trebui să fie lupta mea , se gândi el. *Nu ar trebui să moară.* Nu a fost suficient sacrificiul lui?

Așa că a întrebat din când în când.

Vederea tremura, pietrele fine sub picioarele lui bâzâiau, clădirile tremurând și clătinând. Oamenii s-au oprit pe loc, nemișcați, pe moarte. Pe o stradă laterală mică, a văzut un întuneric apărând ca o înțepătură de ace care s-a extins, înghițind tot ce se afla în apropierea ei, sorbindu-le. A crescut până la dimensiunea uneia dintre case, extinzându-se încet.

VISUL TĂU ESTE SLAB, ADVERSAR.

Rand și-a afirmat voința și tremurul încetă. Oamenii care înghețaseră pe loc au reluat să meargă și vorbăria confortabilă a răsărit din nou. Vântul moale a suflat pe alee, foșnind bannere pe stâlpi care proclamau sărbătoarea.

— O să văd să se întâmple, spuse Rand întunericului. „Acesta este eșecul tău. Fericire, creștere, iubire. . .”

ACESTI OAMENI SUNT MEI ACUM. LE IA.

— Tu ești întuneric, spuse Rand cu voce tare. „Întunericul nu poate împinge Lumina înapoi. Întunericul există doar când Lumina eșuează, când fuge. *nu* voi da greș. *nu* voi fugi. Nu poți câștiga atâta timp cât îți barez calea, Shaitan.

VOM VEDEA.

Rand se întoarse din întuneric și continuă cu îndârjire în jurul fântânii. De cealaltă parte a pieței, un set mare de trepte albe maiestuoase ducea la o clădire înaltă de patru etaje și de o măiestrie incredibilă. Sculptată cu reliefuri, acoperită cu un acoperiș de cupru strălucitor, clădirea era împodobită cu bannere. O suta de ani. O sută de ani de viață, o sută de ani de pace.

Femeia care stătea în vârful treptelor avea o familiaritate cu trăsăturile ei. Câteva moștenire saldaeană, dar și bucle întunecate de păr care se simțeau distinct Two Rivers. Lady Adora, nepoata lui Perrin și primarul din Emond's Field. Rand urcă treptele în timp ce ținea discursul ei de comemorare. Nimeni nu l-a observat. El a făcut-o astfel încât ei să nu facă. El a alunecat ca un om cenușiu în spatele ei, în timp ce ea proclama ziua sărbătorii; apoi a intrat în clădire.

Nu era un birou guvernamental, deși ar putea părea așa din față. Era mult mai important.

O școală.

În dreapta, holuri mărețe erau atârnate cu picturi și ornamente pentru a rivaliza cu cele ale oricărui palat – dar acestea îi înfățișau pe marii profesori și povestitori ai trecutului, de la Anla la Thom Merrilin. Rand se plimba pe hol, uitându-se la camerele în care puteau veni oricine și dobândi cunoștințe, de la cel mai sărac fermier până la copiii primarului. Clădirea trebuia să fie mare pentru a găzdui toți cei care doreau să învețe.

PARADISUL TĂU ESTE DEFECTUAT, ADVERSAR.

Întunericul atârna într-o oglindă în dreapta lui Rand. Nu reflecta holul, ci prezența LUI.

CREDEȚI CĂ POȚI ELIMINA SUFERINȚA? CHIAR DACĂ CÂȘTIGI, NU VĂȚI PE ACEILE STRĂZI PERFECTE,

BARBAȚII SUNT ȘI UCISI NOAPTEA. COPIILOR LE FAMA FĂMÂND ÎN POIDĂ EFORTURILOR MINIONILOR TĂI. BOGAȚII EXPLOATĂ ȘI CORUPȚI; EI DOAR FAC AȘA LINIT.

— Este mai bine, șopti Rand. "E bine."

NU ESTE SUFICIENT ȘI NU VA FI NICIODATĂ DE SUFICIENT. VISUL TĂU ESTE DEFECTUAT. VISUL TĂU ESTE MINCIUNĂ. SUNT SINGURA CINESTITATE PE CARE LUMEA VOASTRA A CUNOSCUT-O VEDODA.

Cel Întunecat l-a atacat.

A venit ca o furtună. O rafală de vânt atât de groaznică, încât amenința să-i rupă pielea lui Rand din oase. Stătea în picioare, cu ochii îndreptați spre nimic, încrucișându-și brațele la spate. Atacul a smuls viziunea — orașul frumos, oamenii care râdeau, monumentul învățării și păcii. Cel Întunecat l-a consumat și, din nou, a devenit o simplă posibilitate.

Silviana ținea Puterea Unică, simțea că o inundă, luminând lumea. Când ea ținea *sayar* ; avea impresia că ar putea vedea totul. A fost un sentiment glorios, atâta timp cât ea a recunoscut că *era* doar un sentiment. Nu era adevăr. Momeala puterii lui *sayar* a convins multe femei să facă gesturi nesăbuite. Cu siguranță mulți albaștri le făcuseră, la un moment dat sau altul.

Silviana a sculptat focul de la călare, nivelând soldații Sharan. Își antrenase calul ei, Stinger, să nu fie niciodată supărător în privința canalizării.

„Arcașii se întorc!” strigă Chubain din spatele ei. „Du-te, du-te! Companii grele de infanterie, avansați!” Soldații de infanterie blindate au mărșăluit pe lângă Silviana cu topoare și buzdugane pentru a-i înfrunta pe pante pe șarianii dezorientați. Stiucile ar fi fost mai bune, dar nu aveau destule pentru toata lumea.

Ea a mai țesut o rafală de foc în inamic, pregătind drumul, apoi și-a îndreptat atenția către arcașii Sharan, mai sus, pe pantă.

Odată ce forțele lui Egwene au ocolit mlaștinile, se împărțiseră în două grupuri de asalt. Aes Sedai se mutase cu infanteriei Turnului Alb, atacându-i pe Sharans pe Înălțimi dinspre vest. Până atunci, incendiile fuseseră stinse și majoritatea trollocilor se mutaseră de pe Înălțimi pentru a ataca dedesubt.

Cealaltă jumătate a armatei lui Egwene, în principal cavalerie, a fost trimisă pe coridorul care înconjura

mlaștinile și ducea către vad; au atacat flancurile din spate vulnerabile ale trollocilor care coboriseră pante pentru a lovi trupele lui Elayne care apărau zona din jurul vadului.

Sarcina principală a primului grup a fost să-și croiască drum în sus pe versantul vestic. Silviana a început să țintească o serie atentă de fulgere către șarinii care înaintau pentru a-i respinge.

„Odată ce infanteriei își va forța să urce panta," spuse Chubain de lângă Egwene, „vom pune Aes Sedai să pornească. . . Mamă?" Vocea lui Chubain se ridicase.

Silviana se învârti călare, privind alarmată la Egwene. Amyrlinul nu canaliza. Fața ei devenise palidă și tremura. A fost atacată de o țesătură? Nicio Silviana nu putea vedea.

Siluete s-au adunat în vârful pantei, împingând deoparte infanteriei Sharan. Au început să se canalizeze, iar fulgerele au căzut asupra armatei Turnului Alb, fiecare cu câte o crăpătură zdrobind aerul și cu un fulger suficient de strălucitor pentru a uimi.

"Mamă!" Silviana și-a îngenuncheat calul lângă montura lui Egwene. Demandred trebuie să o atace. Atingând *sa'angrealul* din mâinile lui Egwene pentru un plus de putere, Silviana a țesut o poartă. Femeia din Seanchan care călărea în spatele lui Egwene apucă frâiele lui Amyrlin și trase calul în siguranță prin poartă. Silviana a urmat, strigând: „Stai împotriva acelor Sharans! Avertizează-i pe canalizatorii bărbați cu privire la atacul lui Demandred asupra Scaunului Amyrlin!

— Nu, spuse slab Egwene, clătinându-se în şa, în timp ce caii se prăbuşiră într-un cort mare. Silviana i-ar fi dorit să o ducă mai departe, dar nu cunoștese suficient de bine zona pentru o săritură în lungime. "Nu, nu este ..."

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Silviana, tragându-se lângă ea și lăsând poarta să dispară. "Mamă?"

— Sunt Gawyn, spuse ea, palidă, tremurândă. „A fost rănit. Prost. E pe moarte, Silviana."

O, Lumină, se gândi Silviana. Păzitori! Se temuse de așa ceva din momentul în care îl văzuse pe acel băiat prost.

"Unde?" întrebă Silviana.

„Pe înălțimi. O să-l găsesc. Voi folosi porți, călătoriți în direcția lui. . ."

— Lumină, mamă, spuse Silviana. „Ai idee cât de periculos va fi? Rămâneți aici și conduceți Turnul Alb. Voi încerca să-l găsesc."

„Nu-l poți simți."

„Dă-mi legătura lui."

Egwene încremeni.

„Știi că este ceea ce trebuie făcut”, a spus Silviana. „Dacă moare, te-ar putea distruge. Lasă-mă să am legătura lui. Mă va lăsa să-l găsesc și te va proteja, dacă va muri.”

Egwene era îngrozită. Cum îndrăznește Silviana să sugereze asta? Dar, atunci, ea era o roșie – și nu se preocupau prea mult de Warders. Silviana nu știa ce întreabă.

— Nu, spuse Egwene. „Nu, nici nu voi lua în considerare asta. În plus, dacă moare, asta m-ar proteja doar transferând durerea către tine.

„Eu nu sunt Amyrlinul”.

„ *Nu.* Dacă moare, voi supraviețui și voi continua să lupt. Să sari la el pe poartă ar fi o prostie, așa cum spui și nici nu te voi lăsa să o faci. El este pe înălțimi. Ne vom forța să urcăm până acolo, așa cum ni s-a comandat, și așa putem ajunge la el. Este cea mai bună alegere.”

Silviana a ezitat, apoi a dat din cap. Asta ar merge. Împreună, s-au întors pe partea de vest a Înălțimilor, dar Silviana s-a înăbușit. Omule prost! Dacă ar muri, lui Egwene i-ar fi fost foarte greu să continue să lupte.

Umbra nu avea nevoie să-l doboare pe Amyrlin pentru a o opri. Trebuia să omoare un băiat idiot.

„Ce fac sharanii ăia?” întrebă Elayne încet.

Birgitte și-a oprit calul, luând oglinda de la Elayne. Ea o ridică, privind peste râul uscat spre panta Înălțimilor, unde se adunase un număr mare de trupe Sharan. Ea mormăi. „Probabil că așteaptă ca trollocii să fie umpluți cu săgeți.”

— Nu pari foarte sigur, spuse Elayne, luând oglindă. Ea deținea Puterea Unică, dar nu o folosea deocamdată. Armata ei luptase aici la râu de două ore. Trollocii năvăliseră în albia râului în sus și în josul Mora, dar trupele ei îi împiedicau să pășească pe pământul Shienaran. Mlaștinile împiedicau inamicul să se balanseze în jurul flancului ei stâng; flancul ei drept era mai vulnerabil și ar trebui să fie supravegheat. Ar fi mult mai rău dacă toți trollocii ar fi împins să treacă râul, dar cavaleria lui Egwene îi lovea din spate. Asta a luat o parte din presiunea de pe armata ei.

Bărbații îi țineau pe trolloci cu stiuci, iar micul flux de apă care se prelingea încă prin pat devenise complet roșu. Elayne stătea hotărâtă, privind și fiind văzută de trupele ei. Cei mai buni dintre Andor au sângerat și au murit, reținându-i cu greu pe trolloci. Armata Sharan părea să

pregătească o încărcare de pe înălțimi, dar Elayne nu era convins că vor lansa un atac încă; asaltul Turnului Alb de pe partea de vest trebuia să fie o preocupare pentru ei. Mat a trimis armata lui Egwene să atace din spatele Înălțimilor a fost o lovitură de geniu.

— Nu sunt foarte sigură de ceea ce am spus, spuse Birgitte încet. "Deloc. Nu prea mult, mai mult."

Elayne se încruntă. Se gândise la conversație. Ce spunea Birgitte? „Ce zici de amintirile tale?"

— Primul lucru pe care mi-l amintesc acum este să mă trezesc cu tine și cu Nynaeve, spuse Birgitte încet. „Îmi amintesc conversațiile noastre despre a fi în Lumea Viselor, dar nu-mi amintesc locul în sine. Totul mi-a scăpat de lângă mine, ca apa între degete."

„O, Birgitte. . ."

Femeia a ridicat din umeri. „Nu pot rata ceea ce nu-mi amintesc." Durerea din vocea ei a dezmințit cuvintele.

„Gaidai?"

Birgitte clătină din cap. "Nimic. Simt că ar trebui să cunosc pe cineva cu acest nume, dar nu știu." Ea a chicotit. "Cum am spus. Nu știu ce am pierdut, așa că e în regulă."

"Minti?"

„Cenușă sângeroasă, *bineînțeles* că sunt. E ca o gaură în mine, Elayne. O gaură adâncă, căscată. Sângerându-mi viața și amintirile." Ea și-a întors privirea.

„Birgitte. . . Imi pare rau."

Birgitte își întoarse calul și se îndepărtă, evident că nu dorește să discute mai departe problema. Durerea ei iradia vârfurile în fundul minții lui Elayne.

Cum ar fi să pierzi atât de mult? Birgitte nu a avut copilărie, părinți. Întreaga ei viață, tot ce își amintea, se întindea de obicei în mai puțin de un an. Elayne a început să meargă după ea, dar gardienii ei s-au îndepărtat pentru a-l lăsa pe Galad să se apropie, îmbrăcat în armura, tabard și mantia Lordului Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Elayne strânse buzele. „Galad."

— Soră, spuse Galad. „Presupun că ar fi complet inutil să te informez cât de nepotrivit este ca o femeie în starea ta să fie pe câmpul de luptă."

„Dacă pierdem acest război, Galad, copiii mei se vor naște în captivitate la Cel Întunecat, dacă se vor naște deloc. Cred că lupta merită riscul."

— Atâta timp cât te abții să ții personal sabia, spuse Galad, umbrindu-și ochii pentru a inspecta câmpul de luptă.

Cuvintele sugerau că el îi dădea permisiunea — *permisiunea* — să-i conducă trupele.

Dâre de lumină au țâșnit din Înălțimi, lovind ultimii dragoni care trăgeau din câmp chiar în spatele trupelor ei. Ce putere! Demandred avea o putere care o eclipsa pe cea a lui Rand. *Dacă întoarce această putere împotriva trupelor mele . . .*

— De ce m-ar aduce Cauthon aici? spuse Galad încet. „A vrut o duzină dintre cei mai buni oameni ai mei. . ”

— Nu îmi ceri să ghicesc mintea lui Matrim Cauthon, nu? întrebă Elayne. „Sunt convins că Mat *acționează* simplu, astfel încât oamenii să-l lase să scape cu mai mult.”

Galad clătină din cap. Putea vedea un grup de oameni ai lui adunați în apropiere. Arătau spre trollocii care își croiau încet în sus, pe malul Arafellin. Elayne și-a dat seama că flancul ei drept era în pericol.

— Trimite după șase companii de arbaletari, îi spuse Elayne lui Birgitte. „Guybon trebuie să ne întărească trupele în amonte”.

Ușoară. Asta începe să arate rău. Turnul Alb era acolo, pe versantul vestic al înălțimilor, unde canalizarea era cea mai furioasă. Nu putea să vadă mare lucru, dar o simțea.

Fumul se înălța peste vârful Înălțimilor, luminat de exploziile de fulgere. Ca o fiară a furtunii și a foametei care se agită în mijlocul întunericului, cu ochii strălucind când se trezea.

Elayne își dădu brusc seama. Despre parfumul omniprezent al fumului din aer, strigătele de durere ale bărbaților. Tunete din cer, tremură în pământ. Aerul rece care se odihnea pe un pământ care nu avea să crească, armele sparte, măcinarea stiucilor de scuturi. Sfarsit. Chiar venise și ea stătea pe prăpastie.

Un mesager a venit în galop, purtand un plic. El a dat codurile de acces potrivite gărzii lui Elayne, a descălecat și i s-a permis să se apropie de ea și de Galad. Se adresă lui Galad, întinzându-i scrisoarea. — De la Lordul Cauthon, domnule. A spus că vei fi aici.”

Galad luă scrisoarea și, încruntat, o deschise. A strecurat o coală de hârtie din interior.

Elayne a așteptat cu răbdare – cu *răbdare* – să numere până la trei, apoi și-a mutat calul lângă montura lui Galad și și-a întins gâtul pentru a citi. Sincer, s-ar crede că s-ar preocupa de confortul unei femei însărcinate.

Scrisoarea a fost scrisă în mâna lui Mat. Și, observă amuzată Elayne, scrisul de mână era mult mai îngrijit și

ortografia mult mai bună în aceasta decât cea pe care i-o trimisese cu săptămâni în urmă. Aparent, presiunea luptei a făcut-o pe Matrim Cauthon să fie un funcționar mai bun.

Galad,

Nu prea mult timp pentru a fi înflorit. Tu ești singurul în care am încredere în această misiune. Vei face ce este corect, chiar și atunci când nimeni nu vrea să faci. Borderlanderii s-ar putea să nu aibă stomacul pentru asta, dar pun pariu că pot avea încredere într-un Whitecloak. Ia asta. Obțineți o poartă de la Elayne. Faceți ceea ce trebuie făcut.

Mat

Galad se încruntă, apoi răsturnă plicul, aruncând ceva argintiu. Un medalion pe un lant. Un singur semn Tar Valon a alunecat lângă el.

Elayne expiră, apoi atinse medalionul și canalizează. Ea n-ar putea. Aceasta era una dintre copiile pe care le făcuse, una dintre cele pe care le dăduse lui Mat. Mellar mai furase unul. „Protejează purtătorul împotriva canalizării”, a spus Elayne. „Dar de ce ți-l trimite?”

Galad întoarse foaia de hârtie, aparent observând ceva. Scris pe spate într-o mâzgălire mai grăbită, *ps În cazul în care nu știi ce înseamnă „Fă ceea ce trebuie făcut”, înseamnă că vreau să măcelezi cât mai mulți dintre acești canalizatori Sharan. Pun pariu cu un semn complet de Tar Valon — a fost bărbierit doar puțin pe părțile laterale — că nu poți ucide douăzeci. — MC*

— E al naibii de viclean, a răsuflat Elayne. „Sânge și cenușă sângeroasă, așa este.”

— Limbajul greu potrivit pentru un monarh, spuse Galad, împăturind mesajul și punându-l în buzunarul mantiei sale. Ezită, apoi îi puse medalionul la gât. „Mă întreb dacă știe ce face dându-i unuia dintre Copii un artefact care îl face imun la atingerile lui Aes Sedai. Comenzile sunt bune. Le voi vedea îndeplinite.”

— Atunci poți să o faci? întrebă Elayne. „Să omori femei?”

„Poate că odată aș fi ezitat”, a spus Galad, „dar ar fi fost o alegere greșită. Femeile sunt la fel de capabile să fie rele ca bărbații. De ce ar trebui să ezite să-l omoare pe unul, dar nu pe celălalt? Lumina nu judecă pe cineva în funcție de gen, ci pe meritul inimii.”

"Interesant."

„Ce este interesant?” întrebă Galad.

„De fapt, ai spus ceva care nu mă face să vreau să te sugrumă. Poate că există speranță pentru tine într-o zi, Galad Damodred.

S-a încruntat. „Acesta nu este nici locul, nici timpul pentru ușurință, Elayne. Ar trebui să te ocupi de Gareth Bryne. Pare agitat.”

Se întoarse, surprinsă să-l găsească pe generalul în vârstă vorbind cu gardienii ei. "General?" strigă ea la el.

Bryne ridică privirea, apoi se înclină formal de pe cal.

— Te-a oprit garda mea? întrebă Elayne, când se apropia. S-a răspândit vestea despre Compulsia lui Bryne?

— Nu, Maiestate, spuse el. Calul lui era spuma. Călărea greu. „Nu am vrut să te deranjez personal.”

— Ceva te deranjează, spuse Elayne. „Fără cu asta.”

„Fratele tău, a venit pe aici?”

„Gawyn?” întrebă ea, privind spre Galad. „Nu l-am văzut.”

— Nici eu, spuse Galad.

„Amyrlinul era sigur că va fi alături de forțele tale. . .” spuse Bryne, clătinând din cap. „S-a dus să lupte în prima linie. Poate că a venit deghizat.”

De ce ar . . . El era Gawyn. Ar vrea să lupte. Cu toate acestea, furișarea în primele linii deghizat nu părea ca el. S-ar putea să adune câțiva oameni loiali lui și să conducă câteva acuzații. Dar furiș? Gawyn? Era greu de imaginat.

„Voi răspândi vestea”, spuse Elayne în timp ce Galad se înclina în fața ei, apoi se retrăgea în misiune. — Poate că unul dintre comandanții mei l-a văzut.

Ah . . . se gândi Mat, cu fața atât de aproape de hărți încât era aproape la nivelul lor. Apoi făcu semn în lateral, punându-l pe Mika *damane* să deschidă o poartă. Mat ar fi putut călători în vârful Dashar Knob pentru a obține o privire de ansamblu. Cu toate acestea, ultima dată când făcuse acest lucru, canalizările inamicului îl țintiseră, tăind o parte din vârf; și, în ciuda faptului că era atât de sus, Dashar Knob nu i-a permis să vadă tot ce se întâmplă sub partea de vest a Înălțimilor Polov. S-a grăbit, cu mâinile pe buza porții din masă, inspectând peisajul de dedesubt.

Linia lui Elayne la râu era împinsă înapoi. Ei alergaseră arcași pe flancul lor drept. Bun. Sânge și cenușă însângerată. . . acei trolloci aveau în spate aproape greutatea unei împingeri de cavalerie. Ar trebui să-i trimită

vorbă lui Elayne pentru ca cavaleria ei să fie aliniată în spatele stiucilor.

Ca atunci când m-am luptat cu Sana Ashraf la cascada Penei, se gândi el. Cavalerie grea, arcași călare, cavalerie grea, arcași călare. Unul dupa altul. *Taer'ain dhai hochin dieb sene.*

Mat nu-și putea aminti să fi fost atât de angajat într-o luptă. Lupta împotriva lui Shaido nu fusese chiar atât de captivantă, deși Mat nu condusese în întregime acea bătălie. Nici lupta împotriva lui Elbar nu fusese atât de satisfăcătoare. Desigur, asta fusese la o scară mult mai mică.

Demandred știa să joace. Mat îl simțea prin mișcările trupelor. Mat juca împotriva unuia dintre cei mai buni care au trăit vreodată, iar miza de data aceasta nu era bogăția. Au făcut zaruri pentru viețile oamenilor, iar premiul final a fost lumea însăși. Sânge și cenuşă *însângerată , dar asta l-a entuziasmat.* S-a simțit vinovat pentru asta, dar a fost emoționant.

— Lan este pe poziție, spuse Mat, îndreptându-se și întorcându-se la hărțile sale, făcând câteva notații. „Spune-i să lovească.”

Armata Trolloc care traversa albia râului pe lângă ruine trebuia zdrobită. Îi mutase pe Borderlanders în jurul Înălțimilor pentru a-și ataca flancurile din spate vulnerabile, în timp ce Tam și forțele sale combinate continuau să-i lovească din față. Tam omorâse un număr mare dintre ei înainte și după ce râul se oprise. Acea hoardă de Trolloc era aproape de a fi spartă și o acțiune coordonată din două părți ar putea face acest lucru.

Oamenii lui Tam ar fi obosiți. Ar putea ține suficient de mult pentru ca Lan să sosească și să-i lovească pe trollocii din spate? Ușoară, Mat a sperat că ar putea. Dacă nu au făcut-o. . .

Cineva a întunecat pragul poziției de comandă, un bărbat înalt, cu părul negru și ondulat, purtând haina unui Asha'man. Avea expresia unui om care tocmai trăsese o mână pierzătoare. Ușoară. Un *trolloc* i-ar fi găsit privirea deranjantă.

Min, care vorbise cu Tuon, sa sufocat; Logain părea să aibă o privire deosebită pentru ea. Mat se îndreptă, scoțându-și praful mâinilor. — Sper că nu ai făcut nimic prea urât cu gardienii, Logain.

— Țesăturile Aerului se vor desface de la sine într-un minut sau două, spuse bărbatul cu voce aspră. „Nu

credeam că ar putea să-mi permită să intru.”

Mat aruncă o privire spre Tuon. Se înțepenise ca un şorţ bine amidonat. Seanchan nu avea încredere în *femeile* care puteau canaliza, darămite în cineva ca Logain.

— Înregistrează-te, spuse Mat. „Am nevoie să lupți alături de armata Turnului Alb. Sharanii aceia îi *lovesc* ”.

Logain se uitase cu Tuon.

„Login!” spuse Mat. „Dacă nu ai observat, ducem un război sângeros aici.”

„Nu este războiul meu.”

— Acesta este războiul *nostru* , se răsti Mat. "Fiecare dintre noi."

„Am fost în fața să lupt”, a spus Logain. „Și care a fost recompensa mea? Întreabă-l pe Red Ajah. Îți vor spune răsplata unui om abuzat de Tipar.” A lătrat în râs. „Modelul a cerut un Dragon! Și așa am venit! Prea devreme. Doar puțin prea devreme.”

— Ascultă aici, spuse Mat, apropiindu-se de Logain. „Ești supărat pentru că nu ai ajuns să fii Dragonul?”

— Nimic atât de meschin, spuse Logain. „Îl urmăresc pe Lord Dragon. Lasă *-l să* moară. Nu doresc nicio parte din acea sărbătoare. Eu și ai mei ar trebui să fim cu el, nu să ne luptăm aici. Această bătălie pentru viețile mici ale oamenilor nu este nimic în comparație cu bătălia care are loc la Shayol Ghul.”

— Și totuși, știi că avem nevoie de tine aici, spuse Mat. — Ai fi plecat deja, altfel.

Logain nu spuse nimic.

— Du-te la Egwene, spuse Mat. „Ia pe toți cei pe care îi ai și *ține-i ocupați pe acești canale Sharan!* ”

„Dar Demandred?” întrebă Login încet. „El strigă după Dragon. Are puterea a o duzină de oameni. Niciunul dintre noi nu-l poate înfrunta.”

— Dar vrei să încerci, nu-i așa? răspunse Mat. „De aceea ești cu adevărat aici, chiar acum. Vrei să te trimit împotriva lui Demandred.

Logain a ezitat, apoi a dat din cap. „Nu poate renaște Dragonul. Va trebui să mă ia în schimb. Al Dragonului. . . înlocuitor, dacă vrei.”

Sânge și cenușă însângerată . . . toti sunt nebuni. Din păcate, ce altceva avea să facă Mat împotriva unuia dintre Părăsiți? Chiar acum, planul lui de luptă se învârtea în jurul menținerii ocupat pe Demandred, forțându-l pe bărbat să răspundă. Dacă Demandred ar fi trebuit să acționeze ca general, el nu ar putea face atât de mult daune canalizare.

Ar trebui să vină cu ceva care să facă față celor Părăsiți. El lucra la asta. Lucrase la asta toată bătălia sângeroasă și nu găsise nimic.

Mat aruncă o privire înapoi prin poarta lui. Elayne era presată prea tare. Trebuia să facă ceva. Trimiteți pe Seanchan? Le-a pus la capătul sudic al câmpului, pe malurile Erininului. Ar fi un wildcard pentru Demandred, împiedicându-l să-și angajeze toate trupele în luptele purtate sub Înălțimi. În plus, avea planuri pentru ei. Cele importante.

Logain nu a avut prea multă șansă împotriva lui Demandred, în opinia lui Mat. Dar ar trebui să se descurce cumva cu bărbatul. Dacă Logain a vrut să încerce, așa să fie.

— Poți să te lupți cu el, spuse Mat. „Fă-o acum, sau așteaptă până când el este puțin slăbit. Light, sper să-l *putem* slăbi. Oricum, vă las pe voi. Alege-ți timpul și atacă.”

Logain a zâmbit, apoi a făcut o poartă chiar în mijlocul încăperii și a pășit cu pași mari, cu mâna pe sabie. Avea destulă mândrie să fie Dragonul Renăscut, asta era sigur. Mat clătină din cap. Ce ar da el să fie făcut cu toate aceste capete înalte. Mat poate fi unul dintre ei acum, dar asta ar putea fi rezolvat. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe Tuon să-și părăsească tronul și să fugă cu el. Nu ar fi ușor, dar cenusa sângeroasă, el lupta în Ultima Bătălie. În comparație cu provocarea cu care se confrunta acum, Tuon părea să fie un nod ușor de dezlegat.

„Gloria oamenilor. . .” a şoptit Min. „Încă mai urmează.”

— Să meargă cineva să verifice paznicii ăia, spuse Mat, întorcându-se la hărțile sale. „Tuon, poate vrem să te mutăm. Acest loc nu a fost niciodată sigur, iar Logain tocmai a dovedit-o.”

— Mă pot proteja, spuse ea cu trufie.

Prea trufaș. El a ridicat o sprânceană spre ea, iar ea a dat din cap.

Într-adevăr? se gândi Mat. *Pentru asta vrei să lupți?* Nu era sigur că spionul o va cumpăra. Un motiv prea slab.

Planul lui cu Tuon era să țină seama de ceea ce Rand făcuse cândva cu Perrin. Dacă Mat ar putea preface o despărțire între el și Seanchan și, făcând acest lucru, o face pe Tuon să-și retragă forțele, poate că Umbra ar ignora-o. Mat avea nevoie de un fel de avantaj.

Au intrat doi paznici. Nu, trei. Pe acel tip a fost ușor de ratat. Mat clătină din cap către Tuon — trebuiau să

găsească ceva mai realist pentru a se certa — și se uită înapoi la hărțile lui.

Ceva îl mâncărise la micul gardian. *Seamănă mai mult cu un servitor decât cu un soldat,* se gândi Mat. S-a forțat să ridice privirea, deși chiar nu ar trebui să se lase distras de servitorii de rând. Da, acolo era tipul, stând lângă masa Mats. Nu merită să-i acordăm atenție, chiar dacă scotea un cuțit.

Un cuțit.

Mat sa împiedicat înapoi în timp ce Omul Cenușiu a atacat. țipă Mat, întinzându-și unul dintre cuțitele lui, exact când Míka țipa. „Canalizare! Din apropiere!"

Min s-a aruncat asupra Fortuona în timp ce peretele postului de comandă a luat foc. Sharans în armură ciudată făcută din benzi de metal, vopsite cu aur, au rupt prin deschiderea arzătoare. Canalele cu fețe tatuate îi însoțeau: femeile în rochii negre lungi și rigide, bărbații fără cămașă, pantaloni zdrențuiți. Min a acceptat asta chiar înainte să răstoarne tronul Fortuonei.

Focul a ars prin aer deasupra lui Min, pătrunzând mătăsurile ei ornamentate și mistuind peretele din spatele lor. Fortuona a scăpat din strânsoarea lui Min, zăcând jos, iar Min clipi surprins. Femeia își lăsase costumul voluminos în urmă – era făcut să se desprindă – iar dedesubt purta pantaloni eleganti de mătase și o cămașă strâmtă, ambele negre.

Tuon a venit cu un cuțit în mână, mârâind încet într-un mod aproape sălbatic. În apropiere, Mat căzu cu spatele la pământ, deasupra lui un bărbat cu un cuțit. De unde venise omul acela? Nu-și amintea să fi intrat.

Tuon a alergat după Mat în timp ce canalizatorii Sharan au început să lovească cu foc postul de comandă. Min s-a chinuit să se ridice în picioare în hainele îngrozitoare. Ea a scos un pumnal și s-a ghemuit lângă tron, aducând-o pe spate în timp ce pământul se ridică.

Nu a putut ajunge la Fortuona, așa că s-a forțat să iasă din peretele din spate, care era făcut din chestii asemănătoare hârtiei pe care Seanchan o numea *tenmi.*

Tuși din cauza fumului, dar acum că era afară, aerul era mai limpede. Niciunul dintre Sharan nu era aici, în această parte a clădirii. Toți atacau din alte direcții. Ea a sprintat de-a lungul peretelui. Canalizatorii erau periculoși, dar dacă ar putea pune un cuțit într-unul, toată Puterea Unică din lume nu ar conta.

S-a uitat după colț și a fost surprinsă de un bărbat ghemuit acolo, cu o privire sălbatică în ochi. Avea o față unghiulară; Tatuajele lui roșii ca sângele pe gât arătau ca niște gheare, cuprinzându-i capul și bărbia cu pielea deschisă la culoare.

El a mârâit, iar Min s-a aruncat cu spatele la pământ, alungând o panglică de foc și aruncând cuțitul.

Bărbatul a prins-o în aer. El s-a plimbat înainte ghemuit, bestial, zâmbindu-i.

Apoi s-a smucit, brusc, și a căzut, lovindu-se. Un firicel de sânge îi ieşi de pe buze.

„Asta”, a spus o femeie în apropiere, cu un sunet de dezgust total în tonul ei, „este ceva ce nu ar trebui să știu cum să fac, dar a opri inima cuiva cu Puterea Unică este liniștit. Necesită foarte puțină Putere, în mod surprinzător, ceea ce este relevant pentru mine.”

„Siuan!” Min a spus. „Nu ar trebui să fii aici.”

— Sunt norocos pentru tine, spuse Siuan cu un pufnit, inspectând cadavrul, rămânând jos. „Bah. Afacere urâtă asta, dar dacă ai de gând să mănânci un pește, ar trebui să fii dispus să-l înghiți singur. Ce sa întâmplat, fată? Ești în siguranță acum. Nu trebuie să arăți atât de palid.”

„Nu ar trebui să *fii* aici!” Min a spus. "Ţi-am spus. Rămâi lângă Gareth Bryne!”

„Am stat lângă el, aproape ca hainele lui, să știi. Ne-am salvat unul altuia din cauza asta, așa că cred că vizionarea a fost corectă. Au greșit vreodată?”

— Nu, ți-am spus asta, șopti Min. "Nu. Siuan . . . Am văzut o aură în jurul lui Bryne, care însemna că trebuie să rămâneți împreună, sau voi doi veți muri. Atârnă deasupra ta, chiar acum. Orice credeți că ați făcut, vizionarea nu a fost încă realizată. E *încă acolo”*

Siuan rămase încremenit o clipă. „Cauthon este în pericol.”

"Dar-"

„Nu-mi pasă, fată!” În apropiere, pământul tremura de forța Puterii Unice. Damanele *ripostau* . „Dacă Cauthon cade, această bătălie este pierdută! Nu-mi pasă dacă murim amândoi din cauza asta. Trebuie *să* ajutăm. Mutare!"

Min dădu din cap, apoi i se alătură în timp ce se deplasa pe partea laterală a clădirii zdrențuite. Lupta de afară a fost un amestec brut de explozii, fum și flăcări. Membrii Gărzii Deathwatch i-au atacat pe Sharan, cu

săbiile scoase, fără să țină seama de tovarășii lor sacrificați în jurul lor. Asta, cel puțin, îi ținea ocupați pe canalizatorii.

Postul de comandă ardea de atâta căldură încât Min a trebuit să se întoarcă, ridicând un braț.

„Așteaptă”, a spus Siuan, apoi a folosit Puterea Unică pentru a scoate o mică coloană de apă dintr-un butoi din apropiere, pulverizându-le pe amândouă. — Voi încerca să atenuez flăcările, spuse ea, redirecționând mica coloană de apă către postul de comandă. "În regulă. Sa mergem."

Min dădu din cap, izbucnind printre flăcări, Siuan i se alătură. Pereții *tenmi* din interior începuseră toți să aprindă, ardând repede. Focul se scurgea din tavan.

— Iată, spuse Min, îndepărtând lacrimile de la căldură și de la fum. Ea arătă spre siluete întunecate care se luptau în apropierea centrului clădirii și a mesei de hărți aprinse a lui Mat. Părea să fie un grup de trei sau patru oameni care se luptă cu Mat. Light, toți erau Bărbați Cenușii – nu doar unul dintre ei! Tuon era jos.

Min a alergat pe lângă cadavrul unui *sul'dam* alături de mai mulți paznici. Siuan a folosit Puterea Unică pentru a-l atrage pe unul dintre Oamenii Gri de pe Mat. Cadavrele gardienilor au creat umbre de lumină pe podea. O *damane* încă mai trăia, ghemuită într-un colț, părând îngrozită, cu lesa pe podea. *Sul'dam -ul* ei zăcea la distanţă, nemişcat. Strânsoarea ei fusese eliberată, se părea, și apoi a fost ucisă în timp ce încerca să se întoarcă la *damane.*

"Fă ceva!" strigă Min la fată, apucând-o de braț.

Damane clătină din cap, plângând.

— Arde-te... spuse Min.

Tavanul structurii gemu. Min a alergat după Mat. Un om cenușiu era mort, dar mai erau doi, purtând uniformele gardienilor Seanchan. Min a avut probleme în a-i vedea pe cei vii; erau inumane de medii din toate punctele de vedere. Absolut nedescris.

urlă Mat, lovindu-l pe unul dintre bărbați, dar nu avea sulița lui. Min nu știa unde este. Mat a împins înainte, nesăbuit, făcând o tăietură de-a lungul coastei. De ce?

Tuon, își dădu seama Min, împiedicându-se să se oprească. Unul dintre Bărbații Cenușii a îngenuncheat deasupra formei ei nemișcate, ridicând un pumnal și...

Min a aruncat.

Mat s-a prăbușit la pământ la câțiva metri de Tuon; ultimul Om Cenușiu îl ținea de picioare. Cuțitul lui Min s-a învârtit prin aer, reflectând flăcările și l-a luat pe Omul Cenușiu peste Tuon în piept.

Min a expirat. Niciodată în viața ei nu fusese atât de fericită să vadă un cuțit zburând adevărat. Mat înjurase, întorcându-se, aruncându-și agresorul în față. A urmat asta cu un cuțit, apoi s-a grăbit după Tuon, ridicându-o pe umărul lui.

Min l-a cunoscut. — Și Siuan este aici. Ea-"

Mat arătă cu degetul. Siuan zăcea pe podeaua clădirii. Ochii ei se uitau fără vedere și toate imaginile dispăruseră de deasupra ei.

Mort. Min a înghețat, inima sfâșietoare. Siuan! S-a îndreptat oricum spre femeie, neputând să creadă că era moartă, deși îmbrăcămintea i-a ars din cauza exploziei de foc care o luase pe ea și pe jumătate din zidul din apropierea ei.

„Afară!” spuse Mat, tușind, legănându-l pe Tuon. Și-a aruncat umărul de un perete care era doar pe jumătate ars, izbucnind în aer.

Min gemu, lăsând cadavrul lui Siuan, îndepărtând lacrimile atât de durere, cât și de fum. Ea tuși în timp ce îl urmărea pe Mat în aer liber. Afară mirosea atât de dulce, atât *de rece.* În spatele lor, clădirea gemu, apoi s-a prăbușit.

În câteva momente, Min și Mat au fost înconjurați de membri ai Gărzii Morții. Nimeni nu a încercat să-l ia pe Tuon – care încă respira, chiar dacă superficial – departe de Mat. Din privirea din ochi, Min se îndoia că ar fi fost în stare să facă asta.

La revedere, Siuan, îşi spuse Min, privind înapoi în timp ce Gardienii o îndepărtau de luptele de sub Dashar Knob. *Fie ca Creatorul să vă adăpostească sufletul.*

Avea să trimită vorbă altora să-l protejeze pe Bryne, dar știa – în adâncul sufletului – că ar fi inutil. El ar fi intrat într-o furie răzbunătoare în momentul în care Siuan a murit, și nefiind asta, a existat vizionarea.

Nu a greșit niciodată. Uneori, Min ura acuratețea ei. Dar ea nu a greșit *niciodată .*

„Loviți-le țesăturile”, a strigat Egwene. „Voi ataca!”

Nu a așteptat să vadă dacă a fost ascultată. Ea a lovit, deținând cât a putut de multă putere, trăgând-o prin *sa'angrealul lui Vora* și aruncând trei benzi diferite de foc în sus, spre Sharanii înrădăcinați.

În jurul ei, trupele bine antrenate ale lui Bryne s-au luptat să mențină liniile de luptă în timp ce luptau cu soldații Sharan, mergând în sus pe partea de vest a

Înălțimilor. Dealul era plin de sute de brazde și găuri, create de țesături dintr-o parte sau alta.

Egwene a luptat cu disperare. Îl simțea pe Gawyn deasupra, dar credea că era inconștient; scânteia lui de viață era atât de slabă încât abia îi simțea direcția. Singura ei speranță era să lupte prin Sharans și să ajungă la el.

Pământul a bubuit în timp ce ea vaporiza o femeie Sharan deasupra; Saerin, Doesine și alte surori s-au concentrat pe devierea țesăturilor inamice, în timp ce Egwene s-a concentrat pe trimiterea de atacuri. Ea a făcut un pas înainte. Un pas după altul.

Vin, Gawyn, se gândi ea, devenind frenetică. *Vin.*

— Venim să raportăm, Wyld.

Demandred a ignorat mesagerii pentru moment. A zburat pe aripile unui șoim, inspectând bătălia prin ochii păsărilor. Corbii erau mai buni, dar de fiecare dată când încerca să folosească unul dintre aceștia, un Borderlander sau altul l-a doborât. Dintre toate obiceiurile de amintit de-a lungul veacurilor, de ce trebuia să fie acesta?

Nu conteaza. Un șoim ar funcționa, chiar dacă pasărea ar rezista controlului său. L-a ghidat pe câmpul de luptă, inspectând formațiuni, desfășurări, avansări ale trupelor. Nu trebuia să se bazeze pe rapoartele altora.

Ar fi trebuit să fie un avantaj aproape de netrecut. Lews Therin nu putea folosi un astfel de animal; acesta a fost un dar numai Adevărata Putere l-a putut acorda. Demandred nu putea canaliza decât un strop subțire din Adevărata Putere – nu suficient pentru țesături distructive, dar existau și alte moduri de a fi periculos. Din păcate, Lews Therin a avut propriul său avantaj. Porți care priveau de sus asupra câmpului de luptă? Era deranjant lucrurile descoperite de oamenii de atunci, lucruri care nu fuseseră cunoscute în timpul Epocii Legendelor.

Demandred deschise ochii și rupse legătura cu șoimul. Forțele lui înaintau, dar fiecare pas era o încercare istovitoare. Zeci de mii de trolloci fuseseră uciși. Trebuia să fie atent; numărul lor nu era nelimitat.

În prezent se afla în partea de est a Înălțimilor, privind în jos la râul de dedesubt și la nord-est de locul unde asasinul lui Lews Therin încercase să-l omoare.

Aici, Demandred era aproape vizavi de dealul pe care Moghedien spunea că îl numesc Dashar Knob. Formaţiunea de stâncă se ridica sus în aer; baza sa era o poziție

excelentă pentru un post de comandă, la adăpost de atacurile Puterii Unice.

Era atât de tentant să lovească el însuși acolo, să călătorească până la el și să distrugă. Dar asta a vrut Lews Therin? Demandred avea să lupte cu bărbatul. El *ar fi.* Cu toate acestea, Călătorind în fortăreața inamicului și posibil o capcană, înconjurat așa cum era de acei ziduri înalte de stâncă. . . Mai bine să-l atragi pe Lews Therin la el. Demandred a dominat acest câmp de luptă. El putea alege unde va avea loc confruntarea lor.

Albia râului fusese încetinită până la un filtru noroios dedesubt, iar trollocii lui Demandred au luptat pentru a pune mâna pe malul sudic. Fundașii au ținut deocamdată, dar le-ar avea în curând. M'Hael, departe de râu, își făcuse bine treaba în deturnarea acelei ape, deși raportase o rezistență neobișnuită. Oameni și o mică unitate de soldați? O ciudățenie pe care Demandred nu o descifrase încă.

Aproape că își dorise un eșec de la M'Hael. Deși însuși Demandred fusese cel care l-a recrutat pe bărbat, nu se așteptase ca M'Hael să ajungă atât de repede la rangul de Ales.

Demandred se întoarse într-o parte. În fața lui s-au înclinat trei femei în negru cu panglici albe. Alături de ei, Shendla.

Shendla. Crezuse că nu mai avea grijă de o femeie – cum putea afecțiunea să prospere alături de pasiunea arzătoare care era ura lui pentru Lews Therin? Și totuși, Shendla. . . Pervers, capabil, puternic. Aproape a fost suficient pentru a-i schimba inima.

„Care este raportul tău?” le-a întrebat pe cele trei femei în negru înclinându-se.

— Vânătoarea a fost un eșec, spuse Galbrait, cu capul în jos.

"El a scăpat?"

„Da, Wyld. Te-am dezamăgit." A auzit durerea în vocea femeii, unul era liderul femeii Ayyad.

„Nu ai fost menită să-l omori”, a spus Demandred. „El este un dușman peste abilitățile tale. I-ai perturbat postul de comandă?”

— Da, spuse Galbrait. „Am ucis o jumătate de duzină de canalizatori ai lui, am incendiat clădirea și i-am distrus hărțile.”

„El a canalizat? S-a dezvăluit?

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap.

Așa că nu putea ști încă sigur dacă acest Cauthon era Lews Therin deghizat. Demandred bănuia că era, dar au existat rapoarte de la Shayol Ghul că Lews Therin fusese văzut acolo, pe versanții muntelui. Se dovedise viclean în Ultima Bătălie înainte, sărind între câmpurile de luptă, arătându-se ici și colo.

Cu cât Demandred a manevrat mai mult împotriva generalului inamic, cu atât mai mult credea că Lews Therin era aici. Ar fi foarte asemănător cu Lews Therin să trimită o momeală spre nord în timp ce vine să ducă el însuși această bătălie.

Lews Therin a avut dificultăți în a-i lăsa pe alții să lupte pentru el. Întotdeauna și-a dorit să facă totul el însuși, să conducă fiecare bătălie – orice încărcare dacă putea.

Da . cum altfel putea Demandred să explice priceperea generalului inamic. Doar un om cu experiența unui străvechi a fost atât de măiest la dansul câmpurilor de luptă. La baza lor, multe tactici de luptă erau simple. Evitați să fiți flancat, întâlniți forța grea cu știuci, infanterie cu o linie bine antrenată channelers cu alți channelers. Și totuși, finețea ei. . . micile detalii. . . a fost nevoie de secole pentru a le stăpâni. Niciun om din această epocă nu trăise suficient pentru a afla detaliile cu atâta grijă.

În timpul Războiului Puterii, singurul lucru pe care Demandred îl făcuse vreodată mai bine decât prietenul său a fost ca general de luptă. I-a dus să recunoască asta, dar nu s-ar mai ascunde de acel adevăr. Lews Therin fusese mai puternic în Puterea Unică. Lews Therin fusese mai bun în a captura inimile oamenilor. Lews Therin o luase pe Ilyena.

Dar Demandred . . . Demandred fusese mai bun la război. Lews Therin nu reușise niciodată să echilibreze corect prudența și îndrăzneala. Bărbatul avea să se abțină și să delibereze, îngrijorându-se de deciziile sale, până când va fierbe înainte într-o acțiune militară nesăbuită.

Dacă acest Cauthon era Lews Therin, omul devenise mai bun la asta. Generalul inamic știa când să arunce moneda și să lase soarta să conducă, dar nu a lăsat prea mult să călătorească pe fiecare rezultat. Ar fi fost un excelent jucător de cărți.

Demandred tot l-ar învinge, desigur. Bătălia ar fi doar mai mult. . . interesant.

Și-a sprijinit mâna pe sabie, luând în considerare scanarea câmpului de luptă cu câteva clipe înainte. Trollocii săi și-au continuat atacul la albia râului, iar Lews Therin și-a format pikerii, vizavi de ei, în formațiuni pătrate

disciplinate, o mișcare defensivă. In spatele lui Demandred, exploziile tremurătoare ale canalizării au marcat războiul mai mare, cel dintre Sharan Ayyad-ul său și Aes Sedai.

A deținut avantajul acolo. Ayyadul lui era mult mai bun la război decât Aes Sedai. Când avea să comită Cauthon acele *damane* ? Moghedien raportase unele disensiuni între ei și Aes Sedai. Ar putea Demandred să lărgească fractura de acolo cumva?

El a dat ordine, iar cei trei Ayyad din apropiere s-au retras. Shendla rămase, aşteptându-i permisiunea de a pleca. A pus-o să cerceteze zona din apropiere și să urmărească mai mulți asasini.

"Esti ingrijorat?" el a intrebat-o. „Știi acum pentru ce parte luptăm. Din câte știu eu, nu te-ai predat Umbrei."

— M-am dat ție, Wyld.

„Și pentru mine te lupți alături de trolloci? Jumătăți? Creaturi din coșmar?"

„Ai spus că unii îți vor numi acțiunile rele", a spus ea. „Dar eu nu le văd ca atare. Calea noastră este clară. Odată ce vei fi învingător, vei reface lumea, iar poporul nostru va fi păstrat." Ea îl luă de mână și ceva s-a trezit în el. A fost repede sufocat de ura lui.

„Aș lepăda totul", a spus el, uitându-se în ochii ei. „Totul pentru o șansă la Lews Therin."

— Ai promis că vei încerca, spuse ea. „Asta va fi suficient. Și dacă îl distrugi, vei distruge o lume și vei păstra alta. Te voi urma. *Te* vom urmări."

Vocea ei părea să sugereze că, probabil, odată ce Lews Therin va fi mort, Demandred va fi capabil să redevină propriul său om.

Nu era sigur. Regula l-a interesat doar în măsura în care o putea folosi împotriva vechiului său inamic. Sharanii, devotați și credincioși, au fost doar un instrument. Dar în el, era ceva care și-ar fi dorit să nu fie așa. Era nou. Da, a fost.

Aerul din apropiere s-a *deformat* , aplecându-se. Nu erau vizibile țesături – aceasta a fost o ruptură a țesăturii Modelului, Călătorind prin Adevărata Putere. M'Hael sosise.

Demandred s-a întors, iar Shendla și-a eliberat brațul, dar nu s-a lăsat de lângă el. Lui M'Hael i se oferise acces la esența Marelui Domn. Asta nu l-a făcut pe Demandred gelos. M'Hael a fost un alt instrument. Totuși, l-a făcut să se întrebe. I s-a refuzat cineva Adevărata Putere, zilele astea?

— O să pierzi bătălia de lângă ruine, Demandred, spuse M'Hael cu un zâmbet arogant. — Trollocii tăi de acolo vor fi zdrobiți. Aveai inamicul cu mult depășit numeric și totuși ei te vor învinge! Am crezut că trebuia să fii cel mai mare general al nostru, dar pierzi în fața acestui grup? Sunt dezamăgit."

Demandred ridică mâna degajat, cu două degete în sus.

M'Hael tresări când două duzini de canale Sharan din apropiere trântiră scuturi între el și Puterea Unică. L-au învăluit în aer, smucindu-l înapoi. El a ripostat, aura de deformare a aerului a Adevăratei Puteri înconjurându-l, dar Demandred a fost mai rapid. El a țesut un scut de Putere Adevărata, construindu-l din fire arzătoare ale Spiritului.

Firele tremurau în aer, fiecare ghimpat cu fire răsucite de energie atât de mici, încât capetele dispăreau în nimic. Adevărata putere era atât de volatilă, atât de periculoasă. Un scut creat din el a avut un efect ciudat, bea din puterea altuia care încerca să-l canalizeze.

Scutul lui Demandred a furat puterea lui M'Hael și l-a folosit pe bărbat ca pe o conductă. Demandred a adunat Adevărata Putere și a țesut-o într-o minge de *forță trosnitoare* deasupra mâinii lui. Numai M'Hael ar fi putut să-l vadă, iar ochii mândri ai bărbatului s-au deschis larg în timp ce Demandred l-a epuizat.

Nu era diferit de un cerc. Atragerea energiei îl făcu pe M'Hael să tremure, să transpire, în timp ce era ținut în sus de țesăturile Ayyad-ului lui Demandred. Acest flux l-ar putea arde pe M'Hael, dacă nu este controlat – i-ar putea jupui sufletul cu năvala Adevăratei Puteri, ca un râu care curge dincolo de malurile sale. Masa răsucitoare de fire din mâinile lui Demandred pulsa și trosni, deformând aerul, începând să desfășoare Modelul.

Minuscule crăpături de pânză de păianjen răspândite pe pământ din el. Se sparge în neant.

S-a dus la M'Hael. Bărbatul a început să aibă o criză, spumă picurându-i de pe buze.

— Mă vei asculta, M'Hael, spuse Demandred încet. „Nu sunt ca ceilalți Aleși. Nu-mi pasă deloc *de* jocurile voastre politice. Nu-mi pasă pe care dintre voi îl favorizează Marele Domn, pe care dintre voi Moridin îl mângâie pe cap. Îmi pasă doar de Lews Therin.

„Aceasta este lupta mea. Ești a mea. Te-am adus în Umbră și te pot distruge. Dacă te amesteci cu ceea ce fac eu aici, te voi stinge ca pe o lumânare. Îmi dau seama că te crezi puternic, cu Dreadlords furați și canalizatori

neantrenați. Ești un copil, un bebeluș. Ia-ți oamenii, creează ce haos îți dorești, dar stai departe de mine. Și stai departe de premiul meu. Generalul inamic este al meu.”

Ochii lui M'Hael, deși trupul îl trăda cu tremurături, erau plini de ură, nu de frică. Da, acesta a arătat întotdeauna o promisiune.

Demandred și-a întors mâna și a lansat un flux de foc cu adevărata Putere adunată. Linia încinsă de distrugere lichidă a ars prin armatele de la râul de dedesubt, vaporizând fiecare bărbat sau femeie pe care l-a atins. Formele lor au devenit puncte de lumină, apoi praf, sute dintre ele dispărând. A lăsat un lung șir de pământ ars, ca o brazdă tăiată de un satar enorm.

— Eliberează-l, spuse Demandred, lăsând scutul Puterii Adevarate să se dezlege.

M'Hael se împletici înapoi, ținându-și picioarele, transpirația curgându-i de pe față. Gâfâi, cu mâna ridicată la piept.

„Rămâne în viață prin această bătălie”, i-a spus Demandred, întorcându-se și începând o țesătură pentru a-și chema șoimul înapoi. „Dacă faci asta, poate îți voi arăta cum să faci așa cum tocmai am făcut. Poate crezi că vrei să mă omori acum, dar să știi că Marele Domn veghează. Dincolo de asta, luați în considerare acest lucru. S-ar putea să ai o sută de animale de companie Asha'man. Am peste patru sute din Ayyadul meu. Eu sunt salvatorul acestei lumi.”

Când s-a uitat înapoi, M'Hael dispăruse, călătorind cu Adevărata Putere. Era uimitor că putea să cheme puterea, după ceea ce tocmai făcuse Demandred. Spera că nu va trebui să-l omoare pe bărbat. Ar trebui să se dovedească util.

VOI CÂȘTIGĂ EVENT.

Rand stătea în picioare în fața vântului care batea, stătea puternic, deși ochii îi lăcrimară în timp ce privea în întunericc. De cât timp era în acest loc? O mie de ani? Zece mii?

Pentru moment, el s-a preocupat doar de sfidare. Nu s-ar apleca înaintea acestui vânt. Nu putea ceda pentru o fracțiune de bătaie a inimii. A VENIT MOMENTUL, ÎN sfârșit.

„Timpul nu este nimic pentru tine”, a spus Rand.

A fost adevărat și nu a fost. Rand putea vedea firele învârtindu-se în jurul lui, formând Modelul. Pe măsură ce s-

a format, a văzut câmpurile de luptă sub el. Cei pe care îi iubea să lupte pentru viața lor. Acestea nu erau posibilități; acesta era adevărul, ceea ce se întâmpla de fapt.

Cel Întunecat s-a înfășurat în jurul Modelului, incapabil să-l ia și să-l distrugă, dar capabil să-l atingă. Vricile de întuneric, spini, au atins lumea în puncte pe toată lungimea ei. Cel Întunecat zăcea ca o umbră pe Model.

Când Cel Întunecat a atins Modelul, timpul a existat pentru el. Și așa, deși timpul nu era nimic pentru Cel Întunecat, el – sau acesta, deoarece Cel Întunecat nu avea gen – putea lucra doar în limitele sale. Ca . . . ca un sculptor care a avut viziuni și vise minunate, dar era încă legat de realitatea materialelor cu care a lucrat.

Rand se uită la Model, rezistând atacului celor Întunecați. Nu s-a mișcat și nu a respirat. Nu era nevoie de respirație aici.

Mai jos au murit oameni. Rand le auzi țipetele. Au căzut atât de mulți.

VOI CÂȘTIGĂ EVENT, ADVERSARE. Uită-te la ei țipând. UITAȚI-I MOR.

MORȚII SUNT MEI.

— Minciuni, spuse Rand.

NU. ȚI VOI ARĂTA.

Cel Întunecat a învârtit din nou posibilitatea, adunând ceea ce ar putea fi și l-a împins pe Rand într-o altă viziune.

Juilin Sandar nu era comandant. Era un prins de hoți, nu un nobil. *Cu siguranță* nu un nobil. A lucrat pe cont propriu.

Cu excepția, se pare, când a ajuns pe un câmp de luptă, a pus conducerea unei echipe de oameni pentru că a capturat cu succes oameni periculoși în calitate de prindetor de hoți. Sharanii au apăsat împotriva oamenilor săi, țintând spre Aes Sedai. Au luptat pe partea de vest a Înălțimilor, iar misiunea echipei sale a fost să-i protejeze pe Aes Sedai de infanteriei Sharan.

Aes Sedai. Cum se încurcase vreodată cu Aes Sedai? El, un Tairen bun.

„Ține!” a strigat Juilin oamenilor săi. „Ține!” A strigat-o și în beneficiul său. Echipa lui s-a ținut de sulițele și știuțele, forțând infanteriei Sharan să se întoarcă în sus pe panta. Nu era sigur de ce era aici sau de ce se luptau în acest sector. El a vrut doar să rămână în viață!

Sharanii au strigat și au înjurat într-o limbă necunoscută. Aveau o mulțime de acești canale, dar ținuta

cu care se confrunta era alcătuită din trupe obișnuite care foloseau o varietate de arme de mână, mai ales săbii și scuturi. Cadavrele au împânzit pământul, iar asta a îngreunat ambele părți, deoarece Juilin și oamenii lui au urmat ordinele, împingând împotriva trupelor Sharan, în timp ce Aes Sedai și canalizatorii inamici făceau schimb de țesături.

Juilin mânuia o suliță, o armă cu care era puțin familiarizat. O echipă blindată Sharan și-a forțat drum între sticile lui Myk și Charn. Ofițerii purtau pieptar, învelite în mod ciudat în pânză de o varietate de culori, în timp ce soldații obișnuiți purtau piele prevăzută cu fâșii de metal. Toți aveau spatele pictat cu modele ciudate.

Liderul trupei Sharan a mânuit o buzdugană răutăcioasă, zdrobindu-l pe un ștucăr, apoi pe celălalt. Bărbatul a strigat la Juilin, blesteme pe care nu le-a înțeles.

Juilin se făcu, iar Sharanul și-a ridicat scutul, așa că Juilin și-a înfipt sulița în armura bărbatului, la distanța dintre pieptar și braț. Lumină, nici nu a tresărit! Și-a zdrobit scutul în Juilin, forțându-l să se întoarcă.

Lancea alunecă de pe degetele transpirate ale lui Juilin. A înjurat, întinzându-și mâna spre spargatorul de sabie, o armă pe care o cunoștea bine. Myk și ceilalți au luptat în apropiere, angajând restul acestei echipe Sharan. Charn a încercat să-l ajute pe Juilin, dar Sharanul nebun și-a adus buzduganul pe capul lui Charn, împărțindu-l în două ca o nucă crăpată.

„Muri, monstru nenorocit!” strigă Juilin, sărind înainte și lovind rupătorul de sabie în gâtul bărbatului, chiar deasupra defileului. Alți șareni se îndreptau rapid spre poziția lui. Juilin a căzut înapoi când bărbatul din fața lui s-a prăbușit și a murit. La timp, un Sharan din stânga lui a încercat să-și ia capul cu o mișcare largă a sabiei. Vârful săbiei i-a trecut la ureche, iar Juilin și-a ridicat instinctiv propria lamă. Arma adversarului său s-a rupt în două, iar el l-a trimis rapid pe bărbat cu o tăietură din revers la gâtul bărbatului.

Juilin se grăbi să-și ridice sulița. Mingii de foc au căzut în apropiere, atacuri din partea Aes Sedai în spate și a lui Sharan pe înălțimi în față. Părul i-a acoperit pământul pe Juilin și s-a lipit de sângele de pe brațele lui.

„Ține!” le strigă Juilin oamenilor săi. „Arde-te, trebuie să ținem!”

A atacat un alt Sharan care a venit la el. Unul dintre stiucari si-a ridicat arma la timp pentru a-l prinde pe barbat

de umar, iar Juilin l-a infilat prin pieptul imbracat in piele.

Aerul tremura. Urechile îi sunau slab de la toate exploziile. Juilin se trase înapoi, strigând ordine oamenilor săi.

Nu trebuia să fie aici. Trebuia să fie undeva cald, cu Amathera, gândindu-se la următorul criminal pe care trebuia să-l prindă.

Și-a dat seama că fiecare bărbat de pe teren credea că ar trebui să fie altundeva. Singurul lucru de făcut era să continui să lupți.

Arăți bine în negru, i-a trimis Androl lui Pevara în timp ce treceau prin armata inamică pe vârful Înălțimilor.

Asta, a răspuns ea, *este ceva ce nu ar trebui să -i spui* niciodată *unui Aes Sedai. Vreodată.*

Singurul lui răspuns a fost un sentiment de nervozitate prin legătura. Pevara a înțeles. Ei – purtând țesături inversate ale Măștii oglinzilor – se plimbau printre Darkfriends, Shadowspawn și Sharans. Și funcționa. Pevara purta o rochie albă și o mantie neagră peste ea – acelea nu făceau parte dintr-o țesătură – dar oricine se uita în gluga mantiei ei ar vedea chipul lui Alviarin, un membru al Black Ajah. Theodrin purta chipul Riannei.

Androl și Emarin purtau țesături care le dădeau fețele lui Nensen și Kash, doi dintre prietenii lui Taim. Jonneth arăta foarte diferit de el însuși, purtând chipul unui nedescris Darkfriend și a jucat bine rolul, furișându-se în spate și purtând echipamentul lor. Nu l-ar fi văzut niciodată pe bărbatul bun de la Two Rivers în acel bărbat cu chip de șoim, cu părul gras și cu o manieră nervoasă.

Se mișcau într-un ritm alert de-a lungul liniilor din spate ale armatei Umbrei de pe Înălțimi. Trollocii au tras mănunchiuri de săgeți înainte; alții au lăsat rândurile să se ospăte cu mormane de cadavre. Aici s-au fiert oale. Asta a șocat-o pe Pevara. Se opreau să mănânce? Acum?

Doar unii dintre ei, a trimis Androl. *Este obișnuit și pentru armatele umane, deși aceste momente nu ajung în balade. Luptele au durat toată ziua, iar soldații au nevoie de energie în timp ce luptă. De obicei, rotiți în trei loturi. Primele tale, rezervele și în afara serviciului - trupe care se vor îndepărta greoi de luptă și vor mânca cât de repede pot înainte de a dormi puțin. Apoi înapoi la primele linii.*

Ea văzuse odată războiul altfel. Își imaginase fiecare bărbat angajat în fiecare moment al zilei. O bătălie

adevărată, însă, nu a fost un sprint; a fost un pas întins, care măcina sufletul.

Era deja după-amiaza târziu, se apropia de seară. Spre est, sub Înălțimi, liniile de luptă se întindeau departe în ambele direcții de-a lungul albiei uscate. Multe mii de oameni și trolloci au luptat acolo și înapoi. Un număr mare de trolloci s-au luptat acolo, dar alții au fost rotiți înapoi în sus pe Înălțimi fie să mănânce, fie să cadă în inconștiență pentru un timp.

Nu se uită prea atent la oale, deși Jonneth căzu în genunchi și se îmbolnăvi lângă potecă. Observase părțile corpului plutind în tocană groasă. În timp ce și-a golit stomacul pe pământ, un grup de trolloci care trecea a pufnit și a urlăit în batjocură.

De ce se împing de pe înălțimi pentru a lua râul? ea a trimis la Androl. *Se pare că este o poziție mai bună aici.*

Poate că este, a trimis Androl. *Dar Umbra este agresorul. Dacă rămân în această poziție, servește armata lui Cauthon. Demandred trebuie să-l preseze în continuare. Asta înseamnă să traversezi râul.*

Deci Androl a înțeles și tactica. Interesant.

Am ridicat câteva lucruri, a trimis el. *Nu voi conduce o bătălie prea curând.*

Sunt doar curios câte vieți ai dus, Androl.

O afirmație ciudată, venită de la o femeie care este suficient de mare pentru a fi bunica bunicii mele.

Au continuat de-a lungul părții de est a Înălțimilor. La distanță, în partea vestică îndepărtată, Aes Sedai se luptau spre vârf, dar pentru moment, Înălțimile erau ținute de forțele lui Demandred. Această zonă prin care a mers Pevara era plină de trolloci. Unii s-au închinat într-un mod greoi când Pevara și ceilalți treceau, alții se ghemuiau pe pietre să doarmă, fără perne sau pături. Fiecare își ținea arma la îndemână.

— Acest lucru nu pare promițător, spuse Emarin încet din spatele măștii. „Nu îl văd pe Taim asociindu-se cu trollocii mai mult decât trebuie.”

— Înainte, spuse Androl. „Uite acolo.”

Trollocii au fost separați de un grup de Sharan care puteau fi văzuți în față, purtând uniforme necunoscute. Purtau o armură înfășurată în pânză, așa că nu se vedea nimic din metal decât pe spate, deși forma pieptarului era încă evidentă. Pevara se uită la ceilalți.

„L-am putut vedea pe Taim făcând parte din acel grup”, a spus Emarin. — Probabil că va mirosi mult mai puțin

putred decât aici, printre trolloci, mai întâi.

Pevara ignorase duhoarea – învățase să facă asta cu ani în urmă, stingând mirosurile puternice în același mod în care ignora căldura și frigul. Așa cum a spus-o Emarin, totuși, un indiciu a ceea ce miroseau ceilalți i s-a scurs prin apărarea. Ea și-a recăpătat rapid controlul. A fost *îngrozitor.*

— Ne vor lăsa șarenii să trecem? întrebă Jonneth.

— Vom vedea, spuse Pevara, pornind spre Sharan; grupul lor a căzut în jurul ei. Gărzile Sharan au menținut o linie neliniștită împotriva trollocilor, urmărindu-i așa cum i-ar face pe dușmani. Această alianță, sau orice ar fi fost, nu a stat îngrozitor de bine pentru soldații Sharan. Nu au încercat să-și mascheze privirea de dezgust, iar mulți își legaseră cârpe în jurul feței pentru a masca mirosurile.

Când Pevara trecea de linia lor, un nobil – sau așa a presupus ea că este, din armura lui de inele de aramă – sa mișcat să o înfrunte. O privire bine exersată de Aes Sedai l-a oprit. *Sunt mult prea important ca să te deranjezi,* spuse acea privire. A funcționat frumos și ei au fost.

Tabăra de rezervă Sharan a fost ordonată, pe măsură ce oamenii s-au rotit dinspre vest, unde s-au luptat cu forțele Turnului Alb. Canalizarea aprigă din acea direcție îi tot atrasea atenția Pevara, ca o lumină strălucitoare.

Tu ce crezi? Androl i-a trimis-o.

Va trebui să vorbim cu cineva. Câmpul de luptă este prea mare pentru ca noi să-l găsim pe Taim singuri.

Și-a trimis înapoi acordul. Nu pentru prima dată, Pevara a găsit legătura lor distragătoare. Nu numai că a trebuit să facă față propriei ei nervozități, ci și a lui Androl. Asta i s-a strecurat din fundul minții și a trebuit să-l constrângă cu forță, folosind exerciții de respirație pe care le învățase când intrase prima dată în Turn.

S-a oprit în centrul taberei, privind în jur, încercând să decidă pe cine să se apropie. Ea putea distinge servitorii de nobili. Abordarea primei ar fi mai puțin periculoasă, dar și mai puțin probabil să dea rezultate. Poate-

"Tu!"

începu Pevara, învârtindu-se.

„Nu ar trebui să fii aici.” Bătrânul Sharan era complet chel, cu o barbă scurtă cenușie. Peste umerii lui i-au privit mânerele gemene de săbii în formă de capete de șerpi; purta lamele încrucișate la spate și purta un toiag care avea găuri ciudate pe lungime. Un fel de flaut?

— Vino, spuse bărbatul, cu accentul atât de gros, încât Pevara abia reuși să-și dea seama. „Wyld va trebui să te vadă.”

Cine este Wyld? Pevara l-a trimis pe Androl.

El clătină din cap, simțindu-se la fel de derutat ca și ea.

Acest lucru s-ar putea dovedi foarte rău.

Bătrânul se opri înaintea lor cu o expresie supărată. Ce ar face dacă ar refuza? Pevara a fost tentată să creeze o poartă pentru ei să fugă.

Îl urmăm, gândi Androl, mergând înainte. *Nu îl vom găsi niciodată pe Taim în asta decât dacă vorbim cu cineva.*

Pevara se încruntă în timp ce mergea după bărbat, celălalt Asha'man alăturându-i-se. A ajuns în grabă. *Credeam că am decis că eu sunt la conducere,* se gândi ea către el.

Nu, a răspuns el, *am crezut că am decis că te vei* comporta *ca și cum ai fi la conducere.*

Ea a trimis înapoi un amestec calculat de neplăcere rece și o implicație că conversația nu s-a încheiat încă.

Androl a trimis înapoi amuzament. *Ai . . . doar să mă uite mental? Este impresionant.*

Ne asumăm un risc, a trimis ea înapoi. *Omul ăsta ne poate conduce în orice.*

Da, a răspuns el.

Ceva mocnea înăuntrul lui, ceva la care doar aluzie până acum. *Îl dorești atât de mult pe Taim?*

. . . *Da. Fac.*

Ea a dat din cap.

Înțelegi? el a trimis.

Mi-am pierdut prieteni și pentru el , Androl, a răspuns ea. *Am văzut cum era luat chiar în fața mea. Trebuie să fim atenți, totuși. Nu ne putem asuma prea multe riscuri. Nu încă.*

E sfârșitul lumii| Pevara, a trimis Androl înapoi. *Dacă nu ne putem asuma riscuri acum, când ne vom face?*

A urmat fără alte argumente, întrebându-se de concentrarea hotărâtă pe care o simțea în Androl. Taim trezise ceva în interiorul lui luându-și prietenii și îndreptându-i către Umbră.

În timp ce îl urmăreau pe bătrânul Sharan, Pevara și-a dat seama că nu înțelegea ce simțea Androl, nu pe deplin. Prietenii ei Aes Sedai fuseseră luați, dar nu era la fel ca Androl să-l piardă pe Evin. Evin avusese încredere în Androl, se uita la Androl pentru protecție. Aes Sedai cu Pevara fuseseră cunoscuți, prieteni, dar era altfel.

Bătrânul Sharan i-a condus la un grup mai mare de oameni, dintre care mulți purtau haine frumoase. Cei mai înalți nobili și femei dintre șareni nu păreau să lupte, pentru că niciunul dintre ei nu purta o armă. I-au făcut loc bărbatului mai în vârstă, deși câțiva s-au uitat la săbiile lui și au batjocorit.

Jonneth și Emarin s-au mutat în jurul lui Pevara și Theodrin, câte unul pe fiecare parte, ca niște bodyguarzi. Îi-au privit pe Sharan, cu mâinile pe arme, iar ea a bănuit că amândoi dețin Puterea Unică. Ei bine, probabil că asta ar fi de așteptat de la Dreadlords care mergeau printre aliați în care nu aveau deplină încredere. Nu aveau nevoie să o protejeze pe Pevara în așa fel, dar a fost un gest frumos. Întotdeauna *crezuse* că ar fi util să aibă un Gard. Ea mersese la Turnul Negru cu intenția de a lua mai mulți Asha'man ca Gardieni. Poate . . .

Androl s-a simțit imediat gelos. *Ce ești tu? Vreo verde cu un stol de bărbați care stăpânesc peste ea?*

Ea a trimis înapoi amuzament. *De ce nu?*

Sunt prea tineri pentru tine, a trimis el înapoi. *Jonneth este, oricum. Și Theodrin s-ar lupta cu tine pentru el.*

Mă gândesc să le unesc, a trimis ea înapoi, *nu să le așternu, Androl Sincer. În plus, Emarin preferă bărbații.*

Androl făcu o pauză. *El face?*

Bineînțeles că face. Nu ai fost atent?

Androl părea nedumerit. Uneori, bărbații ar putea fi surprinzător de denși, chiar observatori precum Androl.

Pevara a îmbrățișat Puterea Unică când au ajuns în centrul grupului. Ar avea timp să facă o poartă dacă ceva nu mergea bine? Ea nu cunoștea zona, dar atâta timp cât a călătorit undeva în apropiere, asta n-ar conta. Se simțea de parcă mergea până la un lat și îl inspecta, hotărând cât de bine i se potrivea gâtului.

Un bărbat înalt, în armură făcută din discuri argintii, cu găuri în mijloc, stătea în centrul grupului, dând comenzi. În timp ce priveau, o ceașcă se mișcă spre el prin aer. Androl se înțepeni. *Canalizează, Pevara.*

Solicitat, atunci? Trebuie *să* fie. Pevara l-a lăsat pe *sayar să* o inunde cu strălucirea ei caldă, lăsându-l să spele emoțiile. Bătrânul care îi conducea făcu un pas înainte și șopti ceva lui Demandred. În ciuda simțurilor sporite ale *sayarului,* ; Pevara nu auzea ce se spunea.

Demandred se întoarse spre grupul lor. "Ce este asta? M'Hael și-a uitat atât de repede ordinele?

Androl căzu în genunchi, la fel ca și ceilalți. Deși a supărat-o, Pevara a căzut și ea.

„Marele”, a spus Androl, „noi am fost doar...”

"Fără scuze!" strigă Demandred. "Fara jocuri! M'Hael urmează să-și ia toți Dreadlords și să distrugă forțele Turnului Alb. Dacă vă văd pe *vreunul* dintre voi departe de acea luptă, vă voi face să vă doriți să vă fi dat trollocilor!”

Androl dădu din cap nerăbdător, apoi începu să se îndepărteze. Un bici de Air Pevara nu putea vedea – deși îi simțea durerea prin legătură – îl trosni în față. Ceilalți l-au urmat, plecând cu capul în jos.

A fost o prostie și periculos, se gândi Pevara la Androl.

Și eficient, răspunse el, cu ochii în față, mâna pe obraz, sângele curgându-se între degete. *Știm cu siguranță că Taim este pe câmpul de luptă și știm unde să-l găsim. Să trecem.*

Galad a trecut printr-un coșmar. Știa că Ultima Bătălie ar putea fi sfârșitul lumii, dar acum... . . acum *simţea* asta.

Canalizatorii de ambele părți s-au biciuit unul pe celălalt, scuturând Polov Heights. Fulgerele loviseră atât de des, încât Galad abia mai auzea, iar ochii îi lăcrimară de durerea de a vedea exploziile lovind în apropiere.

S-a aruncat pe versantul dealului, înfipându-și umărul în pământ și adăpostindu-se pentru a se adăposti, în timp ce o serie de explozii rupseră pământul din fața lui. Echipa lui – doisprezece bărbați în mantii albe zdrențuite – s-au adăpostit cu el.

Forțele Turnului Alb au fost încordate în urma atacurilor, dar la fel și forțele Sharan. Puterea atâtor canale a fost incredibilă.

Cea mai mare parte a infanteriei Turnului Alb și un număr mare de trupe Sharan au luptat aici pe înălțimile vestice. Galad a rămas în perimetrul acelei bătălii, căutând singuri sau în grupuri mici, canalizatorii Sharan. În multe locuri aici, liniile de luptă de ambele părți se fracturaseră. Nesurprinzător; era aproape imposibil să se mențină linii solide de luptă, toată puterea fiind aruncată înainte și înapoi.

Cei de soldați se înghesuiau, căutând adăpost în găurile aruncate în stâncă. Alții au protejat grupuri de canalizatori. În apropiere, femei și bărbați se plimbau în grupuri mici, distrugând soldații cu foc și fulgere.

Acestea au vânat Galad.

Și-a ridicat sabia, arătând spre un trio de femei Sharan care se țineau în vârful Înălțimilor. El și oamenii lui erau la mai mult de jumătatea pantei.

Trei. Trei ar fi dificil. Și-au îndreptat atenția către o mică bandă de bărbați purtând Flacăra lui Tar Valon. Fulgerul i-a lovit pe nefericiții soldați.

Galad ridică patru degete. Planul patru. A sărit din golul lui și s-a repezit spre cele trei femei. Oamenii lui au așteptat o numără până la cinci, apoi au urmat în urmă.

Femeile l-au văzut. Dacă ar fi rămas întoarse, Galad ar fi câștigat avantajul. Unul a ridicat o mână și l-a chemat pe Foc, aruncând țesătura spre el. Flacăra l-a lovit și, deși îi simțea căldura, țesătura s-a desfăcut și s-a risipit - lăsându-l scârpat, dar în mare parte nevătămat.

Ochii lui Sharan s-au deschis de soc. Acea privire . . . acea privire îi devenea acum familiară lui Galad. Era aspectul unui soldat a cărui sabie se sparse în luptă, privirea unuia care văzuse ceva ce nu ar trebui să fie. Ce ai făcut când Puterea Unică a eșuat, lucrul pe care te-ai bazat pentru a te ridica deasupra oamenilor de rând?

Ai murit. Sabia lui Galad ia luat femeii de cap, în timp ce unul dintre însoțitorii ei încerca să-l prindă cu Air. A simțit că metalul se răcește la piept și a simțit zgomotul Aerului mișcându-se în jurul lui.

O *alegere proastă,* se gândi Galad, lovind sabia în pieptul celei de-a doua femei. Al treilea s-a dovedit mai inteligent, iar ea l-a trântit cu o piatră mare. Abia și-a ridicat scutul, înainte ca stânca să se izbească de brațul lui, aruncându-l înapoi. Femeia a mai ridicat o piatră chiar când echipa lui Galad a lovit-o. Ea a căzut în săbiile lor.

Galad și-a tăiat răsuflarea, cu capul pe spate, durerea radiind de la impactul stâncii. A gemut, ridicându-se. În apropiere, oamenii lui au spart corpul celei de-a treia femei Sharan. Nu trebuia să fie atât de minuțioși, dar unii Copii aveau idei ciudate despre ce putea face Aes Sedai. Îl surprinsese pe Laird tăind capetele uneia dintre femeile Sharan pentru a-l îngropa separat de cadavru. Dacă nu faci asta, susținea Laird, se vor întoarce la viață la următoarea lună plină.

În timp ce bărbații au măcelărit celelalte două cadavre, Golever a venit și i-a oferit lui Galad o mână de ajutor. „Arde-mă lumina”, spuse Golever, cu un rânjet larg despărțindu-i fața bărboșă, „dacă aceasta nu este cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată, lordul meu căpitan comandant, nu știu ce este!”

Galad se ridică. „Este ceea ce trebuie făcut, Copil Golever.”

„Mi-aș dori să se facă mai des! *Aceasta* este ceea ce copiii au așteptat de secole. Tu ești primul care îl livrează. Lumina te luminează, Galad Damodred. Lumina te luminează!”

„Fie ca Lumina să lumineze o zi în care oamenii nu trebuie să ucidă deloc”, a spus Galad obosit. „Nu se cuvine să ne bucurăm de moarte.”

— Desigur, lordul meu căpitan comandant. Golever a continuat să rânjească.

Galad privi peste pandemoniul sângeros al versantului vestic al Înălțimilor. Trimiterea Luminii Cauthon ar putea da un sens acestei bătălii, pentru că Galad cu siguranță nu putea.

„Lord Căpitan Comandant!” strigă o voce înspăimântată.

Galad se întoarse, cu mâna pe sabie. Era Alhanra, unul dintre cercetașii săi.

„Ce este, copilă Alhanra?” întrebă Galad în timp ce bărbatul grăsitor alergă. Fără cai. Erau în pantă, iar animalele nu ar fi reacționat bine la fulger. Mai bine să ai încredere în propriile picioare.

— Trebuie să vezi asta, Domnul meu, spuse Alhanra gâfâind. "Este . . . Este *fratele* tău . ”

„Gawyn?” Imposibil. *Nu,* se gândi el. *Nu imposibil. Ar fi cu Egwene, luptând pe frontul lor.* Galad a alergat după Alhanra, Golever și ceilalți căzuți în jurul lui.

Trupul lui Gawyn zăcea cu fața cenușie într-un gol dintre două stânci de pe vârful Înălțimilor. În apropiere, un cal rontăia iarbă, cu o dâră de sânge curgând pe lateral. După cum arată, nu sângele calului. Galad a îngenuncheat lângă cadavrul tânărului. Gawyn nu murise ușor. Dar ce e cu Egwene?

— Pace, frate, spuse Galad, aşezând o mână pe corp. „Fie ca Lumina...”

„Galad. . .” șopti Gawyn, cu ochii deschiși.

„Gawyn?” întrebă Galad șocat. Gawyn avea o rană urâtă la intestin. Purta niște inele ciudate. Era sânge peste tot. Mâna lui, pieptul. . . întregul său corp. . . .

Cum ar putea bărbatul să fie încă în viață?

Legătura Warder , își dădu seama. „Trebuie să te ducem la un Vindecător! Unul dintre Aes Sedai.” A întins mâna în gol, ridicându-l pe Gawyn.

„Galad. . . Am esuat." Gawyn se uită la cer, cu ochii în gol.

"Ai facut bine."

"Nu. Am esuat. Ar trebui sa am . . . Ar fi trebuit să rămân cu ea. L-am ucis pe Hammar. Stiai asta? L-am omorât. Ușoară. Ar fi trebuit să aleg o parte. . .”

Galad și-a legănat fratele și a început să alerge de-a lungul pantei spre Aes Sedai. A încercat să-l adăpostească pe Gawyn în mijlocul atacurilor canalizatorilor. După doar câteva clipe, o explozie de pământ s-a rupt printre Copii, aruncându-i deoparte, prăbușindu-i pe Galad la pământ. L-a aruncat pe Gawyn în timp ce se prăbuși pe pământ lângă el.

Gawyn tremura, cu ochii uitându-se departe.

Galad se târă și încercă să-l ridice din nou, dar Gawyn îl apucă de braț, întâlnindu-i privirea. „Am iubit-o, Galad. Spune-i."

„Dacă ești cu adevărat legat, atunci ea știe.”

— O va răni, spuse Gawyn pe buzele palide. „Și la sfârșit, am eșuat. Să-l omoare.”

"L?"

— Solicitat, șopti Gawyn. „Am încercat să-l ucid, dar nu am fost suficient de bun. Niciodata nu am . . . fost destul de bine. . . suficient . . ”

Galad s-a trezit într-un loc foarte rece. Văzuse bărbați murind, își pierduse prieteni. Asta a durut mai mult. Ușoară, dar a făcut-o. Își iubea fratele, îl iubea profund – iar Gawyn, spre deosebire de Elayne, îi întorsese sentimentul.

— Te voi aduce în siguranță, Gawyn, spuse Galad, ridicându-l, șocat să-i găsească lacrimi în ochi. „Nu voi rămâne fără frate.”

Gawyn tuși. „Nu vei fi. Mai ai un frate, Galad. Unul pe care nu-l cunoști. Un fiu al lui . . . Tigraine . . . care a intrat în Deşeuri . . . Fiul unei Fecioare. Născut pe Dragonmount. . . . ”

Oh, Lumină.

— Nu-l ura, Galad, şopti Gawyn. „Întotdeauna l-am urât, dar m-am oprit. eu . . . oprit . . .”

Ochii lui Gawyn încetară să se miște.

Galad simți pulsul, apoi se așează pe spate, privind în jos la fratele său mort. Pansamentul pe care și-l făcuse Gawyn lângă el se scurgea sânge pe pământul uscat de dedesubt, care l-a absorbit cu foame.

Golever s-a apropiat de el, ajutând-o pe Alhanra, a cărei față înnegrită și hainele arse miroseau a fum de la fulgerul. — Luați răniții în siguranță, Golever, spuse Galad ridicându-se. Întinse mâna și simți medalionul la gât. „Ia toți bărbații și pleacă.”

— Și tu, lordul căpitan comandant? întrebă Golever.

— Voi face ce trebuie făcut, spuse Galad, rece înăuntru. Rece ca oțelul de iarnă. „Voi aduce Lumină în Umbră. Voi aduce dreptate celor Părăsiți.”

Firul vieții lui Gawyn a dispărut.

Egwene se opri pe câmpul de luptă. Ceva s-a tăiat în ea. A fost ca și cum un cuțit ar fi sfâșiat brusc în ea și a scos bucata de Gawyn din interior, lăsând doar gol.

Ea țipă, căzând în genunchi. Nu. Nu, nu se *putea* . Îl simțea, chiar înainte! Ea alergase pentru el. Ea ar putea. . . Ea ar putea. . .

El a plecat.

Egwene urlă, deschizându-se către Puterea Unică și atragând cât de mult putea să țină. Ea l-a stins ca un zid de flăcări către Sharanii care se aflau peste tot acum. Odată ținuseră Heights, Aes Sedai dedesubt, dar acum era o nebunie.

Ea i-a atacat cu Puterea, strângând *sa'angrealul lui Vora.* Ea le-ar distruge! Ușoară! Doare. A *durut atât de tare.*

"Mamă!" strigă Silviana, apucând-o de braț. „Ești scăpat de sub control, mamă! Ne vei ucide propriul popor. Vă rog!"

Egwene respiră icnind. În apropiere, un grup de mantii albe a trecut pe lângă ei, purtând răniți pe versantul dealului.

Atât *de aproape!* Oh, Lumină. El a plecat!

"Mamă?" a spus Silviana. Egwene abia auzi. Ea și-a atins fața și a găsit lacrimi acolo.

Mai înainte fusese îndrăzneață. Ea susținuse că poate continua să lupte prin pierdere. Ce naiv a fost. Ea a lăsat focul *Sadarului să* moară în ea. După ce a dispărut, viața a ieșit din ea. Ea s-a prăbușit într-o parte și a simțit că mâini o duceau departe. Printr-o poartă, în afara câmpului de luptă.

Tam și-a folosit ultima săgeată pentru a salva o Mantă Albă. Nu era ceva ce și-ar fi imaginat vreodată făcând, dar acolo era. Lupul Trolloc s-a împiedicat înapoi cu săgeata

prin ochi, refuzând să coboare până când tânărul Mantă Albă s-a smuls din noroi și a lovit genunchii.

Oamenii lui erau acum poziționați pe podiumurile palisadei, trăgând salve de săgeți către trollocii care trecuseră peste albia râului aici. Numărul lor s-a epuizat, dar erau încă atât de mulți.

Până în acest moment, bătălia a decurs bine. Forțele combinate ale lui Tam s-au răspândit puternic de-a lungul râului de pe malul Shienaran. În aval de Legiunea Dragonului, steaguri cu arbalete și cavalerie grea, au oprit înaintarea Trollocului. Aceleași evenimente se desfășurau aici, mai în sus, cu arcași, soldați de infanterie și cavaleria oprind incursiunea Trolloc la albia râului. Până când proviziile au început să scadă, iar Tam a fost forțat să-și retragă oamenii în siguranța relativă a palisadei.

Tam se uită în lateral. Abell își ridică arcul, ridicând din umeri. Și el nu mai avea săgeți. Toți în sus și în jos pe pasarelă, bărbații Two Rivers și-au ridicat arcurile. Fără săgeți.

— Nu vor mai veni, spuse Abell încet. „Băiatul a spus că acel lot a fost ultimul.”

Armata Whitecloak a luptat cu disperare, amestecată cu membri ai Gărzii Lupilor lui Perrin, dar au fost împinși înapoi din albia râului în mulțime. Au luptat din trei părți, iar o altă forță de trolloci tocmai se învârtise pentru a-i bloca complet. Steagul lui Ghealdan zbura mai aproape de ruine. Arganda a deținut această funcție împreună cu Nurelle și cu rămășițele Gărzii Înaripate.

Dacă aceasta ar fi fost orice altă bătălie, Tam ar fi pus oamenii săi să-și salveze săgețile pentru a acoperi o retragere. Nu avea să existe nicio retragere în această zi, iar ordinul de a pierde fusese cel corect; flăcăii îşi făcuseră timp la fiecare lovitură. Probabil că au ucis mii de trolloci în timpul orelor de luptă.

Dar ce era un arcaș fără arcul lui? *Încă un om de la Two Rivers, se* gândi Tam. *Și încă nu sunt dispus să las această bătălie să se piardă.*

„De pe podiumuri și formați-vă cu arme”, le strigă Tam băieților. „Lasă arcurile aici. Le vom aduce când mai multe săgeți vor veni în calea noastră.”

Mai multe săgeți nu ar veni, dar bărbații de la Two Rivers ar fi mai fericiți prefăcându-se că s-ar putea întoarce la arcurile lor. Ei s-au format în rânduri, așa cum îi învățase Tam, înarmați cu sulițe, topoare, săbii și chiar unele coase. Totul și orice aveau la îndemână, împreună cu scuturi

pentru cei cu topoare sau săbii și armuri bune de piele pentru toți. Fara stiuci, din pacate. După ce infanteria grea fusese echipată, nu mai rămăsese niciuna dintre ele.

„Stai bine”, le-a spus Tam. „Formați în două pene. Vom împinge în Trollocs din jurul Whitecloaks.” Cel mai bun lucru de făcut – cel puțin, cel mai bun lucru pe care l-a putut găsi Tam – a fost să-i lovească pe acei trolloci care tocmai veniseră în jurul spatelui Whitecloaks, să-i fragmenteze și să-i ajute pe Whitecloaks să se elibereze.

Bărbații dădură din cap, deși probabil înțelegeau foarte puțin tactica. Nu conta. Atâta timp cât au păstrat grade disciplinate, așa cum îi învățase Tam.

Au început înainte, alergând, iar lui Tam i-a amintit de un alt câmp de luptă. Zăpada, tăindu-i fața, suflată de vânturi groaznice. Într-un fel, acel câmp de luptă a început totul. Acum s-a terminat aici.

Tam s-a așezat în punctul primei pane, apoi l-a pus pe Deoan – un bărbat din Deven Ride care servise în armata Andorană – în punctul celuilalt. Tam și-a călăuzit oamenii înainte, fără a-i lăsa pe ei sau pe el însuși să stea prea mult asupra a ceea ce urma să se întâmple.

În timp ce se apropiau de uriașii Trolloci, cu săbiile, armele și topoarele lor de luptă, Tam căuta flacăra și vidul. Nervozitatea a dispărut. Toată emoția s-a evaporat. A dezvelit sabia pe care i-o dăduse Rand, cea cu dragonii pictați pe teacă. Era o armă la fel de fină pe cât văzuse Tam vreodată. Acele cute din metal șoptiră de origine străveche. Părea o armă prea bună pentru Tam. Se simțise așa pentru fiecare sabie pe care o folosise vreodată.

„Amintiți-vă, păstrați formația!” a strigat Tam înapoi la oamenii lui. „Nu-i lăsa să ne despartă. Dacă cineva cade, un bărbat se ridică și îi ia locul, în timp ce altul îl trage pe omul căzut în centrul panei.”

I-au dat din cap înapoi, apoi i-au lovit pe trolloci în spate, unde îi înconjuraseră pe Copiii Luminii la râu.

Formațiile lui lovesc, lovind înainte. Uriașii trolloci s-au întors să lupte.

Fortuona îi făcu mâna pe *so'jhin* care încerca să-i înlocuiască hainele regale. Mirosea a fum de la foc, iar brațele îi fuseseră arse și zgâriate în mai multe locuri. Ea nu ar accepta *damane* Healing. Fortuona credea că Vindecarea este o dezvoltare utilă – iar unii dintre oamenii ei își schimbau atitudinea față de aceasta – dar nu era

sigură că împărăteasa ar trebui să se supună acesteia. In plus, rănile ei nu erau grave.

Gărzile Deathwatch care îngenuncheau în fața ei ar avea nevoie de o formă de pedeapsă. Aceasta era a doua oară când permiteau unui asasin să ajungă la ea și, deși ea nu îi învinovățea pentru eșec, să le refuze pedeapsa ar însemna să le refuze onoarea. I-a sucit inima, dar știa ce avea de făcut.

Ea însăși a dat ordinul. Selucia, ca și Vocea ei, ar fi trebuit să o facă — dar rănile Seluciei erau îngrijite. Iar Karede a meritat această mică onoare de a primi ordinul său de execuție chiar de la Fortuona.

— Vei merge să lupți direct cu inamicul *marath'damane* , îi ordonă ea lui Karede. „Fiecare dintre voi care ați fost de serviciu. Luptă cu vitejie pentru Imperiu acolo și încearcă să-l ucizi pe *marath'damane inamicului* .”

O vedea pe Karede relaxându-se. Era o modalitate de a continua servirea; probabil că ar fi căzut pe propria sa sabie, dacă i s-ar fi putut alege. Aceasta a fost o milă.

S-a întors de la bărbatul care a avut grijă de ea în timpul tinereții ei, bărbatul care a sfidat ceea ce se aștepta de la el. Totul pentru ea. Ea își va găsi propria penitență pentru ceea ce trebuia să facă mai târziu. În acest moment, ea îi va acorda onoarea pe care o putea.

— Darbinda, spuse ea, întorcându-se către femeia care insista să-și spună „Min” în ciuda onoarei unui nou nume pe care i-o dăduse Fortuona. Însemna „Fata pozelor” în limba veche. „Mi-ai salvat viața și, probabil, a Prințului Corbilor. Te numesc din Sânge, Doomseer. Fie ca numele tău să fie venerat pentru generațiile viitoare.”

Darbinda și-a încrucișat brațele. Cât de asemănătoare era cu Knotai. Încăpățânat de umili, acești continentali. Erau de fapt mândri – *mândri* – de moștenirea lor de jos. Derutant.

Knotai însuși stătea pe un ciot din apropiere, primind rapoarte de luptă și primind ordine. Bătălia Aes Sedai pentru Înălțimile vestice cobora în haos. El îi întâlni privirea prin micul depărtare dintre ei, apoi dădu din cap o dată.

Dacă exista un spion – iar Fortuona ar fi surprinsă dacă nu ar fi fost unul – atunci era momentul să-i inducă în eroare. Toți cei care supraviețuiseră atacului erau adunați în jur. Fortuona insistase să-i aibă aproape, aparent cu scopul de a-i răsplăti pe cei care o slujiseră bine și de a

pedepsi pe cei care nu. Fiecare gardian, servitor și nobil putea auzi în timp ce vorbea.

„Knotai”, a spus ea, „mai trebuie să discutăm ce ar trebui să fac cu tine. Garda Morții se ocupă de siguranța mea, dar *tu te* ocupă de apărarea acestei tabere. Dacă ai bănuit că postul nostru de comandă nu este în siguranță, de ce nu ai vorbit mai devreme?”

„Sugerezi că asta e vina *mea ?”* Knotai s-a ridicat și a oprit rapoartele cercetașilor cu un gest.

— Ți-am dat comanda aici, spuse Fortuona. „Atunci, responsabilitatea supremă pentru eșec este a ta, nu-i așa?”

În apropiere, generalul Galgan se încruntă. El nu a văzut-o așa. Alții priveau spre Knotai cu ochi acuzatori. sicofanți nobili; l-ar învinovăți pentru că nu era născut din Seanchan. Impresionant, că Knotai îl convertise atât de repede pe Galgan. Sau își telegrafia Galgan emoțiile cu intenție? El era spionul? Ar fi putut să-l manipuleze pe Suroth, sau pur și simplu ar fi fost o plantă redundantă dacă Suroth a eșuat.

„Nu îmi asum responsabilitatea pentru asta, Tuon”, a spus Knotai. „Tu ești cel care a insistat să privească din tabără când ai fi putut fi undeva în siguranță.”

„Poate că ar fi trebuit să fac exact asta”, a răspuns ea cu răceală. „Toată această bătălie a fost un dezastru. Pierzi teren în fiecare clipă. Vorbești ușor și glumiți, refuzând protocolul adecvat; Nu cred că abordezi asta cu solemnitatea potrivită postului tău.”

Knotai a râs. A fost un râs puternic, autentic. Era bun la asta. Fortuona a crezut că era singura care a văzut liniile gemene de fum ridicându-se exact în spatele lui din Înălțimi. Un semn potrivit pentru Knotai: un pariu mare ar aduce recompense mari. Sau un cost mare.

— L-am avut cu tine, spuse Knotai, făcându-i o mână. „Tu și nenorocitele tale reguli Seanchan pur și simplu stai în cale.”

— Atunci am avut-o și cu tine, spuse ea, ridicând capul. „Nu ar fi trebuit să ne alăturăm niciodată acestei bătălii. Ne-am pregăti mai bine să ne apărăm propriile meleaguri la sud-vest. Nu vă voi lăsa să aruncați viețile soldaților mei.”

— Du-te, atunci, mârâi Knotai. "Ce-mi pasa?"

Ea se întoarse, plecând. „Vino”, le-a spus ea celorlalți. „Adună-ne *damane.* Toți, cu excepția celor de la Deathwatch Guards, vor călători în tabăra armatei noastre de la Erinin, apoi ne vom întoarce cu toții la Ebou Dar. Vom

lupta cu adevărata Ultima Bătălie acolo, odată ce acești proști ne-au însângerat pe Shadowspawn.”

Oamenii ei i-au urmat. Oare trucul fusese convingător? Spionul o văzuse dând la moarte oameni care o iubeau; ar arăta asta că a fost nesăbuită? Îndeajuns de nesăbuit și de însemnat pentru a-și trage trupele departe de Knotai? Era destul de plauzibil. Într-un fel, a vrut să facă ceea ce a spus ea și să lupte în sud.

A face asta, desigur, ar însemna să ignori cerul care se sparge, pământul tremurător și lupta Dragonului Renăscut. Acestea nu erau prevestiri pe care ea ar fi putut să-i lase să treacă.

Spionul nu știa asta. Nu putea să o cunoască. Spionul ar vedea o femeie tânără, suficient de proastă încât să vrea să lupte singură. Asa spera ea.

Cel Întunecat a împins o pânză de posibilități în jurul lui Rand.

Rand știa că această luptă dintre ei – lupta pentru ceea ce *ar putea* fi – era vitală pentru Ultima Bătălie. Rand nu putea țese viitorul. El nu era Roata, nici ceva asemănător. Pentru tot ce i se întâmplase, era încă un simplu bărbat.

Cu toate acestea, în el era speranța omenirii. Omenirea a avut un destin, o alegere pentru viitorul ei. Drumul pe care l-ar urma. . . această bătălie avea să decidă, voința lui ciocnindu-se cu cea a Întunericului. Până acum, ceea ce *ar putea* fi ar putea deveni ceea ce *ar* fi. A sparge acum ar fi să-l lași pe Cel Întunecat să aleagă acel viitor.

Iată, a spus Cel Întunecat când liniile de lumină s-au unit și Rand a intrat în altă lume. O lume care nu se întâmplase încă, dar o lume care foarte bine ar putea să apară în curând.

Rand se încruntă, privind spre cer. Nu era roșu în această viziune, peisajul nu stricat. Stătea în Caemlyn, așa cum știa el. Oh, au fost diferențe. Vagoanele cu aburi zdrăngăneau pe străzi, amestecându-se cu traficul de trăsuri trase de cai și cu mulțimile care mergeau.

Orașul se extinsese dincolo de noul zid – putea vedea că de la înălțimea dealului central pe care stătea. Putea chiar să distingă locul în care Talmanes făcuse o gaură în perete. Nu fusese reparat. În schimb, orașul se revărsase prin el. Clădirile acopereau ceea ce fusese cândva câmpuri de afară.

Rand se încruntă, întorcându-se și mergând pe stradă. Ce joc juca Dark One? Cu siguranță acest oraș normal, chiar prosper, nu ar fi parte din planurile lui pentru lume. Oamenii erau curați și nu păreau asupriți. Nu văzu niciun

semn al depravării care marcase lumea anterioară pe care Cel Întunecat o crease pentru el.

Curios, a mers la un stand unde o femeie vindea fructe. Femeia zveltă îi aruncă un zâmbet îmbietor, făcându-i semn spre marfa ei. „Bine ai venit, domnule bun. Sunt Renel, iar magazinul meu este a doua casă pentru toți cei care caută cele mai bune fructe din întreaga lume. Am piersici proaspete de la Tear!”

„Piersici!” spuse Rand, îngrozit. Toată lumea știa că acestea sunt otrăvitoare.

"Ha! Nu vă temeți, domnule bun! Acestea au fost eliminate toxina. Sunt la fel de siguri pe cât sunt eu sincer.” Femeia a zâmbit, luând o mușcătură din unul pentru a dovedi. În timp ce făcea ea, de sub standul de fructe a apărut o mână murdară – un arici ascuns dedesubt, un băiat pe care Rand nu-l observase mai devreme.

Băiețelul a smuls un fruct roșu de un tip pe care Rand nu-l recunoștea, apoi a plecat. Era atât de slab încât Rand putea să-și vadă coastele apăsând pe pielea formei sale prea mici și alerga pe picioare atât de subțiri încât era de mirare că băiatul putea merge.

Femeia a continuat să-i zâmbească lui Rand în timp ce se întinse lângă ea, scoase o tijă mică cu o pârghie în lateral pentru deget. Ea a tras de pârghie, iar tija a *crăpat.*

Arciul a murit într-un strop de sânge. A căzut, întins, la pământ. Oamenii se mișcau în jurul lui în fluxul de trafic, deși cineva – un bărbat cu mulți paznici – a luat bucata de fruct. Și-a șters sângele de pe el și a luat o mușcătură, continuându-și drumul. Câteva clipe mai târziu, un vagon cu aburi s-a rostogolit peste cadavr, apăsându-l în drumul noroios.

Rand, îngrozit, se uită înapoi la femeie. Și-a ascuns arma, cu un zâmbet pe buze. „Căutai vreun tip de fructe în special?” l-a întrebat ea.

„Tocmai ai ucis acel copil!”

Femeia se încruntă confuză. "Da. Ți-a aparținut, domnule bun?”

"Nu dar . . " Ușoară! Femeia nu a arătat nicio urmă de remuşcare sau îngrijorare. Rand se întoarse și nimănui altcuiva părea să-i pese câtuși de puțin de ceea ce se întâmplase.

„Domnule?” întrebă femeia. „Simt de parcă ar trebui să te cunosc. Este o îmbrăcăminte bună, deși puțin demodată. Cărei facțiuni aparții?”

"Facţiune?" întrebă Rand, privind înapoi.

— Și unde sunt paznicii tăi? întrebă femeia. „Un bărbat la fel de bogat ca tine le are, desigur.”

Rand îi întâlni privirea, apoi alergă într-o parte când femeia întinse din nou mâna după arma ei. S-a abătut după un colț. Privirea din ochii ei. . . lipsa totală a oricărui fel de simpatie sau îngrijorare umană. L-ar fi ucis într-o clipă fără să se gândească. El știa asta.

Alții de pe stradă l-au văzut. Le-au înghiontat însoțitorii, făcându-i semne spre el. Un bărbat pe care l-a leșinat a strigat: „Vorbește-ți factiunea!” Alții au urmărit.

Rand s-a abătut după alt colț. Puterea Unică. A îndrăznit să-l folosească? Nu știa ce se întâmplă pe lumea asta. Ca și înainte, a avut probleme în a se despărți de viziune. Știa că nu era complet real, dar nu se putea abține să se creadă că face parte din asta.

Nu a riscat Puterea Unică și a avut încredere în propriile picioare pentru moment. Nu-l cunoștea teribil de bine pe Caemlyn, dar își amintea această zonă. Dacă ajungea la capătul acestei străzi şi se întoarse . . . da, acolo! În față, a văzut o clădire familiară, cu un panou în față care arăta un bărbat îngenuncheat în fața unei femei cu părul roșu-auriu. Binecuvântarea Reginei.

Rand ajunse la ușile din față în timp ce cei care îl urmăreau se îngrămădeau după colț în spate. S-au oprit când Rand se grăbi până la uşă, trecând pe lângă un tip brutal care stătea într-o parte. O nouă protecție pentru ușă? Rand nu-l cunoștea. Basel Gill mai deținea hanul sau își schimbase mâna?

Rand a izbucnit în sala comună mare, cu inima bătând. Câțiva bărbați care alăptau ulcioare de bere după-amiază și-au ridicat privirea spre el. Rand a avut noroc; Basel Gill însuși stătea în spatele tejghelei, frecând o ceașcă cu o cârpă.

„Maestre Gill!” spuse Rand.

Bărbatul robust se întoarse, încruntat. "Te cunosc?" Îl privi pe Rand în sus și în jos. "Lordul meu?"

— Eu sunt, Rand!

Gill îşi înclină capul, apoi zâmbi. "Oh tu! Te-am uitat. Prietenul tău nu este cu tine, nu-i așa? Cel cu privirea întunecată în ochi?

Deci oamenii nu l-au recunoscut pe Rand ca Dragonul Renăscut în acest loc. Ce le făcuse Cel Întunecat?

— Trebuie să vorbesc cu tine, maestru Gill, spuse Rand, îndreptându-se spre o sufragerie privată.

„Ce este, băiete?” întrebă Gill, urmând după. „Ai vreun fel de necaz? Din nou?"

Rand închise ușa după maestrul Gill. „La ce vârstă suntem?”

„A patra vârstă, desigur.”

„Deci sa întâmplat ultima bătălie?”

„Da, și am câștigat!” spuse Gill. Se uită atent la Rand, mijind ochii. „Ești bine, fiule? Cum ai putea să nu știi. . .”

„Mi-am petrecut timpul în pădure în ultimii ani”, a spus Rand. „Speriat de ceea ce se întâmplă.”

„Ah, atunci. Nu știi despre facțiuni?”

"Nu"

"Lumini aprinse! Ai niște probleme. Aici, îți voi aduce un simbol de facțiune. Veți avea nevoie de unul în grabă!” Gill deschise ușa și ieși cu forță.

Rand și-a încrucișat brațele, observând cu neplăcere că semineul din cameră conținea un *nimic* dincolo de el. „Ce le-ai făcut?” întrebă Rand.

I-am lasat sa creada ca au castigat.

"De ce?"

MULTI CARE MĂ URMĂ NU ÎNȚELEG TIRANIA.

— Ce legătură are asta cu... o întrerupse Rand când Gill se întoarse. Nu purta niciun „simbol al facțiunii”, oricare ar fi acesta. În schimb, adunase trei paznici cu gâtul gros. Arătă înăuntru, spre Rand.

„Gill . . .” spuse Rand, dându-se înapoi și apucând Sursa. "Ce faci?"

— Ei bine, cred că haina aceea se va vinde cu ceva, spuse Gill. Nu părea deloc scuzat.

— Și deci o să mă jefuiești?

"Ei bine, da." Gill părea confuz. „De ce n-aș face?”

Bătăușii au pășit în cameră, privindu-l pe Rand cu ochi atenți. Ei purtau ciocane.

— Din cauza legii, spuse Rand.

„De ce ar exista legi împotriva furtului?” întrebă Gill, clătinând din cap. „Ce fel de persoană ești să te gândești la asemenea lucruri? Dacă un om nu poate proteja ceea ce are, de ce ar trebui să-l aibă? Dacă un om nu-și poate apăra viața, la ce îi folosește?”

Gill le făcu semn celor trei oameni înainte. Rand i-a legat în snururi de aer.

— Le-ai luat conștiința, nu-i așa? întrebă el încet.

Gill făcu ochii mari la folosirea Puterii Unice. A încercat să fugă. Rand l-a prins și el în frânghii de aer.

BARBAȚII CARE SE CRED CA SUNT OPERAȚI SE VOR LUPTA CÂND ZI. VOI SCHIPA DE LA ELE NU DOAR VOINTA LOR DE A REZISTENTA, CI FOARTE BUSUSIUNEA CA CEVA ESTE GREUT.

— Deci îi lași fără compasiune? întrebă Rand, uitându-se în ochii lui Gill. Bărbatul părea îngrozit că Rand îl va ucide, la fel ca și cei trei bandiți. Fără remuşcări. Nici un pic.

NU ESTE NEVOIE DE COMPASIUNE.

Rand a simțit un frig de moarte. „Acesta este diferit de lumea pe care mi-ai arătat-o înainte.”

CE AM ARĂTAT ÎNAINTE ESTE LA CE SE AȘTEPTĂ BĂRBAȚII. ESTE RĂUL CARE CRED CĂ SE LUPTĂ. DAR VOI FACE O LUME UNDE NU ESTE BINE SAU RĂU.

EXIST NUMAI EU.

„Slujitorii tăi știu?” şopti Rand. „Cei pe care îi numești Aleși? Ei cred că luptă pentru a deveni stăpâni și conducători asupra unei lumi create de ei. În schimb, le vei oferi asta. Aceeași lume. . . cu excepția unuia fără Lumină.”

EXIST NUMAI EU.

Fara lumina. Fără dragoste de bărbați. Oroarea ei s-a scufundat adânc în Rand, zguduindu-l. Aceasta era una dintre posibilitățile pe care Cel Întunecat le putea alege, dacă câștiga. Nu însemna că o va face sau că trebuia să se întâmple, dar... . . oh Lumină, asta a fost groaznic. Mult mai groaznic decât o lume de captivi, mult mai îngrozitor decât un pământ întunecat cu un peisaj rupt.

Aceasta a fost adevărată groază. Aceasta era o corupție deplină a lumii, lua totul frumos din ea, lăsând în urmă doar o coajă. O coajă drăguță, dar totuși o coajă.

Rand ar prefera să trăiască o mie de ani de tortură, păstrând bucata din sine care i-a dat capacitatea de bine, decât să trăiască un moment în această lume fără Lumină.

S-a întors, înfuriat, spre întuneric. A consumat zidul îndepărtat, devenind mai mare. „Ai făcut o greșeală, Shai’tan!” Rand a strigat la acel nimic. „Credeți să mă faceți să disper? Crezi să-mi zdrobești voința? Asta nu o va face, vă jur. Asta mă face să lupt cu siguranță!”

Ceva a bubuit în interiorul Celui Întunecat. strigă Rand, împingându-se în afară cu voința lui, spulberând lumea întunecată a minciunilor și a oamenilor care ar ucide fără empatie. A explodat în fire, iar Rand a fost din nou în locul în afara timpului, Modelul ondulat în jurul lui.

„Îmi arăți inima ta adevărată?” întrebă Rand de la nimic în timp ce apuca acele fire. „Îți voi arăta pe a mea,

Shai’tan. Există un opus față de această lume fără lumină pe care ați crea-o.

„O lume fără umbră.”

Mat se îndepărtă, potolindu-și furia. Tuon părea foarte supărat pe el! Ușoară. Se *va* întoarce când avea nevoie de ea, nu-i așa?

"Mat?" spuse Min, grăbindu-se lângă el.

— Du-te cu ea, spuse Mat. — Fii cu ochii pe ea pentru mine, Min.

"Dar-"

„Nu are nevoie de multă protecție”, a spus Mat. „Este una puternică. Cenușă sângeroasă, dar ea este. Ea are nevoie de urmărire, totuși. Mă îngrijorează, Min. Oricum, am de câștigat acest război sângeros. Nu pot să fac asta și să merg cu ea. Deci te duci să o privești? Vă rog?"

Min a încetinit, apoi i-a făcut o îmbrățișare neașteptată. — Noroc, Matrim Cauthon.

— Noroc, Min Farshaw, spuse Mat. I-a dat drumul, apoi și-a pus pe umeri *ashandarei.* Seanchanul începuse să părăsească Dashar Knob, trăgându-se înapoi la Erinin înainte de a părăsi cu totul Câmpul Merrilor. Demandred le-ar lăsa să plece; ar fi un prost să nu facă. Sânge și cenușă însângerată, în ce se băga Mat? Tocmai trimisese un sfert bun din trupele sale.

Se vor întoarce, se gândi el. Dacă pariul lui a funcționat. Dacă zarurile cădeau când avea nevoie de ele.

Numai că această bătălie nu a fost un joc de zaruri. Era prea multă subtilitate pentru asta. Erau cărți, dacă ceva. Mat câștiga de obicei la cărți. De obicei.

În dreapta lui, un grup de bărbați în armură întunecată Seanchan a mărșăluit spre câmpul de luptă. „Hei, Karede!” strigă Mat.

Bărbatul mare îi aruncă lui Mat o privire întunecată. Deodată, Mat și-a dat seama cum se simte un lingou de metal când Perrin îl privi, ridicând un ciocan. Karede se ridică și, deși, evident, făcea un efort să-și păstreze fața calmă, Mat simți că tunetul iese de pe el.

„Mulțumesc”, a spus Karede, cu vocea înțepenită, „pentru că ai ajutat-o să o protejezi pe Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna.”

— Crezi că ar fi trebuit să o țin undeva în siguranță, spuse Mat. „Nu la postul de comandă”.

„Nu este locul meu să-l întreb pe unul dintre Sânge, Mare”, a spus Karede.

„Nu mă întrebi”, a spus Mat, „te gândești să bagi ceva ascuțit în mine. Total diferit."

Karede respiră lung și adânc. — Scuză-mă, Marele, spuse el, întorcându-se să plece. „Trebuie să-mi iau oamenii și să mor.”

— Nu cred, spuse Mat. „Vii cu mine.”

Karede se întoarse spre el. „Împărăteasa, să trăiască veșnic, a ordonat...”

— Tu în primele linii, spuse Mat, umbrindu-și ochii în timp ce cerceta albia râului, plină de trolloci. . . "Grozav. Unde crezi că mă duc?

— Mergi la luptă? întrebă Karede.

— Mă gândeam mai degrabă la o plimbare, spuse Mat. A scuturat din cap. „Am nevoie de o idee despre ceea ce face Demandred. . . Mă duc acolo, Karede, și să vă pun între mine și Trollocs sună încântător. Vii?"

Karede nu a răspuns, deși nici el nu a continuat să plece. „Uite, care sunt alegerile tale?” întrebă Mat. „Călărește acolo și mori fără niciun scop? Sau vino să încerci să mă ții în viață pentru împărăteasa ta? Sunt *aproape* sigur că mă iubește. Poate. Ea este una greu de citit, Tuon este.”

„Nu o numi pe acest nume”, a spus Karede.

„O să-i spun așa cum îmi doresc”.

— Nu dacă vrem să venim cu tine, spuse Karede. „Dacă ar trebui să călăresc cu tine, Prinț al Corbilor, nu aș avea ca oamenii mei să audă așa ceva de pe buzele tale. Ar fi un semn rău.”

— Ei bine, nu ne-am dori niciuna dintre acestea, spuse Mat. „Bine, atunci, Karede. Să ne aruncăm înapoi în această mizerie și să vedem ce putem face. În numele Fortuonei.”

Tam și-a ridicat sabia ca și cum ar fi vrut să înceapă un duel, dar nu a găsit niciun dușman onorabil aici. Doar trolloci mormăitori, urlători și feroce. Trasă departe de asediați White Cloaks la această bătălie de lângă ruine.

Trollocii s-au întors împotriva oamenilor de la Two Rivers și au atacat. Tam, ținând vârful panei, căzu în Reed in Wind. A refuzat să facă un singur pas înapoi. S-a aplecat într-un loc și în altul, dar s-a menținut ferm când a rupt linia Trollocului, tăind cu sabia în mișcări rapide.

Oamenii celor Două Râuri au împins înainte, cu un spin la piciorul Întunecatului și un mărăcini la mână. În haosul

care a urmat, ei au strigat și au înjurat și s-au luptat pentru a-i îndepărta pe trolloci.

Dar, în curând, concentrarea lor s-a îndreptat spre a-și menține locul. Trollocii se răsuciră în jurul bărbaților. Formația de pană, în mod normal o tactică ofensivă, a funcționat bine și aici. Trollocii s-au deplasat pe părțile laterale ale panei, luând lovituri de la oamenii de la Two Rivers cu topoarele, săbiile și sulițele lor.

Tam a lăsat antrenamentul băieților să-i ghideze. Ar fi preferat să fie în centrul panei, strigând încurajare așa cum făcea acum Dannil – dar era unul dintre puținii care aveau vreun antrenament de luptă real, iar formarea panei depindea de a avea un punct care să țină constant.

Așa că ține-te neclintit. Calm în vid, i-a lăsat pe trollocii să-l atace. A trecut de la Shake Dew din Branch, la Apple Blossoms in the Wind, la Stones Fall in the Pond - toate formele care l-au stabilizat într-o singură poziție în timp ce lupta cu mai mulți adversari.

În ciuda antrenamentului din ultimele luni, Tam nu era nici pe departe la fel de puternic precum fusese în tinerețe. Din fericire, o trestie nu avea nevoie de putere. Nu era la fel de practicat ca odinioară, dar nicio trestie nu exersa cum să se aplece în vânt.

Pur și simplu *a făcut-o.*

Anii de maturizare, anii de vârstă îi aduseseră lui Tam o înțelegere a vidului. A înțeles-o acum, mai bine decât o făcuse vreodată. Ani de predare a lui Rand responsabilitate, ani de viață fără Kari, ani de ascultare a vântului și a foșnetului frunzelor. . .

Tam al'Thor a devenit golul. Le-a adus trollocilor, le-a arătat-o și i-a trimis în adâncul ei.

A dansat în jurul unui Trolloc cu trăsături de capră, ducându-și sabia în lateral și tăiând piciorul fiarei la călcâi. Se poticni și Tam se întoarse, lăsând bărbații din spate să o ia. Și-a aruncat sabia în sus – arma care urmărea sânge – și a stropit picăturile întunecate peste ochii unui Trolloc încărcat cu trăsături de coșmar. Urlă, orbit, iar Tam curge înainte, cu brațele întinse, și își deschise stomacul sub pieptar. S-a împiedicat în fața unui al treilea Trolloc, care a coborât un topor spre Tam, dar și-a lovit aliatul.

Fiecare pas făcea parte dintr-un dans, iar Tam ia invitat pe trolloci să i se alăture. Se luptase așa o singură dată înainte, cu mult timp în urmă, dar memoria era ceva ce vidul nu-l permitea. Nu s-a gândit la alte vremuri; nu s-a gândit la nimic. Dacă știa că mai făcuse asta o dată, era din

cauza rezonanței mișcărilor sale, o înțelegere care părea să-i pătrundă în mușchii înșiși.

Tam a înjunghiat gâtul unui trolloc cu o față aproape umană, cu doar puțin prea mult păr pe obraji. A căzut înapoi și s-a prăbușit, iar Tam deodată nu a mai găsit dușmani. S-a oprit, ridicându-și sabia, simțind un vânt moale sufla peste el. Fiarele întunecate tuneau în aval de râu, urmărite de călăreți care arborează steagurile Borderlanderului. În scurt timp, ei aveau să lovească un zid de trupe, Legiunea Dragonului, și vor fi zdrobiți între ei și graniștii care îi urmăreau.

Tam și-a curățat lama, lăsând golul. Gravitatea situației l-a lovit. Ușoară! Oamenii lui ar trebui să fie morți. Dacă acei Borderlanders nu ar fi sosit . . .

Își puse sabia înapoi în teaca ei lăcuită. Dragonul roșu și auriu a prins lumina soarelui, scânteietoare, deși Tam nu s-ar fi gândit că există ceva de prins cu acea acoperire de nori de deasupra. A căutat soarele și l-a găsit – în spatele norilor – aproape de orizont. Era aproape noapte!

Din fericire, părea că trollocii de aici, la bătălia de lângă ruine, se spargeau în sfârșit. Deja slăbiți sever de trecerea întinsă a râului, acum s-au prăbușit când oamenii lui Lan i-au lovit din spate.

În scurt timp s-a făcut. Tam ținuse.

În apropiere, un cal negru se ridică la trap. Călărețul său, Lan Mandragoran — cu purtător de stindard și paznici în spate — s-a uitat peste oamenii de la Two Rivers.

„M-am întrebat de mult”, îi spuse Lan lui Tam. — Despre bărbatul care îi dăduse lui Rand acea lamă marcată de stârc. M-am întrebat dacă a câștigat-o cu adevărat. Acum stiu." Lan ridică propria sabie în semn de salut.

Tam se întoarse spre oamenii săi, un grup epuizat, însângerat, ținând în mână armele. Calea panei lor se arăta cu ușurință pe câmpia călcată în picioare; zeci de trolloci zăceau în spatele locului în care paa îi tăiase. La nord, bărbații celui de-al doilea pană și-au ridicat armele. Fuseseră împinși înapoi aproape în pădure, dar țineau acolo și unii supraviețuiseră. Tam nu a putut să nu vadă că zeci de oameni buni muriseră.

Oamenii săi epuizați s-au așezat chiar acolo, pe câmpul de luptă, înconjurați de cadavre. Unii au început să-și lege slab propriile bandaje sau să se uite de răniții pe care i-au tras în interiorul panei. La sud, Tam a zărit o priveliște înfricoșătoare. Aceia pe care Seanchan i-au scos din tabăra lor de la Dashar Knob?

„Atunci am câștigat?” întrebă Tam.

— Departe de asta, spuse Lan. „Am pus mâna pe această parte a râului, dar este lupta mai mică. Demandred și-a apăsat cu putere trollocii aici pentru a ne împiedica să atragem resurse la bătălia mai mare de la vadul de aval. Lan și-a întors calul. „Adună-ți oamenii, blademaster. Această bătălie nu se va încheia cu apusul soarelui. Veți avea nevoie din nou de dvs. în următoarele ore. *Tai'shar Manetheren”*

Lan a tuns către graniștii săi.

— *Tai'shar Malkier,* strigă Tam după el, cu întârziere.

"Asa de . . . încă nu am terminat?” întrebă Dannil.

„Nu, băiete. Nu au fost. Dar vom lua o pauză, vom vindeca oamenii și vom găsi ceva de mâncare.” A văzut porți deschizându-se lângă câmp. Cauthon fusese destul de inteligent încât să-i trimită lui Tam un mijloc de a-și duce răniții la Mayene. Aceasta-

Oamenii se scurgeau prin deschideri. Sute dintre ei, mii. Tam se încruntă. În apropiere, Whitecloaks se ridicau – fuseseră loviți puternic de atacurile Trolloc, dar sosirea lui Tam îi împiedicase să fie distruși. Forța lui Arganda se forma la ruine, iar Garda Lupii își arborase steagul sus, însângerați, grămezi de cadavre trolloci în jurul lor.

Tam străbătu câmpul cu greu. Acum membrele i se simțeau ca niște greutăți moarte. Se simțea mai epuizat decât dacă ar fi petrecut o lună trăgând cioturi.

La prima dintre porți, a găsit-o pe Berelain, stând alături de câțiva Aes Sedai. Frumoasa femeie era teribil de deplasată aici în acest noroi și moarte. Rochia ei de negru și argintiu, diadema din păr. . . Light, ea nu era aici.

— Tam al'Thor, spuse ea. — Tu comandi această forță?

— Destul de aproape, spuse Tam. „Iertați, doamna mea întâi, dar cine sunt toți acești oameni?”

— Refugiații din Caemlyn, spuse Berelain. „Am trimis câțiva oameni să vadă dacă au nevoie de vindecare. Au refuzat-o și au insistat să-i aduc la luptă”.

Tam se scarpină în cap. La bătălie? Orice bărbat – și multe femei – care putea ține o sabie fusese deja atras în armată. Oamenii pe care i-a văzut venind prin porți erau în mare parte copii și bătrâni și câteva matrone care rămăseseră înapoi să aibă grijă de tineri.

„Iertați”, a spus Tam, „dar acesta este un *câmp de ucidere!* ”

— Așa că am încercat să explic, spuse Berelain, cu un strop de exasperare în voce. „Ei susțin că pot fi de folos.

Mai bine decât să aștepți Ultima Bătălie înghesuite pe drumul către Whitebridge, așa spun ei.

Tam privea, încruntat, cum copiii se împrăștiau pe câmp. Stomacul i s-a zguduit la ei care investighează morții îngrozitori și mulți s-au dat înapoi la început. Alții au început să caute printre cei căzuți, căutând semne ale acelor oameni care erau încă în viață și puteau fi vindecați. Câțiva soldați bătrâni care fuseseră pregătiți să-i păzească pe refugiați s-au dus printre ei, urmărind trollocii care nu erau chiar morți.

Femeile și copiii au început să scoată săgeți dintre cei căzuți. Asta ar fi de ajutor. *Foarte* util. Cu surprindere, Tam a văzut sute de Tinkers ieșind dintr-o singură poartă. Au mers în căutarea răniților sub îndrumarea mai multor surori Galbeni.

Tam se trezi dând din cap. Încă îl îngrijora, permițând copiilor să vadă astfel de priveliști. *Ei bine,* se gândi el, *vor vedea o vedere mai proastă dacă eșuăm aici.* Dacă doreau să fie de folos, ar trebui să li se permită.

— Spune-mi, Tam al'Thor, întrebă Berelain, este... . . Galad Damodred bine?”

„Îi văd oamenii aici, dar nu steagul lui.”

— A fost chemat la alte îndatoriri, doamna mea Prima, spuse Tam. „În aval. Nu am auzit de el de ore întregi, mă tem.”

"Ah. Ei bine, haideți să vindecăm și să vă hrănim oamenii. Poate că vor veni cuvântul lordului Damodred.”

Elayne atinse încet obrazul lui Gareth Bryne. Ea îi închise ochii, unul, apoi celălalt, înainte de a da din cap către soldații care îi găsiseră cadavrul. L-au dus pe Bryne, cu picioarele atârnând peste marginea scutului lui, cu capul atârnând pe cealaltă parte.

„Tocmai a plecat, țipând”, a spus Birgitte. „Direct în liniile inamice. Nu l-a putut opri.”

— Siuan a murit, spuse Elayne, simțind un sentiment aproape copleșitor de pierdere. Siuan. . . . Siuan fusese întotdeauna atât de puternic. Cu efort, Elayne și-a liniștit emoțiile. Trebuia să-și mențină atenția asupra bătăliei. „Este vorba de la postul de comandă?”

„Tabăra de la Dashar Knob a fost abandonată”, a spus Birgitte. „Nu știu unde este Cauthon. Seanchan ne-au părăsit.”

— Ridică-mi steagul sus, spuse Elayne. „Până când vom afla de la Mat, preiau comanda acestui câmp de luptă.

Aduceți-mi consilierii.”

Birgitte s-a mutat să dea ordinele. Gărzile lui Elayne priveau, târâindu-se nervoase, când trollocii se împingeau împotriva andorenilor de la râu. Umpluseră total coridorul dintre Înălțimi și mlaștini și amenințaseră să se reverse pe pământul Shienaran. O parte a armatei lui Egwene îi lovise pe trollocii de cealaltă parte a coridorului, ceea ce îi luase o anumită presiune asupra propriilor trupe pentru o vreme; dar mai mulți trolloci atacaseră de sus și părea că oamenii lui Egwene treceau cel mai rău.

Elayne avusese lecții solide de tactică pe câmpul de luptă, deși puțină experiență pe teren, și putea vedea cât de prost mergeau lucrurile. Da, primise vestea că poziția trollocilor în amonte fusese distrusă de sosirea lui Lan și a granițerilor. Dar asta a adus puțină ușurare cu situația de aici, la vad.

Soarele a început să alunece sub orizont. Trollocii nu au făcut niciun semn că se retrag, iar soldații ei au început, fără tragere de inimă, să aprindă focuri și torțe. Organizarea oamenilor ei în formații pătrate a contribuit la o apărare mai bună, dar însemna să renunțe la orice speranță de a împinge înainte. Aiel au luptat și aici, la fel ca și Cairhienin. Dar acele pătrate de știucă erau nucleul planului lor de luptă.

Ne înconjoară încet, se gândi ea. Dacă trollocii făceau asta, puteau strânge până când andoranii au apărut. *Lumină, asta e rău.*

Soarele a făcut brusc un foc arzător în spatele norilor de la orizont. Odată cu noaptea, trollocii au mai câștigat un avantaj. Aerul se răcise la venirea întunericului. Presupunerile ei timpurii că această bătălie va dura câteva zile păreau acum o prostie. Umbra a împins cu toată puterea. Omenirii nu aveau zile rămase, ci ore.

— Maiestate, spuse căpitanul Guybon, urcându-se cu comandanții ei. Armura lor zdrobită și tabardele însângerate au dovedit că nimeni, nici măcar ofițerii superiori, nu putea fi scutit de lupte directe.

— Sfat, spuse Elayne, uitându-se la el, la Theodohr — comandantul cavaleriei — și la Birgitte, care era căpitanul general.

"Retragere?" întrebă Guybon.

„Chiar crezi că ne-am putea dezlega?” răspunse Birgitte.

Guybon ezită, apoi clătină din cap.

— Corect, atunci, spuse Elayne. „Cum câștigăm?”

„Reținem”, a spus Theodohr. „Sperăm că Turnul Alb poate câștiga lupta lor împotriva canalizatorilor Sharan și să ne vină în ajutor.”

„Nu-mi place să stau doar aici”, a spus Birgitte. "Aceasta-"

O rază arzătoare de foc încins alb a tăiat gărzile lui Elayne, vaporizând zeci de ei. Calul lui Guybon a dispărut sub el, deși a ratat de puțin să fie lovit. Calul lui Elayne a crescut.

Înjurând, ea și-a luptat cu montura sub control. A fost un foc!

„Lews Therin!” O voce sporită de putere răsuna pe câmp. „Vânez o femeie pe care o iubești! Vino la mine, laș! *Luptă!*"

Pământul a explodat lângă Elayne, ridicându-și purtător de stindard în aer, steagul izbucnind în flăcări. De data aceasta, Elayne *a fost* aruncată de pe cal și a lovit puternic, mormăind.

Dragii mei! Ea gemu, rostogolindu-se în timp ce mâinile o apucau. Birgitte. Femeia o trase pe Elayne în şa din spatele ei, ajutată de câteva femei-Gărzi.

„Poți canaliza?” întrebă Birgitte. "Nu. Nu contează. Ei vor urmări asta. Celebrain, ridică încă un banner! Călătoriți în aval de râu cu o escadrilă de gardieni. O voi duce pe regina pe alta!

Femeia care stătea lângă calul lui Birgitte salută. A fost o condamnare la moarte! — Birgitte, nu, spuse Elayne.

— Demandred a decis că vei scoate Dragonul Renăscut pentru el, spuse Birgitte, întorcându-și calul. „Nu am de gând să las asta să se întâmple. Hya!” Și-a împins calul în galop în timp ce fulgerele loviră pe gărzile lui Elayne, suflând cadavre în aer.

Elayne strânse din dinți. Armatele ei erau în pericol de a fi copleșite, înconjurate – totul în timp ce Demandred a întins explozie după explozie de foc, fulgere și țesături de Pământ. Omul acela era la fel de periculos ca o armată însuși.

— Nu pot pleca, spuse Elayne din spatele lui Birgitte.

„Da, poți, și ești”, a răspuns ea cu răbdare în timp ce calul lor mergea în galop. „Dacă Mat a căzut — Trimiterea Lumină nu este cazul — atunci va trebui să instalăm un nou post de comandă. Există un motiv pentru care Demandred a lovit Dashar Knob și apoi direct la tine. El încearcă să distrugă structura noastră de comandă. Datoria ta este să preiei comanda dintr-un loc *sigur* și *secret.* Odată ce

suntem suficient de departe încât cercetașii lui Demandred să nu poată simți că te canalizezi, vom face o poartă și vei *reveni* la control. Chiar acum, totuși, Elayne, trebuie să-ți închizi gura și lasă-mă să te protejez.

Ea avea dreptate. Arde-o, era. Elayne a rămas în continuare în timp ce Birgitte traversa câmpul de luptă în galop, cu calul ei răsturnând bulgări de pământ în spatele lor, într-un zbor către siguranță.

Cel puţin el face să-l găsească uşor, îşi spuse Galad în timp ce călărea, privind liniile de foc care se întindeau din poziţia inamică spre armata lui Elayne.

Călcâiele lui Galad se înfipseră în flancurile calului său furat, sfâșiind înălțimile spre marginea lui de est. Iar și iar, a văzut trupul muribund al lui Gawyn în brațele lui.

— Înfruntă-mă, Lews Therin! Tunetul strigătului lui Demandred zgudui pământul din față. Îl luase pe fratele lui Galad. Acum monstrul a vânat-o pe sora lui Galad.

Lucrul potrivit i se păruse întotdeauna clar înainte lui Galad, dar niciodată nu se simţise atât de *corect* ca acesta. Acele dâre de lumină erau ca niște indicatoare pe o hartă, săgețile arătându-i drumul. Lumina însăși l-a ghidat. Îl pregătise, îl plasase aici în acest moment.

A rupt liniile din spate ale forței Sharan până acolo unde stătea Demandred, chiar deasupra albiei râului, privind în jos la trupele lui Elayne. Săgețile s-au scufundat în pământ în jurul lui, arcașii trăgând, fără să țină seama de riscul de a-și lovi propriii oameni. Sabia scoasă, Galad și-a tras piciorul de pe etrier, pregătindu-se să sară liber.

O săgeată a lovit calul. Galad s-a aruncat de pe animal. A lovit puternic, derapând până la oprire și i-a tăiat mâna unui arbaleter din apropiere. Un canal de bărbați mârâind a venit după el, iar medalionul cu cap de vulpe s-a răcit pe pieptul lui Galad.

Galad și-a bătut lama prin gâtul bărbatului. Bărbatul a exclamat, sângele curgându-i din gât cu fiecare bătaie a inimii. Nu părea surprins când a murit, ci doar furios. Urletele lui au atras mai multă atenție.

„Solicitat!” strigă Galad. „Demandred, chemi Dragonul Renăscut! Ceri să te lupți cu el! El nu este aici, dar fratele lui este! Vei sta împotriva mea?”

Au fost ridicate zeci de arbalete. În spatele lui Galad, calul lui s-a prăbușit, scoțând din nări o spumă sângeroasă.

Rand al'Thor. Fratele său. Șocul morții lui Gawyn îl amorțise pe Galad de această revelație. Ar trebui să se

descurce cu asta în cele din urmă, dacă ar supraviețui. Incă nu știa dacă va fi mândru sau rușinat.

O siluetă în armură ciudată, cu monede, a pășit printre rândurile Sharan aici. Demandred era un om mândru; trebuia să-i vezi doar fața pentru a ști asta. Arăta ca al'Thor, de fapt. Aveau un simț similar despre ei.

Demandred la inspectat pe Galad, care stătea cu sabia însângerată. Canalizatorul pe moarte a zgâriat pământul cu degetele gheare înaintea lui.

"Fratele său?" a spus Demandred.

„Fiul lui Tigraine”, a spus Galad, „care a devenit Fecioara suliței. Care l-a născut pe fratele meu pe Dragonmount, mormântul lui Lews Therin. Am avut doi frați. L-ai ucis pe celălalt pe acest câmp de luptă.”

— Văd că ai un artefact interesant, spuse Demandred în timp ce medalionul se răcea din nou. „Sigur că nu crezi că asta te va împiedica să întâlnești aceeași soartă ca și fratele tău patetic? Cel mort, vreau să spun.”

„Ne luptăm, fiul Umbrelor? Sau vorbim?”

Demandred și-a scos sabia din teacă, stârci pe lamă și mâner. „Poți să-mi dai o potrivire mai bună decât fratele tău, omuleț. Devin nemulțumit. Lews Therin poate să mă urască sau să mă critice, dar nu ar trebui *să mă* ignore.”

Galad păşi înainte în ringul de arbaletari şi canalişti. Dacă ar câștiga, tot ar muri. Dar Light, lasă-l să ia cu el pe unul dintre Părăsiți. Ar fi un final potrivit.

Demandred a venit la el și a început concursul.

Spatele ei lipit de o stalagmite, văzând doar prin lumina lui *Callandor* reflectată de pereții cavernei, Nynaeve a lucrat să salveze viața Alannei.

Au fost cei care, în Turnul Alb, își batjocorise încrederea în tehnicile obișnuite de vindecare. Ce ar putea face două mâini și ață, ceea ce Puterea Unică nu ar putea face?

Dacă vreuna dintre acele femei ar fi fost aici în loc de Nynaeve, lumea s-ar fi sfârșit.

Condițiile erau oribile. Puțină lumină, fără unelte în afară de uneltele pe care le ținea în geantă. Totuși, Nynaeve a cusut, folosind acul și ata pe care le purta întotdeauna. Amestecase o ciurmă de ierburi pentru Alanna și i-o trecuse prin buze. N-ar face mare lucru, dar orice pic ar putea ajuta. Ar menține puterea Alannei, o va ajuta cu durerea, i-ar împiedica inima să cedeze în timp ce Nynaeve lucra.

Rana era dezordonată, dar ea mai cususe răni dezordonate. Deși tremura înăuntru, mâinile lui Nynaeve erau neclintite în timp ce coasea rana și o convingea pe femeie să se întoarcă din prăpastia morții.

Rand și Moridin nu s-au mișcat. Dar ea a simțit ceva bătând din ei. Rand se lupta. Luptând o luptă pe care nu o putea vedea.

— Matrim Cauthon, prostule. Esti inca in viata?"

Mat aruncă o privire în sus, în timp ce Davram Bashere urca lângă el în întunericul devreme al serii. Mat se mutase cu Garda Morții în spatele liniilor Andorane care luptau la râu.

Bashere era însoțit de soția sa și de un gardian al saldeenilor. Judecând după sângele de pe hainele ei, își văzuse partea ei de luptă.

— Da, sunt în viață, spuse Mat. „De obicei sunt destul de bun să rămân în viață. Am eșuat o singură dată pe care mi-o amintesc și nu contează. Ce faci aici? nu ești tu. . .”

— Mi-au săpat în mintea mea, spuse Bashere, încruntat. — Asta au făcut, omule. Eu și Deira am vorbit despre asta. Nu voi conduce, dar de ce ar trebui să mă împiedice asta să ucid câțiva trolloci?

Mat dădu din cap. La căderea Tenobiei, acest om devenise rege al Saldeei — dar refuzase coroana, până acum. Corupția din mintea lui îl zguduise. Tot ce spusese a fost că Saldaea luptă alături de Malkier și le-a spus trupelor să se uite spre Lan. Tronul ar fi rezolvat dacă toți ar supraviețui ultimei bătălii.

"Ce ți s-a întâmplat?" întrebă Bashere. „Am auzit că postul de comandă a căzut.”

Mat dădu din cap. „Seanchan ne-au abandonat.”

„Sânge și cenușă!” strigă Bashere. „De parcă asta nu ar fi destul de rău. Câini însângerați de Seanchan.”

Gărzile Deathwatch care stăteau în jurul lui Mat nu au răspuns la asta. Forțele lui Elayne s-au ținut de-a lungul malului râului, doar abia – dar trollocii lucrau încet în jurul lor în susul râului. Rândurile lui Elayne au ținut doar datorită tenacității și antrenamentului atent. Fiecare pătrat uriaș de bărbați ținea stiuțele în afară, înțepenite ca un arici.

Acele formațiuni ar putea fi separate dacă Demandred ar fi introdus pene între ele în mod corect. Mat a folosit cavalerie personală, inclusiv cavalerie andorană și Bandă,

încercând să-i împiedice pe trollocii să pătrundă în pieţele de ştiucă sau în jurul lui Elayne.

Ritmul bătăliei pulsa sub vârful degetelor lui Mat. A *simţit* ce făcea Demandred. Pentru oricine altcineva, sfârşitul bătăliei i se părea probabil o chestiune simplă acum. Atacă în forţă, sparge formaţiunile de ştiucă, sparge apărările lui Mat. A fost mult mai subtil.

Borderlanderii lui Lan terminaseră de zdrobit trollocii în amonte şi aveau nevoie de ordine. Bun. Mat avea nevoie de acei oameni pentru următorul pas din planul său.

Trei dintre formaţiunile enorme de ştiucă erau în pavilion, dar dacă ar fi putut plasa câte un canal sau două în fiecare centru, le-ar putea sprijini. Adăpost uşor pe oricine îl distrasese pe Demandred. Atacurile Forsaken au distrus formaţiuni întregi de ştiucă. Demandred nu trebuia să omoare fiecare bărbat individual; avea nevoie doar să lanseze atacuri ale Puterii Unice pentru a spulbera pătratul. Asta i-a lăsat pe trolloci să-i copleşească.

„Bashere”, a spus Mat, „te rog să-mi spui că cineva a auzit de la fiica ta”.

— Nimeni nu a făcut-o, spuse Deira. "Imi pare rau."

Cenuşă însângerată, se gândi Mat. *Sărmanul Perrin.*

Bietul de el. Cum avea să facă asta fără Corn? Uşoară. Nu era sigur că ar putea face asta *cu* Cornul sângeros.

— Du-te, strigă Mat în timp ce călăreau. „Călătoriţi spre Lan; el este în sus. Spune-i să se angajeze pe acei trolloci care încearcă să se mişte pe flancul drept al andorenilor! Şi spune-i că voi avea alte comenzi pentru el în curând.”

"Dar eu-"

„Nu-mi *pasă* dacă ai fost atins de Umbra!” spuse Mat. „Fiecare om a avut degetele Întunecatului pe inimă şi acesta este adevărul nenorocit. Poţi lupta prin ea. Acum mergi la Lan şi spune-i ce trebuie făcut!”

Bashere se înţepeni la început; apoi — în mod ciudat — a zâmbit cu un zâmbet larg sub mustăţile căzute. Sângeroşii de Saldaeans. Le *plăcea* să fie ţipate. Cuvintele lui Mat păreau să-i dea inimă şi el a plecat în galop, cu soţia alături. Ea îi aruncă lui Mat o privire dragă, ceea ce îl făcu să se simtă inconfortabil.

Acum . . . avea nevoie de o armată. Şi o poartă de acces. Avea nevoie de o poartă de acces. *Prostule,* se gândi el. O trimisese pe *damane* . Nu ar fi putut să păstreze măcar unul? Deşi i-au făcut pielea să se târască ca şi cum ar fi fost acoperită de păianjeni.

Mat îl opri pe Pips, Gardienii Deathwatch oprindu-se cu el. Câțiva dintre ei au aprins torțe. Cu siguranță obținuseră îndoiala pe care și-o doreau, alăturându-se lui Mat în lupta cu Sharanii. Păreau totuși să le mâncărime după mai mult.

Acolo, se gândi Mat, înclinându-l pe Pips spre o forță de trupe la sud de formațiunile de știucă ale lui Elayne. Dragonul Jurat. Înainte ca Seanchan să părăsească Dashar Knob, Mat trimisese această armată pentru a întări trupele lui Elayne.

Încă nu știa ce să facă cu ei. Nu fusese la Câmp când se adunaseră, dar auzise rapoarte. Oameni din toate gradele și posturile, de toate naționalitățile, care s-au unit pentru a lupta în Ultima Bătălie, fără să țină seama de loialitate sau granițe naționale. Rand a încălcat toate jurămintele și toate celelalte legături.

Mat călărea într-un trap rapid – Gardienii Deathwatch făcând jogging pentru a ține pasul – în spatele liniilor Andoran. Ușoare, liniile se deformau. Asta a fost rău. Ei bine, el își făcuse pariul. Acum nu putea decât să călărească în bătălia sângeroasă și să spere că nu a fost prea mult.

În timp ce galopează spre Jurătorii de Dragon, a auzit ceva incongru. Cântând? Mat se opri. Ogierul fusese prins luptându-se cu trollocii și împinsese peste albia uscată a râului pentru a ajuta la lupta pe flancul stâng al lui Elayne, vizavi de mlaștini, pentru a-i împiedica pe trollocii să vină pe acolo.

Ei s-au menținut aici, nemișcați ca stejarii în fața unui potop, ciocănind cu topoarele în timp ce cântau. Trollocii zăceau în grămezi în jurul lor.

„Loial!” strigă Mat, ridicându-se în etrieri. *„Loial!”*

Unul dintre Ogier se dădu înapoi din luptă și se întoarse. Mat a fost surprins. Prietenul său, de obicei calm, avea urechile în jos, dinții strânși de furie și un topor îmbibat de sânge în degete. Lumină, dar acea expresie a trimis groază prin corpul lui Mat. Preferă să se uite în jos zece bărbați care credeau că a înșelat decât să se lupte cu un singur Ogier furios!

Loial le-a sunat ceva pe ceilalți, apoi s-a alăturat lor în luptă. Au continuat să se întindă în trollocii din apropiere, tăindu-i. Trollocs și Ogier erau aproape de aceeași dimensiune, dar Ogierul părea cumva să se înalțe peste Shadowspawn. Nu s-au luptat ca soldații, ci ca pădurarii care doboară copaci. Tăiați într-un fel, apoi în altul, rupând

trollocii. Dar Mat știa că Ogier urăște tăierea copacilor, în timp ce păreau să le placă tăierea trollocilor.

Ogierul a rupt pumnul Trolloc cu care se luptaseră, făcându-i să fugă. Soldații lui Elayne s-au mutat și au blocat restul armatei Trolloc, iar cele câteva sute de Ogier s-au retras la Mat. Printre ei, observă Mat, se numărau mai mulți dintre Seanchan Ogier – Grădinarii. Nu comandase asta. Cele două grupuri s-au luptat împreună, dar abia păreau să se privească acum.

Fiecare dintre Ogier, bărbat și femeie, avea numeroase tăieturi pe brațe și picioare. Nu purtau armură, dar multe dintre tăieturi păreau banale, de parcă pielea lor ar avea rezistența scoarței.

Loial se apropie de Mat și Gardienii Morții, ridicându-și securea pe umăr. Pantalonii lui Loial erau întunecați până la coapse, de parcă ar fi fost în vin. — Mat, spuse Loial, inspirând adânc. „Am făcut cum ai cerut, luptăm aici. Niciun Trolloc nu a trecut de noi.”

— Ai făcut bine, Loial, spuse Mat. "Mulțumesc."

A așteptat un răspuns. Ceva lung și dornic, fără îndoială. Loial stătea inspirând și expirând cu plămâni care puteau reține suficient aer pentru a umple o cameră. Fara cuvinte. Ceilalți cu el, deși mulți erau mai mari decât Loial, nici nu au oferit cuvinte. Unii ridicau torțe. Strălucirea soarelui dispăruse sub orizont. Noaptea era pe deplin asupra lor.

Liniştit Ogier. Acum *asta* era ciudat. Ogier în război, totuși. . . nu era ceva ce Mat văzuse vreodată. Nu avea nicio amintire despre asta în amintirile care nu erau ale lui.

— Am nevoie de tine, spuse Mat. „Trebuie să întoarcem această bătălie sau am terminat. Haide."

„Sounderul comandă!” urlă Loial. „Sus topoarele!”

Mat tresări. Dacă avea vreodată nevoie de cineva care să strige un mesaj de la Caemlyn către Cairhien pentru el, știa pe cine să întrebe. Numai că probabil că ar fi auzit-o până sus în Blight.

Îl puse pe Pips în mișcare, Ogierul căzând în jurul lui și Gardienii Deathwatch. Ogierul nu a avut probleme să țină pasul.

„Onorat”, spuse Karede, „eu și ai mei ni se ordonă să...”

„Să mor în linia frontului. Lucrez la asta, Karede. Păstrează-ți sabia din intestine pentru moment, cu amabilitate.”

Expresia bărbatului s-a întunecat, dar a ținut limba.

— Nu te vrea mort, îți dai seama, spuse Mat. Nu putea spune mai multe fără să dezvăluie complotul pentru a o aduce înapoi.

„Dacă moartea mea slujește Împărăteasa, ea să trăiască pentru totdeauna, atunci o dau de bunăvoie.”

— Ești nebun, Karede, spuse Mat. „Din păcate, la fel și eu. Ești într-o companie bună. Tu de acolo! Cine conduce această forță?”

Ajunseseră în rândurile din spate, unde se aflau rezervele Jurătorilor de Dragon, răniții și cei care se odihneau din timpul lor în primele rânduri.

"Lordul meu?" spuse unul dintre cercetași. „Aceasta ar fi Lady Tinna.”

— Du-te să o aduci, spuse Mat. Zarurile acelea i se tot zdrăngăneau în cap. A simțit și o tragere dinspre nord, o smucitură, de parcă niște fire în jurul pieptului i-ar fi strâns de el.

Nu acum, Rand, se gândi el. *Sunt al naibii de ocupat.*

Nu s-au format culori, doar întuneric. Întunecat ca inima unui Myrddraal. Tragerea a devenit mai puternică.

Mat a respins viziunea. *Nu. Acum.*

Avea de lucru aici. Avea un plan. Lumină, lasă-l să funcționeze.

Tinna s-a dovedit a fi o fată drăguță, mai tânără decât se așteptase el, înaltă și puternică. Își purta părul lung și castaniu într-o coadă, deși buclele păreau să vrea să izbucnească ici și colo. Purta pantaloni și văzuse lupte, judecând după acea sabie de pe șold și după sângele întunecat de trolloc de pe mâneci.

Ea s-a apropiat de el, privindu-l în sus și în jos cu ochi perseverenți. — În sfârșit, ți-ai amintit de noi, nu-i așa, lord Cauthon? Da, cu siguranță i-a amintit de Nynaeve.

Mat ridică privirea spre Heights. Lupta dintre Aes Sedai și Sharans de acolo sus devenise dezordonată.

Mai bine ai câștiga acolo , Egwene. Mă bazez pe tine.

— Armata ta, spuse Mat, uitându-se la Tinna. „Mi s-a spus că niște Aes Sedai ți s-au alăturat?”

— Unii au făcut-o, spuse ea precaută.

„Ești unul dintre ei?”

"Eu nu sunt. Nu chiar."

"Nu chiar? Ce vrei sa spui cu asta? Uite, femeie, am nevoie de o poartă. Dacă nu avem unul, această bătălie ar putea fi pierdută. Vă rog să-mi spuneți că avem niște canale care mă pot trimite unde trebuie să merg.”

Tinna și-a tras buzele la o linie. — Nu încerc să te enervez, Lord Cauthon. Vechile obiceiuri fac frânghii puternice și am învățat să nu vorbesc despre anumite lucruri. Eu însumi am fost dat afară din Turnul Alb, pentru . . . motive complicate. Îmi pare rău, dar nu cunosc țesătura pentru călătorii. Știu cu adevărat că cei mai mulți dintre cei care ni s-au alăturat sunt prea slabi pentru acea țesătură. Este nevoie de o mare parte din Puterea Unică, dincolo de capacitatea multora care...”

„Pot să fac unul.”

O femeie într-o rochie roșie s-a ridicat din rândurile răniților, unde se pare că se vindecase. Era slabă și osoasă și avea o expresie acră pe față, dar Mat era atât de fericit să o vadă, încât ar fi putut să o sărute. Ca să sărut geamuri sparte, asta ar fi fost. Oricum ar fi făcut-o. „Teslyn!” el a plâns. "Ce faci aici?"

— Cred că luptă în Ultima Bătălie, spuse ea, scoțându-și praful din mâini. „Nu suntem toți?”

„Dar Jurătorii de Dragon?” întrebă Mat.

„Nu mi s-a părut că Turnul Alb este un loc confortabil odată ce m-am întors”, a spus ea. „Se schimbase. Am profitat de această oportunitate, deoarece această nevoie le-a înlocuit pe oricare altele. Acum, îți dorești o poartă? Cât de mare?"

„Suficient de mare pentru a muta cât mai multe dintre aceste trupe, pe cei cu jurământ de Dragon, pe Ogier și pe acest steag de cavalerie din Bandul Mâinii Roșii.” spuse Mat.

— Am nevoie de un cerc, Tinna, spuse Teslyn. „Nu te plânge că nu poți canaliza; Pot simți asta în tine și toate fostele credințe și promisiuni sunt încălcate pentru noi aici. Adună celelalte femei. Unde mergem, Cauthon?

Mat rânji. „În vârful acelor înălțimi.”

"Înălțimile!" spuse Karede. „Dar i-ai *abandonat* la începutul bătăliei. I-ai predat Proiecii Umbrelor!”

"Da am făcut "

Si acum . . . acum avea sansa să termine asta. Forțele lui Elayne țin de-a lungul râului, Egwene luptând în vest. . . Mat a trebuit să pună mâna pe partea de nord a Înălțimilor. El știa că, odată ce Seanchanul dispăruse și majoritatea trupelor sale ocupate în jurul părții inferioare a Înălțimilor, Demandred avea să trimită o forță puternică de Sharans și Trollocs în partea de sus, spre nord-est, pentru a trece în jos peste albia râului și în spatele armatelor lui Elayne. Armatele Luminii vor fi înconjurate și la mila lui

Demandred. Singura lui șansă era să împiedice trupele lui Demandred să iasă de pe Înălțimi, în ciuda numărului lor superior. Ușoară. A fost o lovitură lungă, dar uneori trebuia să faci singura lovitură pe care ai avut-o.

— Ne împrăștii periculos de subțiri, spuse Karede. „Riști totul mutând armatele de care este nevoie aici până la Înălțimi."

„Tu *ai* vrut să mergi în primele linii", a răspuns Mat. „Loial, ești cu noi?"

— O lovitură în miezul inamicului, Mat? întrebă Loial, ridicând toporul. „Nu va fi cel mai rău loc în care m-am găsit, după unul dintre voi trei. Sper că Rand este bine. Tu crezi, nu-i așa?"

„Dacă Rand ar fi mort", a spus Mat, „am ști asta. Va trebui să aibă grijă de el însuși, fără ca Matrim Cauthon să-l salveze de data aceasta. Teslyn, hai să avem această poartă! Tinna, organizează-ți forțele. Pregătiți-le să se încarce prin deschidere. Trebuie să apucăm rapid versantul nordic al acelor înălțimi și apoi să o ținem *indiferent* de ce ne aruncă Umbra!"

Egwene deschise ochii. Deși nu ar fi trebuit să fie deloc într-o cameră, stătea întinsă într-una. Și una bună. Aerul rece mirosea a sare, iar ea s-a odihnit pe o saltea moale.

„Visez", se gândi ea. Sau poate că murise. Ar explica asta durerea? O durere atât de groaznică. Nimic nu ar fi mai bun, mult mai bine decât această agonie.

Gawyn dispăruse. O bucată din ea însăși, tăiată.

„Am uitat cât de tânără este." Șoaptele au venit în cameră. Acea voce era cunoscută. Silviana? „Ai grijă de ea. Trebuie să mă întorc la luptă."

„Cum stau lucrurile?" Egwene cunoștea și acea voce. Rosil, al Galbenului. Ea plecase la Mayene, cu novicii și Accepted, ajutând la Heal.

"Bătălia? Merge prost." Silviana nu era una care să pună miere în cuvintele ei. „Uită-te la ea, Rosil. Ea este puternică; Nu mă îndoiesc că va reuși să treacă peste asta, dar există întotdeauna o îngrijorare."

— Am mai ajutat femeile cu Warders pierdute înainte, Silviana, spuse Rosil. „Te asigur că sunt destul de capabil. Va fi inutilă în următoarele zile, dar apoi va începe să se repare.

Silviana adulmecă. "Băiatul acela . . . Ar fi trebuit să știu că o va ruina. În ziua în care am văzut prima dată cum se uită ea la el, ar fi trebuit să-l iau de urechi, să-l duc la o

fermă îndepărtată și să-l pun la muncă pentru următorul deceniu.”

„Nu poți controla atât de ușor o inimă, Silviana.”

„Pazitorii sunt o slăbiciune”, a spus Silviana. „Asta este tot ce au fost și tot ce vor fi vreodată. Băiatul acela . . . băiatul acela *prost* . . .”

„Băiatul ăla prost”, a spus Egwene, „mi-a salvat viața de asasinii Seanchan. Nu aș fi aici să plâng dacă nu ar fi făcut-o. Îți sugerez să-ți amintești asta, Silviana, când vorbești despre morți.”

Ceilalți au tăcut. Egwene a încercat să depășească durerea pierderii. Era în Mayene, desigur. Silviana ar fi dus-o la Galbeni.

— Îmi voi aminti, mamă, spuse Silviana. Ea a reușit de fapt să pară tristă. "Odihnește-te bine. Eu voi-"

— Odihna este pentru morți, Silviana, spuse Egwene ridicându-se.

Silviana și Rosil stăteau în pragul camerei frumoase, care era drapată cu pânză albastră sub tavanul cu incrustații de sidef lucrate. Ambele femei și-au încrucișat brațele și i-au aruncat o privire aspră.

— Ai trecut prin ceva extrem de dureros, mamă, spuse Rosil. Lângă prag, Leilwin stătea de pază. „Pierderea unui gardian este suficientă pentru a opri orice femeie. Nu e nicio rușine să te lași să faci față durerii.”

— Egwene al'Vere se poate întrista, spuse Egwene ridicându-se. „Egwene al'Vere a pierdut un bărbat pe care îl iubea și l-a simțit murind printr-o legătură. Amyrlin are simpatie pentru Egwene al'Vere, așa cum ar avea simpatie pentru orice Aes Sedai care se confruntă cu o astfel de pierdere. Și apoi, în fața ultimei bătălii, Amyrlinul s-ar aștepta ca acea femeie să se ridice și să se întoarcă la luptă.

Ea traversă camera, cu fiecare pas mai ferm. Îi întinse mâna Silvianei, făcând semn din cap spre *sa'angrealul lui Vora* , pe care îl ținea. „Voi avea nevoie de asta.”

Silviana a ezitat.

— Cu excepția cazului în care voi doi doriți să descoperiți cât de capabil sunt în prezent, spuse Egwene încet, nu aș sugera neascultarea.

Silviana se uită la Rosil, care oftă și dădu din cap fără tragere de inimă. Silviana a predat lanseta.

— Nu accept asta, mamă, spuse Rosil. „Dar dacă ești insistent . . ”

"Eu sunt."

„ . . atunci iti voi da aceasta sugestie. Emoția va amenința să te zdrobească. Acesta este pericolul. În fața unui gardian pierdut, *invocarea sayarului* va fi dificilă. Dacă o reușești, liniștea Aes Sedai va fi probabil imposibilă. Acest lucru poate fi periculos. Foarte periculos."

se deschise lui *sayar.* După cum sugerase Rosil, era dificil să îmbrățișezi Sursa. Prea multe emoții se întreceau pentru atenția ei, copleșindu-o, alungându-i calmul. Ea a roșit când a eșuat a doua oară.

Silviana deschise gura, fără îndoială, pentru a-i sugera lui Egwene să se așeze din nou. În acel moment, Egwene a găsit *sayar, ;* mugurele din mintea ei înflorind, Puterea Unică năvălindu-se în ea. Ea îi aruncă Silvianei o privire sfidătoare, apoi începu să țese o poartă.

— Nu ai auzit restul sfaturilor mele, mamă, spuse Rosil. „Nu vei putea alunga emoțiile care te frământă, nu complet. Singura ta alegere este una proastă, să copleșești acele emoții de durere și durere cu emoții *mai puternice* .”

„Nu ar trebui să fie deloc dificil”, a spus Egwene. Ea trase adânc aer în piept, trăgând mai mult din Puterea Unică. Ea și-a permis mânia. Furie față de Shadowspawn care a amenințat lumea, furie față de ei pentru că i-au luat-o pe Gawyn.

„Voi avea nevoie de ochi care să mă privească”, a spus Egwene, sfidând cuvintele anterioare ale Silvianei. Gawyn *nu* fusese o slăbiciune pentru ea. „Voi avea nevoie de un alt paznic.”

— Dar... începu Rosil.

Egwene o opri cu o privire. Da, majoritatea femeilor au așteptat. Da, Egwene al'Vere a fost îndurerată de pierderea ei, iar Gawyn nu a putut fi niciodată înlocuită. Dar ea *credea* în Warders. Amyrlin Seat avea nevoie de cineva care să o privească înapoi. Dincolo de asta, fiecare persoană cu o legătură Warder era un luptător mai bun decât cei fără. A trece fără un Gard însemna să-i refuzi Luminii un alt soldat.

Era o persoană aici care îi salvase viața. *Nu,* a spus o bucată din ea, cu ochii căzând pe Leilwin. *Nu un Seanchan.*

O altă bucată din ea, Amyrlin, a râs de asta. *Nu mai fi un astfel de copil.* Ea ar avea un Gard. „Leilwin Shiples”, a spus Egwene cu voce tare, „îți asumi această datorie?”

Femeia îngenunche, plecând capul. „Eu . . . da."

Egwene a format țesătura pentru legătură. Leilwin se ridică, părând mai puțin obosit, inspirând adânc. Egwene a deschis o poartă către cealaltă parte a camerei, apoi și-a folosit imediat cunoștințele despre această cameră pentru a

deschide alta către locul în care oamenii ei luptau. Au trecut explozii, țipete și lovirea armelor împotriva scuturilor.

Egwene s-a întors înapoi pe câmpurile uciderii, aducând cu ea furia lui Amyrlin.

Demandred era un maestru de lame. Galad presupuse că acesta va fi cazul, dar prefera să-și testeze presupunerile.

Cei doi au dansat înainte și înapoi în ringul de urmărire a lui Sharans. Galad purta o armură mai ușoară, poștă sub tabard și păși mai repede. Monedele împletite pe care le purta Demandred erau mai grele decât o simplă poștă, dar bune împotriva unei sabie.

„Ești mai bun decât a fost fratele tău”, a spus Demandred. „A murit ușor.”

Bărbatul încerca să-l înfurie pe Galad. Nu a reușit. Rece, atent. Galad s-a mutat înăuntru. Curtezanul își bate evantaiul. Demandred a răspuns cu ceva foarte asemănător cu The Falcon Stoops, trântind atacul lui Galad. Demandred se dădu înapoi, ocolind perimetrul inelului, cu sabia în lateral. La început, vorbise mult. Acum făcea doar ocazional glumeală.

S-au înconjurat unul pe altul în întuneric, luminați de torțe ținute în mâinile lui Sharan. O singură rotație. Două.

— Vino acum, spuse Demandred. "Aștept."

Galad a rămas tăcut. Fiecare clipă în care se bloca era un moment în care Demandred nu trimitea distrugere asupra lui Elayne sau armatelor ei. Cei Părăsiți păru să-și dea seama, pentru că a intrat repede. Trei lovituri: jos, lateral, revers. Galad s-a întâlnit pe fiecare, cu brațele încețoșate.

Mișcare în lateral. A venit dintr-o piatră pe care Demandred o aruncase lui Galad prin canalizare. Galad o ocoli, abia, apoi ridică sabia împotriva loviturilor care urmau. Furios lovește în jos, Mistretul se repezi pe munte, izbindu-se de lama lui Galad. S-a ținut împotriva asta, dar nu a putut opri următoarea răsucire a lamei care i-a tăiat antebrațul.

Demandred se dădu înapoi, cu sabia picurând sângele lui Galad. S-au învârtit din nou, uitându-se unul pe altul. Galad simți sânge cald în mănușă, de unde i se scursese pe braț. O mică pierdere de sânge ar putea încetini un bărbat, îl poate slăbi.

Galad inspiră și expiră, abandonând gândurile, renunțând la griji. Când Demandred a lovit următoarea, Galad a anticipat, făcându-se deoparte și lovindu-se cu două mâini, mușcând adânc pielea din spatele genunchiului lui Demandred. Sabia aruncă o privire de pe partea laterală a armurii, dar a tăiat adevărat altfel. În timp ce Galad se întoarse, Demandred șchiopăta.

Cei Părăsiți se strâmbă. — Mi-ai dat sânge, spuse el. „A trecut foarte mult timp de când cineva a făcut asta.”

Pământul a început să se bată și să se rupă sub Galad. Disperat, a sărit înainte, apropiindu-se de Demandred – forțându-l să nu mai canalizeze, ca să nu se răstoarne. Forsaken mormăi, legănându-se, dar Galad era în garda inamicului său.

Prea aproape pentru a face o mișcare completă, Galad și-a ridicat sabia și a lovit-o – mai întâi cu pomul – în fața lui Demandred. Demandred l-a prins de mâna lui Galad cu a lui, dar Galad l-a prins pe Demandred de cască, ținându-se strâns, încercând să forțeze casca peste ochii Părăsiților. El a mormăit, ambii bărbați încuiați, niciunul nu se mișca.

Apoi, cu un sunet răutăcios pe care Galad îl auzi destul de distinct, mușchiul i s-a rupt în brațul unde fusese tăiat. Sabia i-a alunecat de pe degetele amorțite, brațul i-a făcut spasme, iar Demandred l-a aruncat înapoi și a lovit cu o fulgerare a lamei.

Galad căzu în genunchi. Brațul său drept – tăiat la cot de felia lui Demandred – căzu la pământ în fața lui.

Demandred făcu un pas înapoi, gâfâind. Fusese îngrijorat. Bun. Galad s-a ținut de ciotul care sângera, apoi a scuipat la picioarele lui Demandred.

Demandred pufni, apoi îşi balansă încă o dată lama.

Totul a devenit negru.

Androl avea impresia că a uitat cum e să respiri aer curat. Pământul din jurul lui mocnea și se cutremura, fumul zvâcnind în vânt, aducând cu el duhoarea trupurilor în flăcări.

El și ceilalți se mutaseră pe partea de sus a Înălțimilor, în partea de vest, căutându-l pe Taim. O mare parte din armata Sharan a luptat aici, luptându-se cu armata Turnului Alb.

Grupuri de canalizări au tras foc dintr-o parte sau alta, așa că Androl a traversat singur peisajul oribil. A păşit peste bucăți rupte de pământ fumegând, ghemuindu-se jos, încercând să dea aerul unui singur rănit care încerca să se

furișeze spre siguranță. Incă purta chipul lui Nensen, dar cu capul în jos și poziția jos, asta conta foarte puțin.

A simțit un vârf de alarmă din partea lui Pevara, care s-a mutat singură în apropiere.

Ce este? el a trimis. *Esti in regula?*

După un moment tensionat, i-au venit gândurile. *Sunt bine. O sperietura cu niste sarani. I-am convins că sunt de partea lor înainte să atace.*

Este o minune că oricine poate deosebi un prieten de inamic de aici, a trimis Androl înapoi. Spera ca Emarin și Jonneth să fie în siguranță. Cei doi plecaseră împreună, dar dacă...

Androl a înghețat. În față, prin fumul în mișcare, văzu un inel de trolloci care protejează ceva. Stăteau pe un afloriment de stâncă care ieșea în afara dealului ca scaunul unui scaun.

Androl se furișă înainte, sperând să fure o privire.

Androl! Vocea lui Pevara în mintea lui îl făcu să sară aproape din piele.

Ce?

Ai fost alarmată de ceva, a spus ea. *Reactionam la tine.*

A tras câteva respirații liniştitoare. *Am găsit ceva. O clipă.*

S-a apropiat destul de mult, într-adevăr, pentru a simți canalizarea în interiorul ringului. El nu știa dacă...

Trollocii s-au despărțit când cineva din interior lătră o comandă. Mishraile se uită afară, apoi se încruntă. „Este singurul Nensen!”

Inima lui Androl îi bătu în piept.

Un bărbat îmbrăcat în negru s-a întors de la contemplarea bătăliei. Taim. În mâini, purta un disc subțire alb-negru. Și-a frecat degetul mare peste el în timp ce trecea cu vederea câmpul de luptă, rânjind, ca și cum ar fi disprețuit pe cei care se zbatau în jurul lui.

"Bine?" a lătrat la Androl, întorcându-se și scăzând discul într-o pungă de la talie.

— L-am văzut pe Androl, spuse Androl, gândindu-se repede. Light, ceilalți se așteptau să se apropie. A făcut asta, trecând pe lângă trolloci, punându-se chiar în burta fiarei. Dacă s-ar putea apropia suficient. . . „L-am urmat o vreme.” Nensen vorbea întotdeauna cu o voce aspră, cu pietriș, iar Androl a făcut tot posibilul să o imite. Pevara ar fi putut să introducă vocea în țesătură, dar nu o cunoscuse suficient de bine.

„Nu-mi *pasă* de asta! Prost. Ce face Demandred?”

„M-a văzut”, a spus Androl. „Nu-i plăcea să fiu acolo. M-a trimis înapoi la tine și a spus că, dacă ne vede pe cineva departe de această poziție, ne va ucide.”

Androl . . . Pevara a trimis, îngrijorat. Nu și-a putut preveni concentrarea de a răspunde. Îi trebuia tot ce trebuia să nu tremure când se apropia de Taim.

Taim și-a frecat fruntea cu două degete, închizând ochii. „Și m-am gândit că poți face acest lucru simplu.” Taim a creat o țesătură complexă de Spirit și Foc. A lovit ca o viperă la Androl.

Durerea s-a mutat brusc în sus pe corpul lui Androl, pornind de la picioarele lui, trecând prin membre. A țipat, prăbușindu-se la pământ.

"Îți place asta?" întrebă Taim. „Am învățat-o de la Moridin. Cred că încearcă să mă întoarcă împotriva lui Demandred.

țipă Androl cu propria lui voce. Asta l-a îngrozit, dar ceilalți păreau să nu observe. Când Taim a eliberat în sfârșit țesătura, durerea a dispărut. Androl se trezi pe pământul murdar, cu membrele încă spasme din cauza amintirii durerii.

— Ridică-te, mârâi Taim.

Androl începu să se ridice în picioare.

Vin, a trimis Pevara.

Stai înapoi, răspunse el. Ușoară, se simțea neputincios. În timp ce se ridică, s-a împiedicat de Taim, picioarele lui refuzând să funcționeze așa cum ar trebui.

— Prostule, spuse Taim, împingându-l pe Androl înapoi. Mishraile l-a prins. „Stai pe loc.” Taim a început o altă țesătură. Androl a încercat să fie atent, dar era prea nervos pentru a surprinde detaliile țesăturii. A plutit în fața lui, apoi s-a înfășurat în jurul lui.

"Ce faci?" întrebă Androl. Nu trebuia să pretindă tremurul din voce. *Durerea* aceea .

— Ai spus că l-ai văzut pe Androl? spuse Taim. „Îți pun o mască cu oglinzi și răsturn țesătura, făcându-te să arăți ca el. Vreau să te prefaci că ești page, să-l găsești pe Logain, apoi să-l *omori* . Folosește un cuțit sau o țesătură, nu-mi pasă care.”

„Tu ești . . . făcându-mă să arăt ca Androl”, a spus Androl.

„Androl este unul dintre animalele de companie ale lui Logain”, a spus Taim. „Nu ar trebui să te suspecteze. Acesta este un lucru excepțional *de ușor* pe care ți-l cer,

Nensen. Crezi că, pentru o dată, ai putea evita să faci o mizerie completă?”

— Da, M'Hael.

"Bun. Pentru că dacă eșuezi, te omor.” Țesătura a căzut la loc și a dispărut.

Míshraile mormăi, eliberându-l pe Androl și făcându-se înapoi. — Cred că Androl este mai urât de atât, M'Hael.

Taim pufni, apoi îi făcu semn lui Androl. „Este destul de bun. Dispari din fata mea. Întoarce-te cu capul lui Logain, sau nu te mai întoarce deloc.”

Androl se îndepărtă, respirând greu, simțind ochii celorlalți pe spate. Odată aflat la distanță bună, s-a abătut în jurul unor tufii care erau doar în mare parte arși și aproape că se împiedică de Pevara, Emarin și Jonneth care se ascundeau acolo.

„Androl!” Emarin a șoptit „Deghizarea ta! Ce *sa întâmplat* ? Acela a fost Taim?”

Androl s-a așezat în grămada, încercând să-și liniștească inima. Apoi, ridică punga pe care o scoasese de la centura lui Taim în timp ce se ridică în picioare. "A fost el. Nu o să crezi asta, dar... . .”

Arganda a luat bucata de hârtie, așezându-se în șaua lui Mighty și scoțându-și lista de cifruri din buzunar. Acei trolloci continuau să lanseze săgeți. Până acum, evitase să fie lovit. La fel și regina Alliandre, care încă călărea cu el. Măcar era dispusă să stea puțin înapoi cu rezervele lui, unde era mai adăpostită.

Pe lângă Legiunea Dragonului și a Granițerilor, forța sa, împreună cu Garda Lupului și Mantele Albe, se deplasaseră în aval, în urma bătăliei de la ruine. Arganda avea mai mulți soldați de infanterie decât ceilalți și stătuse în urma lor.

Găsiseră o mulțime de lupte aici, cu trollocii și șarinii în albia uscată a râului încercând să înconjoare armatele lui Andor. Arganda luptase aici de câteva ore, când soarele apunea, aducând umbrele. Totuși, se retrăsese odată ce primise mesajul.

— Scris de mână îngrozitor, mormăi Arganda, răsfoind mica listă de cifruri și întorcând-o spre o torță. Ordinele au fost autentice. Ori asta, ori cineva a spart cifrul.

"Bine?" întrebă Turne.

— Cauthon este în viață, spuse Arganda cu un mormăit.

"Unde este el?"

— Nu știu, spuse Arganda, împăturind hârtia și ascunzând cifrurile. Mesagerul a spus că Cauthon a deschis o poartă în fața lui, i-a aruncat scrisoarea în față și i-a spus să mă găsească.

Arganda se întoarse spre sud, privind prin întuneric. Pregătindu-se pentru noapte, oamenii lui aduseseră ulei prin porți și aprinseseră grămezi de lemne. La lumina focului, îi vedea pe bărbații de la Two Rivers îndreptându-se spre el, sigur așa cum spuseseră ordinele.

„Ho, Tam al'Thor!” spuse Arganda, ridicând o mână. Nu-și mai văzuse comandantul de când se despărțise după bătălia de la ruine, acum câteva ore.

Bărbații Two Rivers păreau la fel de uzați precum se simțea Arganda. Fusese o zi lungă, *lungă* , iar luptele nu se terminase în niciun caz. *Mi-aş fi dorit ca Gallenne să fie aici, îşi* spuse Arganda, inspectând trollocii de la râu în timp ce oamenii lui al'Thor se apropiau. *Aș putea folosi pe cineva cu care să mă cert.*

Chiar în aval, strigăte și zgomote răsunau de unde formațiunile de știucă ale andorenilor țineau — abia — valurile Trolloc. Până acum, această bătălie se desfășura de-a lungul Morai, aproape până la Dashar Knob. Oamenii lui îi ajutaseră să nu fie flancați pe Andorani.

— Ce veste, Arganda? întrebă Tam când venea.

— Cauthon trăiește, spuse Arganda. „Și asta este al naibii de uimitor, având în vedere că cineva i-a aruncat în aer postul de comandă, i-a dat foc cortului, i-a ucis o grămadă de *damane* și și-a alungat soția. Cauthon s-a târât din ea cumva.

"Ha!" spuse Abell Cauthon. "Asta-i baiatul meu."

— Mi-a spus că vii, spuse Arganda. „A spus că vei avea săgeți. Tu?"

Tam dădu din cap. „Ultimele noastre comenzi ne-au trimis prin poarta către Mayene pentru vindecare și reaprovizionare. Nu știu de unde știa Mat că vor veni săgețile, dar un transport de la femeile din Two Rivers a venit chiar când ne pregăteam să ne întoarcem aici. Avem arcuri lungi pe care să le folosești, dacă ai nevoie de ele.”

"Eu voi. Cauthon vrea ca toate trupele noastre să se întoarcă în sus, la ruine, să traverseze albia râului și să mărșăluiască în sus pe Înălțimi din partea de nord-est.

„Nu sunt sigur despre ce este vorba, dar presupun că știe ce face. . .” spuse Tam.

Împreună, forțele lor s-au deplasat în sus, în timpul nopții, lăsând în urmă pe Andoranii, Cairhienin și Aiel

luptatori. *Creatorule să vă adăpostească, prieteni,* se gândi Arganda.

Au traversat albia uscată și au început să urce pe versanții nord-estici. Era liniște deasupra, la acest capăt al Înălțimilor, dar strălucirea de la rândurile de torțe era evidentă.

— Va fi o nucă greu de spart, dacă ăia sunt Sharani acolo sus, spuse Tam încet, privind în sus panta întunecată.

„Nota lui Cauthon spunea că vom avea ajutor”, a răspuns Arganda.

"Ce fel de ajutor?"

"Nu știu. El nu a...”

Tunetele bubui în apropiere, iar Arganda tresări. Majoritatea canalelor trebuiau să lupte de cealaltă parte a Înălțimilor, dar asta nu însemna că nu va vedea niciunul aici. Ura acel sentiment, senzația că un *canalist* l-ar putea urmări, gândindu-se dacă să-l omoare cu foc, fulger sau pământ.

Canalizatoare. Lumea ar fi pur și simplu mai bună fără ei. Dar acel sunet nu s-a dovedit a fi un tunet. Un grup de călăreți în galop purtând torțe a apărut din noapte, traversând albia râului pentru a se alătura lui Arganda și oamenii săi. Au zburat cu Macara de Aur în centrul unei serii de bannere Borderlander.

— Ei bine, voi fi un trolloc, strigă Arganda. „Voi Borderlanderii ați decis să ni se alăture?”

Lan Mandragoran salutat de lumina torțelor, sabia argintie strălucind. Se uită în sus pe pantă. „Deci trebuie să luptăm aici.”

Arganda dădu din cap.

— Bine, spuse Lan încet, călare. „Tocmai am primit rapoarte despre o mare armată Sharan care se deplasează spre nord-est prin vârful Înălțimilor. Pentru mine este clar că vor să se învârte în spatele oamenilor noștri care luptă cu trollocii la râu; atunci am fi înconjurați și la mila lor. Se pare că este treaba noastră să împiedicăm asta să se întâmple.”

Se întoarse spre Tam. — Ești gata să le înmoaie pentru noi, arcaș?

„Cred că ne putem descurca asta”, a răspuns Tam.

Lan dădu din cap, apoi ridică sabia. Un bărbat Malkieri de lângă el a ridicat Macara de Aur. Și apoi au încărcat chiar pe panta aceea. Spre ei venea o uriașă armată inamică răspândită în rânduri largi pe peisaj, cerul luminat de miile de torțe pe care le purtau.

Tam al'Thor a strigat ca oamenii săi să se alinieze și să tragă. „Degajat!” strigă Tam, trimițând săgeți spre Sharan.

Apoi săgețile au început să se întoarcă în direcția lor, acum că distanța dintre cele două armate se micșorase. Arganda își dădu seama că arcașii nu ar fi nici pe departe la fel de precisi în întuneric precum ar fi putut fi ziua, dar asta ar fi valabil pentru ambele părți.

Oamenii Two Rivers au lansat un val de moarte, săgeți la fel de iute ca șoimii care se scufundă.

„Ține!” strigă Tam oamenilor săi. Au încetat să tragă exact la timp pentru ca cavaleria lui Lan să lovească liniile înmuiate de Sharan.

De unde și-a luat *Tam experiența de luptă?* se gândi Arganda, gândindu-se la vremurile în care îl văzuse pe Tam luptând. Arganda cunoștea generali experimentați cu mult mai puțin simț al câmpului de luptă decât acest păstor.

Borderlanderii s-au tras înapoi, lăsându-i pe Tam și oamenii săi să mai dea drumul la săgeți. Tam îi făcu semn lui Arganda.

"Să mergem!" Arganda îi chema pe soldații săi. „Toate companiile, înainte!”

Atacul unu-doi al arcașilor și al cavaleriei grele a fost puternic, dar a avut un avantaj limitat, odată ce inamicul și-a pus apărarea. În curând, Sharanii aveau să ridice un zid solid de scut și suliță pentru a-i abate pe călăreți, sau arcașii i-ar scoate. Acolo a intrat infanteriei.

Arganda și-a desfăcut buzduganul – acei Sharani purtau zale și piele – și a ridicat-o sus, conducându-și oamenii peste Înălțimi, întâlnindu-i pe Sharanii la jumătatea drumului, în timp ce înaintaseră pentru a lupta. Trupele Tams erau Whitecloaks, Ghealdanin, Garda Lupilor lui Perrin și Garda Înaripată Mayener, dar se considerau ca o singură armată. Nu în urmă cu șase luni, Arganda ar fi jurat pe mormântul tatălui său că oameni ca aceștia nu se vor lupta niciodată împreună – cu atât mai puțin să se ajute unul altuia, așa cum a făcut Garda Lupului când forțele Whitecloak erau depășite.

Unii trolloci au putut fi auziți urlând și au început să urce alături de Sharans. Ușoară! Trollocii, de asemenea?

Arganda își legănă buzduganul până când brațul i-a ars, apoi și-a schimbat mâinile și a continuat, rupând oase, zdrobindu-și mâinile și brațele până când haina lui Mighty a fost pătată de sânge.

Străluciri de lumină s-au lansat brusc de la capătul opus al Înălțimilor către Andoranii care apărau dedesubt.

Arganda abia observă asta, consumat de lupte așa cum era, dar ceva în interiorul lui scânci. Demandred trebuie să-și fi reluat atacul.

„L-am învins pe fratele tău, Lews Therin!” Vocea răsună peste câmpul de luptă, tare ca un tunete. „El moare acum, sângerându-și mortalitatea!”

Arganda l-a dansat pe Mighty înapoi, întorcându-se în timp ce un Trolloc uriaș, cu o față aproape umană, îl împinse pe Sharanul rănit de lângă el și urlă. Sângele curgea dintr-o tăietură pe umăr, dar nu părea să observe. Se răsuci, zvârnind un bip cu lanțuri scurte, cu capul ca un buștean acoperit de țepi.

Biluul s-a prăbușit la pământ chiar lângă Mighty, speriând calul. În timp ce Arganda lupta pentru control, imensul Trolloc a făcut un pas înainte și a *lovit* cu mâna liberă, lovind un pumn de șuncă în capul lui Mighty, trântind calul la pământ.

„Ai ceva grijă de carnea acestei nașteri?” Demandred tună în depărtare. — Îmi împărtășești vreo dragoste pentru cel care te-a numit frate, acest bărbat în alb?

Capul lui Mighty trosnise ca un ou. Picioarele calului s-au spasmat și au tresărit. Arganda se ridică în picioare. Nu-și amintea să fi sărit liber în timp ce calul cădea, dar instinctele lui îl păstraseră. Din păcate, rola lui îl îndepărtase de gardienii săi, care luptau pentru viața lor împotriva unui grup de Sharans.

Oamenii lui înaintau, iar sharanii erau împinși încet înapoi. Nu a avut timp să se uite, totuși. Că Trolloc era pe el.

Arganda își ridică buzduganul și se uită în sus la fiara falnic din fața lui, biciuindu-și bițul peste cap în timp ce păși peste calul muribund.

Arganda nu se simțise niciodată atât de mică.

"Las!" rugă Demandred. „Te numești salvator al acestui pământ? Reclam acel titlu! Înfruntă-mă! Trebuie să-l ucid pe această rudă ca să te scot afară?

Arganda respiră adânc, apoi sări înainte. Își dădu seama că acesta era ultimul lucru pe care îl aștepta Trollocul. Într-adevăr, leagănul fiarei s-a larg. Arganda a făcut o crăpătură solidă în lateral, buzduganul lui lovind pelvisul Trollocs, zdrobind osul.

Apoi chestia i-a dat înapoi. Arganda a văzut alb, iar sunetele bătăliei s-au stins. Țipete, bătăi din picioare, țipete. Țipă și țipă. Țipă și țipă. . . Nimic.

Câtva timp mai târziu – nu știa cât timp – a simțit că este ridicat. Trollocul? Clipi, intenționat să scuipe măcar în fața ucigașului său, doar pentru a se trezi că era tras în șa din spatele lui al'Lan Mandragoran.

"Sunt în viață?" spuse Arganda. Un val de durere pe partea stângă l-a informat că da, într-adevăr, era.

— Ai doborât unul mare, Ghealdanin, spuse Lan, dându-și calul în galop spre liniile din spate. Ceilalți Borderlanders călăreau cu ei, văzu Arganda. „Trollcul te-a lovit în chinuri. Am crezut că ești mort, dar nu am putut veni după tine până nu-i împingem înapoi. Am fi fost greu presați dacă acea altă armată nu i-ar fi surprins pe Sharan.

„Altă armată?” spuse Arganda frecându-și brațul.

„Cauthon avea o armată la pândă în partea de nord a Înălțimilor. După cum arată, Dragonsworn și un steag de cavalerie, probabil parte din Band. Cam în vremea când te luptai cu acel Trolloc, au căzut pe flancul stâng al lui Sharan, rupându-i pe toți. Le va dura ceva timp să se regrupeze.”

— Lumină, spuse Arganda, apoi gemu. Își dădea seama că brațul stâng era rupt. Ei bine, a trăit. Destul de bun pentru moment. Se uită spre liniile frontului, unde soldații săi încă își țineau rândurile. Regina Alliandre călărea în mijlocul lor, înainte și înapoi prin rânduri, încurajându-i. Ușoară. Și-a dorit să fi fost dispusă să servească la spitalul din Mayene.

Era pace aici în acest moment – Sharanii fuseseră loviți suficient de puternic încât s-au retras, lăsând o porțiune de pământ deschisă între armatele adverse. Probabil că nu se așteptau la un atac atât de brusc și puternic.

Dar asteapta. Din dreapta lui Arganda se apropiau umbre, siluete supradimensionate care mergeau din întuneric. Mai mulți trolloci? Și-a pus maxilarul împotriva durerii. Își scăpase buzduganul, dar încă mai avea cuțitul pentru cizme. El nu ar coborî fără. . . Fără . . .

Ogier, își dădu seama, clipind. *Aceștia nu sunt trolloci. Ei sunt Ogier.* Trollocii nu purtau torțe așa cum au făcut aceste ființe.

„Slavă Constructorilor!” Lan i-a chemat. „Deci făceai parte din armata trimisă de Cauthon să atace flancul șarenilor. Unde este el? Aș avea cuvinte cu el!”

Unul dintre Ogier scoase un hohot de râs. „Nu ești singurul, Dai Shan! Cauthon se mișcă ca o veveriță care vânează nuci în tufiș. Un moment aici, un alt moment

plecat. Trebuie să vă spun că trebuie să reținem acest avans Sharan, cu orice preț.”

Mai multă lumină fulgeră din partea îndepărtată a Înălțimilor. Aes Sedai și Sharans au luptat acolo. Cauthon *încerca* să închidă forțele Umbrei. Arganda își dădu deoparte durerea, încercând să gândească.

Cum rămâne cu Demandred? Arganda putea să vadă acum o altă zonă de distrugere lansată de la Forsaken. A ars prin apărători de peste râu. Formațiunile de știucă începuseră să se spargă, fiecare explozie de lumină ucigând sute.

„Sharan channelers în depărtare pe de o parte”, a mormăit Arganda, „și unul dintre Forsaken pe de altă parte! Ușoară! Nu mi-am dat seama câți trolloci sunt. Sunt nesfârşite.'' Îi putea vedea acum, confruntându-se cu trupele lui Elayne; exploziile Puterii Unice au arătat mii de ei în depărtare. „Am terminat, nu-i așa?”

Fața lui Lan reflecta lumina torțelor. Ochi ca ardezia, o față de granit. Nu a corectat-o pe Arganda.

"Ce vom face?" spuse Arganda. "A castiga . . . Lumină, pentru a câștiga ar trebui să-i spargem pe acești Sharani, să-i salvăm pe picătari – vor fi în curând înconjurați de trolloci – și fiecare om de-al nostru ar trebui să omoare cel puțin cinci dintre acele fiare! Asta nici măcar nu ia în calcul Demandred.”

Niciun răspuns de la Lan.

„Suntem condamnați”, a spus Arganda.

„Dacă da”, a spus Lan, „stăm în vârful pământului înalt și ne luptăm până murim, Ghealdanin. Te predai când ești mort. Multor oameni li s-a dat mai puțin.”

Firele posibilității i- au *rezistat lui* Rand în timp ce le-a împletit în lumea pe care și-a imaginat-o. Nu știa ce înseamnă asta. Poate că ceea ce a cerut el era foarte puțin probabil. Acest lucru pe care l-a făcut, folosind fire pentru a arăta ce ar putea fi, a fost mai mult decât o simplă iluzie. A implicat să ne uităm la lumi care fuseseră înainte, lumi care puteau fi din nou. Oglinzi ale realității în care a trăit.

El nu a creat aceste lumi. El doar. . . le-a manifestat. A forțat firele să deschidă realitatea pe care o cerea și, în cele din urmă, s-au supus. Pentru ultima dată, întunericul a devenit lumină, iar nimicul a devenit *ceva.*

A pășit într-o lume care nu-l cunoștea pe Cel Întunecat.

A ales Caemlyn ca punct de intrare. Poate pentru că Cel Întunecat folosise locul în ultima sa creație, iar Rand voia

să-și demonstreze că teribila viziune nu era inevitabilă. Avea nevoie să vadă orașul din nou, dar nepătat.

A mers pe drumul dinaintea palatului, respirând adânc. Arborii de unt erau în floare, florile galbene strălucitoare ieșind din grădini și atârnând peste zidurile curții. Copiii se jucau în ele, aruncând petalele în aer.

Nici un nor nu a stricat cerul strălucitor. Rand ridică privirea, ridicându-și brațele și ieși de sub ramurile înflorite în lumina adâncă a soarelui, care încălzește. Niciun gardian nu stătea în drumul spre palat, ci doar un servitor amabil care răspundea la întrebări pentru unii vizitatori.

Rand înainta cu pași mari, cu picioarele lăsând urme în petale aurii, în timp ce se apropia de intrare. Un copil a venit spre el, iar Rand s-a oprit, zâmbindu-i.

Ea făcu un pas, întinzând mâna să atingă sabia de la talia lui Rand. Copilul părea confuz. "Ce este?" întrebă ea, privind în sus cu ochii mari.

— O relicvă, șopti Rand.

Râsetele celorlalți copii au întors capul fetei, iar ea l-a părăsit, chicotind în timp ce unul dintre copii a aruncat în aer un braț de petale.

Rand a mers mai departe.

ESTE ASTA PERFECȚIE PENTRU VOI? Vocea Celui Întunecat se simțea distantă. Putea străpunge această realitate pentru a vorbi cu Rand, dar nu putea să apară aici așa cum a făcut-o în celelalte viziuni. Acest loc era antiteza lui.

Căci aceasta era lumea care ar exista dacă Rand l-ar ucide în Ultima Bătălie.

„Vino să vezi”, i-a spus Rand, zâmbind.

Fara raspuns. Dacă Cel Întunecat s-ar lăsa atras prea mult în această realitate, ar înceta să mai existe. În acest loc, el murise.

Toate lucrurile s-au întors și au venit din nou. Acesta era sensul Roții Timpului. Ce rost avea să câștigi o singură bătălie împotriva Întunericului, doar ca să știi că se va întoarce? Rand ar putea face mai mult. Ar putea face *asta.*

„Aș vrea să o văd pe regina”, a întrebat Rand servitorului de la ușile Palatului. „E înăuntru?”

— Ar trebui să o găsești în grădini, tinere, spuse ghidul. Se uită la sabia lui Rand, dar din curiozitate, nu-ți face griji. În această lume, bărbații nu ar putea concepe că unul ar vrea să-l rănească pe altul. Nu sa întâmplat.

— Mulțumesc, spuse Rand, intrând în Palat. Holurile erau familiare, dar diferite. Caemlyn a fost aproape distrus

în timpul ultimei bătălii, Palatul a ars. Reconstrucția semăna cu ceea ce fusese acolo înainte, dar nu complet.

Rand se plimba pe holuri. Ceva îl îngrijora, un disconfort din fundul minții lui. Ce-a fost asta . . .

Nu fi prins aici, își dădu seama. *Nu fi mulțumit.* Această lume nu era reală, nici complet. Nu încă.

Ar fi putut fi acesta un plan al Întunericului? Să-l păcălească pe Rand să-și creeze el însuși paradisul, doar ca să intre în el și să fie prins în capcană în timp ce Ultima Bătălie se dezlănțuia? Oamenii mureau în timp ce luptau.

Trebuia să-și amintească asta. Nu putea lăsa această fantezie să-l consume. A fost greu de reținut când a intrat în galerie – un hol lung, căptușit cu ceea ce păreau a fi ferestre. Numai că acele ferestre nu priveau spre Caemlyn. Aceste noi portaluri de sticlă permiteau cuiva să se vadă alte locuri, ca o poartă mereu în loc.

Rand trecu pe lângă unul care dădea într-un golf scufundat, pești colorați năvălind într-un loc și în altul. Un altul dădea vederea unei pajiști liniștite înalte în Munții Ceței. Flori roșii împinse în sus prin verde, ca pete de vopsea împrăștiate pe podea în urma muncii zilnice a unui pictor.

Pe celălalt perete, ferestrele priveau spre marile orașe ale lumii. Rand a trecut pe lângă Tear, unde Piatra era acum un muzeu până în zilele celei de-a treia epoci, cu apărătorii ca curatori. Niciunul din această generație nu a purtat vreodată o armă și a fost uluit de poveștile bunicilor lor care au luptat. Un altul a arătat cele șapte turnuri ale lui Malkier, construite din nou puternice – dar ca monument, nu ca fortificație. Păstrarea dispăruse la moartea Celui Întunecat, iar Proporul din Umbră căzuse mort imediat. De parcă Cel Întunecat ar fi fost legat de toți, ca un Fade care conduce un pumn de trolloci.

Ușile nu purtau încuietori. Moneda era o excentricitate aproape uitată. Canalizatorii au ajutat să creeze alimente pentru toată lumea. Rand a trecut pe lângă o fereastră către Tar Valon, unde Aes Sedai i-a vindecat pe toți cei care veneau și au creat porți pentru a-i aduce pe cei dragi împreună. Toți aveau tot ce aveau nevoie.

El a ezitat lângă fereastră următoare. Se uita la Rhuidean. A fost vreodată acest oraș într-un deșert? Deșeurile au înflorit, de la Shara la Cairhien.

Și aici, prin fereastră, Rand a văzut Câmpurile Chora – o pădure din ele, înconjurând orașul legendar. Deși nu le putea auzi cuvintele, i-a văzut pe Aiel cântând.

Gata cu armele. Gata cu sulițele pentru a dansa. Încă o dată, aielii erau un popor al păcii.

El a continuat. Bandar Eban, Ebou Dar, ținuturile Seanchan, Shara. Fiecare națiune a fost reprezentată, deși în zilele noastre oamenii nu au acordat prea multă atenție granițelor. O altă relicvă. Cui îi pasă cine trăiește în ce națiune și de ce ar încerca cineva să „dețină” pământ? Era suficient pentru toți. Înflorirea Deșeurilor deschisese loc pentru noi orașe, noi minuni. Multe dintre ferestrele pe care le treceau Rand priveau spre locuri pe care nu le cunoștea, deși era încântat să vadă cele două râuri arătând atât de maiestuoase, aproape ca Manetheren venind din nou.

Ultima fereastră îi dădu o pauză. Privea o vale din ceea ce fusese odată Blasted Lands. O lespede de piatră, unde un trup fusese ars cu mult timp în urmă, se odihnea aici singură. Plină de viață: viță de vie, iarbă, flori. Un păianjen blănos de mărimea unei mâini de copil s-a grăbit printre pietre.

mormântul lui Rand. Locul în care corpul său fusese ars în urma ultimei bătălii. A zăbovit mult la acea fereastră înainte de a se forța în cele din urmă să meargă mai departe, părăsind Galeria și îndreptându-se spre grădinile Palatului. Slujitorii erau de ajutor ori de câte ori le vorbea. Nimeni nu a pus la îndoială de ce a vrut să o vadă pe regina.

El a presupus că atunci când o va găsi, va fi înconjurată de oameni. Dacă cineva ar putea să o vadă pe Regina, nu i-ar cere asta tot timpul? Cu toate acestea, când s-a apropiat de ea stând în grădinile Palatului, sub ramurile copacului de coră al Palatului, ea era singură.

Aceasta era o lume fără probleme. O lume în care oamenii își rezolvă cu ușurință propriile nemulțumiri. O lume a dăruirii, nu a disputei. De ce ar avea nevoie cineva de la regina?

Elayne era la fel de frumoasă ca și când se despărțiseră ultima dată. Nu mai era însărcinată, desigur. Trecuseră o sută de ani de la Ultima Bătălie. Ea părea să nu fi îmbătrânit nici o zi.

Rand se apropie de ea, aruncând o privire spre peretele grădinii de care căzuse cândva, prăbușindu-se să o întâlnească pentru prima dată. Aceste grădini erau mult diferite, dar acel zid a rămas. Trecuse în vreme ce curățarea lui Caemlyn și venirea unei noi ere.

Elayne se uită la el de pe banca ei. Ochii i se mariră imediat, iar mâna i se duse la gură. „Rand?”

Își ațintì privirea asupra ei, cu mâna sprijinită pe mâna sabiei lui Laman. O postură formală. De ce o luase?

Elayne a zâmbit. „Este o farsă? Fiică, unde ești? Ai folosit Masca oglinzilor pentru a mă păcăli din nou?”

— Nu este nicio șmecherie, Elayne, spuse Rand, lăsându-se într-un genunchi în fața ei, astfel încât capetele lor să fie egale. Se uită în ochii ei.

Ceva nu era în regulă.

"Oh! Dar cum poate fi?” ea a intrebat.

Aia nu a fost Elayne. . . a fost? Tonul părea stricat, manierismele greșite. S-ar fi putut schimba atât de mult? Trecuseră *o* sută de ani. „Elayne?” întrebă Rand. „Ce s-a întâmplat cu tine?”

"S-a întâmplat? De ce nimic! Ziua este grandioasă, minunată. Frumos și liniștit. Cât de mult îmi place să stau în grădinile mele și să mă bucur de lumina soarelui.”

Rand se încruntă. Tonul acela smerit, acea reacție vadă. . . Elayne nu fusese niciodată așa.

„Va trebui să pregătim un festin!” exclamă Elayne, bătând din palme. „O voi invita pe Aviendha! Este săptămâna ei liberă de la cântat, deși probabil că face datoria la creșă. De obicei, e voluntară acolo.”

„Datoria de pepinieră?”

— În Rhuidean, spuse Elayne. „Toată lumea le place să se joace cu copiii, atât aici, cât și acolo. Există o competiție mare pentru îngrijirea copiilor! Dar înțelegem nevoia de a face rândul.”

Aviendha. Îngrijirea copiilor și cântând la copaci chora. Nu era nimic în neregulă cu astă, într-adevăr. De ce nu ar trebui să se bucure de astfel de activități?

Dar a fost și greșit. El a crezut că Aviendha va fi o mamă minunată, dar să-și imagineze că caută să petreacă toată ziua jucându-se cu copiii altora. . .

Rand se uită în ochii lui Elayne, se uită adânc în ei. O umbră pândea acolo, în spatele lor. Oh, era o umbră inocentă, dar totuși o umbră. A fost ca . . . ca asta . . .

Ca acea umbră din spatele ochilor cuiva care fusese Întors spre Cel Întunecat.

Rand sări în picioare și se împiedică pe spate. „Ce ai făcut aici?” strigă el spre cer. „Shai'tan! Raspunde-mi!"

Elayne îşi înclină capul. Nu i-a fost frică. Frica nu a existat în acest loc. „Shai'tan? Jur că îmi amintesc acest nume. A trecut atât de mult. Devin uituc uneori.”

„SHAITAN!” urlă Rand.

NU AM FACUT NIMIC, ADVERSARU. Vocea era îndepărtată. ASTA ESTE CREAȚIA TA.

"Prostii!" spuse Rand. „Ai schimbat-o! Le-ai schimbat pe toate!”

TI CREDEATI CĂ ȘTIREA MĂ DIN VIAȚA LOR I-AR LĂSA NEALTERATE?

Cuvintele au tunat prin Rand. Îngrozit, se îndepărtă în timp ce Elayne se ridică, evident îngrijorată pentru el. Da, a văzut-o acum, lucrul din spatele ochilor ei. Nu era ea însăși. . . pentru că Rand îi luase capacitatea de a *fi* ea însăși.

ÎNTORC BĂRBATII LA MINE, spuse Shaitan. ESTE ADEVARAT. NU POT ALEGE BUNELE Odata ce LE-AM FACUT IN ASTA MAI. CUM ESTE ACEST ACEST DIFERIT, ADVERSAR?

DACĂ FACETI ASTA, NOI SUNTEM UNUL.

"Nu!" țipă Rand, ținându-și capul în mână, căzând în genunchi. “Nu! Lumea ar fi perfectă fără tine!”

PERFECT. NEMOBILĂ. RUINAT. FACE ASTA, DACĂ VREI, ADVERSARAT. OMORÂND-MĂ, Aș CÂȘTIGA.

Indiferent ce faci, VOI CÂȘTIGA.

Rand țipă, ghemuindu-se în timp ce următorul atac al Întunericului îl cuprinse. Coșmarul pe care Rand îl crease a explodat în afară, panglici de lumină stropindu-se ca niște dâre de fum.

Întunericul din jurul lui se cutremură și tremura.

NU LE POȚI SALVA.

Modelul – strălucitor, vibrant – s-a învăluit din nou în jurul lui Rand. Modelul adevărat. Adevărul a ceea ce se întâmpla. Creându-și viziunea despre o lume fără Cel Întunecat, el crease ceva oribil. Ceva îngrozitor. Ceva mai rău decât ar fi fost înainte.

Cel Întunecat a atacat din nou.

Mat se trase înapoi din luptă, sprijinindu-și *ashandarei* pe umăr. Karede ceruse șansa de a lupta – cu cât situația era mai deznădăjduită, cu atât mai bine. Ei bine, bărbatul ar trebui să fie al naibii de mulțumit de asta. Ar trebui să danseze și să râdă! Avea dorința lui. Lumină, dar a făcut-o.

Mat s-a așezat pe un Trolloc mort, singurul loc disponibil, și a băut adânc din burduful lui. Avea pulsul luptei, ritmul ei. Bătaia pe care a jucat-o era disperată. Demandred era inteligent. Nu căutase momeala lui Mat la vad, unde poziționase o armată mai mică. Demandred îi trimisese pe trolloci acolo, dar îi reținuse Sharan-ii. Dacă

Demandred ar fi abandonat Înălțimile pentru a ataca armata lui Elayne, Mat și-ar fi măturat propriile armate peste vârful Înălțimilor dinspre vest și nord-est pentru a sparge Umbra din spate. Acum, Demandred încerca să-și pună trupele în spatele forțelor lui Elayne, iar Mat îl oprise pentru moment. Dar cât a putut să țină?

Aes Sedai nu mergea bine. Canalizatorii Sharan câștigau acea luptă. *Noroc,* se gândi Mat. *Vom avea nevoie de mai mult decât puțin din tine astăzi. Nu mă abandona acum.*

Acesta ar fi un sfârșit potrivit pentru Matrim Cauthon. Modelului îi plăcea să râdă de el. El a văzut deodată farsa ei măreață, oferindu-i noroc când nu însemna nimic, apoi luând-o pe toate când conta cu adevărat.

Sânge şi cenuşă însângerată, își spuse el, lăsând deoparte burduful gol, văzând doar de o torţă pe care o purta Karede. Mat nu și-a putut simți norocul în acest moment. Asta se întâmpla uneori. Nu știa dacă era cu el sau nu.

Ei bine, dacă nu ar putea avea un Matrim Cauthon norocos, ar avea cel puțin un Matrim Cauthon încăpățânat. Nu intenționa să moară în această zi. Mai era un dans de făcut; mai erau cântece de cântat și femei de sărutat. O femeie, cel puțin.

S-a ridicat și s-a alăturat din nou Gardienilor Deathwatch, Ogier, armata lui Tam, Band, Borderlanders — pe toți cei pe care îi pusese aici. Bătălia se reluase și s-au luptat din greu, chiar împingându-i pe Sharani în urmă cu câteva sute de pași. Dar Demandred văzuse ce face și începuse să trimită trolloci la râu în sus pe panta pentru a se alătura luptei. Era cea abruptă – cel mai greu de urcat – dar Demandred avea să știe că trebuie să-l preseze pe Mat.

Trollocii aceia erau un adevărat pericol. Erau destui la râu pentru a-l înconjura pe Elayne *și* a se îndrepta spre Înălțimi. Dacă vreuna din armatele lui Mat s-a spart, el era terminat.

Ei bine, Mat aruncase zarurile și trimisese ordinele. Nu mai era nimic de făcut Dut lupta, sângera și spera.

Un strop de lumină, ca un foc lichid, a izbucnit din partea de vest a Înălțimilor. Picături arzătoare de piatră topită cădeau prin aerul întunecat. La început, Mat a crezut că Demandred a decis să atace din acea direcție, dar Forsaken era încă intenționat să-i distrugă pe Andorani.

Un alt fulger de lumină. Acolo au luptat Aes Sedai. Prin întuneric și fum, Mat era sigur că îi vedea pe Sharans

fugind peste Inălțimi de la vest la est. Mat se trezi zâmbind.

— Uite, spuse el, lovindu-l pe Karede pe umăr și atrăgând atenția bărbatului.

"Ce este?"

— Nu știu, spuse Mat. „Dar îi dă foc pe Sharans, așa că sunt sigur că îmi place. Continua sa te lupti!" El a condus pe Karede și pe ceilalți într-o altă acuzare împotriva soldaților Sharan.

Olver mergea cocoșat sub mănunchiul de săgeți legat de spate. Trebuiau să aibă o greutate reală; insistase el. Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre oamenii Umbrei ar inspecta mărfurile și ar descoperi că rucsacul lui avea o cârpă ușoară umplută în mijloc?

Setalle și Faile nu aveau nevoie să se uite în continuare la el de parcă s-ar rupe în orice moment. Pachetul nu era *atât* de greu. Bineînțeles, asta nu l-ar împiedica să-și strângă ceva simpatie din partea lui Setalle odată ce s-au întors. Trebuia să exerseze să facă astfel de lucruri, altfel ar ajunge la fel de lipsit de speranță ca Mat.

Linia lor a continuat înainte spre depozitul de aprovizionare de aici, în Blasted Lands, și, în timp ce a făcut-o, a recunoscut în sinea lui că nu i-ar fi deranjat o haita care să fie *puțin* mai ușoară. Nu pentru că era obosit. Cum avea să lupte dacă avea nevoie? Ar fi trebuit să arunce pachetul rapid și acesta nu părea genul de pachet care să permită cineva să facă *ceva* rapid.

Praf cenușiu i-a acoperit picioarele. Fără pantofi, iar hainele lui acum nu ar fi zdrențe bune. Mai devreme, Faile și Band atacaseră una dintre caravanele jalnice care se îndreptau spre depozitul de provizii al Umbrei. Nu fusese o luptă prea mare – doar trei Prieteni Întunecați și un negustor uleios care păzeau un șir de captivi uzați, pe jumătate hrăniți.

Multe dintre proviziile lor purtau semnul lui Kandor, un cal roșu. De fapt, mulți dintre acești captivi fuseseră Kandori. Faile le oferise libertate, trimițându-i spre sud, dar doar jumătate plecase. Restul insistaseră să i se alăture și să mărșăluiască pentru Ultima Bătălie, deși Olver văzuse cerșetori pe străzi cu mai multă carne pe ei decât acei oameni. Totuși, au ajutat linia lui Faile să pară autentică.

Asta a fost important. Olver ridică privirea în timp ce se apropiau de groapa de aprovizionare, poteca mărginită de torțe în noaptea rece. Câțiva dintre acei Aiel cu voal roșu stăteau în lateral, urmărind linia care trecea. Olver se uită

din nou în jos, ca să nu vadă ura lui. Știa că în Aiel nu se putea avea încredere.

Câțiva paznici – nu Aiel, ci mai mulți dintre acei Prietenii Întunecați – au cerut să se oprească linia. Aravine a mers înainte, purtând hainele negustorului pe care-l omorâseră. Faile era evident saldaeană și se hotărâse că ar putea fi prea distinctă pentru a juca rolul comerciantului Darkfriend.

„Unde sunt gărzile tale?” a întrebat soldatul. „Aceasta este fuga lui Lifa, nu-i așa? Ce s-a întâmplat?"

„Proștii ăia!” spuse Aravine, apoi scuipă în lateral. Olver a ascuns un zâmbet. Întreaga ei figură s-a schimbat. Ea a știut să joace un rol. „Sunt morți acolo unde i-am lăsat! Le-am spus să nu se plimbe noaptea. Nu știu ce i-a luat pe cei trei, dar i-am găsit la marginea taberei, umflați, cu pielea neagră.” Părea bolnavă. „Cred că ceva a depus ouă în stomacul lor scobit. Nu am vrut să găsim ce a eclozat.”

Soldatul mormăi. "Tu esti?"

— Pansai, spuse Aravine. „Partenerul de afaceri al Lifei.”

„De când are Lifa un partener de afaceri?”

„De când am înjunghiat-o și am preluat-o alergarea.”

Ce informații aveau despre Lifa proveneau de la captivii salvați. Era subțire. Olver simţi că transpira. Paznicul îi aruncă lui Aravine o privire lungă, apoi începu să meargă pe rândul oamenilor.

Soldații lui Faile erau amestecați printre prizonierii Kandori. Au încercat tot posibilul să mențină postura corectă.

— Tu, femeie, spuse gardianul, arătând spre Faile. — Un saldaean, nu? El a râs. „M-am gândit că o femeie saldaeană va ucide un bărbat înainte de a-l lăsa să o ia captivă.” Îl împinse pe Faile pe umăr.

Olver și-a ținut respirația. Oh, sânge și cenușă! Lady Faile nu avea de gând să accepte asta. Paznicul se uita să vadă dacă prizonierii au fost într-adevăr bătuți sau nu! Poziția lui Faile, maniera ei, aveau să o dea departe. Era nobilă și...

Faile s-a prăbușit, devenind mic și a scâncit un răspuns pe care Olver nu l-a putut auzi.

Olver s-a trezit căscată, apoi și-a forțat gura și s-a uitat la pământ. Cum? Cum a învățat o doamnă ca Faile să se comporte ca o servitoare?

Gardianul mormăi. — Continuă, spuse el, făcându-i semn lui Aravine. „Așteaptă acolo până vom trimite după tine.”

Grupul s-a dus pe un petic de pământ din apropiere, unde Aravine a ordonat tuturor să se așeze. Stătea într-o parte, cu brațele încrucișate, bătând cu un deget de la picior în timp ce aștepta. Tunetele bubui și Olver simți un fior ciudat. Și-a ridicat privirea și în fața fără ochi a unui Myrddraal.

Un șoc îl străbătu pe Olver, ca și cum ar fi fost aruncat într-un lac înghețat. Nu putea respira. Myrddraal părea să alunece în timp ce se mișca, cu mantia nemișcată și moartă, în timp ce înconjura grupul. După un moment oribil, a mers mai departe, înapoi spre tabăra de aprovizionare.

„În căutarea canalelor”, îi șopti Faile lui Mandevwin.

„Lumina ajută-ne”, șopti bărbatul înapoi.

Așteptarea a fost aproape insuportabilă. În cele din urmă, o femeie plinuță, îmbrăcată în haine albe, s-a ridicat și a țesut o poartă. Aravine lătră pentru ca toți să se urce în picioare, apoi le făcu cu mâna să treacă. Olver s-a alăturat liniei, mergând pe lângă Faile, și au trecut din țara pământului roșu și a aerului rece într-un loc care mirosea ca și cum ar fi fost în flăcări.

Au intrat într-o tabără slăbită plină de trolloci. Mai multe oale mari au fiert în apropiere. Chiar în spatele taberei, o pantă ducea brusc spre un fel de platou mare. Din vârful ei se ridicau şiroaie de fum, iar de acolo şi undeva în stânga lui Olver se auzeau sunetele luptei. Întorcându-se de la pantă, băiatul văzu conturul întunecat al unui munte înalt și îngust, în depărtare, ridicându-se din câmpia plată ca o lumânare în mijlocul unei mese.

S-a uitat înapoi pe panta din spatele taberei și inima i-a sărit. Un cadavru se prăbuși din vârful pantei, ținând încă în mână un banner – un banner care purta o mână mare și roșie. Banda Mâinii Roșii! Bărbatul și steagul au căzut printre un grup de trolloci care mâncau bucăți de carne sfârâitoare în jurul unui foc. Scântei zburau în toate direcțiile, iar fiarele furioase l-au smuls pe intrus din flăcări, dar nu-i mai păsa de mult ce i-au făcut.

„Eșuează!” şopti el.

"O vad." Pachetul ei ascundea sacul cu Cornul în el. Ea a adăugat, mai mult pentru sine: „Lumină. Cum o să ajungem la Mat?”

S-au mutat într-o parte, în timp ce restul grupului ei a trecut prin poartă. Aveau săbii, dar le purtau strânse ca săgeți, în pachete, pe spatele câtorva dintre bărbați, ca și cum ar fi provizii legate pentru câmpul de luptă.

— Sânge și cenușă, șopti Mandevwin, alăturându-se celor doi. Captivii scânceau dintr-un pix din apropiere. „Poate ne vor băga acolo? Ne-am putea strecura afară noaptea.”

Faile clătină din cap. „Ne vor lua pachetele. Lasă-ne neînarmați.

„Atunci ce facem?” întrebă Mandevwin, aruncând o privire în lateral, când un grup de trolloci trecea, târând cadavrele culese de pe linia frontului. „Începi să lupți? Sper că Lordul Mat ne vede și ne trimite ajutor?”

Olver nu sa gândit prea mult la acel plan. Voia să lupte, dar acei trolloci erau *mari.* Unul a trecut prin apropiere, iar capul său cu trăsături de lup ia îndreptat. Ochii care ar fi putut aparține unui bărbat îl priveau în sus și în jos, de parcă ar fi fost foame. Olver făcu un pas înapoi, apoi întinse mâna către pachetul său, unde își ascunsese cuțitul.

— Vom alerga, șopti Faile, odată ce Trollocul a trecut. „Împrăștiați-vă într-o duzină de direcții diferite și, făcând acest lucru, încercați să-i dezorientați. Poate câțiva dintre noi vor scăpa.” Ea se încruntă. „Ce întârzie pe Aravine?”

Aproape cum spunea ea, Aravine trecu cu pași mari pe poartă. Femeia în alb care a canalizat-o a urmărit-o afară, iar apoi Aravine a arătat spre Faile.

Faile se smuci în aer. Olver gâfâi, iar Mandevwin înjură, aruncându-și pachetul și săpând după sabia, în timp ce Arrela și Selande strigau. Toți trei au fost transportați în aer de țesături o clipă mai târziu, iar Aiel în voaluri roșii a fugit prin poartă, cu armele scoase.

A urmat pandemoniul. Câțiva dintre soldații lui Faile au căzut în timp ce încercau să riposteze cu pumnii. Olver se aruncă după pământ, vânându-și cuțitul, dar când avea mâna pe mânerul lui, încăierarea se terminase. Ceilalți erau toți supuși sau legați în aer.

Atât de rapid! gândi Olver cu disperare. De ce nu-l avertizase nimeni că luptele au avut loc atât de repede?

Părea că l-au uitat, dar el nu știa ce să facă.

Aravine se apropie de Faile, încă atârnând în aer. Ce s-a intamplat? Aravine . . . *i* -a trădat?

„Îmi pare rău, doamna mea”, i-a spus Aravine lui Faile. Olver abia auzea. Nimeni nu i-a dat nicio atenție; Aielul veghea pe soldați, împingându-i într-un grup care să fie

păzit. Mai mult decât câțiva dintre ei zăceau sângerând pe pământ.

Faile s-a zbătut în aer, fața ei devenind roșie în timp ce se încorda. Gura ei era evident căzută. Faile nu va rămâne niciodată tăcut într-un moment ca acesta.

Aravine desfăcu geanta Cornului de pe spatele lui Faile, apoi verifică înăuntrul ei. Ochii i se măriră. Ea strânse sacul în sus și îl ținu aproape. — Am sperat, îi șopti ea lui Faile, să-mi las vechea viață în urmă. Pentru a începe proaspăt și nou. Am crezut că mă pot ascunde, sau că voi fi uitat, că mă pot întoarce la Lumină. Dar Marele Domn nu uită și nu se poate ascunde de el. M-au găsit chiar în noaptea în care am ajuns la Andor. Nu asta am vrut, dar este ceea ce trebuie să fac.”

Aravine se întoarse. "Un cal!" ea a sunat. „Voi preda chiar eu acest pachet lui Lord Demandred, așa cum mi s-a poruncit.”

Femeia în alb s-a apropiat de ea, iar cei doi au început să se certe pe un ton stins. Olver aruncă o privire în jur. Nimeni nu se uita la el.

Degetele lui au început să tremure. Știa că trollocii sunt mari și că sunt urâți. Dar . . . aceste lucruri erau *coșmaruri.* Coșmaruri de jur împrejur. O, Lumină!

Ce ar face Mat?

„ *Dovie'andi se tovya sagain* ”, șopti Olver, desfăcându-și cuțitul. Cu un strigăt, s-a aruncat asupra femeii în alb și i-a bătut cuțitul în spatele ei.

Ea a țipat. Faile s-a eliberat de legăturile ei de Aer. Și apoi, deodată, pixurile captive s-au deschis și un grup de bărbați care țipau s-au grăbit spre libertate.

„Ridică-l mai sus!” Doesine a plâns. „Arde repede!”

Leane a ascultat, împletind Pământul cu celelalte surori. Pământul tremura în fața lor, flambându-se și prăbușindu-se ca un covor strâns. Au terminat, apoi au folosit movila pentru acoperire, când focul a căzut din sus.

Doesine a condus grupul pestriț. Aproximativ o duzină de Aes Sedai, un pumn de paznici și soldați. Bărbații își strângeau armele, dar în ultimul timp acestea se dovediseră la fel de eficiente ca pâinea. Puterea trosni și sfârâi în aer. Bastionul improvizat a bătut în timp ce Sharans îl lovea cu focul.

Leane privi deasupra apărării, strângând Puterea Unică. Ea și-a revenit după întâlnirea cu Forsaken Demandred. Fusese o experiență neliniștitoare – ea fusese

total în puterea lui și viața ei ar fi putut fi stinsă într-o clipă. Fusese, de asemenea, tulburată de intensitatea delirilor lui; ura lui față de Dragonul Renăscut nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată.

Un grup de șareni a coborât panta și împreună au trimis țesături la fortificația improvizată. Leane a tăiat o țesătură din aer, lucrând ca un chirurg tăind carnea uscată. Leane era mult mai slabă în Puterea Unică acum decât fusese cândva.

Trebuia să fie mai eficientă cu canalizarea ei. Era remarcabil ceea ce o femeie putea realiza cu mai puțin.

Bastionul a explodat.

Leane s-a aruncat deoparte în timp ce ploai de pământ ploua. S-a rostogolit prin fumul ondulat, tușind și agățându-se de *sayar.* Erau acei bărbați Sharan! Ea nu le putea vedea țesăturile. Se ridică, rochia ei zdrențuită de explozie, brațele zgâriate de zgârieturi. Ea a surprins o urmă de albastru care se uită dintr-o brazdă din apropiere. Doesine. Ea s-a grăbit.

A găsit trupul femeii acolo. Nu capul ei, însă.

Leane a simțit un sentiment imediat, aproape copleșitor, de pierdere și durere. Doesine și ea nu fuseseră apropiați, dar se luptaseră împreună aici. Era uzat pe Leane — pierderea, distrugerea. Cât puteau lua? Câți mai avea de văzut cum mor?

Ea s-a întărit cu greu. Light, acesta a fost un dezastru. Ei anticipaseră Stăpânii Terorii inamici, dar erau sute și sute de acești Sharani. O întreagă națiune de canalizatori, toți instruiți în război. Câmpul de luptă era presărat cu bucăți strălucitoare de culoare, Aes Sedai căzut. Gardienii lor au încărcat pe versantul dealului, țipând de furie la pierderea Aes Sedai-ului lor, în timp ce erau doborâți de exploziile Puterii.

Leane se împletici spre locul unde un grup de roșii și verzi luptau dintr-o bucată de pământ scobită de pe versantul vestic. Terenul le-a protejat deocamdată, dar cât de mult au putut femeile să reziste?

Totuși, se simțea mândră. Depășiți numeric și copleșiți, Aes Sedai au continuat să lupte. Nu semăna deloc cu noaptea în care Seanchan a atacat-o, când un Turn spart din interior spre exterior. Aceste femei au ținut ferm; de fiecare dată când un buzunar dintre ei era împrăștiat, se grupau din nou și continuau să lupte. Focul a căzut de sus, dar aproape la fel de mult a zburat înapoi și fulgerele au lovit de ambele părți.

Leane s-a îndreptat cu grijă spre grup, alăturându-se lui Raechin Connoral, care s-a ghemuit lângă un bolovan în timp ce lansa țesături de Foc către Sharanii care înaintau. Leane a urmărit țesăturile de întoarcere, apoi a deviat una cu o țesătură rapidă de Apă, făcând bila de foc să ardă în scântei mici.

Raechin dădu din cap către ea. „Și aici am crezut că ai încetat să mai fii util pentru orice altceva decât să-ți bati ochii cu bărbații.”

— Arta Domani înseamnă să obții ceea ce îți dorești, Raechin, spuse Leane cu răceală, cu cât mai puțin efort posibil.

Raechin pufni și lansă câteva mingi de foc spre Sharans. „Ar trebui să-ți cer un sfat cândva”, a spus ea. „Dacă există într-adevăr *o* modalitate de a-i determina pe bărbați să facă ce vrei, mi-ar plăcea foarte mult să o știu.”

Ideea aceea era atât de absurdă încât aproape să o facă pe Leane să râdă, în ciuda circumstanțelor teribile. Un rosu? Puneți vopsele și pudre și învățați artele Domani ale manipulării? *Păi de ce nu?* gândi Leane, lovind o altă minge de foc. Lumea se schimba, iar Ajah-ul – atât de subtil – se schimba odată cu ea.

Rezistența surorilor atrăgea atenția mai multor canale Sharan. „Va trebui să abandonăm această poziție în curând”, a spus Raechin.

Leane doar dădu din cap.

„Acei Sharani. . ” mârâia Roșul. "Uită-te la asta!"

Leane gâfâi. Multe dintre trupele Sharan din acest cartier se retrăseseră mai devreme în luptă – ceva părea să-i fi atras departe – dar canalizatorii le înlocuiseră cu un grup mare de oameni cu aspect înspăimântat și îi strângeau în fruntea liniei lor pentru a absorbi. atacuri. Mulți purtau bețe sau unelte de un fel pentru luptă, dar s-au strâns împreună, ținând timid armele.

— Sânge și cenușă sângeroasă, spuse Raechin, făcându-i pe Leane să ridice o sprânceană spre ea. Ea a continuat să țese, încercând să trimită fulgere în spatele rândurilor oamenilor speriați. I-a mai lovit pe mulți dintre ei. Leane s-a simțit rău, dar s-a alăturat atacurilor.

În timp ce lucrau, Manda Wan s-a târât până la ei. Pătat de funingine și înnegrit, Verdele arăta îngrozitor. *Probabil la fel ca mine,* se gândi Leane, privind în jos la propriile ei brațe zgâriate și funingine.

„Ne retragem”, a spus Manda. „Poate va trebui să folosim gateway-uri.

„Și mergi unde?” spuse Leane. „Să renunți la bătălie?”

Cei trei au tăcut. Nu. Nu a existat nicio retragere din această luptă. A fost câștig aici sau nimic.

„Suntem prea fragmentați”, a spus Manda. „Trebuie cel puțin să ne retragem pentru a ne regrupa. Trebuie să aducem femeile împreună și acesta este singurul lucru la care mă pot gândi. Dacă nu ai o idee mai bună.”

Manda se uită la Raechin. Leane era prea slabă la putere acum pentru ca opinia ei să aibă multă greutate. Ea a început să taie țesăturile în timp ce cei doi continuau să vorbească pe un ton stins. Aes Sedai din apropiere a început să se tragă înapoi din gol și să se deplaseze înapoi în jos pe pantă. Ei s-ar regrupa, ar face o poartă către Dashar Knob și ar decide ce să facă în continuare.

Aștepta. Ce a fost *asta?* Leane simți o canalizare puternică în apropiere. Saranii au creat un cerc? Ea mijii ochii; Erau bine în noapte, dar destul de peisaj ars pentru a da lumina focului. De asemenea, a scos mult fum. Leane a țesut Air pentru a sufla fumul din drum, dar s-a ridicat de la sine, despicat ca de un vânt puternic.

Egwene al'Vere trecu pe lângă ei în sus, strălucind cu puterea a o sută de focuri de tabără. Asta era mai mult decât văzuse vreodată Leane să țină o femeie. Amyrlin a mers înainte cu mâna întinsă, ținând o tijă albă. Ochii lui Egwene păreau să strălucească.

Cu o explozie de lumină și forță, Egwene a eliberat o duzină de fluxuri separate de foc. O *duzină.* Au lovit versantul dealului de deasupra, aruncând în aer trupurile canalizatorilor Sharan.

„Manda”, a spus Leane, „cred că ți-am găsit un punct de raliu mai bun.”

Talmanes aprinse o crenguță de pe felinar, apoi a folosit-o pentru a-și aprinde pipa. A luat o pufătură înainte de a sparge și a goli vasul țevii pe podeaua de stâncă. Tabacul se stricase cumva. Îngrozitor de rău. A tușit și a picat tabacul ofensator în podea cu călcâiul.

— Ești bine, Domnul meu? întrebă Melten, trecând pe lângă el, jongland cu mâna dreaptă cu o pereche de ciocane în timp ce mergea.

„Sunt încă al naibii de viu”, a spus Talmanes. „Ceea ce este mult mai mult decât probabil că am dreptul să mă aștept.”

Melten a dat din cap fără expresie și a continuat, alăturându-se uneia dintre echipele care lucrează la

dragoni. Caverna adâncă din jurul lor răsuna cu sunete de ciocane pe lemn, în timp ce Trupa făcea tot posibilul să reconstruiască armele. Talmanes bătu pe felinar, judecând uleiul. Mirosea îngrozitor când ardea, deși se obișnuia cu asta. Au mai avut destule încă câteva ore.

Era bine, din moment ce – din câte știa el – această cavernă nu avea ieșiri către câmpul de luptă de deasupra. Era accesibil doar prin gateway. Unii Ashaman știau de asta. Omul ciudat. Ce fel de om știa de caverne la care nu se putea ajunge decât prin Puterea Unică?

Oricum, trupa a fost prinsă aici jos, într-un loc sigur, dar izolat. Doar fragmente rare de informații au venit în mesajele Mats.

Talmanes se încordă, crezând că putea auzi sunetele îndepărtate ale canalelor luptă deasupra, dar era doar fantezie. Pământul era tăcut, iar aceste pietre străvechi nu mai văzuseră lumina de la Rupere, dacă atunci.

Talmanes clătină din cap, mergând spre una dintre echipele de lucru. "Cum merge?"

Dennel făcu un semn către câteva foi de hârtie pe care i le dăduse Aludra, instrucțiuni despre cum să repare acest anume dragon. Femeia însăși a dat indicații precise unei alte echipe de lucru, vocea ei ușor accentuată răsunând în cameră.

„Majoritatea tuburilor sunt solide”, a spus Dennel. „Dacă te gândești bine, au fost construite pentru a rezista la un mic foc și o explozie din când în când. . .” A chicotit, apoi a tăcut, uitându-se la Talmanes.

— Nu lăsa expresia mea să-ți slăbească buna dispoziție, spuse Talmanes, ascunzându-și pipa. „Nici să vă deranjeze că luptăm la sfârșitul lumii, că armatele noastre sunt depășite numeric și că, dacă pierdem, sufletele noastre vor fi distruse de Domnul Întunecat al tuturor relelor.”

„Îmi pare rău, Domnul meu.”

"Asta a fost o gluma."

Dennel clipi. "Acea?"

"Da"

"Asta a fost o gluma."

"Da."

— Ai un simț al umorului interesant, domnule, spuse Dennel.

„Așa mi s-a spus.” Talmanes se aplecă și inspectă căruța cu dragoni. Lemnul pârjolit era ținut împreună cu șuruburi și plăci suplimentare. „Acest lucru nu pare foarte funcțional.”

„Va funcționa, Domnul meu. Totuși, nu o vom putea mișca repede. Spuneam, tuburile în sine s-au descurcat bine, dar cărucioarele. . . Ei bine, am făcut tot ce am putut cu salvarea și proviziile din Baerlon, dar nu putem face decât atât de mult cu timpul pe care îl avem.”

— Ceea ce nu este niciunul, spuse Talmanes. „Lord Mat ne poate chema în orice moment.”

— Dacă mai trăiesc acolo sus, spuse Dennel, privind în sus.

Un gând deranjant. Trupa și-ar putea încheia zilele prinse aici. Cel puțin nu ar fi multe din acele zile. Ori s-ar fi sfârşit lumea, ori trupa ar rămâne fără mâncare. Nu ar rezista o săptămână. Îngropat aici. In intuneric.

Cenușă însângerată, Mat. Ar fi bine să nu pierzi acolo sus. Mai bine nu! Trupa încă mai avea luptă în ei. Nu aveau de gând să-l pună capăt pe acesta înfometat în subteran.

Talmanes își ridică lanterna, întorcându-se să plece, dar observă ceva. Soldații care lucrau la dragoni aruncau o umbră răsucită pe perete, ca un om cu o mantie largă și o pălărie care îi întuneca fața.

Dennel urmă privirea. "Ușoară. Se pare că suntem supravegheați de însuși bătrânul Jak, nu-i așa?

— Așa este, spuse Talmanes. Apoi, cu o voce mai tare, a strigat: „E prea liniște aici, de departe! Hai să cântăm, bărbați.”

Unii dintre bărbați au făcut o pauză. Aludra se ridică, punându-și mâinile pe șolduri și îi aruncă o privire nemulțumită.

Așa că Talmanes a început el însuși.

„Vom bea vinul până când paharul se va usca,
și vom săruta fetele ca să nu plângă,
și vom arunca zarurile până vom zbura,
să dansăm cu Jak o’ the Shadows!”

Tăcere.

Apoi au pornit:

„Vom scoate un strigăt cu un blestem sângeros,
Și vom îmbrățișa servitoarele, ar putea fi și mai rău,
în timp ce plecăm cu poșeta Întunericului,
Să dansăm cu Jak o’ the Shadows!”

Vocile lor puternice băteau de pietre în timp ce lucrau, pregătindu-se cu furie pentru rolul pe care aveau să-l joace.

Și l- *ar* juca. Talmanes avea să se asigure că au făcut-o. Chiar dacă ar fi trebuit să-și iasă din acest mormânt într-o furtună de foc de dragon.

În timp ce Olver a înjunghiat femeia în alb, legăturile lui Faile au dispărut. Ea a căzut la pământ, împiedicându-se, dar rămânând în picioare. Mandevwin a căzut lângă ea cu un blestem.

Aravine. Lumină, *Aravine* . Docil, atent și capabil. Aravine era un Prieten Întunecat.

Ea avea Cornul.

Aravine aruncă o privire către Aes Sedai căzut pe care îl atacase Olver, apoi intră în panică, apucând calul pe care îl adusese un servitor și sărind în șa.

Faile s-a repezit spre ea în timp ce captivii au ieșit din țarcuri din apropiere, aruncându-se asupra lui Trollocs și încercând să lupte cu armele. Aproape ajunsese la Aravine

înainte ca femeia să plece în galop, purtând Cornul cu ea. Se îndreptă spre pantele mai blânde care i-ar fi permis să călătorească până în vârful Înălțimilor.

"Nu!" țipă Faile. „Aravine! Nu face asta!” Faile a început să alerge după ea, dar și-a dat seama că nu era de folos.

Un cal. Avea nevoie de un cal. Faile se uită frenetic în jur și găsi cele câteva animale de haita pe care le aduseseră prin poartă. Faile s-a grăbit lângă Bela, eliberând șaua – și toate poverile ei – cu câteva mișcări de cuțit. Ea a sărit pe iapă fără spate și a luat frâiele, apoi a dat-o în mișcare.

Iapa zbârcită a galopat după Aravine, iar Faile s-a rezemat pe spate. — Fugi, Bela, spuse Faile. „Dacă ți-ai păstrat puterea, acum este momentul să o folosești. Vă rog. Fugi, fată. *Alerga.* ”

Bela năvăli pe pământul călcat în picioare, bătăile copitelor însoțind tunetul de sus. Tabăra de la Trolloc era un loc al întunericului, luminat de focuri de bucătar și ocazional torță. Faile a simțit că trece printr-un coșmar.

În față, câțiva trolloci au izbucnit pe potecă pentru a o îndepărta. Faile s-a aplecat mai jos, rugându-se Luminii să le rateze atunci când vor ataca. Bela a încetinit, apoi doi călăreți au încărcat alături de Faile, purtând lăncile. Unul a străpuns gâtul unui trolloc și, deși celălalt călăreț i-a ratat semnul, calul său l-a lăsat pe un alt trolloc deoparte, făcând loc. Bela a galopat între trollocii dezorientați, prinzând până la doi bărbați care călăreau înainte, unul mare de circumferință, celălalt slab. Harnan și Vanin.

"Voi doi!" strigă Faile.

„Ho, doamna mea!” spuse Harnan râzând.

"Cum?" strigă ea la ei peste zgomotul copitelor.

„Am lăsat o rulotă să ne găsească”, a țipat Harnan, „și lăsăm ei să ne ia prizonieri. Ne-au adus prin poartă cu câteva ore în urmă și i-am pregătit pe captivi să se elibereze. Sosirea ta ne-a oferit oportunitatea de care aveam nevoie!”

„Cornul! Ai încercat să furi Cornul!”

„Nu”, a țipat Harnan, „am încercat să furăm niște tabac din Mats!”

„Credeam că l-ai îngropat ca să-l lași în urmă!” strigă Vanin din partea cealaltă. „M-am gândit că lui Mat nu i-ar păsa. Oricum îmi datorează câteva mărci! Când am deschis acel sac și am găsit Cornul sângeros al lui Valere. . . cenușă

de sânge! Pun pariu că mi-au auzit țipătul tot drumul în Tar Valon!”

Faile gemu, imaginându-și scena. Strigătul pe care-l auzise Faile era un țipăt de surpriză și era ceea ce *îl atrasese* pe ursul să atace.

Ei bine, nu se mai putea întoarce la acel moment. Se lipi de Bela cu genunchii, îndemnând calul înainte. În față, Aravine a galopat între trolloci, îndreptându-se spre locul în care pantele abrupte se diminuau. Aravine strigă frenetic după Trollocs să o ajute. Totuși, caii de curse au călătorit mai repede decât ar putea orice trolloc.

Solicitat. Aravine spusese că va duce Cornul la unul dintre Părăsiți. Faile mârâi încet, aplecându-se mai mult, și uimitor, Bela trase înaintea lui Vanin și Harnan. Ea nu a întrebat unde au găsit caii. Ea și-a îndreptat toată atenția către Aravine.

Un strigăt a răsărit prin tabără, iar Vanin și Harnan s-au despărțit, interceptând călărețiii care veneau după Faile. S-a tăiat într-o parte, îndemnându-l pe Bela să sară o grămadă de provizii și să încarce prin centrul unui grup de oameni îmbrăcați în haine ciudate, mâncând lângă un mic foc. Au strigat după ea cu accente groase.

Centu cu centimetru, ea a câștigat pe Aravine. Bela pufni și pufăi, transpirația întunecându-i haina. Cavaleria saldaeană era printre cele mai bune din țară, iar Faile cunoștea cai. Călărease toate rasele. În acele minute pe câmpul de luptă, ea l-ar fi pus pe Bela împotriva celor mai buni Tairen. Iapa zgomotoasă, fără nicio rasă deosebită, se mișca ca un alergător campion.

Simțind ritmul bătăilor copitelor sub ea, Faile și-a strecurat un cuțit din mânecă. Ea o îndemna pe Bela să sară peste o mică adâncitură în pământ și ei au rămas în aer pentru o clipă, Faile judecând vântul, căderea, momentul. Își întinse brațul înapoi și răsturnă cuțitul prin aer chiar înainte ca copitele Belei să atingă pământul.

Cuțitul zbură adevărat, îngropându-se în spatele lui Aravine. Femeia a alunecat de pe şa, mototolindu-se la pământ, sacul alunecând din strânsoarea ei...

Faile a sărit de pe Bela, aterizat în timp ce era încă în mișcare și alunecând până la oprire lângă sac. Ea a dezlegat șforile care i-au asigurat deschiderea și a văzut Cornul strălucitor înăuntru.

"Sunt . . . scuze . . .'' a șoptit Aravine, răsturnându-se. Picioarele ei nu s-au mișcat. „Nu-i spune lui Aldin ce am făcut. El are . . . un gust atât de groaznic. . . la femei. . ”

Faile se ridică, apoi se uită în jos cu milă. — Roagă-te ca Creatorul să-ți adăpostească sufletul, Aravine, spuse Faile și se cățăra înapoi pe spatele Belei. „Pentru că dacă nu, Cel Întunecat te va avea ca al lui. Te las în seama lui.” Ea o împinse pe Bela înapoi în mișcare.

Mai erau trolloci în față și și-au concentrat atenția asupra lui Faile. Au strigat și mai mulți Myrddraal au alunecat înainte, arătând spre Faile. Au început să se miște în jurul ei, blocându-i calea.

Își întinse falca, sumbră, și o îndreptă pe Bela înapoi în direcția în care venise, sperând să se întâlnească cu Harnan, Vanin sau pe oricine altcineva care i-ar fi ajutat.

Tabăra a fost plină de activitate, iar Faile a luat călăreți care o urmăreau, strigând: „Ea are Cornul lui Valere!”

Undeva sus, în vârful dealului, forțele lui Mat Cauthon au luptat cu Umbra. Atât de aproape!

O săgeată a lovit pământul lângă ea, urmată de altele. Faile ajunse la țarcuri captive, gardul spart zăcând în bucăți și trupuri împrăștiate în jur. Bela pufăia, poate la capătul puterilor. Faile a zărit un alt cal în apropiere, un roan care era înșeuat, dând ghiont la un soldat căzut la picioarele lui.

Faile a încetinit. Ce să fac? Schimbă caii, dar apoi ce? Ea a aruncat o privire peste umăr și apoi s-a lăsat în jos când o altă săgeată a trecut peste cap. Ea ridicase vreo duzină de soldați Sharan călare, toți urmărind-o, purtând armuri de pânză cusute cu inele mici. Au fost urmați de sute de trolloci.

Chiar și cu un cal nou, se gândi ea, *nu-i pot depăși.* Ea a condus-o pe Bela în spatele unor vagoane de aprovizionare pentru acoperire și a sărit, intenționând să alerge spre montura proaspătă.

„Lady Faile?” întrebă o voce mică.

Faile aruncă privirea în jos. Olver se înghesui sub vagon, ținând cuțitul în mână.

Călăreții erau aproape de ea. Faile nu a avut timp să se gândească. Ea a scos Cornul din sac și l-a împins în brațele lui Olver. — Păstrează asta, spuse ea. "Ascunde. Du-l la Mat Cauthon mai târziu în noapte.

„Mă părăsești?” întrebă Olver. "Singur?"

„Trebuie”, a spus ea, îndesând câteva mănunchiuri de săgeți în sac, cu inima tunându-i în piept. „Odată ce acești călăreți trec, găsește un alt loc de a te ascunde! Se vor întoarce să caute unde am fost, după. . .”

După ce mă prind.

Ar trebui să-și ia cuțitul pentru ea, ca nu cumva să o tortureze ceea ce făcuse cu Cornul. Îl prinse pe Olver de braț. „Îmi pare rău să-ți pun asta, micuțule. Nu este nimeni altcineva. Te-ai descurcat bine mai devreme; poți sa faci asta. Du Cornul la Mat sau totul este pierdut.”

A alergat în aer liber, făcând evident sacul pe care îl purta. Unii dintre acei străini îmbrăcați ciudat au văzut-o, arătând cu degetul. Ea ridică sacul sus și se urcă în șaua roanului, apoi îl dădu în galop.

Trollocii și Prietenii Întunecați l-au urmat, lăsându-l pe băiat și povara lui grea să se ghemuiască sub o căruță în mijlocul taberei Trolloc.

Logain întoarse discul subțire între degete. Alb-negru, despărțit de o linie sinuoasă. *Cuendillar* ; se presupune. Fulgii care i se frecau de sub degete păreau să bată joc de natura sa eternă.

„De ce nu le-a spart Taim?” întrebă Login. „Ar fi putut. Acestea sunt la fel de casante ca pielea veche.”

— Nu știu, spuse Androl, aruncând o privire către ceilalți din echipa sa. „Poate că nu era încă momentul potrivit.”

„Rupe-le la momentul potrivit și asta îl va ajuta pe Dragon”, a spus bărbatul care s-a numit Emarin. Părea îngrijorat. „Rupe-le la momentul nepotrivit. . . si ce?"

— Nimic bun, bănuiesc, spuse Pevara. Un rosu.

Oare avea vreodată să se răzbune împotriva celor care l-au îmblânzit? Odată, acea ură – și numai ea – l-a determinat să supraviețuiască. Acum a găsit o nouă foame în interiorul lui. Îl învinsese pe Aes Sedai, îi doborâse și îi revendicase ca fiind ai lui. Răzbunarea părea. . . gol. Setea lui lungă de a-l ucide pe M'Hael a umplut puțin din acel gol, dar nu suficient. Ce mai mult?

Odată, el se autointitulase Dragonul Renăscut. Odată, se pregătise să domine lumea. Pentru a face toc. A băgat cu degetul pecetea închisorii Celui Întunecat în timp ce stătea la periferia bătăliei. Era departe spre sud-vest, sub mlaștini, unde Asha'manul său ținea o mică tabără de bază. Dinspre Înălțimi se auzeau zgomote îndepărtate – explozii de țesături trăgând înainte și înapoi între Aes Sedai și Sharans.

Un număr mare de Asha'man ai lui luptaseră acolo, dar canalizatorii Sharan i-au depășit numeric pe Aes Sedai și Asha'man combinați. Alții au târât pe câmpurile de luptă, vânând Dreadlords, ucigându-i.

Pierdea oameni mai repede decât Umbra. Erau prea mulți dușmani.

A ridicat sigiliul. A existat o putere. Puterea de a proteja Turnul Negru, cumva? *Dacă nu le este frică de noi, frică de* mine, *ce se va întâmpla cu noi odată ce Dragonul va muri?*

Nemulțumirea a radiat prin legătura. A întâlnit ochii lui Gabrelle. Ea inspectase bătălia, dar acum ochii ei erau ațintiți asupra lui. Întrebarea. Amenințător?

Mai devreme, chiar se gândise că îl îmblânzise pe Aes Sedai? Ideea ar fi trebuit să-l facă să râdă. Niciun Aes Sedai nu a putut fi îmblânzit, niciodată.

Logain a pus cu atenție sigiliul și tovarășii lui în punga de la centură. Îi trase sforile închise, întâlnindu-i ochii lui Gabrelle. Îngrijorarea ei a crescut. Pentru o clipă, simţise că grija ei era *pentru* el, nu *pentru* el.

Poate că învăța cum să manipuleze legătura, să-i trimită sentimente despre care credea că îl vor liniști. Nu, Aes Sedai nu putea fi îmblânzit. Legătura lor nu le cuprinsese. Făcuse mai multe complicații.

A ajuns la gulerul său înalt, desfăcând acul de dragon pe care îl purta acolo și i-a oferit-o lui Androl. „Androl Genhald, ai intrat în groapa morții și te-ai întors. De două ori acum, sunt îndatorat cu tine. Te numesc complet Asha'man. Purtați acul cu mândrie.” El îi dăduse deja omului înapoi acul sabiei, redându-l la Dedicat.

Androl ezită, apoi întinse mâna și luă acul cu mâini reverente.

— Și focile? întrebă Pevara, cu brațele încrucișate. „Aparțin Turnului Alb; Amyrlinul este Vezitorul lor.”

— Amyrlinul, spuse Logain, este la fel de bun ca mort, din câte am auzit. În absența ei, sunt un administrator potrivit.” Logain a pus mâna Sursa, supunând-o, dominând-o. A deschis o poartă înapoi spre vârful Înălțimilor.

Războiul i-a revenit în plină forță, confuzia, fumul și țipetele. A pășit, ceilalți urmând. Canalizarea puternică de la Demandred strălucea ca un far, vocea răsunătoare a bărbatului continuând să-l batjocorească pe Dragonul Renăscut.

Rand al'Thor nu a fost aici. Ei bine, cel mai apropiat lucru de el a fost însuși Logain. Un alt înlocuitor. „O să mă lupt cu el”, le-a spus celorlalți. „Gabrelle, vei rămâne în urmă și vei aștepta întoarcerea mea, deoarece s-ar putea să am nevoie de Vindecare. Ceilalți dintre voi aveți de-a face cu oamenii lui Taim și acei canalizatori Sharan. Să nu

trăiască niciun om care a mers în Umbră, fie prin alegere, fie prin forță. Aduceți dreptate unuia și milă celuilalt.”

Ei au dat din cap. Gabrelle părea impresionat de el, poate pentru decizia lui de a lovi inima inamicului. Ea nu și-a dat seama. Nici măcar unul dintre Părăsiți nu putea fi atât de puternic pe cât părea să fie Demandred.

Demandred avea un *sa'angreal* și unul puternic. Asemănător ca putere cu *Callandor* ; poate mai puternic. Cu asta în mâinile lui Logain, multe lucruri în această lume s-ar schimba. Lumea avea să știe despre el și Turnul Negru și aveau să tremure în fața lui așa cum nu făcuseră niciodată pentru Scaunul Amyrlin.

Egwene a condus un asalt, care nu fusese mai văzut de milenii. Aes Sedai s-au scos din fortificațiile lor defensive și s-au alăturat ei, împingând în sus pe versantul vestic cu un pas constant. Țesăturile zburau în aer ca o explozie de panglici prinse de vânt.

Cerul s-a rupt cu lumina a o mie de zăvoare, pământul gemuind și tremurând de lovituri. Demandred a continuat să tragă asupra andorenilor de pe cealaltă parte a platoului, iar fiecare împușcătură de foc de bale a trimis ondulații prin aer. Pământul a crăpat cu pânze de păianjen de culoare neagră, dar acum din acele crăpături au început să răsară fire de ceva bolnăvicios. S-a răspândit ca o boală peste pietrele sparte ale dealului.

Aerul se simțea viu cu Puterea, energia atât de groasă încât Egwene aproape credea că Puterea Unică devenise vizibilă pentru toți. Prin aceasta, ea a atras atâta putere cât a putut să țină prin *sa'angrealul lui Vora.* Ea s-a simțit la fel ca atunci când s-a luptat cu Seanchan, doar că cumva mai deține controlul. Apoi, furia ei fusese mărginită de disperare și teroare.

De data aceasta, a fost un lucru încins, ca un metal încălzit dincolo de punctul de a fi lucrat de un fierar.

Ea, Egwene al'Vere, primise administrarea acestui pământ.

Ea, Amyrlin Seat, nu va mai fi hărțuită de Umbră.

Ea nu s-ar fi retras. Ea nu s-a înclinat, deoarece resursele ei au eșuat.

Ea ar lupta.

Ea a canalizat Air, construind o furtună învolburată de praf, fum și plante moarte. O ținea în fața ei, ascunzând vederea celor de deasupra, în timp ce încercau să o identifice. Fulgerul s-a prăbușit în jurul ei, dar ea a țesut

Pământul, săpând adânc în stâncă și ridicând un jet de fier care s-a răcit într-o turlă de lângă ea. Fulgerul a lovit turla, scutindu-o în timp ce a trimis furtuna să urle pe panta.

O mișcare lângă ea. Egwene îl simţi pe Leilwin apropiindu-se. Acela . . . acela se dovedise credincios. O astfel de surpriză. A avea un nou Warder nu i-a îndepărtat deznădejdea de la moartea lui Gawyn, dar a ajutat în alte moduri. Acel nod din spatele minții lui Egwene se înlocuise cu unul nou, foarte diferit, dar șocant de loial.

sa'angrealul lui Vora și și-a continuat atacurile, deplasându-se pe versantul dealului, cu Leilwin lângă ea. În față, Sharans s-au ghemuit, rezistând vântului. Egwene i-a lovit cu panglici de foc. Canalizatorii au încercat să o atace prin furtună, dar țesăturile lor s-au rătăcit, cu ochii înfundați de praf. Trei soldați obișnuiți au atacat din lateral, dar Leilwin i-a trimis eficient.

Egwene a adus vântul în jur și l-a folosit ca pe mâini, ridicând canalele și aruncându-le în aer. Fulgerele de sus i-au luat pe bărbați într-o îmbrățișare de foc, iar cadavrele fumegătoare au căzut pe versantul dealului. Egwene înainta, armata ei de Aes Sedai înaintând, aruncând țesături ca săgețile de lumină.

Ashaman li sa alăturat. Aceștia luptaseră alături de Turnul Alb din când în când, dar acum păreau hotărâți în forță. Zeci de bărbați s-au adunat în timp ce ea a condus drumul. Aerul a devenit plin de Puterea Unică.

Vânturile s-au oprit.

Furtuna de praf a căzut brusc, înăbușită ca o lumânare sub o pătură. Nicio forță naturală nu făcuse asta. Egwene a urcat pe un afloriment stâncos, privind spre un bărbat în negru și roșu care stătea în vârf, cu mâna întinsă. În cele din urmă îl scosese pe cel care conducea această forță. Stăpânii lui de groază au luptat alături de Sharan, dar ea și-a căutat liderul. Taim. M'Hael.

„El țese fulger!” strigă un bărbat în spatele ei.

Egwene ridică imediat o turlă de fier topit și o răci pentru a atrage fulgerul care căzu o clipă mai târziu. Ea aruncă o privire în lateral. Cel care vorbise era Jahar Narishma, gardianul Asha'man al lui Merise.

Egwene zâmbi, privind spre Taim. — Ține-i pe ceilalți departe de mine, porunci ea cu voce tare. „Toți, în afară de tine, Narishma și Merise. Avertismentele lui Narishma se vor dovedi utile.”

Și-a adunat puterile și a început să dea o furtună împotriva trădătoarei M'Hael.

Ila a cules printre morți pe câmpul de luptă de lângă ruine. Deși luptele se mutaseră în aval, ea auzea strigăte îndepărtate și explozii în timpul nopții.

Ea a vânat răniții printre cei căzuți și a ignorat săgețile și săbiile când le-a găsit. Alții le-ar aduna, deși ea și-ar fi dorit să nu o facă. Săbiile și săgețile au cauzat o mare parte din această moarte.

Raen, soțul ei, lucra în apropiere, împingând fiecare cadavre, apoi ascultând bătăile inimii. Mănușile îi erau pătate de roșu, iar sângele îi mânjia hainele colorate, pentru că își apăsase urechea de pieptul cadavrelor. Odată ce au confirmat că cineva a murit, au lăsat un X desenat pe un obraz, adesea în sângele persoanei respective. Asta i-ar împiedica pe alții să repete lucrarea.

Raen părea să fi îmbătrânit un deceniu în ultimul an, iar Ila a simțit că și ea a îmbătrânit. Calea Frunzei a fost uneori un maestru ușor, oferind o viață de bucurie și pace. Dar o frunză a căzut în vânturi liniştite şi în furtună; dăruirea cerea ca cineva să-l accepte atât pe cel din urmă cât și pe cel dintâi. Fiind alungat din țară după țară, suferind de foame pe măsură ce pământul a murit, apoi s-a odihnit în cele din urmă pe ținuturile Seanchan. . . așa fusese viața lor.

Nimic nu a egalat pierderea lui Aram. Asta dusese mult mai profund decât pierderea mamei sale în favoarea trollocilor.

Au trecut pe lângă Morgase, fosta regină, care i-a organizat pe acești muncitori și le-a dat ordine. Ila a continuat să se miște. Îi păsa puțin de regine. Nu făcuseră nimic pentru ea sau pentru ea.

În apropiere, Raen se opri, ridicând lanterna pentru a examina o tolbă plină de săgeți pe care o purtase un soldat în timp ce murise. șuieră Ila, ridicându-și fustele ca să ocolească cadavrele și să ajungă la soțul ei. „Raen!”

— Pace, Ila, spuse el. „Nu am de gând să-l ridic. Totuși, mă întreb.” El ridică privirea, spre străfulgerele îndepărtate din aval de râu și pe vârful Înălțimilor, unde armatele își continuau actele lor teribile de crimă. Atâtea fulgerări în noapte, ca sute de fulgere. Acum trecuse cu mult de miezul nopții. Au fost pe acest câmp, în căutarea celor vii, de ore întregi.

"Te intrebi?" întrebă Ila. „Raen. . .”

„Ce i-am pune să facă, Ila? Trollocii nu vor urma Calea Frunzei.”

„Există destul loc de alergat”, a spus Ila. "Priveste-i pe ei. Au venit să-i întâlnească pe Trolloci când Shadowspawn abia ieșiseră din Blight. Dacă acea energie ar fi fost cheltuită adunând oamenii și conducându-i spre sud. . .”

— Trollocii ar fi urmat, spuse Raen. „Ce atunci, Ila?”

„Am acceptat mulți maeștri”, a spus Ila. „Umbra s-ar putea să ne trateze prost, dar ar fi cu adevărat mai rău decât am fost tratați de către alții?”

— Da, spuse Raen încet. „Da, Ila. Ar fi mai rău. Mult , *mult* mai rău.”

Ila se uită la el.

El clătină din cap, oftând. „Nu am de gând să abandonez Calea, Ila. Este calea mea și este potrivită pentru mine. Poate . . . poate că nu mă voi gândi atât de prost la cei care urmează o altă cale. Dacă trăim aceste vremuri, o vom face la moștenirea celor care au murit pe acest câmp de luptă, indiferent dacă dorim să acceptăm sacrificiul lor sau nu.”

S-a îndepărtat. *E doar întunericul nopții,* se gândi ea. *O va depăși, odată ce soarele va străluci din nou. Acesta este dreptul. Nu-i aşa?*

Ea ridică privirea spre cerul nopții. Soarele acela. . . ar putea ei să spună când a crescut? Norii, aprinși de la focurile de dedesubt, păreau să devină din ce în ce mai groși. Și-a tras șalul galben strălucitor mai aproape, simțindu-se brusc frig.

Poate că nu voi gândi atât de prost la cei care urmează o altă cale. . .

Ea clipi câteva lacrimi din ochi. „Lumină”, șopti ea, ceva răsucindu-se înăuntru. „Nu ar fi trebuit să-i întorc spatele. Ar fi trebuit să încerc să-l ajut să se întoarcă la noi, nu să-l alung. Lumină, o, Lumină. Adăpostește-l. . .”

În apropiere, un grup de mercenari au găsit săgețile și le-au ridicat. „Hei, Hanlon!” unul a sunat. "Uita-te la asta!"

Când bărbații brutali începuseră inițial să ajute la lucrarea Tuatha'an, ea fusese mândră de ei. Evitați bătălia pentru a ajuta la îngrijirea răniților? Bărbații văzuseră dincolo de trecutul lor violent.

Acum, a clipit și a văzut altceva despre ei. Lași, care preferă să scoată cadavre și să pescuiască în buzunare decât să lupte. Care a fost mai rău? Bărbații care – oricât de greșiți ar fi fost – au înfruntat trollocii și au încercat să-i întoarcă înapoi? Sau acești mercenari care au refuzat să lupte pentru că au găsit această cale mai ușoară?

^

Ila clătină din cap. Intotdeauna simțise că știe răspunsurile în viață. Astăzi, majoritatea au scăpat de ea. Salvarea vieții unei persoane, totuși. . . de care se putea agăța.

Ea s-a întors printre cadavre, căutând pe cei vii printre morți.

Olver s-a prăbușit înapoi sub căruță, strângând cornul, în timp ce Lady Faile a plecat. Zeci de călăreți au urmat-o și sute de trolloci. Se întunecase atât de mult.

Singur. Fusese lăsat din nou singur.

Și-a strâns ochii, dar asta nu a făcut mare lucru. Încă auzea bărbați țipând și țipând în depărtare. Încă simțea mirosul de sânge, captivii care fuseseră uciși de trolloci în timp ce încercau să scape. Dincolo de sânge, mirosea a fum, gros și mâncărime. Părea că toată lumea arde.

Pământul tremura, de parcă ceva foarte greu l-ar fi lovit undeva în apropiere. Tunetele au bubuit pe cer, însoțite de crăpături ascuțite, în timp ce fulgerele loveau din nou și din nou la Înălțimi. se scânci Olver.

Cât de curajos se gândise. Acum, iată-l, în sfârșit la bătălie. Abia putea să-și țină mâinile să nu tremure. Voia să se ascundă, să sape adânc în pământ.

Faile îi spusese să găsească un alt loc unde să se ascundă pentru că s-ar putea întoarce, căutând Cornul.

A îndrăznit să iasă acolo? A îndrăznit să rămână aici? Olver deschise ochii, apoi aproape că țipă. O pereche de picioare terminate în copite stăteau lângă căruță. O clipă mai târziu, o față cu botul s-a aplecat și s-a uitat la el, cu ochii îngustați, nările adulmecând.

strigă Olver, întorcându-se înapoi, strângând cornul. Trollocul a strigat ceva, ridicând căruța și aproape că l-a doborât pe Olver. Conținutul de săgeți al căruței s-a împrăștiat pe pământ în timp ce Olver s-a repezit, căutând siguranță.

Nu era niciunul. Zeci de trolloci s-au întors spre el și s-au sunat unul pe altul într-o limbă pe care Olver nu o recunoștea. Se uită în jur, cu Cornul într-o mână, cuțitul în cealaltă, frenetic. Fără siguranță.

Un cal pufni în apropiere. Era Bela, mestecând niște cereale scurse dintr-un cărucior de provizii. Calul și-a ridicat capul, uitându-se la Olver. Nu avea șa, doar căpăstru și căpăstru.

Sânge şi cenuşă, îşi spuse Olver, alergând după ea, *aş vrea să am Vânt.* Această iapă plinuță avea să-l termine cu

siguranță în oală. Olver și-a pus cuțitul în teacă și a sărit pe spatele Belei, apucând frâiele cu o mână, strângând Cornul în cealaltă.

Trolloc cu botul de porc din căruță se legănă, aproape că-i scoate brațul lui Olver. A strigat, punându-l pe Bela în mișcare, iar iapa a ieșit în galop din mijlocul trollocilor. Fiarele au fugit în urmă cu urlete și țipete. Alte apeluri au răsunat în toată tabăra, care aproape că se goleau în timp ce convergeau spre băiat.

Olver călărea așa cum fusese învățat, în jos, ghidându-se cu genunchii. Și Bela a fugit. Ușoară, dar a *fugit.* Mat spusese că mulți cai le era frică de trolloci și că și-ar arunca călărețul dacă ar fi fost forțat lângă ei, dar acest animal nu a făcut nimic din toate astea. Ea a tunat chiar pe lângă trollocii urlători, chiar prin centrul taberei.

Olver se uită peste umăr. Erau sute de ei acolo, după el. „O, Lumină!”

Văzuse steagul lui Mat pe acele înălțimi, era sigur de asta. Dar erau atât de mulți trolloci în cale. Olver o întoarse pe Bela să călărească pe drumul pe care îl urmase Aravine. Poate că ar putea să ocolească tabăra Trolloc și să iasă pe acolo, apoi să urce în spatele Înălțimilor.

Du Cornul la Mat, sau totul este pierdut.

Olver a călărit pentru tot ce merita, îndemnându-l pe Bela să continue.

Nu este nimeni altcineva.

În față, o mare forță de trolloci l-a oprit. Olver sa întors în altă parte, dar și alții s-au apropiat din acea direcție. strigă Olver, întorcând-o din nou pe Bela, dar o săgeată groasă de Trolloc neagră a lovit-o în flanc. Ea a țipat și s-a împiedicat, apoi a căzut.

Olver se eliberă. Lovirea de pământ i-a scăpat aerul din plămâni și l-a făcut să vadă un fulger de lumină. Se forța să se târască până la mâini și genunchi.

Cornul trebuie să *ajungă la Matrim Cauthon . . .*

Olver a apucat Cornul și a constatat că plângea. „Îmi pare rău”, i-a spus el Belei. „Ai fost un cal bun. Ai alergat ca și cum Wind n-ar fi putut. Imi pare rau." Ea a scâncit încet și a tras o ultimă respirație, apoi a murit.

A părăsit-o și a alergat pe sub picioarele primului Trolloc care a sosit. Olver nu a putut lupta cu ei. Știa că nu poate. Nu a scos cuțitul din teacă. A alergat doar în sus pe panta abruptă, încercând să ajungă în vârf de unde văzuse căzând steagul lui Mat.

Ar fi putut la fel de bine să fi fost la un continent distanță. Un trolloc l-a apucat de haine, trăgându-l în jos, dar Olver s-a eliberat, lăsând pânză în unghiile sale groase. S-a grăbit peste pământul zdrobit și, cu disperare, a zărit o mică crăpătură într-un afloriment stâncos de la baza pantei. Crăpătura de mică adâncime ridică privirea spre cerul negru.

S-a aruncat spre ea, apoi a intrat înăuntru, agățându-se de Corn. Abia se potrivea. Trollocii se răsuciră deasupra lui, apoi începură să se întindă după el, smulgându-i hainele.

Olver scânci și închise ochii.

Logain s-a aruncat prin poartă, țesături formându-se deja în fața lui când a lovit pe Demandred.

Bărbatul stătea pe versantul mocnit care privea peste râul uscat și spre formațiunile de știucă Andoran, care eșuează. Aiel, Cairhienin și Legiunea Dragonului au luptat și acolo și toți erau în pericol de a fi înconjurați.

Stiucile erau aproape sparte, acum. În curând ar fi o rătăcire.

Logain a lansat două coloane de foc către Demandred, dar Sharans s-au aruncat în cale, interferând cu atacul său. Carnea a ars, oasele carbonizate în praf. Moartea lor i-a dat lui Demandred timp să se învârtă și să atace cu o țesătură de apă și aer. Explozia lui Logain a lovit asta și s-a transformat în abur, apoi a fiert.

Logain sperase că, după atâta canalizare, Demandred va fi slăbit. Nu asa. O țesătură complexă s-a format în fața bărbatului, o țesătură precum Logain nu o văzuse niciodată. A făcut un câmp care se ondula în aer, iar când Logain a atacat următoarea, țesătura lui a sărit liber ca un băț aruncat împotriva unui zid de cărămidă.

Logain sări în lateral, rostogolindu-se în timp ce fulgerul izbucni din cer. Cioburile de stâncă l-au zvârlit în timp ce țesea Spirit, Foc și Pământ, tăind peretele ciudat. L-a smuls, apoi a aruncat bucăți de piatră sparte din pământ pentru a intercepta focul de la Demandred.

O diversiune, se gândi Logain, dându-și seama că Demandred țesese altceva, mai complex, în spatele focului. O poartă s-a deschis și s-a aruncat peste pământ, deschizându-se într-o fărâmă de roșeață. Logain s-a aruncat într-o parte când Poarta Morții a trecut, dar a lăsat o urmă de lavă arzând.

Următorul atac al lui Demandred a fost un jet de aer care l-a aruncat pe Logain înapoi, spre acea lavă. Logain a țesut cu disperare Apa pentru a răci lava. Lovi cu umărul mai întâi, trecând o explozie de abur care i-a opărit pielea, dar răcise suficient de mult lava încât să formeze o crustă deasupra fluxului încă topit de dedesubt. Ținându-și respirația împotriva aburului, se aruncă într-o parte, în timp ce o altă serie de fulgere pulveriza pământul unde fusese.

Acele șuruburi au spulberat crusta pe care o făcuse, ajungând în roca topită. Picături de lavă se împroșcară pe Logain, usturându-i pielea, arzându-i bucăți în brat și față. A țipat și s-a împletit prin furie pentru a trimite fulgere asupra dușmanului său.

O felie de Spirit, Pământ și Foc i-a tăiat țesăturile din aer. Demandred a fost atât de *puternic.* Acel *sa'angreal* a fost incredibil.

Următorul fulger îl orbit pe Logain, aruncându-l înapoi. A lovit un petic de șisturi sparte, vârfurile stâncii mușcându-i pielea.

„Ești puternic”, a spus Demandred. Logain abia auzi cuvintele. Urechile lui. . . tunetul . . . — Dar tu nu ești Lews Therin.

Logain mârâi, împletindu-și lacrimile, aruncând fulgere către Demandred. A țesut de două ori și, deși Demandred a tăiat un șurub din aer, celălalt a fost adevărat.

Dar . . . ce a fost țesătura aia? Era un altul pe care Logain nu o recunoscu. Fulgerul l-a lovit pe Demandred, dar a dispărut, trimis cumva în pământ și s-a risipit. O țesătură atât de simplă de Aer și Pământ, dar a făcut fulgerul inutil.

Un scut trântit între Logain și Sursă. Prin ochii săi răniți, a privit țesătura pentru incendiu care începea în mâinile lui Demandred. Mârâind, Logain apucă o bucată de șist de la pământ lângă el, de mărimea pumnului său, și o aruncă spre Demandred.

În mod surprinzător, piatra a lovit, rupând pielea, făcându-l pe Demandred să se împiedice înapoi. Forsaken era puternic, dar putea să facă greșelile oamenilor de rând. Nu vă concentrați niciodată toată atenția asupra Puterii Unice, în ciuda a ceea ce spusese întotdeauna Taim. În acel moment de distragere a atenției, scutul dintre Logain și Sursă a dispărut.

Logain se rostogoli în lateral, începând două țesături. Unul, un scut al lui pe care nu intenționa să-l folosească.

Celălalt, o poartă finală, disperată. Alegerea lașului.

Demandred mârâi, ridicându-și o mână la față și atacând Puterea. A ales să distrugă scutul, recunoscându-l imediat ca fiind cel mai mare risc. Poarta se deschise, iar Logain trecu, lăsând-o să se închidă. S-a prăbușit pe cealaltă parte, cu carnea opărită, brațele jupuite, urechile îi țiuiau, vederea aproape dispărută.

Se forța să se ridice, înapoi în tabăra Asha'man de sub mlaștinile unde Gabrelle și ceilalți așteptau întoarcerea lui. A urlat de furie. Îngrijorarea lui Gabrelle a radiat prin legătura. Adevărata îngrijorare. Nu și- *a* imaginat asta. Ușoară.

— Liniște, spuse ea, îngenunchând lângă el. "Prostule. Ce ți-ai făcut?”

„Am eșuat”, a spus el. La distanță, a simțit că loviturile puterii lui Demandred încep din nou în timp ce continua să urle pentru Lews Therin. "Vindeca-ma."

— N-o să mai încerci asta, nu-i așa? ea a spus. „Nu vreau să te vindec doar ca să te las...”

— Nu voi încerca din nou, spuse Logain, cu vocea zdrențuită. Durerea a fost îngrozitoare, dar a pălit în comparație cu umilirea înfrângerii. — Nu o voi face, Gabrelle. Nu te mai îndoi de cuvântul meu. E prea puternic.”

— Unele dintre aceste arsuri sunt grave, Logain. Aceste găuri din pielea ta, nu știu dacă le pot vindeca complet. Vei fi cicatrice.”

— E bine, mârâi el. Acolo ar fi locul în care lava îi stropise brațul și partea laterală a feței.

Lumină , se gândi el. *Cum o să ne descurcăm cu acel monstru?*

Gabrelle și-a pus mâinile pe el și țesăturile vindecătoare i s-au turnat în trup.

Tunetul bătăliei lui Egwene cu M'Hael rivaliza cu cel al norilor care se prăbușesc deasupra. M'Hael. Un nou Părăsit, numele lui proclamat de Dreadlords peste câmpul de luptă.

Egwene țesă fără să se gândească, aruncând țesătură după țesătură către renegatul Asha'man. Nu chemase vântul, dar totuși acesta se repezi și urlă în jurul ei, biciuindu-și părul și rochia, prinzându-și fura și răsturnând-o. Narishma și Merise se înghesuiau cu Leilwin pe pământ lângă ea, vocea Narishmei – abia auzită deasupra bătăliei – strigând țesături în timp ce M’Hael le crea.

După înaintarea ei, Egwene stătea pe vârful Înălțimilor, pe un teren uniform cu M'Hael. Ea știa, undeva adânc, că corpul ei avea nevoie de odihnă în curând.

Deocamdată, acesta a fost un lux inaccesibil. Deocamdată conta doar lupta.

Focul a izbucnit spre ea, iar ea l-a plesnit deoparte cu Air. Scânteile prinse de vânt, învârtindu-se în jurul ei într-un strop de lumină în timp ce țesea Pământul. Ea a trimis o undă prin pământul deja rupt, încercând să-l doboare pe M'Hael, dar el a despărțit valul cu o țesătură proprie.

El încetinește, se gândi ea.

Egwene făcu un pas înainte, umflat de putere. Ea a început două țesături, câte una deasupra fiecărei mâini, și a țâșnit foc în el.

El a răspuns cu o bară de alb pur, subțire ca sârmă, care i-a lipsit cu mai puțin de o mână. Focul a lăsat o imagine ulterioară în ochii lui Egwene, iar pământul *gemu* sub ei în timp ce aerul se deforma. Pânzele acelea de păianjen au răsărit pe pământ, fracturate în neant.

"Prost!" a strigat ea la el. „Veți distruge Modelul însuși!” Deja, ciocnirea lor amenința asta. Vântul ăsta nu era natural, aerul ăsta sfârâit. Acele crăpături din pământ s-au răspândit din M'Hael, lărgindu-se.

„Îl țese din nou!” strigă Narishma, cu vocea prinsă de furtună.

M'Hael a eliberat această a doua țesătură de foc, fracturând pământul, dar Egwene era gata. Ea a ocolit, mânia ei crescând. Balfire. Trebuia să o contracareze!

Nu le pasă ce distrug. Ei sunt aici pentru a distruge. Acesta este chemarea stăpânului lor. Pauză. Arde din temelii. Ucide.

Gawyn . . .

Ea țipă de furie, țesând coloană după coloană de foc, una după alta. Narishma strigă ce făcea M'Hael, dar Egwene nu auzea din cauza zgomotului în urechi. Ea a văzut curând, oricum, că el a construit o barieră de Aer și Foc pentru a-i abate atacurile.

Egwene înainta cu pași mari, trimițând lovituri repetate asupra lui. Asta nu i-a dat timp să-și revină, nici să atace. Ea a oprit ritmul doar pentru a forma un scut pe care îl ținea gata. Un strop de foc de pe bariera lui l-a făcut să se împiedice înapoi, țesătura i-a crăpat și a ridicat mâna, poate pentru a încerca din nou focul.

Egwene trânti scutul între el și Sursă. Nu l-a tăiat prea bine, pentru că a reținut-o prin forța voinței. Erau destul de

aproape acum încât ea îi putea vedea neîncrederea, furia. El a ripostat, dar era mai slab decât ea. Egwene împinse, aducând acel scut din ce în ce mai aproape de firul invizibil care îl lega de Puterea Unică. Ea a forțat-o cu toată puterea. . .

M'Hael, încordându-se, a eliberat un mic flux de foc în sus, prin golul unde scutul încă nu căzuse la loc. Focul a distrus țesătura – la fel ca și aerul și, într-adevăr, Modelul însuși.

Egwene se împletici înapoi când M'Hael îndreptă țesătura spre ea, dar bara încinsă de alb era prea mică, prea slabă pentru a ajunge la ea. A dispărut înainte de a lovi. M'Hael mârâi, apoi dispăru, deformând aerul într-o formă de Călător, pe care Egwene nu știa.

Egwene respiră adânc, ținându-și mâna la piept. Ușoară! Aproape fusese șteasră din Model.

A dispărut fără să formeze o poartă ! *Adevărata putere,* se gândi ea. Singura explicație. Ea nu știa aproape nimic despre asta – era însăși esența Celui Întunecat, momeala care îi convinsese pe canalizatorii din Epoca Legendelor să foreze Bore în primul rând.

Balfire. Ușoară. Eram aproape mort. Mai rău decât mort.

Nu avea cum să contracareze focul.

Este doar o țesătură . . . Doar o țesătură. cuvintele lui Perrin.

Momentul trecuse acum, iar M'Hael fugise. Ar trebui să o țină pe Narishma aproape pentru a o avertiza dacă cineva începea să canalizeze în apropiere.

Cu excepția cazului în care M'Hael folosește din nou Puterea Adevărata. Ar putea un alt bărbat să simtă că este canalizat?

"Mamă!"

Egwene se întoarse în timp ce Merise făcea semn spre locul în care majoritatea Aes Sedai și Asha'man erau încă angajați într-o luptă răsunătoare cu forțele Sharan. Multe surori în rochii colorate zăceau moarte pe coasta dealului.

Moartea lui Gawyn i-a bântuit gândurile ca un asasin în negru. Egwene și-a întins falca și și-a alimentat furia, atragând Puterea Unică în timp ce se lansa spre Sharans.

Hurin, cu nările umplute cu pânză, s-a luptat pe Polov Heights cu ceilalți grannicieni.

Chiar și prin pânză, simțea mirosul de război. Atâta *violență* , mirosuri de sânge, de carne putrezită în jurul lui.

Au acoperit pământul, sabia lui, propria lui *haină*. Fusese deja bolnav, violent, de mai multe ori în timpul bătăliei.

Totuși a luptat. Se aruncă deoparte în timp ce un Trolloc cu bot de urs se târa peste cadavre și se aruncă spre el. Sabia fiarelor a făcut să se cutremure pământul și Hurin a strigat.

Fiara râse într-un râs inuman, luând strigătul lui Hurin pentru a indica frică. S-a aruncat, așa că Hurin s-a prăbușit înainte și la îndemâna lui, apoi și-a deschis stomacul când a alergat pe lângă el. Creatura s-a oprit împleticindu-se, urmărindu-și cum se revarsă propriile sale măruntișuri.

„Trebuie să câștig timp pentru Lordul Rand”, se gândi Hurin, dându-se înapoi și așteptând ca următorul Trolloc să vină peste cadavre. Ei veneau pe partea de est a Heights, pe malul râului. Această pantă abruptă le-a fost greu de urcat, dar Light, erau atât de *mulți* .

Continuă să lupți, continuă să lupți.

Lordul Rand venise la *el* , cerându-și scuze. Către el! Ei bine, Hurin l-ar face mândru. Dragonul Renăscut nu avea nevoie de iertarea unui mic hoț, dar Hurin simțea totuși ca și cum lumea s-ar fi redresat Lordul Rand era din nou Lord Rand. Lordul Rand le-ar păstra, dacă i-ar putea acorda suficient timp.

A fost o pauză în acțiune. S-a încruntat. Fiarele păruseră nesfârșite. Cu siguranță nu căzuseră toți. A pășit cu precauție înainte, privind peste cadavre și în josul pantei.

Nu, nu, nu au fost învinși. Marea de fiare părea aproape nesfârșită. Îi putea vedea la lumina focurilor de dedesubt. Trollocii își întrerupseseră urcarea pentru că trebuiau să îndepărteze cadavrele din drumul lor pe pantă, dintre care mulți fuseseră doborâți de arcașii lui Tam. Sub ei, la albia râului, cea mai mare armata de trolloci a luptat cu armata lui Elayne.

„Ar trebui să avem câteva minute”, le-a spus Lan Mandragoran soldaților de unde stătea călare. Regina Alliandre a călărit și ea în apropiere, vorbind calm cu oamenii ei. Doi monarhi la vedere. Cu siguranță știau să exercite comanda. Asta l-a făcut pe Hurin să se simtă mai bine.

„Se pregătesc pentru o încărcare finală”, a spus Lan, „o împingere care să ne forțeze să plecăm de pe pantă, astfel încât să poată lupta cu noi aici sus, pe teren uniform. Odihnește-te în timp ce ei curăță corpurile. Pacea

favorizează săbiile voastre, prieteni. Următorul asalt va fi cel mai rău.” Următorul atac ar fi cel *mai rău* ? Ușoară!

În spatele lor, în mijlocul platoului, restul armatei lui Mat a continuat să apese pe armata Sharan, încercând să-i împingă înapoi spre sud-vest. Dacă ar putea face asta și să-i forțeze să coboare panta în trollocii care luptă cu forțele lui Elayne, ar putea crea o mizerie potrivită de care Mat ar putea profita. Dar pentru moment, Sharanii nu cedeau nici un centimetru de teren; de fapt, împingeau înapoi armata lui Mat, care începea să se întemeieze.

Hurin s-a întins pe spate, ascultând gemetele de jur împrejur, strigătele îndepărtate și zgomotul armelor lovind metalul, adulmecând mirosul de violență care atârna în jurul lui într-un ocean de duhoare.

Cel mai rău urmează să vină.

Lumina ajuta-i. . .

Berelain a folosit o cârpă pentru a-și șterge sângele de pe mâini când a intrat cu pași mari în sala de sărbătoare a palatului ei. Mesele fuseseră tăiate în afară pentru ca lemne de foc să alimenteze vetrele enorme de la fiecare capăt al încăperii lungi; în locul mobilierului stăteau rânduri peste rânduri de răniți.

Ușile de la bucătărie s-au deschis și un grup de Tinkers a intrat, unii purtând așternuturi, iar alții ajutând răniții să intre șchiopătând în cameră. *Ușoară!* se gândi Berelain. *Mai mult?* Palatul era plin de răniți.

"Nu Nu!" spuse ea, mergând înainte. „Nu aici. Holul din spate. Va trebui să începem să le punem acolo. Rosil! Avem noi răniți.”

Tinkers se întoarseră spre hol, vorbind pe un ton reconfortant bărbaților răniți. Numai cei care puteau fi salvați au fost aduși înapoi. Fusese nevoită să-i instruiască pe liderii dintre femeile Tuatha'an cu privire la tipurile de răni necesare pentru a se vindeca. Mai bine să salvezi zece oameni cu răni grave decât să cheltuiești aceeași energie încercând să salvezi un om care s-a agățat de viață cu o singură lamă a speranței.

Acel moment de explicație fusese unul dintre cele mai sumbre lucruri pe care le făcuse vreodată.

Tinkers au continuat să se miște într-o linie, iar Berelain i-a urmărit pe răniți în căutarea unor scăpări de haine albe. Printre ei se aflau mantii albe, dar nu pe cel pe care ea îl căuta.

Atât de multe . . . se gândi ea din nou. Tinkers nu au avut nici un ajutor să mute răniții. Fiecare bărbat abil din palat, și majoritatea femeilor, merseseră pe câmpul de luptă pentru a lupta sau a ajuta refugiații din Caemlyn să adune săgeți.

Rosil se ridică, cu hainele pătate de sânge pe care ea îl ignora. Ea a preluat imediat controlul asupra răniților, urmărindu-i pe oricine avea nevoie de atenție imediată. Din păcate, ușile bucătăriei s-au deschis în acel moment și un grup de andoreni și Aiel însângerați s-au împiedicat, trimiși de rudele dintr-o altă zonă a câmpului de luptă.

Ceea ce a urmat a fost aproape de nebunie, când Berelain i-a scos pe toți cei pe care îi avea – miri, bătrâni, câțiva copii de până la cinci ani – pentru a-i ajuta pe noii veniți. Doar ce-a mai rău dintre Aiel a trecut; aveau tendința de a rămâne pe câmpul de luptă atâta timp cât puteau ține o armă. Asta însemna că mulți dintre cei care au venit la ea erau fără ajutor. A trebuit să-i așeze în spațiu pe care nu și-l permitea și să-i privească răsturnând în timp ce mureau.

„Este o prostie!” spuse ea ridicându-se. Mâinile îi erau din nou ude de sânge și nu mai avea nici o cârpă curată. Ușoară! „Trebuie să trimitem mai mult ajutor. Tu." Ea arătă spre un Aiel care fusese orbit. Stătea cu spatele la perete, cu un bandaj în jurul ochilor. — Tu, orbul Aiel.

„Mă numesc Ronja.”

„Ei bine, Ronja. Am niște *gai'shain* aici care mă ajută. După numărul meu, ar trebui să fie mult mai mulți. Unde sunt ei?"

„Ei așteaptă până se încheie bătălia, ca să poată sluji învingătorilor.”

— O să-i luăm, spuse ea. „Avem nevoie de fiecare persoană pe care o putem obține pentru a ajuta la luptă.”

— S-ar putea să vină la tine aici, Berelain Paendrag, să ajute la îngrijirea bolnavilor, spuse bărbatul. „Dar ei nu se vor lupta. Nu este locul lor.”

— Vor vedea motivul, spuse ea ferm. „Este ultima bătălie!”

— S-ar putea să fii șeful clanului aici, spuse Aielul zâmbind, dar nu ești *Car'a'carn.* Nici măcar el nu le-a putut comanda *gai'shain -ului* să nu asculte de *ji'e'toh* .”

„Atunci cine ar putea?”

Asta părea să-l surprindă pe bărbat. "Nici unul. Nu este posibil."

„Și Înțelepții?”

„Nu ar fi vrut”, a spus el. "Nu."

— Vom vedea, spuse Berelain.

Bărbatul a zâmbit mai adânc. — Aș crede că niciun bărbat sau femeie nu ar dori să sufere mânia ta, Berelain Paendrag. Dar dacă mi-aș fi restabilit ochii, i-aș stinge din nou înainte să-l văd pe *gai'shain* luptă.

— Atunci nu trebuie să lupte, spuse Berelain. „Poate că pot ajuta la transportul răniților. Rosil, ai acest grup?”

Femeia obosită dădu din cap. Nu era o Aes Sedai în palat care să nu pară că ar fi mai devreme să cadă decât să mai facă un pas. Berelain și-a păstrat picioarele folosind niște ierburi pe care nu credea că Rosil le va aproba.

Ei bine, ea nu putea face mai mult aici. Ar putea la fel de bine să verifice răniții din depozitele. Au avut-

„Doamna mea întâi?” întrebă o voce. Era Kitan, una dintre slujnicele palatului care rămăsese în urmă să ajute cu răniții. Femeia uşoară o luă de braţ. „Este ceva ce trebuie să vezi.”

Berelain oftă, dar dădu din cap. Ce dezastru o aștepta acum? Un alt balon al răului, încuiind grupuri de răniți în spatele zidurilor care nu fuseseră acolo până acum? Rămăseseră din nou fără bandaje? Se îndoia că există un cearșaf, draperii sau o bucată de haine mici în oraș care nu fusese deja făcută un bandaj.

Fata a condus-o pe treptele până la locuința lui Berelain, unde erau îngrijiți câteva dintre victime. A intrat într-una dintre camere și a fost surprinsă să găsească o față cunoscută care o aștepta. Annoura stătea lângă pat, îmbrăcată în roșu tăiat cu gri, cu împletiturile ei obișnuite trase înapoi și legate într-un mod deloc măgulitor. Berelain aproape că nu a recunoscut-o.

Annoura se ridică la intrarea lui Berelain, înclinându-se, deși părea gata să cadă de oboseală.

În pat zăcea Galad Damodred.

Berelain icni, repezindu-se lângă el. Era el, deși avea o rană vicioasă pe față . Încă respira, dar era inconștient. Berelain și-a ridicat brațul pentru a-și lua mâna în a ei, dar a constatat că brațul se termina într-un ciot. Unul dintre chirurgi îl cauterizase deja pentru a-l împiedica să sângereze până la moarte.

"Cum?" întrebă Berelain, strângându-și cealaltă mână, închizând ochii. Mâna i se simțea caldă. Când auzise ce urlă Demandred, învingându-l pe bărbatul în alb. . .

„Am simțit că ți-am datorat”, a spus Annoura. „L-am localizat pe câmpul de luptă după ce Demandred a anunțat

ce a făcut. L-am tras în timp ce Demandred lupta împotriva unuia dintre oamenii Turnului Negru. Ea se aşează din nou pe scaunul de lângă pat, apoi se aplecă în faţă, căzută. „Nu l-am putut vindeca, Berelain. A fost tot ce am putut să fac să fac poarta de acces pentru a-l aduce aici. Imi pare rau."

— Este în regulă, spuse Berelain. „Kitan, adu-o pe una dintre celelalte surori. Annoura, te vei simți mai bine odată ce te vei odihni. Mulțumesc."

Annoura dădu din cap. Ea a închis ochii, iar Berelain a fost șocată să vadă lacrimi la marginile ochilor ei.

"Ce este?" întrebă Berelain. „Annoura, ce este în neregulă?”

— Nu ar trebui să te preocupe, Berelain, spuse ea ridicându-se. „Toți sunt învățați, vedeți. Nu canalizați dacă sunteți prea obosit. Pot apărea complicații. Aveam nevoie de o poartă înapoi spre palat, totuși. Pentru a-l aduce în siguranță, pentru a-l restaura. . .”

Annoura se prăbuși de pe scaun. Berelain se lăsă lângă ea, proptindu-și capul. Abia atunci și-a dat seama că nu împletiturile au făcut-o pe Annoura să arate atât de diferită. Fața era și greșită. Schimbat. Nu mai fără vârstă, ci mai degrabă tânără.

— Oh, Light, Annoura, spuse Berelain. — Te-ai ars, nu-i așa?

Femeia a căzut în inconștiență. Inima lui Berelain tresări. Femeia și ea avuseseră divergențe recent, dar Annoura îi fusese confidenta – și prietena – cu ani înainte. Biata femeie. În felul în care vorbea Aes Sedai, acest lucru era considerat a fi mai rău decât moartea.

Berelain a ridicat femeia pe canapeaua camerei și apoi a acoperit-o cu o pătură. Berelain se simțea atât de neputincios. *Poate . . . poate ea poate fi vindecată cumva . . .*

Ea se întoarse lângă Galad ca să-l țină de mână încă o vreme, îndreptând scaunul și așezându-se pe el. Doar puțină odihnă. Ea a închis ochii. El a trăit. A venit cu un preț groaznic, dar a trăit.

A fost șocată când a vorbit. "Cum?"

Ea a deschis ochii și l-a găsit uitându-se la ea.

„Cum sunt aici?” întrebă el încet.

„Annoura”, a spus ea. „Te-a găsit pe câmpul de luptă.”

„Rănile mele?”

„Alți vindecători vor veni când vor putea fi cruțați”, a spus ea. "Mână ta . . .” Ea s-a întărit. „Mâna ta este pierdută, dar îți putem spăla tăietura de pe față.”

— Nu, șopti el. "Este doar . . . un pic tăiat. Salvează Vindecarea pentru cei care ar muri fără ea.” Părea atât de obosit. Abia treaz.

Ea și-a mușcat buza, dar a dat din cap. "Desigur." Ea a ezitat. — Bătălia merge prost, nu-i așa?

"Da."

"Asa ca acum . . . pur și simplu sperăm?”

Și-a strecurat mâna de pe a ei și a întins mâna sub cămașă. Când a sosit un Aes Sedai, ar trebui să-l dezbrace și să-i îngrijească rănile. Doar ciotul fusese îngrijit până acum, pentru că era cel mai rău.

Galad oftă, apoi tremură, mâna lui alunecându-i de pe cămașă. Intenționase să-l elimine?

„Speră. . .” şopti el, apoi căzu inconştient.

Rand a plâns.

S-a ghemuit în întuneric, Modelul învârtindu-se în fața lui, țesut din firele vieții oamenilor. Atât de multe dintre acele fire s-au încheiat.

Asa de mult.

Ar fi trebuit să-i protejeze. De ce nu ar putea? Împotriva voinței lui, numele au început să-i revină în minte. Numele celor care muriseră pentru el, începând cu doar femei, dar acum extins la fiecare persoană pe care ar fi trebuit să o salveze – dar nu a făcut-o.

În timp ce omenirea lupta la Merrilor și Shayol Ghul, Rand a fost forțat să urmărească morți. Nu se putea întoarce.

Cel Întunecat a ales atunci să-l atace în forță. Presiunea a venit din nou, străduindu-se să-l zdrobească pe Rand în nimic. Nu se putea mișca. Fiecare fragment din esența lui, determinarea și puterea lui s-au concentrat pe a-l împiedica pe Cel Întunecat să-l sfâșie.

Nu putea decât să privească cum au murit.

Rand l-a văzut pe Davram Bashere murind într-o încărcare, urmat repede de soția sa. strigă Rand la căderea prietenului său. A plâns pe Davram Bashere.

Dragul, credinciosul Hurin a căzut într-un atac Trolloc în timp ce a lovit vârful Înălțimilor unde Mat și-a luat poziție. Rand a plâns pentru Hurin. Omul cu atâta încredere în el, omul care l-ar fi urmat oriunde.

Jori Congar zăcea îngropat sub un cadavru trolloc, scâncind după ajutor până când a murit sânge. Rand a plâns pe Jori când firul lui a dispărut în sfârșit.

Enaila, care hotărâse să părăsească *Far Dareis Mai* și depuse o coroană de mireasă la poalele *siswai'amanului* Leiran, înfiptată prin intestine de patru trolloci. Rand a plâns pentru ea.

Karldin Manfor, care îl urmase atât de mult timp și fusese la Dumai's Wells, a murit când puterea lui de canalizare a cedat și a căzut la pământ epuizat. Sharans a căzut peste el și l-au înjunghiat cu pumnalele lor negre. Aes Sedai al său, Beldeine, s-a împiedicat și a căzut câteva clipe mai târziu. Rand a plâns pentru amândoi.

A plâns pentru Gareth Bryne și Siuan. A plâns pentru Gawyn.

Așa de mult. Deci *foarte multe.*

PIERDI.

Rand se ghemui mai departe. Ce putea face? Visul lui de a-l opri pe Cel Întunecat. . . ar crea un coșmar dacă ar face asta. Propriile sale intenții l-au trădat.

cedează, adversar. DE CE CONTINUĂ LUPTA? OPȚI LUPTA ȘI ODIHNEȘTE-TE.

A fost tentat. Oh, cât a fost *tentat.* Ușoară. Ce ar crede Nynaeve? O vedea, luptând să o salveze pe Alanna. Cât de rușine le-ar fi ei și Moiraine dacă ar ști că în acel moment, Rand voia să-și dea drumul?

Durerea l-a cuprins și a țipat din nou.

„Te rog, lasă-l să se termine!”

POATE.

Rand se înghesui, zvârcolindu-se, tremurând. Dar totuși, țipetele lor l-au atacat. Moarte după moarte. S-a ținut, abia. — Nu, șopti el.

FOARTE BINE, spuse Cel Întunecat. AM INCA UN LUCRU DE ARAT. Încă o promisiune a ceea ce poate fi. . .

Cel Întunecat a răsucit fire de posibilitate pentru ultima oară.

Totul a devenit întuneric.

Taim a lovit cu Puterea Unică, lovindu-l pe Mishraile cu țesături de Aer. „Atunci, întoarce-te, prostule! Luptă! *Nu* vom pierde această poziție!”

Dreadlord s-a lăsat înapoi, adunându-și cei doi însoțitori și s-a strecurat să facă ceea ce i-a poruncit. Taim a mocnit, apoi a spulberat o piatră din apropiere cu un val de putere. Că Aes Sedai ridgecat! Cum *îndrăznește* ea să-l înfrunte?

— M'Hael, spuse o voce calmă.

Taim . . . M'Hael. Trebuia să se considere M'Hael. A traversat versantul dealului spre vocea care îl chemase. El luase o poartă către siguranță, panicat, peste Heights, iar acum se afla la marginea versantului de sud-est al Heights. Demandred a folosit această locație pentru a monitoriza bătălia de dedesubt și pentru a trimite distrugeri în formațiunile Andoranilor, Cairhienin și Aiel.

Trollocii lui Demandred controlau întregul coridor dintre Înălțimi și mlaștini și îi uzau pe apărătorii râului uscat. Era doar o chestiune de timp. Între timp, armata Sharan a luptat la nord-est de aici, pe Înălțimi. Îl îngrijora faptul că Cauthon sosise atât de repede pentru a opri înaintarea șarenilor. Nu conteaza. A fost o mișcare de disperare pentru bărbat. El nu ar fi în stare să se ridice împotriva armatei Sharan. Dar cel mai important lucru acum a fost distrugerea acelor Aes Sedai de cealaltă parte a Înălțimilor. Asta a fost cheia pentru a câștiga această bătălie.

M'Hael a trecut între șarini suspecti cu rochia și tatuajele lor ciudate. Demandred stătea, cu picioarele încrucișate, în centrul lor. Ochii i s-au închis, a inspirat și a expirat încet. Acel *sa'angreal pe care l-* a folosit. . . ia luat ceva din el, ceva mai mult decât puterea normală necesară pentru canalizare.

I-ar oferi asta lui M'Hael o deschidere? Cât de urât era să continui să se pună sub altul. Da, învățase multe de la acest om, dar acum Demandred era evident incapabil să conducă. I-a coșat pe acești Sharani și a irosit energie în răzbunarea lui cu al'Thor. Slăbiciunea altuia a fost potențiala deschidere a lui M'Hael.

— Am auzit că eșuezi, M'Hael, spuse Demandred.

În fața lor, peste albia uscată a râului, apărările andorene începuseră în sfârșit să cedeze. Trollocii încercau mereu să găsească puncte slabe în liniile lor și străpungeau formațiunile de știucă în diferite zone, în sus și în josul râului. Cavaleria grea a Legiunilor și cea ușoară Cairhienin erau în mișcare constantă acum, făcându-și disperare împotriva trollocilor în timp ce străpungeau apărarea Andorană. Aielii încă îi țineau înapoi în apropierea mlaștinilor, iar arbalestrii Legiunii combinați cu stiuca Andoran îi împiedicau încă pe trollocii să-și mature flancul drept. Dar presiunea atacului Trolloc a fost necruțătoare, iar liniile lui Elayne se înclinau treptat, îndreptându-se mai adânc în teritoriul Shienaran.

„M’Hael?” spuse Demandred, deschizând ochii. Ochi străvechi. M'Hael a refuzat să se simtă intimidat, uitându-se în ei. Nu s-ar *lasa* intimidat! „Spune-mi cum ai eșuat.”

— Vrăjitoarea Aes Sedai, scuipă M'Hael. „Are un *sa'angreal* de mare putere. Aproape am avut-o, dar Adevărata Putere m-a eșuat.”

— Ți se dă doar un filtru dintr-un motiv, spuse Demandred, închizând din nou ochii. „Este imprevizibil pentru cineva neobișnuit cu căile sale.”

M'Hael nu a spus nimic. El ar exersa cu Adevărata Putere; avea să învețe secretele ei. Ceilalți Părăsiți erau bătrâni și lenți. Sânge nou avea să domnească în curând.

Cu un sentiment relaxat de inevitabilitate, Demandred s-a ridicat. A dat impresia că un bolovan masiv își schimbă poziția. — Te vei întoarce și o vei ucide, M'Hael. I-am ucis Gardianul. Ar trebui să fie carne ușoară.”

„ *Sa'angrealul* . . .”

Demandred și-a întins sceptrul, cu paharul de aur fixat deasupra. Acesta a fost un test? O asemenea *putere.* M'Hael simțise puterea radiind de la Demandred în timp ce o folosea.

— Spui că are un *sa'angreal* , spuse Demandred. „Cu aceasta, vei avea și tu unul. Îți dau Sakarnen să ia de la tine orice scuză pentru eșec. Reușește sau mori în asta, M'Hael. Dovedește-ți că ești vrednic să stai printre Aleși.”

M'Hael și-a lins buzele. „Și dacă Dragonul Renăscut vine în sfârșit la tine?”

Demandred râse. „Crezi că aș folosi asta ca să mă lupt cu el? Ce ar dovedi asta? Punctele noastre forte trebuie să fie egalate dacă vreau să mă arăt cu atât mai bine. Din toate punctele de vedere, el nu poate folosi *Callandor în* siguranță și a distrus în mod prostește Choedan Kal. El *va* veni, iar când va veni, îl voi înfrunta fără ajutor și mă voi dovedi că sunt adevăratul stăpân al acestui tărâm.”

Întuneric în interior. . . se gândi Taim. *A înnebunit complet, nu-i așa?* Ciudat să te uiți în acei ochi, care păreau atât de lucizi, și să auzi nebunia completă de pe buzele lui. Când Demandred venise prima dată la M'Hael, oferindu-i șansa de a-L sluji pe Marele Domn, omul nu fusese așa. Arogant, da. Toți Aleșii erau aroganți. Hotărârea lui Demandred de a-l ucide pe al'Thor personal arsase ca un foc în el.

Dar asta . . . asta a fost ceva diferit. Locuința în Shara îl schimbase. L-a slăbit, cu siguranță. Acum asta. Ce om ar da de bunăvoie un artefact atât de puternic unui rival?

Doar un prost, gândi M'Hael, întinzându-se spre *sa'angreal. Să te ucizi va fi ca și cum ai da jos un cal cu trei picioare rupte, Demandred. Milă. Am sperat să te înving ca rival.*

Demandred s-a întors, iar M'Hael a tras Puterea Unică prin Sakarnen, bând lacom din recompensă. Dulceața lui *saidin* îl satura, un torent furios de Putere suculentă. Á fost *imens* în timp ce ținea asta! Putea face orice. Nivelați munții, distrugeți armatele, totul pe cont propriu!

M'Hael mâncărimea să scoată fluxuri, să le împletească și să-l distrugă pe acest om.

— Ai grijă, spuse Demandred. Vocea lui suna jalnic, slab. Scârțâitul unui șoarece. „Nu vă canalizați prin asta către mine. L-am legat pe Sakarnen de mine. Dacă încerci să-l folosești împotriva mea, te va arde din Pattern."

Demandred a mințit? Ar putea un *sa'angreal* să fie în *acord* cu o anumită persoană? Nu a stiut. Se gândi, apoi îl coborî pe Sakarnen, amar, în ciuda puterii care trecea prin el.

— Nu sunt un prost, M'Hael, spuse sec Demandred. „Nu vă voi da latul în care să mă spânzurați. Du-te și fă cum ți se spune. Tu ești slujitorul meu în acest lucru, mâna care îmi ține securea pentru a tăia copacul. Distrugeți Amyrlinul; folosește balefire. Ni s-a poruncit și în aceasta ne vom supune. Lumea trebuie să fie dezlegată înainte de a o reteșe la viziunea noastră."

M'Hael a mârâit la bărbat, dar a făcut ce i s-a spus, țesând o poartă. Ar distruge acea vrăjitoare Aes Sedai . Apoi . . . apoi avea să decidă cum să se ocupe de Demandred.

Elayne privi frustrată cum formațiunile ei de știucă erau împinse înapoi. Că Birgitte reușise s-o convingă să se îndepărteze din zona imediată de luptă – o descoperire trolloc ar putea veni în orice moment – nu i-a plăcut.

Elayne se retrăsese aproape de ruine, în afara pericolului direct pentru moment. Un dublu inel de Gărzi o înconjura, cei mai mulți dintre ei stând și mâncând – câștigând puțină forță pe care o puteau în timpul momentelor dintre lupte.

Elayne nu și-a arborat steagul, dar a trimis mesageri pentru a-și anunța comandanții că încă mai trăiește. Deși încercase să-și ghideze trupele împotriva trollocilor, eforturile ei nu fuseseră suficiente. Forțele ei erau în mod clar slăbite.

— Trebuie să ne întoarcem, îi spuse ea lui Birgitte. — Trebuie să mă vadă, Birgitte.

„Nu știu dacă se va schimba ceva”, a spus Birgitte. „Acele formațiuni pur și simplu nu pot rezista atât în fața trollocilor, cât și în acea canalizare sângeroasă. eu . . .”

"Ce este?" întrebă Elayne.

Birgitte se întoarse. „Jur că mi-am amintit odată o situație ca asta.”

Elayne a întins falca. Ea a găsit pierderea memoriei lui Birgitte sfâșietoare, dar era doar problema unei femei. Mii dintre oamenii ei mureau.

În apropiere, refugiații de la Caemlyn încă căutau în zonă săgeți și răniți. Mai multe grupuri s-au apropiat de gărzile lui Elayne, vorbind cu ei încet, întrebând după bătălie sau pe Regina. Elayne a simțit un vârf de mândrie față de refugiați și de tenacitatea lor. Orașul se stricase, dar un oraș putea fi reconstruit. Oamenii, adevărata inimă a lui Caemlyn, nu ar cădea atât de ușor.

O altă lance de lumină s-a aruncat pe câmpul de luptă, ucigând oameni, perturbând picării. Dincolo de asta, în partea îndepărtată a Înălțimilor, femeile s-au canalizat într-o luptă furioasă. Putea vedea luminile clipind în noapte, deși asta era tot. Ar trebui să li se alăture Elayne? Comanda ei de aici nu fusese suficient de bună pentru a salva soldații, dar *oferise* îndrumare și conducere.

— Mi-e teamă pentru armata noastră, Elayne. spuse Birgitte. „Mi-e teamă că ziua este pierdută.”

„Ziua nu poate fi pierdută”, a spus Elayne, „pentru că dacă este, cu toții suntem pierduți. Refuz să accept înfrângerea. Tu și cu mine ne vom întoarce. Să încerce Demandred să ne lovească. Poate că văzându-mă îi va revitaliza soldații, îi va face...

Un grup de refugiați din Caemlyn din apropiere i-au atacat pe gardienii și femeile-gărzi.

blestemă Elayne, întorcându-i pe Moonshadow și îmbrățișând Puterea Unică. Grupul pe care ea îl luase la început pentru refugiați în haine murdare și pătate de funingine purta poștă dedesubt. S-au luptat cu Gărzile ei, ucigând cu sabia și toporul. Nu sunt refugiați deloc, *mercenari.*

"Trădare!" strigă Birgitte, ridicând arcul și împușcând un mercenar prin gât. „La arme!”

„Nu este o trădare”, a spus Elayne. Ea a țesut Foc și a doborât un grup de trei. „Aceia nu sunt ale noastre! Aveți grijă de hoții îmbrăcați în hainele cerșetorilor!”

Ea s-a întors când un alt grup de „refugiați” s-a aruncat asupra liniilor slăbite ale Gărzilor. Erau peste tot! Se furişaseră în timp ce atenţia fusese concentrată asupra câmpului de luptă îndepărtat.

În timp ce un grup de mercenari a pătruns, ea a țesut *sayar* pentru a le arăta nebunia de a ataca un Aes Sedai. Ea a lansat o țesătură puternică de Aer.

Când l-a lovit pe unul dintre bărbații care o atacau, țesătura s-a destrămat, desfăcându-se. Elayne a înjurat, întorcându-și calul să fugă, dar unul dintre atacatori s-a repezit înainte și și-a înfipt sabia în gâtul lui Moonshadow. Calul se ridică, scârțâind de agonie, iar Elayne îi zări o scurtă privire în gardieni care se luptau de jur împrejur când cădea la pământ, panicată pentru siguranța bebelușilor ei. Mâinile aspre o prinseră de umeri și o țineau de pământ.

A văzut ceva argintiu sclipind în noapte. Un medalion cu cap de vulpe. O altă pereche de mâini i-a apăsat pielea chiar deasupra sânilor. Metalul era puternic rece.

— Bună, regina mea, spuse Mellar, ghemuindu-se lângă ea. Fostul gardian – cel pe care mulți încă credeau că i-a născut copiii – a aruncat o privire la ea. „Ai fost foarte greu de urmărit.”

Elayne scuipă la el, dar el o anticipă, ridicând mâna pentru a prinde scuipatul. El a zâmbit, apoi s-a ridicat, lăsând-o ținută de doi mercenari. Deși unii dintre Gărzile ei încă luptau, majoritatea fuseseră împinși sau uciși.

Mellar se întoarse când doi bărbați au târât-o pe Birgitte. Ea s-a zvârlit în strânsoarea lor și un al treilea bărbat a venit să o ajute să o țină. Mellar și-a scos sabia și i-a privit lama pentru o clipă, ca și cum s-ar fi inspectat în strălucirea ei reflectorizante. Apoi a bătut-o în stomacul lui Birgitte.

Birgitte gâfâi, căzând în genunchi. Mellar a decapitat-o cu o lovitură vicioasă din spate.

Elayne s-a trezit stând foarte nemișcată, incapabilă să gândească sau să reacționeze în timp ce cadavrul lui Birgitte se prăbuși înainte, vărsând sânge din gât. Legătura s-a îndepărtat cu ochiul și odată cu ea a venit. . . durere. Durere teribilă.

„Am așteptat să fac asta de mult timp”, a spus Mellar. „Sânge și cenușă sângeroasă, dar m-am simțit bine.”

Birgitte . . . Gardienul ei era mort. Gardienul ei fusese ucis. Acea inimă dură, dar generoasă, acea loialitate

extraordinară — distruse. Pierderea a făcut-o. . . a făcut greu să gândești.

Mellar a lovit cadavrul lui Birgitte cu piciorul în timp ce un bărbat a urcat cu un corp întins pe spatele șeii. Bărbatul purta o uniformă andorană, iar cadavrul cu fața în jos atârna păr auriu. Oricine ar fi fost biata femeie, purta o rochie exact ca a lui Elayne.

Oh nu.. .

— Du-te, spuse Mellar. Bărbatul a plecat, alți câțiva formându-se în jurul lui, gardieni falși. Au purtat steagul lui Elayne, iar unul a început să strige: „Regina este moartă! Regina a căzut!”

Mellar se întoarse către Elayne. „Oamenii tăi încă se luptă. Ei bine, asta ar trebui să le perturbe rândurile. Cât despre tine. . . Ei bine, se pare că Marele Domn are un folos pentru acei copii ai tăi. Mi s-a ordonat să-i aduc la Shayol Ghul. Îmi vine prin minte că nu trebuie să fii cu ei în acel moment.” Se uită la unul dintre tovarășii săi. „Poți să o faci să funcționeze?”

Celălalt bărbat a îngenuncheat lângă Elayne, apoi și-a apăsat mâinile pe burta ei. O zguduire de frică bruscă îi trecu amorțeala și șocul. Fetele ei!

— E destul de departe, spuse bărbatul. „Probabil că pot să țin copiii în viață cu o țesătură, dacă îi tăiați. Va fi greu să faci bine. Sunt încă tineri. De-a lungul șase luni. Dar cu țesăturile am fost arătat de Aleși . . . da, cred că pot să-i țin în viață o oră. Dar va trebui să-i duci la M'Hael pentru a-i duce la Shayol Ghul. Călătorind cu o poartă obișnuită nu va mai funcționa acolo.”

Mellar și-a învelit sabia și a scos un cuțit de vânătoare din centură. „Destul de bun pentru mine. Vom trimite copiii mai departe, așa cum ne cere Marele Domn. Dar tu, regina mea. . . ești a mea."

Elayne se frământă, dar strânsoarea bărbaților era strânsă. Se gheare la *sayar* din nou și din nou, dar medalionul funcționa ca o furcă. Ea ar fi putut la fel de bine să fi încercat să îmbrățișeze *sayin* ca să ajungă *sayar* .

"Nu!" țipă ea în timp ce Mellar îngenunche lângă ea. "NU!"

„Bine”, a spus el. „Speram că vei ajunge să țipi.”

Nimic.

Rand se întoarse. A *încercat* să se întoarcă. Nu avea formă sau formă.

Nimic.

A încercat să vorbească, dar nu avea gură. In cele din urmă, a reușit să *gândească* cuvintele și să le facă manifeste.

SHAI'TAN, proiecta Rand, CE ESTE ASTA?

LEGĂMÂNTUL NOSTRU, a răspuns Cel Întunecat. CAZAREA NOASTRA.

CAZAREA NOASTRA ESTE NIMIC? întrebă Rand.

DA.

El a inteles. The Dark One oferea o afacere. Rand ar putea accepta asta. . . Putea accepta nimicul. Cei doi s-au duelat pentru soarta lumii. Rand a împins pentru pace, glorie, dragoste. Cel Întunecat a căutat contrariul. Durere. Suferinţă.

Acesta a fost, într-un fel, un echilibru între cei doi. Cel Întunecat ar fi de acord să nu reformeze Roata pentru a se potrivi dorințelor sale sumbre. Nu ar exista înrobirea omenirii, nici o lume fără iubire. Nu ar exista deloc lume.

E CE CE AI PROMIS ELAN, spuse Rand. I-AI PROMIS UN SFIRIT AL EXISTENTEI.

TI-O OFER SI TIE, a răspuns Cel Întunecat. SI TUTUROR BĂRBAȚILOR. AI DORIT PACE. ȚI-I DAU. PACEA VIDULUI PE CĂUTAȚI ATÂT DE DES. VA DAU NIMIC SI TOT.

Rand nu a respins oferta imediat. A înțeles oferta și și-a adus-o în minte. Gata cu durerea. Gata cu suferința. Gata cu poverile.

Un final. Nu asta și-a dorit el? O modalitate de a încheia ciclurile în sfârșit?

NU, spuse Rand. Sfârșitul existenței NU ESTE PACE. AM FACUT ACEASTA ALEGERE INAINTE. VOM CONTINUA.

Presiunea celor Întunecați a început să-l înconjoare din nou, amenințând să-l sfâșie.

NU VOI OFER MAI OFER, a spus Cel Întunecat.

— Nu m-aș aștepta să o faci, spuse Rand în timp ce corpul lui se întorcea și firele posibilității se estompeau.

Atunci a început adevărata durere.

Min a așteptat cu forțele Seanchan adunate, ofițerii mergând pe linii cu felinare pentru a pregăti oamenii. Nu se întorseseră la Ebou Dar, ci fugiseră prin porți către o câmpie mare deschisă pe care ea nu o recunoștea. Aici creșteau copaci cu o scoarță ciudată și frunze mari și deschise. Nu putea spune dacă erau cu adevărat copaci sau doar ferigi foarte mari. Era deosebit de greu de spus din

cauza ofilării; copacilor crescuseră frunze, dar acum s-au lăsat pe margini, de parcă nu ar fi văzut apă de mult prea multe săptămâni. Min a încercat să-și imagineze cum ar fi arătat când sunt sănătoși.

Aerul mirosea diferit pentru ea – a plante pe care nu le recunoștea și a apă de mare. Forțele Seanchan așteptau în formații stricte de trupe, gata să mărșăluiască, fiecare al patrulea bărbat cu un felinar, deși doar unul din zece dintre aceștia era în prezent aprins. Mutarea unei armate nu se putea face rapid, în ciuda porților de acces, dar Fortuona avea acces la sute de *damane* . Retragerea fusese efectuată eficient, iar Min bănuia că o întoarcere pe câmpul de luptă putea fi realizată rapid.

Dacă Fortuona a decis să se întoarcă, asta a fost. Împărăteasa stătea în vârful unui stâlp în timpul nopții, ridicată până la el pe palanchinul ei, luminat de felinare albastre. Nu era un tron, ci un stâlp alb pur, înalt de vreo șase picioare, ridicat pe vârful unui mic deal. Min se așeza lângă stâlp și auzea rapoarte când soseau.

„Această bătălie nu merge bine pentru Prințul Corbilor”, a spus generalul Galgan. El s-a adresat generalilor săi înaintea Fortuonai, vorbindu-le direct, pentru ca ei să-i poată răspunde fără să se adreseze în mod oficial împărătesei. „Solicitarea lui ca să ne întoarcem a venit abia acum. A așteptat mult prea mult pentru a ne cere ajutorul.”

— Ezit să spun asta, spuse Yulan. „Dar, deși înțelepciunea împărătesei nu cunoaște limite, nu am încredere în Prinț. El ar putea fi consoarta aleasă a împărătesei și, evident, a fost o alegere înțeleaptă pentru acel rol. S-a dovedit însă nesăbuit în luptă. Poate că este prea tensionat de ceea ce se întâmplă.”

— Sunt sigur că are un plan, spuse Beslan, serios. „Trebuie să ai încredere în Mat. El știe ce face.”

„M-a impresionat mai devreme”, a spus Galgan. „Prevestirile par să-l favorizeze.

— Pierde, căpitan-general, spuse Yulan. „Pierzând rău. Prevestirile pentru un om se pot schimba rapid, la fel ca și averea unei națiuni.”

Min își mijți ochii la scurtul Căpitan al Aerului. Acum purta ultimele două unghii ale fiecărei mâini lăcuite. El fusese cel care conducea lovitura asupra Tar Valonului, iar succesul acelui atac îi câștigase o mare favoare în ochii lui Fortuona. Simbolurile și prevestirile se învârteau în jurul

capului lui, ca cele de deasupra lui Galgan – și, într-adevăr, al lui Beslan.

Lumină, gândi Min. *Chiar încep să mă gândesc la „prevestiri” precum Fortuona? Trebuie să-i părăsesc pe acești oameni. Sunt nebuni.*

„Simt că Prințul vede această bătălie prea mult ca pe un joc”, a spus din nou Yulan. „Deși pariurile sale inițiale au fost îndrăznețe, el s-a extins prea mult. Câți oameni au stat în jurul mesei de *dactolk* și arăta ca un geniu din cauza pariurilor sale, când într-adevăr o întâmplare întâmplătoare l-a făcut să pară capabil? Prințul a câștigat la început, dar acum vedem cât de periculos este să pariezi așa cum a făcut el.”

Yulan și-a înclinat capul spre Împărăteasa. Afirmațiile lui deveneau din ce în ce mai îndrăznețe, deoarece ea nu-i dădea niciun motiv să se liniștească. De la împărătească, în această situație, acesta era un indiciu că ar trebui să continue.

"Am auzit . . . zvonuri despre el”, a spus Galgan.

— Mat e un jucător de noroc, da, spuse Beslan. „Dar el este nemaipomenit de bun la asta. El câștigă, generale. Te rog, trebuie să te întorci și să ajuți.”

Yulan clătină din cap cu accent. „Împărăteasa – să trăiască pentru totdeauna – ne-a tras de pe câmpul de luptă din motive întemeiate. Dacă Prințul nu și-ar putea proteja propriul post de comandă, el nu deține controlul asupra bătăliei.”

Din ce în ce mai îndrăznet. Galgan și-a frecat bărbia, apoi s-a uitat la o altă persoană de acolo. Min nu știa prea multe despre Tylee. Ea a rămas tăcută la aceste întâlniri. Cu părul cărunt și umerii largi, femeia cu pielea întunecată avea o forță de nedefinit pentru ea. Acesta era un general care-și condusese oamenii direct, în luptă, de multe ori. Acele cicatrici au dovedit-o.

„Acești locuitori continentali luptă mai bine decât am presupus vreodată că o vor face”, a spus Tylee. „Am luptat alături de unii dintre soldații lui Cauthon. Cred că vă vor surprinde, generale. Și eu sugerez cu umilință să ne întoarcem pentru a ajuta.”

— Dar este în interesul Imperiului să facă asta? întrebă Yulan. „Forțele lui Cauthon vor slăbi Umbra, la fel ca și marșul Umbrei către Ebou Dar din Merrilor. Putem zdrobi trollocii cu atacuri aeriene pe parcurs. Lunga victorie ar trebui să fie scopul nostru. Poate o putem trimite pe *damane* să-l aducă pe Prinț și să-l aducă în siguranță. A

luptat bine, dar este evident depășit în această luptă. Nu putem să-i salvăm armatele, desigur. Sunt condamnați.”

Min se încruntă, aplecându-se înainte. Una dintre imaginile de deasupra capului lui Yulan. . . era atât de ciudat. Un lant. De ce ar avea un lanț deasupra capului?

E un captiv, se gândi ea deodată. *Ușoară. Cineva îl cântă ca la un instrument.*

Mat se temea de un spion. Min a simțit frig.

„Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna, a luat decizia ei”, a spus Galgan. "Ne intoarcem. Doar dacă mintea ei, în înțelepciunea ei, a fost schimbată. . . ?” Se întoarse spre ea, cu o privire întrebătoare pe chip.

Spionul nostru poate canaliza, își dădu seama Min, inspectând-o pe Yulan. *Omul acela este sub constrângere.*

Un canalizare. Ajah negru? Prietena *întunecată* damane ? Un bărbat Dreadlord? Ar putea fi oricine. Și spionul ar purta și el o țesătură pentru deghizare, după toate probabilitățile.

Deci, cum ar fi putut Min vreodată să descopere acest spion?

Vizualizări. Aes Sedai și alți canalizatori au avut întotdeauna vizionări atașate. Mereu. Ar putea găsi un indiciu într-una dintre ele? Ea știa, prin instinct, că lanțul lui Yulan însemna că era captivul altuia. Atunci nu era adevăratul spion, ci o marionetă.

Ea a început cu ceilalți nobilimi și generali. Desigur, mulți dintre ei aveau prevestiri deasupra capetelor lor, iar acele tipuri de obicei aveau. Cum ar descoperi ea ceva ieșit din comun? Min a cercetat mulțimea care privea și i s-a tăiat respirația când a observat pentru prima dată că una dintre *so'jhin* , o femeie tânără cu pistrui, purta o serie de imagini deasupra capului ei.

Min nu a recunoscut-o pe femeie. Servise aici tot timpul? Min era sigură că ar fi observat mai devreme dacă femeia s-ar fi apropiat de ea; Oamenii care nu erau channelers, Warders sau *ta'veren* rareori aveau atât de multe imagini atașate. Cu toate acestea, prin supraveghere sau întâmplătoare, nu se gândise să se uite în mod special la servitori.

Acum, mușamalizarea era evidentă pentru ea. Min își întoarse privirea pentru a nu ridica suspiciunile servitorului și se gândi la următoarea ei mișcare. Instinctele ei șopteau că ar trebui doar să atace, să scoată un cuțit și să-l arunce. Dacă acel servitor ar fi un Dreadlord – sau, Light, unul

dintre Forsaken – lovirea prima ar putea fi singura modalitate de a o învinge.

Exista și o șansă ca femeia să fie nevinovată. Min a dezbătut, apoi s-a ridicat pe scaun. Câțiva dintre Sânge au mormăit la încălcarea decorului, dar Min i-a ignorat. Ea se ridică pe brațul scaunului ei, echilibrându-se acolo pentru a se pune chiar și cu Tuon. Min se aplecă înăuntru.

— Mat a cerut să ne întoarcem, spuse Min încet. „Cât timp vei dezbate dacă faci ceea ce a cerut el?”

Tuon o privi. „Până când voi fi convins că acest lucru este cel mai bun pentru Imperiul meu.”

„El este soțul tău.”

„Viața unui bărbat nu merită aceea a miilor”, a spus Tuon, dar părea cu adevărat tulburată. „Dacă bătălia merge într-adevăr la fel de prost cum spun cercetașii lui Yulan… . .”

— M-ai numit Vorbitor de Adevăr, spuse Min. „Ce înseamnă mai exact asta?”

„Este de datoria ta să mă cenzurezi în public, dacă fac ceva greșit. Totuși, ești neinstruit în stație. Cel mai bine ar fi să te abții până când îți voi putea oferi…

Min se întoarse cu fața către generali și mulțimea care privea, inima ei bătând frenetic. „În calitate de vorbitor al adevărului împărătesei Fortuona, spun acum adevărul. Ea a abandonat armatele omenirii și își reține puterea într-un moment de nevoie. Mândria ei va provoca distrugerea tuturor oamenilor, pretutindeni.”

Sângele părea uluit.

— Nu este atât de simplu, tânără, spuse generalul Galgan. Din privirile pe care i-au aruncat alții, părea că nu ar fi trebuit să dezbate un vorbitor de adevăr. Oricum s-a aruncat înainte. „Aceasta este o situație complexă.”

„Aș fi mai înțelegător”, a spus Min, „dacă nu aș ști că există un spion pentru Umbra printre noi.”

So'jhinul pistruiat ridică privirea ascuțită.

Te am, gândi Min, apoi arătă spre generalul Yulan. „Abaldar Yulan, te denunț! Am văzut prevestiri care îmi dovedesc că nu acționați în interesul Imperiului!”

Adevăratul spion s-a relaxat, iar Min a surprins un indiciu de zâmbet pe buze. A fost destul de bun. În timp ce Yulan protesta cu voce tare împotriva acuzației, Min îi aruncă un cuțit în mână și îl biciui spre femeie.

S-a răsturnat capăt peste cap – dar chiar înainte de a lovi femeia, s-a oprit și a rămas în aer.

din apropiere și *sul'dam gâfâiau* . Spionul i-a împins Min o privire urâtă, apoi a deschis o poartă, aruncându-se prin ele. Weaves a tras după ea, dar ea a plecat înainte ca majoritatea oamenilor de la întâlnire să-și dea seama ce se întâmplă.

„Îmi pare rău, general Yulan”, a anunțat Min, „dar suferiți de constrângere. Fortuona, este evident că Umbra face tot ce poate pentru a ne ține de această bătălie. Având în vedere asta, vei *continua în* continuare acest curs de indecizie?”

Min întâlni privirea lui Tuon.

— Joci aceste jocuri destul de bine, șopti Tuon cu voce rece. „Și să cred că m-am îngrijorat pentru siguranța ta aducându-te în curtea mea. Ar fi trebuit să-mi fac griji pentru mine, se pare.” Tuon oftă, atât de încet. „Presupun că îmi dai ocazia. . . poate mandatul . . . să urmez ceea ce ar alege inima mea, indiferent dacă este sau nu înțelept.” Ea a stat. „General Galgan, adună-ți trupele. Ne vom întoarce pe Câmpul Merrilor.”

Egwene a țesut Pământul și a distrus bolovanii în spatele cărora se ascunseseră șarinii. Celălalt Aes Sedai lovi imediat, aruncând țesături prin aerul trosnitor. Sharanii au murit în incendii, fulgere și explozii.

Această parte a Înălțimilor era atât de îngrămădită cu moloz și cicatrice de tranșee încât arăta ca rămășițele unui oraș în urma unui cutremur teribil. Era încă noapte și se certaseră. . . Light, cât timp a trecut de când a murit Gawyn? Ore peste ore.

Egwene și-a dublat eforturile, refuzând să lase gândul la el să o tragă în jos. De-a lungul orelor, Aes Sedai și Sharanii ei luptaseră înainte și înapoi pe partea de vest a Înălțimilor. Încet, Egwene îi împingea spre est.

Uneori, partea lui Egwene părea să câștige, dar în ultimul timp, din ce în ce mai mulți Aes Sedai au căzut din cauza oboselii sau a Puterii Unice.

Un alt grup de canalizatori s-a apropiat prin fum, apelând la Puterea Unică. Egwene le simțea mai mult decât le vedea.

„Deviați-le țesăturile!” strigă Egwene, stând în frunte. „Voi ataca, tu apără!”

Alte femei au preluat apelul, strigând-o de-a lungul liniei lor de luptă. Nu se mai luptau singuri în buzunare; femei din toate Ajah s-au aliniat de fiecare parte a lui Egwene, concentrate pe fețele lor fără vârstă. Gardienii

stăteau în fața lor; folosirea trupurilor lor pentru a opri țesăturile era singura protecție pe care o puteau oferi.

Egwene îl simţi pe Leilwin apropiindu-se din spate. Noul gardian și-a luat sarcinile în serios. O Seanchan, care luptă ca gardian în Ultima Bătălie. De ce nu? Lumea însăși se dezlănțuia. Crăpăturile din jurul picioarelor lui Egwene dovedeau asta. Acestea nu dispăruseră, ca și cele mai vechi – întunericul a rămas. Balefire fusese folosit prea mult în această zonă.

Egwene a lansat un val de foc ca un zid în mișcare. Cadavrele au luat foc când zidul trecea, lăsând în urmă mormane fumegânde de oase. Atacul ei a lovit pământul, înnegrindu-l, iar șarinii s-au unit pentru a riposta împotriva țesăturii. Ea i-a ucis pe câțiva dintre ei înainte ca ei să distrugă atacul.

Ceilalți Aes Sedai și-au deviat sau distrus țesăturile de întoarcere, iar Egwene și-a adunat forțele pentru a încerca din nou. *Atât de obosit . . .* şopti o bucată din ea. *Egwene, ești atât de obosită. Acest lucru devine periculos.*

Leilwin făcu un pas, poticnindu-se pe stânca spartă, dar alăturându-se ei în față. — Aduc vestea, mamă, spuse ea în tonul tăgăduitor al lui Seanchan. „Asha'manul au recuperat sigiliile. Liderul lor îi poartă.”

Egwene răsuflă uşurată. Ea a țesut Focul și l-a trimis în stâlpi de data aceasta, flăcările luminând pământul spart din jurul lor. Acele crăpături pe care le provocase M'Hael o îngrijorară profund. A început o altă țesătură, apoi s-a oprit. Ceva nu era în regulă.

S-a învârtit ca focul – o coloană lată ca brațul unui bărbat – a rupt linia Aes Sedai, vaporizând o jumătate de duzină de femei. Exploziile de jur împrejur au apărut ca de nicăieri, iar alte femei au trecut dintr-o luptă la moarte într-o clipă.

Focul le-a ars pe femei care au oprit țesăturile să ne omoare . . . dar acele femei fuseseră îndepărtate din Model înainte să le poată țese și nu ar fi putut opri atacurile Sharan. Balefire a ars un fir înapoi în Model.

Lanțul de evenimente a fost catastrofal. Canalizatorii Sharan care fuseseră morți erau acum din nou în viață și s-au năpustit în față – bărbați care zboară pe pământul zdrobit ca niște câini, femeile mergând în grupuri de patru sau cinci. Egwene a căutat sursa incendiului. Nu văzuse niciodată un bar atât de imens, atât de puternic încât trebuie să fi ars fire cu câteva ore în urmă.

L-a găsit pe M'Hael stând în vârful Înălțimilor, cu aerul deformat într-o bula în jurul lui. Din golurile din stânca din jurul lui s-au strecurat vârste negre – precum mușchi sau lichen. O boală care se răspândește. Întuneric, nimic. Le-ar consuma pe toate.

O altă bară de foc a ars o gaură prin pământ și a atins femeile, făcându-le formele să strălucească, apoi să dispară. Aerul însuși s-a *spart,* ca un balon de forță care a explodat din M'Hael. Furtuna de dinainte a revenit, mai puternică.

— Credeam că te-am învățat să alergi, mârâi Egwene, ridicându-se în picioare și adunându-și puterea. La picioarele ei, pământul a crăpat și s-a deschis în nimic.

Ușoară! Putea simți golul din acea gaură. Ea a început o țesătură, dar o altă lovitură de foc a trecut pe câmpul de luptă, ucigând femeile pe care le iubea. Tremuratul de sub picioare o aruncă pe Egwene la pământ. Tipetele au devenit puternice pe măsură ce atacurile lui Sharan i-au măcelărit pe adepții lui Egwene. Aes Sedai s-a împrăștiat, căutând siguranță.

Crăpăturile de pe pământ s-au extins, de parcă vârful Înălțimilor de aici ar fi fost lovit de un ciocan.

Balfire. Avea nevoie de a ei. A fost singura modalitate de a lupta cu el! S-a ridicat în genunchi și a început să creeze țesătura interzisă, deși inima i-a zguduit în timp ce o făcea.

NU. Folosirea focului ar împinge lumea spre distrugere.

Atunci ce?

Este doar o țesătură, Egwene. Cuvintele lui Perrin, când o văzuse în Lumea Viselor și oprise focul să-l lovească. Dar nu *a fost* doar o altă țesătură. Nu a fost nimic asemănător.

Atât de epuizat. Acum că se oprise pentru o clipă, își simțea oboseala amorțită. În adâncul ei, ea a simțit pierderea, pierderea amară a morții lui Gawyn.

"Mamă!" spuse Leilwin, trăgând-o de umăr. Femeia rămăsese cu ea. „Mamă, trebuie să plecăm! Aes Sedai s-a spart! Sharanii ne depășesc.”

În față, M'Hael a văzut-o. El zâmbi, înaintând cu pași mari, cu un sceptru într-o mână, cealaltă arătă spre ea, cu palma în sus. Ce s-ar întâmpla dacă ar arde-o cu foc? Ultimele două ore aveau să dispară. Mitingul ei de Aes Sedai, zecile și zeci de Sharani pe care i-a ucis. . .

Doar o țesătură. . .

Niciun altul ca acesta.

Nu așa funcționează, se gândi ea. *Două fețe la fiecare monedă. Două jumătăți la Putere. Cald și rece, lumină și întuneric, femeie și bărbat.*

Dacă o țesătură există, trebuie să fie și opusul ei.

M'Hael a lansat balefire, iar Egwene a făcut. . . ceva. Țesătura pe care o încercase înainte pe crăpături, dar de o putere și o anvergură mult mai mare: o țesătură maiestuoasă, minunată, o combinație a tuturor celor Cinci Puteri. A alunecat la loc înaintea ei. strigă ea, eliberând-o ca și cum chiar din sufletul ei, o coloană de alb pur care a lovit țesătura lui M'Hael în centrul ei.

Cei doi s-au anulat unul pe celălalt, ca apa opărită și apa înghețată turnate împreună. O strălfulgerare puternică a copleșit totul, orbindu-l pe Egwene, dar putea *simți* ceva din ceea ce făcea. O susținere a Modelului. Crăpăturile au încetat să se răspândească și ceva a apărut în interiorul lor, o forță stabilizatoare. O creștere, ca o crusta pe o rană. Nu o soluție perfectă, dar cel puțin un patch.

strigă ea, forțându-se să se ridice în picioare. Nu l-ar fi înfruntat în genunchi! Ea a scos fiecare fărâmă de Putere pe care o putea deține, aruncându-l în Forsaken cu furia lui Amyrlin.

Cele două fluxuri de putere împroșcau lumină unul împotriva celuilalt, pământul din jurul lui M'Hael trosnind în timp ce pământul de lângă Egwene s-a reconstruit. Ea încă nu știa ce a țesut. Opusul balefire. Un foc al ei, o țesătură de lumină și reconstrucție.

Flacăra lui Tar Valon.

S-au potrivit unul cu celălalt, în stază, pentru un moment etern. În acel moment, Egwene a simțit o pace asupra ei. Durerea morții lui Gawyn a dispărut. Ar renaște. Modelul va continua. Însuși țesătura pe care o mânuia i-a calmat furia și a înlocuit-o cu pacea. Ea a ajuns mai adânc în *sayar; ;* acel confort strălucitor care o ghidase atât de mult timp.

Și ea a folosit mai mult din Putere.

Fluxul ei de energie și-a împins drum prin focul lui M'Hael ca o lovitură de sabie, împroșcând Puterea deoparte și călătorind chiar în sus, în mâna întinsă a lui M'Hael. I-a străpuns mâna și i-a trecut prin piept.

Focul a dispărut. M'Hael rămase cu gura căscată, împiedicându-se, cu ochii mari, apoi a cristalizat din interior spre exterior, ca și cum ar îngheța în gheață. Din el a crescut un cristal multinuanț și frumos. Netăiate și aspre, parcă din miezul pământului însuși. Cumva, Egwene știa că

Flacăra ar fi avut mult mai puțin efect asupra unei persoane care nu se dăduse Umbrei.

S-a agățat de Puterea pe care o deținuse. Ea a tras prea mult. Ea știa că, dacă își elibera strânsoarea, se va lăsa arsă, incapabil să canalizeze încă o picătură. Puterea a răsărit prin ea în acest ultim moment.

Ceva tremura departe spre nord. Lupta lui Rand a continuat. Lacunele din pământ s-au extins. Focul lui M'Hael și Demandred își făcuse treaba. Lumea de aici se dărâma. Liniile negre radiau peste înălțimi, iar ochiul minții ei le văzu deschizându-se, pământul zdrobindu-se și un gol apărând aici care a absorbit toată viața.

— Ai grijă la lumină, șopti Egwene.

"Mamă?" Leilwin încă îngenunchea lângă ea. În jurul lor, sute de sharani s-au ridicat de pe pământ.

— Ai grijă la lumină, Leilwin, spuse Egwene. „În calitate de Scaun Amyrlin, îți comand: găsește sigiliile închisorii Întunericului și *sparge* -le. Fă-o în momentul în care lumina strălucește. Numai atunci ne poate salva.”

"Dar . . ”

Egwene a țesut o poartă și a înfășurat-o pe Leilwin în aer, împingând-o în siguranță. În timp ce mergea, Egwene a eliberat legătura femeii, rupându-le scurta cravată.

"Nu!" strigă Leilwin.

Poarta s-a închis. Crăpăturile negre în neant s-au extins în jurul lui Egwene, în timp ce ea se confrunta cu sutele de Sharans. Aes Sedai-ul ei luptase cu putere și vitejie, dar acei canalizări Sharan încă mai rămăseseră. Au înconjurat-o, unii timizi, alții zâmbind de triumf.

Ea a închis ochii și a atras puterea. Mai mult decât ar trebui să poată o femeie, mai mult decât a fost corect. Mult dincolo de siguranță, mult dincolo de înțelepciune. Acest *sa'angreal* nu avea un tampon care să prevină asta.

Corpul ei a fost epuizat. Ea a oferit-o și a devenit o coloană de lumină, eliberând Flacăra lui Tar Valon în pământ de sub ea și sus în cer. Puterea a lăsat-o într-o explozie liniștită și frumoasă, spălând pe Sharan și sigilând crăpăturile create de lupta ei cu M'Hael.

Sufletul lui Egwene s-a separat de corpul ei prăbușit și s-a odihnit pe acel val, călărindu-l în Lumină.

Egwene a murit.

Rand a țipat de negare, de furie, de întristare.

„Nu ea! NU EA!”

MORȚII SUNT MEI.

„Shaitan!” strigă Rand. „Nu ea!”

Îi voi ucide pe toți, adversar.

Rand se aplecă, strângând ochii. *Te voi proteja,* se gândi el. *Orice s-ar întâmpla, te voi vedea în siguranță, jur. Jur.. .*

Oh, Lumină. Numele lui Egwene s-a alăturat listei morților. Lista aceea a continuat să crească, tunându-i în minte. Eșecurile lui. Atâtea eșecuri.

Ar fi trebuit să-i poată salva.

Atacurile Celui Întunecat au persistat, încercând să-l sfâșie pe Rand și să-l zdrobească dintr-o dată.

Oh, Lumină. Nu Egwene.

Rand închise ochii și se prăbuși, reținând cu greu următorul atac.

Întunericul îl cuprinse.

Leane și-a ridicat brațul, umbrindu-și ochii împotriva magnificului izbuc de lumină. A spălat dealul de întunericul său și, pentru o clipă, a lăsat doar strălucire. Sharanii au înghețat pe loc, aruncând umbre în spatele lor în timp ce cristalizau.

Coloana de putere se ridică sus în aer, un far, apoi se stinge.

Leane căzu în genunchi, cu o mână sprijinită pe pământ pentru a se stabili. O pătură de cristale a acoperit pământul, crescând peste stânca spartă, acoperind peisajul cu cicatrici. Acolo unde se deschiseseră crăpăturile, erau acum pline de cristal, arătând ca niște râuri minuscule.

Leane se ridică în picioare și se strecură înainte, trecând pe lângă Sharanii înghețați în cristal, morți în timp.

Chiar în centrul exploziei, Leane a găsit o coloană de cristal lată ca un copac vechi de frunze de piele, ridicându-se la vreo cincizeci de picioare în aer. Înghețată în centru era o tijă canelată, *sa'angreal-ul lui Vora.* Nu era nici urmă de Amyrlin însăși, dar Leane știa.

„Scaunul Amyrlin a căzut”, a strigat un Aes Sedai din apropiere în mijlocul Sharanilor cristalizați. „Scaunul Amyrlin a căzut!”

Tunetul a bubuit. Berelain ridică privirea de pe marginea patului, apoi se ridică, mâna lui Galad alunecând de pe a ei, în timp ce se îndrepta spre fereastra aşezată în peretele de piatră.

Marea s-a zvârcolit și s-a spart de stâncile de afară, urlând, ca de furie. Poate durere. Spumă albă pulverizată,

violentă, spre nori unde fulgerele aruncau o lumină spartă. În timp ce privea, acei nori s-au îngroșat noaptea, dacă era posibil. Mai întunecat.

Zorii era încă o oră liberă. Totuși, norii erau atât de negri, încât știa că nu va vedea soarele când va răsări. S-a întors lângă Galad, s-a așezat și l-a luat de mână. Când ar veni un Aes Sedai să-l vindece? Era încă inconștient, cu excepția șoaptelor de coșmar. S-a răsucit și ceva i-a scânteit la gât.

Berelain îşi întinse mâna sub cămaşă, scoţând un medalion. Avea forma unui cap de vulpe. Ea și-a frecat degetul peste el.

„ . . înapoi la Cauthon . . .” șopti Galad, cu ochii închiși. „ . . . Speranță. . ”

Berelain se gândi o clipă, simțind acel întuneric de afară ca și cum ar fi al Întunericului, sufocând pământul și târându-se prin ferestre, pe sub uși. S-a ridicat, l-a părăsit pe Galad și s-a îndepărtat repede, purtând medalionul.

„Scaunul Amyrlin a murit”, a raportat Arganda.

Sânge și cenuşă însângerată, se gândi Mat. *Egwene. Nu și Egwene?* L-a lovit ca un pumn în față.

„În plus,” a continuat Arganda, „Aes Sedai raportează că și-au pierdut peste jumătate din numărul lor. Cei rămași susțin . . . și acesta este un citat. . . că „nu puteau canaliza suficient din Puterea Unică pentru a ridica o pană”. Au ieșit din luptă.”

Mat mormăi. „Câți dintre canalizatorii Sharan au luat?” întrebă el, întărindu-se.

"Toti."

Mat se uită la Arganda și se încruntă. "Ce?"

„Toți canalizatorii”, a spus Arganda. „Toți cei care se luptau cu Aes Sedai.”

— Asta e ceva, spuse Mat. Dar Egwene. . .

Nu. Nu mă gândesc la asta acum. Ea și oamenii ei îi opriseră pe canalizatorii Sharan.

Sharanii și Trollocii s-au retras din primele linii pentru a se regrupa. Mat a profitat de ocazie pentru a face la fel.

Forțele lui – ceea ce a rămas din ele – au fost întinse peste Înălțimi. Îi unise pe toți cei pe care îi rămăsese. Borderlanders, Dragonsworn, Loial și Ogier, trupele lui Tam, White Cloaks, soldați ai Band of the Red Hand. Au luptat din greu, dar dușmanul lor i-a depășit numeric. A fost destul de rău când aveau de luptat doar pe Sharani, dar odată ce trollocii au străbătut marginea de est a

Înălțimilor, au fost forțați să se apere pe două fronturi. In ultima oră fuseseră împinși înapoi cu mai bine de o mie de pași, în direcția nord, iar rândurile lor din spate ajunseseră aproape de capătul platoului.

Aceasta ar fi ultima împingere. Sfârșitul bătăliei. Odată cu dispariția canalizatorilor Sharan, Mat nu va fi distrus imediat, ci Light. . . mai rămăseseră atât de mulţi trolloci *însângeraţi .* Mat dansase bine acest dans. El știa că avea. Dar un om putea face doar atâtea. Chiar și întoarcerea lui Tuon ar putea să nu fie suficientă, dacă ar fi venit.

Arganda s-a ocupat de rapoartele din celelalte zone ale câmpului de luptă – omul a fost rănit suficient de grav încât nu a putut lupta și nu mai era nimeni cu suficientă Putere pentru Vindecare. Și-a făcut bine treaba. om bun. Mat l-ar fi putut folosi în trupă.

Trollocii s-au adunat pentru împingerea lor, mișcând din nou corpurile din drum, formându-se în pumni cu Myrddraal conducându-i. Asta i-ar da lui Mat cinci sau zece minute să se pregătească. Atunci ar veni.

Lan se apropie, cu o expresie sumbră. — Ce vrei să facă oamenii mei, Cauthon?

— Pregătește-te să lupți cu acești trolloci, spuse Mat. „A verificat cineva cu Mayene în ultima vreme? Acum ar fi un moment minunat pentru a recupera câteva rânduri de oameni care au fost vindecați.”

— O să verific pentru tine, spuse Lan. „Și atunci îmi voi pregăti oamenii.”

Mat a săpat în sacoșe în timp ce Lan se retrăgea. A scos steagul lui Rand, cel al vechiului Aes Sedai. O strânsese mai devreme, gândindu-se că poate ar putea avea vreun folos. „Cineva ridică chestia asta. Ne luptăm în numele nenorocit al lui Rand. Să arătăm Umbrei că suntem mândri de ea.”

Dannil luă steagul, găsind o suliță pe care să o folosească drept stâlp. Mat respiră adânc. În felul în care au vorbit Borderlanderii, ei au crezut că asta se va sfârși într-o acuzație glorioasă, eroică și sinucigașă. Așa se terminau mereu melodiile lui Thom. . . genul de cântece în care Mat sperase să nu se regăsească niciodată. Speranță slabă era acum.

Gândește, gândește. În depărtare, claxoanele Trolloc au început să sune. Tuon întârziase. Avea de gând să vină? El spera, în secret, că ea nu o va face. Având în vedere că bătălia merge atât de prost, chiar și Seanchan ar putea să nu fie suficient.

Avea nevoie de o deschidere. *Hai, noroc!* O altă poartă se deschise, iar Arganda se duse să adune raportul mesagerului. Mat nu trebuia să audă ca să-și dea seama ce fel de vești erau, pentru că atunci când Arganda s-a întors, se încruntă.

— În regulă, spuse Mat, oftând. „Dă-mi vestile tale.”

— Regina Andorului a murit, spuse Arganda.

Cenușă sângeroasă! Nu Elayne! Mat simți o zguduire înăuntru. *Rand . . . Imi pare rau.* „Cine conduce acolo? Bashere?”

— Moartă, spuse Arganda. "Si sotia lui. Ei au căzut în timpul unui atac împotriva șucarilor andorani. Am pierdut și șase șefi de clan Aiel. Nimeni nu-i conduce pe Andorani sau pe Aiel la albia râului. Se prăbușesc repede.”

"Acesta este sfarsitul!" Vocea intensificată a lui Demandred trecu pe Mat de la celălalt capăt al platoului. „Lews Therin te-a abandonat! Strigă la el când mori. Lasă-l să-ți simtă durerea.”

Ajunseseră la ultimele mișcări din jocul lor, iar Demandred jucase bine. Mat se uită peste armata sa de trupe epuizate, multe dintre ele rănite. Nu se putea nega, erau într-o situație disperată.

— Trimite după Aes Sedai, spuse Mat. „Nu-mi pasă dacă spun că nu pot ridica o pană. Poate că, când vine vorba de viața lor, vor găsi puțină putere pentru o minge de foc ici și colo. În plus, Gardienii lor pot lupta în continuare.” Arganda dădu din cap. În apropiere, o poartă s-a deschis și doi Asha'man cu aspect asediat au ieșit împleticiți. Naeff și Neald purtau urme de ars pe piele, iar Aes Sedai al lui Naeff nu era cu ei.

"Bine?" i-a întrebat Mat pe cei trei.

— S-a terminat, spuse Neald cu un mârâit.

— Dar Tuon?

— Se pare că l-au găsit pe spion, spuse Naeff. „Împărăteasa așteaptă să se întoarcă pe marca ta.”

Mat inspiră, gustând aerul câmpului de luptă, simțind ritmul luptei pe care o înființase. Nu știa dacă poate câștiga, nici măcar cu Tuon. Nu cu armata lui Elayne în dezordine, nici cu Aes Sedai slăbit până la punctul de a nu putea canaliza. Nu fără Egwene, încăpățânarea ei Two Rivers, coloana ei de fier. Nu fără un miracol.

— Trimite după ea, Naeff, spuse Mat. A chemat după hârtie și un pix și a mâzgălit un bilet pe care l-a înmânat lui Asha'man. A dat deoparte dorința egoistă de a-l lăsa pe Tuon să zboare în siguranță. Cenușă însângerată, nu era

nicio siguranță, nicăieri. „Dă-i asta împărătesei, Naeff; spune-i că aceste instrucțiuni trebuie urmate cu exactitate.”

Apoi Mat se întoarse către Neald. — Vreau să mergi la Talmanes, spuse el. „Pune-l să avanseze cu planul.”

Cei doi canalizatori au plecat pentru a-și transmite mesajele.

„Va fi suficient?” întrebă Arganda.

— Nu, spuse Mat.

"Atunci de ce?"

— Pentru că voi fi un Prieten Întunecat înainte de a lăsa această bătălie să meargă fără să încerc totul, Arganda.

„Lews Therin!” Demandred a bubuit. „Vino în fața mea! Știu că te uiți la această bătălie! Alatura-te! Luptă!"

— Sigur că m-am săturat de bărbatul ăsta, spuse Mat.

— Cauthon, uite, acei trolloci s-au regrupat, spuse Arganda. „Cred că sunt pe cale să atace.”

„Atunci aceasta este; hai să ne formăm, spuse Mat. „Unde este Lan; s-a intors inca? Mi-ar plăcea să fac asta fără el.”

Mat se întoarse, cercetând rândurile după el, în timp ce Arganda striga ordine. Atenția îi fu atrasă brusc înapoi când Arganda îl apucă de braț, arătând spre trolloci. Mat simți un fior când văzu în lumina focurilor un călăreț singuratic pe un armăsar negru în flancul drept al hoardei Trolloc, îndreptându-se spre versantul estic al Înălțimilor. Spre Demandred. Lan plecase să ducă un război singur.

Trollocii l-au smuls de brațul lui Olver în timpul nopții, întinzând mâna în crăpătură, încercând să-l elibereze. Alții au săpat pe margini și pământul s-a scurs în el, lipindu-se de lacrimile de pe obraji și de sângele care curgea din zgârieturi.

Nu se putea opri din tremurat. Nici nu se putea face să se miște. Tremura, îngrozit, în timp ce fiarele îl strigau cu degetele murdare, săpând din ce în ce mai aproape.

Loial stătea pe un ciot, odihnindu-se înainte ca bătălia să se înceapă din nou.

O taxă. Da, asta ar fi o modalitate bună de a se termina. Loial se simțea dur peste tot. Citise multe despre lupte și mai fusese în lupte, așa că știa la ce să se aștepte. Dar a cunoaște un lucru și a-l experimenta au fost complet diferite; de aceea părăsise *steddingul* în primul rând.

După mai bine de o zi de lupte neîntrerupte, membrele îi ardeau de o oboseală interioară profundă. Când și-a ridicat securea, capul se simțea atât de greu încât s-a întrebat de ce nu a rupt axul.

Război. Ar fi putut să-și trăiască viața fără să experimenteze asta. A fost mult mai mult decât fusese bătălia frenetică de la Two Rivers. Acolo, cel puțin, avuseseră timp să îndepărteze morții și să-și îngrijească rănițiii. Acolo, fusese o chestiune de a sta ferm și de a rezista la valuri de atacuri.

Aici, nu a fost timp de așteptat, nici de gândire. Erith s-a așezat pe pământ lângă ciotul lui și i-a pus o mână pe umăr. Ea închise ochii și se rezemă de el. Era frumoasă, cu urechi perfecte și sprâncene minunate. Loial nu se uită la petele de sânge de pe hainele ei; se temea că unele dintre ele erau ale ei. Îi frecă umărul cu degetele atât de obosit încât abia le simțea.

Loial luase niște notițe pe câmpul de luptă, pentru el și pentru alții, pentru a ține evidența cum a mers bătălia până acum. Da, un atac final. Asta ar fi un final bun pentru poveste, odată ce a scris-o.

S-a prefăcut că tot va scrie povestea. Nu a fost rău pentru o minciună atât de mică.

Un călăreț a izbucnit din rândurile soldaților lor, galopând spre flancul drept al Trollocului. Mat nu s-ar bucura de asta. Un bărbat, singur, ar muri. Loial a fost surprins că putea simți durere pentru viața pierdută a acelui bărbat, după toată moartea pe care o văzuse.

Omul ăla pare cunoscut, gândi Loial. Da, era calul. Mai văzuse calul ăla, de multe ori. *Lan,* se gândi el, amorțit. *Lan este cel care călărește singur.*

Loial se ridică.

Erith ridică privirea spre el în timp ce își punea securea pe umăr.

— Stai, îi spuse Loial. „Luptă alături de ceilalți. Trebuie să plec."

"Merge?"

„Trebuie să fiu martor la asta”, a spus Loial. Căderea ultimului rege al lui Malkieri. Ar trebui să o includă în cartea sa.

„Pregătiți-vă să încărcați!” strigă Arganda. „Bărbați, formați-vă! Arcașii în față, cavaleria în continuare, soldații de infanterie se pregătesc să vină în spate!”

O acuzare, se gândi Tam. *Da, aceasta este singura noastră speranță.* Au trebuit să-și continue împingerea, dar linia lor era atât de subțire. Putea să vadă ce încercase Mat, dar nu avea să meargă.

Oricum trebuiau să lupte prin asta.

— Ei bine, *a* murit, spuse un mercenar din apropierea lui Tam, făcând semn din cap către Lan Mandragoran în timp ce se îndrepta spre flancul Trolloc. „Bloody Borderlanders".

„Tam. . ." spuse Abell de lângă el.

Deasupra lor, cerul s-a întunecat. Era posibil, noaptea? Acei nori îngrozitori, fierbinți, păreau să vină din ce în ce mai jos. Tam aproape că și-a pierdut silueta lui Lan în vârful armăsarului de la miezul nopții, în ciuda focurilor care ardeau pe înălțimi. Lumina lor părea slabă.

Călărește pentru Demandred , se gândi Tam. *Dar există un zid de trolloci în cale.* Tam scoase o săgeată cu o cârpă îmbibată cu rășină legată în spatele capului și o înfipse în arc. „Doi oameni de la Rivers, pregătește-te să tragi!"

Mercenarul din apropiere a râs. „Asta înseamnă cel puțin o sută de pași! Îl vei umple cu săgeți dacă e ceva."

Tam îl privi pe bărbat, apoi îi luă săgeata și înfipse capătul într-o torță. Cârpa strânsă din spatele capului s-a aprins cu foc. „Primul rang, la semnalul meu!" strigă Tam, ignorând celelalte ordine care veneau pe linie. „Să-i dăm lordului Mandragoran ceva pentru a-și ghida drumul!"

Tam trase într-o mișcare fluidă, cârpa arzătoare încălzindu-i degetele și se slăbi.

Lan se îndreptă spre trolloci. Lancea lui și cele trei înlocuitoare ale ei se fărâmaseră toate cu câteva ore în urmă. La gât, purta medalionul rece pe care Berelain îl trimisese prin poartă cu un simplu bilet.

Nu știu cum a ajuns Galad cu asta, dar cred că a dorit să-l trimit lui Cauthon.

Lan nu se gândi la ce făcea. Vidul nu permitea astfel de lucruri. Unii bărbați l-ar numi nespus, nesăbuit, sinucigaș. Lumea a fost rareori schimbată de bărbați care nu au vrut să încerce să fie măcar unul dintre cei trei. A trimis câtă mângâiere a putut către îndepărtatul Nynaeve prin legătură, apoi s-a pregătit să lupte.

În timp ce Lan se apropia de trolloci, fiarele au înființat o linie de suliță pentru a-l opri. Un cal s-ar trage în țeapă încercând să treacă prin asta. Lan trase răsuflarea, calm în

gol, plănuind să taie capul de pe prima suliță, apoi să-și străpungă linia.

A fost o manevră imposibilă. Tot ce ar trebui să facă trollocii era să se strângă împreună și să-l încetinească. După aceea, puteau să-l copleșească pe Mandarb și să-l tragă pe Lan de pe șa.

Dar cineva a trebuit să-l distrugă pe Demandred. Cu medalionul la gât, Lan ridică sabia.

O săgeată în flăcări a coborât din cer și a lovit gâtul Trolloc-ului chiar în fața lui Lan. Fără ezitare, Lan a folosit Trollocul căzut ca o deschidere în linia de sulițe. S-a prăbușit între Shadowspawn, călcându-l pe cel căzut. Ar trebui să...

O altă săgeată a căzut, aruncând un Trolloc. Apoi a căzut altul, iar altul, în succesiune rapidă. Mandarb s-a prăbușit printre trollocii confuzi, aprinși și muribunzi, când o *ploaie întreagă* de săgeți arzătoare a căzut în fața lui. „Malkier!” strigă Lan, înclinându-l pe Mandarb înainte, călcând în picioare cadavrele, dar păstrând viteza pe măsură ce drumul se deschidea. O grindină de lumină a căzut în fața lui, fiecare săgeată precisă, ucigând un Trolloc care încerca să stea în fața lui.

A tunat printre rânduri, împingând deoparte trollocii muribunzi, săgețile în flăcări călăuzindu-și drumul în întuneric ca pe o șosea. Trollocii stăteau groși de ambele părți, dar cei din fața lui au căzut și au căzut până când nu mai erau.

Mulțumesc, Tam.

Lan își găsea călărețul de-a lungul versantului estic al Înălțimilor, singur acum, pe lângă soldați, pe lângă Proporul Umbrei. Era una cu briza care îi curgea prin păr, una cu animalul nervos de sub el care îl ducea înainte, unul cu ținta care era destinația lui, soarta lui.

Demandred rămase în picioare la sunetul bătăilor copitelor, însoțitorii lui Sharan ridicându-se în fața lui.

Cu un vuiet, Lan l-a îndreptat pe Mandarb în șarianii care i-au blocat calea. Armăsarul sări, picioarele din față împingând paznicii dinaintea lui în pământ. Mandarb s-a învârtit, cu coapsele doborând mai mulți Sharan, iar picioarele lui anterioare coborând pe alții.

Lan s-a aruncat de pe șa — Mandarb nu avea protecție împotriva canalizării, așa că a lupta călare ar însemna să-l inviți pe Demandred să-și omoare montura — și a lovit pământul în fugă, cu sabia scoasă.

^

"Incă unul?" rugă Demandred. „Lews Therin, începi să...”

S-a întrerupt când Lan a ajuns la el și s-a aruncat în Thistledown Floats on the Whirlwind, o formă de sabie furtunoasă și ofensivă. Demandred și-a biciuit sabia, luând lovitura pe armă și derapând cu un pas înapoi la forța acesteia. Au schimbat trei lovituri, rapide ca fulgerele, Lan încă în mișcare până când ultima lovitură îl prinse pe Demandred în obraz. Lan a simțit o ușoară smucitură și un sânge s-a stropit în aer.

Demandred simți rana din obraz și ochii i se deschiseră mai larg. „Cine *ești!* a întrebat Demandred.

„Eu sunt omul care te va ucide.”

Min își ridică privirea din spatele turmei ei *în* timp ce se îndrepta spre poarta înapoi către câmpul de luptă de la Merrilor. Spera că va rezista freneziei de luptă când vor ajunge acolo. Focuri de tabără și torțe străluceau în depărtare, licuricii iluminând scene de vitejie și hotărâre. Ea a privit luminile pâlpâind, ultimul jar al unui foc care avea să fie stins în curând.

Rand tremura, îndepărtat, departe spre nord.

Modelul s-a învârtit în jurul lui Rand, forțându-l să privească. S-a uitat prin ochii plini de lacrimi. A văzut oamenii zbătându-se. I-a văzut căzând. A văzut-o pe Elayne, captivă și singură, un Stăpân Terorului care se pregătea să-și smulgă copiii din pântecele ei. L-a văzut pe Rhuarc, cu mintea pierdută, acum un pion al unuia dintre Părăsiți.

Îl văzu pe Mat, disperat, înfruntându-se cu șanse oribile.

L-a văzut pe Lan călare spre moartea lui.

Cuvintele lui Demandred au săpat în el. Presiunea Celui Întunecat a continuat să-l sfâșie.

Rand eșuase.

Dar în fundul minții lui, o voce. Fragil, aproape uitat.

Sa mergem.

Lan nu reținu nimic.

Nu a luptat așa cum îl antrenase pe Rand să lupte. Fără testare atentă, fără judecare a terenului, fără evaluare atentă. Demandred putea canaliza și, în ciuda medalionului, Lan nu putea să-și lase inamicul să se gândească, timp să țese și să arunce pietre în el sau să deschidă pământul de sub el.

Lan s-a înfipt adânc în vid, lăsând instinctului să-l ghideze. A mers dincolo de lipsa emoțiilor, arzând totul. Nu avea nevoie să judece terenul, pentru că simțea pământul ca și cum ar fi făcut parte din el. Nu avea nevoie să testeze puterea lui Demandred. Unul dintre Părăsiți, cu multe decenii de experiență, ar fi cel mai priceput spadasin cu care Lan s-a confruntat vreodată.

Lan era vag conștient de faptul că Sharanii se răspândeau pentru a face un cerc larg în jurul celor doi combatanți în timp ce luptau. Se pare că Demandred era suficient de încrezător în abilitățile sale încât să nu permită interferența altora.

Lan s-a transformat într-o succesiune de atacuri. Water Flows Downhill a devenit Whirlwind on the Mountain, care a devenit Hawk Dives into the Brush. Formele lui erau ca niște pârâuri care se amestecau într-un râu din ce în ce mai mare. Demandred a luptat la fel de bine cum se temea Lan. Deși formele bărbatului erau ușor diferite de cele pe care le cunoștea Lan, anii nu schimbaseră natura unei lupte cu sabie.

"Tu esti . . . bun . . .” spuse Demandred cu un mormăit, căzând înapoi înaintea Vântului și Ploaiei, o linie de sânge picurându-i din bărbie. Sabia lui Lan fulgeră în aer, reflectând lumina roșie a unui foc de tabără din apropiere.

Demandred s-a întors cu Striking the Spark, ceea ce Lan a anticipat, contracarând. A luat o zgârietură în lateral, dar a ignorat-o. Schimbul l-a făcut pe Lan înapoi cu un pas și i-a dat lui Demandred șansa de a ridica o piatră cu Puterea Unică și de a o arunca către Lan.

Adânc în vid, Lan a simțit piatra venind. A fost o înțelegere a luptei – una care a intrat adânc în el, până în miezul sufletului său. Felul în care a pășit Demandred, direcția în care ochii îi pâlpâia, îi spuse lui Lan exact ce urma.

În timp ce a revărsat în următoarea sa formă de sabie, Lan și-a adus arma pe piept și a făcut un pas înapoi. O piatră de mărimea unui cap de bărbat a trecut direct prin fața lui. Lan curge înainte, brațul trecând în următoarea sa formă, în timp ce o altă piatră zbura sub braț, trăgând vântul cu ea. Lan ridică sabia și curge pe calea celei de-a treia pietre, care l-a ratat cu lățimea unui deget mare, ondulându-i hainele.

Demandred a blocat atacul lui Lan, dar el a respirat răgușit. „Cine *ești* ?” a şoptit din nou Demandred. „Nimeni din această epocă nu are o asemenea îndemânare.

Asmodean? Nu Nu. Nu s-ar fi putut lupta cu mine așa. Lews Therin? Tu *ești* în spatele feței, nu-i așa?

— Sunt doar un bărbat, șopti Lan. „Asta este tot ce am fost vreodată.”

Demandred mârâi, apoi lansă un atac. Lan a răspuns cu Stones Falling Down the Mountain, dar furia lui Demandred l-a forțat să se întoarcă câțiva pași.

În ciuda ofensivei inițiale a lui Lan, Demandred a fost cel mai bun spadasin. Lan știa asta prin același simț care îi spunea când să lovească, când să para, când să pășească și când să se retragă. Poate că dacă ar fi venit egal la luptă, ar fi diferit. Nu aveau. Lan luptase o zi întreagă și, deși fusese Vindecat de cele mai grave răni ale sale, cele mai mici încă îi durea. Dincolo de asta, o Vindecare în sine se scurgea.

Demandred era încă proaspăt. Părăsitul a încetat să mai vorbească și s-a absorbit în duel. De asemenea, a încetat să mai folosească Puterea Unică, concentrându-se doar pe jocul de sabie. Nu a zâmbit când a profitat de avantaj. Nu părea un bărbat care zâmbea foarte des.

Lan s-a îndepărtat de Demandred, dar Forsaken a apăsat înainte cu Boar Rushs Down the Mountain, împingându-l din nou pe Lan înapoi în perimetrul cercului, lovindu-i apărările, tăindu-l pe braț, apoi pe umăr, apoi în cele din urmă pe coapsă.

Am timp doar pentru o ultimă lecție. . .

— Te am pe tine, mârâi în cele din urmă Demandred, respirând greu. „Oricine ai fi, *te am pe tine.* Nu poți câștiga.”

— Nu m-ai ascultat, șopti Lan.

O ultimă lecție. Cel mai greu . . .

Demandred a lovit, iar Lan i-a văzut deschiderea. Lan se năpusti înainte, punând vârful sabiei lui Demandred de propria lui parte și trântindu-se în ea.

„Nu am venit aici să câștig”, șopti Lan zâmbind. „Am venit aici să te ucid. Moartea este mai ușoară decât o pană.”

Ochii lui Demandred s-au deschis larg și a încercat să se tragă înapoi. Prea tarziu. Sabia lui Lan îl trecu drept prin gât.

Lumea s-a întunecat când Lan a alunecat înapoi de pe sabie. El a simțit frica și durerea lui Nynaeve și i-a trimis dragostea lui.

38

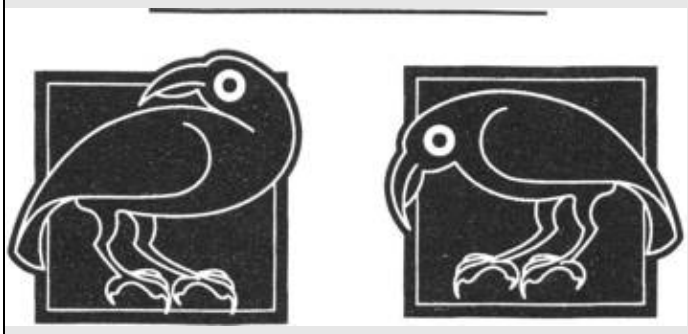

Locul care nu a fost

Rand l-a văzut pe Lan căzând și a trimis un spasm de angoasă prin el. Cel Întunecat a intervenit în jurul lui Rand. Înghițindu-l, mărunțindu-l. Combaterea acelui atac a fost prea grea. Rand a fost cheltuit.

Sa mergem. Vocea tatălui său.

„Trebuie să-i salvez. . .” şopti Rand.

Lasă-i să se sacrifice. Nu poți face asta singur.

"Trebuie să . . . Asta înseamnă. . .” Distrugerea Celui Întunecat s-a târât asupra lui ca o mie de corbi, strângându-i carnea, smulgându-l din oase. Abia putea să se gândească la presiune și la sentimentul de pierdere. Moartea lui Egwene și a multor alții.

Sa mergem.

Este alegerea lor de a face.

Și-a dorit atât de mult să-i protejeze pe ei, pe oamenii care credeau în el. Moartea lor și pericolul cu care se confruntau au fost o greutate enormă asupra lui. Cum ar putea un bărbat doar. . . sa mergem? Nu a fost asta eliberarea de responsabilitate?

Sau le-a dat responsabilitatea?

Rand închise ochii, gândindu-se la toți cei care muriseră pentru el. De Egwene, pe care își jurase să-l protejeze.

Prostule. Vocea ei în capul lui. Iubitor, dar ascuțit.

— Egwene?

Nu am voie să fiu și eu un erou?

"Nu e asta . .”

Mergi spre moartea ta. Cu toate acestea, interziceți altcuiva să facă asta?

„Eu . . ”

Dă-i drumul, Rand. Să murim pentru ceea ce credem și nu încerca să ne furi asta de la noi.

Ți-ai îmbrățișat moartea. Îmbrățișează-l pe al meu.

Lacrimile i se scurgeau din colțurile ochilor. „Îmi pare rău”, șopti el.

De ce?

„Am eșuat.”

Nu. Încă nu ai făcut-o.

Cel Întunecat l-a jupuit. Se înghesui în fața acelui neant imens, incapabil să se miște. A țipat de agonie.

Și apoi, a dat drumul.

A renunțat la vinovăție. A renunțat la rușinea că nu a salvat-o pe Egwene și pe toți ceilalți. A renunțat la nevoia de a o proteja, de a-i proteja pe toți.

I-a lăsat să fie eroi.

Nume i se scurgeau din cap. Egwene, Hurin, Bashere, Isan din Chareen Aiel, Somara și alte mii. Rând pe rând – mai întâi încet, dar cu viteză din ce în ce mai mare – numără înapoi lista pe care o ținuse cândva în cap. Lista fusese cândva doar femei, dar crescuse pentru a include toți cei despre care știa că muriseră pentru el. Nu-și dăduse seama cât de mare devenise, cât de mult se lăsase să ducă.

Numele i-au *smuls* ca niște lucruri fizice, ca niște porumbei care zboară și fiecare a luat o povară. Greutatea a dispărut de pe umerii lui. Respirația lui a devenit mai stabilă. Era ca și cum Perrin venise cu ciocanul său și fărâmase o mie de lanțuri care se târâseră în spatele lui Rand.

Ilyena a fost ultima. *Ne-am născut,* gândi Rand, *așa că ne putem descurca mai bine data viitoare.*

Așa că fă mai bine.

Deschise ochii și își puse mâna în fața lui, cu palma pe întunericul care se simțea solid. Sinele lui, care se înfuriase, devenind indistinct în timp ce Cel Întunecat îl sfâșie, s-a strâns. Își puse celălalt braț în jos, apoi se ridică în genunchi.

Și apoi, Rand al'Thor — Dragonul Renăscut — s-a ridicat din nou pentru a înfrunta Umbra.

„Nu, nu”, șopti frumoasa Shendla, privind în jos la corpul lui Demandred. Inima i s-a prăbușit înăuntrul ei și și-a sfâșiat părul cu ambele mâini, corpul ei legănându-se. În timp ce se uita la iubita ei, Shendla trase încet aer adânc în

piept, iar când aceasta s-a eliberat, a fost un țipăt înfricoșător: „Bao Wyld a murit!”

Întregul câmp de luptă părea să crească nemișcat.

Rand l-a înfruntat pe Cel Întunecat în acel loc care *nu era,* înconjurat de tot timpul și de nimic în același timp. Trupul său încă stătea în peștera lui Shayol Ghul, blocat în acel moment de luptă împotriva lui Moridin, dar sufletul lui era aici.

El a existat în acest loc care nu a fost, acest loc în afara Tiparului, acest loc în care s-a născut răul. S-a uitat în ea și a știut. Cel Întunecat nu era o ființă, ci o forță – o esență la fel de largă ca universul însuși, pe care Rand o putea vedea acum în detaliu complet. Planete, stele în mulțimile lor, ca niște moțuri de deasupra unui foc de tabără.

Cel Întunecat încă s-a străduit să-l distrugă. Rand se simțea puternic în ciuda atacurilor. Relaxat, complet. Cu poverile plecate, putea lupta din nou. S-a ținut împreună. A fost greu, dar a fost învingător.

Rand făcu un pas înainte.

Întunericul se cutremură. Tremura, vibra, parcă neîncrezător.

LE DISTRUG.

Cel Întunecat nu era o ființă. Era întunericul între. Între lumini, între clipe, între clipiri.

TOTUL E AL MEU DE DATA ASTA. A FOST VEDODEA SĂ FIE. VA FI VEDODE.

Rand i-a salutat pe cei care au murit. Sângele curgând peste stânci. Plânsul celor care au asistat la căderea altora. Umbra a aruncat totul asupra lui Rand, intenționând să-l distrugă. Dar nu l-a distrus.

„Nu vom ceda niciodată”, șopti Rand. „Nu voi ceda niciodată”.

Umbra uriașă a tunat și s-a scuturat. A trimis șocuri în întreaga lume. Închirierea pământului, legile naturii s-au fracturat. Săbiile s-au întors împotriva stăpânilor lor, mâncarea stricată, piatra transformată în noroi.

A venit din nou asupra lui Rand, însăși forța neantului încercând să-l despartă. Puterea atacului nu a scăzut. Și totuși, dintr-o dată, se simțea ca un bâzâit inactiv.

Nu ar renunța. Nu era vorba doar despre Rand. Toți ar continua să lupte. Atacurile Celui Întunecat și-au pierdut sensul. Dacă nu l-au putut face să cedeze, dacă nu l-au putut face să se cedeze, atunci ce erau ei?

^

In timpul furtunii, Rand a căutat golul așa cum îl învățase Tam. Toată emoția, toată îngrijorarea, toată durerea. A luat-o și a dat-o în flacăra unei singure lumânări.

A simțit pace. Liniștea unei singure picături de apă care lovește un iaz. Pacea momentelor, liniștea dintre clipi, liniștea vidului.

„Nu voi renunța”, a repetat el, iar cuvintele i s-au părut o minune.

LE CONTROLEZ PE TOATE. LE SRUMP ÎNAINTA MEA. AI PIERDUT, COPIL AL UMANILOR.

— Dacă crezi asta, șopti Rand în întuneric, atunci este pentru că nu poți vedea.

Loial gâfâia din greu când se întoarse la capătul nordic al Înălțimilor. I-a dat vestea lui Mat despre felul în care Lan a luptat atât de curajos înainte de a cădea, luându-l pe Demandred cu el. Raportul lui Loial l-a afectat profund pe Mat, așa cum a făcut-o pe toți membrii armatei sale, în special pe graniștii care pierduseră un rege, un frate. A existat o tulburare și printre șareni; cumva, vestea morții lui Demandred se scurgea deja prin rândurile lor.

Mat și-a redus durerea. Nu asta și-ar fi dorit Lan. În schimb, Mat și-a ridicat *ashandarei.* „ *Tai'shar Malkier!* ” țipă el cu toată forța în stare. „Lan Mandragoran, al naibii de om minunat! Tu ai făcut-o!"

Strigătele lui răsunau în tăcere în timp ce se îndrepta spre armatele Umbrei. În spatele lui au răsunat strigăte: „ *Tai'shar Malkier!* ” Strigăte din toate naționalitățile, toate popoarele, granițeri și nu. Au străbătut înălțimile alături de Mat. Împreună, au atacat inamicul uluit.

39

Cei Care Luptă

NU PUTEȚI INDEȘTI, NU? întrebă Rand de la întuneric. ESTE dincolo de tine. NE RUPEȚI, ȘI ȘI NU LUPTEM! DE CE? NU NE-AȚI Ucis? NU NE-AȚI RUINIT?

TU, a răspuns Cel Întunecat. TE AM.

Rand făcu un pas înainte. În acest loc al nimicului, Modelul părea să se învârte în jurul lui ca o tapiserie. Iată defectul tău, SHAITAN — DOMNUL ÎNTUNERCULUI, DOMNUL INVIZIEI! DOMNUL NIMIC! IATA DE CE EȘUȚI! NU A FOST DESPRE MINE. *NU A FOST NICIODATĂ DESPRE MINE!*

Era vorba despre o femeie, sfâșiată și bătută, aruncată de pe tron și făcută o marionetă – o femeie care se târase când trebuia. Femeia aceea încă s-a luptat.

Era vorba despre un bărbat pe care dragostea l-a părăsit în mod repetat, un bărbat care și-a găsit relevanță într-o lume pe care alții ar fi lăsat-o să treacă. Un bărbat care și-a amintit de povești și care a luat băieți proști sub aripa lui când mișcarea mai inteligentă ar fi fost să continue să meargă. Omul acela încă s-a luptat.

Era vorba despre o femeie cu un secret, o speranță pentru viitor. O femeie care a vânat adevărul înainte ca alții să poată. O femeie care și-a dat viața, apoi i-a revenit. Femeia aceea încă s-a luptat.

Era vorba despre un bărbat a cărui familie i-a fost luată, dar care a stat în picioare în tristețea lui și i-a protejat pe cei pe care îi putea.

Era vorba despre o femeie care a refuzat să creadă că nu poate ajuta, nu putea Vindeca pe cei care au fost răniți.

Era vorba despre un erou care a insistat cu fiecare răsuflare că nu este altceva decât un erou.

Era vorba despre o femeie care nu și-a aplecat spatele în timp ce era bătută și care a strălucit cu Lumina pentru toți cei care priveau. Inclusiv Rand.

Era vorba despre ei pe toți.

A văzut asta, iar și iar, în Modelul aranjat în jurul lui. Rand a străbătut eoni și epoci, mâna lui trecând prin panglicile luminii Modele.

Iată adevărul, SHAITAN, spuse Rand, făcând încă un pas înainte, cu brațele întinse, modelul țesut răspândindu-se în jurul lor. NU POȚI CÂȘTIGA DACĂ RENUNȚĂM. Așa e, nu-i așa? ACEASTA LUPTA NU ESTE DESPRE O VICTORIE ÎN LUPTA. LUÂND MĂ . . . NICIODATĂ N-A FOST DESPRE MĂ BATĂ. ERA DESPRE MĂ FRÂNGE.

ASTA AȚI ÎNCERCAT SĂ FACEȚI CU NOI TOȚI. DE ASTEA AI ÎNCERCAT DATEA SĂ NE UCIZI, ÎN CÂND ALTE

DARI PAREA NU TI PASA. CAȘTIGI CAND NE RUPEȚI. DAR NU AȚI. NU PÓŢI.

Întunericul tremura. Neantul se cutremură, de parcă înseși arcadele cerului trosneau. Strigătul Întunecatului a fost sfidător.

În gol, Rand a continuat înainte, iar întunericul tremura.

Încă pot ucide, urlă Cel Întunecat. ÎI POT SĂ IA PE TOATE! EU SUNT DOMNUL MORMANTULUI. DOMNUL LUPTA, EL ESTE AL MEU. TOATE SUNT MAI PENTRU EVENT!

Rand a făcut un pas înainte, cu mâna întinsă. În palma lui stătea lumea, și pe acea lume un continent, și pe acel continent un câmp de luptă și pe acel câmp de luptă două trupuri pe pământ.

Mat a luptat, Tam lângă el cu sabia scoasă. Li s-au alăturat Karede și Garda Morții, apoi Loial și Ogier. Armatele a o duzină de națiuni și popoare s-au luptat, mulți alăturându-i-se în timp ce el trecea în grabă peste platou.

Au fost depășiți numeric cu trei la unu.

Mat s-a luptat, urlând în Limba Veche. *„Pentru Lumină! Pentru onoare! Pentru glorie! Pentru viața însăși!”*

A ucis un Trolloc, apoi altul. O jumătate de duzină în câteva momente, dar simțea că se luptă cu surf-ul în sine. Oriunde a doborât întunericul, mai mult i-a luat locul. Trolloci care se mișcă în umbră, luminați doar de felinarul ocazional sau de săgeata aprinsă blocată în pământ.

Trollocii nu au luptat ca unul singur. *Le putem sparge, se* gândi Mat. *Trebuie să le spargem!* Aceasta a fost șansa lui. Împingeți acum, în timp ce Sharanii erau năuciți de căderea lui Demandred.

FIUL Bătăliilor. ÎL IA. LE IA PE TOATE, ADVERSARI. CUM L-AM LUAT PE REGELE NIMICULUI.

Sânge și cenuşă sângeroasă! Ce era acel nimic din capul lui? Mat i-a decapitat un trolloc, apoi i-a șters fruntea, Karede și Gardienii Deathwatch l-au acoperit pentru o clipă.

Mat *simțea* câmpul de luptă în noapte. Erau o mulțime de trolloci și șarini, atât de mulți dintre ei.

"Există prea multe!" Arganda a sunat din apropiere. „Lumină, ne vor copleși! Trebuie să ne întoarcem! Cauthon, mă auzi?

Pot să fac asta, se gândi Mat. *Pot câștiga această bătălie.* O armată putea învinge un număr superior, dar Mat avea nevoie de elan, de o deschidere. O aruncare favorabilă a zarurilor.

Rand stătea deasupra Modelului și se uită în jos la oamenii căzuți într-un ținut în care speranța părea să fi murit. „Nu ați urmărit suficient de atent. Cam un lucru, te înșeli. Deci foarte greșit. . .”

Încolțit și singur, un băiat ghemuit într-o crăpătură a stâncii. Orori cu cuțite și colți – Umbra însăși făcută carne – i-au săpat în ascunzătoare, ajungând cu cuie ca niște cuțite și rupându-i pielea.

Îngrozit, plângând, însângerat, băiatul și-a ridicat un corn de aur la buze.

Mat miji, bătălia părând să se întunece în jurul lui.

Deci foarte greșit, Shai'tan, șopti vocea lui Rand în mintea lui Mat.

Apoi vocea nu mai era în mintea lui Mat. Putea fi auzit distinct de toți cei de pe câmpul de luptă.

Acela pe care ai încercat să-l ucizi de multe ori, a spus Rand, *acela care și-a pierdut regatul, acela de la care i-ai luat totul . . .*

Clătind, însângerat de lovitura cu sabia pe partea sa, ultimul rege al Malkieri se ridică în picioare. Lan își întinse mâna în aer, ținând de păr capul lui Demandred, generalul armatelor Umbrei.

Omul acela, strigă Rand. *Omul acela încă se luptă!*

Mat simți că câmpul de luptă creștea. Toate au fost înghețate pe loc.

În acel moment, s-a auzit un sunet moale, dar puternic, o notă clară, aurie, un ton lung care cuprindea totul. Sunetul unui corn, pur și frumos.

Mat mai auzise acel sunet o dată.

Mellar îngenunche lângă Elayne, apăsând medalionul de capul ei pentru a o împiedica să se canalizeze. „Acest lucru ar fi putut merge într-un mod foarte diferit, regina mea”, a spus el. „Ar fi trebuit să fii mai îngăduitor.”

Ușoară. Leerul acela a fost un lucru îngrozitor. O călușase, desigur, dar ea nu-i dădu satisfacția de a plânge.

Ar găsi *o* modalitate de a scăpa de asta. A trebuit să se elibereze de medalion. Desigur, dacă a făcut-o, mai exista

canalul. Dar dacă ea ar putea evita medalionul, atunci lovește repede. . .

— Păcat că micul tău căpitan-general nu este în viață ca să-l privească, spuse Mellar. „Nebună că era, chiar cred că a *crezut* că era Birgitte din legende.” Elayne auzi un sunet slab în depărtare. Pământul a vibrat. Un cutremur.

Încercă să se concentreze, dar nu putea decât să creadă că Birgitte avusese dreptate tot timpul. Era pe deplin posibil ca bebelușii să fie în siguranță, așa cum prezisese Min, în timp ce Elayne însăși a fost lăsată moartă.

Ceața albă s-a urcat de pe pământ în jurul lor, ca sufletele morților, încovoiate.

Mellar se înțepeni, brusc.

Elayne clipi, uitându-se la el. Din partea din față a pieptului lui Mellar ieșea ceva argintiu. Arăta ca . . . un vârf de săgeată.

Mellar se întoarse, cu cuțitul căzându-i de pe degete. În spatele lui, Birgitte Silverbow stătea deasupra cadavrului ei, cu un picior de fiecare parte a corpului fără cap. Ea ridică un arc, strălucitor ca argintul proaspăt lustruit, și eliberă o altă săgeată, care părea să tragă lumină în timp ce îl lovi pe Mellar în cap și îl aruncă la pământ. Următoarea ei lovitură a luat canalul lui Mellar, ucigându-l pe Dreadlord cu o săgeată argintie înainte ca bărbatul să poată răspunde.

Peste tot în jurul lor, oamenii lui Mellar stăteau parcă paralizați, cu gura căscată spre Birgitte. Îmbrăcămintea pe care o purta acum părea să strălucească. O haină albă scurtă, o pereche voluminoasă de pantaloni galben pal și o mantie închisă la culoare. Părul ei lung auriu atârna într-o împletitură complicată, până la talie.

„Sunt Birgitte Silverbow”, a anunțat Birgitte, ca și cum ar fi vrut să risipească îndoielile. „Cornul lui Valere a sunat, chemându-i pe toți la Ultima Bătălie. Eroii s-au întors!”

Lan Mandragoran ținea în sus capul unuia dintre Părăsiți – comandantul lor de luptă, presupus invincibil.

Armata Umbrei nu putea ignora ce se întâmplase, niciunul dintre ei, oriunde s-ar fi aflat pe câmpul de luptă. Vocea care ieșise din senin o proclamase. Ca atacatorul să stea în picioare în timp ce Aleșii zăceau morți. . . i-a uimit. I-a speriat.

Și apoi claxonul sună în depărtare.

„Apăsați înainte!” strigă Mat. „Apăsați înainte!” Armata lui s-a aruncat feroce asupra trollocilor și șarenilor.

— Cauthon, ce sunet a fost? întrebă Arganda, poticnându-se lângă Pips. Bărbatul avea încă un braț într-o praștie și purta un buzdugan însângerat în cealaltă mână. În jurul lui Mat, Garda Deathwatch s-a luptat și a mormăit, doborând trollocii.

strigă Mat, aruncându-se în luptă. „Acela a fost Cornul sângeros al lui Valere! Încă putem câștiga în această seară!”

Cornul. Cum se auzise Cornul sângeros? Ei bine, părea că Mat nu mai era legat de chestia asta. Moartea lui la Rhuidean trebuie să-l fi rupt de ea.

Un alt prost ghinionist ar putea suporta această povară acum. Mat urlă un strigăt de luptă, tunzând brațul de pe un Trolloc, apoi înjunghiându-l prin piept. Întreaga armată a Umbrei a devenit dezorientată la sunetul Cornului. Acei trolloci cei mai apropiați de Lan s-au grăbit înapoi, zgâriindu-se unul peste altul în urgență disperată să scape de el. Asta i-a lăsat pe trollocii lupte de-a lungul versantului răzleți, fără rezerve. Și nimeni nu părea să fie la conducere.

Myrddraal din apropiere a ridicat săbiile împotriva propriilor trolloci, încercând să-i convingă pe cei care fugeau să se întoarcă și să lupte, dar săgețile în flăcări împușcate de arcașii Two Rivers au căzut din cer și au ciuruit trupurile Fade.

Tam al'Thor, se gândi Mat, *o să-ți trimit cea mai bună pereche de cizme a mea. Lumina mă arde, dar o voi face.* "Mie!" strigă Mat. „Toți călăreții care pot ține o armă în flăcări, pentru *mine.”*

Mat îl dădu pe Pips în galop, făcându-și drum printre trollocii care încă se luptau. Atacul lui Mat a deschis calea pentru Furyk Karede și puținii săi oameni rămași să facă gaura mai larg în hoarda de Trollocs. După aceea, toată forța celor rămași din Borderlanders a trecut după Mat, spre Lan.

Armata Sharan a dat semne de slăbire, dar și-a continuat ofensiva, disciplina lor forțându-i să facă ceea ce inimile lor îi chemau să încheie. Victoria lui Lan nu avea să câștige definitiv bătălia – erau mult prea mulți inamici – dar fără Demandred, Umbra pierduse direcția. Până și Fades arătau lipsa unui lider. Trollocii au început să se retragă și să se regrupeze.

Mat și Borderlanderii au galopat spre sud-vest peste Înălțimi și au ajuns acolo unde stătea Lan. Mat sări de pe cal și l-a prins pe Lan de umăr în timp ce regele Malkieri se clătina. Lan se uită la Mat cu mulțumiri sumbre, apoi ochii i

s-au dat înapoi în cap și a început să cadă, lăsând capul lui Demandred la pământ.

Un bărbat într-o haină neagră a călărit peste. Mat nu-și dăduse seama că Narishma era încă acolo, luptând alături de granițti. Kandori Asha'man s-a aruncat de pe cal și l-a luat pe Lan de celălalt braț, apoi s-a concentrat.

Scurta Vindecare a fost suficientă pentru a-l aduce pe Lan înapoi la conștiință.

— Urcă-l pe un cal, Narishma, spuse Mat. „Poți lucra mai mult la el când ne întoarcem în armata noastră. Nu vreau să rămân blocat în spatele liniilor inamice dacă acei trolloci de mai jos decid să se întoarcă pe Înălțimi.”

S-au întors înapoi spre nord-est, întinzându-se în spatele flancului drept al trollocilor cu săbii și lănci în timp ce treceau pe lângă el, ceea ce le-a tulburat și mai mult pe fiare. Odată trecuți, Borderlanderii și-au învârtit monturile și au încărcat din nou direct împotriva hoardelor Trolloc, care priveau în jur în toate direcțiile, neștiind de unde avea să vină următorul atac. Mat și Narishma au continuat să călărească spre propriile lor linii din spate, cu Lan în remorche. Narishma l-a lăsat pe Malkieri de pe cal și l-a pus să stea întins pe pământ pentru a continua Vindecarea, în timp ce Mat a făcut o pauză pentru a analiza situația lor.

În spatele lor, ceața s-a adunat. Mat fu lovit de un gând groaznic. Ignorase o posibilitate teribilă. Cornul lui Valere încă suna, un sunet îndepărtat, dar inconfundabil. *Oh, Lumină,* se gândi Mat. *Oh, cioturi sângeroase pe un câmp de luptă. Cine a suflat-o? Care parte?*

S-a format ceața, ca niște viermi care se târăsc din pământ după o furtună de ploaie. S-a strâns într-un nor înclinat, un tunet pe pământ și forme pe cai s-au încărcat pe el. Figuri de legendă. Buad de Albhain, la fel de regal ca orice regină. Amaresu, ținând în sus sabia ei strălucitoare. Hend Strikerul, cu pielea întunecată, un ciocan într-o mână și o teapă în cealaltă.

O siluetă a călărit prin ceață în fața eroilor. Înalt și imperios, cu nasul ca un cioc, Artur Hawkwing purta Justice, sabia lui, pe umăr în timp ce călărea. Deși restul celor o sută de eroi au urmat Flawkwing, unul s-a rupt într-o dâră de ceață, plecând în galop. Mat nu s-a uitat bine la călăreț. Cine fusese și unde se ducea atât de repede?

Mat își trase pălăria mai strâns, împingându-l pe Pips înainte să-l întâlnească pe vechiul rege. *Presupun că voi ști de ce parte l-a chemat,* se gândi Mat, *dacă încearcă să mă omoare.* Mat ridică *ashandarei* peste şa. Ar putea lupta cu

Artur Hawkwing? Light, ar putea *cineva să* învingă unul dintre eroii din Corn?

— Bună, Aripă de șoim, strigă Mat.

„Jucător de noroc”, a răspuns Hawkwing. „Ai grijă mai bine de ceea ce ți s-a alocat. Aproape, mi-am făcut griji că nu vom fi chemați pentru această luptă.” Mat a lăsat o respirație relaxantă. — Cenușă sângeroasă, Aripă de șoim! Nu trebuia să fi desenat așa, sărutător de capre. Deci lupți pentru noi?”

„Bineînțeles că ne luptăm pentru Lumină”, a spus Hawkwing. „Nu ne-am lupta niciodată pentru Umbra.”

— Dar mi s-a spus... începu Mat.

— Ți s-a spus greșit, spuse Hawkwing.

— În plus, spuse Hend râzând. „Dacă cealaltă parte ar fi putut să ne cheme, ai fi murit până acum!”

— Am murit, spuse Mat, frecându-se de cicatricea de pe gât. „Se pare că acel copac m-a revendicat.”

— Nu copacul, Gambler, spuse Hawkwing. „Încă un moment, unul pe care nu-ți poți aminti. Se cuvine, deoarece Lews Therin ți-a salvat viața de ambele ori.

— Amintește-ți de el, se răsti Amaresu. „Te-am văzut murmurând că te temi de nebunia lui, dar în tot acest timp uiți că fiecare respirație pe care o respiri – fiecare pas pe care îl faci – vine la îndemânarea lui. Viața ta este un dar de la Dragonul Renăscut, Gambler. De două ori.”

Sânge și cenuşă sângeroasă. Chiar și femeile *moarte* l-au tratat așa cum a făcut-o Nynaeve. Unde au învățat-o? Au existat lecții secrete?

Aripă de șoim dădu din cap spre ceva din apropiere. bannerul lui Rand; Dannil încă o ținea în sus. „Ajungem aici să ne adunăm la banner. Putem lupta pentru tine din cauza asta, Gambler, și pentru că Dragonul te conduce, deși o face de departe. Este destul."

— Ei bine, spuse Mat, uitându-se la banner, presupun că, din moment ce ești aici, poți lupta acum. Îmi voi trage oamenii înapoi.”

Hawkwing râse. — Crezi că noi o sută putem duce toată această bătălie?

„Sunteți nenorociții eroi ai Cornului”, a spus Mat. „Asta *faci* , nu?”

„Putem fi învinși”, a spus drăguța Blaes din Matuchin, dansându-și calul lângă cel al lui Hawkwing. Tuon nu ar putea fi supărat dacă s-ar uita puțin la un erou, nu? Oamenii trebuiau să se uite la ei. „Dacă suntem răniți în

moduri groaznice, va trebui să ne retragem și să ne recuperăm în Lumea Viselor.”

„Umbra știe cum să ne incapaciteze”, a adăugat Hend. „Leagă-ne de mâini și de picioare și nu putem face nimic pentru a ajuta bătălia. Nu contează dacă cineva este nemuritor când nu se poate mișca.”

„Putem lupta bine”, îi spuse Hawkwing lui Mat. „Și vă vom împrumuta puterea noastră. Acesta nu este doar războiul nostru. Suntem doar o parte din asta.”

„Al naibii de minunat”, a spus Mat. Cornul acela încă suna. „Atunci spune-mi asta. Dacă nu am aruncat în aer chestia aia, iar Umbra n-a făcut-o. . . care a facut?"

Unghiile groase de Trolloc i-au înțepenit brațul lui Olver. A continuat să sufle Cornul printre lacrimi, cu ochii închiși, în mica crăpătură din aflorimentul stâncos.

Îmi pare rău, Mat, îşi spuse el în timp ce o mână cu părul negru căuta să ţină Horn. Un altul l-a prins de umăr, unghiile înfipte adânc, făcându-i pulsul sângelui pe braț.

Cornul i-a fost smuls din mâini.

Imi pare rau!

Trollocul îl smuci pe Olver în sus.

Apoi l-a aruncat.

Olver s-a prăbușit la pământ, a zăpăcit și apoi a sărit când Cornul i-a căzut în poală. O apucă, tremurând și clipind din lacrimi.

Umbrele zburau deasupra. Grohăit. Ce s-a intamplat? Cu precauție, Olver și-a ridicat capul și a găsit pe cineva stând deasupra, cu un picior plantat de fiecare parte a lui. Silueta s-a luptat neclar, înfruntând o duzină de trolloci deodată, toiagul său învârtindu-se într-un loc și în altul în timp ce îl apăra pe băiat.

Olver a zărit chipul bărbatului și i s-a tăiat respirația. „*Noal?”*

Noal bătu un braț trolloc, forțând creatura înapoi, apoi aruncă o privire către Olver și zâmbi. Deși Noal încă părea îmbătrânit, *oboseala* dispăruse din ochi, de parcă i-ar fi fost ridicată o mare povară. Un cal alb stătea în apropiere, cu o şa de aur şi hăţuri, cel mai magnific animal pe care Olver îl văzuse vreodată.

„Noal, au spus că ai murit!” a plâns Olver.

— Am făcut-o, spuse Noal, apoi râse. „Modelul nu s-a terminat cu mine, fiule. Sună acel corn! Sună cu mândrie, Hornsounder!”

Olver a făcut acest lucru, sufland în Corn în timp ce Noal luptă cu trollocii înapoi într-un cerc mic în jurul lui Olver. Noal. *Noal* a fost unul dintre eroii Cornului!

Caii în galop au anunțat alții, vin să-l salveze pe Olver de la Shadowspawn.

Deodată, Olver simți o căldură profundă. Pierduse atât de mulți oameni, dar unul dintre ei... . . unu . . . se întorsese după el.

40

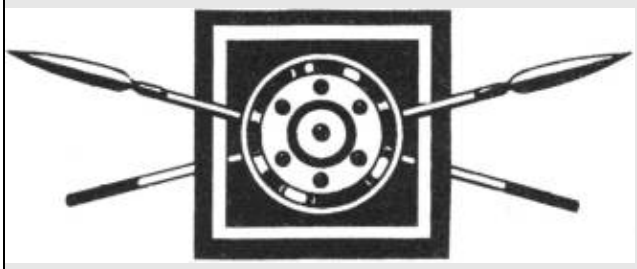

fratele lupului

Răpitorii lui Elayne s-au uitat la Birgitte, uluiți, iar Elayne a profitat de momentul pentru a-și smuci corpul în lateral. Se rostogoli în genunchi; sarcina ei o făcea stânjenită, dar cu greu era incapabilă. Medalionul pe care Mellar îl ținuse lângă ea a alunecat la pământ și a găsit strălucirea *sayarului* așteptând-o să-l apuce. Ea s-a umplut de Putere și și-a ținut burta.

Copiii ei s-au agitat înăuntru. Elayne a țesut fluxuri de Aer, împingându-și răpitorii înapoi. În apropiere, Gărzile lui Elayne, după ce s-au adunat, au izbucnit prin soldații lui Mellar. Câțiva s-au oprit când au văzut-o pe Birgitte.

„Luptați în continuare, fiice și fii de capre!” strigă Birgitte, aruncând săgeți spre mercenari. „S-ar putea să fiu mort, dar încă sunt comandantul tău, iar tu *vei* asculta ordinele!”

Asta i-a stimulat în mișcare. Ceața în creștere s-a ondulat în sus, aburind câmpul de luptă. Părea să strălucească slab în întuneric. În câteva momente, canalizarea lui Elayne, arcul lui Birgitte și munca Gărzilor ei au trimis rămășițele mercenarilor Prietenului Întunecat al lui Mellar să fugă.

Birgitte a aruncat șase dintre ei cu săgeți în timp ce fugeau.

— Birgitte, spuse Elayne printre lacrimi. "Imi pare rau."

„Îmi pare rău?” Birgitte se întoarse spre ea. „Îmi pare rău? De ce te plângi, Elayne? Am totul înapoi! Mi-a revenit amintirea.” Ea a râs. "Este minunat! Nu știu cum m-ai rezistat în ultimele săptămâni. Am motorizat mai rău decât un copil care tocmai și-a rupt arcul preferat.”

„Eu . . . Oh, Lumină.” Interiorul lui Elayne i-a spus că încă și-a pierdut Gardianul, iar durerea rupturii legăturii nu era un lucru rațional. Nu conta că Birgitte stătea în fața ei. — Poate că ar trebui să te leg din nou?

„Nu ar funcționa”, a spus Birgitte, făcându-și mâna cu un gest disprețuitor. "Ești rănit?"

„Nimic în afară de mândria mea.”

„Noroc pentru tine, dar mai norocos că Cornul a fost suflat când a fost.” Elayne dădu din cap.

„Mă voi alătura celorlalți eroi”, a spus Birgitte. „Rămâneți aici și vă recuperați.”

„Lumina arde *asta!* spuse Elayne, forțându-se să se ridice în picioare. „Nu sunt la naiba să rămân în urmă acum. Fetele sunt în regulă. călăresc.”

„Elayne...”

— Soldații mei cred că sunt mort, spuse Elayne. „Liniile noastre se rup, oamenii noștri mor. Trebuie să mă vadă ca să știe că mai există speranță. Ei nu vor ști ce înseamnă această ceață. Dacă au avut vreodată nevoie de regina lor, acesta este momentul. Nimic în afară de Cel Întunecat nu m-a putut împiedica să mă întorc acum.”

Birgitte se încruntă.

— Nu mai ești gardianul meu, spuse Elayne. „Dar încă ești prietenul meu. Vei merge cu mine?”

„Prost încăpățânat.”

„Nu sunt eu cel care pur și simplu a refuzat să rămână mort. Împreună?"

— Împreună, spuse Birgitte, dând din cap.

Aviendha trase scurt, ascultând noi urlete. Aceia nu suna chiar ca niște lupi.

Furtuna de la Shayol Ghul a continuat. Ea nu știa care parte câștigă. Peste tot zăceau trupuri, unele sfâșiate de lupi, altele încă mocnind de atacurile Puterii Unice. Vânturile furtunii au biciuit și au năvălit, deși nu a căzut nicio ploaie, iar valuri de praf și pietriș au trecut peste ea.

Putea simți că se canalizează din Groapa Doom, dar era ca un puls liniștit, spre deosebire de furtuna care fusese curățarea. Rand. Era bine? Ce s-a intamplat?

Norii albi aduși de Windfinders s-au agitat printre norii negri de furtună de deasupra, învârtindu-se împreună într-un model masiv, zvârcolindu-se deasupra vârfului muntelui. Din câte auzise despre Windfinders – se retrăseseră pe Shayol Ghul într-o margine mult deasupra intrării în peșteră, încă lucrând cu Bowl of Winds – se aflau într-un punct de rupere. Mai mult de două treimi din numărul lor se prăbușise de epuizare. În curând, furtuna avea să consume totul.

Aviendha se plimba prin vârtej, căutând sursa acelor urlete. Nu avea alți canalizări cu care să se lege, acum că Rafela plecase să se alăture ultimului stand al Jurătorilor de Dragon la cavernă. Aici, în vale, diferite grupuri s-au ucis între ele, mișcându-se înainte și înapoi. Fecioare, Înțelepți, *Siswai'aman* , Trolloci, Fades. Și lupii; sute dintre ei se alăturaseră luptei până acum. Au mai fost și câțiva Domani, Tairens și Dragonsworn – deși cei mai mulți dintre aceștia s-au luptat lângă poteca până la Rand.

Ceva a lovit pământul lângă ea, cântând, iar ea a izbit înainte să se gândească. Draghkarul a izbucnit în flăcări ca un băț uscat de o sută de zile de lumină solară. A tras adânc aer în piept, uitându-se în jurul ei. *Urlete.* Sute și sute dintre ei.

Ea a fugit spre acele urlete, traversând fundul văii. În timp ce făcea asta, cineva a ieșit din umbrele prăfuite, un bărbat slăbănog, cu o barbă cenușie și ochi aurii. Era însoțit de o mică haită de lupi. Au aruncat o privire la ea, apoi s-au întors în direcția în care mergeau.

Aviendha se opri. Ochi aurii.

„Ho, cel ce aleargă cu lupii!” strigă ea la bărbat. — L-ai adus pe Perrin Aybara cu tine?

Bărbatul a încremenit. S-a comportat ca un lup, atent, dar periculos. „Știu pe Perrin Aybara”, a răspuns el, „dar nu este cu mine. Vânează în alt loc.”

Aviendha se apropie de bărbat. El o privea, precaut, iar câțiva dintre lupii lui mârâiau. Nu părea că aveau mai multă încredere în ea sau în felul ei decât în trolloci.

„Aceste urlete noi,” strigă ea peste vânt, „sunt de la tine. . . prieteni?"

— Nu, spuse bărbatul, cu ochii devenind îndepărtați. „Nu, nu mai. Dacă știi despre femei care pot canaliza, Aiel, ar trebui să le aduci acum.” Se îndreptă spre sunete, cu rucsacul alergând cu el.

Aviendha l-a urmat, păstrându-și distanța față de acei lupi, dar având încredere în simțurile lor mai presus de ale

ei. Ajunseră la o mică înălțime în podeaua văii, una pe care o văzuse pe Ituralde folosind ocazional pentru a supraveghea apărarea trecerii.

Din pasă se revărsa zeci de forme întunecate. Lupi negri, de mărimea unor cai mici. Au străbătut stânca și, deși nu erau din vederea ei, Aviendha știa că lăsau urme de pași topite în piatră.

Sute de lupi au atacat formele mai întunecate, sărind pe spate, dar au fost aruncați în libertate. Nu păreau să le facă prea bine.

Omul cu lupii mârâia.

„Câinii întunecați?” strigă Aviendha.

— Da, strigă el, urlând pentru a fi auzit peste furtună. „Aceasta este vânătoarea sălbatică, cea mai proastă din genul lor. Acestea nu pot cădea în armele de moarte. Mușcăturile lupilor obișnuiți nu le vor face rău, nu permanent.”

„Atunci de ce se luptă?”

Fratele lup a râs. „De ce se luptă vreunul dintre noi? Pentru că trebuie să încercăm să câștigăm cumva! Merge! Adu-i pe Aes Sedai, unii dintre acei Asha'man, dacă îi poți găsi! Aceste creaturi se vor rostogoli peste armatele tale la fel de ușor ca un val peste pietricele!”

Bărbatul a coborât pe pantă, lupii săi alăturându-i-se. Ea a înțeles de ce s-au luptat. S-ar putea să nu fie capabili să-i omoare pe Darkhounds, dar ar putea încetini creaturile. Și asta a fost victoria lor aici – să-i cumpere lui Rand suficient timp pentru a face ceea ce trebuia.

Se întoarse, alarmată, alergând să-i adune pe ceilalți. Senzația unui canal puternic mânuind *sayar* în apropiere a oprit-o moartă. Se întoarse, privind spre sursa senzației.

Graendal era *acolo,* în față – abia vizibil. Ea a trimis calm țesături mortale la o linie de Apărători ai Pietrei. Ea adunase un mic grup de femei – Aes Sedai, Înțelepții – și câțiva paznici. Femeile au îngenuncheat în jurul ei și au trebuit să o hrănească cu puterea lor, având în vedere puterea țesăturilor pe care le dezlănțuia.

Gardienii ei erau patru bărbați Aiel cu voaluri negre, nu roșii. Sub constrângere sigur. Aviendha ezită, clătinând. Dar Darkhounds?

Trebuie să profit de această șansă, se gândi ea. Ea țesă, eliberând o rază de lumină albastră în cer – semnul asupra căruia ea, Amys și Cadsuane fuseseră de acord.

Asta, desigur, l-a alertat pe Graendal. Cei Părăsiți s-au învârtit pe Aviendha și au lovit cu Foc. Aviendha s-a

eschivat, rostogolindu-se. Apoi a venit un scut, încercând să o retragă pe Aviendha de la Sursă. Ea a tras cu disperare cât a putut din Puterea Unică, trăgând-o prin broșa țestoasă. A tăia o femeie cu un scut era ca și cum ai încerca să tăiați o frânghie cu foarfece – cu cât frânghia era mai groasă, cu atât era mai dificil de tăiat. În acest caz, Aviendha luase suficient *sayar* pentru a respinge scutul.

Strânse din dinți, învârtindu-și propriile țesături. Ușoară, nu-și dăduse seama cât de obosită era. Aproape a alunecat, firele Puterii Unice amenințând să scape de sub controlul ei.

Ea i-a împins la locul lor prin forța voinței și a eliberat o țesătură de Aer și Foc, deși știa că acei captivi includ prieteni și aliați.

Ei preferă să moară decât să fie folosiți de Umbră, își spuse ea în timp ce evita un alt atac. Pământul a explodat în jurul ei, iar ea se prăbușește la pământ.

Nu. Continuă să te miști.

Aviendha sări în picioare și alergă. Asta i-a salvat viața când fulgerele au început să plouă în spatele ei, s-ar putea să o întindă din nou la pământ.

A venit sângerând de la câteva tăieturi de pe brat și a început să facă țesături. A trebuit să le lase jos, când o țesătură complexă se apropia de ea. Constrângere. Dacă asta o punea stăpânire pe ea, Aviendha avea să devină un alt robi ai femeii, forțată să-și dea putere pentru a răsturna Lumina.

Aviendha a țesut Pământul în pământ în fața ei, aruncând așchii de piatră, praf, fum. Apoi se rostogoli, căutând o adâncitură în pământ, aruncând o privire atentă. Și-a ținut respirația și nu și-a canalizat.

Vânturile bicîuitoare au curățat diversiunea pe care o crease. Graendal a ezitat în mijlocul terenului. Nu o simțea pe Aviendha, care mai devreme pusese asupra ei țesătura care îi masca abilitățile. Dacă ar fi canalizat, Graendal ar ști, dar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi în siguranță.

Esclavii Aiel ai lui Graendal au pândit în afară, cu vălurile în sus, căutând pe Aviendha. Aviendha a fost tentată să canalizeze chiar atunci și acolo, să-și pună capăt vieții. Orice Aiel pe care o cunoștea i-ar mulțumi pentru asta.

Ea a rămas în mână; ea nu voia să se dea pe ea însăși. Graendal era prea puternic. Nu putea să înfrunte femeia singură. Dar dacă ea a așteptat. . .

O țesătură de Aer și Spirit a atacat-o pe Graendal, încercând să o despartă de Sursă. Femeia înjură, învârtindu-se. Cadsuane și Amys sosiseră.

"Stand! Stai pentru Andor și Regina!”

Elayne a galopat printre grupuri de stiuci, acum în dezordine, cu părul curgând în spatele ei, strigând cu o voce asistată de Putere. Ea ținea în sus o sabie, deși Lumina știa doar ce ar face cu ea dacă ar fi trebuit să o balanseze.

Bărbații s-au întors când ea a trecut. Unii au fost tăiați de trolloci în timp ce făceau acest lucru. Fiarele treceau prin apărare, bucurându-se de liniile întrerupte și de măcel.

Oamenii mei au plecat prea departe, se gândi Elayne. *Oh, Lumină. Bieții mei soldați.* Povestea pe care a văzut-o a fost una despre moarte și disperare. Formațiunile de știucă Andoran și Cairhienin se înlăturaseră după ce au suferit pierderi oribile; acum bărbați ținuți în mănunchiuri, mulți împrăștiați, chinuindu-și viața. "Stand!" a plâns Elayne. „Stai cu regina ta!”

Mai mulți bărbați au încetat să alerge, dar nu s-au mai întors la lupte. Ce să fac?

Luptă.

Elayne a atacat un Trolloc. Ea a folosit sabia, în ciuda faptului că cu câteva clipe în urmă se gândea că va fi fără speranță cu ea. Ea a fost. Trolloc cu cap de mistreț a părut de fapt surprinsă în timp ce se frământă asupra ei.

Din fericire, Birgitte a fost acolo și a împușcat fiara în antebrațul în timp ce se legăna spre Elayne. Asta i-a salvat viața, dar tot nu a lăsat-o să ucidă nenorocitul. Călătura ei – împrumutată de la unul dintre Gărzile ei – a dansat în jur, împiedicând Trollocul să o doboare, în timp ce încerca să o înjunghie. Sabia ei nu s-a mișcat în direcția dorită de ea. Puterea Unică era o armă mult mai rafinată. Ar folosi asta dacă ar fi nevoie, dar ar prefera să lupte pentru moment.

Nu a trebuit să se lupte mult. Soldații au înconjurat-o, trimițând fiara și apărând-o de alte patru care începuseră să înainteze asupra ei. Elayne și-a șters fruntea și s-a tras înapoi.

„Ce a fost *asta?* a întrebat Birgitte, urcându-se lângă ea, apoi lăsând o săgeată la un trolloc înainte ca acesta să poată ucide pe unul dintre soldați. „Unghiile lui Ratliff, Elayne! Credeam că am văzut amploarea prostiei tale.”

Elayne își ridică sabia. În apropiere, bărbații au început să strige. „Regina trăiește!” au strigat. „Pentru Lumină și

Andor! Stai cu regina!”

„Cum te-ai simți”, a spus Elayne încet, „dacă ți-ai vedea regina încercând să omoare un trolloc cu o sabie în timp ce fugii?”

„Aș simți că trebuie să mă mut într-o altă țară”, se răsti Birgitte, slăbind o altă săgeată, „una în care monarhii nu au budincă pentru creier”.

Elayne adulmecă. Birgitte putea să spună ce dorea, dar manevra a funcționat. Ca un pic de drojdie, forța bărbaților pe care ea adunase creștea, extinzându-se de fiecare parte a ei și construind o linie de luptă. Ea a ținut sabia ridicată sus, strigând și, după un moment de nehotărâre, a creat o țesătură care a făcut ca un steag maiestuos al lui Andor să plutească în aer deasupra ei, leul roșu să lumineze noaptea.

Asta ar fi atras foc direct de la Demandred și de la canalizatorii săi, dar oamenii aveau nevoie de far. Ea va lupta împotriva atacurilor pe măsură ce veneau.

Nu au făcut-o, în timp ce ea călărea pe liniile de luptă, strigând cuvinte care dădeau speranță oamenilor ei. „Pentru Lumină și Andor! Regina ta trăiește! Stai și luptă!”

Mat a tuns înainte peste vârful Înălțimilor cu rămășițele unei armate odată mari, împingând spre sud-vest. Trollocii erau adunați înainte pe partea stângă, iar armata Sharan în față pe dreapta. În fața inamicului se aflau eroii, Borderlanderii, Karede și oamenii lui, Ogier, arcașii Two Rivers, Whitecloaks, Ghealdanin și Mayeners, mercenari, Tinna și refugiații ei înjurați de dragon. Și Banda Mâinii Roșii. propriii lui oameni.

Și-a amintit, în acele amintiri care nu erau ale lui, conducând forțe mult mai mărețe. Armate care nu erau fragmentate, pe jumătate antrenate, rănite și epuizate. Dar Light ajută-l, nu fusese niciodată atât de mândru. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, oamenii lui au preluat strigătele de atac și s-au aruncat în luptă cu o vigoare reînnoită.

Moartea lui Demandred ia oferit lui Mat o șansă. Simțea oștile înăbușindu-se și prin ele curgea acel ritm instinctiv al luptei. Acesta era momentul pe care îl căutase. Era cartea pe care să parieze tot ce avea. Totuși, șansele zece la unu, dar armata Sharan, trollocii și Fades nu aveau cap. Niciun general care să-i ghideze. Diferiți contingente au luat acțiuni conflictuale, în timp ce diferiți Fade sau Dreadlords încercau să dea ordine.

Va trebui să mă uit la acei Sharan, se gândi Mat. *Vor avea generali care pot reinstitui comanda.*

Deocamdată, trebuia să lovească puternic, să lovească puternic. Împingeți Trollocii și Sharanii de pe înălțimi. Jos, trollocii au umplut coridorul dintre mlaștini și Înălțimi, apăsând puternic apărătorii de la albia râului. Moartea lui Elayne fusese o minciună. Trupele ei fuseseră în dezordine – pierduseră mai mult de o treime din soldații lor – dar tocmai când erau pe punctul de a fi înfrânți de trolloci, ea a intrat în mijlocul lor și i-a adunat. Acum își țineau în mod miraculos liniile, în ciuda faptului că erau împinși înapoi bine în teritoriul Shienaran. Totuși, nu au mai putut rezista mult, cu sau fără Elayne: din ce în ce mai multe știuci de pe linia frontului erau aglomerate, soldații cădeau pe tot câmpul, iar cavaleria ei și Aielul lucrau cu furie, din ce în ce mai mult, pentru a stăpâni. dusmanul. *Lumină, dacă pot împinge Umbra de pe aceste înălțimi sângeroase în acele fiare de dedesubt, vor cădea una peste alta!*

„Lord Cauthon!” strigă Tinna în apropiere. Ea a îndreptat o sulită însângerată de pe cal, arătând spre sud.

Lumina strălucea departe, spre râul Erinin. Mat și-a șters fruntea. A fost asta. . .

Porți de acces pe cer. Zeci dintre ei, iar prin ele s-au turnat *to'raken* în zbor, purtând felinare. Un zbor înflăcărat de săgeți s-a lansat asupra trollocilor de pe coridor; to'raken , *purtând* arcași, zbura în formație peste vadul și coridorul de dincolo.

În timpul bătăliei, Mat auzi sunete care trebuie să fi făcut să se răcească sângele inamicului: sute, poate mii de coarne de animale au răsunat în noapte chemarea lor la război; o furtună de tobe a început să bată o cadență unificată care a devenit din ce în ce mai tare; și un zgomot de pași făcut de o armată care înainta, atât oameni cât și animale, apropiindu-se încet de Polov Heights în întuneric. Nimeni nu-i putea vedea în întunericul dinainte de zori, dar toți cei de pe câmpul de luptă știau cine sunt.

Mat scoase un hohot de bucurie. Putea să vadă mișcările Seanchan care se desfășoară în ochiul minții lui. Jumătate din armata lor avea să mărșăluiască direct spre nord de Erinin, alăturându-se cu armata frământată a lui Elayne la Mora pentru a-i zdrobi pe trollocii care încercau să-și forțeze drumul în Shienar. Cealaltă jumătate avea să se rotească spre vest, în jurul mlaștinilor spre partea de vest a Înălțimilor, zdrobindu-i pe trollocii pe coridor din spate.

Acum grindina de săgeți care cădea a fost însoțită de lumini strălucitoare care au apărut în aer - *damane* , făcând

mai multă lumină pentru ca armata lor să vadă - un afișaj care i-ar fi făcut pe Iluminatori mândri! Într-adevăr, pământul s-a cutremurat în timp ce masiva armată Seanchan a mărșăluit peste Câmpul Merrilor.

Tunetele zdrobi aerul de pe flancul drept al lui Mat pe Heights – un tunet mai adânc. Talmanes și Aludra reparaseră dragonii și trăgeau direct din cavernă prin porțile către armata Sharan.

Piesele erau aproape toate la locul lor. Mai era o treabă care trebuia îngrijită înainte de aruncarea finală a zarurilor.

Armatele lui Mat apăsară înainte.

Jur Grady dădu cu degetele scrisoarea soției sale, trimisă cu Androl de la Turnul Negru. Nu putea să-l citească în întunericul ăsta, dar asta nu conta, atâta timp cât îl putea ține. Oricum rememorase cuvintele.

Privea acest canion la zece mile la nord-est de-a lungul râului Mora, unde îl poziționase Cauthon. Era bine ferit de câmpul de luptă de la Merrilor.

Nu s-a luptat. Lejer, a fost greu, dar nu s-a luptat. Privea, încercând să nu se gândească la săracii oameni care muriseră încercând să țină râul aici. Era locul perfect pentru asta — Mora a trecut printr-un canion aici, unde Umbra putea opri râul. Și a avut. Oh, oamenii pe care Mat i-a trimis au *încercat* să lupte cu Stăpânii Terorii și cu Sharanii. Ce sarcină de prost fusese asta! Furia lui Grady mocnea la Cauthon. Toată lumea pretindea că era un general bun. Apoi s-a dus și a făcut asta.

Ei bine, dacă era un geniu, de ce trimisese cinci sute de oameni simpli dintr-un sat de munte din Murandy să țină acest râu? Da, Cauthon trimisese și vreo sută de soldați din Bandă, dar asta nu era suficient. Muriseră după ce ținuseră râul câteva ore. Erau sute și sute de trolloci și câțiva stăpâni ai groazei în canionul râului!

Ei bine, oamenii aceia fuseseră măcelăriți pentru un bărbat. Ușoară! Au fost *copii* în acel grup. Oamenii orașului și cei câțiva soldați luptaseră bine, apărând canionul mult mai mult decât ar fi crezut Grady, dar apoi căzuseră. Și i se ordonase să nu-i ajute.

Ei bine, acum Grady aștepta în întuneric deasupra pereților canionului, ascunzându-se printre un grup de stânci. Depărtați de el, poate la o sută de pași, trollocii se mișcau la lumina torțelor – Stăpânii Terorii aveau nevoie de asta ca să vadă. Și ei se aflau în vârful pereților canionului, ceea ce le dădea înălțimea și poziția de a privi în jos râul de

dedesubt – care devenise un lac. Cei trei Dreadlords sparseseră bucăți mari din pereții canionului și creaseră bariera de stâncă care baraja râul.

Asta secase Mora la Merrilor și lăsase trollocii să treacă râul cu ușurință. Grady ar putea deschide acel baraj într-o clipă – o lovitură cu Puterea Unică l-ar deschide și ar elibera apa din canion. Până acum, nu îndrăznise. Cauthon îi ordonase să nu atace, dar, dincolo de asta, nu va fi niciodată capabil să învingă singur trei puternici Dreadlords. L-ar ucide și ar bara din nou râul.

A mângâiat scrisoarea soției, apoi s-a pregătit. Cauthon îi ordonase să facă în zori o poartă spre același sat. Făcând asta l-ar dezvălui pe Grady. Nu știa scopul ordinului.

Bazinul de dedesubt era umplut cu apă, acoperind trupurile celor căzuți.

Cred că acum se va descurca la fel de bine ca oricând, se gândi Grady, respirând adânc. Zori ar trebui să fie aproape aici, deși acoperirea norilor a menținut pământul întunecat.

Și-ar urma ordinele. Lumina îl arde, dar ar fi făcut-o. Dar dacă Cauthon ar supraviețui bătăliei din aval, el și Grady ar avea cuvinte. Cele aspre. Un om ca Cauthon, născut din oameni obișnuiți, ar fi trebuit să știe mai bine decât să arunce vieți.

Respiră adânc, apoi începu să țese o poartă. A deschis-o în acel sat din care veniseră oamenii ieri. Nu știa de ce trebuia să facă asta; satul fusese depopulat pentru a alcătui grupul care luptase mai devreme. Se îndoia că mai rămâne cineva. Cum îl chemase Mat? Apăsare?

Oamenii au urlă prin poartă, țipând, ținând în sus satâri, furci, săbii ruginite. Odată cu ei au venit și mai mulți soldați ai Bandei, ca cei sute care luptaseră aici înainte. Cu excepția . . .

Cu excepția luminii focurilor Stăpânilor Terorii, fețele acelor soldați erau *aceleași* cu cele care luptaseră aici înainte. . . a luptat aici și a murit.

Grady rămase cu gura căscată când se ridică în întuneric, privindu-i pe acei oameni atacând. *Toți* erau la fel. Aceleași matrone, aceiași potcovari și fierari, aceiași oameni. Îi văzuse murind, iar acum s-au întors din nou.

Trollocii probabil nu puteau deosebi un om de altul, dar Dreadlords au văzut asta și au înțeles că aceștia erau aceiași oameni. Acei trei Dreadlords păreau uluiți. Unul dintre Dreadlords a strigat că Lordul Întuneric i-a abandonat. A început să arunce țesături spre oameni.

Acei oameni tocmai au pornit, fără să țină seama de pericolul, deoarece mulți dintre ei au fost distruși. Au căzut asupra Dreadlords, lovindu-i cu unelte agricole și cuțite de bucătărie. În momentul în care trollocii au atacat, Dreadlords erau în jos. Acum putea. . . .

Scuturându-și stupoarea, Grady și-a adunat puterea și a distrus barajul care bloca canionul.

Și făcând asta, a eliberat râul.

41

Un zâmbet

— Cauthon ia înapoi pe dragoni și se luptă din nou, spuse Jonneth, încercând să privească prin fum. "Asculta-i!"

Bătăile răsunau în vârful Înălțimilor. Pevara zâmbi. Ea, Androl, Jonneth, Emarin și Canler se alăturaseră lui Logain și celuilalt Ashaman, împreună cu unii dintre Aes Sedai care erau legați de ei. Stăteau la marginea pantelor abrupte vizavi de Dashar Knob, la o jumătate de milă în sus de locul unde zăcea cadavrul fără cap al lui Demandred.

O altă rundă de foc de dragon a răsunat peste Înălțimi, deși în întuneric, ei nu puteau vedea fumul. — Acei dragoni nu vor rezista mult, nu dacă oamenii lui Taim s-au amestecat cu sharanii, spuse Pevara. „Dragonerii nu se pot apăra împotriva canalizării și sunt prea ușor de localizat din cauza zgomotului.”

„Mă îndoiesc că Cauthon are de ales decât să le folosească”, a spus Androl. „Nu poate reține nimic acum.”

"Asha'man!" Logain apăru printre fum, pășind printre ei, cu Gabrelle lângă el. „Este timpul să ne mișcăm.”

„Vom merge să apărăm acei dragoni?” întrebă Androl. În jurul lor, zeci de alți Asha'man epuizați s-au ridicat în picioare, întorcându-se către Logain.

— Nu, spuse Logain. „Ne vom muta spre vest.”

"Spre vest?" Pevara și-a încrucișat brațele. „Asta e *departe* de luptă!”

— Acolo s-a luptat cu Amyrlin-ul tău cu Taim, spuse Logain, întorcându-se de la ea. „Pământul de acolo, precum și mulți dintre Sharans, a fost îngropat în cristal. Vreau ca fiecare Asha'man, soldat și Dedicat cărora nu le-am dat alte ordine specifice să înceapă căutarea. Există-"

Pământul s-a cutremurat, bubuind amenințător, iar Pevara s-a împiedicat. Androl o prinse de braț, deși simțea epuizarea prin legătura care se potrivește cu ea. Nu mai aveau mare lucru în ei.

Pe măsură ce tremurul s-a domolit, Logan a continuat. „Undeva, în interiorul acelei mase de cristale, se află un sceptru de aur. Se spunea că Taim îl ținea când Egwene al'Vere l-a învins. o vom găsi. Dacă vreunul dintre voi îl vede, *nu îl* atinge. Trimite pentru mine."

Logain a strigat aceleași ordine următorului grup de Asha'man. Androl îl privi plecând, iar Pevara îi simți frustrarea.

„Dacă acel sceptru este un *angreal* sau *sa'angreal* ”, a spus Emarin, „ne-ar putea fi de mare folos.”

— Poate, spuse Pevara. „Cred că acei dragoni au nevoie de protecție mai mult decât avem nevoie de acea undiță. Jur *că* e ceva în legătură cu claxonul acela. Ar trebui să atacăm acum, nu să căutăm prada de luptă. . .”

— Celălalt Asha'man poate face asta, spuse Androl. „Nu trebuie.”

"Ce?" spuse Canler, încruntat. — Ai de gând să nu asculti?

— Nu, spuse Androl. „A spus că acest lucru este pentru bărbații care nu aveau alte comenzi. Noi facem. La începutul bătăliei, ne-a spus să urmărim lacheii lui Taim și să facem ceva în privința lor.”

— Nu sunt sigur că își amintește ordinul, Androl, spuse Emarin, frecându-și bărbia. „Și nu știu că, dacă și-ar aduce aminte, ar vrea să-l urmăm acum. Pare destul de atent la acel sceptru.”

„Totuși, ne-a dat ordinul”, a spus Androl.

— Androl, spuse Canler, aşezându-se pe călcâie, mă simt atât de obosit, încât cu greu aş putea să-mi adun puterea să te blestem dacă aş vrea. Niciunul dintre acești băieți nu arată mai bine și te chinui să deschizi o mică poartă. Cum o să facem față lui Mishraile și celorlalți?”

Androl se încruntă, dar nu a avut nicio ceartă în schimb. Cu toate acestea, ceva i-a trecut prin minte lui Pevara. O modalitate, poate, de a realiza ceva în timp ce sunteți epuizat. . .

Androl s-a însuflețit și i s-a mărit ochii, apoi a zâmbit. — Ești un geniu, Pevara.

„Mulțumesc”, a spus ea cu intenție. „Canler, ridică-te în picioare. Vă pun pariu, domnilor, că vom găsi oamenii lui Taim încercând să-i distrugă pe acei dragoni. O să le oferim o surpriză. . .”

Ce mizerie devenise asta.

Moghedien a lovit cadavrul lui Demandred. Fusese abandonat, șarenii plecând să lupte cu armata lui Cauthon și să-și răzbune liderul.

Solicitat. Prostul se lăsase distras. Dacă te-ai concentrat prea mult pe ranchiunile personale sau dacă te-ai lăsat încurcat cu viermii cu care ai lucrat . . . Ei bine, Demandred își câștigase recompensa. Moartea și probabil pedeapsa eternă din mâinile Marelui Domn.

Acum că Demandred era într-adevăr mort, ea a întins mâna către Puterea Unică – și a găsit altceva. Un râu strălucitor de zece ori mai puternic, de zece ori mai dulce. Cu atâția dintre Aleși căzuți, Marele Domn i se deschisese. Supraviețuirea a fost într-adevăr cel mai bun mod de a-i dovedi.

Acest lucru i-a schimbat planurile dramatic. Mai întâi, ea a ars cadavrul lui Demandred sub formă de praf. Apoi a țesut rapid Masca oglinzilor — oh, ce dulce era Adevărata Putere! — și și-a înlocuit forma cu o imagine a lui Demandred. Întotdeauna se asigura că îi poate imita pe ceilalți Aleși. Demandred avea să fie dificil, deoarece se schimbase atât de mult recent, dar ea îi acordase o atenție deosebită. Nimeni care o atingea nu ar fi păcălit; ea ar fi atentă.

Deghizată la loc, ea a călătorit la liniile din spate ale armatei Sharan care lupta cu trupele lui Cauthon. Aici erau unitățile de rezervă, care așteptau să avanseze, precum și căruciorele de aprovizionare și unii dintre răniți.

Soții Sharan au încetat să sorteze provizii pentru a se uita la ea. Gaping. Se pregăteau să fugă chiar de pe câmpul de luptă. Erau conștienți, la fel ca toată lumea, că uriașa armată Seanchan se alăturase luptei. Ea a observat că în

acest grup erau o mână de Ayyad – doar trei, putea vedea. Două femei cu tatuaje și un canal de bărbați murdar care stătea ghemuit la picioarele lor. Majoritatea celorlalți fuseseră uciși în conflictul cu Aes Sedai.

Seanchanul. Gândindu-se la ei și la acel lider imperios al lor, îl făcu pe Moghedien să se zvârcoli. Când Marele Domn a descoperit mizeria pe care o făcuse. . .

Nu. El îi dăduse Adevărata Putere. Moghedien îi supraviețuise pe ceilalți și doar asta conta, deocamdată. Nu putea vedea peste tot și, probabil, nu știa încă că ea fusese descoperită. Cum a văzut fata aceea prin deghizarea ei? Nu ar fi trebuit să fie posibil.

Cineva trebuie să fi trădat-o. Totuși, ea lucrase îndeaproape cu Demandred în timpul acestei bătălii și, deși nu fusese niciodată un tactician la fel de bun ca el – niciunul dintre Aleși nu fusese, cu excepția poate Sammael – ea a înțeles destul de bine bătălia pentru a prelua conducerea. Ura să facă asta, deoarece a lăsat-o expusă într-un mod care nu-i plăcea. Dar vremurile disperate au făcut pentru acțiuni disperate.

Și de fapt, așa cum a considerat ea, a crezut că evenimentele merg destul de bine pentru ea. A cerut jos, învins de propria sa mândrie. M'Hael, acel parvenit, era și el mort – și îl îndepărtase convenabil pe liderul Aes Sedai de pe câmpul de luptă. Ea încă mai avea cea mai mare parte a Proierilor din umbră ai lui Demandred și câțiva Dreadlords, unii dintre Black Ajah și o duzină dintre oamenii Întoarse pe care i-a adus M'Hael.

„Acesta nu este el!” spuse un bărbat în vârstă purtând hainele unui călugăr Sharan. Arătă spre Moghedien. „Acesta nu este Wyld-ul nostru! Este... Moghedien l-a ars pe om până la nimic.

În timp ce oasele lui cădeau la grămadă, ea și-a amintit, din ochi și urechi, că Demandred îi arătase dragostea bătrânului. „Mai bine să mori, bătrâne”, i-a spus ea cadavrului, vorbind ca Demandred, „decât să trăiești pentru a-l denunța pe cel pe care ar fi trebuit să-l iubești. Mai vrea cineva să mă refuze?”

Sharanii au rămas tăcuți.

„Ayyad”, le-a spus Moghedien celor trei, „m-ați văzut că fac țesături?” Atât femeile, cât și bărbatul murdar au clătinat din cap.

„Omor fără țesături”, a spus Moghedien, „numai eu, Wyld-ul tău, aș fi putut face asta”.

Trebuia să-și amintească să nu zâmbească, chiar și în victorie, în timp ce oamenii își plecau capetele. Demandred a fost întotdeauna solemn. În timp ce oamenii au căzut în genunchi, Moghedien a trebuit să-și țină bucuria cu forța. Da, Demandred făcuse o treabă bună aici și îi dăduse armata unei întregi națiuni cu care să se joace. Asta chiar ar merge destul de bine!

„Ucigatorul de dragoni”, a spus o femeie Ayyad îngenuncheată. Ea plângea! Cât de slabi erau acești Sharani. „Am văzut că ai căzut. . .”

„Cum aș putea să cad? Aveți profeții, nu-i așa?”

Femeile s-au uitat una la alta. — Se spune că te vei lupta, ucigaș, spuse femeia. "Dar . . .”

„Strângeți cinci pumni de trolloci din rândurile din spate”, a spus Moghedien, întorcându-se către comandantul unității de rezervă, „și trimite-i în sus, până la ruine”.

"Ruinele?" întrebă bărbatul. „Numai refugiații din Caemlyn sunt în această direcție.”

„Exact, prostule. Refugiați – copii, bătrâni, femei care caută morții. Ei nu pot riposta. Spune-le trollocilor să înceapă sacrificarea. Dușmanii noștri sunt slabi; un astfel de atac îi va forța să se desprindă și să îi protejeze pe cei pe care războinicii adevărați i-ar lăsa să moară.”

Generalul dădu din cap, iar ea văzu aprobarea pe chipul lui. El a acceptat-o drept Demandred. Bun. A fugit să dea ordin.

„Acum”, a spus Moghedien în timp ce dragonii trăgeau în depărtare, „de ce niciunul dintre Ayyazii noștri nu a plecat să scoată acele arme din luptă?”

Ayyadul îngenuncheat înainte ca Moghedien să-și plece capul. — Mai avem mai puțin de o duzină de Ayyad, Wyld.

„Scuzele tale sunt slabe”, a spus Moghedien, ascultând cum exploziile se opreau. Poate că unii dintre stăpânii groazei rămași ai lui M'Hael tocmai rezolvaseră problema dragonilor.

Își simți pielea mâncărime când comandantul Sharan se îndrepta spre un Myrddraal peste câmp. Ura *să* fie în aer liber așa. Era menită să rămână în umbră, lăsând pe alții să conducă bătălii. Cu toate acestea, ea nu ar fi spus niciodată că atunci când situația o cere, era prea înspăimântată pentru a merge și...

O poartă s-a deschis în spatele ei și câțiva dintre șarini au strigat. Moghedien se răsuci, deschizând larg ochii în

timp ce se uită în ceea ce părea a fi o cavernă întunecată. Dragonii au subliniat din asta.

"Foc!" strigă o voce.

„Închide poarta!” strigă Talmanes, iar portalul se închise cu ochiul.

— Aceasta a fost una dintre ideile lordului Mat, nu-i așa? strigă Daerid, stând lângă Talmanes în timp ce dragonii erau reîncărcați. Amândoi aveau ceară în urechi.

"Tu ce crezi?" strigă Talmanes înapoi.

Dacă dragonii erau vulnerabili când trăgeau, ce ai făcut? I-ai concediat dintr-o locație ascunsă.

Talmanes a zâmbit când Néald a deschis următoarea poartă în fața a zece dragoni. Faptul că multe dintre cărucioarele cu dragoni erau prea rupte pentru a se rostogoli bine nu însemna nimic atunci când puteai deschide o poartă în fața lor, îndreptându-le oriunde doreai.

Această poartă s-a deschis pe câțiva pumni de trolloci angajați într-o luptă aprigă împotriva Whitecloaks. Unii dintre Progenii din Umbră și-au întors ochii îngroziți către dragoni.

"Foc!" strigă Talmanes, făcându-și mâna în jos pentru a da un indiciu vizual, în caz că vreunul dintre bărbați nu l-ar putea auzi.

Fumul a umplut caverna, exploziile răsunând împotriva dopurilor de urechi ale lui Talmanes, în timp ce dragonii se retrăgeau, eliberând o furtună de moarte în trolloci. Au larg pumnii, scoțându-i din drum, lăsându-i rupti și pe moarte. Mantele Albe din apropiere au aplaudat și au ridicat săbiile.

Neald a închis poarta, iar dragonerii și-au reîncărcat armele. Neald a făcut apoi o poartă deasupra lor, cu fața în jos, pentru a evacua fumul dragonului din complexul de caverne și a pleca în aerul gol, undeva departe.

„ *Zâmbești* ?” întrebă Daerid.

— Da, spuse Talmanes satisfăcut.

„Sânge și cenuşă sângeroasă, Lord Talmanes. . . acea expresie este înfiorătoare pentru tine.” Daerid ezită. „Probabil ar trebui să faci asta mai des.”

Talmanes a zâmbit când Neald a deschis următoarea poartă către un punct de pe Dashar Knob, unde Aludra stătea cu lunetă și cercetași, hotărând următorul loc pe care să-l țintească. Ea a țipat printr-o poziție, Neald a dat din cap și au pus la cale următoarea lovitură.

42

Imposibilități

Aviendha avea impresia că lumea însăși se sparge, se destrăma, se *consumă.*

Fulgerul care a căzut pe valea Shayol Ghul nu mai era sub control. Nu de către Windfinders, nu de către nimeni. A ucis Shadowspawn și apărător deopotrivă. Imprevizibil. Aerul mirosea a foc, carne arsă și altceva – un miros distinctiv, curat, pe care ajunsese să-l recunoască ca fiind parfumul unui fulger.

Aviendha se mișcă ca vântul însuși, încercând să rămână în fața lui Graendal, care aruncă bară după bară de foc alb încins spre ea. La fiecare lovitură, pământul *tremura.* Liniile negre s-au răspândit peste stânci.

Apărătorii văii aproape căzuseră. Acei oameni care nu se retrăseseră chiar în spate, lângă poteca de sus pe munte, erau distruși de Darkhounds. Pământul s-a cutremurat, iar Aviendha s-a împiedicat. În apropiere, un grup de trolloci s-a desprins din umbrele vântului, mârâind. Creaturile nu au văzut-o, ci s-au întors și au atacat altceva. . . Alți trolloci? Se luptau între ei.

Ea nu a fost surprinsă. Nu era neobișnuit ca trollocii să lupte între ei dacă nu erau controlați îndeaproape de cei fără ochi. Dar ce era acea ceață ciudată?

Aviendha s-a ridicat în picioare și a fugit de trolloci, urcând o pantă din apropiere. Poate din acel punct de vedere, ea ar putea identifica locația lui Graendal. În vârf, ea a constatat că stătea pe o imposibilitate: o bucată enormă de stâncă care plutea precar, cu foarte puțin dedesubt. Se smulsese din pământ și se ridicase aici.

Peste tot în jurul văii erau imposibilități similare. Un grup de călăreți Domani fugiți au galopat peste o porțiune de stâncă care se ondula ca apa și toți cei patru oameni și călări s-au scufundat în ea, dispărând. Acea ceață adâncă

începuse să intre în vale pe o parte. Bărbați și trolloci deopotrivă au fugit de ea, țipând.

O bară lichidă de foc a spart bucățica plutitoare de rocă, trecând la doar câțiva centimetri de capul ei. Aviendha icni, căzând plat pe pământ. A auzit un zgomot în apropiere și s-a răsturnat, pregătind o țesătură.

Amys – îmbrăcămintea Înțeleptului ei înnegrită și arsă, partea laterală a feței ei înroșită – se grăbi spre Aviendha și se ghemui lângă ea. — L-ai văzut pe Cadsuane sau pe ceilalți?

"Nu."

Amys înjură încet. „Toți trebuie să-i atacăm pe Shadowsouled deodată. Ocoli la dreapta; Voi merge la stânga. Când simți că mă țes, alătură-te. Împreună, poate o putem doborî.

Aviendha dădu din cap. S-au ridicat și s-au despărțit. Undeva, luptând aici, era echipa aleasă de Cadsuane. Talaan, un Windfinder care și-a făcut cumva drum spre Dragonsworn. Alivia, fosta *damane.* Ei, împreună cu Amys și Aviendha, au fost unii dintre cei mai puternici canalizări pe care Lumina i-a avut.

Originea incendiului a fost cel puțin un indiciu al locului în care se afla Graendal. Aviendha ocoli stânca plutitoare – focul o străpunsese, mai degrabă decât să o distrugă complet – devenind tulburată când văzu alte bucăți de piatră ridicându-se la întâmplare peste vale. A fost un balon de rău, doar la o scară mult mai mare. În timp ce se strecura, auzi un zgomot scăzut *venind* de pe munte. Pământul a început să tremure, așchii de piatră sărind în jur. Aviendha a rămas jos, doar pentru a vedea că valea începuse să încolţească — incredibil — noi plante. Pământul odinioară sterp a devenit verde vibrant, plantele părând să se zvârcolească pe măsură ce creșteau în înălțime.

Pete din acele plante au răsărit pe toată valea, explozii violente de verdeață. Deasupra, norii albi și negri se învârteau împreună, alb pe negru, negru pe alb. Iluminatul s-a prăbușit, apoi a *înghețat* la pământ. Fulgerul, imposibil, părea să fi devenit o coloană falnică de sticlă, zimțată, în forma șurubului care lovise, deși nu mai strălucea.

Norii aceia de deasupra formau un model care părea familiar. Negru pe alb, alb pe negru. . .

Este simbolul, îşi dădu ea cu o tresărire. *Simbolul antic al Aes Sedai.*

Sub acest semn. . . va cuceri el.

Aviendha s-a ținut strâns de Puterea Unică. Acel zgomot era el, cumva. Viața care creștea era el. În timp ce Cel Întunecat a rupt pământul, Rand l-a cusut la loc.

A *trebuit* să se miște în continuare. S-a ghemuit în timp ce alerga, folosind plantele nou crescute drept acoperire. Venisera chiar acolo unde avea nevoie de ei pentru a-și ascunde abordarea. Întâmplare? Ea a ales să creadă altfel. Îl putea simți, în fundul minții ei. A luptat, un adevărat războinic. Lupta lui i-a dat putere, iar ea a încercat să se întoarcă la fel.

Determinare. Onora. Glorie. *Luptă mai departe, umbra inimii mele. Luptă mai departe.*

Ea a dat peste Graendal – încă înconjurată de slujitori sub constrângere – schimbând fluxuri letale ale Puterii Unice cu Cadsuane și Alivia. Aviendha încetini, urmărindu-i pe cei trei exploziile de foc unul asupra celuilalt, tăiându-și țesăturile unul altuia cu Spirit, deformând aerul cu căldură și aruncând țesături atât de repede încât era greu de înțeles ce se întâmpla.

Tânjea să ajute, dar Amys avea dreptate. Dacă ea și Aviendha atacau împreună, mai ales când Graendal era ocupat, aveau șanse mai mari să-i ucidă pe Părăsiți. Presupunând că Cadsuane și Alivia ar putea rezista, așteptarea era cea mai bună alegere.

Ar putea rezista, totuși? Cadsuane era puternic, mai puternic decât crezuse Aviendha. Acele podoabe capilare ale ei includeau *cu siguranță angreal* și *ter'angreal* , deși Aviendha nu reușise să le descurce și să spună cu siguranță, folosindu-și Talentul.

Femeile captive ale lui Graendal stăteau întinse la pământ, în mod evident strigând. Două se prăbușiseră; Sarene căzuse în genunchi și privea înainte cu ochii liberi.

Cadsuane și Alivia nu păreau să le deranjeze dacă îi loveau pe captivi. A fost alegerea corectă. Totuși, ar putea Aviendha cumva...

Peria înaltă de lângă ea se mișcă.

Aviendha s-a învârtit fără să se gândească și a țesut Foc. Ea a ars un atacator cu voal negru cu doar câteva clipe înainte ca sulița lui să o fi înjunghiat în gât. Arma i-a tăiat umărul în timp ce bărbatul s-a împiedicat, apoi s-a răsturnat înainte, lovitura ei i-a ars o gaură în piept cât un pumn.

Un alt canalizare s-a alăturat corp la corp, trimițând frenetic țesături. Amys sosise. Din fericire, Graendal sa

concentrat asupra ei, mai degrabă decât să atace locația tocmai dezvăluită a lui Aviendha.

Era bine, pentru că Aviendha se uita la bărbatul pe care-l doborise, un bărbat pe care Graendal îl făcuse pentru a-i îndeplini dorința prin Constrângere. Un bărbat care îi părea cunoscut lui Aviendha.

Îngrozită, tremurând, se întinse în jos și trase vălul deoparte.

Era Rhuarc.

— Plec, spuse Mishraile încruntat, uitându-se la spatele cavaleriei Sharan care încărcau. Stăteau pe partea de vest a Înălțimilor, departe de flancul stâng al armatei Sharan. „Nimeni nu ne-a spus că ne vom lupta cu eroii sângeroase ai Cornului.”

„Este Ultima Bătălie, copile.” Alviarin părea ridicol. În ultima vreme începuse să-i numească pe toți copii. Mishraile era gata să o sugrume. De ce îi permisese M'Hael să-l unească pe Nensen? De ce ar fi pusă o *femeie la comanda lor?*

Ei stăteau într-un grup mic, Alviarin, Mishraile, Nensen, Kash, Rianna și Donalo și Ayako – care fusese întors ca și el. Mishraile nu știa prea multe despre luptele pe câmpul de luptă; când ucidea oameni, îi plăcea să aștepte ca ei să se poticnească într-un loc întunecat, unde nimeni nu privea. Toată această bătălie în aer liber, tot acest haos, l-au făcut să se simtă ca și cum un vârf de cuțit i-ar fi apăsat spatele.

— Acolo, i-a spus Alviarin lui Nensen, arătând spre un fulger de lumină în timp ce o altă explozie a acelor dragoni suna prin porțile de pe câmpul de luptă. „Cred că a venit din mijlocul platoului. Faceți o poartă și mergeți acolo.”

„Niciodată nu vom...” începu Mishraile.

"Merge!" spuse Alviarin, cu fața roșie de furie.

Nensen s-a grăbit și a făcut ceea ce a spus ea. Îi plăcea să urmeze ordinele, simțind că cineva era la conducere.

S-ar putea să trebuiască să o ucid, se gândi Mishraile. *Și Nensen la fel.* Chiar și fără prea multă experiență de luptă, Mishraile a putut vedea că aceasta nu avea să fie o luptă ușoară. Întoarcerea lui Seanchan, căderea lui Demandred și trollocii care se dezlănțuie fără nicio direcție. . . Da, Umbra încă mai avea numerele, dar lupta nu a fost chiar atât de unilaterală pe cât și-ar fi dorit el. Una dintre primele reguli pe care le învățase în viață a fost

să nu te lupți niciodată cu un bărbat când aveai șanse egale să pierzi.

Cei șase se îngrămădiră prin poartă, ieșind în mijlocul platoului. Pământul ars de dragoni și canalizatori scotea fum pentru a se amesteca cu ceața ciudată care se ridicase; era greu de spus ce se întâmplă unde. Găuri în pământ, deschise de dragoni.

Cadavrele . . . Ei bine, bucăți din ele. . . împrăștiate în jur. Un parfum neobișnuit în aer. Acum era după răsăritul soarelui, dar abia trecea nicio lumină prin nori.

Strigăte au venit de sus, făcute de acele creaturi zburătoare ciudate pe care le adusese Seanchan. Mishraile tremura. Ușoară. Era ca și cum ai sta într-o casă fără acoperiș, știind că inamicul tău avea arcași poziționați deasupra ta. L-a doborât pe unul dintre ei cu o țesătură de Foc, mulțumit de felul în care aripile se mototoleau și fiara se învârtea, învârtindu-se în timp ce cădea.

Atacul așa l-a expus, totuși. Chiar ar trebui să-i omoare pe ceilalți Dreadlords, apoi să scape. Trebuia să fie de partea *învingătorilor* !

— La muncă, spuse Alviarin. „Fă cum am spus. Aceștia sunt oameni care fac porțile prin care trag dispozitivele, așa că va trebui să localizăm unde a fost poarta și să-l punem pe Donalo să citească reziduul.

Bărbații au plecat, inspectând pământul, încercând să găsească locul unde se deschisese poarta. Oamenii s-au luptat în apropiere, incomod de aproape — Sharans și bărbați care arborează un steag cu un lup pe el. Dacă s-au întors pe aici. . .

Donalo a căzut lângă Mishraile în timp ce căutau, repede, amândoi ținându-se de Putere. Donalo era un Tairen cu fața pătrată, cu barba lui cărunt în vârf.

— Când Demandred a căzut, șopti Donalo. „M-am gândit că asta a fost o capcană tot timpul. Am fost luați.”

Mishraile dădu din cap. Poate că Donalo ar fi un aliat. Ar putea scăpa împreună. Desigur, atunci va trebui să-l omoare pe Donalo. Mishraile nu și-ar dori niciun martor care să-i poată raporta Marelui Domn ce făcuse el.

Oricum nu putea avea încredere în Donalo. Bărbatul li se alăturase doar din cauza acelui truc forțat cu Myrddraal. Dacă un bărbat s-ar putea schimba atât de repede, ce l-ar fi împiedicat să se schimbe din nou? În plus, lui Mishraile nu-i plăcea . . . senzația pe care o avea când se uita la Donalo sau la ceilalți care fuseseră întoarse. Era ca și cum ar fi ceva nefiresc adânc în ei, privind spre lume, căutând prada.

— Trebuie să plecăm de aici, șopti Mishraile. — Să te lupți aici acum este un prost... Se întrerupse când întâlniră pe cineva care se mișca printre fum.

Un bărbat înalt, cu părul roșu-auriu. Un bărbat cunoscut, tăiat cu tăieturi, cu hainele arse și înnegrite. Mishraile rămase cu gura căscată și Donalo înjură când însuși Dragonul Renăscut i-a văzut, a tresărit, apoi a fugit înapoi peste platou. Când Mishraile s-a gândit să atace, al'Thor și-a creat o poartă și a scăpat prin ea.

Pământul a bubuit violent și unele bucăți de pământ s-au destrămat, iar o bucată din versantul estic s-a prăbușit pe Trollocs de mai jos. Locul acesta devenea din ce în ce mai instabil. Un alt motiv pentru a pleca.

„Acela a fost nenorocitul Dragon Renăscut!” a spus Donalo. „Alviarin! Nenorocitul *Dragon Reborn* este pe câmpul de luptă!”

„Ce prostie este asta?” întrebă Alviarin, apropiindu-se cu ceilalți.

— Rand al'Thor a fost aici, spuse Mishraile, încă uluit. — Sânge și cenuşă sângeroasă, Donalo. Ai avut dreptate! Doar așa ar fi putut cădea Demandred.”

„El a tot spus că Dragonul era pe acest câmp de luptă undeva”, a remarcat Kash.

Donalo făcu un pas înainte, înclinând capul, de parcă ar studia ceva în aer. „Am văzut exact unde a făcut poarta pentru a scăpa. A fost chiar aici. Chiar aici . . . Da! Simt rezonanța. Știu unde s-a dus.”

— L-a învins pe Demandred, spuse Alviarin, încrucișându-și brațele sceptic. „Putem spera să ne luptăm cu el?”

„Părea epuizat”, a spus Mishraile. „Mai mult decât epuizat. A intrat în panică când ne-a văzut. Cred că, dacă s-a luptat cu Demandred, i-a luat foarte mult.”

Alviarin privi spațiul din aer în care dispăruse al'Thor. Mishraile putea practic să-i vadă gândurile. Dacă l-au ucis pe Dragonul Renăscut, M'Hael s-ar putea să nu fie singurul Stăpân Terorului crescut la Aleși. Marele Domn i-ar fi recunoscător celui care l-a lovit pe al'Thor. Foarte recunoscator.

"O am!" strigă Donalo, deschizând o poartă.

„Am nevoie de un cerc pentru a lupta cu el”, a spus Alviarin. Apoi a ezitat. „Dar voi folosi doar Rianna și Nensen. Nu vreau să risc să fim prea inflexibili, toți în același cerc.”

Mishraile pufni, adunându-și puterea și sărind prin deschidere. Ceea ce a vrut să spună a fost că nu voia ca unul dintre bărbați să conducă cercul, potențial să-i fure uciderea. Ei bine, Mishraile ar vedea despre asta.

A pășit de pe câmpul de luptă într-o poiană pe care nu o recunoștea. Copacii de aici nu arătau la fel de adânc sub atingerea Marelui Domn ca în alte locuri. De ce a fost asta? Ei bine, același cer întunecat a tunat deasupra, iar zona era atât de întunecată încât a trebuit să țese un glob de lumină pentru a distinge ceva.

Al'Thor se odihnea pe un ciot din apropiere. A ridicat privirea, l-a văzut pe Mishraile și a strigat, îndepărtându-se. Mishraile a țesut o minge de foc care a răsărit în aer și a zburat după el, dar al'Thor a reușit să o taie cu o țesătură proprie.

Ha! El este *slab!* se gândi Mishraile, năvălind înainte. Ceilalți l-au urmat prin poartă, femeile legate de Nensen, care l-a urmărit ca un cățeluș după Alviarin. Donalo a venit ultimul, chemându-i să-l aștepte.

O clipă mai târziu au încetat să alerge.

A lovit Mishraile ca un val de apă rece - ca și cum ar fi alergat cu fața întâi într-o cascadă. Puterea Unică a dispărut. L-a lăsat, exact așa.

S-a împiedicat, a intrat în panică, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Fusese protejat! Nu. Nu a simțit niciun scut. El a simțit. . . nimic.

Copacii se mișcau în apropiere, figuri care pășiu din umbră. Creaturi grele, cu sprâncene căzute și degete groase. Păreau la fel de vechi ca copacii înșiși, cu pielea încrețită și părul alb.

Era într-un *steading.*

Mishraile a încercat să fugă, dar brațele ferme l-au prins. Anticii Ogier l-au înconjurat pe el și pe ceilalți. În față, în pădure, al'Thor a făcut un pas înainte — dar nu era el. Nu mai. Fusese un truc. Androl purta chipul Dragonului Renăscut.

Ceilalți au țipat și l-au bătut pe Ogier cu pumnii, dar Mishraile a căzut în genunchi, privind în golul acela unde fusese Puterea Unică.

Pevara s-a mutat lângă Androl în timp ce Ogier, cei prea vechi pentru a se alătura bătăliei, i-au luat pe Dreadlords în mâini puternice și i-au târât mai departe în Stedding Sholoon. Lindsar – cel mai mare dintre ei,

sprijinindu-se pe un baston mare cât o coapsă de bărbat – se apropie de Androl.

— Vom avea grijă de captivi, maestru Androl, spuse Lindsar. "Execuţie?" întrebă Pevara.

„Lângă cei mai bătrâni copaci, nu!” Ogierul părea ofensat. „Nu în locul ăsta, nu, nicio ucidere aici. Îi vom reține și nu-i vom lăsa să scape.”

— Sunt oameni *foarte* periculoși, bunul Ogier, spuse Androl. „Nu subestima cât de vicleni pot fi.”

Ogierul chicoti, şchiopătând spre copacii încă frumoşi *ai steddingului* . „Bărbații presupun că, pentru că suntem calmi, nu putem fi noi înșine vicleni”, a spus ea. „Să vadă cât de vicleană poate deveni o minte cu secole de îmbătrânire pe ea. Nu-ți face griji, Maestre Androl. Vom fi atenți. Va fi bine ca aceste sărmane suflete să trăiască în liniștea *stăpânilor.* Poate că câteva decenii de pace le vor schimba viziunea asupra lumii.”

Ea a dispărut în copaci.

Androl se uită la Pevara, simțindu-i satisfacția pulsand prin legătura, deși fața ei era calmă. — Ai făcut bine, spuse el. „Planul a fost excelent.”

Ea dădu din cap satisfăcută și ei doi părăsiră *stedding* – trecând bariera invizibilă înapoi către Puterea Unică. Deși Androl era atât de obosit încât abia se gândea, nu a avut probleme să-l prindă pe *saidin.* L-a smuls ca un om înfometat care ia o bucată de pâine, deși nu rămăsese decât de câteva minute.

Aproape, îi părea rău pentru ceea ce îi făcuse lui Donalo și celorlalți.

Odihnește-te bine aici, prietene, se gândi el, privind peste umăr. *Poate că vom găsi o modalitate de a te elibera într-o zi din închisoarea pe care ți-au pus-o în minte.*

Bine? întrebă Jonneth, alergând.

— Gata, spuse Androl.

Pevara dădu din cap când ieșiră din copaci pentru a trece cu vederea Mora și ruinele din afara *stedding.* S-a oprit când au văzut zona din jurul ruinelor dinaintea lor, unde refugiații din Caemlyn adunaseră răniții și armele.

Acum era plin de trolloci.

sacrificarea.

Aviendha îngenunche deasupra trupului lui Rhuarc.

Mort. Ea la ucis pe *Rhuarc* .

Nu mai era el, își spuse ea. *Graendal l-a ucis. Țesătura ei ar fi putut la fel de bine să-l ardă. Aceasta este doar o*

coajă.

A fost doar un . . .

A fost doar un . . .

A fost doar un . . .

Putere, Aviendha. Determinarea lui Rand o cuprinse, radiind din legătura din fundul minții ei. Ea a ridicat privirea și a simțit că toată oboseala o părăsește, toate distragerile dispar.

Graendal se duelea cu Amys, Talaan, Alivia și Cadsuane – iar Graendal câștiga. Țesăturile se învârteau înainte și înapoi, luminând aerul prăfuit, dar cele care veneau de la Cadsuane și ceilalți erau din ce în ce mai puțin vibrante. Mai defensiv. În timp ce Aviendha o privea, o furtună de fulgere a căzut în jurul lui Amys, aruncându-o la pământ. Lângă Graendal, Sashalle Anderly se scutură, apoi căzu într-o parte; strălucirea Puterii Unice nu o mai înconjura. Graendal o epuizase, trăgând prea multă putere.

Aviendha se ridică. Graendal era puternic și viclean. Era *excepțional* de bună la tăierea țesăturilor din aer pe măsură ce erau formate.

Aviendha a întins o mână lângă ea și a țesut Foc, Aer, Spirit. O suliță strălucitoare și arzătoare de lumină și foc apăru în mâna ei. Ea a pregătit alte cinci țesături de Spirit, apoi s-a repezit înainte.

Zgomotul pământului tremurător îi însoțea pașii. Fulgerul cristalin a căzut din ceruri, apoi a înghețat pe loc. Oamenii și fiarele urlau în timp ce Darkhounds ajungeau la liniile finale ale oamenilor care apărau calea până la Rand.

Graendal a văzut-o pe Aviendha și a început să țesă focul. Aviendha a tăiat țesătura din aer cu un flux de Spirit. înjură Graendal, țesând din nou. Aviendha lovi, tăind țesătura.

Cadsuane și Talaan au trimis rafale de foc. Unul dintre captivii Aiel s-a aruncat în fața lui Graendal, murind cu un strigăt lung în timp ce flăcările l-au cuprins.

Aviendha alergă cu repeziciune, cu pământul încețoșat sub ea, strângând o suliță de lumină. Și-a amintit de prima ei cursă, una dintre testele pentru a se alătura Maidens. În acea zi, simțise vântul în spatele ei, îndemnând-o să continue.

De data aceasta, nu a simțit niciun vânt. În schimb, a auzit strigătele războinicilor. Aielul care a luptat părea să o conducă mai departe. Sunetul însuși o duse spre Graendal.

Cei Părăsiți au făcut o țesătură înainte ca Aviendha să o poată opri, o țesătură puternică a Pământului îndreptată

sub Aviendha.

Așa că a sărit.

Pământul a explodat, pietrele zburând în sus, în timp ce explozia a aruncat-o înainte în aer. Pietrele i-au jupuit picioarele, ducând prin aer în jurul ei panglici de sânge. Picioarele îi erau rupte, oasele trosneau, picioarele ardeau.

Ea strânse cu două mâini sulița de foc și lumină în mijlocul furtunii de stâncă, fusta ondulandu-se în timp ce se sfărâma. Graendal ridică privirea, cu ochii mari, buzele întredeschise. Ea urma să călătorească cu Adevărata Putere. Aviendha știa asta. Femeia o evitase până acum doar pentru că această metodă de Călătorie părea să-i ceară să-și atingă tovarășii pentru a-i lua cu ea și nu voia să lase niciunul.

Aviendha a întâlnit ochii Sufletului Umbră în acel scurt moment în care a atârnat în aer și a văzut adevărata teroare în ea.

Aerul a început să se deformeze.

Lancea lui Aviendha, cu vârful întâi, s-a scufundat în partea lui Graendal.

Într-o clipă, amândoi au dispărut.

43

Un câmp de sticlă

Logain stătea în mijlocul unui câmp de sticlă, cu mâinile strânse la spate. Bătălia a izbucnit peste Înălțimi. Sharanii păreau să se retragă din atacul armatelor lui Cauthon, iar cercetașii săi tocmai raportaseră că Umbra era lovită puternic pe tot Câmpul Merrilor.

— Cred că probabil că nu vor avea nevoie de tine, îi spuse Gabrelle în timp ce cercetașii lui se retrăgeau. „Deci ai avut dreptate.”

Legătura a transmis nemulțumire și chiar dezamăgire. „Trebuie să mă uit la viitorul Turnului Negru”, a spus Logain.

— Nu te uiți la viitorul lui, spuse ea, blând, aproape amenințător. — Cauți să te asiguri că ești o putere pe aceste meleaguri, Logain. Nu-ți poți ascunde emoțiile de mine.”

Logain și-a împins furia. El nu ar fi din nou supus puterii lor. El *nu ar fi făcut-o.* Mai întâi Turnul Alb, apoi M'Hael și oamenii lui.

Zile de tortură. *Săptămâni.*

Voi fi mai puternic decât oricare altul, se gândi el. Asta a fost singura ieșire, nu-i așa? *voi fi temut.*

Ușoară. A rezistat încercărilor lor de a-l corupe, de a-l transforma în Umbră. . . dar nu se putea abține să se întrebe dacă mai sparseseră ceva în interiorul lui. Ceva profund. Își îndreptă privirea, privind peste câmpul de cristal.

Un alt bubuit s-a auzit dedesubt și unele dintre cristale s-au spulberat. Toată această zonă urma să se prăbușească în curând. Și odată cu el, sceptrul. . .

Putere.

— Te avertizez, continente, spuse o voce calmă în apropiere. „Am un mesaj de transmis. Dacă am nevoie să vă văd brațul rupt pentru a-l da, o voi vedea făcută.” *Asta e un accent* Seanchan, se gândi Logain, întorcându-se încruntat. O femeie din Seanchan, însoțită de un mare Illianer, se certa cu unul dintre gardienii săi. Femeia a știut să-și facă vocea să ducă fără să strige. Exista o stăpânire de sine în ea pe care Logain o găsi curios.

Se apropie, iar femeia Seanchan ridică privirea spre el. — Ai o privire de autoritate despre tine, îl strigă ea. „Tu ești cel numit Logain?”

El a dat din cap.

— Amyrlinul îți trimite ultimele ei cuvinte, strigă femeia din Seanchan. „Trebuie să predai sigiliile Turnului Alb pentru a fi sparte. Semnul este venirea luminii! Ea spune că se va ști când va sosi.”

Logain ridică o sprânceană. El dădu din cap către femeie, mai ales pentru a o amâna, apoi se întoarse pe cealaltă direcție.

„Nu intenționați să o faceți”, a spus Gabrelle. "Prostule. Acele sigilii aparțin lui...

— Pentru mine, spuse Logain.

— Login, spuse Gabrelle încet. „Știu că ai fost rănit. Dar acesta nu este momentul pentru jocuri.”

"De ce nu? Tratamentul Turnului Alb cu mine a fost altceva decât un mare joc lung?

„Autentificare.” Ea îl atinse pe braț.

Lumina *arde* acea legătură! Și-ar fi dorit să nu fi forțat-o niciodată. Legat de ea așa cum era el, îi simțea sinceritatea. Cât de ușoară i-ar fi viața dacă ar putea continua să privească toți Aes Sedai cu suspiciune.

Sinceritate. Asta ar fi căderea lui?

„Lord Login!” Desautel a sunat din apropiere. Asha'man Dedicated era la fel de mare ca un fierar. „Lord Logain, cred că l-am găsit!”

Logain rupse contactul vizual cu Gabrelle, privind spre Desautel. Asha'man stătea lângă un cristal mare. — Este aici, spuse Desautel, ștergând cristalul când Logain se apropia. "Vedea?"

Logain îngenunche, țesând un glob de lumină. Da . . . acolo, în interiorul cristalului. Arăta ca o mână, făcută dintr-un tip de cristal ușor diferit, sclipind în lumina lui. Mâna aceea ținea un sceptru de aur, vârful vag în formă de cupă.

Logain a adunat Puterea Unică, zâmbind larg. El a lăsat *sayinul să* curgă din el în cristal, folosind o țesătură pentru a-l spulbera așa cum ar face o piatră.

Pământul tremura. Cristalul, oricare ar fi fost, a rezistat. Cu cât împingea mai tare, cu atât tremuratul devenea mai violent.

„Logain. . spuse Gabrelle.

— Dă-te înapoi, spuse Logain. „Cred că va trebui să încerc balefire.”

Panica a crescut prin legătura. Din fericire, Gabrelle nu a încercat să-i spună ce este interzis și ce nu. Asha'man nu trebuie să se supună legii Turnului Alb.

„Login!”

O altă voce. Nu l-ar lăsa în pace? Și-a pregătit țesătura. „Login!” Androl respira adânc când sosi. A căzut în genunchi, cu fața arsă și arsă. Arăta mai rău decât moartea însăși. „Logain. . . refugiaţii din Caemlyn . . . Umbra a trimis trolloci să-i omoare la ruine. Ușoară! Sunt uciși.”

Logain a țesut focul, dar a ținut țesătura pe loc, aproape completă, în timp ce privea cristalul și premiul său de aur.

„Logain. . .” spuse Androl, îndurerat. „Ceilalți cu mine au rămas să lupte, dar sunt prea obosiți. Nu-l găsesc pe

Cauthon, iar soldații la care m-am dus sunt prea ocupați să lupte pentru a ajuta. Nu cred că niciunul dintre comandanți știe că trollocii sunt acolo sus. Ușoară."

Logain își ținea țesătura, simțind Puterea Unică pulsul în el. Putere. Frică.

„Te rog”, șopti Androl, atât de blând. „Copii, Logain. Ei măcelăresc copiii. . .”

Logain închise ochii.

Mat călărea cu eroii din Corn. Aparent, faptul că a fost odată Sondatorul de corn i-a oferit un loc special printre ei. I s-au alăturat, l-au chemat, i-au vorbit de parcă l-ar fi cunoscut. Păreau atât de, ei bine, eroici, înalți în șa și înconjurați de o ceață care strălucea în lumina zorilor.

În mijlocul luptei, în cele din urmă a pus întrebarea care-l bântuia de multă vreme. „Nu sunt nenorocit. . . unul dintre voi, nu?” l-a întrebat pe Hend Atacantul. "Tu stii . . . deoarece eroii se nasc uneori, apoi mor și . . . fă orice faci.”

Omul cel mare a râs, călare pe un cal de golf care aproape că ar fi putut merge umăr la umăr cu un cal-mistreț Seanchan. „Știam că vei întreba chestia asta, Gambler!”

„Ei bine, atunci ar trebui să ai un răspuns pregătit.” Mat și-a simțit fața înroșită în timp ce anticipa răspunsul.

— Nu, nu ești unul dintre noi, spuse Hend. "Fie la usurinta. Deși ai făcut mai mult decât suficient pentru a câștiga un loc, nu ai fost ales. Nu știu de ce."

„Poate pentru că nu-mi place ideea de a trebui să sări ori de câte ori cineva suflă pe acel instrument sângeros.”

"Poate!" Hend zâmbi și galopă spre un șir de sulițe Sharan.

Mat nu a mai direcționat mișcările trupelor pe câmpul de luptă. Voind Lumina, el pusese lucrurile suficient de bine pentru ca controlul direct să nu fie nevoie. A traversat platoul, luptându-se, țipând, alăturându-se eroilor.

Elayne se întorsese și își adunase trupele. Mat văzu steagul lui Elayne strălucind deasupra lor pe cer, creat din Puterea Unică, și zări pe cineva care semăna cu ea călare printre soldați, cu părul strălucitor ca și cum ar fi luminat din spatele ei. Părea însăși un erou sângeros al Cornului.

Mat scoase un hohot de bucurie când văzu armata Seanchan mărșăluind spre nord, pe cale să se unească cu armata lui Elayne și a continuat să călărească de-a lungul versantului estic al Înălțimilor. Curând după aceea, a încetinit, Pips tocmai călcase în picioare un Trolloc. Sunetul

acela de grabă. . . Mat se uită în jos în timp ce râul se întoarse într-un izbucnire rapidă de apă noroioasă. A spart armata Trolloc în două părți, spălând multe dintre ele, în timp ce s-a năpustit înapoi în patul ei.

Rogosh, cu părul de zăpadă, urmărea curgerea apei, apoi dădu din cap către Mat cu respect. — Bravo, Gambler, spuse el. Întoarcerea râului împărțise forțele Umbrei.

Mat s-a alăturat din nou bătăliei. În timp ce trecea în galop peste platou, a observat că saranii – ceea ce a mai rămas din ei – fugeau prin porți. Le-a dat drumul.

Când trollocii de pe Înălțimi i-au văzut pe Sharani fugind, rezistența lor a crăpat și au intrat în panică. Închiși și măturați peste platou de armatele combinate ale lui Mat, nu au avut de ales decât să fugă spre panta lungă spre sud-vest.

Devenise haos total în afara Înălțimilor. Armata Seanchan se alăturase cu cea a lui Elayne și ambele grupuri s-au aprins de trolloci cu o furie intensă. Au format un cordon în jurul fiarelor și au înaintat repede, nepermițând cuiva să scape. Pământul s-a transformat rapid într-un noroi adânc, roșu, când trollocii cădeau cu mii.

Dar logodna de pe partea Shienaran a Morai nu a fost nimic în comparație cu lupta care a avut loc de cealaltă parte a râului. Coridorul dintre mlaștini și înălțimile Polov a fost sufocat de trolloci care încercau să scape de Seanchan, atacându-i din partea îndepărtată a coridorului din vest.

Avangarda trimisă prima împotriva trollocilor pe coridor nu era compusă din soldați Seanchan, ci echipe de *lopar* și *morat'lopar.* Pe picioarele din spate, *loparii* nu erau mai înalți decât trollocii, dar îi depășeau considerabil. Loparul a venit la *trolloci* , ridicându-se și tăind cu ghearele lor ascuțite ca brici. Odată ce un *lopar* și-a înmuiat prada, a prins trollocul în spatele gâtului cu labele și a mușcat capul fiarei de gât. Aceasta i-a făcut lui *lopar* o mare plăcere.

Lopar - ii au fost retrase când cadavrele trollocilor au început să se strângă la capătul îndepărtat al coridorului. Urmează în această groapă de măcel au venit stoluri de *corlm* , creaturi mari, fără aripi, cu pene, cu ciocuri lungi și curbate menite să sfărâme carnea. Aceste carnivore au alergat cu ușurință peste stivele de cadavre către trollocii care încă se luptau, pentru a separa carnea fiarelor de oase. Soldații Seanchan au participat puțin la aceste proceduri, punându-și doar stiuțele pentru a se asigura că niciun trolloc nu scăpa prin coridor sau pe partea de vest a

Înălțimilor. Creaturile care i-au atacat i-au tulburat atât de mult pe trolloci, încât puțini aveau ideea că ar alerga spre trupele Seanchan.

Pe pantă, trollocii îngroziți, fugind de armata lui Mat, care năvăleau după ei, s-au aruncat pe trollocii care umpleau coridorul. Monștrii s-au prăbușit unul peste altul și s-au luptat între ei, încercând să ajungă în vârful grămezii și să continue să respire încă un timp.

Talmanes și Aludra își așezaseră dragonii vizavi de coridor și începură să tragă ouă de dragoni în masele agitate de trolloci terorizați.

Totul s-a terminat repede. Numărul de trolloci vii a scăzut de la multe mii la sute. Cei care au rămas, văzând moartea smulgându-i din trei părți, au fugit în mlaștini, unde mulți dintre ei au fost aspirați în apele de mică adâncime. Moartea lor a fost mai puțin violentă, dar la fel de înfiorătoare. Ceilalți au primit un final mai milostiv, împușcați cu săgeți, sulițe și arbalete, în timp ce se îndreptau prin mocirlă spre parfumul dulce al libertății.

Mat îşi coborî *ashandarei însângeraţi.* A verificat cerul. Soarele era ascuns acolo sus, undeva; nu era sigur de cât timp călărea cu eroii.

Ar trebui să-i mulțumească lui Tuon că s-a întors. El nu a mers să o caute, totuși. Avea sentimentul că ea se aștepta ca el să-și îndeplinească îndatoririle princiare, oricare ar fi ele.

Doar . . . simțea acea smucitură ciudată înăuntru. Devenind din ce în ce mai puternic.

Sânge și cenușă însângerată, Rand, se gândi Mat. *Mi-am făcut partea. Tu o faci pe a ta.* Cuvintele lui Amaresu i-au revenit. *Fiecare respirație pe care o iei este la îndemânarea lui, Gambler* . . .

Mat fusese un prieten bun când Rand avea nevoie, nu-i așa? De cele mai multe ori? Sânge și cenușă, nu te puteai aștepta ca un om să nu-și facă griji. . . poate stai putin distanta. . . când era implicat un nebun. Dreapta?

„Aripile uimului!” strigă Mat, apropiindu-se de bărbat. — Bătălia, spuse Mat, inspirând adânc. „S-a terminat, nu?”

— L-ai cusut strâns pe acesta, Gambler, spuse Hawkwing, aşezându-şi montura regal. „Ah. . . ce aș da să merg la tine peste câmpul de luptă. Ce mare luptă ar fi.”

"Grozav. Minunat. Nu m-am referit la acest câmp de luptă. Mă refer la Ultima Bătălie. S-a terminat, nu?”

ˆ

„Intrebi asta sub un cer de umbră, deasupra unui pământ care tremură de frică? Ce spune sufletul tău, Gambler?”

Zarurile acelea încă s-au prăbușit în capul lui Mat.

— Sufletul meu spune că sunt un prost, mârâi Mat. „Asta, și un manechin de sparring *sângeros* , pus la cale și așteaptă să fie atacat.” S-a întors spre nord. „Trebuie să merg la Rand. Hawkwing, îmi faci o favoare?

„Întreabă, Hornblower.”

— Îl cunoști pe Seanchan?

"Eu sunt . . . familiarizat cu ei.”

— Cred că împărăteasa lor ar dori foarte mult să vă facă cunoștință, spuse Mat, plecând în galop. „Dacă ai putea merge să vorbești cu ea, aș aprecia. Și dacă o faci, te rog să-i spui că te-am trimis.”

CREDEȚI că mă voi retrage? întrebă Cel Întunecat.

Lucrul care rostia acele cuvinte era ceva pe care Rand nu l-a putut înțelege niciodată cu adevărat. Nici măcar a vedea universul în întregime nu i-a permis să înțeleagă Răul însuși.

NICIODATĂ NU MĂ AȘTEPT SĂ VA RETRAGI, spuse Rand. TE CRED IN CAPAT DE ASTA. Îți doresc să poți să vezi, să știi, DE CE TU CONTINUĂ SĂ PIERDI.

Sub ei, pe câmpul de luptă, căzuseră trollocii, bătuți de un tânăr jucător de la Two Rivers. Umbra nu ar fi trebuit să piardă. Nu avea *sens.* Trollocii aveau cea mai mare forță.

Cu toate acestea, trollocii au luptat doar pentru că Myrddraal i-a forțat - pe cont propriu, un trolloc nu s-ar lupta cu ceva mai puternic decât ar încerca o vulpe să omoare un leu.

A fost una dintre cele mai de bază reguli în rândul prădătorilor. Mănâncă ceea ce era mai slab decât tine. Fugi de asta mai puternic decât tine.

Cel Întunecat a clocotit de o furie fierbinte pe care Rand a simțit-o în acest loc ca o forță fizică.

NU TREBUIE SĂ FIE SURPRIZĂ, spuse Rand. CÂND TI-ATI INSPIRAT VEodată CEL MAI BUN LA BĂRBAȚI? NU SE POATE. ESTE în afara puterii tale, SHAI'TAN. slujitorii voștri NU SE VOR LUPTA NICIODATĂ CÂND SPERANȚA ESTE PIERDĂ. EI NICIODATĂ NICIODATĂ NICIODATĂ PENTRU A FACE ASA ESTE CORECT. NU PUTEREA TE BATE. ESTE NOBILITATE.

VOI DISTRUGERE! VOI RINDA SI ARDE! VOI ADUCE ÎNTUNERARE TUTUROR, ȘI MOARTEA VA FI TRUMPITA

CA SUN INAINTE DE SOSIREA MEA! ȘI TU, ADVERSARU, . . . ALȚII POATE SĂ EVAGA, DAR VOI MORI. TREBUIE SĂ ȘTIȚI ASTA.

Oh, da, SHAI'TAN, spuse Rand încet. ÎL îmbrățișez, pentru că MOARTEA ESTE —ȘI A FOST ÎNTOTDEAUNA — MAI UȘOARĂ DECÂT O PENA. MOARTEA ASOSTE ÎN BĂTAIE DE INIMĂ, NU MAI TANGIBILĂ DECÂT O PĂCRIIRE DE LUMINĂ. NU ARE GREUTATE, NU ARE SUBSTANȚĂ -

Rand înainta, vorbind mai tare. MOARTEA NU MA POATE TINE LA DISPOZIȚIE ȘI NU MĂ POATE CONDUCE. LA ASTA SE REDUCE, PĂRINTE AL MINCIUNILOR. CÂND AI INSPIRAT O PERSOANĂ SĂ ÎȘI DĂ VIAȚA PENTRU TINE? NU PENTRU PROMISIUNILE PE CARE LE DATI, NU PENTRU BOGATIILE PE CAUTA SAU POZIȚII PE CARE LE-AR DEȚINE, CI PENTRU VOI. S-A ÎNTÂMPLAT vreodată?

Întunericul s-a liniștit.

Aduceți-mi MOARTEA, SHAI'TAN, mârâi Rand, aruncându-se în întuneric. PENTRU LE ADUC AL TĂU!

Aviendha a căzut pe o margine stâncoasă mult deasupra podelei Thakan'dar. A încercat să stea în picioare, dar picioarele și picioarele ei distruse nu și-au putut susține greutatea. S-a prăbușit pe margine, sulița luminii dispărându-i de pe degete. Durerea i-a urcat picioarele de parcă ar fi fost împinse în foc.

Graendal se împletici înapoi de la ea, răsuflând uriaș, ținându-se de o parte. Aviendha a țesut imediat un atac, flăcări de foc, dar Graendal le-a tăiat cu propriile ei țesături.

"Tu!" scuipă Graendal. „Vină, copil detestabil!” Femeia era încă puternică, deși rănită.

Aviendha avea nevoie de ajutor. Amys, Cadsuane, ceilalți. Disperată, agățată de Puterea Unică, în ciuda agoniei ei, a început să țese o poartă înapoi spre locul în care fusese. Era destul de aproape încât nu avea nevoie să cunoască bine zona.

Graendal a lăsat această țesătură să treacă. Sângele a țâșnit între degetele femeii. În timp ce Aviendha lucra, Graendal a țesut un firicel subțire de Aer și a stins rana cu el. Apoi a arătat cu degetele însângerate către Aviendha. „Încerci să scapi?”

Femeia a început să țese un scut.

Înfuriată, cu puterile în scădere, Aviendha și-a legat țesătura, lăsând poarta deschisă și pe loc. *Te rog, Amys,*

vezi! gândi ea în timp ce contracara scutul lui Graendal.

Abia a reușit să-l blocheze; era foarte slabă. Graendal folosea puterea împrumutată pentru întreaga lor luptă, în timp ce Aviendha o folosea pe a ei. Chiar și cu *angralul ei* , în starea ei, ea nu era cu adevărat pe măsură pentru Graendal.

Graendal se ridică, cu durerea vizibilă pe față. Aviendha scuipă la picioarele femeii, apoi se trase departe, lăsând în urma ei o urmă de sânge.

Nimeni nu a trecut prin poartă. A ajuns ea în locul nepotrivit?

Ajunse la marginea marginii cu vedere la câmpul de luptă din Thakan'dar de mai jos. Dacă mergea mai departe, ar cădea. *Mai bine asta decât să devii un alt animal de companie. . .*

Fire de aer se înfășurară în jurul picioarelor lui Aviendha și o smuciră pe spate. Ea țipă printre dinții strânși, apoi se răsuci; picioarele ei păreau puțin mai mult decât cioturi de carne crudă. Durerea a cuprins-o, iar vederea i s-a întunecat. Ea s-a străduit să ajungă la Puterea Unică.

Graendal a reținut-o, dar femeia dădu semne și mârâi, apoi se prăbuși, gâfâind. Țesătura care îi stingea rana era încă pe loc, dar fața femeii a devenit palidă. Părea aproape gata să leșine.

Poarta deschisă de lângă ea a invitat-o pe Aviendha, un mijloc de evadare – dar ar fi putut la fel de bine să fie la o milă depărtare. Mintea încețoșată, cu picioarele în foc de durere, Aviendha își scoase cuțitul din teacă.

Căzu de pe degetele ei tremurânde. Era prea slabă ca să o țină.

44

Doi Meșteri

Perrin se trezi la ceva foșnet. A deschis ochii, precaut și s-a trezit într-o cameră întunecată.

Palatul lui Berelain, își aminti. Sunetul valurilor devenise mai domol afară, strigătele pescărușilor tăcute. Tunetul a bubuit, distant.

Cat era ceasul? Mirosea a dimineață, dar afară era încă întuneric. A avut probleme în a distinge silueta întunecată care se mișca prin cameră spre el. S-a încordat până când a depistat mirosul.

„Chiad?” întrebă el ridicându-se.

Aielul nu sări, deși era sigur din felul în care se opri că o surprinse. „Nu ar trebui să fiu aici”, șopti ea. „Îmi împing onoarea până la limita a ceea ce ar trebui permis.”

— Este Ultima Bătălie, Chiad, spuse Perrin. „Ai voie să depășești anumite limite. . . presupunând că nu am câștigat încă.”

„Bătălia de la Merrilor este câștigată, dar bătălia mai mare – cea de la Thakan’dar – încă dă furie.”

„Trebuie să mă întorc la muncă”, a spus Perrin. Era doar în hainele lui mici. Nu a lăsat asta să-l deranjeze. Un Aiel ca Chiad nu s-ar înroși. Își împinse pătura.

Din păcate, oboseala care mănâncă oase din interiorul lui se potolise doar puțin. — N-o să-mi spui să stau în pat? întrebă el, căutându-și obosit cămașa și pantalonii. Au fost pliate cu ciocanul lui la picioarele patului. A trebuit să se sprijine de saltea în timp ce mergea acolo. „Nu o să-mi spui că nu am nicio treabă să mă lupt când sunt obosit? Fiecare femeie pe care o cunosc pare să creadă că acesta este unul dintre joburile ei principale.”

— Am descoperit, spuse sec Chiad, că a sublinia prostia servește doar pentru a-i face pe oameni mai proști. În plus, sunt *gai'shain.* Nu e locul meu.”

Se uită la ea și, deși nu o vedea roșind în întuneric, îi simțea jena. Nu prea se purta ca *Gai'shain.* „Rand ar fi trebuit să vă elibereze pe toți de jurămintele voastre.”

— El nu are această putere, spuse ea cu fierbinte.

„La ce folosește onoarea dacă Cel Întunecat câștigă Ultima Bătălie?” se răsti Perrin, ridicându-și pantalonii.

— Este totul, spuse Chiad încet. „Merită moartea, merită să risti lumea însăși. Dacă nu avem onoare, mai bine să pierdem.”

Ei bine, a presupus că sunt lucruri despre care ar spune același lucru. Bineînțeles, fără să poarte haine albe prostești – dar nu ar face unele dintre lucrurile pe care le făcuseră Mantele Albe, chiar dacă lumea era în joc. Nu a apăsat-o mai mult.

"De ce esti aici?" întrebă el punându-și cămașa.

— Galia, spuse Chiad. "Este el . . .”

„O, Lumină!” spuse Perrin. „Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Am fier vechi pentru un creier în ultima vreme, Chiad. Era bine când l-am părăsit. El este încă în vis, iar timpul trece mai încet acolo unde se află. Probabil că a trecut doar o oră și ceva în timpul lui, dar trebuie să mă întorc la el.

„În starea ta?” a întrebat ea, ignorând faptul că spusese că nu-l va îngrădi pentru asta.

— Nu, spuse Perrin, aşezându-se pe pat. „Ultima dată, aproape că mi-am rupt gâtul. Am nevoie de unul dintre Aes Sedai care să mă vindece de oboseală.”

„Acest lucru este periculos”, a spus Chiad.

„Mai periculos decât să-l lași pe Rand să moară?” spuse Perrin. „Mai periculos decât să părăsești Galia fără un aliat în Lumea Viselor, protejând singur *Car'a'carn* ?”

„Este *probabil* să se înjunghie cu propria lance dacă este lăsat să lupte singur”, a spus Chiad.

„Nu am vrut să spun...”

— Taci, Perrin Aybara. Voi încerca." A plecat într-un foșnet de pânză.

Perrin se întinse pe spate pe pat, frecându-și ochii cu călcâiele palmelor. Fusese mult mai sigur de sine când se luptase cu Slayer de data aceasta, dar totuși esuase. Strânse din dinți, sperând că Chiad se va întoarce curând.

Ceva sa mișcat în afara camerei lui. A reînviat, ridicându-se din nou într-o poziție șezând.

O formă mare a întunecat pragul ușii, apoi a îndepărtat scutul de pe o lampă. Maestrul Luhhan a fost construit ca o nicovală, cu un trunchi compact – dar puternic – și brațe care se bombau. În mintea lui Perrin, bărbatul nu avea atât de multă gri în păr. Maestrul Luhhan îmbătrânise, dar nu era fragil. Perrin se îndoia că va fi vreodată.

„Lord Ochi de Aur?” el a intrebat.

— Lumină, te rog, spuse Perrin. „Maestre Luhhan, tu dintre toți oamenii ar trebui să te simți liber să-mi spui Perrin. Dacă nu „ucenicul ăla fără valoare al meu”. ”

— Iată, acum, spuse maestrul Luhhan, intrând în cameră. „Nu cred că te-am sunat așa decât o singură dată.”

— Când am spart noua lamă pentru coasa maestrului al'Moor, spuse Perrin zâmbind. „Eram sigur că pot să înțeleg bine.”

Maestrul Luhhan chicoti. Se opri lângă ciocanul lui Perrin, care încă zăcea pe masă de la picioarele patului, și își sprijini degetele pe el. „Ai devenit un maestru al meșteșugului.” Maestrul Luhhan s-a așezat pe un taburet lângă pat. „De la un meșter la altul, sunt impresionat. Nu cred că aș fi putut vreodată să fac ceva atât de bun ca acel ciocan.”

„Tu ai făcut toporul.”

„Cred că am făcut asta”, a spus el. „Nu a fost un lucru frumos. A fost o chestie de a ucide.”

„Uneori trebuie făcută uciderea.”

„Da, dar nu este niciodată frumos. Nu."

Perrin dădu din cap. "Mulțumesc. Pentru că m-ai găsit, m-ai adus aici. Pentru că m-ai salvat.”

„A fost interes propriu, fiule!” spuse maestrul Luhhan. „Dacă scăpăm de asta, va fi din cauza voastră, băieți, marcați cuvintele mele ca fiind adevărate.” A clătinat din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Cel puțin un bărbat și-a amintit de ei trei ca fiind tineri – tineri care, cel puțin în cazul lui Mat, avuseseră probleme de cele mai multe ori.

De fapt, gândi Perrin, *sunt destul de sigur că Mat* mai are *probleme de cele mai multe ori.* Cel puțin, în momentul de față, nu se lupta, ci vorbea cu niște Seanchan, conform culorilor învârtite care s-au rezolvat într-o imagine.

„Chiad a spus că luptele de la Merrilor s-au terminat?” întrebă Perrin.

— Este, spuse maestrul Luhhan. „Am trecut, purtând câțiva dintre răniții noștri. Ar trebui să mă întorc la Tam și Abell în curând, dar am vrut să vă verific.

Perrin dădu din cap. Acea smucitură în interiorul lui. . . în orice caz, era mai puternic acum decât ar fi vreodată. Rand *avea nevoie de* el. Războiul nu se terminase încă. Nu pe departe.

— Maestre Luhhan, spuse Perrin oftând. „Am făcut o greșeală.”

"Greşeală?"

„Am alergat zdrențuit”, a spus Perrin. „M-am împins prea tare.” A făcut un pumn, lovindu-l în stâlpul de colț al patului. — Ar trebui să știu mai bine, maestru Luhhan. Întotdeauna fac asta. Muncesc atât de mult, încât mă fac inutil a doua zi.”

— Perrin, băiete? spuse maestrul Luhhan, aplecându-se înainte. „Astăzi, sunt mai îngrijorat că nu va *exista* o zi următoare.”

Perrin ridică privirea spre el, încruntat.

„Dacă a existat vreodată un moment să te împingi, acesta este”, a spus maestrul Luhhan. „Am câștigat o luptă, dar dacă Dragonul Renăscut nu-l câștigă . . . Light, nu cred că ai greșit deloc. Aceasta este ultima noastră șansă la forjă. Aceasta este dimineața în care se datorează piesa cea mare. Astăzi, continui să lucrezi până când se termină.”

„Dar dacă mă prăbușesc. . .”

„Atunci ai dat totul.”

„Aș putea eșua pentru că am rămas fără putere.”

„Atunci cel puțin nu ai eșuat pentru că te-ai reținut. Știu că sună rău și poate mă înșel. Dar . . . Ei bine, tot ce vorbești este un sfat bun pentru o zi obișnuită. Aceasta nu este o zi obișnuită. Nu, după Lumină, nu este.”

Maestrul Luhhan îl luă pe Perrin de braț. „Poți vedea în tine pe cineva care se lasă să meargă prea departe, dar nu este omul pe care îl văd. Dacă ceva, Perrin, am văzut în tine pe cineva care a învățat să se rețină. Te-am văzut ținând o ceașcă de ceai cu o delicatețe extremă, de parcă ți-ar fi teamă să o rupi cu forțele tale. Te-am văzut strângând mâinile cu un bărbat, ținându-i mâna în a ta cu atâta grijă, fără să strângi niciodată prea tare. Te-am urmărit mișcându-te cu o rezervă deliberată, ca să nu împingi pe nimeni și să nu răsturnești nimic.

„Acelea au fost lecții bune de învățat, fiule. Aveai nevoie de control. Dar în tine, am văzut un băiat devenind un bărbat care nu știe cum să renunțe la acele bariere. Văd un bărbat care se sperie de ceea ce se întâmplă când scapă puțin de sub control. Îmi dau seama că faci ceea ce faci

pentru că ți-e frică să nu rănești oamenii. Dar Perrin. . . este timpul să nu te mai abții.”

— Nu mă abțin, maestru Luhhan, protestă Perrin. „Serios, promit.”

„Asta este cazul? Ei bine, poate ai dreptate.” Maestrul Luhhan a mirosit brusc jenat. "Uită-te la mine. Aici, mă comport de parcă ar fi treaba mea. Nu sunt tatăl tău, Perrin. Imi pare rau."

— Nu, spuse Perrin în timp ce Maestrul Luhhan se ridică să plece. „Nu mai am tată.”

Maestrul Luhhan îi aruncă o privire dureroasă. „Ce au făcut acei trolloci. .”

— Familia mea nu a fost ucisă de trolloci, spuse Perrin încet. „A fost Padan Fain”.

"Ce? Esti sigur?"

— Mi-a spus unul dintre Mantele Albe, spuse Perrin. „Nu a mințit.”

— Ei bine, atunci, spuse Luhhan. „Fain. . . el este încă acolo, nu-i așa?

— Da, spuse Perrin. „El îl urăște pe Rand. Și mai este un bărbat. Lordul Luc. Îți amintești de el? I s-a ordonat să-l omoare pe Rand. Cred . . . Cred că amândoi vor încerca pentru el, înainte ca asta să se termine.”

— Atunci va trebui să te asiguri că nu vor reuși, nu-i așa?

Perrin zâmbi, apoi se întoarse spre pașii de afară. Chiad intră o clipă mai târziu și îi simți supărarea că o simțise venind. A urmat Bain, o altă figură în alb complet. Și după ei. . .

Masuri. Nu Aes Sedai pe care l-ar fi ales. Perrin îşi simţi buzele strânse.

„Nu mă placi”, a spus Masuri. "Stiu asta."

„Nu am spus niciodată asta”, a răspuns Perrin. „Mi-ai fost de mare ajutor în timpul călătoriilor noastre.”

„Și totuși, nu ai încredere în mine, dar asta nu are rost. Îți dorești să-ți revină puterile și probabil că eu sunt singurul dispus să o fac pentru tine. Înțelepții și Galbenii te vor vâsli ca un prunc pentru că vrea să pleci.

— Știu, spuse Perrin, așezându-se pe pat. El a ezitat. „Trebuie să știu de ce te-ai întâlnit cu Masema la spatele meu.”

„Vin aici să îndeplinesc o cerere”, a spus Masuri, mirosind amuzat, „și îmi spui că nu mă vei lăsa să-ți fac această favoare până nu răspund la interogatoriu?”

„De ce ai făcut-o, Masuri?” spuse Perrin. „Fără cu asta.”

„Am plănuit să-l folosesc”, a spus zveltul Aes Sedai.

„Folosește-l.”

„A avea influență cu cineva care se numea Profetul Dragonului ar fi putut fi util.” Mirosea jenată. „A fost o altă perioadă, Lord Aybara. Înainte să te cunosc. Înainte să te cunoască vreunul dintre noi.” Perrin mormăi.

„Am fost prost”, a spus Masuri. „Asta ai vrut să auzi? Am fost prost și de atunci am învățat.”

Perrin o privi, apoi oftă, întinzându-și brațul. Era încă un răspuns Aes Sedai, dar unul dintre cele mai drepte pe care le auzise. „Fă-o”, a spus el. "Si multumesc."

Ea îl luă de braț. Si-a simțit oboseala evaporându-se – a simțit că era împinsă înapoi, ca o pilota veche care este îndesată într-o cutie mică. Perrin se simţea revigorat, întărit. Puternic din nou. Practic a sărit când se ridică în picioare.

Masuri se lăsă, așezându-se pe patul lui. Perrin și-a înclinat mâna, privind în jos la pumnul lui. Avea impresia că ar putea provoca pe oricine, chiar și pe Cel Întunecat însuși. „Se simte minunat.”

„Mi s-a spus că excelez la această țesătură specială”, a spus Masuri. „Dar ai grijă, asta...”

— Da, spuse Perrin. "Știu. Corpul este încă obosit. Pur și simplu nu pot să simt.” Și, după cum considera el, ultima parte nu era tocmai adevărată. Își simțea oboseala, ca un șarpe adânc în gaura lui, *pândind* și așteptând. L-ar consuma din nou.

Asta însemna că trebuia să-și termine treaba mai întâi. A inspirat adânc, apoi și-a chemat ciocanul la el. Nu s-a mișcat.

corect ; el a crezut. *Aceasta este lumea reală, nu visul lupului.* S-a dus și a strecurat ciocanul în curelele sale de la centură, cele noi pe care le modelase pentru a ține ciocanul mai mare. Se întoarse spre Chiad, care stătea lângă uşă; simțea mirosul de Bain și acolo, acolo unde ea se retrăsese.
— Îl voi găsi, spuse Perrin. „Dacă este rănit, îl voi aduce aici.”

„Fă asta”, a spus Chiad, „dar nu ne vei găsi aici.”

„Te duci la Merrilor?” întrebă Perrin, surprins.

Chiad a spus: „Este nevoie de unii dintre noi să-i aducă pe răniți pentru a fi vindecați. Nu este un lucru pe care *gai'shain l-* au făcut în trecut, dar poate că este un lucru pe care îl putem face de data aceasta.”

Perrin dădu din cap, apoi închise ochii. Se imagina aproape de somn, plutind. Timpul petrecut în visul lupului îi antrenase bine mintea. Se putea păcăli singur, cu concentrare. Asta nu a schimbat lumea de aici, dar i-a schimbat percepțiile.

Da . . . plutind aproape de somn. . . și acolo era calea. A luat ramura spre visul lupului în carne și oase și a surprins doar un indiciu de gâfâit de la Masuri, când se simțea *schimbându -se* între lumi.

A deschis ochii și a căzut în vânturi bătute. A creat un buzunar de aer calm, apoi a lovit pământul dedesubt cu picioarele întărite. Din palatul lui Berelain mai rămăseseră pe această parte doar câțiva ziduri zguduitoare. Una dintre ele s-a rupt, pietrele s-au spart și au fost trase spre cer de vânturi. Orașul de dincolo dispăruse în mare parte, grămezi de stâncă ici și colo indicând locul în care se aflau cândva clădirile. Cerul gemea ca metalul îndoit.

Perrin și-a chemat ciocanul în mână, apoi a început vânătoarea pentru ultima oară.

Thom Merrilin stătea pe un bolovan mare, înnegrit de funingine, fumându-și pipa, privind cum se termină lumea.

Știa ceva sau două despre găsirea celui mai bun avantaj pentru a viziona o reprezentație. El a considerat că acesta este cel mai bun scaun din lume. Boancul lui era chiar lângă intrarea în Groapa Doomului, suficient de aproape încât, dacă se lăsă pe spate și miji ochii, să poată privi înăuntru și să surprindă unele dintre luminile și umbrele care se jucau înăuntru. Se uită înăuntru. Nimic nu se schimbase.

Stai în siguranță acolo, Moiraine, se gândi el. *Vă rog.*

Era, de asemenea, destul de aproape de marginea potecii pentru a trece cu vederea la valea de dedesubt. Pufăi din pipă, dându-și mustața.

Cineva trebuia să înregistreze asta. Nu putea să-și petreacă tot timpul îngrijorându-se pentru ea. Așa că și-a căutat în minte cuvintele potrivite pentru a descrie ceea ce vedea. A lăsat deoparte cuvinte precum „epic” și „momentant”. Erau aproape uzate din cauza suprasolicitarii.

Un val de vânt a suflat prin vale, frământându-l pe *cadinul* lui Aiel luptând cu dușmanii cu voal roșu. Fulgerul năvăli, lovind linia jurată de Dragon care ținea poteca până la intrarea în peșteră. Acele fulgerări au trimis oameni să zboare în aer. Apoi, acel fulger a început să lovească asupra

trollocilor. Norii s-au dus și înapoi așa, Windfinders preia controlul asupra vremii, Umbra luând-o înapoi. Niciuna dintre părți nu a reușit încă un avantaj clar pentru mult timp.

Fiare întunecate uriașe au devastat valea, ucigând cu ușurință. Dark-hounds nu au căzut în ciuda muncii a zeci de oameni în concert. Partea dreaptă a văii era acoperită de o ceață groasă pe care, din anumite motive, vânturile furtunii nu se puteau clinti.

„ Climatic”? gândi Thom, mestecând tulpina pipei. *Nu. Prea aşteptat.* Dacă foloseai cuvintele pe care oamenii se așteptau, s-au plictisit. O baladă grozavă trebuia să fie neașteptată.

Niciodată să nu fii așteptat. Când oamenii încep să te aștepte - când au început să-ți anticipeze înfloririle, să caute mingea pe care ai ascuns-o prin joc de mână sau să zâmbească înainte de a ajunge la linia de răsucire a poveștii tale - era timpul să-ți împachetezi mantia, mai înclinați-vă încă o dată pentru a fi bună și plecați. La urma urmei, asta era ceea ce s-ar aștepta cel mai puțin să faci când totul mergea bine.

Se lăsă din nou pe spate, privind în tunel. Nu o putea vedea, desigur. Era prea departe. Dar el o simțea, în mintea lui, din cauza legăturii.

Se uita la capătul lumii, cu seriozitate și hotărâre. În ciuda lui, a zâmbit.

Mai jos, bătălia s-a agitat ca o mașină de tocat carne, sfâșiind bărbați și trolloci în bucăți de carne moartă. Aiel au luptat la periferia câmpului de luptă, angajându-și verii luați de Umbra. Păreau să fie egal, sau fuseseră înainte de sosirea acei Darkhounds.

Au fost totuși necruțători, acești Aiel. Nu păreau deloc obosiți, deși fusese . . . Thom nu putea pune degetul mare asupra cât timp trecuse. Dormise de cinci sau șase ori de când veniseră la Shayol Ghul, dar nu știa dacă asta marca zilele. A verificat cerul. Nici urmă de soare, deși canalizarea Windfinders – și Bowl of the Winds – a chemat o mare linie de nori albi care să se lovească de cei negri. Norii păreau să aibă o bătălie proprie, o imagine inversă a luptei de mai jos. Negru împotriva alb.

"Periculos"? el a crezut. Nu, acesta nu era cuvântul potrivit. Ar face o baladă din asta cu siguranță. Rand a meritat-o. Moiraine, de asemenea. Aceasta ar fi victoria ei la fel de mult ca și a lui. Avea nevoie de *cuvinte.* Cuvintele potrivite.

I-a căutat în timp ce îi auzea pe Aiel bătând sulițele împotriva scuturilor în timp ce alergau la luptă. În timp ce auzea vântul urlet din interiorul tunelului și în timp ce o simțea stând la capăt.

Dedesubt, arbalestrii Domani s-au mâniat frenetic. Odată, mii dintre ei trăseseră. Acum a mai rămas doar o fracțiune.

Poate . . . înfricoșător.

A fost un cuvânt potrivit, dar nu cel potrivit. S-ar putea să nu fie neașteptat, dar a fost foarte, foarte adevărat. A simțit asta până la os. Soția lui luptă pentru viața ei. Forțele Luminii au împins aproape în pragul morții. Lejer, dar era speriat. Pentru ea. Pentru ei toți.

Dar cuvântul era pieton. Avea nevoie de ceva mai bun, ceva perfect.

Dedesubt, Tairenii și-au întins cu disperare armele de brat pentru a-i ataca pe trolloci. Dragonsworn au luptat cu numeroase tipuri de arme. Un ultim vagon cu aburi zăcea spart în apropiere, transportând săgeți și șuruburi aduse prin ultima poartă de la Baerlon. Nu văzuseră provizii de câteva ore. Distorsiunea timpului de aici, furtuna, făcea lucruri Puterii Unice.

Thom a luat o atenție deosebită asupra căruței – ar trebui să-l folosească într-un mod care să-i păstreze minunea, arătând cum părțile sale reci, de fier, deviaseră săgețile înainte de cădere.

Era eroism în fiecare rând, în fiecare tragere a coardei arcului și în fiecare mână care ținea o armă. Cum să transmit asta? Dar cum să transmitem și frica, distrugerea, pur și simplu ciudățenie a tuturor? Cu o zi înainte – într-un soi ciudat de armistițiu sângeros – ambele părți făcuseră o pauză pentru a îndepărta cadavrele.

Avea nevoie de un cuvânt care să dea senzația haosului, a morții, a cacofoniei, a curajului pur.

Dedesubt, un grup obosit de Aes Sedai a început să urce pe potecă până unde aștepta Thom. Au trecut pe lângă arcași care scanau cu atenție câmpul de luptă pentru Fades.

„Exquisit, se gândi Thom. *Acesta este cuvântul. Neașteptat, dar adevărat. Majestuos de rafinat. Nu. Nu „maiestuos” Lăsați cuvântul să stea de la sine. Dacă este cuvântul potrivit, va funcționa fără ajutor. Dacă este cuvântul greșit, adăugarea altor cuvinte va face să pară disperat.*

Așa *ar trebui să* fie finalul. Cerul s-a sfâșiat în timp ce facțiunile luptau pentru controlul elementelor înseși, oameni din diferite națiuni stând cu ultima lor forță. Dacă Lumina ar câștiga, ar face-o cu cea mai îngustă dintre marje.

Asta, desigur, l-a îngrozit. O emoție bună. Ar trebui să meargă în baladă. Își trase pipa și știa că făcea asta ca să nu tremure. În apropiere, o întreagă parte a zidului văii a explodat, aruncând piatră peste oamenii care luptau dedesubt. Nu știa care dintre canalizări făcuse asta. Au fost Forsaken pe acest câmp de luptă. Thom a încercat să nu le scape drumul.

Iată ce *primești, bătrâne,* își aminti el, *pentru că nu știa când să renunțe.* Era bucuros că nu reușise să scape, că încercările lui de a-i lăsa pe Rand, Mat și pe ceilalți în urmă eșuaseră. Chiar și-ar fi dorit să stea într-un han liniștit undeva în timp ce se desfășura Ultima Bătălie? În timp ce a intrat singură acolo?

A scuturat din cap. Era la fel de prost ca orice bărbat sau femeie. Avea suficientă experiență pentru a-l recunoaște. Au durat câteva sezoane înainte ca un bărbat să poată pune totul împreună.

Grupul de Aes Sedai care se apropia s-a destrămat, unii rămânând dedesubt, unul șchiopătând obosit în sus spre cavernă. Cadsuane. Aici erau mai puțini Aes Sedai decât fuseseră înainte; victimele erau în creștere. Desigur, cei mai mulți dintre cei care veniseră aici știau că moartea îi aștepta. Această bătălie a fost cea mai disperată, iar luptătorii de aici erau cel mai puțin probabil să supraviețuiască. Din zece care veniseră la Shayol Ghul să lupte, doar unul mai stătea în picioare. Thom știa sigur că bătrânul Rodel Ituralde trimisese o scrisoare de adio soției sale înainte de a accepta această poruncă. La fel de bine ca a avut.

Cadsuane dădu din cap spre Thom, apoi continuă spre caverna în care Rand lupta pentru soarta lumii. De îndată ce ea a fost cu spatele la Thom, el a răsturnat un singur cuțit – cealaltă mână ținând încă pipa în gură – prin aer. A lovit Aes Sedai în spate, chiar în mijloc, tăind coloana vertebrală.

A căzut ca un sac de cartofi.

Acesta este un termen suprautilizat, se gândi Thom, pufnind din pipă. *Un sac de cartofi? Am nevoie de o altă comparație acolo. În plus, cât de des pică sacii de cartofi? Nu des.* Ea a căzut ca . . . precum ce? Orz se revarsă de la

capătul rupt al unui sac, prăbușindu-se la pământ într-o grămadă. Da, asta a funcționat mai bine.

Când Aes Sedai a lovit pământul, țesătura ei s-a estompat, dezvăluind o altă față în spatele măștii „Cadsuane” pe care o folosea. A recunoscut-o vag pe această femeie. A Domani. Care era numele ei? Jeane Caide. Asta a fost. Era una drăguță.

Thom clătină din cap. Plimbarea fusese greșită. Nu și-a dat seama niciunul dintre ei că mersul unei persoane era la fel de distinctiv ca nasul de pe fața lor? Fiecare femeie care a încercat să se strecoare pe lângă el a presupus că schimbarea feței și a rochiei – poate vocea – ar fi suficient pentru a-l păcăli.

S-a cățărat de pe biban și a prins cadavrul de sub brațe, apoi l-a îndesat într-o adâncime în apropiere – acum erau cinci cadavre acolo, așa că era aglomerat. Și-a tras pipa și și-a scos mantia, așezând-o aici, astfel încât să acopere mâna moartă a surorii Negre, care ieșea cu privirea.

Mai verifică o dată pe tunel – deși nu o putea vedea pe Moiraine, îl mângâia să se uite. Apoi s-a întors la bibanul lui și a scos o foaie de hârtie și pixul. Și — la tunete, țipete, explozii și urletul vântului — a început să compună.

45

Vricile de ceață

Dice răsturnându-i în cap, Mat l-a găsit pe Grady cu Olver și Noal pe înălțimi. Purta sub braț bannerul însângerat al lui Rand, învelit într-un pachet mic. Cadavre zăceau împrăștiate în jur, arme căzute și bucăți de armură, iar sângele a pătat stâncile. Dar lupta s-a făcut aici, locul gol de dușmani.

Noal îi zâmbi lui Mat călare; Olver călărea în fața lui, strângând cornul. Olver părea epuizat de Vindecarea lui

Grady — Asha'man stătea lângă cal — dar părea și mândru, așa cum putea fi în același timp.

Noal. Unul dintre eroii Cornului. Avea sens. Jain Farstrider însuși. Ei bine, nu l-ai găsi pe Mat făcând schimb de locuri cu el. Noal s-ar putea bucura, dar Mat nu ar dansa la ordinul altuia. Nu pentru nemurirea în sine, nu ar fi făcut-o.

„Grady!” spuse Mat. „Ai făcut o treabă bună în sus. Apa a venit exact când aveam nevoie!”

Fața lui Grady era cenușie, de parcă ar fi văzut ceva ce nu și-a dorit. El a dat din cap. "Ce . . . Ce au fost . . .”

— Îți voi explica altă dată, spuse Mat. „În acest moment, am nevoie de o poartă de acces.”

"Unde sa?" întrebă Grady.

Mat trase adânc aer în piept, trăgând în sus. „Shayol Ghul”. *Și blestemă-mă pentru un prost.*

Grady clătină din cap. — Nu se poate întâmpla, Cauthon.

„Ești prea obosit?”

— *Sunt* obosit, spuse Grady. „Nu este asta. Ceva se întâmplă la Shayol Ghul. Gateway-urile deschise acolo sunt deviate. Modelul este . . . deformat, dacă asta are vreun sens. Valea nu mai este o singură locație, ci mai multe, iar o poartă nu o poate identifica.”

„Grady”, a spus Mat, „asta a avut la fel de mult sens pentru mine ca să cânt la harpă fără degete”.

— Călătorind la Shayol Ghul nu funcționează, Cauthon, spuse Grady supărat. „Alege altundeva.”

„Cât de aproape mă poți trimite?”

Grady ridică din umeri. „Una dintre taberele de cercetători la o zi de drumeție, probabil.” O zi de drumeție. Tragerea l-a tras pe Mat.

"Mat?" spuse Olver. „Cred că trebuie să merg cu tine, nu-i așa? La Blight? Nu va fi nevoie de eroi pentru a lupta acolo?”

Asta a fost o bucată din asta. Tragerea era insuportabilă. *Cenușă sângeroasă, Rand. Lasă-mă în pace, tu* ...

Mat se opri, un gând îi trecu prin minte. Tabere de cercetași. — Una dintre acele tabere de patrulare Seanchan, vrei să spui?

— Da, spuse Grady. „Ne-au trimis rapoarte despre starea bătăliei de acolo, acum că porțile de acces nu sunt de încredere.”

— Ei bine, nu sta doar să arăți prost, spuse Mat. „Deschideți o poartă! Haide, Olver. Mai avem ceva de lucru.”

„Ahhhh. . .” Shaisam s-a rostogolit pe câmpul de luptă de la Thakan'dar. Atât de perfect. Atât de plăcut. Dușmanii săi se ucideau între ei. Si el . . . devenise vast.

Mintea lui era în fiecare fir de ceață care se rostogoli pe malul văii. Sufletele trollocilor erau . . . bine, nesatisfăcător. Totuși, boabele simple ar putea să umple din belșug. Și Shaisam consumase destul de multe dintre ele.

Dronele lui se poticneau pe versantul dealului, acoperite în ceață. Trolloci cu pielea înțepată, de parcă ar fi fiert. Ochi albi morți. Nu mai avea nevoie de ei, deoarece sufletele lor îi dăduseră combustibil pentru a se reconstrui. Nebunia lui se retrăsese. Mai ales. Ei bine, nu mai ales. Suficient.

Merse în centrul malului de ceață. Nu a renăscut încă, nu complet. Ar trebui să găsească un loc de infestat, un loc în care barierele dintre lumi să fie subțiri. Acolo, el și-a putut pătrunde *sinele* chiar în pietre și să-și încorporeze conștientizarea în acea locație. Procesul ar dura ani, dar odată ce s-a întâmplat, va deveni mai greu de ucis.

Chiar acum, Shaisam era fragil. Această formă muritoare care mergea în centrul minții lui. . . era legat de asta. Fain, fusese. Padan Fain.

Totuși, el era vast. Acele suflete dăduseră naștere multă ceață și, la rândul său, găsise pe alții din care să se hrănească. Bărbații s-au luptat cu Shadowspawn înaintea lui. Toate i-ar da putere.

Dronele lui s-au împiedicat pe câmpul de luptă și imediat, ambele părți au început să se lupte cu ele. Shaisam tremura de bucurie. Nu au văzut. Nu au înțeles. Dronele nu erau acolo să lupte.

Erau acolo pentru a distrage atenția.

Pe măsură ce bătălia a continuat, el și-a tras esența în vârle cețoase, apoi a început să o înjunghie prin trupurile luptătorilor și trollocilor. L-a luat pe Myrddraal. Le-a convertit. Le-a folosit.

În curând, toată această armată avea să fie a lui.

Avea nevoie de acea putere în caz că vechiul său dușman. . . prietenul lui drag a decis să-l atace.

Acei doi prieteni — acei doi dușmani — erau ocupați unul de celălalt. Excelent. Shaisam și-a continuat atacul, lovind inamicii de ambele părți și consumându-i. Unii au

încercat să-l atace alergând în negura lui, în îmbrățișarea lui. Desigur, asta i-a ucis. Acesta era *adevăratul lui* sine. Mai încercase să creeze această ceață, ca Fain, dar nu fusese suficient de matur.

Nu au putut ajunge la el. Nicio ființă vie nu putea rezista în ceața lui. Odată, fusese un lucru fără minte. Nu fusese el. Dar fusese prins în capcană cu el, într-o sămânță dusă, și acelei morți – acea moarte minunată – i se dăduse pământ fertil în carnea unui om.

Cei trei s-au împletit în el. Aburi. Om. Maestru. Acel pumnal minunat – forma lui fizică îl purta acum – devenise ceva încântător, nou și străvechi deodată.

Deci, ceața era el, dar și ceața nu era el. Fără minte, dar era corpul lui și i-a purtat mintea. În mod minunat, cu acei nori de pe cer nu trebuia să-și facă griji că soarele îl ardea.

Atât de *drăguț* din partea vechiului său dușman să-l primească așa! Forma lui fizică râdea de inima cețurilor târâtoare, în timp ce mintea lui – ceața în sine – se lăuda în cât de perfect era totul.

Acest loc avea să devină al lui. Dar numai după ce se ospătase cu Rand al'Thor, cel mai puternic suflet dintre toți.

Ce sărbătoare minunată!

Gaul s-a agățat de stâncile din afara Gropii Doomului. Vânturile îl smulgeau, împingând nisip și așchii de piatră pe corp, făcându-i tăieturi în piele. A râs de vârtejul de întuneric de deasupra.

"Fa ce poti mai rau!" strigă el în sus. *„Am* trăit în Țara Triple. Am auzit că Ultima Bătălie va fi grozavă, nu o plimbare pe acoperișul mamei mele, culegând flori!”

Vânturile au suflat mai tare, parcă ar fi o răzbunare, dar Galia s-a aplatizat de piatră, făcându-le vântului să nu cumpere. Își pierduse *shoufa — explozise* — așa că își legase o parte din cămașă peste fața de jos. El ținea o suliță. Ceilalți au dispărut, rupti sau retrase.

S-a târât spre deschiderea cavernei, care zăcea la vedere, un voal subțire de violet blocând drumul înainte. O siluetă în piele închisă apăru în fața deschiderii. Lângă acest om, vânturile s-au liniştit.

Cu ochii strâmbiți de furtună, Gaul se târă în tăcere în spatele bărbatului și-și înfipse sulița înainte.

Slayer se răsuci cu un blestem, întorcând sulița cu un braț brusc la fel de puternic ca oțelul. „Arde-te!” strigă el la Galia. „Stai nemișcat o dată!”

Gaul a sărit înapoi, iar Slayer a venit după el, dar apoi au sosit lupii. Galia s-a retras și a pălit în stânci. Slayer era foarte puternic aici, dar ceea ce nu putea vedea, nu putea ucide.

Lupii l-au hărțuit pe Slayer până când acesta a dispărut. Erau sute de ei aici, în această vale, rătăcind prin vânturi. Slayer omorâse zeci; Gaul și-a șoptit un rămas-bun altuia care căzuse în acest atac. Nu putea să le vorbească așa cum a făcut Perrin Aybara, dar erau frați de suliță.

Gaul se târă încet, cu grijă. Îmbrăcămintea și pielea lui se potriveau cu culoarea stâncilor – se simțea potrivit pentru ele să fie așa, așa că erau. Lupii și el probabil nu l-au putut învinge pe acest Ucigaș; dar puteau încerca. Incearca din greu.

Cât timp trecuse de când Perrin Aybara plecase? Două ore, poate?

Dacă Umbra te-a revendicat, prietene, se gândi el, *mă rog să-i scuipi în ochi Sightblinder înainte să te trezești.*

Slayer a apărut din nou pe stânci, dar Gaul nu s-a târât înainte. Bărbatul mai trimisese momeli făcute doar din piatră. Această cifră nu s-a mișcat. Gaul se uită în jur – cu atenție, încet – în timp ce mai mulți lupi apăreau lângă momeală. L-au adulmecat.

A început să-i omoare.

a blestemat Gaul, ieșind din ascunzătoarea lui. Se pare că asta era ceea ce Slayer își dorea. Slayer a lansat o suliță – una a lui Galiei. A lovit Galia în lateral. Gaul mormăi, căzând în genunchi.

Slayer râse, apoi ridică mâinile. Un jet de aer a suflat din el, aruncând lupii departe. Gaul abia auzea scâncetele deasupra vântului năvalnic.

„Iată”, a țipat Slayer în furtună, „Sunt un *rege!* Aici, eu sunt mai mult decât Părăsiții. Acest loc este al meu și o voi face. . .”

Poate că durerea rănii galilor îl îngrozea; credea că vânturile încep să se stingă.

„Aici, voi . . .”

Vânturile s-au oprit.

Întreaga vale a tăcut. Slayer se înțepeni, apoi își întoarse ochii îngrijorați spre caverna de dincolo. Nimic acolo nu părea să se fi schimbat.

„Tu nu ești un rege”, a spus o voce blândă.

Gaul se răsuci. O siluetă stătea pe o proeminență stâncoasă în spatele lui, îmbrăcată în verdele și maro al unui pădurar de la Two Rivers. Pelerina lui verde adâncă se

ondula slab din cauza vântului liniştit. Perrin stătea cu ochii închiși, cu bărbia ridicată într-un unghi ușor, ca spre soarele de deasupra – deși, dacă era unul, era blocat de nori.

„Acest loc aparține lupilor”, a spus Perrin. „Nu pentru tine, nu pentru mine, nici pentru orice om. Nu poți fi rege aici, Slayer. Nu ai subiecte și nu vei avea niciodată.”

— Pui insolent, mârâi Slayer. „De câte ori trebuie să te omor?”

Perrin trase adânc aer în piept.

„Am râs când am aflat că Fain ți-a ucis familia”, a țipat Slayer. „Am *râs.* Trebuia să-l omor, știi. Umbra îl crede sălbatic și necinstiți, dar el este primul care a reușit să facă ceva semnificativ pentru a-ți aduce durere.”

Perrin nu spuse nimic.

„Luc a vrut să facă parte din ceva important”, a strigat Slayer. „În asta, suntem la fel, deși am căutat capacitatea de a canaliza. Cel Întunecat nu poate acorda asta, dar a găsit ceva diferit pentru noi, ceva mai bun. Ceva care necesită ca un suflet să fie îmbinat cu altceva. Ca ce sa întâmplat cu tine, Aybara. Ca si tine."

— Nu semănăm nimic, Slayer, spuse Perrin încet.

„Dar noi suntem! De aceea am râs. Și știi, există o profeție despre Luc? Că va fi important pentru Ultima Bătălie. De aceea suntem aici. Te vom ucide; apoi îl vom ucide pe al'Thor. Așa cum am ucis acel lup al tău.”

Stând pe proeminența stâncoasă, Perrin deschise ochii. Gaul se trase înapoi. Acei ochi aurii străluceau ca niște faruri.

Furtuna a început din nou. Și totuși, acea furtună părea blândă în comparație cu cea pe care o vedea Gaul în ochii lui Perrin. Gaul a simțit o *presiune* din partea prietenului său. Ca presiunea soarelui la prânz, după patru zile fără apă de băut.

Gaul se uită la Perrin câteva clipe, apoi îi luă o mână de rană și alergă.

Vântul îl biciui pe Mat în timp ce se agăța de șaua unei fiare înaripate aflată la sute de metri în aer.

„O, sânge și cenușă însângerată!” strigă Mat, cu o mână pe pălărie, cu cealaltă ţinând şa. Era legat cu niște curele. Două curele mici de piele. Mult prea subțire. Nu ar fi putut folosi mai mult? Poate zece sau douăzeci? I-ar fi fost bine cu o sută!

Morat'to'raken erau nebuni. Fiecare dintre ei! Au făcut asta în fiecare zi! Ce era în neregulă cu ei?

Legat de şa din faţa lui Mat, Olver râse de bucurie.

Sărmanul flăcău\ se gândi Mat. *E atât de speriat încât înnebunește. Lipsa de aer aici sus ajunge la el.*

„Iată, prințul meu!” *morat'to'raken* , Sulaan, îl strigă din locul ei din fața fiarei zburătoare. Era o chestie drăguță. Complet nebun, de asemenea. „Am ajuns la vale. Ești sigur că vrei să te așezi acolo?”

"Nu!" strigă Mat.

"Răspuns bun!" Femeia și-a făcut fiara să se arunce.

„Sânger și sângeros...”

Olver a râs.

To'raken - ul i-a coborât peste o vale lungă înfundată de o luptă frenetică. Mat a încercat să-și lase atenția să se concentreze pe lupte, mai degrabă decât pe faptul că era în aer zburând pe o șopârlă cu doi nebuni nebuni.

O grămadă de cadavre de Trolloc au spus acea poveste, așa cum ar putea avea orice hartă. Trollocii exploziseră apărările la gura văii din spatele lui Mat. El a zburat deasupra, spre muntele Shayol Ghul în față, cu pereții văii în dreapta și în stânga lui.

A fost haos mai jos. Cete rătăcitoare de Aiel și Trollocs se mișcau prin vale, lovind unul pe altul ici și colo. Unii soldați, nu Aiel, au apărat drumul până la Groapa Soarului, dar aceasta era singura formație organizată pe care Mat o putea vedea.

De-a lungul văii, o ceață adâncă începuse să se reverse pe podeaua ei. La început, Mat era confuz, crezând că venise de la eroii din Corn. Dar nu, Cornul era legat de șa lângă *ashandarei lui Mat.* Și ceața asta era și . . . argintiu. Dacă acesta ar fi cuvântul potrivit. Credea că mai văzuse acea ceață.

Apoi, Mat simți ceva. Din ceața aceea. O senzație de frig înțepător, urmată de ceea ce a jurat că îi șoptește în minte. A știut imediat ce era.

O, Lumină!

„Mat, uite!” sună Olver, arătând. „Lupi!”

Un grup de animale negre, aproape la fel de mari ca caii, atacau soldații care apărau poteca până la Shayol Ghul. Lupii făceau o treabă rapidă cu oamenii. Ușoară! De parcă lucrurile nu ar fi fost destul de dificile.

— Aceștia nu sunt lupi, spuse Mat sumbru. Vânătoarea Sălbatică venise la Thakan'dar.

Poate că ei și Mashadar s-ar distruge unul pe altul? A fost prea mult să sperăm? Cu zarurile răsturnându-i în cap, Mat nu avea de gând să parieze pe el. Forțele lui Rand — ceea ce mai rămăsese din soldații Aiel, Domani, Dragon-jured și Tairen care veniseră aici — aveau să fie zdrobite de Darkhounds. Dacă supraviețuiau, Mashadar i-ar lua. Nu puteau lupta cu niciunul.

Vocea aceea de acolo. . . Nu era doar Mashadar, ceața fără minte. Fain a fost și aici pe undeva. Și pumnalul.

Shayol Ghul se profila deasupra. Sus, în aer, norii se agitau. În mod surprinzător, niște tunuri albe se rostogoliseră dinspre sud, ciocnindu-se de negrul în timp ce se învârteau împreună. De fapt, cei doi împreună semănau foarte mult cu...

To'rakenul s - a întors și a înaripat, apoi a coborât mai jos, poate doar la o sută de metri de pământ.

"Atenție!" strigă Mat, ținându-se de pălărie. „Tu încerci să ne omori?”

„Îmi cer scuze, prințul meu”, a țipat femeia înapoi. „Trebuie doar să găsesc un loc sigur în care să te pun jos.”

„Un loc *sigur*?” spuse Mat. „Mult noroc în asta.”

„Va fi dificil. Dhana este puternică, dar eu...

O săgeată neagră zbârnâi capul lui Sulaan, slăbită de undeva de jos, împreună cu o duzină de alte săgeți care se învârtiră în jurul lui Mat, una lovind aripa *to'raken-ului.*

Mat înjură, lăsându-și pălăria și întinzându-se spre Sulaan în timp ce Olver striga șoc. Sulaan s-a lăsat moale, lăsând frâiele. Mai jos, un grup de Aiel cu voal roșu a pregătit o altă salvă.

Mat își desfăcu curelele. A sărit - ei bine, mai târât - peste Olver și femeia inconștientă și a apucat frâiele *to'raken-ului panicat.* Acest lucru nu poate fi mult mai greu decât să călărești pe un cal, nu-i așa? A tras așa cum îl văzuse pe Sulaan, întorcând *to'raken în timp* ce săgețile tăiau aerul în spatele lor, mai multe luând fiara în aripi.

Au virat direct spre peretele de stâncă, iar Mat se trezi pe picioarele lui, stând pe șa și strângând strâns hățurile, în timp ce încerca să împiedice fiara rănită să-i omoare pe toți. Acea viraj aproape l-a eliberat, dar el s-a ținut pe loc cu picioarele prinse și ținând frâiele și mai strâns.

Fluxul de aer în timp ce se întoarseră prinse următoarele cuvinte ale lui Olver. Aripile rănite grav ale creaturii băteau sălbatic și țipă jalnic. Mat nu era sigur *că niciunul* dintre ei avea controlul în timp ce fiara se răsuci spre pământ.

Au lovit podeaua văii în grămada. Oasele au crăpat – Lumină, Mat spera că aparţineau *to'raken* – şi se trezi răsturnând cap la cap pe pământul rupt.

În cele din urmă s-a odihnit, călcându-se peste cap.

A inspirat şi a expirat, uluit de toate acestea. „Aceasta," a gemut în cele din urmă, „este cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată". El a ezitat. „Poate al doilea cel mai rău." La urma urmei, *hotărâse* să-l răpească pe Tuon.

Se ridică în picioare, iar picioarele încă păreau să lucreze. Nu şchiopăta prea rău în timp ce alerga la *zvâcnirea to'raken* . „Olver? Olver!"

L-a găsit pe băiat încă legat în şa, clipind şi clătinând din cap pentru a-l limpezi. — Mat, spuse Olver, data viitoare cred că ar trebui să mă laşi să zbor. Nu cred că ai făcut o treabă foarte bună."

„Dacă este o dată viitoare", a spus Mat, „voi mânca o pungă întreagă de aur Tar Valon". A smuls legăturile care îi *ţineau ashandarei* şi Cornul lui Olver, apoi i-a dat instrumentul băiatului. Întinse mâna spre pachetul cu stindardul lui Rand, pe care îl purtase legat de talie, dar dispăruse.

Intrat în panică, Mat se uită în jur. „Banerul! Am aruncat bannerul nenorocit!"

Olver a zâmbit, privind în sus la semnul făcut de norii învolburaţi. „Va fi bine – suntem deja sub stindardul lui", a spus el, apoi a ridicat Cornul şi a sunat o notă frumoasă.

46

A se trezi

Rand s-a eliberat din întuneric şi a intrat din nou complet în Model.

După ce a privit Modelul, ştia că, deşi aici trecuseră doar câteva minute de când intrase, în valea din afara

acestei caverne, trecuseră zile și, mai departe, în lume, trecuse mult mai mult.

Rand l-a aruncat pe Moridin înapoi din poziția pe care o ținuseră în acele minute tensionate cu lamele blocate. Încă plin de Puterea Unică, atât de dulce, Rand a biciuit lama lui *Callandor* la vechiul său prieten.

Moridin își ridică sabia la timp pentru a bloca, dar abia dacă. El mârâi, trăgând un cuțit de la centură și păși înapoi într-o poziție de cuțit și sabie.

— Nu mai contează, Elan, spuse Rand, torentul de *saidin făcând* furie în el. „Să terminăm asta!”

"Eu nu?" Moridin râse.

Apoi s-a învârtit și a aruncat cuțitul în Alanna.

Nynaeve privi îngrozită cum cuțitul se învârtea prin aer. Vânturile nu l-au atins din anumite motive.

Nu! După ce a convins-o pe femeie să revină la viață. *Nu o pot pierde acum!* Nynaeve încercă să prindă cuțitul sau să-l blocheze, dar se mișcă doar un fir de păr prea încet.

Cuțitul s-a îngropat în sânul Alannei.

Nynaeve se uită la el, îngrozită. Aceasta nu era o rană pe care cusutul și ierburile ar putea să o vindece. Lama aia a lovit inima.

„Rand! Am nevoie de Puterea Unică!” strigă Nynaeve.

"Este . . . în regulă . . .” șopti Alanna.

Nynaeve se uită la ochii femeii. Era lucidă. *Andilay,* își dădu seama Nynaeve, amintindu-și de planta pe care o folosise pentru a da putere femeii. *A scos-o din stupoare. A trezit-o.*

"Eu pot . . ” a spus Alanna. „Pot să-l eliberez. . .”

Lumina a dispărut din ochii ei.

Nynaeve se uită la Moridin și Rand. Rand aruncă o privire către femeia moartă cu milă și întristare, dar Nynaeve nu văzu nicio furie în ochii lui. Alanna eliberase legătura înainte ca Rand să simtă efectele morții ei.

Moridin se întoarse spre Rand, cu un alt cuțit în mâna stângă. Rand l-a ridicat pe *Callandor* să-l lovească pe Moridin.

Moridin a lăsat să cadă sabia și și-a înjunghiat cuțitul cu mâna dreaptă. Rand s-a zvâcnit brusc, iar *Callandor* a căzut din strânsoarea lui de parcă *i- ar* fi durea mâna cumva din cauza atacului lui Moridin.

Strălucirea care emana de lamă s-a stins cu ochiul, iar lama cristalină a sunat când a lovit pământul.

Perrin nu s-a reținut în lupta cu Slayer.

Nu a încercat să facă distincția între lup și om. În cele din urmă, a lăsat totul afară, fiecare picătură de furie față de Slayer, fiecare pic de durere la moartea familiei sale – presiuni care crescuseră în interiorul lui neobservate de luni de zile.

L-a dat afară. Lumină, a dat afară. Așa cum a făcut-o în noaptea aceea îngrozitoare când le-a ucis pe mantii albe. De atunci, se strânsese ferm pe sine și pe emoțiile sale. Așa cum spusese maestrul Luhhan.

O putea vedea acum, într-un moment înghețat. Bland Perrin, mereu frică să nu rănească pe cineva. Un fierar care învățase controlul. Rareori se lăsase să lovească cu toată puterea lui.

În această zi, a luat lesa de pe lup. Oricum, nu aparținuse niciodată acolo.

Furtuna s-a *conformat* furiei lui. Perrin nu a încercat să o rețină. De ce ar face-o? Se potrivea perfect cu emoțiile lui. Căderea ciocanului lui a fost ca loviturile de tunet, sclipirea ochilor lui ca fulgerele. Lupii urlau alături de vânt.

Slayer a încercat să riposteze. A sărit, s-a *schimbat* , a înjunghiat. De fiecare dată, Perrin era acolo. Sărind la el ca un lup, legănându-l ca pe un om, zvârnindu-l ca furtuna însăși. Slayer a primit o privire sălbatică în ochi. A ridicat un scut, încercând să-l pună între el și Perrin.

a atacat Perrin. Fără să se gândească, acum, a devenit doar instinct. urlă Perrin, lovindu-și ciocanul în acel scut din nou și din nou. *Conduindu* -l pe Slayer înaintea lui. *Bătând* scutul ca pe o lungime încăpățânată de fier. *Îndepărtându* -și furia, furia.

Ultima lui lovitură l-a aruncat pe Slayer înapoi și a aruncat scutul din mâinile bărbatului, făcându-l să se rotească la o sută de picioare în aer. Slayer lovi fundul văii și se rostogoli, gâfâind. El s-a odihnit în mijlocul câmpului de luptă, figuri umbre ridicându-se în jurul lui și murind în timp ce luptau în lumea reală. S-a uitat la Perrin cu panică, apoi a dispărut.

Perrin s-a trimis în lumea treaz pentru a-l urma. A apărut în mijlocul bătăliei, Aiel împotriva trollocilor într-o luptă furioasă. Vânturile erau surprinzător de puternice pe această parte, iar norii negri se învârteau deasupra lui Shayol Ghul, care se ridicau ca un deget strâmb spre cer.

Aiel din apropiere abia și-a luat timp să-l observe. Corpurile trollocilor și ale oamenilor zăceau în grămezi pe

câmpul de luptă, iar locul mirosea a moarte. Pământul fusese cândva prăfuit aici, dar acum se agita cu noroi făcut din sângele celor căzuți.

Slayer a împins un grup de Aiel din apropiere, mârâind, tăind cu cuțitul lui lung. Nu s-a uitat înapoi – și nu părea că știa că Perrin îl urmase în lumea reală.

Un nou val de Shadowspawn s-a împins de pe pantă, dintr-o ceață albă argintie. Pielea lor părea ciudată, plină de găuri, ochii lor albi ca laptele. Perrin le ignoră și se aruncă după Slayer.

Tânăr Taur! Lupii. *Shadowbrothers sunt aici! Luptăm!*

Caini de negru. Lupii i-au urât pe toți Shadowspawn; o întreagă haită ar muri trăgând în jos un Myrddraal. Dar de Darkhounds se temeau.

Perrin se uită în jur pentru a vedea creaturile. Oamenii obișnuiți nu puteau lupta cu Darkhounds, a căror simplă salivă era moartea. În apropiere, forțele umane s-au spart în fața unui val de lupi negri de mărimea cailor. Vânătoarea sălbatică.

Ușoară! Acei Darkhounds erau enormi. Zeci de lupi negri, corupți, au rupt liniile defensive, aruncând soldații Tairen și Domani ca și cum ar fi fost păpuși de cârpă. Lupii i-au atacat pe Darkhounds, dar în zadar. Au țipat și au urlat și au murit.

Perrin ridică vocea alături de strigătele lor de moarte, un strigăt zdrențuit de furie. Deocamdată, nu s-a putut ajuta. L-au condus instinctele și pasiunile lui. Slayer. A *trebuit* să-l învingă pe Slayer. Dacă Perrin nu l-ar opri pe Slayer, omul s-ar muta în Lumea Viselor și s-ar fi ucis pe Rand.

Perrin se întoarse și alergă prin armatele lupte, urmărind figura îndepărtată din față. Slayer luase conducere prin distragerea atenției lui Perrin, dar bărbatul încetinise puțin. Încă nu-și dăduse seama că Perrin putea părăsi Lumea Viselor.

În față, Slayer s-a oprit și a inspectat câmpul de luptă. Se uită înapoi și îl văzu pe Perrin — apoi ochii i se măriră. Perrin nu-și auzea cuvintele peste zgomot, dar putea citi buzele lui Slayer în timp ce șopti: „Nu. Nu, nu se poate.”

Da, gândi Perrin. Te *pot urma acum, oriunde ai alerga. Aceasta este o vânătoare. Tu, în sfârșit, ești prada.*

Slayer a dispărut, iar Perrin a *trecut* în visul lupului după el. Oamenii care se luptau în jurul lui au devenit modele în praf, explodând și reformându-se. Slayer strigă speriat văzându-l, apoi s-a *mutat* înapoi în lumea trează.

Perrin a făcut la fel. Simțea *mirosul* urmei lui Slayer. Lips de sudoare, panicat. La vis, apoi din nou la lumea trează. În vis, Perrin a alergat pe patru picioare, ca Young Bull. În lumea trează, el era Perrin, ciocanul ținut în sus.

Se *mișca* înainte și înapoi între cei doi la fel de des cât clipea, urmărindu-l pe Slayer. Când lovea un petic de corpuri de luptă, sări în visul lupului și se prăbușește printre figurile făcute din nisip și praf suflat, apoi *se trecea* înapoi în lumea trează pentru a rămâne pe urme. Schimbarea a început să *se* întâmple atât de repede, încât a pâlpâit între cei doi cu fiecare bătaie a inimii.

Tâmp. Perrin își ridică ciocanul, sărind de pe o mică creastă după forma care se înghesuia din față.

Tâmp. Tânărul Taur urlă, chemând haita.

Tâmp. Perrin era aproape acum. La doar câțiva pași în urmă. Mirosul lui Slayer era înțepător.

Tâmp. Spiritele lupilor au apărut în jurul Tânărului Taur, urlându-și setea de vânătoare. Niciodată o pradă nu meritase mai mult. Niciodată o pradă nu făcuse mai multe daune haitelor. Niciodată unui bărbat nu fusese mai temut.

Tâmp. Slayer se împiedică. S-a răsucit în timp ce cădea, trimițându-se la visul lupului prin reflex.

Tâmp. Perrin *a legănat pe Mah'alleinir* ; blazonat cu lupul săritor. Cel care se înălță.

Tâmp. Tânărul Taur a sărit în gâtul ucigașului fraților săi. Slayer a fugit.

Ciocanul conectat.

Ceva despre acest loc, acest moment, i-a trimis pe Perrin și Slayer într-o serie în spirală de pâlpâiri între lumi. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, fulgerări de momente și gânduri. Pâlpâi. Pâlpâi. Pâlpâi.

În jurul lor au murit bărbați. Unele din praf, altele din carne. Lumea lor, alături de umbrele altor lumi. Bărbați în haine și armuri ciudate, luptă cu fiare de toate formele și dimensiunile. Momente în care Aiel a devenit Seanchan, care a devenit ceva între cei doi, cu sulițe și ochi deschisi, dar cu coifuri în formă de insecte monstruoase.

În toate acele momente, în toate acele locuri, ciocanul lui Perrin a lovit și colții Young Bull l-au prins pe Slayer de gât. A gustat în gură căldura sărată a sângelui lui Slayer. A simțit ciocanul vibrând în timp ce a lovit și a auzit oasele trosnind. Lumile străluceau ca fulgerele.

Totul s-a prăbușit, s-a zguduit, apoi s-a împins.

Perrin stătea pe stâncile din valea Thakan'dar, iar trupul lui Slayer s-a mototolit în fața lui, cu capul zdrobit.

Perrin gâfâi, fiorul vânătorii lipindu-se de el. Se terminase.

Se întoarse, surprins să descopere că era înconjurat de Aiel. Se încruntă la ei. "Ce faci?"

Una dintre Fecioare a râs. „Păreai de parcă alergi la un dans grozav, Perrin Aybara. Se învață să urmărească războinicii ca tine pe câmpul de luptă și să-i urmeze. Adesea se distrează cel mai mult.”

El a zâmbit sumbru, cercetând câmpul de luptă. Nu mergea bine pentru partea lui. Darkhounds i-au sfâșiat pe apărători într-o frenezie nemiloasă. Drumul până la Rand era complet expus.

„Cine comandă această bătălie?” întrebă Perrin.

— Nimeni, acum, spuse Fecioara. Nu știa numele ei. „Rodel Ituralde a făcut primul. Apoi Darlin Sisnera a condus — dar postul de comandă a căzut în mâinile lui Draghkar. Nu am văzut nici un Aes Sedai sau șefi de clan de ore întregi.”

Vocea ei era sumbră. Până și stăruința Aiel se făcea. O scanare rapidă a câmpului de luptă i-a arătat lui Perrin că Aieli rămași au luptat oriunde s-ar afla, adesea în grupuri mici, făcând cât de mult rău au putut înainte de a fi tăiați. Lupii care luptaseră aici în haite au fost frânți, trimiterile lor fiind de durere și frică. Iar Perrin nu știa ce însemnau acei progenie umbră cu fețele înțepate.

Bătălia se terminase, iar partea Luminii pierduse.

Darkhounds au spart linia Dragonsworn din apropiere, ultimul grup care a rezistat căzând în fața lor. Câțiva au încercat să fugă, dar unul dintre cainii de negru a sărit peste ei, împingându-i pe câțiva la pământ și roadându-l pe unul. Saliva spumoasă s-a pulverizat peste ceilalți, iar ei au căzut, zvâcnind.

Perrin își lăsă ciocanul în jos, apoi îngenunche, trăgând mantia lui Slayer și înfășurându-și pânza în jurul mâinilor, în timp ce își ridică din nou ciocanul. „Nu lăsa scuipatul lor să-ți atingă pielea. Este mortal.”

Aielul dădu din cap, cei cu mâinile goale înfășurându-i. Miroseau a hotărâre, dar și a resemnare. Aiel ar alerga spre moarte dacă ar fi singura opțiune și ar râde în timp ce făcea asta. Cei din zonele umede îi credeau nebuni, dar Perrin simțea adevărul asupra lor. Nu erau nebuni. Nu s-au temut de moarte, dar nu au primit-o cu plăcere.

— Atingeți-mă, toți, spuse Perrin.

Aielul a făcut-o. I -a *mutat* la visul lupului – a lua atât de multe era o încordare, ca să îndoi o bară de oțel – dar a reușit. I-a *mutat* imediat pe poteca până la Groapa

Doomului. Spiritele lupilor se adunaseră aici, tăcute. Sute dintre ei.

Perrin l-a adus pe Aiel înapoi în lumea trezită, *schimbarea lui* plasându-l pe el și forța sa mică între Rand și Darkhounds. Vânătoarea Sălbatică ridică privirea, cu ochii corupti strălucind ca argintii în timp ce se fixau pe Perrin.

„Vom ține aici”, îi spuse Perrin lui Aiel, „și sperăm că alții ne vor ajuta.”

„Vom rămâne”, a spus unul dintre Aiel, un bărbat înalt care purta una dintre acele bentițe marcate cu simbolul lui Rand.

„Și dacă nu o facem”, a spus altul, „și ne trezim în schimb, atunci măcar vom uda pământul cu sângele nostru și vom lăsa corpurile noastre să hrănească plantele care vor crește acum aici”. Perrin abia dacă observase plantele care creșteau, incongruent, verzi și vibrante în vale. Mic, dar puternic. O manifestare a faptului că Rand încă lupta.

Darkhounds se furișară spre ei, cu cozile în jos, urechile pe spate, colții expuși, strălucind ca metalul pătat de sânge. Ce a auzit peste vânt? Ceva foarte moale, foarte îndepărtat. Părea atât de moale încât nu ar fi trebuit să-l observe. Dar a străpuns zgomotul războiului. Puțin familiar. . .

— Cunosc sunetul ăsta, spuse Perrin.

"Sunet?" spuse Fecioara Aiel. „Ce sunet? Chemările lupilor?”

— Nu, spuse Perrin în timp ce Darkhounds începură să urce pe potecă. „Cornul lui Valere”.

Eroii ar veni. Dar pe ce câmp de luptă ar lupta ei? Perrin nu se putea aștepta la nicio ușurare aici. Cu exceptia . . .

Condu-ne, Young Bull.

De ce eroii trebuie să fie toți oameni?

Un urlet s-a ridicat în aceeași înălțime cu cea a cornului sunat. El a privit un câmp plin dintr-o dată cu o mulțime de lupi strălucitori. Erau fiare palide mari, de mărimea cailor de negru. Spiritele acelor lup care muriseră, apoi s-au adunat aici, așteptând semnul, așteptând șansa de a lupta.

Cornul îi chemase.

Perrin a scos un țipăt al său, un urlet de plăcere, apoi a pornit să-i întâlnească pe Darkhounds.

Ultima vânătoare sosise în sfârșit, cu adevărat.

Mat l-a lăsat din nou pe Olver cu eroii. Băiatul arăta ca un prinț, călare în fața lui Noal în timp ce atacau trollocii și împiedicau pe oricine să urce pe acea potecă pentru a-l ucide pe Rand.

Mat a împrumutat un cal de la unul dintre apărătorii care mai avea unul, apoi s-a dus în galop să-l găsească pe Perrin. Prietenul lui s-ar afla printre acei lupi, desigur. Mat nu știa cum intraseră acele sute de lupi strălucitori mari pe câmpul de luptă, dar nu avea de gând să se plângă. Au întâlnit vânătoarea sălbatică frontal, mârâind și sălbăticindu-i pe Darkhounds. Urletele din ambele părți au inundat urechile lui Mat.

A trecut pe lângă niște Aiel care se lupta cu un Darkhound, dar oamenii nu au avut nicio șansă. Au împiedicat fiara, ciocănind-o, dar aceasta s-a tras la loc ca și cum ar fi fost făcută din întuneric și nu din carne – apoi s-a rupt în ei. Sânge și cenușă! Acele arme Aiel nici măcar nu păreau să se zgârie, asta. Mat a continuat să galopeze, evitând vârcile de ceață argintie să-și croiască drum prin toată valea.

Ușoară! Acea ceață se apropia de poteca până la Rand. Lua viteză, răsturnându-se peste Aiel, Trollocs și Darkhounds deopotrivă.

Acolo, se gândi Mat, alegând un om suficient de prost pentru a lupta cu Darkhounds. Perrin și-a trântit ciocanul în capul unui Darkhound, l-a spart și forțând-o în pământ. Când și-a ridicat ciocanul, a lăsat fum în spatele lui. Darkhound, uimitor, a rămas mort.

Perrin se întoarse, apoi se uită cu privirea. "Mat!" a sunat. "Ce faci aici?"

„Vin să ajut!” spuse Mat. „Împotriva judecății mele mai bune!”

— Nu poți să te lupți cu Darkhounds, Mat, spuse Perrin în timp ce Mat urca lângă el. „Eu pot, la fel și Ultima Vânătoare.” Își înclină capul, apoi se uită spre sunetul Cornului.

— Nu, spuse Mat, nu am sunat. Această povară sângeroasă a trecut la cineva care chiar pare să se bucure de ea.”

— Nu este asta, Mat. Perrin făcu un pas, întinzându-l și luându-l de braț în timp ce stătea călare. „Soția mea, Mat. Vă rog. Ea avea Cornul.”

Mat privi în jos, simțindu-se sumbru. „Băiatul a spus. . . Lumină, Perrin. Faile a fost la Merrilor și i-a condus pe trollocii departe de Olver pentru a putea scăpa cu Cornul.”

„Atunci ar putea fi încă în viață”, a spus Perrin.

"Da. Bineînțeles că ar putea, spuse Mat. Ce altceva ar putea spune? „Perrin, trebuie să știi altceva. Fain este aici pe acest câmp de luptă.”

„Fain?” mârâi Perrin. "Unde?"

„Este în ceața aceea! Perrin, l-a adus pe Mashadar, cumva. Nu-l lăsa să te atingă.”

— Și eu am fost în Shadar Logoth, Mat, spuse Perrin. „Am o datorie de plătit cu Fain.”

„Și eu nu?” spuse Mat. „Eu...”

Ochii lui Perrin se deschiseră larg. Se uită la pieptul lui Mat.

Acolo, o mică panglică albă de ceață argintie — ceața lui Mashadar — îl înfipsese pe Mat din spate prin piept. Mat se uită la el, smuci o dată, apoi se prăbuși de pe cal.

47

Privind fluxul care se zvârcește

Aviendha s-a zbătut pe versanții văii Thakan'dar, încercând să evite scutul Spiritului Graendal încerca să se strecoare la loc. O țesătură, ca șiretul, sfidând încercările ei de a ajunge la Puterea Unică. Picioarele i s-au stricat, nu a mai rezistat. Stătea întinsă, îndurerată, abia reușită să se miște.

Ea a luptat, dar cu greu.

Părăsitul s-a rezemat de stâncile marginii, așa cum făcuse ea de puțin timp, mormăind pentru sine. Partea ei sângera sânge roșu aprins. Sub ei, în vale, bătălia a izbucnit. O ceață albă argintie se rostogolea peste morți și pe unii dintre cei vii.

Aviendha încercă să se târască spre poarta ei. Acela zăcea nemișcat și prin ea putea vedea fundul văii. Ceva

trebuie să-i fi atras pe Cadsuane și pe ceilalți – fie asta, fie Aviendha făcuse poarta către locul greșit.

Strălucirea *sayarului îl* înconjura din nou pe Graendal. Mai multe țesături; Aviendha le-a spart, dar i-au întârziat progresul spre poartă.

Graendal gemu, apoi se ridică. Se clătină în direcția Aviendha, deși femeia părea uluită de pierderea de sânge.

Aviendha nu putea face nimic pentru a se apăra, pe cât de slabă era de pierderea sângelui. Era neputincioasă.

Cu exceptia . . .Peştera pentru poarta ei, cea pe care o legase. Încă atârna acolo ținând portalul deschis. Panglici de dantelă.

Cu grijă ezită, dar disperată, Aviendha întinse mâna mentală și trase unul dintre firele din poartă. Ar putea s-o facă. Fluxul a tremurat și a dispărut.

A fost ceva ce a făcut Aiel, dar ceva Aes Sedai a considerat teribil de periculos. Rezultatele ar putea fi imprevizibile. O explozie, o mică ploaie de scântei. . . Aviendha ar putea ajunge liniștită. Sau poate că nu s-ar întâmpla nimic. Când Elayne a încercat, a provocat o explozie devastatoare.

Ar fi bine cu ea. Dacă ar doborî unul dintre cei părăsiți alături de ea, ar fi o moarte minunată.

A trebuit să încerce.

Graendal se opri lângă Aviendha și mormăi pentru sine, cu ochii închiși.

Când femeia și-a deschis ochii și a început să creeze o altă țesătură. Constrângere.

Aviendha culese mai repede, trăgând două, trei, jumătate de duzină de fire de poartă. Aproape, aproape. . .

ce *faci* ? întrebă Graendal.

Aviendha a ales mai repede și, în graba ei, a cules de firul greșit. Ea a încremenit, privind cum fluxul se zvârcoli, alungându-i pe ceilalți lângă el.

șuieră Graendal și începu să pună Constrângerea pe Aviendha.

Poarta de acces a explodat într-un fulger de lumină și căldură.

Shaisam a pus mâna pe câmpul de luptă, ceața lui împingând-o printre acei lupi și oameni care s-au gândit să-i bareze drumul către al'Thor.

Da, *al'Thor.* Cel pe care l-ar ucide, l-ar distruge, pe care l-ar fi sărbătorit. Da, al'Thor!

Ceva tremura la o margine a simțurilor lui. Shaisam ezită, încruntându-se pentru sine. Ce era în neregulă acolo? O bucată din el. . . o bucată din el încetase să mai simtă.

Ce a fost asta? Și-a trecut forma fizică pe pământ prin ceață. Sângele i se scurgea din degete, jupuit de pumnalul pe care-l purta, sămânța minunată, ultimul fragment din vechiul său sine.

A dat peste un cadavru, unul pe care negura lui l-a ucis. Shaisam se încruntă aplecându-se. Corpul acela părea familiar. . .

Mâna cadavrelor s-a întins și l-au prins pe Shaisam de gât. Gâfâi, batându-se, când cadavrul își deschise ochiul.

— E ceva ciudat despre boli pe care l-am auzit cândva, Fain, șopti Matrim Cauthon. „Odată ce prindeți o boală și supraviețuiți, nu o puteți obține din nou.”

Shaisam s-a lovit, intrat în panică. Nu. Nu, nu așa ar trebui să meargă o întâlnire cu un vechi prieten! Se gheare de mâna care îl ținea, apoi își dădu seama cu groază că scăpase pumnalul.

Cauthon l-a tras în jos, trântindu-l la pământ. Shaisam a chemat după dronele lui. Prea tarziu! Prea încet!

— Am venit să-ți dau cadoul înapoi, Mordeth, șopti Cauthon. „Consider că datoria noastră este plătită în totalitate.”

Cauthon lovi pumnalul chiar între coaste, în inima lui Shaisam. Legat de această formă muritoare jalnică, Mordeth țipă. Padan Fain urlă și simți că i se topește carnea din oase. Ceața tremura, începură să se învârte și să se scuture.

Împreună au murit.

Perrin a *trecut* la visul lupului și a găsit Galia urmărind parfumul sângelui. Urase să-l lase pe Mat cu Mashadar, dar era încrezător – dintr-o privire pe care i-o aruncase Mat după ce căzuse – că prietenul său putea supraviețui în ceață și știa ce face.

Gaul se ascunsese bine, împins într-o despicare a stâncii, chiar în afara Gropii de Doom. Galia încă mai purta o suliță și își întunecase hainele pentru a se potrivi cu stâncile din jurul lui.

Dădea din cap când Perrin l-a găsit. Galia nu numai că era rănită, dar era în visul lupului de mult prea mult timp. Dacă Perrin a simțit o epuizare dureroasă, trebuie să fie mai rău pentru Galia.

— Vino, Gaul, spuse Perrin, ajutându-l să iasă din stânci.

Gaul părea năucit. „Nimeni nu a trecut pe lângă mine”, mormăi el. „Am urmărit, Perrin Aybara. Car'a'carn este *în* siguranță.”

— Ai făcut bine, prietene, a răspuns Perrin. „Mai bine decât s-ar fi putut aștepta oricine. Ai multă onoare.”

Gaul zâmbi în timp ce se sprijinea de umărul lui Perrin. "Mi-am facut griji . . . când lupii au dispărut, m-am îngrijorat.”

„Ei se luptă în lumea trează.” Perrin a simțit nevoia să se întoarcă aici. Găsirea lui Galiei făcuse parte din asta, dar mai era ceva, un *impuls pe care nu-* l putea explica.

— Așteaptă, spuse Perrin, apucându-l pe Gaul de talie. I -a *mutat* pe Câmpul Merrilor, apoi i-a *mutat* din visul lupului și a apărut în centrul taberei Two Rivers.

Oamenii l-au blocat imediat pe Perrin, țipete crescând. — Lumină, Perrin! spuse un bărbat în apropiere. Grady se repezi, cu pungi adânci sub ochi. — Aproape că te-am ars, Lord Ochi de Aur. Cum ai apărut așa?”

Perrin clătină din cap, lăsând pe Gaul jos. Grady privi rana din partea laterală a bărbatului, apoi a chemat unul dintre Aes Sedai să se ocupe de Vindecare. S-au agitat – unii dintre oamenii de la Two Rivers strigând că Lordul Ochi de Aur se întorsese.

Eșuează. Faile fusese aici la Merrilor cu Cornul.

Trebuie să o găsesc.

Rand era singur, nepăzit în visul lupului.

Arde-o, nu contează! gândi Perrin. *Dacă îl pierd pe Faile . . .*

Dacă Rand ar muri, l - *ar* pierde pe Faile. Și orice altceva. Mai erau Forsaken acolo. Perrin şovăi. Trebuia să meargă s-o caute, nu-i așa? Nu asta era datoria lui, ca soț? Nu ar putea altcineva să aibă grijă de Rand?

Dar . . . daca nu el, atunci cine?

Deși l-a rupt, Perrin a căutat pentru ultima oară visul lupului.

Moridin îl ridică pe *Callandor* de pe podea. A izbucnit cu Puterea Unică.

Rand se împletici, ținându-și mâna dureroasă la piept. Moridin râse, ridicând arma sus. „Ești al meu, Lews Therin. Ești în sfârșit a mea! eu . . .” S-a oprit, apoi și-a ridicat privirea spre sabie, poate cu uimire. „Poate amplifica

Adevărata Putere. O adevărată putere *sa'angreal* ? Cum? De ce?" A râs mai tare.

Un vârtej s-a răscolit în jurul lor.

„Canalizarea adevăratei puteri este moarte aici, Elan!” strigă Rand. „Te va arde până la cenușă!”

„Este uitare!” strigă Moridin. „Voi ști acea eliberare, Lews Therin. te voi lua cu mine.”

Strălucirea sabiei s-a transformat într-un purpuriu violent. Rand putea simți puterea emanată de Moridin în timp ce atragea Adevărata Putere.

Aceasta a fost partea cea mai periculoasă a planului. Min își dăduse seama. *Callandor* avea astfel de defecte, defecte atât de incredibile. Creat astfel încât un bărbat care îl folosește să aibă nevoie de femei pentru a-l controla, creat astfel încât, dacă Rand îl folosea, alții să poată prelua controlul asupra lui. . .

De ce avea Rand nevoie de o armă cu asemenea defecte? De ce profețiile au menționat asta așa? Un *sa'angreal* pentru Adevărata Putere. De ce ar avea vreodată nevoie de așa ceva?

Răspunsul a fost atât de simplu.

"Acum!" strigă Rand.

Nynaeve și Moiraine s-au canalizat împreună, exploatând defectul din *Callandor , în timp* ce Moridin încerca să-l aducă împotriva lui Rand. Vântul bătea în tunel. Pământul tremura și Moridin țipă, cu ochii mari.

Au preluat controlul asupra lui. *Callandor* era defect. Orice bărbat care îl folosește ar putea fi forțat să se lege de femei, pentru a fi pus sub controlul lor. O capcana . . . și unul pe care l-a folosit pe Moridin.

"Legătură!" porunci Rand.

I-au dat de mâncare. Putere.

Saidar de la femei.

Adevărata putere de la Moridin.

Saidin din Rand.

Canalizarea de către Moridin a Adevărata Putere aici a amenințat că îi va distruge pe toți, dar au tamponat-o cu *șayin* și *sayar* ; apoi i-a îndreptat pe toți trei către Cel Întunecat.

Rand a străbătut întunericul de acolo și a creat o conductă de lumină *și* întuneric, transformând propria esență a celor Întunecați asupra lui.

Rand îl simți pe Cel Întunecat dincolo, imensitatea lui. Spațiu, dimensiune, timp. . . Rand a înțeles cum aceste lucruri ar putea fi irelevante acum.

Cu un burduf – trei Puteri curgându-l prin el, sângele curgându-i de-a lungul coastei – Dragonul Renăscut a ridicat o mână de putere și l-a prins pe Cel Întunecat prin Fore, ca un om care întinde mâna prin apă pentru a apuca premiul de la fundul râului.

Cel Întunecat a încercat să se retragă, dar gheara lui Rand a fost înmănușată de Adevărata Putere. Dușmanul nu a putut păta din nou *sayin* . Cel Întunecat a încercat să retragă Adevărata Putere din Moridin, dar conducta curgea prea liber, prea puternic pentru a se opri acum. Chiar și pentru Shai'tan însuși.

Așa că Rand a folosit propria esență a Celui Întunecat, canalizat în toată puterea sa. Îl ținea strâns pe Cel Întunecat, ca un porumbel în strânsoarea unui șoim.

Și lumina a explodat din el.

48

O lance geniala

Elayne și-a trap calul printre grămezi de trolloci morți. Ziua a fost câștigată. Avea pe toți cei care puteau să-i caute pe cei vii printre morți.

Atâția morți. Sute de mii de oameni și trolloci, întinși în grămezi peste tot în Merrilor. Malurile râurilor erau abatoare, mlaștinile gropi comune, plutind cu cadavre. În fața ei, peste râu, Heights gemu și bubuia. Ea și-a tras oamenii de acolo. Abia putea să stea pe calul ei.

Întregul platou s-a prăbușit asupra lui, îngropând morții. Elayne se uită, simțindu-se amorțită, simțind că pământul tremură. Aceasta-

Ușoară.

Ea s-a ridicat drept, simțind umflarea puterii în Rand. Atenția ei a zburat departe de Înălțimi, în schimb s-a

concentrat asupra lui. Sentimentul puterii supreme, frumusețea controlului și dominației. O lumină s-a aruncat spre cer, departe spre nord, atât de strălucitoare încât ea a răsuflat.

Sfârșitul venise.

Thom se împletici înapoi de la intrarea în Groapa Soarelui, umbrindu-și ochii cu brațul atât de lumina – strălucitoare ca soarele însuși – izbucnit din cavernă. Moiraine!

— Lumină, şopti Thom.

Era ușoară, izbucnind din vârful muntelui Shayol Ghul, o rază radiantă care a topit vârful muntelui și a aruncat direct spre cer.

Min și-a ridicat mâna la sân, îndepărtându-se de rândurile de răniți pentru care schimbase lenjeria.

Rand, îşi spuse ea, simţindu-i hotărârea agonisită. Departe spre nord, o rază de lumină s-a ridicat în aer, atât de strălucitoare încât a luminat Câmpul Merrilor chiar și la o distanță atât de mare. Ajutoarele și răniții deopotrivă clipeau, ridicându-se în picioare, umbrindu-și fețele.

Acea lumină, o lance strălucitoare în ceruri, a ars norii și a deschis cerul.

Aviendha clipi la lumină și știa că era Rand.

A tras-o înapoi din pragul întunericului, inundând-o cu căldură. El câștiga. El *câștiga.* Era atât de puternic. L-a văzut pe adevăratul războinic în el acum.

În apropiere, Graendal s-a împiedicat în genunchi, cu ochii străluciți. Poarta care se destrămase explodase, dar nu cu o explozie la fel de mare ca data trecută. Weaves și Puterea Unică se împrăștiaseră, exact când Graendal încerca să rotească Compulsion.

Cei părăsiți s-au întors către Aviendha, iar ea a adoptat o privire adorabilă. Ea s-a închinat, de parcă s-ar fi închinat lui Aviendha.

Explozia, îşi dădu seama Aviendha, amorţită. Făcuse ceva la țesătura Compulsion. Sincer, se așteptase ca explozia aceea să o omoare. În schimb, făcuse altceva.

— Te rog, gloriosule, spuse Graendal. „Spune-mi ce vrei de la mine. Lasă-mă să te servesc!”

Aviendha se uită înapoi la lumina care era Rand și își ținu respirația.

Logain a păşit din ruine, ţinând în braţe un copil mic – poate în vârstă de doi ani. Mama care plângea copilului şi-a luat fiul din mâini. "Mulţumesc. Să te binecuvânteze, Asha'man. *Lumina să te binecuvânteze.* ”

Logain sa oprit în mijlocul oamenilor. Aerul mirosea a carne arsă şi a trolloci morţi. — Înălţimile au dispărut? el a intrebat.

— A plecat, spuse Androl, fără tragere de inimă, de lângă el. „Cutremurele i-au luat.”

Login oftă. Premiul . . . a fost pierdut, atunci? Oare ar putea vreodată să-l scoată?

Sunt un prost, se gândi el. A abandonat acea putere pentru ce? Să salvezi aceşti refugiaţi? Oameni care l-ar disprețui şi l-ar urî pentru ceea ce era. Oamenii care . . .

. . . care îl privea cu uimire.

Login se încruntă. Aceştia erau oameni de rând, nu ca oamenii din Turnul Negru care erau obişnuiţi cu bărbaţi care puteau canaliza. În acel moment, nu ar fi fost în stare să facă diferenţa.

Logain a privit cu mirare cum oamenii se înghesuiau în jurul lui Asha'man, plângând pentru mântuirea lor. Bărbaţii în vârstă l-au luat pe Asha'man de mâini, l-au biruit, lăudându-i.

În apropiere, un tânăr s-a uitat la Logain cu admiraţie. O duzină de tineri. Lumină, o *sută* . Nici o urmă de frică în ochii lor.

— Mulţumesc, spuse din nou tânăra mamă. "Mulţumesc."

„Turnul Negru protejează”, se auzi Logain spunând. "Mereu."

„Îl voi trimite la tine să fie pus la încercare când va fi major”, a promis femeia, ţinându-şi fiul în braţe. „Aş vrea să ţi se alăture, dacă are talent.”

Talentul. Nu blestemul. Talentul.

Lumina i-a scăldat.

El s-a oprit. Acel fascicul de lumină spre nord. . . canalizarea ca niciuna pe care nu o mai simţise vreodată, nici măcar la curăţare. O asemenea *putere.*

— Se întâmplă, spuse Gabrelle, apropiindu-se de el.

Logain se întinse la centură, apoi luă trei obiecte din geantă. Discuri, jumătate albe, jumătate negre. Asha'manul din apropiere s-a întors spre el, făcând o pauză în Vindecare şi mângâiind oamenii.

— Fă-o, spuse Gabrelle. „Fă-o, *Sealbreaker* .”

Logain a rupt sigiliile cândva indestructibile, una câte una, și a aruncat piesele la pământ.

49

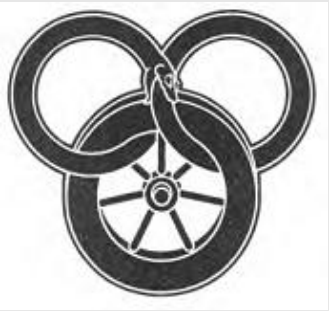

Lumină și umbră

Totul era mort. În visul lupului, Perrin a dat peste un pustiu stâncos, fără plante sau sol. Cerul se înnegrise, norii întunecați dispărând în acel neant. În timp ce urca pe o creastă, o întreagă secțiune a pământului din spatele lui s-a prăbușit – piciorul lui de piatră tremurând violent – și a fost tras în aer.

Sub asta era doar gol.

În visul lupului, totul era consumat. Perrin a continuat înainte spre Shayol Ghul. O putea vedea, ca un far, strălucind de lumină. În mod ciudat, în spate, putea distinge Muntele Dragonului, deși ar fi trebuit să fie mult prea îndepărtat pentru a fi văzut. Pe măsură ce pământul dintre ei s-a prăbușit, lumea părea să se micșoreze.

Cele două vârfuri, trăgându-se una spre alta, toate între sparte și rupte. Perrin *se îndreptă* spre partea din față a tunelului în Groapa Soarului, apoi intră, trecând de bariera violetă pe care o ridicase mai devreme.

Lanfear stătea înăuntru. Părul ei era negru, așa cum fusese când o întâlnise prima dată, iar fața ei era familiară. Arăta ca cândva.

Mi se pare că vârful de vis este enervant, spuse ea. „A trebuit să-l așezi aici?”

— Îi ține departe pe ceilalți Părăsiți, spuse Perrin absent.

— Presupun că asta face, spuse ea, încrucișându-și brațele.

„El este încă înainte?” întrebă Perrin.

— Este sfârșitul, spuse ea, dând din cap. Ceva uimitor tocmai s-a întâmplat.”

Ea miji ochii. „Acesta ar putea fi cel mai important moment pentru omenire de când am deschis Bore.”

— Atunci, să ne asigurăm că nimic nu merge bine, spuse Perrin, mergând înainte pe gura lungă de piatră, cu Lanfear lângă el.

La capătul tunelului, au găsit o scenă neașteptată. Altcineva îl ținea *pe Callandor* .; omul cu care Rand se luptase mai devreme. Poate că a fost Demandred? Perrin nu știa. Cu siguranță a fost unul dintre Părăsiți.

Omul acela a îngenuncheat pe podea, cu mâna lui Nynaeve pe umăr. Stătea chiar în spatele lui Rand și în stânga. Moiraine era în dreapta lui Rand, toți trei stând în picioare, cu ochii în față, privind în neantul din față.

Muntele a bubuit.

— Perfect, șopti Lanfear. „Nu mi-aș fi putut visa că ar putea ieși atât de bine.” Ea se uită la cele două femei. „Va trebui să lovim repede. O voi omorî pe femeia mai înaltă, tu pe cea mai scundă.”

Perrin se încruntă. Ceva despre asta părea foarte greșit. "Ucide . . . ?”

— Desigur, spuse Lanfear. „Dacă lovim repede, va mai fi timp să preluăm controlul asupra lui Moridin în timp ce el ține acea lamă. Cu asta, îl pot forța pe Lews Therin să se încline. Ea miji ochii. „Îl ține pe Cel Întunecat între degete, având nevoie de o singură strângere pentru a strânge viața – dacă se poate numi așa –. O singură mână îl poate salva pe Marele Domn. În acest moment, îmi câștig recompensa. În acest moment, devin cel mai înalt dintre cei înalți.”

"Tu . . . vrei să-l salvez pe Cel Întunecat?” spuse Perrin, ridicând o mână la cap. „Ne-ai alăturat. Amintesc . . .”

Ea îi aruncă o privire. „Un instrument atât de inferior”, a spus ea, mirosind nemulțumită. „Urăsc să trebuiască să-l folosesc. Asta nu mă face mai bun decât Graendal.” Ea tremura. „Dacă mi-ar fi dat mai mult timp, te-aș fi avut în mod corect.” Ea îl bătu pe Perrin cu drag pe obraz. „Ești tulburat. Cel mai înalt este din satul tău, îmi amintesc. Ați crescut împreună, presupun? Nu te voi face să o omori, lupul meu. Îl poți ucide pe cel scurt. O urăști, nu-i așa?"

„Eu . . . da, o iau. Ea m-a furat departe de familia mea. Din cauza ei au murit, într-adevăr. Aș fi fost acolo, altfel.”

— Așa este, spuse Lanfear. „Trebuie să fim rapizi. Momentul nostru de oportunitate nu va dura mult.”

Se întoarse spre cele două femei. Nynaeve și Moiraine. *Prietenii* lui . Și apoi . . . iar apoi *Rand.* Perrin știa că l-ar ucide. Ea îl va forța să se încline și apoi l-ar ucide. Tot timpul, scopul ei fusese să se pună într-o poziție în care Cel Întunecat însuși ar fi neputincios și ea ar putea interveni pentru a-i aduce mântuirea.

Perrin a venit lângă ea.

— Lovim împreună, spuse Lanfear încet. „Barierele dintre lumi au fost sparte aici. Ei vor putea riposta dacă nu ne grăbim. Trebuie să-i omorâm în același timp."

Acest lucru este greșit, gândi Perrin. *Acest lucru este foarte, foarte greșit.* Nu a putut lăsa să se întâmple, și totuși mâinile i s-au ridicat.

ESTE GRESIT. Nu știa de ce. Gândurile lui nu-i permiteau să se gândească de ce.

— Gata, spuse Lanfear, cu ochii pe Nynaeve.

Perrin se întoarse spre Lanfear.

— Voi număra până la trei, spuse Lanfear, fără să se uite la el.

Datoria mea, gândi Perrin, *este să fac lucrurile pe care Rand nu le poate.*

Acesta a fost visul lupului. În visul lupului, ceea ce simțea a devenit realitate.

— Unul, spuse Lanfear.

Îl iubea pe Faile.

"Două."

Îl iubea pe Faile.

"Trei."

Îl iubea pe Faile. Compulsiunea a dispărut ca fumul în vânt, aruncată ca hainele schimbate într-o clipă. Înainte ca Lanfear să poată lovi, Perrin întinse mâna și o luă de gât.

S-a răsucit o dată. Gâtul ei i-a sărit în degete.

Lanfear se mototoli, iar Perrin îi prinse trupul. Era *frumoasă* . Când a murit, s-a schimbat la cealaltă formă pe care o purtase înainte, noul ei corp.

Perrin a simțit un junghi oribil de pierdere. El nu șterse complet ceea ce făcuse ea din mintea lui. L-ar fi depășit, poate l-ar fi suprapus cu ceva nou, ceva corect. Numai visul lupului și capacitatea lui de a se vedea așa cum *ar trebui să* fie i-au permis să realizeze asta.

Din păcate, în adâncul sufletului, încă mai simțea dragoste pentru această femeie. Asta l-a îmbolnăvit. Dragostea nu era nici pe departe la fel de puternică ca dragostea lui pentru Faile, dar era acolo. S-a trezit

plângând în timp ce îi coborî trupul, drapat într-un alb elegant și argintiu, pe podeaua de piatră.

„Îmi pare rău”, șopti el. Uciderea unei femei, în special a uneia care nu-l amenința personal. . . era ceva de care nu s-ar fi crezut niciodată capabil.

Cineva trebuia să o facă. Acesta a fost cel puțin un test pe care Rand nu ar fi trebuit să îl înfrunte. Era o povară pe care Perrin o putea duce pentru prietenul său.

El ridică privirea spre Rand. — Du-te, șopti Perrin. „Fă ceea ce trebuie să faci. Ca întotdeauna, vă voi păzi spatele.”

Focile s-au prăbușit. Cel Întunecat a izbucnit eliberat.

Rand îl ținu strâns pe Cel Întunecat.

Plin de Putere, stând într-o coloană de lumină, Rand l-a tras pe Cel Întunecat în Model. Numai că aici era timp. Numai aici Umbra însăși putea fi ucisă.

Forța din mâna lui, care era în același timp vastă și totuși mică, tremura. Țipetele sale erau sunetele planetelor măcinate împreună.

Un obiect jalnic. Dintr-o dată, Rand se simți de parcă ținea nu una dintre forțele primordiale ale existenței, ci un lucru care se zvârcolește din noroiul din țarurile oilor.

TU CHIAR ESTI NIMIC, spuse Rand, cunoscând pe deplin secretele celor Întunecate. NU MI-AI FI DAT NICIODATĂ ODIHNĂ CÂT AI PROMIS, PĂRINTE AL MINCIUNILOR. TU M-AI FI INCHIVIT CA PE CEILALTI. NU POȚI DA UITARE. ODIHNA NU ESTE A TĂU. NUMAI CHIN.

Cel Întunecat tremura în strânsoarea lui.

TU ORIBIL, PLĂMĂTOR, a spus Rand.

Rand era pe moarte. Sângele lui curgea din el și, dincolo de asta, cantitatea de Puteri pe care le deținea avea să-l ardă în curând.

Îl ținea pe Cel Întunecat în mână. Începu să strângă, apoi se opri.

Știa toate secretele. Putea să vadă ce făcuse Cel Întunecat. Și Lumină, a înțeles Rand. Mare parte din ceea ce i-a arătat Cel Întunecat erau minciuni.

Dar viziunea pe care Rand însuși o crease – cea fără Cel Întunecat – era adevărul. Dacă ar fi făcut cum și-ar fi dorit, nu i-ar lăsa pe oameni mai buni decât însuși Cel Întunecat.

Ce prost am fost.

^

strigă Rand, împingându-l pe Intunecat înapoi prin groapa de unde venise. Rand și-a împins brațele în lateral, apucând stâlpii gemeni de *șayar* și a *spus* cu mintea, acoperit cu Adevărata Putere trasă prin Moridin, care a îngenuncheat pe podea, cu ochii deschiși, atât de multă putere curgând prin el încât nici măcar nu se putea mișca.

Rand a aruncat Puterile înainte cu mintea și le-a *împletit* împreună. *Saidin* și *sayar* deodată, Adevărata Putere înconjurându-i și formând un scut pe Bore.

El a țesut ceva maiestuos, un model de *sayar* și *sayin împletite* în formele lor pure. Nu Foc, nici Spirit, nici Apa, nici Pământ, nici Aer. Puritate. Lumina însăși. Acest lucru nu s-a reparat, nu s-a petice, s-a *forjat din nou.*

Cu această nouă formă a Puterii, Rand a adunat chiria care fusese făcută aici cu mult timp în urmă de oameni prosti.

În sfârșit, a înțeles că Cel Întunecat nu era inamicul.

Nu fusese niciodată.

Moiraine o apucă pe Nynaeve lângă ea, mișcându-se doar prin atingere, pentru că acea lumină era orbitoare.

O trase pe Nynaeve în picioare. Împreună, au fugit. Departe de lumina arzătoare din spate. Pe coridor, luptă. Moiraine a izbucnit în aer liber fără să-și dea seama și aproape a fugit de pe marginea potecii, ceea ce ar fi făcut-o să se împiedice în jos pe panta abruptă. Cineva a prins-o.

— Te am pe tine, spuse vocea lui Thom în timp ce ea se prăbuși în brațele lui, complet epuizată. Nynaeve căzu la pământ în apropiere, gâfâind.

Thom o întoarse pe Moiraine de pe coridor, dar ea a refuzat să privească în altă parte. Ea a deschis ochii, deși știa că lumina era prea intensă și a *văzut* ceva. Rand și Moridin, stând în lumină în timp ce aceasta se extindea spre exterior pentru a consuma întregul munte în strălucirea sa.

Întunericul din fața lui Rand atârna ca o gaură, absorbind totul. Încet, puțin câte puțin, acea gaură s-a micșorat până a fost doar o înțepătură.

A dispărut.

Epilog

Pentru a vedea răspunsul

Rand a alunecat pe sânge.

Nu putea vedea. A purtat ceva. Ceva greu. Un corp. S-a împiedicat în sus prin tunel.

Încheind, gândi el. *Se închide* Tavanul coborât ca o falcă care se închide, piatra măcinată de piatră. Cu un gâfâit, Rand ajunse în aer liber în timp ce pietrele se trântiră în spatele lui, blocându-se ca niște dinți strânși.

Rand s-a împiedicat. Corpul din brațele lui era atât de greu. A alunecat la pământ.

Ar putea . . . vezi, doar vag. O siluetă îngenuncheată lângă el. „Da”, a șoptit o femeie. Nu a recunoscut vocea. "Da este bine. Asta trebuie să faci.”

Clipi, cu vederea neclară. Aia era îmbrăcămintea Aiel? O bătrână, cu părul gri? Forma ei sa retras, iar Rand se întinse spre ea, nedorind să fie singur. Dorind să se explice. — Acum văd răspunsul, șopti el. „I-am pus lui Aelfinn întrebarea greșită. A alege este soarta noastră. Dacă nu ai de ales, atunci nu ești deloc bărbat. Esti o marioneta. . .” strigând.

Rand se simţea greu. S-a cufundat în inconștiență.

Mat s-a ridicat în picioare în timp ce ceața lui Mashadar a ars de lângă el și a dispărut. Câmpul era presărat de cadavrele acelor trolloci înfiorați.

S-a uitat în sus printre firele dispărute și a găsit soarele direct deasupra capului.

„Ei bine, ești o priveliște”, îi spuse el. „Ar trebui să ieși mai des. Tu ai o fata frumoasa." A zâmbit, apoi s-a uitat în jos la mortul de lângă picioarele lui. Padan Fain arăta ca un mănunchi de bețe și mușchi, carnea alunecându-i din oase.

Întunericul pumnalului se răspândise pe pielea lui putrezită. Putea.

Aproape, Mat întinse mâna după pumnalul acela. Apoi a scuipat. „Pentru o dată”, a spus el, „un pariu pe care nu vreau să-l ating”. I-a întors spatele și a plecat.

La trei pași, și-a găsit pălăria. A zâmbit, l-a smuls și l-a pus pe cap, apoi a început să fluiere în timp ce a sprijinit *ashandarei* pe umăr și a plecat. Zarurile încetaseră să se mai rostogolească în capul lui Mat.

În spate, pumnalul, rubin și tot, s-a topit în mizeria care fusese Padan Fain.

Perrin a intrat obosit în tabăra pe care o amenajaseră la baza lui Shayol Ghul după ce luptele încetaseră. Și-a scăpat haina. Aerul se simțea bine pe pieptul lui gol. El l-a ascuns pe *Mah'alleinir* la locul său, la centură. Un fierar bun nu și-a neglijat niciodată uneltele, cu toate că uneori, purtându-le, simțea că l-ar duce până în mormânt.

A crezut că poate dormi o sută de zile consecutive. Dar încă nu. Nu încă.

Eșuează.

Nu. În adâncul sufletului, el știa că trebuie să se confrunte cu ceva oribil la ea. Dar încă nu. Pentru moment, a alungat acea îngrijorare - acea teroare - departe.

Ultimele spirite ale lupilor au revenit în visul lupului.

La revedere, tânărul taur.

Găsește ceea ce cauți, Young Bull.

Vânătoarea se termină, dar vom vâna din nou, Young Bull.

Perrin se plimba printre rânduri de oameni răniți și Aiel sărbătorind înfrângerea Shadowspawn. Unele corturi erau pline de gemete, altele de urlete de victorie. Oameni de toate neamurile alergau prin valea acum înflorită a lui Thakan'dar, unii vânând răniți, alții plângând de bucurie și hohotind în timp ce se întâlneau cu prietenii care supraviețuiseră ultimelor momente întunecate.

Aiel l-a strigat pe Perrin: „Ho, fierar, alătură-te nouă!” Dar nu a intrat la serbările lor. I-a căutat pe paznici. Cineva de pe aici trebuia să fie suficient de calm încât să-și facă griji că Myrddraal sau Draghkar necinstiți profită de ocazie pentru a încerca să se răzbune. Destul de sigur, a găsit un inel de apărători în centrul taberei care păzeau un cort mare. Dar Rand?

Nicio culoare nu se învârtea în viziunea lui. Nicio imagine cu Rand. Perrin nu mai simți smuls, trăgându-l în

orice direcție.

Acelea păreau semne foarte rele.

A împins printre gardieni, amorțit și a intrat în cort. Unde găsiseră un cort atât de mare pe acest câmp de luptă? Totul fusese călcat în picioare, aruncat în aer sau ars.

Interiorul mirosea a ierburi și era împărțit cu mai multe cârpe suspendate.

„Am încercat totul”, șopti o voce. vocea lui Damer Flinn. „Nimic nu schimbă ceea ce se întâmplă. El-"

Perrin îi împinse pe Nynaeve și pe Flinn care stăteau lângă un palet din spatele unuia dintre pereți despărțitori. Rand, curățat și îmbrăcat, zăcea acolo, cu ochii închiși. Moiraine îngenunche lângă el, cu mâna ei pe fața lui, șoptind atât de blând decât el putea auzi. — Ai făcut bine, Rand. Ai facut bine."

"El traieste?" întrebă Perrin, ștergându-și sudoarea de pe față cu mâna.

„Perrin!” spuse Nynaeve. „O, Lumină. Arăți oribil. Stai jos, nebunule! Ai de gând să cazi. Nu vreau ca *doi* dintre voi să vă ocupați.”

Ochii ei erau roșii. — Oricum moare, nu-i așa? întrebă Perrin. „L-ai scos în viață, dar tot va muri.”

— Stai, a ordonat Nynaeve, arătând spre un taburet.

— Câinii se supun acestei porunci, Nynaeve, spuse Perrin, nu lupii. A îngenuncheat, sprijinindu-și o mână pe umărul lui Rand.

Nu am putut să-ți simți tragerea sau să văd viziunile, se gândi Perrin. *Nu mai ești* ta'veren. *Bănuiesc că nici eu nu sunt.* — I-ai trimis după cei trei? întrebă Perrin. „Min, Elayne, Aviendha. Trebuie să-l viziteze pentru ultima dată.”

„Asta e tot ce poți spune?” se răsti Nynaeve.

El ridică privirea spre ea. Felul în care și-a încrucișat brațele o făcea să arate de parcă s-ar fi ținut împreună. Înfășurându-și brațele în jurul ei, ca să nu mai plângă.

„Cine a mai murit?” întrebă Perrin, pregătindu-se. Era evident din expresia ei. Ea pierduse deja una.

„Egwene.”

Perrin închise ochii, respirând. Egwene. Ușoară.

Nicio capodopera nu vine fara un pret, se gandi el. *Asta nu înseamnă că nu merită să falsificăm* Still. . . Egwene?

— Nu e vina ta, Nynaeve, spuse el, deschizând ochii.

„Desigur că nu este. Știu că nu este, prostule cu creierul amorțit.” Ea sa întors.

Se ridică, îmbrățișând-o și bătând-o pe spate cu mâinile de fierar. "Imi pare rau."

"Am plecat . . . să te salvez, șopti Nynaeve. „Am venit doar ca să te protejez.”

— Ai făcut-o, Nynaeve. L-ai protejat pe Rand ca să poată face ceea ce trebuia să facă.”

Ea s-a scuturat, iar el a lăsat-o să plângă. Ușoară. El însuși a vărsat câteva lacrimi. Nynaeve se trase brusc după o clipă, apoi ieși din cort.

— Am încercat, spuse Flinn disperat, uitându-se la Rand. — Și Nynaeve a făcut-o. Împreună, am încercat, cu angrealul Moirainei *Sedai.* Nimic nu a funcționat. Nimeni nu știe cum să-l salveze.”

— Ai făcut ce ai putut, spuse Perrin, uitându-se în jurul următoarei partiții. Un alt bărbat zăcea acolo pe palet. „Ce caută el aici?”

„I-am găsit împreună”, a spus Flinn. „Rand trebuie să-l fi scos din groapă. Nu știm de ce Lordul Dragon l-ar salva pe unul dintre Părăsiți, dar nu contează. Nici noi nu-l putem vindeca. Ei mor. Amandoi.”

— Trimiteți după Min, Elayne și Aviendha, spuse Perrin din nou. El a ezitat. „Au supraviețuit toți?”

— Fata Aiel a primit o bătaie, spuse Flinn. „Ea a venit poticnindu-se în tabără, pe jumătate purtată de o Aes Sedai cu aspect îngrozitor, care îi făcuse o poartă de intrare. Va trăi, deși nu știu cât de bine va merge peste ani.”

„Anunțați-i. Toti."

Flinn dădu din cap, iar Perrin ieşi după Nynaeve. A găsit ceea ce sperase să vadă, motivul pentru care ea plecase atât de repede. Chiar în afara cortului, Lan o strânse strâns. Bărbatul părea la fel de însângerat și obosit precum se simțea Perrin. Ochii li s-au întâlnit și au dat din cap unul altuia.

— Câțiva dintre Windfinders au deschis o poartă între aici și Merrilor, îi spuse Lan lui Perrin. „Cel întunecat este din nou pecetluit. Blasted Lands înfloresc, iar porțile de acces se pot deschide din nou aici.”

— Mulțumesc, spuse Perrin, trecând pe lângă el. "Are cineva . . . ai auzit ceva despre Faile?”

„Nu, fierar. Hornounder a văzut-o ultima dată, dar ea l-a părăsit și a intrat pe câmpul de luptă pentru a-i atrage pe trollocii departe de el. Imi pare rau."

Perrin dădu din cap. Vorbise deja cu Mat și Olver. I se părea că . . . că evitase să se gândească la ceea ce trebuie să se fi întâmplat.

Nu te gândi la asta, își spuse. *Nu îndrăzni.* Se întări, apoi se duse să caute poarta pe care Lan o pomenise.

— Scuză-mă, le-a întrebat Loial pe Fecioarele care stăteau lângă cort. — Ai văzut-o pe Matrim Cauthon?

„Oosquai?” întrebă unul dintre ei râzând, ținând pielea în sus.

— Nu, nu, spuse Loial. „Trebuie să-l găsesc pe Matrim Cauthon și să-i fac relatarea bătăliei, înțelegi. În timp ce este proaspătă. Am nevoie ca toată lumea să-mi spună ce au văzut și auzit, ca să pot scrie. Nu va exista niciodată un moment mai bun.”

Și, a recunoscut în sinea lui, a vrut să-i vadă pe Mat și Perrin. Vezi că erau în regulă. S-au întâmplat atât de multe; voia să vorbească cu prietenii săi și să se asigure că sunt bine. Cu ceea ce se întâmpla cu Rand . . .

Femeia Aiel i-a zâmbit beată. Loial oftă, apoi continuă prin tabără. Ziua se apropia de sfârșit. Ziua ultimei bătălii! Era a patra vârstă acum, nu-i așa? Ar putea o vârstă să înceapă la mijlocul unei zile? Ar fi incomod pentru calendare, nu-i așa? Dar toată lumea a fost de acord. Rand sigilase Bore la amiază.

Loial a continuat prin tabără. Nu se mutaseră de la baza lui Shayol Ghul. Nynaeve a spus că era prea îngrijorată pentru a-l muta pe Rand, Loial a continuat să caute, aruncând o privire în corturi. În următorul, l-a găsit pe generalul grizonat Ituralde, înconjurat de patru Aes Sedai.

— Uite, spuse Ituralde. „Toată viața i-am slujit pe regii Aradului Doman. Am jurat.”

— Alsalam a murit, spuse Saerin Sedai de lângă scaun. „Cineva trebuie să preia tronul.”

„Există confuzie în Saldaea”, a adăugat Elswell Sedai. „Succesiunea este dezordonată, cu legăturile pe care le are acum cu Andor. Arad Doman nu își poate permite să fie fără lider. *Trebuie* să luați tronul, Rodel Ituralde. Trebuie să o faci repede.”

„Consiliul Comerciantului . . .”

„Toți morți sau dispăruți”, a spus un alt Aes Sedai.

„Am depus jurăminte. . .”

„Și ce ar vrea să faci regele tău?” întrebă Yukiri Sedai. „Lăsați regatul să se dezintegreze? Trebuie să fii puternic, Lord Ituralde. Nu este un moment pentru Arad Doman să rămână fără lider.”

Loial s-a strecurat și a clătinat din cap, simțindu-se milă de bărbat. *Patru* Aes Sedai. Ituralde avea să fie încoronată înainte de a se termina ziua.

Loial se opri din nou pe lângă cortul principal al Vindecării pentru a verifica dacă cineva îl văzuse pe Mat. Fusese pe acest câmp de luptă și oamenii spuneau că zâmbește și sănătos, dar... . . Ei bine, Loial a vrut să vadă singur. Am vrut să vorbesc cu el.

În interiorul cortului, Loial a fost nevoit să se trântească ca să nu-și perie capul pe tavan. Un cort mare pentru oameni era mic după standardele Ogier.

Se uită la Rand. Prietenul lui arăta mai rău decât înainte. Lan stătea lângă perete. Purta o coroană – era doar o bandă de argint simplă – unde se *odihnea hadorii* . Nu a fost ciudat, dar cel potrivit pe care l-a purtat Nynaeve i-a dat startul lui Loial.

— Nu e corect, șopti Nynaeve. „De ce ar trebui să moară, când celălalt se îmbunătățește?”

Nynaeve părea tulburată. Ea încă mai avea ochii roșii, dar înainte, ea chivvived pe oricine i-a menționat, așa că Loial nu spuse nimic. Oamenii păreau adesea să vrea ca el să nu spună nimic, ceea ce era ciudat pentru oamenii care trăiau atât de grăbit.

Ea se uită la Loial, iar el și-a plecat capul în fața ei.

— Loial, spuse ea. „Cum merge căutarea ta?”

— Nu bine, spuse el cu o grimasă. „Perrin m-a ignorat și Mat nu poate fi găsit.”

— Poveștile tale pot aștepta câteva zile, constructor, spuse Lan.

Loial nu s-a certat. La urma urmei, Lan era un rege acum. Dar . . . nu, poveștile *nu puteau* aștepta. Trebuiau să fie proaspete pentru ca istoria lui să fie corectă.

— Este groaznic, spuse Flinn, uitându-se în continuare la Rand. „Dar, Nynaeve Sedai. . . E atât de ciudat. Nimănui dintre cei trei nu pare să-i pese deloc. Nu ar trebui să fie mai îngrijorați. . . ?”

Loial i-a părăsit, deși a verificat-o pe Aviendha într-un cort din apropiere. Ea a stat în timp ce mai multe femei îi îngrijeau picioarele răsucite și sângerând. Își pierduse câteva degete de la picioare. Ea dădu din cap către Loial; Se pare că vindecările făcute până acum îi îndepărtaseră durerea, căci, deși părea obosită, nu părea în agonie.

"Mat?" întrebă el cu speranță.

„Nu l-am văzut, Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan”, a răspuns Aviendha. — Cel puțin, nu de când ai întrebat cu

puțin timp în urmă.

Loial se înroși, apoi o părăsi. A trecut pe lângă Elayne și Min afară. Avea să primească poveștile lor — pusese deja câteva întrebări — dar cei trei *ta'veren* . . . au fost cele mai importante! De ce oamenii se agitau mereu atât de repede, fără să stea nemișcați? Niciodata sa gandesti. Aceasta a fost o zi importantă.

Era ciudat, totuși . Min și Elayne. Nu ar trebui să fie alături de Rand? Elayne părea să preia rapoarte despre victime și provizii pentru refugiați, iar Min s-a așezat privind în sus la Shayol Ghul, o expresie îndepărtată în ochii ei. Nici unul nu a intrat să-l țină de mână pe Rand în timp ce aluneca spre moarte.

Ei bine, se gândi Loial, *poate că Mat s-a strecurat lângă mine și s-a întors la Merrilor.* Nu stau niciodată pe loc, bărbații ăștia. Întotdeauna atât de grăbit. . . .

Matrim Cauthon a intrat în tabăra Seanchan din partea de sud a Merrilor, departe de grămezile morților.

De jur împrejur, bărbații și femeile din Seanchan gâfâiau, cu mâinile la gură. Își înclină pălăria spre ei.

„Prințul Corbilor!” Tonuri liniștite se mișcau prin tabără în fața lui, trecând din gură în gură ca ultima sticlă de coniac într-o noapte rece.

S-a îndreptat spre Tuon, care stătea la o masă mare cu hărți din centrul de tabără, vorbind cu Selucia. Karede, observă Mat, supraviețuise. Probabil că bărbatul s-a simțit vinovat pentru asta.

Tuon se uită la Mat și se încruntă. "Unde ai fost?"

Mat ridică brațul, iar Tuon se încruntă, privind în sus la nimic. Mat se întoarse și își întinse mâna mai departe spre cer.

Florile de noapte au început să explodeze sus, deasupra taberei.

Mat râânji. Aludra luase puțin convingătoare, dar doar puțin. Îi plăcea atât de mult să facă lucrurile să explodeze.

Încă nu era cu adevărat amurg, dar spectacolul era încă grandios. Aludra avea acum jumătate din dragoni pregătiți să construiască artificii și să-și mânuiască pulberile. Părea mult mai puțin secretă decât fusese cândva.

Sunetele afișajului le-au străbătut.

"Focuri de artificii?" spuse Tuon.

„Cel mai bun spectacol de artificii din istoria pământului meu *sau* al tău”, a spus Mat.

Tuon se încruntă. Exploziile se reflectau în ochii ei întunecați. „Sunt însărcinată”, a spus ea. „Doomseer-ul a confirmat-o.”

Mat simți o tresărire, la fel de sigur ca și cum un foc de artificii s-ar fi stins în stomacul lui. Un moștenitor. Un fiu, fără îndoială! Ce șanse să fie băiat? Mat își forța un rânjet. „Ei bine, cred că nu mai sunt de acord. Ai un moștenitor.”

„Am un moștenitor”, a spus Tuon, „dar eu sunt cel care nu are cârligul. Acum pot să te omor, dacă vreau.”

Mat simți că zâmbetul lui se lărește. „Ei bine, va trebui să vedem ce putem rezolva. Spune-mi, joci vreodată zaruri?”

Perrin s-a așezat printre morți și în cele din urmă a început să plângă.

Gai'shain în alb și femeile din oraș au luat-o printre morți. Nu era niciun semn de Faile. Deloc.

Nu pot continua. Cât timp trecuse de când nu dormise? Acea noapte în Mayene. Corpul lui s-a plâns că nu a fost suficient. Se împinsese cu mult înainte de asta, petrecând echivalentul a săptămâni în visul lupului.

Lordul și Lady Bashere erau morți. Faile ar fi fost regină dacă ar fi trăit. Perrin se cutremură și tremura și nu se mai putea face să se miște. Au fost sute de mii de morți pe acest câmp de luptă. Ceilalți cercetători au ignorat un cadavru dacă nu avea viață, l-au marcat și au mers mai departe. Încercase să răspândească vestea ca să-l caute pe Faile, dar căutătorii au fost nevoiți să-i caute pe cei vii.

Focuri de artificii au explodat pe cerul întunecat. Perrin și-a îngropat capul în mâini, apoi a simțit că alunecă în lateral și se prăbuși printre cadavre.

Moghedien tresări la ecranul de pe cer. Fiecare explozie o făcea să vadă din nou acel foc mortal, sfâșiind prin Sharans. Acea floare de lumină, acel moment de panică.

Și apoi . . . iar apoi întunericul. Ea se trezise ceva timp mai târziu, lăsată ca moartă printre trupurile lui Sharans. Când ajunse, îi găsise pe acești proști pe tot câmpul de luptă, pretinzând că a câștigat ziua.

Revendicare? își spuse ea, tresărind din nou când se auzi încă o rundă de artificii. *Marele Domn a căzut.* Totul era pierdut.

Nu. Nu. Ea a continuat înainte, păstrându-și pasul ferm, nebănuit. Ea strangulase un muncitor, apoi își luase forma,

canalizând doar o mică parte și răsturnând țesătura. Asta ar trebui să o lase să scape din acest loc. Ea se învârtea în jurul trupurilor, ignorând mirosul din aer.

Nu totul a fost pierdut. Ea încă trăia. Și ea a fost din Aleși! Asta insemna . . . asta însemna că era o împărătească printre cei mai mici ei. De ce, Marele Domn a fost din nou închis, așa că nu a putut-o pedepsi. Și cu siguranță majoritatea, dacă nu toți, dintre ceilalți Aleși au fost morți sau întemnițați. Dacă ar fi adevărat, nimeni nu ar putea rivaliza cu ea în cunoștințe.

Acest lucru ar putea merge de fapt. Aceasta ar putea fi o *victorie* . S-a oprit lângă un cărucior de aprovizionare răsturnat, strângându-și *cur'souvra — din fericire* era încă întreg. Ea a zâmbit cu un rânjet larg, apoi a țesut o mică lumină pentru a-și lumina drumul.

Da . . . Uită-te la cerul liber, nu la nori. Ar putea transforma acest lucru în avantajul ei. De ce . . . în câțiva ani, ea ar putea să conducă ea însăși lumea!

Ceva rece s-a rupt în jurul gâtului ei.

Moghedien întinse mâna cu groază, apoi țipă. "Nu! Nu *din nou!* Deghizarea ei s-a topit și Puterea Unică a părăsit-o.

Un *sul'dam cu aspect îngâmfat* stătea în spate. „Au spus că nu putem lua pe nimeni care se numește Aes Sedai. Dar tu, nu porți niciunul dintre inelele lor și te furișezi ca unul care a greșit cu ceva. Nu cred că veți fi deloc dor.”

"Eliberează-mă!" spuse Moghedien, scărpinând la *a'dam.* „Eliberează-mă, tu...”

Durerea a trimis-o la pământ, zvârcolindu-se.

„Mă numesc Shanan”, a spus *sul’dam în* timp ce o altă femeie se apropie, cu o *damane* în remorche. „Dar poți să-mi spui amantă. Cred că ar trebui să ne întoarcem repede la Ebou Dar.”

Însoțitorul ei dădu din cap și *damane își* făcu o poartă.

Trebuiau să-l tragă pe Moghedien.

Nynaeve a ieșit din cortul Vindecării de la Shayol Ghul. Soarele era aproape sub orizont.

„E mort”, îi șopti ea mulțimii mici adunate afară.

A rosti cuvintele a fost ca și cum ai arunca o cărămidă pe propriile picioare. Ea nu a plâns. Ea vărsase deja acele lacrimi. Asta nu însemna că nu a rănit.

Lan a ieşit din cort în spatele ei, punându-i un braţ în jurul umerilor ei. Ea și-a ridicat mâna spre a lui. În apropiere, Min și Elayne s-au uitat unul la altul.

îi şopti Gregorin lui Darlin — fusese găsit, pe jumătate mort, în epava cortului său. Amândoi s-au încruntat la femei. Nynaeve a auzit o parte din ceea ce a spus Gregorin. „. . . se aştepta ca sălbaticul Aiel să fie lipsit de inimă şi poate că Regina Andorului, dar cealaltă? Nici o lacrimă.”

„Sunt şocaţi”, a răspuns Darlin.

Nu, gândi Nynaeve, studiindu-i pe Min şi pe Elayne. *Cei trei ştiu ceva ce eu nu ştiu. Va trebui să-i învinge.*

— Scuză-mă, spuse Nynaeve, îndepărtându-se de Lan.

El a urmat.

Ea ridică o sprânceană spre el.

— Nu vei scăpa de mine în următoarele câteva săptămâni, Nynaeve, spuse el, dragostea pulsand prin legătura lui. „Chiar dacă vrei.”

— Bou încăpăţânat, mormăi ea. „După câte îmi amintesc, tu eşti cel care a insistat să mă părăsească pentru a putea mărşălui singur spre presupusul tău destin.”

— Şi ai avut dreptate în privinţa asta, spuse Lan. „Aşa cum eşti atât de des.” A spus-o atât de calm încât a fost greu să fii supărat pe el.

În plus, femeile pe care era supărată. A ales-o mai întâi pe Aviendha şi s-a apropiat de ea, Lan lângă ea.

„. . . cu Rhuarc mort”, le spunea Aviendha către Sorilea şi Bair, „Cred că orice am văzut *trebuie să* se poată schimba. A făcut deja.”

— Ţi-am văzut viziunea, Aviendha, spuse Bair. „Sau ceva asemănător, prin alţi ochi. Cred că este un avertisment asupra a ceva ce nu trebuie să lăsăm să se întâmple.”

Ceilalţi doi dădură din cap, apoi aruncară o privire către Nynaeve şi deveniră la fel de nemişcaţi ca Aes Sedai. Aviendha era la fel de rea ca şi ceilalţi, complet calmă în timp ce stătea pe scaun, cu picioarele înfăşurate în bandaje. S-ar putea să meargă din nou într-o zi, dar nu s-ar lupta niciodată.

— Nynaeve al'Meara, spuse Aviendha.

— M-ai auzit spunând că Rand a murit? întrebă Nynaeve. „S-a dus în tăcere.”

— Cel care a fost rănit s-a trezit din vis, spuse Aviendha pe un ton uniform. „Este aşa cum trebuie să facă toţi. Moartea lui a fost săvârşită în măreţie şi va fi celebrat în măreţie.”

Nynaeve se aplecă. — În regulă, spuse ea ameninţător, îmbrăţişând Sursa. „Fără cu asta. Te-am ales pentru că nu poţi fugi de mine.”

Aviendha a afișat un moment din ceea ce ar fi putut fi frică. A dispărut într-o clipită. „Să-i pregătim rugul”.

Perrin a alergat în visul lupului. Singur.

Alți lupi și-au urlat întristarea pentru durerea lui. După ce trecea pe lângă ei, se întorceau la sărbătorile lor, dar asta nu le făcea empatia mai puțin reală.

Nu a urlat. Nu a strigat. A devenit Young Bull și a fugit.

Nu voia să fie aici. Vroia somn, somn adevărat. Acolo, nu putea simți durerea. Aici putea.

N-ar fi trebuit să o părăsesc.

Un gând la bărbați. De ce s-a strecurat!

Dar ce as putea sa fac? Am promis că nu o voi trata ca pe sticlă.

Alerga. Aleargă repede. Aleargă până a venit epuizarea!

A trebuit să merg la Rand. a trebuit *. Dar făcând asta, am eșuat-o!*

Spre cele Două Râuri într-o clipită. Înapoi, de-a lungul râului. The Waste, apoi înapoi, o alergare lungă spre Falme.

Cum mă puteam aștepta să-i țin pe amândoi, apoi să-i las pe unul să plece?

Să se rupă. Apoi la Cele Două Râuri. O neclaritate, mârâit, mișcându-se cât de repede putea. Aici. Aici se căsătorise cu ea.

Aici urla.

Caemlyn, Cairhien, Dumai's Wells.

Aici l-a salvat pe unul dintre ei.

Cairhien, Ghealdan, Malden.

Aici salvase un altul.

Două forțe în viața lui. Fiecare trăsese de el. Tânărul Taur s-a prăbușit în cele din urmă lângă niște dealuri undeva în Andor. Un loc familiar.

Locul unde l-am cunoscut pe Elyas.

A devenit din nou Perrin. Gândurile lui nu erau gânduri de lup, necazurile lui nu necazurile de lup. Se uită în sus la cerul care era acum, după sacrificiul lui Rand, gol de nori. Și-a dorit să fie cu prietenul său când a murit.

De data aceasta, el va fi cu Faile acolo unde murise ea.

Voia să țipe, dar n-ar fi făcut bine. „Trebuie să dau drumul, nu-i așa?” șopti el spre cerul acela. "Ușoară. nu vreau. Am invatat. Am *învățat* de la Malden. Nu am mai făcut-o! Am făcut ceea ce trebuia să fac, de data aceasta.”

Undeva în apropiere, o pasăre a strigat pe cer. Lupii urlau. Vânătoare.

"Am invatat . . .”

Un strigăt de pasăre.

Sună ca un șoim.

Perrin se aruncă în picioare, învârtindu-se. *Acolo.* El a dispărut într-o clipă, apărând pe un câmp deschis pe care nu l-a recunoscut. Nu, *cunoștea* acest domeniu. El știa! Acesta era Merrilor, numai fără sânge, fără iarba răscolită în noroi, fără pământul explodat și spart.

Aici a găsit un șoim minuscul – la fel de mic ca mâna lui – plângând încet, cu un picior rupt prins sub o stâncă. Bătăile inimii îi erau slabe.

Perrin urlă în timp ce se trezea, făcându-și drumul din visul lupului. S-a ridicat pe câmpul de trupuri, strigând spre cerul nopții. Căutătorii din apropiere s-au împrăștiat de frică.

Unde? În întuneric, ar putea găsi același loc? A alergat, poticnindu-se peste cadavre, prin gropi făcute de canalizatori sau dragoni. Se opri, privind într-o parte, apoi în alta. Unde. *Unde!*

Săpun înflorit. Un strop de parfum în aer. Perrin s-a repezit spre ea, aruncându-și greutatea asupra cadavrului unui trolloc enorm, întins aproape până la piept deasupra altor corpuri. Sub el, a găsit cadavrul unui cal. Incapabil să se gândească cu adevărat la ceea ce făcea sau la puterea pe care ar fi trebuit să o necesite, Perrin trase calul deoparte.

Dedesubt, Faile zăcea însângerat într-o mică adâncitură din pământ, respirând superficial. Perrin strigă și căzu în genunchi, legănându-o în brațele lui, inspirând parfumul ei.

I-au trebuit doar două bătăi ale inimii ca să *treacă* în visul lupului, să-l ducă pe Faile la Nynaeve, departe spre nord și să *treacă* afară. Câteva secunde mai târziu, a simțit-o vindecată în brațele lui, nedorind să o renunțe nici măcar pentru asta.

Faile, soimul lui, tremura si se agita. Apoi a deschis ochii și i-a zâmbit.

Ceilalți eroi dispăruseră. Birgitte rămase când se apropia seara. În apropiere, soldații au pregătit rugul lui Rand al'Thor.

Birgitte nu putea sta mult mai mult, dar deocamdată. . . da, ar putea rămâne. Un timp scurt. Modelul ar permite.

„Elayne?” spuse Birgitte. "Stii ceva? Despre Dragon?” Elayne ridică din umeri în lumina scăderii. Cei doi stăteau

în spatele mulțimii care se adunau să privească cum se aprinde rugul Dragonului Renăscut.

— Știu ce plănuiești, îi spuse Birgitte lui Elayne. „Cu cornul”.

„Și ce plănuiesc?”

— Să-l păstreze, spuse Birgitte, „și băiatul. Să-l aibă ca o comoară andorică, poate arma unei națiuni.”

"Poate."

Birgitte zâmbi. „E bine că l-am trimis, atunci.”

Elayne se întoarse spre ea, ignorând pe cei care pregăteau rugul lui Rand. „ *Ce?”*

— L-am trimis pe Olver, spuse Birgitte. „Cu gărzi în care am încredere. I-am spus lui Olver să găsească un loc în care nimeni să nu caute, un loc pe care să-l poată uita și să arunce Cornul în el. De preferat oceanul.”

Elayne expiră încet, apoi se întoarse înapoi spre rug. „Femeie insuportabilă.” Ea a ezitat. „Îți mulțumesc că m-ai scutit de a fi nevoit să iau această decizie.”

„M-am gândit că te vei simți așa.” De fapt, Birgitte presupuse că va dura mult timp până când Elayne să înțeleagă. Dar Elayne crescuse în ultimele săptămâni. — Oricum, trebuie să fiu departe de a fi insuportabil, din moment ce ai făcut o treabă excelentă de a mă suferi în ultimele luni.

Elayne se întoarse din nou spre ea. „Sună ca un rămas bun.”

Birgitte zâmbi. O simțea, uneori, când venea. "Este." Elayne părea întristat. „Trebuie să fie?”

— Mă renasc, Elayne, şopti Birgitte. "Acum. Undeva, o femeie se pregătește să nască, iar eu mă voi duce la acel corp. Se intampla. „Nu vreau să te pierd.”

Birgitte chicoti. „Ei bine, poate ne vom întâlni din nou. Deocamdată, fii fericit pentru mine, Elayne. Aceasta înseamnă că ciclul continuă. Am să fiu din nou cu el. Gaidai . . . Voi fi cu doar câțiva ani mai tânăr decât el.”

Elayne o luă de braț, cu ochii lăcrimați. „Iubire și pace, Birgitte. Mulțumesc."

Birgitte a zâmbit, apoi a închis ochii și s-a lăsat să plece.

În timp ce seara s-a așezat pe pământ, Tam și-a ridicat privirea spre ceea ce fusese cândva cel mai de temut loc dintre toate. Shayol Ghul. Ultimele licăriri de lumină au arătat plante care creșteau aici, flori înflorind, iarbă crescând în jurul armelor căzute și peste cadavre.

Acesta este darul tău pentru noi, fiule? el s-a intrebat. *Unul final?*

Tam și-a aprins torța de la flacăra mică, pâlpâitoare, care trosnea în groapă din apropiere. A mers înainte, trecând pe rândurile celor care stăteau în noapte. Nu spuseseră multe dintre riturile funerare ale lui Rand. Toți ar fi vrut să vină. Poate că toți meritau să vină. Soții Aes Sedai plănuiau un memorial elaborat pentru Egwene; Tam a preferat o aventură liniștită pentru fiul său.

Rand se putea odihni în sfârșit.

A trecut pe lângă oameni care stăteau cu capetele plecate. Nimeni nu a purtat lumină decât Tam. Ceilalţi aşteptau în întuneric, o mică mulţime de vreo două sute înconjurând cutia. Torța Tam a pâlpâit portocaliu de pe fețele solemne.

Seara, chiar și cu lumina lui, era greu să-i deosebești pe Aiel de Aes Sedai, bărbatul Two Rivers din regele Tairen. Toate erau forme în noapte, salutând trupul Dragonului Renăscut.

Tam s-a urcat la stradă, lângă Thom și Moiraine, care se țineau de mână, cu fețele solemne. Moiraine se întinse și strânse ușor brațul lui Tam.

Tam se uită la cadavru, uitându-se în jos la fața fiului său la lumina focului. Nu și-a șters lacrimile de pe ochi.

Ai facut bine. Baiatul meu . . . ai facut asa de bine.

A aprins rugul cu o mână evlavioasă.

Min a stat în fața mulțimii. Ea îl privi pe Tam, cu umerii căzuți, plecând capul în fața flăcărilor. În cele din urmă, bărbatul s-a întors să se alăture oamenilor Two Rivers. Abell Cauthon îl îmbrățișă, șoptindu-i încet prietenului său.

Capete în noapte, umbre, întoarse spre Min, Aviendha și Elayne. Se așteptau la ceva de la ei trei. Un fel de spectacol.

Solemn, Min a făcut un pas înainte împreună cu ceilalți doi; Aviendha avea nevoie de ajutorul a două Fecioare pentru a merge, deși a fost capabilă să stea sprijinindu-se de Elayne. Fecioarele s-au retras pentru a-i lăsa pe cei trei singuri în fața rugului. Elayne și Min stăteau alături de ea, privind cum ardea focul, mistuind cadavrul lui Rand.

— Am văzut asta, spuse Min. „Știam că va veni în ziua în care l-am întâlnit prima dată. Noi trei, împreună, aici.”

Elayne dădu din cap. "Si acum ce?"

„Acum . . .” spuse Aviendha. „Acum ne asigurăm că toată lumea crede cu adevărat că a plecat.”

Min încuviință din cap, simțind pulsația legăturii în fundul minții ei. A devenit mai puternic cu fiecare clipă.

Rand al'Thor — doar Rand al'Thor — s-a trezit singur într-un cort întunecat. Cineva lăsase o lumânare aprinsă lângă paletul lui.

A respirat adânc, întinzându-se. Avea impresia că doar ar fi dormit lung și adânc. Nu ar trebui să-l doară? Rigid? Durere? Nu simțea nimic din toate astea.

S-a întins lângă el și nu a simțit nicio răni acolo. Fără răni. Pentru prima dată după mult timp, nu a fost *nicio durere* . Aproape că nu știa ce să facă din asta.

Apoi s-a uitat în jos și a văzut că mâna care îi împingea partea era mâna lui stângă. A râs, ținând-o în fața lui. *O oglindă,* se gândi el.

Am nevoie de o oglindă.

A găsit unul dincolo de următoarea despărțire a cortului. Aparent, fusese lăsat complet singur. A ridicat lumânarea, privind în oglinda mică. Chipul lui Moridin se uită înapoi la el.

Rand și-a atins fața, simțind-o. În ochiul drept îi atârna un singur *saa,* negru, în formă de colți de dragon. Nu s-a mișcat.

Rand se strecură înapoi în porţiunea de cort unde se trezise. Sabia lui Laman era acolo, aşezată deasupra unui morman îngrijit de haine amestecate. Se pare că Alivia nu știa ce ar vrea să poarte. Ea fusese cea care lăsase aceste lucruri, desigur, împreună cu o pungă de monede de la o varietate de națiuni. Nu-i păsa niciodată prea mult nici de haine, nici de monede, dar știa că el avea nevoie de ambele.

Ea te va ajuta să mori. Rand clătină din cap, îmbrăcând și adunând monedele și sabia, apoi se strecură afară din cort. Cineva lăsase legat, nu departe, un cal bun, un motel moale. Asta i-ar face bine. De la Dragon Reborn la hoț de cai. A chicotit pentru sine. Bareback ar trebui să facă.

El a ezitat. În apropiere, în întuneric, oamenii cântau. Acesta a fost Shayol Ghul, dar nu așa cum și-a amintit. Un Shayol Ghul înflorit, plin de viață.

Cântecul pe care l-au cântat a fost un cântec de înmormântare Borderlander. Rand a condus calul prin noapte ca să se apropie puțin. S-a uitat între corturi spre locul unde trei femei stăteau în jurul unui rug funerar.

Moridin, se gândi el. *El este incinerat cu onoruri depline ca Dragonul Renăscut.*

Rand s-a dat înapoi, apoi a urcat pe pată. In timp ce făcea asta, a observat o siluetă care nu stătea lângă foc. O siluetă solitara, care se uita spre el când toți ceilalți ochi erau întoarse.

Cadsuane. Ea îl privi în sus și în jos, ochii reflectând lumina focului din strălucirea rugului lui Rand. Rand dădu din cap, aşteptă o clipă, apoi întoarse calul şi îl îndepărtă.

Cadsuane îl privi plecând.

Curios, se gândi ea. Ochii aceia îi confirmaseră suspiciunile. Acestea ar fi informații pe care le-ar putea folosi. Atunci nu e nevoie să te uiți în continuare la această simulare de înmormântare.

Ea a plecat prin tabără și acolo a intrat direct într-o ambuscadă.

— Saerin, spuse ea în timp ce femeile se prăbușeau în jurul ei. „Yukiri, Lyrelle, Rubinde. Ce este asta?"

„Am dori direcție", a spus Rubinde.

"Direcţie?" Cadsuane pufni. „Întreabă-o pe noua Amyrlin, odată ce găsești o femeie săracă pe care să o pui în funcție."

Celelalte femei au continuat să meargă cu ea.

Când a lovit-o, Cadsuane s-a oprit pe loc.

„O, *sânge și cenușă* , nu!" spuse Cadsuane, învârtindu-se asupra lor. „Nu, nu, *nu"*

Femeile au zâmbit într-un mod aproape prădător.

„Intotdeauna ai vorbit atât de înțelept cu Dragonul Renăscut despre responsabilitate", a spus Yukiri.

„Vorbiți despre modul în care femeile acestei epoci au nevoie de o pregătire mai bună", a adăugat Saerin.

„Este o nouă eră", a spus Lyrelle. „Avem multe provocări în fața noastră. . . și vom avea nevoie de un Amyrlin puternic care să ne conducă."

Cadsuane închise ochii, gemând.

Rand răsuflă uşurat când îl lăsa pe Cadsuane în urmă. Ea nu trase alarma, deși continuase să-l studieze în timp ce el punea distanță între ei. Aruncându-și o privire peste umăr, a observat-o plecând cu un alt Aes Sedai.

Ea îl îngrijora; probabil că bănuia ceva ce el și-ar fi dorit să nu facă. Era mai bine decât să tragă ea un semnal de alarmă, totuși.

Oftă, pescuind în buzunar, unde găsi o pipă. *Mulțumesc, Alivia, pentru asta,* se gândi el, împachetându-l cu tabac dintr-o pungă pe care a găsit-o în celălalt buzunar.

Din instinct, a întins mâna către Puterea Unică pentru a o aprinde.

Nu a găsit nimic. Niciun *spus* în gol, nimic. Făcu o pauză, apoi zâmbi și simți o ușurare enormă. Nu a putut canaliza. Doar pentru a fi sigur, a întins tentativ la Adevărata Putere. Nimic acolo.

Își privi pipa, urcând o mică înclinare spre partea Thakan'dar, acum acoperită de plante. Nicio modalitate de a aprinde tabac. O inspectă o clipă în întuneric, apoi se *gândi* la teava aprinsă. Și a fost.

Rand zâmbi și se întoarse spre sud. El aruncă o privire peste umăr. Toate cele trei femei de la rug se întoarseră de la el pentru a se uita direct la el. Le putea distinge, deși nu mult altceva, la lumina corpului care ardea.

Mă întreb care dintre ei mă va urma, se gândi el, apoi zâmbi mai adânc. *Rand al'Thor, ți-ai făcut un cap destul de umflat, nu-i așa? Presupunând că ar urma unul sau mai multe.*

Poate că niciunul dintre ei nu ar face-o. Sau poate că toți ar face-o, la timpul lor. S-a trezit chicotind.

Pe care ar alege? Min . . . dar nu, să părăsesc Aviendha? Elayne. Nu. A râs. Nu putea alege. Avea trei femei îndrăgostite de el și nu știa care ar fi vrut să-l urmeze. Oricare dintre ei. Toti. *Lumină, omule. Esti fara speranta. Îndrăgostit fără speranță de toți trei și nu există nicio cale de scăpare.*

A înclinat calul într-un galop, îndreptându-se mai spre sud. Avea o poșetă plină cu monede, un cal bun și o sabie puternică. Sabia lui Laman, care era o sabie mai bună decât și-ar fi dorit el. Ar putea atrage atenția. Era o adevărată sabie însemnată de stârc, cu o lamă fină.

Alivia și-a dat seama câți bani îi dăduse? Ea nu știa nimic despre monede. Probabil că ea furase multe, așa că el nu era doar un hoț de cai. Ei bine, el îi spusese să-i aducă niște aur și ea făcuse asta. Putea să cumpere o fermă întreagă în Two Rivers cu ceea ce căra.

Sud. Est sau vest ar fi bine, dar își dădu seama că vrea să plece definitiv undeva departe de toate. Mai întâi spre sud, apoi poate spre vest, de-a lungul coastei. Poate că ar putea găsi o navă? Era atât de mult din lume pe care nu o văzuse. Trecuse câteva bătălii, se lăsase prins într-un uriaș Joc al Caselor. Multe lucruri cu care nu și-a dorit nimic de-a face. Văzuse ferma tatălui său. Și palate. Văzuse o mulțime de palate.

Pur și simplu nu avusese timpul liber să arunce o privire reală la mare parte din lume. *Va fi nou,* se gândi el. Călătorind fără să fii urmărit sau să fie nevoit să conducă aici sau acolo. Călătorind unde ar putea doar să doarmă într-un hambar în schimbul împărțirii lemnului de foc cuiva. S-a gândit la asta și s-a trezit râzând, călare pe sud și fumând pipa lui imposibilă. În timp ce făcea asta, un vânt se ridică în jurul lui, în jurul bărbatului care fusese numit domn, Dragon Reborn, rege, ucigaș, iubit și prieten.

Vântul s-a ridicat și liber, pentru a se înălța pe un cer deschis, fără nori. A trecut peste un peisaj spart împrăștiat cu cadavre neîngropate încă. Un peisaj acoperit, în același timp, de sărbători. Gâdila ramurile copacilor care în sfârșit începuseră să dea muguri.

Vântul sufla spre sud, prin păduri înnodate, peste câmpii strălucitoare și spre ținuturi neexplorate. Vântul acesta, nu a fost sfârșitul. Nu există sfârșituri și nu vor fi niciodată sfârșituri pentru rotirea Roții Timpului.

Dar a fost *un* final.

Și s-a întâmplat în acele zile, așa cum a mai venit și avea să mai vină, că Întunericul s-a întins greu pe pământ și a îngreunat inimile oamenilor, iar lucrurile verzi au eșuat, iar speranța a murit. Iar oamenii au strigat către Creator, zicând: O, Lumină a cerurilor, Lumină a lumii, să se nască din munte Cel Făgăduit, după profeții, așa cum a fost în veacurile trecute și va fi în vecii viitoare. Prințul dimineții să cânte pământului că vor crește lucruri verzi și văile dau naștere miei. Lăsați brațul Domnului Zorilor să ne adăpostească de Întuneric, iar marea sabie a dreptății să ne apere. Lasă Dragonul să călătorească din nou pe vânturile timpului.

— de la Charal Drianaan te Calamon,

Ciclul Dragonului.

Autor necunoscut, Epoca a Patra.

A venit ca vântul, ca și cum vântul a atins totul și ca vântul a dispărut.

— din Dragonul Renăscut.

De Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan,

epoca a patra.

sfarsit
din Ultima Carte a
Roata timpului